

آثار قلم اعلیٰ

جلد سوم

(مجموعه مجلدات ۵ ، ۶ و ۷)

مؤسسه معارف بهائی

۱۶۳ بدیع - ۱۳۸۴ شمسی ۲۰۰۶ میلادی

آثار قلم اعلیٰ ، جلد سوم (مجموعه مجلدات ۵، ۶ و ۷ چاپ طهران)

جلد ۵ ،

جلد ۶ ،

جلد ۷ ،

ناشر : مؤسسه معارف بهائی همیلتون ، انتاریو، کانادا

چاپ : مؤسسه مطبوعات کارمل ، هندوستان

۱۶۳ بدیع - ۱۳۸۴ شمسی - ۲۰۰۶ میلادی

شماره بین المللی کتاب

مقدمه ناشر

دریای بی کران آثار و الواح جمال اقدس ابهی که مملو از درّ و گهر هدایت و معرفت است ، هنوز کسی به عمق آن پی نبرده و وسعت و عظمت آن را ندانسته است. مشتاقان و عاشقان جمال ابهایش که در آن مبارک عهد زندگی می کردند ، و چه بسا که مخاطب آن کلمات جانبخش بودند ، همه بی صبرانه انتظار زیارت الواح تازه داشتند و هر زمان از لوح و اثری نشان می یافتند به کمال شوق و انجذاب از آن نسخه بر می گرفتند و چون جان عزیزش می داشتند. لذا عجب نیست که نسخ پراکنده آثار مبارکش را در خانه و خاندانی می توان پیدا کرد و تنوع و تفاوت هر چند جزئی ، که سرنوشت طبیعی نسخه برداری افراد مختلف در شرایط گوناگون است ، بعضاً مشاهده نمود.

در اواخر حیات عنصری حضرتش بعض از آثار قیمه برای نخستین بار در هندوستان به طبع رسید و با آنکه خالی از اغلاط مطبعی نبود بشارت زمانی را می داد که آن آثار مقدسه جهانگیر شود و در دسترس عموم بشر قرار گیرد.

هنوز آن روز فیروز که همه کلمات سراسر حکمت و هدایت جمال اقدس ابهی زینت بخش کتابخانه های جهان گردد نرسیده و از آن زمان که مجموعه آثار مقدسه بهائی طبع شد و متعاقب آن مجموعه های متنوعه از الواح مبارکه به چاپ رسید و بسیاری از آیات نازله از اقلام مبارکه طلعات مقدسه امرالله به عنایت ولی مقدس امر الهی به

انگلیسی و متعاقباً به زبانه های دیگر منتشر گردید تا به امروز بیش از عשרی از اعشار آثار نشر نشده است.

نخستین کوشش برای نشر منظم آثار جمال قیوم به لسان تنزیل از سال 120 بدیع توسط محفل مقدس روحانی ملی ایران آغاز گردید. هدف آن محفل و لجنه ملی نشر آثار امری که متعاقباً به " لجنه انتشارات و مطالعات " نامیده شد و از ایادی فعاله آن محفل جلیل بود انتشار تدریجی و منظم آثار مبارکه طلعات مقدسه با رعایت دقت و حفظ صحت متون مربوطه بود و بر این اساس تدوین مجموعه هائی از آثار جمال اقدس ابهی ذیل عنوان " آثار قلم اعلی " بنیان نهاد. این گنجینه نفیس تا جلد هفتم منتشر شد و سپس به تقدیر الهی متوقف گردید. نخستین مجموعه آن " کتاب مبین " بود که جناب زین علیه رضوان الله در دوره مبارک تنظیم کرده و به احتمال قریب به یقین به شرف ملاحظه خطی از این اثر نیز موجود است و یک بار در سال 1308 هجری قمری در هندوستان به طبع رسیده است.

نظر به اینکه نسخ مجموعه مبارکه مزبور کمیاب است اینک که به عنایت حق و هدایت مرجع ملهم ، بیت العدل اعظم الهی استفاده از نسخ اصلی آثار مبارکه میسر است ، مؤسسه معارف بهائی با استیذان از آن ساحت اقوام این مشروع عظیم یعنی نشر آثار قیمه جمال اقدس ابهی را وجهه همت و ذریعه عبودیت ساخته و از برکات رحمت و عنایت الهی رجای آن دارد که بتواند در نشر تدریجی آثار مبارکه که بی گمان به صد مجلد بالغ است به انجام خدمتی توفیق حاصل کند.

این مجموعه مبارک که به پاس وفای لجنه ملی نشر آثار امری ایران به نام "آثار قلم اعلی" نامیده شده و امید است که به توفیقات متواصله از ملکوت ابهی به کمال آراستگی و شایستگی انتشار یابد شامل الواح منتشره در هفت مجلد قبل است که با همان ترتیب منتهی در سه جلد تنظیم شده است. اینک جلد سوم این آثار ثمینه به یاران حضرت رحمان تقدیم میگردد.

هریک از مجلدات سه فهرست به شرح زیر همراه دارد:

1. فهرست الفبائی مطالع الواح و نام مخاطبان الواحی که در کتاب درج گردیده است.
 2. فهرست مطالع مناجات های وارده در ضمن الواح .
 3. فهرست الفبائی اعلام.
- امید آنکه این خدمت به عزّ قبول مرکز مطاع امرالله مقرون شود و سبب مزید انتشار معارف سامیه روحانیّه در بین مشتاقان و طالبان حقایق گردد.

مؤسسه معارف بهائی

فهرست مندرجات

1.....	آثار قلم اعلی
6.....	فهرست موقتی
1.....	(۱) الاهی اَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمُهَيَّمِنُ الْقَيُّومُ هُوَ الْوَاحِدُ الْعَلَدُ الْعَلَمُ الْعَلَمُ الْعَلَمُ
2.....	(۲) الاعمظم الابهی
3.....	(۳) الاعمظم الاعمظم
4.....	(۴) الاعمظم الاقدس الابهی
5.....	(۵) الاقدس الابهی
6.....	(۶) الاقدس الاعمظم
7.....	(۷) الاقدس الاعمظم
8.....	(۸) الاقدس الاعمظم الابهی
10.....	(۹) الاقدس الاعمظم الابهی
11.....	(۱۰) الاقدس الاعمظم الاقدم
12.....	(۱۱) الاقدس الاعلی
13.....	(۱۲) الاقدس الاقدم الاعمظم
15.....	(۱۳) الاقدس الامنع الابهی
16.....	(۱۴) الاقدس الامنع الابهی
17.....	(۱۵) الاقدس الامنع الاعمظم
18.....	(۱۶) الاقدس الامنع الاعمظم
19.....	(۱۷) الاقدم الاعمظم
20.....	(۱۸) العزیز العظیم
21.....	(۱۹) به اسم دوست یکتا
22.....	(۲۰) به اسم محبوب آفاق
23.....	(۲۱) به اسم مربی عالم
24.....	(۲۲) بسمه اَلَّذِیْ جَعَلَهُ الْمُعْتَدِلِیْنَ مُسْجُونًا فِی الْاَرْضِ
25.....	(۲۳) بسم الله الابهی
26.....	(۲۴) بسم الله الاعمظم الاقدس
27.....	(۲۵) بسم الله الاقدس

- (٢٦) بسم الله الاقدس الابهى 28.
- (٢٧) بسم الله الاقدس الابهى 29.
- (٢٨) بسم الله الاقدس الابهى 31.
- (٢٩) بسم الله الاقدس الامنع العلئ الابهى 32.
- (٣٠) بسم الله الاقدس العلئ الاعلى 33.
- (٣١) بسم الله الامنع الاقدس 34.
- (٣٢) بسم الله الامنع الاقدس الابهى 35.
- (٣٣) بسم الله الامنع الاقدس العلئ الاعلى 36.
- (٣٤) بسم الله العزيز المتعال 39.
- (٣٥) بسم الله المقتدر السلطان 40.
- (٣٦) بسم من استقر على عرش التوحيد 41.
- (٣٧) بسم من يمشى وينطق فى السجن 45.
- (٣٨) بسمه الباقي العليم الحكيم 46.
- (٣٩) بسم الدائم الباقي العلئ العظيم 47.
- (٤٠) بسمه الدائم بلازوال 48.
- (٤١) بسمه العلئ الابهى 49.
- (٤٢) بسمه الغفور الكريم 50.
- (٤٣) بسمه القيوم على الاشياء 51.
- (٤٤) بسمه المتعالى العلئ العظيم 52.
- (٤٥) بسمه المشفق الكريم 53.
- (٤٦) بسمه المقتدر على ما اراد 54.
- (٤٧) بسمه المهيمن على الاسماء 55.
- (٤٨) بسمه المهيمن على الاسماء 57.
- (٤٩) بسمه المهيمن على العالم 58.
- (٥٠) هو العزيز المحبوب 59.
- (٥١) هو المنادى فى كل الاحيان 60.
- (٥٢) هو المتعالى المقدس العليم الحكيم 61.
- (٥٣) بسمه اناطى فى ملكوت البيان 62.
- (٥٤) بسمى الابهى 64.

- (۵۵) بسمه الاعظم الاقدم..... 65.
- (۵۶) بسمى الاقدس الاعظم..... 66.
- (۵۷) بسمى الاقدس الاعظم..... 67.
- (۵۸) بسمى الباقي الدائم..... 68.
- (۵۹) بسمى الذاکرو المذکور..... 69.
- (۶۰) بسمى الذى به اشرق نیر البرهان..... 70.
- (۶۱) بسمى الذى به اشرق نیر البرهان من افق سماء البيان..... 71.
- (۶۲) بسمى الذى به ألف الله بين قلوب اوليائه..... 72.
- (۶۳) بسمى الذى به ظهر ماكان مسطوراً فى كتب الله..... 74.
- (۶۴) بسمى العزيز المستعان..... 75.
- (۶۵) بسمى المشرق من افق السّماء..... 76.
- (۶۶) بسمى المقدّس عن الاسماء..... 77.
- (۶۷) بسمى الناطق العليم..... 78.
- (۶۸) بنام خداوند بى مثل و مانند..... 79.
- (۶۹) بنام خداوند بينا..... 80.
- (۷۰) بنام خداوند توانا..... 81.
- (۷۱) بنام خداوند توانا..... 82.
- (۷۲) بنام خداوند دانا..... 83.
- (۷۳) بنام خداوند دانا..... 84.
- (۷۴) بنام خداوند عالم دانا..... 85.
- (۷۵) بنام خداوند مهربان..... 86.
- (۷۶) بنام خداوند يکتا..... 87.
- (۷۷) بنام خداوند يکتا..... 88.
- (۷۸) بنام خداوند يکتا..... 89.
- (۷۹) بنام خداوند يکتا..... 90.
- (۸۰) بنام خداوند يکتا..... 91.
- (۸۱) بنام خداوند يکتا..... 92.
- (۸۲) بنام دوست پاينده..... 93.
- (۸۳) بنام دوست حقيقى..... 94.

95.....	بنام دوست حقیقی.....	(۸۴)
96.....	بنام دوست مهربان.....	(۸۵)
97.....	بنام دوست مهربان.....	(۸۶)
98.....	بنام دوست مهربان.....	(۸۷)
99.....	بنام دوست یکتا.....	(۸۸)
100.....	بنام دوست یکتا.....	(۸۹)
101.....	بنام دوست یکتا.....	(۹۰)
102.....	بنام سلطان امکان.....	(۹۱)
103.....	بنام گویندهٔ بینا.....	(۹۲)
104.....	بنام مبین علیم.....	(۹۳)
106.....	بنام محبوب آفاق.....	(۹۴)
107.....	بنام محبوب عالم.....	(۹۵)
108.....	بنام محبوب عالم.....	(۹۶)
109.....	بنام محبوب عالم.....	(۹۷)
110.....	بنام محبوب عالمیان.....	(۹۸)
111.....	بنام محبوب عالمیان.....	(۹۹)
112.....	بنام محبوب عالمیان.....	(۱۰۰)
113.....	بنام مظلوم آفاق.....	(۱۰۱)
114.....	بنام مقصود عالمیان.....	(۱۰۲)
115.....	بنام مقصود عالمیان.....	(۱۰۳)
116.....	بنام یکتای دانا.....	(۱۰۴)
117.....	هو الاقدس الاعظم.....	(۱۰۵)
119.....	صحیفهٔ الله المہمّن هو الله تعالی شأنه العناية والعطاء.....	(۱۰۶)
123.....	هو الاقدس الاعظم.....	(۱۰۷)
124.....	هو الاقدس الاعظم الابهی.....	(۱۰۸)
127.....	هو الاقدس الاعظم الابهی.....	(۱۰۹)
128.....	هو الاقدس الاقدم الاعظم.....	(۱۱۰)
130.....	هو الباقي.....	(۱۱۱)
131.....	هو الباقي بعد فناء الاشياء.....	(۱۱۲)

- (١١٣) هو الخطيب على عرش العالم 132
- (١١٤) هو الذّاكر الامين 133
- (١١٥) هو الذّاكر المعزّي العليم الحكيم 134
- (١١٦) هو الذى به ماج بحر البيان امام وجوه الاديان 136
- (١١٧) هو السّامع 139
- (١١٨) هو السّامع المجيب 140
- (١١٩) هو السّامع المجيب 141
- (١٢٠) هو السّامع المجيب 143
- (١٢١) هو السّامع فى مقامه الانور 144
- (١٢٢) هو السّامع من افق الظهور 147
- (١٢٣) هو الشّاهد الخبير 148
- (١٢٤) هو الشّاهد الخبير 149
- (١٢٥) هو الشّاهد الخبير 150
- (١٢٦) هو الشّاهد الخبير 151
- (١٢٧) هو الشّاهد السّميع 152
- (١٢٨) هو الشّاهد العليم 153
- (١٢٩) هو الشّاهد من افقه الاعلى 154
- (١٣٠) هو الظّاهر المكنون 155
- (١٣١) هو الظّاهر النّاطق البصير 156
- (١٣٢) هو الظّاهر النّاطق العليم 157
- (١٣٣) هو الظّاهر من افقه الابهى 159
- (١٣٤) هو العزيز 160
- (١٣٥) هو العزيز الجميل 163
- (١٣٦) هو العزيز المحبوب 164
- (١٣٧) هو العجىّ الفارسىّ العراقى 168
- (١٣٨) هو العلىّ الاعلى 171
- (١٣٩) هو العليم الخبير 172
- (١٤٠) هو الغافر الحكيم 173
- (١٤١) هو الكاشف الشّاهد الامين 174

- (١٤٢) هو الله العليّ الاعلى 175
- (١٤٣) هو الله تعالى جلّت عظمته وسلطانه 177
- (١٤٤) هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان 179
- (١٤٥) هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان 180
- (١٤٦) هو الله تعالى شأنه العظمة والاقتدار 183
- (١٤٧) هو الله تعالى شأنه العظمة والاقتدار 184
- (١٤٨) هو المبيّن العليم 186
- (١٤٩) هو المبيّن العليم 187
- (١٥٠) هو المبيّن المنصف العادل الامين 188
- (١٥١) هو المذكور في الصّحف الاولى 189
- (١٥٢) هو المشرق من افق البرهان 190
- (١٥٣) هو المشرق من افق البقاء 191
- (١٥٤) هو المشرق من افق البيان 192
- (١٥٥) هو المشرق من افق البيان 193
- (١٥٦) هو المشرق من افق الفضل 194
- (١٥٧) هو المشرق من افق سماء العطاء 195
- (١٥٨) هو المشفق المعطى الكريم 197
- (١٥٩) هو المظلوم 198
- (١٦٠) هو المغرّد على الاغصان 199
- (١٦١) هو المقدّس عمّا كان وما يكون 200
- (١٦٢) هو المؤيّد 201
- (١٦٣) هو المهيمن على الاسماء 202
- (١٦٤) هو النّاطق الذّاكر في ملكوت البيان 203
- (١٦٥) هو النّاطق بالحق 204
- (١٦٦) هو النّاطق في ملكوت البيان 205
- (١٦٧) هو النّاطق في ملكوت البيان 206
- (١٦٨) هو النّاطق في ملكوت البيان 207
- (١٦٩) هو النّاطق السّامع العليم الحكيم 208
- (١٧٠) هو النّاطق السّامع المشفق الكريم 209

- (١٧١) هو النَّاطِر الى اوليائه 210
- (١٧٢) هو النَّاطِر من افق الابهى 211
- (١٧٣) هو النَّاطِر من افقه الاعلى 212
- (١٧٤) هو التَّوَر المشرق من افق البقاء 213
- (١٧٥) الابدع الاعظم 214
- (١٧٦) الابهى 215
- (١٧٧) الارفع الابدع الامنع 216
- (١٧٨) الاعظم الاعظم 217
- (١٧٩) الاعظم الاعظم 218
- (١٨٠) الاعظم الاقدس 219
- (١٨١) الاعظم الاقدم الاعلى 220
- (١٨٢) الاقدس الابهى 223
- (١٨٣) الاقدس الاعظم الابهى 224
- (١٨٤) الاقدس الاعظم 225
- (١٨٥) الاقدس الاعظم 226
- (١٨٦) الاقدس الاعظم الابهى 228
- (١٨٧) الاقدس الاعظم 229
- (١٨٨) الاقدس الاعلى 230
- (١٨٩) الاقدس الامنع الاعظم 231
- (١٩٠) الاقدس الامنع 232
- (١٩١) الاعظم الابهى 233
- (١٩٢) الاقدس الامنع 234
- (١٩٣) الاقدس الاعظم الابهى 235
- (١٩٤) الاقدس الامنع الاعظم 236
- (١٩٥) الاقدس الامنع الاعظم 237
- (١٩٦) الاقدم الاعظم 238
- (١٩٧) الاقدم الاعظم 239
- (١٩٨) الاقدم الاعظم 240
- (١٩٩) الاقدم الامنع الاعظم 241

- 242 الله ابهى (٢٠٠)
- 243 اوست باقى و از افق ابهى ظاهر و هويدا (٢٠١)
- 247 الاقدس الاعظم (٢٠٢)
- 248 الاقدس الامنع الاعلى (٢٠٣)
- 249 الابدع الاعظم (٢٠٤)
- 250 الله ابهى (٢٠٥)
- 251 العلى العظيم (٢٠٦)
- 252 بسم الله الاقدس الاعلى (٢٠٧)
- 253 باسم ربنا العلى الاعلى (٢٠٨)
- 254 بسلطاني الظاهر فى السّجن (٢٠٩)
- 255 بسم الله الابهى (٢١٠)
- 256 بسم الله الاعظم (٢١١)
- 258 بسم الله الاقدس الابهى (٢١٢)
- 259 بسم الله الاقدس الابهى (٢١٣)
- 260 بسم الله الاقدس الابهى (٢١٤)
- 261 بسم الله الاقدس العلى الاعلى (٢١٥)
- 263 بسم الله الاقدس الاقدس (٢١٦)
- 265 بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى (٢١٧)
- 271 بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى (٢١٨)
- 275 بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى (٢١٩)
- 288 بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى (٢٢٠)
- 291 بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى (٢٢١)
- 313 بسم الله العزيز الجميل (٢٢٢)
- 314 بسم مالك الابداع (٢٢٣)
- 315 بسم الله الابدع الاقدس الاعلى (٢٢٤)
- 317 بسم الله الابدع الابدع (٢٢٥)
- 318 بسم الله الاقدس الابهى (٢٢٦)
- 319 بسم الله الاقدس الابهى (٢٢٧)
- 320 بسم الاقدس الاعظم (٢٢٨)

- 321..... بسم الله الاقدس الاعظم (٢٢٩)
- 322..... بسم الله الاقدس العليّ الابهي (٢٣٠)
- 323..... بسم الله الاعزّ الاقدس الامنع (٢٣١)
- 324..... بسم الله الاقدس الامنع (٢٣٢)
- 325..... بسم الله الاعظم العظيم (٢٣٣)
- 326..... بسم الله الباقي الابهي (٢٣٤)
- 327..... بسم الله العزيز الحكيم (٢٣٥)
- 328..... بسم الله الاعظم العظيم (٢٣٦)
- 329..... بسم الله الباقي (٢٣٧)
- 330..... بسم الله الباقي بلا فناء (٢٣٨)
- 331..... بسم الله العليم (٢٣٩)
- 334..... بسم الله الواحد الاحد (٢٤٠)
- 335..... بسم ربنا الاقدس الاعظم العليّ الابهي (٢٤١)
- 336..... بسم ربنا الاقدس الاعظم العليّ الابهي (٢٤٢)
- 343..... بسم ربنا الاقدس الاعظم العليّ الابهي (٢٤٣)
- 369..... بسم ربنا الاقدس الاعظم العليّ الابهي (٢٤٤)
- 372..... بسم ربنا الاقدس الاعظم العليّ الابهي (٢٤٥)
- 386..... بسم ربنا الاقدس الاعظم العليّ الابهي (٢٤٦)
- 387..... بسم ربنا الاقدس الاعظم العليّ الابهي (٢٤٧)
- 396..... بسم ربنا الاقدس الاعظم العليّ الابهي (٢٤٨)
- 397..... بسم ربنا العليّ الاعلى (٢٤٩)
- 399..... بسم ربنا المقتدر المتعالى المقدّس العليّ الابهي (٢٥٠)
- 404..... بسمه الباقي الدائم (٢٥١)
- 405..... بسمه المعزّي الغفور الكريم (٢٥٢)
- 406..... بسم المهيمين على الاسماء (٢٥٣)
- 407..... بسمه المهيمين على ما كان وما يكون (٢٥٤)
- 409..... بسمه المهيمين على من في ملكوت الاسماء (٢٥٥)
- 413..... بسمه المهيمين على الاسماء (٢٥٥)
- 414..... بسمه المهيمين على الاسماء (٢٥٧)

- (٢٥٨) بسمه المهيمن على الاسماء 415
- (٢٥٩) بسمه الناطق العليم 417
- (٢٦٠) بسمه المهيمن على الاسماء 418
- (٢٦١) بسمه الواحد الاحد 419
- (٢٦٢) بسمى الذى به ماج بحر البيان فى الامكان 420
- (٢٦٣) بسمى الخبير 421
- (٢٦٤) بسمى السامع المجيب 422
- (٢٦٥) بسمى الذى به ماج بحر العرفان 423
- (٢٦٦) بسمى الغريب المحزون 424
- (٢٦٧) بسمى المشرق من افق البيان 425
- (٢٦٨) بسمى المشرق من افق سماء البيان 426
- (٢٦٩) بسمى المشرق من افق الملكوت 427
- (٢٧٠) بسمى الظاهر الغالب 428
- (٢٧١) بسمى المستوى على عرش البيان 429
- (٢٧٢) بسمى المشفق الكريم 430
- (٢٧٣) بسمى المشفق الكريم 431
- (٢٧٤) بسمى المظلوم الغريب 433
- (٢٧٥) بسمى المهيمن على الاسماء 434
- (٢٧٦) بسمى المؤيد المقتدر العليم 435
- (٢٧٧) بسمى الناطق فى ملكوت البيان 436
- (٢٧٨) بنام خداوند اكبر اعظم 437
- (٢٧٩) بنام خداوند بخشنده 438
- (٢٨٠) بنام يكتا خداوند بى مانند 439
- (٢٨١) بنام خداوند توانا 440
- (٢٨٢) بنام خداوند عالم توانا 441
- (٢٨٣) بنام خداوند دانا 442
- (٢٨٤) بنام خداوند عالميان 443
- (٢٨٥) بنام خداوند عليم خبير 444
- (٢٨٦) بنام خداوند مهربان 445

447	بنام خداوند یکتا	(۲۸۷)
449	بنام خداوند یکتا	(۲۸۸)
450	بنام خداوند یکتا	(۲۸۹)
451	بنام خداوند یکتا	(۲۹۰)
454	بنام خداوند یکتا	(۲۹۱)
455	بنام خداوند یکتا	(۲۹۲)
456	بنام خداوند یکتا	(۲۹۳)
457	بنام خداوند یگانه	(۲۹۴)
458	بنام دانای یکتا	(۲۹۵)
459	بنام دوست مهربان	(۲۹۶)
460	بنام دوست یکتا	(۲۹۷)
461	بنام محبوب عالمیان	(۲۹۸)
462	قوله جلّ جلاله	(۲۹۹)
463	بسم الله البهیّ الابهیّ	(۳۰۰)
464	هو الاقدس الاعظم	(۳۰۱)
465	هو الاقدس الاعظم المقتدر العلیّ العظیم	(۳۰۲)
467	هو الاعطف	(۳۰۳)
468	هو السّامع المجیب	(۳۰۴)
470	هو السّامع المجیب	(۳۰۵)
471	هو العزيز السّبحان	(۳۰۶)
472	هو المبین العلیم الحکیم	(۳۰۷)
473	هو المشرق من افق سماء البرهان	(۳۰۸)
475	هو المشرق من افق البیان بالذّکر والتّبیان	(۳۰۹)
484	هو المعزّی العلیم الحکیم	(۳۱۰)
485	هو المهیمن علی من فی ملکوت الامر والخلق	(۳۱۱)
486	هو المنادی	(۳۱۲)
487	هو النّاطق بالحقّ	(۳۱۳)
488	هو الله تعالی شأنه القدرة والاستجلال	(۳۱۴)
489	هو الشّاهد العلیم	(۳۱۵)

- (٣١٦) هو السّامع المقننر العلمم الحكيم 490
- (٣١٧) هو الشّاهد الخبير 492
- (٣١٨) هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان 493
- (٣١٩) هو المهيمن على من فى الارض والسّماء 494
- (٣٢٠) هو النّاظر من افقه الاعلى 496
- (٣٢١) هو المهيمن على الاسماء 497
- (322) الآمر بأمر وللأمور أن يسمع 498
- (323) الابدع الابهى 499
- (324) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى 500
- (325) الاعظم الابهى 501
- (326) الاقدس الابهى 502
- (327) الاقدس الابهى 503
- (328) الاقدس الاعظم الابهى 504
- (329) الاقدس الاعظم الاعلى 505
- (330) الاقدس الاعلى 506
- (331) الاقدس الامنع الابهى 507
- (332) الاقدس الامنع الاعلى 508
- (333) الاقدس الاعظم الاكرم 510
- (334) انا المجيب من الاق الاعلى 511
- (335) بنام باقى دانا 513
- (336) باسم مالك اسما 514
- (337) باسم مقصود عالميان 515
- (338) بسم الذى به انار افق البيان ونطق قلم الرّحمّن 516
- (339) بسم الذى به نطقت السن الكائنات 518
- (340) بسم الله الاظهر الاظهر الابهى 519
- (341) بسم الله الاقندر الاقندر 520
- (342) بسم الله الاقدس 521
- (343) بسم الله الاقدس الابهى 522
- (344) بسم الله الاقدس الابهى 523

- (345) بسم الله الاقدس الامنع 524
- (346) بسم الله الباقي 526
- (347) بسم الله العزيز الرحمن 527
- (348) بسم الله العزيز القيوم 528
- (349) بسم الله العليم الخبير 529
- (350) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلي الابهي 531
- (351) بسم ربنا الاقدس الاعز العلي الابهي 534
- (352) بسمه الامنع الاقدس الاعظم 540
- (353) بسمه الباقي الدائم 541
- (354) بسمه الباقي بلا زوال 542
- (355) بسمه القديم بلا زوال 543
- (356) بسمه القيوم على من في الارض والسماء 545
- (357) بسمه المذكور بلسان الغيب والشهود 546
- (358) بسمه المهيم على ما كان وما يكون 547
- (359) بسمى الاعظم الاقدم 548
- (360) بسمى الظاهر المشهود 549
- (361) بسمى الظاهر المكنون 550
- (362) بسمى القائم الناطق في قطب العالم 551
- (363) بسمى الذي انجذبت به القلوب 553
- (364) بسمى المشرق من افق الامكان 554
- (365) بسمى المشرق من افق البرهان 555
- (366) بسمى المظلوم الغريب 556
- (367) بنام بخشنده توانا 557
- (368) بنام بخشنده دانا 558
- (369) بنام بخشنده مهريان 559
- (370) بنام بخشنده مهريان 560
- (371) بنام بينا 563
- (372) بنام خداوند بخشنده 564
- (373) بنام خداوند بينا 565

- (374) بنام خداوند بیهمتا..... 566
- (375) هو النَّاطِقُ العَليم..... 567
- (376) بنام خداوند دانا..... 568
- (377) بنام خداوند یکتا..... 570
- (378) بنام خداوند یکتا..... 571
- (379) بنام خداوند یکتا..... 572
- (380) بنام خداوند یکتا..... 573
- (381) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهی..... 574
- (382) بنام خداوند یکتا..... 578
- (383) شهد الله انه لا اله الا هو..... 582
- (384) بلسان پارسی ندای آلهی را بشنو..... 584
- (385) هو الذّاکر العَليم..... 587
- (386) هو المَهمِن على من فی الارض و السّماء..... 588
- (387) هو العزیز الفرد القیوم بسم الله الرّحمن الرّحیم..... 589
- (388) هو الله تعالی شأنه العظمة والاقتدار..... 593
- (389) هو الله تعالی شأنه الحکمة والبیان..... 597
- (390) هو الله تعالی شأنه الحکمة والبیان..... 599
- (391) هو المؤیّد الحَکیم..... 600
- (392) هو النَّاطِقُ بالحق..... 601
- (393) بسم ربنا الاعظم الاقدس العلیّ الابهی..... 606
- (394) هو الباقي..... 631
- (395) هو الله البهیّ الابهی ُ..... 635
- (396) هو الاقدس الاعظم العلیّ الابهی..... 640
- (397) بنام دوست یکتا..... 641
- (398) بنام دوست یکتا..... 642
- (399) بنام دوست یکتا..... 643
- (400) بنام دوست یگانه..... 644
- (401) بنام گوینده پابنده..... 645
- (402) بسمی النَّاطِقُ فی ملکوت البیان..... 656

- (403) بسمى المقدس عن الاسماء 657
- (404) بسم الله العليم الحكيم 658
- (405) بنام محبوب عالميان 659
- (406) بنام مقصود امكان 660
- (407) بنام مقصود عالميان 661
- (408) بنام يكتا خداوند بى مانند 662
- (409) بنام يكتا خداوند بيهمتا 663
- (410) بنام يكتا خداوند دانا 664
- (411) المحبوب 665
- (412) قوله جلّ جلاله هو الشّاهد من افقه الاعلى 670
- (413) بنام يكتا خداوند توانا 671
- (414) لوح غلام الخلد 672
- (415) هو الابدى بلا زوال 677
- (416) هو الابهى 678
- (417) هو الابهى 679
- (418) هو الارحم 680
- (419) هو الحزين المظلوم 681
- (420) هو الاظهر 682
- (421) هو الاعظم الابهى 683
- (422) هو الاعظم الاقدم الاكرم 684
- (423) هو الاقدس الابهى 685
- (424) هو الاقدس الاعظم 686
- (425) هو الاقدس الاعظم 687
- (426) هو الاقدس الاعظم 688
- (427) هو الاقدس الاعظم 689
- (428) هو الاقدس الاعظم 690
- (429) هو الاقدس الاعظم العلى الابهى 691
- (430) هو الاقدس الاعظم العلى الابهى 704
- (431) هو الاقدس الاعظم العلى الابهى 707

- (432) هو الاقدس الاعظم العليّ الابهى 710
- (433) هو الاقدس الاعظم العليّ الابهى 711
- (434) هو الاقدس الاعظم العليم البصير 712
- (435) هو الاقدس الامنع الابهى 713
- (436) هو الاقدس الامنع الاعزّ الابهى 714
- (437) هو الاقدس الاعظم 715
- (438) هو الاقدس (لوح هيكل) 716
- (439) هو الاقدم الاعظم 719
- (440) هو الاقدم الاعظم 720
- (441) هو الاقدم الاعظم الابهى 721
- (442) هو الباقي 722
- (443) هو الباقي الكافي 723
- (444) هو الباقي بعد فناء الاشياء 724
- (445) هو الخطيب على عرش القلوب 725
- (446) هو السّامع المجيب 728
- (447) هو السّامع المجيب 729
- (448) هو السّامع النّاطر 731
- (449) هو السّامع وهو النّاطق 732
- (450) هو السّميع البصير 733
- (451) هو السّميع البصير 734
- (452) هو الشّاهد الخبير 735
- (453) هو الشّاهد الخبير 736
- (454) هو الشّاهد الخبير 737
- (455) هو الشّاهد السّامع الحكيم 738
- (456) هو الشّاهد العليم 741
- (457) هو الشّاهد العليم 742
- (458) هو الشّاهد و المشهود 743
- (459) هو الشّاهد و المشهود 744
- (460) هو الشّاهد و المشهود 745

- (461) هو الصادق الامين..... 746
- (462) هو الظاهر فوق عباده..... 748
- (463) هو الظاهر فوق كل شيء..... 749
- (464) هو الظاهر فوق كل شيء..... 750
- (465) هو الظاهر من افقه الابهي..... 751
- (466) هو العزيز..... 753
- (467) هو العزيز العظيم..... 755
- (468) هو العطوف الغفور..... 756
- (469) هو العليّ الابهي..... 757
- (470) هو العليّ الاعلى..... 758
- (471) هو العليّ الاعلى..... 759
- (472) هو العليم..... 760
- (473) هو العليم الحكيم..... 762
- (474) هو العليم الحكيم..... 763
- (475) هو الغافر..... 764
- (476) هو القائم باسمه القيوم..... 765
- (477) هو الكتاب المبين..... 766
- (478) هو المبين العليم..... 767
- (479) هو المتعالى العليم الحكيم..... 769
- (480) هو المتعالى عن الذكر والبيان..... 770
- (481) هو المتكلم المبين العليم..... 771
- (482) هو المتعالى عن كل ذكر وثناء..... 772
- (483) هو المشرق من افق البقاء..... 773
- (484) هو المشرق من افق الايقان..... 774
- (485) هو المشرق من افق البيان..... 775
- (486) هو المشرق من افق البيان..... 776
- (487) هو المشرق من افق البيان..... 777
- (488) هو المشرق من افق سماء الفضل..... 778
- (489) هو المشفق العطوف الغفور الرحيم..... 779

788.....	هو المعزى المسلى	(490)
790.....	هو المعلم العليم	(491)
791.....	هو المغرد	(492)
794.....	هو المغرد على الاغصان	(493)
795.....	هو المغرد على الافنان	(494)
796.....	هو المقدس عن الاسماء والاذكار	(495)
797.....	هو المنادى باسمه القيوم	(496)
798.....	هو المنادى بين الارض والسماء	(497)
799.....	هو المنادى من افقه الاعلى	(498)
800.....	هو المهيم على الاسماء	(499)
801.....	هو الناطق امام الوجوه	(500)
802.....	هو الناطق فى ملكوت البيان	(501)
803.....	هو الناطق فى ملكوت البيان	(502)
804.....	هو الناطق فى ملكوت البيان	(503)
805.....	هو الناظر من افقه الاعلى	(504)
806.....	هو الله تعالى شأنه العناية واللطاف	(505)
807.....	هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان	(506)
810.....	هو الواحد الناصر العليم	(507)
811.....	هو الله الامنع الاقدس الاعز الابهى	(508)
812.....	هو الله الامنع الاقدس الابهى	(509)
815.....	هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان	(510)
816.....	هو الله	(511)
817.....	هو الله تعالى شأنه العظمة والافتدار	(512)
820.....	هو الله	(513)
822.....	هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان	(514)
823.....	هو الله تعالى شأنه	(515)
825.....	هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان	(516)
826.....	هو الله تعالى شأنه	(517)
827.....	هو السميع البصير	(518)

- 829 هو النَّاطِقُ وَالْحَاكِمُ بِالْإِسْتِحْقَاقِ (519)
- 830 هو الْمُقَدَّسُ الْإِلَهِيُّ (520)
- 831 هو الْعَزِيزُ الْجَمِيلُ (521)

(۱) الابھی اَنّہ لا الہ الاّ ہوا المہیمن القیوم ہوا الاعطف

بسم اللہ الاقدس الامنع
 شہد اللہ اَنّہ لا الہ الاّ ہو یحییٰ و یمیت ثمّ یمیت و یحییٰ اَنّہ لہو
 الناظر فی المنظر الاعلیٰ و الناطق عن لسان الابھی بانّی انا المعبود
 فی الآخرة و الاولیٰ و ما منعه الناس عمّا امر بہ من لدی اللہ خالق
 الاسماء و فاطر الارض و السّماء .

(۲) الاعظم الابهی

ای امة الله الیوم یومیست که اگر از نفسی امری فوت شود به قرنهاى لا یحصی تدارک آن ممکن نه انشاء الله باید به یقین کامل بحق متمسک باشی و از دونش منقطع قسم به آفتاب افق سجن که اگر ناس فی الجملة در آنچه در این ظهور اقدس امنع ظاهر شده تفکر نمایند از عالم و عالمیان بگذرند و بدل و جان بشطر رحمن توجه نمایند و لکن بصر بحجاب اکبر که هواهای بشریه است از نظر به منظر اکبر محروم مانده و قلب از طلب ممنوع گشته در جمیع احوال بشطر غنی متعال ناظر باش و صریر قلم اعلی را که مابین ارض و سماء مرتفع است بسمع جان اصغا نما تا حلاوت آنرا بیابی و بذکر دوست از عالم و آنچه در اوست غنی و آزاد شوی. انشاء الله لازال در ظلّ سدره ربّانیّه ساکن باشی و از کوثر فضلش مرزوق انّ البهاء علیک من لدنا و علی اماء الله الموقنات.

(۳) الاعظم الاعظم

ان يا محمود اسمع نداء ربك من هذا المقام المحمود طوبى لمن
سمع النداء من شطر الابهى و اجاب ربه المهيمن القيوم ان الذين
كفروا اولئك ليس لهم اليوم من ذكر نشهد انهم ميتون منهم من قال ان
الآيات مفتريات قل تباً لك يا ايها المشرك المردود وهذه كلمة تكلم
به ابوك من قبل اذ جاء محمد رسول الله بآيات الله العزيز المحبوب و
منهم من قال انه انكر الغيب قل تباً لك يا ايها النمرود انه انفق نفسه و
روحه و ما عنده ليثبت حكم الغيب و انتم تنكرونه فى بيوتكم و لا
تشعرون انه فى سبيل الغيب قد سكن فى اهرب البلاد و انتم فى
القصور و لا تعرفون و منكم من قال انه افترى على الله بعد الذى كل
الذرات تنادى قد اتى القيوم بسلطان مشهود دعهم و اذكاهم و
اسمائهم و تمسك بهذا الحبل الممدود و قل لك الحمد يا الهى بما
عرفتنى مظهر امرك و مطلع آياتك و مشرق الهامك اسئلك بان
تجعلنى ثابتاً على ما انا فيه من حبك ثم اجعلنى منقطعاً عما سواك
انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العزيز الكريم

(۴) الاعظم الاقدس الابهى

هذا كتاب من لدى الله الى الذى آمن بالله فى يوم المآب ان يا سليمان
ان وجدت رايحة الرحمن من شطر السبا ضع البلقيس و سريرها عن
ورائك ثم اقبل بقلبك الى قبة الآفاق طوبى لمن شرب رحيق البيان
من اصابع رحمة ربه الرحمن فى هذا اليوم الذى فيه تجلى السبحان
على من فى الاكوان اياك ان يمنعك شئ عن الله فالىق الاصبح ان
الذين نبذوا الاوهام عن ورائهم واخذوا ما امروا به من لدى الله مالک
الانام يصلين عليهم اهل ملاء الاعلى فى العشى والاشراق اياك ان
تحزنك الدنيا و ما يحدث فيها لعمري انها ستفنى و تبقى العزة و
الاقتدار لربك مالک الاسماء والصفات ان اجعل رضوانك ذكرى و
جنانك حبي و سراجك اسمى و اقبالک الى مطلع الانوار كذلك
يعظک قلم الامر من لدن ربك العزيز العلام اذا فزت بهذا اللوح ضعه
على عينيك قل لك الحمد يا من نزلت لى ما تقر به الابصار.

(٥) الاقدس الابهى

ان استمع النداء من برية الهدى من شاطئ الوادى الايمن على البقعة
الحمراء من سدره الابهى انه لا اله الا هو العزيز المستعان فى قبضته
ملكوت كل شئ وفى يمينه زمام الكائنات هل يقدر احد ان يعترض
عليه لا ونفسه العزيز الوهاب ان الذين اعرضوا اولئك ليس لهم ذكر
عند الله الا انهم من الاموات سوف تأخذهم العذاب من كل الجهات
ان ربك لشديد العقاب ان يا حسين اسمع نداء هذا المظلوم الذى
حبس فى اخبى الديار بما دعا الناس الى الله مسخر الارياح ومن افق
السجن ينادى من على الارض و السماء ويقول قد اتى الموعد
بسلطان العظمة و الاجلال ان اقبلوا اليه يا قوم اياكم ان تتبعوا كل
مشرك مرتاب ان الذين اتبعوا الشيطان ليس لهم اليوم من نصيب الا
انهم من اصحاب النيران يمشون فى وادى النار ولا يشعرون ويخرج
من افواههم لهيب النار ولا يعرفون فسوف يأخذهم الله بسلطان من
عنده انه لهو المقتدر على ما يشاء انه لهو المهيمن القيوم انك لا
تحزن من شئ توكل على الله فى امرك قل اى رب اقبلت اليك
بوجهى و رفعت اليك يد رجائى اسئلك باسمك الذى به سخرت
العباد و من فى البلاد بان تنزل على امنائك ما تفرح به قلوبهم و
تطمئن به نفوسهم انك انت المقتدر على ما تشاء وانك انت العزيز
المحبيب ان ارحم يا الهى عبادك ثم عرفهم مطلع امرك و مشرق
آياتك ليتوجهوا اليك بقلوبهم انك انت الذى سبقت رحمتك
الكائنات و احاط فضلك الغيب والشهود.

(٦) الاقدس الاعظم

ان يا هيكل اناك بنيت بامر ربك ولكن الناس لا ينظرون ومنهم من
ينتظر ان ينظرك طلباً لهواه الا انه من الغافلين قل انى خلقت بارادة
ربى وزينت بطراز الاسماء فى يوم الذى فيه طرز الله الملكوت باسمه
الابهى من انتظر بعد ذلك انه من الهائمين قل بظهورى ارتفع ذكر الله
وبه خلقت هياكل لا يعلم عدتها احد الا الله العزيز العليم يا ملاء الروح
ان اقبلوا بالروح والريحان الى هيكل الرحمن هذا ينبغي لكم ان انتم
من العارفين اياكم ان يمنعكم عباد الذين يعبدون الاوهام ولا يكونن
من الشاعرين قل ضعوا الاوهام قد اتى العلام على ظلل الغمام و
الموحدون ينظرون ويقولون تبارك القيوم الذى اتى بسلطان مبين قل
لا تلتفتوا الى الدنيا وما فيها ضعوها عن ورائكم مقبلاً الى موليكم
القديم قل دعوا الكنائس قد ظهرت كنيسة الله على هيكل الانسان ان
اقبلوا اليه ثم اذكروه بهذا الذكر الحكيم فيه ارتفع نداء الناقوس باسمه
القدوس و انتم فى حجابات انفسكم لمن الميتين قوموا من مراقد
الهوى مقبلاً الى الله مالک الاسماء هذا ما وعدتم به فى الالواح لو
انتم من الناظرين اجيبوا داعى الله بينكم ثم اخرجوا من البيوت مقبلاً
الى الملكوت كذلك ينصحكم ربكم الصادق الامين ان الذين
اعتكفوا فى الكنائس هل خلقناهم للاكل والقعود لا ونفسى العزيز
الودود بل لهذا اليوم الذى فيه ظهر المكنون باسمه المهيمن على
العالمين قل ان احضروا بين يدي الرب ولا تمنعوا انفسكم عما خلقتم
له هذا من فضلى عليكم ان انتم من المتفرسين

(٧) الاقدس الاعظم

شهد الله انه لا اله الا هو والذي توجه الى الافق الاعلى فى هذا اليوم
 ينبغي ان يرتفع به اعلام الاخلاق فى الآفاق ليظهر بها ما اراد الله
 المقتدر العليم الحكيم طوبى لمن ظهر منه ما تطمئن به القلوب و اتبع
 امر موليه فى ظهوره الاقدس الاعظم المقتدر القدير قد قدر النصر فى
 الذكر و البيان هذا ما امر به كل نفس من لدى الرحمن يشهد بذلك
 كل موقن البصير.

(٨) الاقدس الاعظم الابهى

انّ الكتاب المكنون فى هذا الهيكل المشهود ينطق أنّه لا اله الا هو
المهيمن القيوم أنّه لكتاب رقم فيه من قلم لا يوصف بما فى الانشاء و
لا يذكر بالاعلى طوبى لنفس وجدت عرف الله فى يوم فيه اشرفت
شمس الجمال من افق الله العزيز الحكيم وفيه سطر ما لا عرفه احد من
الامكان ولا تعرف نفس الا من اذناه بالحق كذلك زيننا اللوح بطراز
البيان اذا استقرّ الرحمن على مقرّ يطوف حوله اهل ملاء الاعلى ثمّ
اهل مدائن الاسماء ثمّ الذين ما توجّهت وجوههم الا الى جماله
المشرق المنير طوبى لك يا صدرا بما تصدّرت فى الامكان اذ
توجّهت الى الله المقتدر العلى العظيم انّ هذا العزّ يفتخر به عباد
مكرمون ان اثبت فى امر الله وحبّه ثمّ بشر العباد بالحكمة والبيان الى
هذا الكوثر الذى فاحت نفحاته بين العالمين اياك ان تحجبك
شؤونات الخلق عمّا امرت به من لدى الحق توكلّ عليه فى كلّ
الاحوال أنّه مع عباده الدّاكين نوصيك بالحكمة فى كلّ الامور هذا
ما قضى الله فى الالواح أنّه لهو الحاكم العليم الخبير ان يا صدرا قد
سمعنا ندائك من قبل و من كتابك من بعد اذ حضر لدى العرش انا
كنّا عالمين و اجبتناك بالحق و استجبنا لك ما اردت من الله ربّك و
ربّ العالمين أنّه يؤيّد من يشاء بسلطان من عنده و ينطق من اراد بذكره
الجميل قلت ان اشرح لى صدرى الى اخر انا قضينا ما اردته قبل
طلبك لولاه كيف اقبلت الى وجه اعرض عنه اكثر العباد تفكّر و كن
من الدّاكين انا شرحنا صدرك و ايّدناك على التّقرب الى هذا البحر

العظیم ونؤیدک بالحق ونفتح لسانک بذكر تنجذب به القلوب و تطير
 به افئدة المقبلين نوصیک بالاستقامة الكبرى على شأن تضطرب بها
 افئدة الذين اتخذوا العجل رباً لانفسهم من دون الله هذا ما يأمرک
 القلم الاعلىٰ فى هذا اليوم البديع ونزلنا لاختیک ما فاحت به نفحات
 عنايتی و فوحات الطافی يشهد بذلك من يتفکّر فيما نزل بالحق انّ
 ربّک لهو الصّادق الامین قل يا قوم اتّقوا الله ولا ترتكبوا ما یکدّر به
 صافی کأس العرفان فى ایّام الرّحمن دعوا ما عندکم مقبلین الى الله
 العزيز الحمید کذلک زینا رأسک باکلیل الذّکر و ارسلنا الیک هذا
 اللّوح الّذى من افقه اشرقت شمس ذکر ربّک العلیّ العظیم.

(٩) الاقدس الاعظم الابهى

تعالى الذى اظهر جماله المكنون بانوار احاطت السموات والارضين و
انطق كل شئ بشاء مطلع امره اذ اتى من سماء الجلال بسلطان مبين يا
ملاء الارض قد ظهر ما كان مستوراً فى ازل الآزال واستضاء من انواره
القنن و الجبال و انتم من الغافلين توجهوا بوجوه نورا الى الافق
الابهى لتروا شمس جمال ربكم الاعلى مشرقة من منظر الله المقدس
العزیز الحكيم الى متى تتبعون اهوائكم دعوا الظنون اذ ظهر مطلع
العلوم بامر انصعق عنه من فى السموات و الارض الا من شاء الله
المقتدر العليم الحكيم طوبى لك بما اقبلت الى مشرق الايقان اذ
اعرض عنه كل متوهم بعيد ان اشرب كوثر الحيوان فى كل الاحيان من
آيات ربك الرحمن ثم اعرض عن المشركين انه يؤيدك بالحق كما
ايدك على عرفان مطلع امره انه لا يعزب عن علمه من شئ يفعل ما
يشاء بسلطان من عنده انه لهو المهيمن على العالمين اياك ان
تحزنك شؤونات الخلق ان افرح بهذا الفرح الذى به طارت القلوب
الى الله العزيز الحميد.

(۱۰) الاقدس الاعظم الاقدم

شهد الله أنه لا اله الا هو والذي ظهر بالحق أنه لمخزن قدرتي وممكن
اقتداري ومظهر غيبي لعبادي وبحر علمي لبريتي وسماء مشيتي
المهيمنة على العالمين من فاز به فاز بكل الخير والذي اعرض أنه
ليس مني وغفل عني وكفر بآياتي التي نزلت من افق امري المبرم
المنير طوبى لمن فاز اليوم بانوار وجهي واستظل في ظلّ عنايتي و
سكن في جوار رحمتي وسمع ندائي الابدع الامنع العزيز المنيع.

الاقـدس الاعلى

(۱۱)

قد اتى الميعاد و ظهر مظهر ربكم مالک الایجاد و کلّ ذرّة تنادى
الملك لله المقتدر العزيز الوهاب تالله ليس اليوم يوم الظنون و الاوهام
قد اتى ربكم العالم فى ظلل الغمام و نطق لسان الوحي السلطنة لله
مالک الانام طوبى لك بما اقبلت الى الوجه و للذين آمنوا فى هناك
سوف يرفعكم الله بالحق و يذكر اسمائكم فى امّ الالواح ينبغى اليوم
لكلّ نفس اذا سمع النداء يقول لبيك يا مالک الاسماء و فاطر السماء
اشهد انك انت حملت البلايا لاظهار امر ربك يا ربّ العرش و الثرى و
حملت فى دين الله ما لا حملة احد من العباد طوبى لمن فاز بانوار
الوجه و نطق بثناء ربّه فالتق الاصباح يا ايها العبد ان اشكر ربك بما
تحرك على ذكرك قلم الاعلى بهذا الذى احاطته جنود الفجار الذين
اذا اظهرنا لهم الحجة قالوا هذا ساحر كذاب و اذ نزلنا عليهم الآيات
قالوا انّهم مفتريات كذلك قالوا من قبل طوبى لمن نبذهم عن ورائه و
ويلّ لكلّ منكر مرتاب ان اذكر الذين آمنوا فى هناك قل طوبى لكم
بما اقبلتم الى قبلة الآفاق و عرفتم مظهر امره و مطلع وحيه الذى اتى
من سماء العظمة بقدرة و سلطان ان استقيموا على الامر على شأن لا
يمنعكم نفاق الذين كفروا بالله مالک الاديان انّ الذين عرضوا عن
الوجه اولئك هاموا فى هيماء الضلال سوف يأخذهم الله بقهر من
عنده و ينصر الذين اذا سمعوا نداء ربّهم قالوا بلى يا محبوب من فى
الابداع انما البهاء عليكم يا احباء الله نسأل الله بان يوفقكم و يؤيدكم
على حبه و رضائه انه لهو المقتدر العزيز المتكبر المتعالى المختار.

(۱۲) الاقدس الاقدم الاعظم

ذكر من لدنا الى الذينهم فازوا بانوار البيان اذ اتى الرحمن بسلطان
مبين لتحدث به فى قلوبهم نار الله على شأن لا تخمدھا مياه اعراض
المغلين تالله من يسمع ندائى باذن القلب يجذبه الى مقام يقوم على
نصرة مولاه منقطعاً عن العالمين طوبى لمن اخذته حرارة محبة ربه و
انار وجهه من انوار وجهه المشرق المنير طوبى لاذن فاز بهذا النداء و
طوبى لقم ذاق حلاوة هذا البيان و لشم وجد عرف القميص من
نفحات قلم ارادة ربه المقتدر العليم الحكيم هل الذى اعرض انه حى
لا و انه من الميتين هل الذى بعد عن كوثر القرب انه بصير لا و نفسى
بل عمى طوبى للناظرين يا احباء الرحمن ان اركبوا فلك الاطمينان و
سيروا على البحر الاعظم الذى ينادى كل قطرة منه الملك لله الفرد
الواحد العزيز الحميد ثم اشربوا كوثر الايقان رغماً لاهل الامكان الذين
ينطقون باهوائهم و يتكلمون بما تأمرهم انفسهم الا انهم فى حجاب
عظيم يا احباء الله انتم عيون العالم ينبغى ان تفتح بكم ابصار التى
اخذتها رمد الاوهام كذلك جرى من قلم الرحمن فى هذا السّجن
العظيم ان استقيموا على الامر على شأن تنطق السن الممكنات على
ذكركم هذا ما وصيناكم به فى يوم فيه استوى جمال القدم على عرش
اسمه القديم لا تختلفوا فى امر الله ان اجتمعوا على هذا الفرات الذى
جرى من معين قلم ربكم العليم الحكيم طوبى لعباد نبذوا الهوى و
اخذوا الهدى و لاماء تمسكن بهذا الحبل المتين اذا فرتم بلوح الله و
اثره ان احفظوه ثم اقرأوه لتمر بينكم نفحات ما خرج من فم مشية

مولاكم القديم كم من غنى منع اليوم وكم من فقير اتصل ببجر الغناء و
كم من عالم نراه من الاخسرين انّ الفضل للذين كسّروا الاصنام بقدره
ربهم مالک الانام و اقبلوا بقلوب الى شطر ربهم المقتدر القدير انما
البهاء على اهل البهاء الذين فازوا بعرفان الله وكانوا من الراسخين.

(۱۳) الاقدس الامنع الابهى

ذكر من لدنا لمن اقبل الى الله و فاز باللقاء اذ ظهر مطلع الامر بسلطان
 احاط الممكنات و شرب رحيق الوصال اذ اشرق من افق الفضل
 شمس جمال ربه العزيز الوهاب ان اشكر الله بهذا الفضل لعمري لو
 تجد ما ذكرناه لك لتطير باجنحة الاشتياق الى الغنى المتعال قد حضر
 كتابك و فاز بالمنظر الاكبر مقام الذى ارتفع فيه نداء الله فى العشى و
 الاشراق و اجبتك بكتاب من لدنا الذى فصلناه من هذا الكتاب
 الاعظم لتشكر ربك العزيز المستعان نكبر من هذا المقام على وجهك
 و امك و اخواتك الذين آمنوا بالله رب الارباب كن ثابتاً فى امر
 موليك على شأن لا يزلک نعاك الذين كفروا بالله مالک المبدء و
 المآب.

(۱۴) الاقدس الامنع الابهی

شهد البهاء لمالك الاسماء بين الارض و السماء كما شهد مالك
 البقاء لنفس البهاء انه لسلطاني في ممالك و ملكوت اقتداري في
 مملكتي و جبروت افضالي لبريتي و ندائي لكل ذي اذن و جمالي
 لكل ذي بصر و كينونتي لكل ذي عرفان لعمرى به فتحت اوراد
 المعاني في رضوان العرفان و نطق البيان في الامكان انه لا اله الا هو
 المقتدر المتعالی المهیمن القيوم.

(۱۵) الاقدس الامنع الاعظم

انّ الله يذكر امة من امائه لياخذها جذب الآيات و يقربها الى الله مظهر
 البينات يا امائى تمسكن باذيال رحمة الله العليم الخبير انا ذكرنا كلّ
 امة اقبلت الى الوجه و نذكرن الذين توجهوا الى الله كما ذكرناهم من
 قبل انه لهو الفضال الغفور الكريم نوصى امائنا بالتقديس الاكبر من
 هذا المنظر الاكبر المنير ان اعملن ما امرتن به فى كتاب الله ربّ
 العالمين ان اعرفن قدر تلك الايام و سبّحن باسمه العزيز القدير.

(۱۶) الاقدس الامنع الاعظم

ينبغي اليوم لكل نفس ان يتفكر في امر الله و سلطانه و يكون من المنصفين كم من عبد اقر بالله و اعترف لامره فلما هبت رائحة الافتتان اعرض و كان من المحتجين طوبى لنفس تنظر منظر الاكبر ببصر منير هل من منصف خسر او من مقبل منع او من مستقرب بعد لا و نفسه الحق ان رحمته سبقت العالمين ان الذين ارتابوا اولئك في هيماء الاوهام الا انهم من الغافلين انك انت يا ايها العبد ان استمع نداء من يذكرك لوجه الله و يدعوك اليه اذ كان بين ايدي الظالمين لا تحسبن الذين غفلوا على امر من الله و لا الذين ظلموا على ربح مبين اولئك خسروا في الدنيا و الآخرة سوف يرون ما وعدناهم في لوح عظيم انك توكل على الله ثم اذكره في العشي و الاشرق انه مع عباده الذاكرين قل الحمد لله رب العالمين.

(۱۷) الاقدم الاعظم

ذكر من لدنا لمن ذكر مولاه ليجذبه نداء ربّه الى مقام قدّر فى اللواح
 قد انار الوجه من افق ارادة ربّك و غنّ عندليب البقاء فى ملكوت
 الانشاء و اضاء المصباح قد نطق كلّ شئّ بثناء ربّك و الذين غفلوا
 اولئك من الاموات هذا يوم فيه نصب الصّراط و وضع الميزان و الامر
 لله العزيز المنان ثمّ اعلم قد حضر كتابك لدى الوجه و نزل لك ما
 اضائت به الآفاق طوبى للسان نطق بذكر الرحمن و لقلب اقبل و لوجه
 توجه الى العزيز الوهاب قم على خدمة الله و ذكره بقيام تستقيم به
 الاقدام قل ان اجتمعوا على الشريعة التى شرعناها بالحق لينكسر ظهر
 الذين كفروا بالله مالک يوم المعاد ان اغتنموا الايام ثمّ اجتمعوا على
 ما اراد الله مالک الانام انک انت يا عبد ان انصر ربّک بالبيان على
 شأن تفرح به نفحات القميص بين الامکان انشاء الله لم يزل ولا يزال
 بثنای حق ناطق باشى و براتّحاد قلوب ساعى اين بسى و اضحست که
 اختلاف سبب افتراقست و اتّحاد و وفاق علّت ظهور قدرت و اقتدار
 کمر خدمت محکم کن و ناس را به اسم اعظم منقطعاً عن الكلّ
 دلالت نما اين است حکم محکم که از افق قلم قدم اشراق فرمود
 تمسّک به منقطعاً عن العالمين انما البهاء عليك و على الذين آمنوا
 بالله الفرد الواحد العليم الخبير.

العزیز العظیم

(۱۸)

هذا ذكر من لدنا الى الذى اراد ان يتبع مولاه القديم ليؤيده ما نزل عن
 جهة العرش على ما اراد الله العزيز العليم قل يا قوم لا تتبعوا الشهوات و
 لا تعقبوا الذين كفروا بالله رب العرش العظيم اياكم ان تغرنكم الدنيا
 عن الله فاطر الارض و السماء ضعوا ما عندكم ابتغاء ما عند ربكم
 العزيز الحميد ان الذين غفلوا اليوم اولئك فى ضلال مبين سوف يرون
 انفسهم فى هاوية القهر ان ربك اشد المنتقمين و الذين آمنوا سوف
 يرون انفسهم فى مقام كريم كذلك القيناك لتشكر ربك و تكون فى
 حبه لمن الراسخين قل يا الهى انر قلبى بنور اسمك الابهى الذى به
 اضطربت اركان الذين كفروا بك فى يوم الدين و ايدنى على ذكرك و
 ثنائك و اكتب لى ما كتبه لعبادك المقربين اى رب وفقنى فى
 حبك على شأن لا تمنعنى الدنيا عن الاقبال الى شطراسمك الابهى
 انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العزيز الحكيم.

(۱۹) به اسم دوست یکتا

عندلیب بقا بر افنان سدره منتهی در کلّ احیان به این بیان ناطق
ای دوستان قدر ایّام رحمان را بدانید و به جان به شطرش بشتابید این
ایّامیست که شبه و مثل نداشته و نخواهد داشت نفحاتش محیی
جانهاست و فوحاتش مفرّج دلها از آنچه غیر اوست بگذرید و به
دوست توجّه نمائید امروز روزیست که جمال قدم من غیر سترو حجاب
ظاهر است و اسم اعظم من غیر استار مشهود باب فضلش بر وجه
احباب مفتوح گشته و عنایتش کل را احاطه فرموده ای دوستان بکمال
انقطاع به او توجّه نمائید تا از بحر وصالش بیاشامید و از ریح
مختومش قسمت برید و بعد سرمست شده بذکرش ذاکر شوید و
باسمش ناطق که شاید نفوس مرده از این خمر باقیه زنده شوند و
بکوی دوست شتابند طوبی لوجه توجّه الیه و لقلب شرب کوثر حبه و
لبصر فاز بانوار جماله و لید ارتفعت الی سماء عطائه و لاذن سمعت
ندائه الاحلی من هذا المنظر الکریم انّما البهاء علیک و علی اهلک
من الدّین اقبلوا الی الله العلیم الحکیم ان الحمد لله ربّ العالمین.

(۲۰) به اسم محبوب آفاق

ای دوستان هر چیز مرغوب قیمتی را سارقان از عقب بوده باید لئالی
 محبت الهی را که افضل و الطف و احسن جواهرات عالم است
 بکمال جدّ و جهد در خزائن قلوب محفوظ دارید براستی می‌گویم
 دزدان در کمین گاه مترصدند تا فرصت یابند و بغارت مشغول گردند
 باید جمیع به حافظ حقیقی متمسک شوند تا از شرور انفس اماره
 محفوظ مانند و الله يقول الحق انه لهو المبین الحکیم.

(۲۱) به اسم مربّی عالم

ایادی عطای الهی کلّ را تربیت نموده و بلسان مظاهر نفس خود
 جمیع من فی العالم را به ظهور اسم اعظم بشارت داده و چون نور
 الهیّه از افق احدیّه طالع کلّ به هواهای خود مشغول و از او دور مگر
 نفوسی که صهبای معانی را از ید فضل الهی آشامیدند نشهد انّهم هم
 الفائزون انشاء الله از رحیق استقامت بیاشامید و بذکر مطلع عنایت ذاکر
 باشید.

(۲۲) بِسْمِهِ الَّذِي جَعَلَهُ الْمُعْتَدِينَ مَسْجُونًا فِي الْأَرْضِ

قلم اعلیٰ می فرماید که آنچه از جمال قدم ظاهر شده حجت بوده بر کلّ من فی السّموات و الارض و اگر عباد تفکّر نمایند از قیامش ما بین اعدا بر سلطنتش موقن شوند و بر قدرتش مدعن و لکن چون در تیه نفس و هوی سالکند لذا از اشراق شمس بهاء از افق بقا محتجب مانده اند و به نفوسی که خود را از بعوضه حفظ می نمودند توجّه نموده از جمال احدیه محروم گشته اند بگو ای قوم افعال چون ظهور ما بین ارض و سماء مشرق و مضعی و هر نفسی که اقلّ من حین قلب را از وسوس شیطاین مطهر نماید بعرفان ربّ العالمین و مالک یوم الدّین فائز گردد و تو ای عبد بشنو ندای الهی را و خود را از سموم نفوس مشرکه حفظ کن قسم به جمال که الیوم سمومی از شطر قلوب مشرکین در هبوست که اگر بر جمیع اشجار نفوس مرور نماید جمیع را از اثمار لطیفه جنیه منیع محروم سازد پس در کلّ حین پناه به حق برده که از ریح عقیم محفوظ مانی ان اتکلّ بالله ربّک و لا تخف من احد و کن من المنقطعین فاجعل درعک ذکری ثمّ حصنک التّوکل علی الله المقتدر المهیمن العزیز القدیر انشاء الله از هبوب اریاح ربیع الهی به اثمار علم و معانی فائز گردی و النور الَّذی اشرق من ناحیه القدم علیک و علی الدّینهم مروا علی الدّینا و ما فیها کمر السحاب کذلک نزل الامر من لدن عزیز و هّاب.

(۲۳) بسم الله الابهى

ان يا اُمّتى لا تحزننى عمّا ورد على جمالى من طغاة خلقى و عصاة
 بريّتى تالله لا يمنعنى البلا عن سرورى ولا القضا عن بهجتى و جذبى
 و اشتياقى و كلّما ازداد بلائى ازداد شوقى الى الله محبوبى و مقصودى
 و مالكى اّتك لا تضطربى من الدّنيا ما يحدث فيها ان اقبلى الى
 الحرم الاعظم الّذى فيه ارتفع نداء مالک القدم و خالق الامم ثمّ
 انطقى بذكرى ما نزل من قلمى و تكلم به لسان عظمتى على عرش
 عزّتى و جلالى تالله لو تجدى حلاوة ذكرى لتفدى نفسك فى سبيلى و
 تقومى بين الاماء بذكرى و ثنائى كذلك يذكرک قلم امرى لتفرحى
 فى نفسك و تشكرى ربّک العلى العظيم.

(۲۴) بسم الله الاعظم الاقدس

ان يا مختار اسمع نداء ربك الجبار من سدره النّار انه لا اله الا هو
المهيمن القيوم يشهد كل الاشياء لله مالک الاسماء ولكنّ الناس هم
لا يسمعون قد تنادى اليوم سدره السّينا بين الارض والسّماء ان يا ملاء
الانشاء قد فتحت ابواب السّماء بهذا المصباح الذى ظهر على هیکل
الانسان ان اسرعوا بقلوبكم ولا تتبعوا كلّ مشرک مردود وقد اخذ
اهتزاز اللّقا ارض البطحا اذاً تنادى و تقول لك الحمد يا ربّي العزيز
الودود و عن جهة اخرى ينطق مسجد الاقصى لك الحمد يا اله
الاسماء بما اجد عرف قميصك من شطر اسمک المسجون طوبى
لمن ينقطع عمّا سواه ويتوجّه الى مولاه فى هذا اليوم الذى فيه ظهر
الشّاهد و المشهود ان اذكر ربك قل يا الهى لا تجعلنى محروماً من
نفحات وحيك و الهامك قدر لى ما قدرته لاصفيائك انك انت
المقتدر على ما تشاء بقولك كن فيكون.

(۲۵) بسم الله الاقدس

هذا لوح من لدى الغلام الى امة من امائه لتشكر ربها و تكون من
القائنات كذلك يأمر قلم الامر امائه اللائى آمن بالله العليم الحكيم ان
يا امتى ان اذكرى ثم اسجدى لربك العزيز الحميد لا تحزنى الا
لسجنى ولا تفرحى الا لظهورى ولا توجهى الا الى وجه الله المشرق
المنير انه معك و يراك فيما انت عليه و يسمع حنينك فى حبه انه
على كل شئ محيط ان ارتقى انوار جمالى ثم اصعدى الى هواء قبرى
ثم استمعى ندائى عن جهة عرشى و ان هذا لفضل عظيم ثم اذكرى
سبحانك اللهم يا الهى فاجعل حياتى اسمك و روحى ذكرك و املى
جمالک و جنتى قربک و کوثرى ندائک و لعبتى عشقک و حرمنى
هوائک و مقصدى الى مقر عرشک العظيم اى رب لا تطردنى عن
باب رحمتک ولا تمنعنى من بدايع آياتک ولا تتركنى بين امائك و
انک انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العزيز الكريم.

(٢٦) بسم الله الاقدس الابهى

ذكر من لدنا عبد الذى فاز بايام الله وكان من المحسنين فى الالواح مكتوبا ليجمعه ثابتاً على الامر على شأن لا يمنعه حجابات الاكوان عن شطر كان باسم الرحمن مشهوداً ويدعو الناس الى الله لعل يتقربن الى مصدر الوحي ويدخلن فى ظل كان فى ازل الازال بالفضل ممدودا قم على الامر بحول الله وقوته ودع الكائنات عن ورائك كذلك امرك سلطان القدم حين الذى كان فى اخرج البلاد مسجوناً قل يا قوم تالله يفنى ما عندكم ويمحو القضاء آثاركم ان ادخلوا ملكوت البقا كذلك يعظكم ربكم العلى الاعلى الابهى والله خير النصيح لكم وكان ربكم الرحمن على ما اقول شهيدا لاعاصم اليوم لاحد الا الله ربكم توجهوا اليه انه يدعوكم الى ما هو خير لكم اتقوا ولا تتبعوا الذين اعرضوا عن الحق بعد الذى دعوناهم الى مطلع كان بانوار العرش مضيئاً.

(٢٧) بسم الله الاقدس الابهى

هذا كتاب من لدنا الى الذى اقبل الى الوجه فى يوم فيه اضطربت
الاركان لينقطع عما عند الناس ويتمسك بهذا الحبل الذى به تحرك
الامكان ان استمع نداء الله من هذا الشطر المقدس الابهى على البقعة
التوراء من السدرة الخضراء انه لا اله الا انا المقتدر العزيز الوهاب قم
على ذكر الله بين خلقه وذكر الناس بهذا النبأ الذى منه ناح الطاغوت
واخذت الزلازل من فى البلاد قل يا قوم قد اتى القيوم وليس لاحد
من مناص الا بان يتوجه الى مطلع الآيات الذى ينطق بالحق انه لا اله
الا هو العزيز المختار قل يا قوم ان الغيب ينطق بهذا اللسان بينكم ان
اعرفوا و لا تتبعوا كل مشرك مرتاب من لدى الغيب ظهر هيكल
المشهود ومن جمال المشهود ثبت حكم الغيب كل ما يظهر منه انه
يظهر من عنده اذا اشرفت شمس التوحيد من افق التجريد طوبى لاولى
الابصار قل يا قوم انه لم يزل كان ولا يزال يكون بمثل ما قد كان من
انكره قد انكر الذى ينطق بالحق فى قطب الاكوان بانه لا اله الا هو
العزيز المتان ضع الذين كفروا و ما عندهم لعمري لا يتكلمون الا
باهوائهم و لم يريدوا الا بان يدخلوا الرب فى قلوب الذين كسروا
الاصنام ان الذى شرب رحيق المعانى من هذه الكأس البيضاء انه لا
تمنعه الاشارات عن التقرب الى الله منزل الآيات ما كان همهم الا بان
يجدوا ما يعترضوا به على الله مالک يوم المآب قل كل ما ينزل ان
المنزل هو الله يشهد بذلك كل الذرات من انكرنى فقد انكر الغيب و
يلعنه كل الاشياء و عن ورائها لسان العظمة و الاقتدار انك اذا فزت

بلوح اللہ قل لک الحمد یا الہی بما ذکرتنی بعد الذی کنت بین ایدی
الفجّار.

(۲۸) بسم الله الاقدس الابهى

يا ايها القلم الاعلى ان اذكر امة من الاماء ليجذبها نداء ربها العلى
 الاعلى من شطر العكا و يطيرها الى هواء الذى فيه تمر ارياح رحمة
 ربها العزيز الكريم ان يا امتى ان انقطعى عن سوائى و آنسى بذكرى
 كذلك امرك لسان مشيتى فى سراق اجلالى اياك ان يمنعك
 حجابات الاوهام عن مقصود العالمين ان اشكرى بما تحرك بذكرك
 قلم الذى منه فصل علم ما كان و ما يكون فى لوح ربك العزيز الحميد
 ان استقيمى على امرى و لا تجزعى من شئ الا لمصائبى بعد الذى
 اشهد بانى على سرور مبين و البهاء عليك و على اللائى آمن بالله الفرد
 الواحد العلى العظيم.

(٢٩) بِسْمِ اللَّهِ الْاَقْدَسِ الْاَمْنَعِ الْعَلِيِّ الْاَبْهِيِّ

ان يا امام قد حضر كتابك لدى وجه ربك مالک الانام و تشرف
 بلحاظ الله فى هذا اليوم الذى جعله الله مطلع الايام كن طائراً فى هواء
 حب ربك و ذكر العباد من لدى الرحمن بالحكمة و البيان كذلك
 امرت من لدى الله مالک الامكان و اما ما سألت فيما نزلناه من قبل
 فاعلم انا بينا و فصلنا كلما ذكر و يذكر تفحص لتجده فى اللوح
 لعمرى يا امام ليس اليوم يوم السؤال ينبغى لكل نفس اذا سمع النداء
 من مطلع اسمى الابهى يقول لبيك يا اله من فى الارضين و السموات
 ان استقم بحول الله و قوته قل يا قوم هل ينبغى الوقوف بعد الذى
 تنادى الصخرة باعلى الصيحة ان اسرعوا بالقلوب الى المحبوب الذى
 زين بذكره الابداع لا تحزن من الذين كفروا سوف يرون انفسهم فى ذلة
 و خسران اذا فزت باللوح و وجدت منه عرف قميص الرحمن ان اقبل
 بقلبك الى مطلع الوحى قل لك الحمد يا من جرى اسمى من
 قلمك الاعلى و تكلم بذكرى لسانك اذ كنت بين ايدى الفجار.

(۳۰) بِسْمِ اللَّهِ الْأَقْدَسِ الْعَلِيِّ الْأَعْلَى

ان يا امتى اسمعى ندائى عن شطر السّجن ثم اذكرى ربّك فى العشيّ
والاشراق دعى ما سواه عن وراك كذلك يأمرک نیر الآفاق لا تحزنى
من شئ فتوكلى على الله أنّه مع امائه القانتات ان اذكرى الغلام وما
ورد عليه فى البكور والآصال انّ الذينهم كفروا بالله اولئك فى غفلة و
ضلال طوبى لك بما شربت ماء الحيوان من ايدى ربّك العزيز
المتعال آنسى به أنّه يكفيك عن كلّ اماء ورجال فسوف ينزل الله ما
يستبشر به قلوب اصفياه أنّه لهو المقتدر العزيز الفضال و البهاء على
من توجه الى الوجه وانقطع عن الآمال.

(۳۱) بسم الله الامنع الاقدس

ان يا امتى فاسمعى ما يدعوك به قلمى فى سجنى وانه ما يدعوك
 الا الى الله ربك ورب العالمين الا تحزنى من شئ ان افرحى بذكر الله
 ربك و ان بذكره تطمئن قلوب المجتدين و يفرح به عباد الله
 المخلصين قل ان ذكره شفاء كل داء و مونس كل غريب و كنز للفقراء و
 المساكين و لن يعادل بذكره عما خلق بين السموات و الارضين و به
 يستغنى العارفون عن كل ما خلق فى الابداع و به يستعرج الموحدون
 الى سماء عز رفيع و انك انت يا امة الله آنسى بذكر ربك ثم انقطعى
 عما سواه و انه يكفيك عن كل العالمين لا تحزنى عن شئ و توكلنى
 على ربك المستعان و انه لا ينسى امانه القانتات و عباد القانتين ان
 اشكرى بما فزت بعرفان نفسه و انقطعت عن الشياطين الذين ارادوا ان
 يقطعوا سدره الامر بعد الذى استظلوا فى ظلها و كانوا من الذاكرين فلما
 هبت عليهم ارياح الامتحان خرجوا عن حصن ولاية الله و رجعوا الى
 السجين كذلك القيناك قول الحق ليفرح به روحك و ان هذا لفضل
 عظيم و الحمد لله رب العالمين.

(۳۲) بسم الله الامنع الاقدس الابهى

ينادى الله عن شطر السّجن عباده الاخيار ويدعوهم الى مقام الذى منه استضاءت الانوار لتأخذهم نفحات آيات ربهم فاطر الارض والسماء ان استمع ما يوحى اليك عن يمين العرش الملك لله المقتدر العزيز الجبار ان اذكر من يذكرك فى هذا السّجن لعلّ الناس يتوجّهنّ الى وجه ربهم العزيز المختار قل يا قوم قد فتحت ابواب السماء و تمطر السّحاب واضاءت الآفاق دعوا ما عندكم واقبلوا الى من يدعوكم الى مقام انقطع عنه الاذكار كذلك امرناك فضلاً من لدنا انّ ربك لهو العزيز الوهاب اياك ان تمنعك الدّنيا عن ذكر ربك العلى الابهى دعها لاهلها و تمسك بالذى اتى عن مشرق الوحي بقدرة و سلطان سوف تفنى الدّنيا و ما فيها و يبقى لك ما قدّر لك فى اللواح ان افرح بما ذكرت تلقاء العرش و جرى لك من القلم الاعلى ما يثبت به ذكرك فى الابداع والحمد لله العزيز المتعال.

(۳۳) بسم الله الامنع الاقدس العلى الاعلى

هذا كتاب من لدنا الى الذى توجه الى وجه الله رب العالمين وقطع السبيل الى ان ورد على سلسبيل الحيوان الذى جرى من اصبع ارادة ربه الرحمن وكان من الفائزين ورد فى شاطىء القدس وآنس بمحسوب العالمين وبعد وروده امرناه بان يدخل مقر الذين ظلموا على انفسهم وعلى الله الملك العزيز الحكيم الى ان دخل عليهم بغتة كصاعقة العذاب على قوم مجرمين. قعد و غلب بما القى الرحمن فى قلبه الى ان قام ورجع الى بحر الاعظم منقطعاً عن المشركين. طوبى لك يا عبد بما جعلك الله نيراناً للمشركين وروحاً وريحاناً لعباده الموحدين. ضع ما فى الامكان وخذ ما امرت به من لدن ربك الرحمن وتوجه الى عباده المتوقفين لعل يخضر بك اشجار اليباسه ويستقربوا الذين بعدوا الى الله بخضوع ميينه. قم وقل يا قوم تالله قد تمت كلمة الاوليه و ظهرت الف المكنونه و اشرفت شمس ولاية ربكم الرحمن عن افق الامكان بضياء مشرق منير. اياكم ان تجعلوا انفسكم محروماً عن نفحاته كذلك ينصحكم قلم الاعلى وكان الله عى ذلك شهيد وخبير. قل يا قوم فانصفوا ثم انظروا هل يستقر الظلمة عند اشراق الشمس لا فورب العالمين و اذا تموج بحر الاعظم لا يقوم معه لهيب النار و اذا مرت ارياح القدرة لن تستقر البعوضة لو انتم من العارفين. قل يا قوم دعوا الاسماء ثم تماثل العاكفين. توجهوا الى الله مالک الاسماء و الصفات مطهراً عن الاشارات كذلك نطق الحق ان اسمعوا و لا تكونن من الغافلين. قل يا قوم تالله ان الذى اتخذتموه رباً من دون الله

انّه وما عنده كرماد عظام الكلاب بل احقر لو انتم من الموقنين و من ينظر فى كلماته يعرف قدره و يجد منها نفحات الجحيم. انّ الذين يذكرون كلمات المجعولة عند ما نزل من جبروت الله يلعنهم اهل ملاء الاعلى ثمّ عباد الله المقربين. قل اليوم لا يعادله بحرف منه ما خلق بين السموات و الارضين. قل يا ملاء المشركين موتوا بغيطكم قد اشرق نير المعانى و خطف من اشراقه ابصاركم ان ارجعوا الى مقركم فى طبقات السّجين. ان الذى لقاس آيات الله بكلماته مثله كمثل الفرعون اذ قال انا ربكم الاعلى قل هذا اكبر لو انتم من المتبصرين. ان يا نبيل قبل على اسمع قول ربك العلى الابهى عن شاطى البقا. اغتسل بماء التّقدیس ثمّ انطق بشنائه بين عباده ليؤثر كلمات الله فى القلوب العالمين. لا تحزن عن شئ و لا تنظر الذين غفلوا الاّ كهمج حركتها ارياح النّفس و الهوى و تذهبها كيف تشاء كذلك نزل من جبروت الله ربك و ربّ الاولين و الآخرين. قل يا قوم ان ضمنت الخلود و آمنتم اللّحد فاتبعوا الشّهوات و الاّ خافوا عن الله الذى خلقكم بامرّه فانّ الموت حقّ تأتيكم اذا تجدنّ انفسكم على خسران عظيم. ثمّ اخبر النّاس بما رأيت و عرفت لعلّ ينقطعنّ عمّا عندهم و يتوجهنّ بقلوبهم الى شطر القدس و لا يتبعنّ الشّياطين و اذا فتحت باب الخطاب يؤيدك ربّ الارباب بملائكة البيان. كذلك بشرك قلم الرّحمن فى هذا اللّوح الذى لا يعادل بحرف منه ما خلق فى الاكوان و يشهد بذلك كلّ ذى بصر حديد. ان اكشف غطاء النّاس ثمّ احترق احجابهم بنار محبة ربك العزيز العليم و ان رأيت الذينهم آمنوا كبر على وجوههم من قبلى و بشرهم بذكر الغلام ايّاهم حبّاً لله و انّ هذا الفضل عظيم و الرّوح

و البهاء علیک و علی الذین قلبتہم تغرّادات ورقاء البقاء الی شطرا اللہ
العزیز الکریم و الحمد لمحبوب العالمین.

(۳۴) بسم الله العزيز المتعال

هذا كتاب نزل من لدى العزيز الوهاب لمن اراد الله وانقطع عن كل مشرك مرتاب. طوبى لك بما وفيت بميثاق الله وما نقضت عهده بعد الذى وجدنا النفوس في خوف واضطراب ان استمع مرة بعد مرة ثم في كرة اخرى بانه هو الله لا اله الا هو والذى جاء من سماء الروح انه لبرهان الله في المبدء والمآب. قل يا قوم تالله ان ربكم العلى الاعلى من هذا الافق الابهى ينادىكم ويدعوكم الى نفسه اتقوا الله يا اهل الحجاب. قل من احتجب عنه لا يصدق عليه حكم الايمان وانه ممن خسرو خاب والذين توقفوا في هذا الظهور ويدعون الايمان بمظاهر القبل مثلهم كمثله اهل الكتاب ان الذينهم اوتوا التوراة والانجيل اولئك يدعون الايمان في انفسهم ان هم الا مفتري كذاب وكذلك ملل الاخرى كل تمسكوا بما عندهم وكفروا برّب الارباب. كذلك القيناك بالحق وانزلنا اليك الآيات عن يمين العرش لتشكر الله ربك وتعرف الذينهم كانوا في مرية وشقاق والبهاء عليك والروح عليك وعلى من معك من لدن مقتدر تواب.

(۳۵) بسم الله المقتدر السلطان

هذا كتاب من المسجون الغريب الى الذى آمن بالله العزيز الواحد
 الفريد. الا تعبد الا اياه انه يكفيك بالحق وانه ذو القوة المتين. ينصر
 من يشاء بسلطانه وانه على كل شئ قدير. له الجود والفضل وانه بكل
 شئ عليم. قل انه ظهر من قبل باسم على قبل نبيل وفي هذا الظهور
 باسم حسين قبل على قل هذا لذات حروف السبع ان انتم من العارفين
 وبشّرتم به فى الواح الله العزيز الحميد. قل انه كان مبشراً بنفسى ان
 اقرؤا البيان لتكونن من المطّلعين. قل لولا هذا ما كان ذلك وانه شهد
 بذلك وانتم من الغافلين. قل انه حى فى الافق الابهى فتبارك الذى
 اشرق من هذا الافق المنير. وقال قد قرب الزوال انتم راقدون كما
 وجدناكم من الرّاقدين. كذلك علمناك وما القيناك ليكفى العالمين.
 لو يتفكّرّن في هذا الامر اقل من حين والذين كفروا لا ينفعهم شئ الا
 قهر ربك وانه لذوالبطش الشديد والحمد لله رب العالمين.

(۳۶) بسم من استقرّ علی عرش التّوحید

ای عبد الغنی بشنو ندای غنی متعال را بلسان ابدع احلی. الیوم یومیست که باید هر نفسی منقطعاً عن کلّ الجهات بذکر سلطان آیات مشغول شود. لا تنظر الی ما ذکر بل بما اشرق من هذا الافق الذی منه طلعت شمس العظمة والاقتدار. به تمام جد و جهد بر نصرت امر قیام نما زود است که ثمرات اقبال و اعمال را اهل حق در ملکوت مشاهده نمایند. الیوم یوم عجز و ابتهال است. نیستی بحت محبوب بوده و خواهد بود و هر نفسی باین مقام فائز شد عندالله از اهل مدائن بقا محسوب است. بسا از نفوس که بکلمه‌ای از سلطان احدیّه محروم و ممنوع مانده‌اند. الواح منزله از سماء مشیت الهیه در هر شانی نازل. ذکری باقی نمانده مگر آنکه از قلم اعلیٰ جاری شده و سؤالی مشاهده نمی‌شود مگر آنکه جواب آن از افق سماء معانی مشرق و لائح گشته اگرچه بسیاری از آنچه نازل شده لضیق وقت و طغیان اهل عناد مفقود و محو شده و لکن در تحصیل آنچه موجود است همت نما تا بیقین کامل شهادت دهی که جمیع ما ذکر و یذکر از قلم قدم جاری گشته و اینکه سؤال از شعر مثنوی نمودید الیوم حیف است قلم اعلیٰ در این اذکار جریان یابد آیا ملاحظه ننموده‌ای که نقطه اولیٰ و ذکر اعلیٰ می‌فرماید "ذکر او لا اله الاّنا ان یا خلقی ایّای فاشهدون" خواهد بود و مع ذلک در سنین قبل از قلم قدم در این مقامات جاری شده آنچه کفایت نماید و همچنین از حروفات مقطعات سؤال شده بود در ایّام توقّف نیر آفاق در عراق آیات لا تحصی در این مقامات نازل بعضی از

آن ارسال شد لعمری لو تنظر ببصر الحديد لتجد منه ما يجعلك طائراً
 فی هواء الحکمة و البیان. تفکر در آن آیات منزله محبوب لا تا اودعنا
 فی غیاهب تلك الاشارات اسرار ربک مطلع الآيات ابحر معانی در
 او مستور و حکم بالغه ربّانی در او مکنون طوبی لمن عرف و قال اشهد
 یا الهی انک انت العلیم الخبیر. و همچنین از قبل در یک فرد از
 مثنوی بعضی بیانات از قلم امر جاری ارسال شد فی الحقیقه معانی ما
 سأل و ما لم تسأل کلّها در او مستور و مسطور. و دیگر از آیه
 مبارکه "الم غلبت الروم" سؤال نموده بودند در این مقام ذکر از
 سلطان مذکور از قبل نازل تفحص لتجد و تكون من العارفين ولكن
 به غصن اعظم امر فرمودیم مجدداً آن آیه مبارکه را تفسیر نماید و ارسال
 دارد و دیگر آنکه در مشارق ظهورات و مطالع آیات الهی ذکر رفته بود.
 مخصوص در الواحی ذکر اسماء و کینونتها و اشراقها و حقیقتها و
 مبدئها و آثارها و صعودها و نزولها در جواب یکی از احبّا در ارض سرّ
 از مصدر امر نازل طوبی لمن یجد و یقرء و یقول لک الحمد یا اله
 العالمین. در رساله بدیع که به اسم یکی از خدّام از سماء مشیت نازل
 تفکر نمائید کشف بعضی مطالب مقنّعه در آن الواح منیره من لدی الله
 مالک البریّة شده نسئل الله بان یوفّقک فی کلّ الاحوال و یجعلک من
 الذین فازوا بما اراد الله لهم فی المبدء و المآل. لو شاء الله و اراد از بعد
 الواح الله می رسد به آن فائز خواهید شد ذکر من قبلی عبدنا الذی سمی
 بالمجید قل طوبی لک بما اقبلت الی قبة الآفاق، هنیئاً لک و لمن
 شرب كأس الحیوان من انامل رحمة ربّه الرحمن فی هذا الیوم الذی
 جعله الله قرّة الاّیام لا تحزن عن البعد کم من بعید حکمنا له القرب و

كم من قريب الله هو في النيران كن كما اراد مولاك الله لا يحب لمن اراده الا ما اراد لعباده الاخيار. طوبى لك بما جرى ذكرك من القلم الاعظم و نطق باسمك لسان ربك الغفار ثم اذكر السميع قل ان استمع ما يناديك به مالك القدر من شطر منظره الاكبر ثم ذكر البشر قل تالله قد انشق القمر واستقر جمال القدم على عرش اسمه الرحمن الرحيم. طوبى لاذن سمعت نداء ربه وقال بلى يا محبوب السموات و الارضين طوبى لك بما اقبلت الى قبلة العارفين و ذكرت بلسانه اذ كان مسجوناً في هذا السجن العظيم قد سمي هذا السجن بالسجن الاعظم تفكروا فيه لتعرفوا ما اراد ربكم العليم الحكيم. و من قبل كنا تحت السلاسل و الاغلال اذ كنا في السجن الاشرار في ارض الطا و مع ذلك ما سمي بالاعظم كذلك نبأك مالك الامم لتكون من المتفرسين. ثم اذكر من سمي بالاسم الاعظم قل ان اشكر ربك بما ايدك على عرفان نفسه في هذا اليوم الذي فيه اخذت الزلازل قبائل الارض كلها و خرقت احجاب الاوهام بهذا الاسم الذي به ظهرت اعلام امر ربك العزيز العلام و ظهر ما هو المكنون ان احمد الله بما ايدك على الاقبال الى افق الجمال و رزقك ما نزل من سماء اسمه القيوم توكل عليه في كل الامور قل لك الثناء يا مالك الغيب و الشهود طوبى لك بما فزت بعرفان ربك بعد الذي اعرض عنه كل مشرك مردود. زين صدرك بطراز العرفان و قلبك بذكر الرحمن و لسانك باسمه المهيمن على كل شاهد و مشهود ان افرح بما نزل لك عن جهة العرش آيات بينات التي لا تعادلها ما خلق في السموات و الارض ان ربك لهو المهيمن القيوم يا احبائي لا تحزنوا من شيء

توکلوا علی الله لعمری قد قدر لکم ما لا یعتریه الفنا انه لهُو العزیز الودود.
ای غنی ان شاء الله لم یزل ولا یزال به عنایات مشرقه از مطلع جمال فائز
و بکمال روح و ریحان در نصرت امر رحمان به بیانات حسنه و مواعظ
بالغه مشغول باشی این است خیر اعظم و فضل اقدم و در جمع
کلمات الهیّه سعی بلیغ لازم آنچه می توانی تحصیل نما و به آن مشغول
شو. از قلم اعلیٰ از اهل بها محسوبی یکفیک هذا الفضل ان اشکرو
کن من الشاکرین و الحمد لله ربّ العالمین کبر من قبلی علی وجه
احبائی ثمّ بشرهم بذكر ربهم الکریم.

(۳۷) بسم من یمشی وینطق فی السّجن

یا نعمۃ اللّٰه از برای نعمت مراتب لا نہایہ بودہ و خواہد بود. در کتاب پروردگار تو و پروردگار عالمیان اوّل نعمتی کہ بہ ہیکل انسانی عنایت شد خرد بودہ و هست و مقصود از او عرفان حق جلّ جلالہ بودہ اوست مدرک و اوست ہادی و اوست مبین و در رتبہ ثانیہ بصر است چہ کہ آگاہی عقل از گواہی بصر بودہ و خواہد بود و ہمچنین سمع و فؤاد و سایر نعمتہا کہ در ہیکل انسانی ظاہر و مشہود است. تعالیٰ تعالیٰ قادری کہ این قوا را در شخص انسانی خلق فرمودہ و ظاہر ساخت در ہر کدام آثار عظمت و قدرت و قوّت و احاطہ حق جلّ جلالہ ظاہر و مشہود است در قوّہ لامسہ تفکر نما کہ جمیع بدن را احاطہ نمودہ مقررّ سمع و بصر واحد و مقررّ او تمام بدن جلّت عظمتہ و کبر سلطانہ این در مقام انسان ذکر شد ولکن نعمت کلیّہ حقیقیّۃ الہیّۃ نفس ظہور است کہ جمیع نعمتہای ظاہرہ و باطنہ طائف حول اوست. در حقیقت اوّلیّہ مائندہ سمائیّہ او بودہ و خواہد بود اوست حبّت اعظم و برہان اقوم و نعمت اتمّ و رحمت اسبق و عنایت اکمل و فضل اکبر ہر نفسی الیوم اقبال نمود او بنعمت الہیٰ فائز است ان اشکر ربّک بہذا الفضل العظیم و قلّ لک الحمد یا مقصود العارفین البہاء علیٰ ایّیک و علیک و علی کلّ موقن مستقیم.

(۳۸) بسمه الباقي العليم الحكيم

تبارك الذى انزل الآيات بالحق و انطق بها كل شئ بشاء مطلع امره
الذى به ظهرت سلطنته الله و اقتداره على من فى السموات و الارضين
و بها تمت حجته و احاط برهانه و انها عند اهل البهاء لهيكل الذى
ظهر بالاسم الاعظم و ينطق انه لا اله الا هو المقتدر القدير لوقيل انه
لمطلع الآيات لحق لا ريب فيه و لوقيل انها نفسه قد نطق بالحق يشهد
بذلك لسان الله ولكن الناس اكثرهم من الغافلين يا ايها الدآكر قد
سمعنا ذكرك و حضر لدى الوجه كتابك و وجدنا منه شوقك و
اشتياقك الى الله ربك و رب العالمين نسئل الله بان يوفقك على ما
انت عليه فى حب موليك و يرزقك ما نزل من سماء الفضل و
يسقيك من الكأس التى من شرب منها فاز بكل الخير من لدن عليم
خبير. طوبى لك بما حضر كتابك و اجابك المظلوم بهذا اللوح
المبين. لو عرف الناس لانفقوا ما عندهم و ارواحهم ليتحرك على
اسمائهم قلمى الاعلى ولكن اليوم احتجبا بما اتبعوا مطالع الاوهام
ان ربك محصى كل علم فى لوح حفيظ. ان افرح بذكرى اياك ثم
اقرء اللوح انه يجذبك الى مقام لم يحط به الا الله العزيز الحميد.

(۳۹) بسم الدائم الباقي العلیّ العظیم

شهد الله أنّه لا آله الاّ هو والَّذی ظهر أنّه لمطلع امری بین عبادی و
 مشرق وحیی لمن فی السّموات و الارضین و الَّذی آمن به أنّه آمن
 بنفسی و قام علی ذکری و نصر امری و الَّذی اعرض أنّه کان معرضا
 عنّی فی ازل الازال کذلک قضی الامر من قلم قضائی فی لوح ما
 اطلع به احد الاّ علمی الَّذی احاط الکونین.

(۴۰) بسمه الدائم بلازوال

سبحان الذى نزل الآيات بالحق وجعلها رحمة للعالمين. انه لا يمنعه
 شئ عما اراد يفعل ما يشاء بسلطانه ويحكم ما يريد. قد ظنّ المشركون
 بانّ البلاء يمنع البهاء عما اراد الله مالک الاسماء. قل لا و فاطر السّماء
 انه لا يمنعه شئ عن ذكر ربّه العزيز الحميد. اذا وردنا السّجن اردنا ان
 نبّلع الملوك رسالات ربّهم العليم الخبير قد حضر لدى الوجه احد من
 العباد القينا عليه كلمة من لدنا اذاً اضطربت اركانه امسكناه بقدرة من
 لدنا ان ربّك لهو المقتدر القدير. ثمّ القينا كلمة اخرى اذاً تبّهج فى
 نفسه و نفخنا فيه روح القدرة و الاقتدار و ارسلناه بلوح ربّك المختار
 الى من اراد ربّك العزيز الحكيم. ليعلم الكلّ انه لا يمنعه البلاء عما
 اراد فى سبيل الله خالق الاشياء. يدع الامم الى مالک القدم و لا
 يمنعه سطوة الدّينهم كفروا بالله العزيز الجميل كذلك قصصنا لك ما
 قضى من قبل لتطّلع بسلطان ربّك و تكون من الشّاكرين. اذا فزت بلوح
 ربّك قل لك الحمد يا اله العالمين بما جرى ذكرى من قلم امرک اذ
 كنت مسجوناً بايدى المشركين.

(٤١) بسمه العلىّ الابهى

سبحان الذى نزل الآيات فى كلّ صباح ومساء وما آمنوا بها الاّ الذين اخذتهم ارياح مشيّة ربّهم الرحمن قل يا قوم فانصفوا فى هذا الغلام ثم اتقوا الله يا اولىّ البيان ولا تكفروا بالذى جائكم بآيات علىّ ثم ببرهان محمّد و بما لا ظهر شبهه فى الاكوان قل اتمارون الذى جائكم عن مشرق الامر بقدره وسلطان أنّه رأى من آيات ربّه ما لا يذكر بالبيان قل ما زاغ بصر الرّوح أنّه حينئذ لبا المنظر السّبحان و يدعوكم الى الله العلىّ الاعلىّ فى هذا الافق الابهى وما يريد منكم جزاء ان اجره الاّ على الله المقتدر العزيز المّنان طوبى لك يا عبد بما آمنت بالله و خرجت عن حزب الشّيطان ان احفظ نفسك من بعد لأنّ الذينهم كفروا واشركوا بالله قد ظهوروا على مكر ما شهدت عين الابداع شبهه ان هم الاّ فى خسران والرّوح عليك وعلى من عرف الله فى هذا الظّهور ثمّ استقر على عرش الايقان والحمد لله الملك المقتدر العزيز الحنّان.

(۴۲) بسمه الغفور الکریم

امروز روزیست که کلّ احباب باید بشطر وهّاب ناظر باشند و بخدمت امر الله قیام نمایند در امر این مسجون ببصر حدید و قلب لطیف تفکر کن تا الله لو احد یتفکر فیہ و فیما ظهر من عنده من ظهورات سلطنته و اقتداره و شئونات حکمتہ و اوامره لیقوم بین الامکان و یصحیح اشهد ما ظهر فی الابداع مثلك ولا فی الاختراع شبهک انت الذی اظهرت سلطنته الله و اقتداره و یک رفعت اعلام الهدایة بین البریّة و انک انت المقتدر القدير ملاحظه نما مع آنکه در سجن اعظم به بلایای لا تحصی مبتلا در جمیع احوال قلم اعلیٰ بذکر مالک اسماء مشغول و متحرک است همچنین باید نفوس مقبله به تمام همّت بر خدمت امر قیام نمایند و سلسیل عرفان که از بحر بیان رحمن جاری است بر عباد الهی مبذول دارند تا کلّ بحیوة باقیه فائز شوند و از اثواب خلقه عتیقه فارغ گردند و من غیر سترو حجاب بوجه حق توجّه نمایند این است تکلیف کلّ ای عبدی حسین بگوش جان ندای الهی را اصغا نما و مشیت و اراده خود را در مشیت و اراده او فانی نما یعنی نخواه مگر آنچه را او خواسته قد عفا الله عما سلف ان شاء الله باید از بعد به آنچه مأمور شده عمل نمائی و ساقی این خمر باقی باشی این است فیض اعظم که از بحر قدم فیضان نموده ان اشرب و کن من الشاکرین.

(٤٣) بسمه القیوم على الاشياء

قد بعثنا نفحة من نفحات الرضوان على هيئة اللوح و ارسلناه اليك
لتقرّ به عينيك و عيون الاخيار ان استمع نداء مالك القدر من شطر
منظره الاكبر انه لا اله الا هو العزيز السلطان قل يا قوم لا تتكلّموا فى
الغيب و لا تفتروا على الله الذى خلق كلّ شئ بامر من عنده اتّقوا يا
اهل الضلال قل يا ملاء المشركين لو تتفكّرون بدوام الملك و
الملكوت لا تعرفون الغيب لانكم اعرضتم عن الذى به يعرف الغيب و
اشرقت آياته من افق الاقتدار أنكروا الذى ينطق من عنده و تدّعون
العبودية للغيب تالله ان انتم الا فى غفلة و ضلال ان الغيب من افق
الشهود ينطق الحين ويقول يا ملاء البيان أكفرتكم بالرحمن بعد الذى به
ظهر حكمى بين العباد و به ارتفعت رايات الامر فى كلّ البلاد انك
انت يا ايّها العبد لا تحزن بما يخرج من افواههم ثم اثبت على حبّ
مولاك و قل لك الحمد يا الهى بما عرفتني نفسك بعد الذى اعرض
عنها اكثر اهل الدّيار. اى ربّ انا الذى سمعت ندائك و اقبلت الى
وجهك اسألك باسمك الاعظم بان لا تطردنى عن بابك الذى
فتحت على وجه من فى ارضك و سمائك ثم اجعلنى من الذين
استقاموا فى حبّك و رضائك انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله
الا انت المتعالى العزيز الوهاب.

(44) بسمه المتعالی العلیّ العظیم

طوبیٰ لک یا امتی بما تشرف کتابک اذ فاز بمنظر المسجون فیہذا
 السّجن المبین و نزل لک ما لا یعادلہ شیء فی الابداع انّ ربّک لہو
 العلیم الخیر ان اشہدی بما شہد بہ مالک القدم فی لوحہ الاعظم انّہ
 لا الہ الاّ هو و الذی ظہر انّہ لمطلع الغیب لا ریب فیہ انّہ لہو العلیّ
 العظیم. ان احمدی ربّک فی کلّ الاحوال بما تکلم بذکرک فی ہذا
 المنظر الکریم الحمد للہ مقصود العالمین.

(۴۵) بسمه المشفق الکریم

یا امتی و یا ورقتی الحمد لله بانوار یوم الله فائز شدی ندای مقصود
 عالمیان را شنیدی و باو اقبال نمودی در ایامی که رجال و نساء
 محجوب و غافل مشاهده شدند الا من شاء الله به یقین ثابت مبین بدان
 یک کلمه اگر الیوم از برای نفسی نازل شود او بکلّ خیر فائز است.
 کلمه الله خیر لک عمّا خلق فی الارض و السماء مکرّر در ساحت
 اقدس ذکر ت بوده و بذکر حق جلّ جلاله فائز شدی. انا نذکر فی هذا
 المقام عبدی الذی صعد الی الرفیق الاعلیٰ و سمّی بعبد الحمید فی
 ملکوت الاسماء یا حمید علیک بهائی و عنایتی و رحمتی الّتی سبقت
 من فی السموات و الارضین اشهد انک سمعت ندائی و اقبلت الی
 افقی و توجّهت الی وجهی المنیر انت الذی کنت مذكوراً لدى
 المظلوم طوبی لک و لمن ذکرک بهذا الذکر الذی به تحرک کلّ عظم
 و قام کلّ قاعد و نطق کلّ لسان کلّیل ان افرح بما ذکرک قلمی الاعلیٰ
 قبل صعودک و بعده و کان معک حین ارتقائک الی الله العزیز الحمید
 البهاء المشرق من افق عنایتی علیک و علی الذین فازوا بذکر الله
 المقتدر العلیم الحکیم.

(٤٦) بسمه المقتدر على ما اراد

انّ الكريم يذكر عبده الرّحيم لتجذبه آيات ربّه الى مقام تنطق فيه
 الدّرات الملك لله منزل الآيات كن على شأن لا تحزنك شئوننا
 الخلق ولا تمنعك احجاب كلّ غافل مرتاب ينبغي لكلّ من اقبل الى
 الله ان يكون قوياً بقوة ربّه و ناطقاً بذكره بالحكمة و البيان انا نوفي
 اجور الذين حملوا الشّدائد في سبيلي انه لهو المعطى الوهاب.
 نوصيكم يا احبائي بالسّكون و الوقار و بما يرتفع به امر الله في الدّيار.
 لا تحزنوا من شئ انه معكم و يؤيدكم على ما قدّر في الزّبر و الالواح
 ذكروا للناس بالله و آياته لعلّ يجدن عرف الظّهور و يتوجّهن الى الله
 مالک الانام من توجه فلنفسه و من اعرض فعليها انه لهو المقدّس عمّا
 عند الناس و انه لهو الغنى المتعال.

(٤٧) بسمه المهيمن على الاسماء

ان يا قلمى الاعلى ان اذكر من توجّه الى الله وسمع ندائه وفاز بآيائه و
اجاب موليه اذ اعرض عنه العباد ليأخذه جذب رحيق الآيات على
شأن يقوم على الامر وينصر ربّه الرحمن بين الامكان. انا نؤيد الذين
حركتهم نفحات الذكر واقبلوا الى الله العزيز الوهاب. قد فاز كتابك
بالمنظر الاكبر وتوجّه اليه طرف المظلوم اذ كان مسجوناً بين الذين
غفلوا عن الامر وقاموا على الاعراض. قرئناه وسمعنا ما ناديت به الله
ربك لعمري وجدنا منه عرف حبك موليك ونزلنا لك هذا اللوح
الذى به تنجذب افئدة الابرار. سيفنى كل شئ ويبقى لك ما نزل من
قلم الامر فى هذا الكتاب. لو كنت حاضراً حين النزول لآخذك جذب
الوحى على شأن وجدت ذاتك طائراً الى مقام تخطف منه الابصار.
اياك ان يحزنك اعراض الذين كفروا قم على الامر باذننى ثم ذكر
العباد بما نزلناه فى الزبر والالواح ان اسق الناس من كأس عطاء ربك
ليتوجهن الى سوى الصراط قل يا قوم قد اتى الوعد وظهر الموعد بنور
به اشرق العالم ويمشى قدّامه ملكوت الحجة و البرهان اياكم ان
تمنعكم الاوهام عن هذا الفضل الاعظم دعوها عن ورائكم مقبلين
الى مشرق الانوار. هذا يوم فيه ينادى لسان العظمة الملك لله الواحد
المختار والورقاء تنادى على السدرة المنتهى الملك لله الواحد العزيز
الغفار. قل لو تتوجهن باذان واعيات لتسمعن من كلّ الاشياء ما
يجذبكم الى الغنى المتعال. قل سبحانك اللهم يا الهى انا الذى
حركتنى ارياح الطافك فى ايامك الى ان سمعت ندائك الاحلى و

اقبلت الى افقك الاعلى اسألك باسمك الذى به انار العالم واستقرّ
على العرش جمال القدم بان تجعلنى خادماً لامرك وناطقاً بذكرک
ثم اكتب لى ما كتبه لاصفيائك الذين وفوا بميثاقك انک انت
المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العليم الحكيم.

(۴۸) بسمہ المہیمن علی الاسماء

یا نور اللہ یدکرک مظلوم الآفاق من شطر السّجن ویدعوک الی اللہ ربّ الارباب۔ قد حضر من ہاجر فی سبیلی و ذکر اسمک ذکرناک بآیات لا ینقطع عرفہا بدوام اسماء اللہ ربّک مالک المآب۔ اشکر اللہ بهذا الفضل الاعظم و قل لک الحمد یا مالک الرّقاب و لک الثناء یا مطلع الآیات۔

(۴۹) بسمه المہیمن علی العالم

قد حضر لدى المظلوم كتاب وكان فيه اسماء الذين توجهوا الى الله
 المهيمن القيوم. انا نذكرهم بالحق فضلاً من لدنا انه لهو المشفق
 الغفور العطوف. ان المذكور يذكر جزاء ذكر اياه ان فضله احاط
 الغيب والشهود ان احمد الله بذلك ثم استقم على الامر وتوكل عليه
 في كل الامور.

(۵۰) هو العزیز المحبوب

ان اشکر اللہ بما حضر اسمک لدى العرش و نزل لک من سماء عطاء
 ربک ما لا يعادله شیئ فی الوجود. کن ناطقاً باسم مولیک و راضياً
 بما قدر لک فی لوحه المحفوظ. لا تحزن من شیئ ان افرح بالذی
 ینادیک من هذا المقام المحمود کذلک یسمعک القلم صریره
 الاعظم من لدن هذا الغریب المظلوم.

(۵۱) هو المنادی فی کلّ الاحیان

قد سمعنا ندائك واجبتك بهذا اللوح الممنوع لتوقن برحمته التي
سبقت الكائنات وفضله احاط الغيب والشهود ان اسبح في بحر عناية
ربك وسبح باسمه العزيز المحبوب.

(۵۲) هو المتعالی المقدّس العلیم الحکیم

تفکّر فی فضل مولیک اَنّہ یدکرک بما ذکرته لعمری لو تعرف هذا
 الفضل حق العرفان لیأخذک الفرح و الابتهاج علی شأن لا تحزنک
 مکاره الدّنیاء ولا ضوضاء النفوس اَنّہ فی السّجن یدکر احبّائه و یرسل
 الیهم فی کلّ الاحیان نفحات الرّحمن لیقربهم الی العزیز الودود.

(۵۳) بسمه الناطق فى ملكوت البيان

ذكر من لدنّا لمن توجّه الى الله وفاز بانوار الوجه اذ ظهر بالحقّ بسلطان عظيم. خرج من بيته متوجّهاً الى المقصود وقطع البر والبحر الى ان ورد حظيرة القدس مقام الذى فيه ارتفع نداء الله الملك الحقّ العليم الحكيم وحضر لدى العرش وسمع النداء من مطلع العظمة والكبرياء وتشرف بقاء الله ربّ العالمين وكان مستظلاً فى ظلّ ربّه الى ان تمّ الميقات امرناه بالرجوع الى ديار الله وبلاده ليذكر الناس بهذا النبأ العظيم. اياك ان تحزنك الدنيا وشؤونها دعها مقبلاً الى ما امرت به من لدن عليم خبير ذكرّ الناس فى ايام ربّك وبشرهم بما سمعت و رأيت فى هذا المقام الكريم قل يا قوم انه يذكركم فى كلّ الاحيان و يدعوكم الى ربكم الرحمن على شأن ما توقّف قلمه الاعلى وما انقطع ندائه الاحلى توجّهوا بالقلوب ولا تكونن من الغافلين هذا يوم فيه انار مشرق العرفان بهذا الاسم الذى به انصعق من فى السموات والارض الا من شاء ربك العزيز الحميد. كن ارقّ من نسائم الربيع لتهتّز بك اشجار الوجود وتثمر بفواكه الذكر والبيان هذا ينبغي لمن تمسك بهذا الدّيل المنير كبر من قبلى احبائى وكن لهم اجنحةً ليطيرون بها فى هواء عرفانى و ينطقنّ بذكرى البديع قل يا احبائى ان استقيمواعلى الامر باسمى وسلطانى على شأن لا يمنعكم ضجيج الغافلين عن صراطى المستقيم وتوكلوا على الله فى كلّ الامور انه يحفظ من يشاء وينصر من نطق بذكره الجميل ثم اسق من يتقرّب اليك رحيق الطاف ربك ليقبل بتمامه الى هذا الافق المنير البهاء عليك وعليهم وعلى الذين

توجّھوا الى الله و فازوا بالرّحمة التي سبقت العالم والفضل الذي احاط
كلّ صغير وكبير.

بسمى الابهى

(٥٤)

قد اتى ربيع الفضل و تمر فيه ارياح رحمة الرحمن. طوبى لمن اقبل اليها و وجد ما احيت به الارواح. انا نسمع فى كل الاحيان نداء الاشياء فى ذكر ربها مالک الاسماء ولكن القوم فى غفلة و حجاب. يا اهل البهاء ان انصروا ربكم فاطر السماء انه يذكركم فى السجن الاعظم و يدعوكم الى الله مالک الرقاب دعوا ما يمنعكم عن صراط الذى ظهر بالحق و انبذوا ما عندكم من الاوهام. تالله قد ظهر قلم به انكسرت الاقلام و نقضت الاعلام لو ينطق بما ينطق السدرة فى صدره ينجذب العالم شوقاً الى الله مالک القدم الذى كان بين ايدى الاشرار كذلك اظهرنا ما اهتز به ملكوت البيان. طوبى لاهل العرفان الذين دعوا الامكان مقبلين الى وجه من ينطق بين الارضين و السموات و كذلك انزلنا النعمة الابدية من سماء هذا الفضل الذى احاط الآفاق. انما البهاء عليك و على اخوانك الذين يجدون عرف الرحمن من هذا الكتاب .

(۵۵) بسمه الاعظم الاقدم

ذكر من لدنا لمن تحرك من ارياح ايام ربّه و اقبل الى مطلع الوحى
ليجعله مستقيماً على الامر على شأن ينطق بهذا الاسم منقطعاً عن
العالمين. فاعلم انا طوينا سماء الاوهام و بسطنا بساطاً آخران ربك لهو
المقتدر الحكيم. قل يا قوم دعوا الظنون و خذوا ما يأمركم به هذا
الاسم المكنون الذى ظهر بسلطان مبين قل اياكم ان تحجبكم اشارات
الذين يمشون فى ببداء الهوى. دعوا الورى مقبلين الى الذى ينطق
بالحق فى هذا المقام الكريم. قد ذكر اسمك لدى العرش و نزل لك
ما لاح به افق الوجود ولكنّ الناس اكثرهم من الغافلين. كن ثابتاً على
الامر و راسخاً فى الدين على شأن لا تمنعك حجابات المريبين ان
اشهد بما شهد الله بوحدانيّة ذاته و فردانيّة نفسه المهيمنة على
العالمين. ثم اذكر العباد فى هناك من قبل هذا المظلوم ليجذبهم
الذكر الى الله العزيز الحميد. ان اطمئنّ بفضل الله و رحمته ثم ذكر
الناس لعلّ يقومون و يتوجّهنّ الى هذا الافق المنير كن خادماً لامرى و
ناطقاً بذكرى و مثنياً بثنائى الجميل. انما البهاء عليك و على الاماء
اللائى كنّ معك من لدن عزيز حكيم .

(۵۶) بسمی الاقدس الاعظم

قد حضر کتابک و فاز بقاء ربّک و سمعنا ما فيه و اجبتناک رحمة من
 لدنّا و انا الرحمن الرحيم. قد علمنا ما خطر ببالک انّ ربّک لهو العليم
 الخبير. ما ينبغي لک اليوم انّه استقامتک على امر ربّک لعمرى انّ
 هذا الامر عظيم. فاستقم على شأن لا تزکک وساوس العباد انّ ربّک
 لهو المعلم الحكيم قل يا الهی ایدنی على ذکرک و ثنائک و قدرلى ما
 ينفعنى فى الدّنيا و الآخرة انّک انت المقتدر القدير.

(۵۷) بسمی الاقدس الاعظم

یا امتی قد ذکر ذکرک فی محضری و یذکرک لسان عنایتی فی ملکوت
 ظهوری العزیز البدیع ان اشکری ربّک بما اظهر منک من توجّه الی مقرّ
 العرش ودخل سرادق الکبریاء و سمع نداء ربّه الابهی أنّه لهو الفضّال
 القدیم. ایّ فضل اعظم من ذکرى ایاک تمسّکی بحبل الطاف ربّک
 ثمّ اتّبعی صراطی المستقیم ایاک ان تمنعک حجاب الذین اتّبعوا کلّ
 متوهمّ بعید. ان افرحی بما فزت بالفرح الاعظم الذی یدع الناس
 الی العلیم الخیر. طوبی لک ولا ینک الذی حضرفی السّجن و للذین
 اقبلوا الی الله الفرد الخیر. نسئل الله ان یوفّق کلّ علی خدمة امره و
 العمل بما یحبّ و یرضی أنّه لهو العزیز الحمید.

(۵۸) بسمى الباقي الدائم

يا امتى قد حضر كتابك وقرئناه بفضل من عندنا واجبتناك بهذا اللوح
 المنيع. ان افرحى بما ايدك الله على عرفان مطلع آياته اذ اعرض عنه
 اكثر الخلق ان ربك ولي الصالحات ومولى الصالحين. لا تحزنى من
 شئ ان اذكرى موليك القديم انه يذكر كل امة توجهت اليه ان ربك
 لهو الغفور الكريم قد قدر لاحبائه ما ينفعهم فى الدنيا والآخرة انه لهو
 المعطى الكريم.

(۵۹) بسمى الذاکرو المذکور

کتاب نزلناه لامة من امائی الّتی سمعت ندائی وفازت بايامی ووجدت
عرف ظهوری من رضوان بیانی و اقبلت الی بحر فضلی و الطافی
لتطمئن بفضل مولیها الغفور الکریم. انا نقرب من اراد التّقرب الی
شمس فضلنا الّتی احاطت انوارها العالمین و تلقی علی الخلق ما
تنطق السّدرۃ فی هذا الصّدر الممّرد المنیر. انه لمخزن آیات الله و مکن
علمه المحیط انّ الذی فاز الیوم بعرفانه یبشره الملاء الاعلى سوف
یری وینظر ما قدر له فی ملکوتی العزیز البدیع.

(٦٠) بسمى الذى به اشرق نير البرهان

هذا كتاب ينطق بافصح البيان فى الامكان الله لا اله الا هو العزيز
الوهاب. هذا يوم فيه فتحت ابواب الفضل والعطاء طوبى لمن اقبل و
فاز وويل لكل غافل مرتاب. يا محمد قبل رحيم اسمع النداء من شطر
السجن انه يجذبك الى الله مالک الرقاب قل يا معشر البشر قد اتى
الوهاب وغرّدت حمامة الفردوس على اعلى الاغصان الملك لله رب
الارباب. اذا وجدت نفحات الوحي من آيات ربك قل لك الحمد يا
مقصود العالم ولك الثناء يا محبوب الامم اسألك بانوار ظهورك و
بالاسرار المكنونة فى علمك ان تؤيدنى على عمل لا ينقطع عنه
عرف رضائك اى رب انا عبدك وابن عبدك اكون مقراً بظهورك و
سلطانك و معترفاً بما انزلته فى كتابك اسألك ان تؤيدنى على
ذكرک و ثنائک بين عبادک لا اله الا انت العزيز الفضال.

(٦١) بسمى الذى به اشرق نير البرهان من افق سماء البيان

كتاب انزله مالک القدم فى السّجن الاعظم لمن اقبل الى الله ربّ العالمين ليجذبه بيان الرّحمن الى ملكوت الايقان ويشهد بما شهد الله أنّه لا اله الاّ انا العليم الحكيم. يا ابراهيم سمعنا ندائك اجبتاك بهذا اللوح البديع. نسئله تعالى بان يجعله سراجاً امام وجهك و نوراً بين يديك ليحفظك من ظلمات الارض و طغاتها ويبشرك بما قدّر لاوليائه فى كتابه المبين. اشكر الله بما حضر كتابك لدى المظلوم و فاز باصغاء ربك الفيّاض الكريم. قل الهى الهى لك الحمد بما ايّدتنى على الاقبال اليك و عرّفتنى مشرق وحيك و مصدر امرك اسألك بصيرير قلمك الاعلى و حفيف سدرة المنتهى و بنار محبّتك الّتى بها اشتعلت افئدة اهل الفردوس الاعلى و الجنّة العليا بان تؤيّدنى على الاستقامة على امرك والقيام على ذكرك و ثنائك و خدمة اوليائك انت الّذى لا يعجزك شئون خلقك و لا تضعفك قوّة امراء عبادك تفعل ما تشاء و تحكم ما تريد و انك انت القووى الغالب القدير. يا ابراهيم طوبى لك بما نزل لك ما يشهد لك احفظ هذا المقام الاعظم باسمى العزيز الحكيم. ثمّ ابشرك بما اردته من بحر عناية ربك الكريم أنّه غفر الّتى صعدت ثم الّذى اردت غفرانه انّ ربك هو المشفق الغفور الرّحيم البهاء عليك و على ضلعك و على الّذين ما منعهم شئون الخلق عن الحقّ قاموا و قالوا الملك لله العزيز الحميد.

(۶۲) بسمی الذی به اَلَفُ الله بین قلوب اولیائه

حمد مقصود عالم را که در بحبوحهٔ احزان بذکر دوستان مشغول. لازال این مظلوم تحت خطر بوده ولكن خطر اثر نداشت و توجه و اقبال را منع ننمود. امام وجه عالم و امم نازل فرمود آنچه را که علّت حیات و سبب نجاح و فلاح بوده. طوبی از برای نفسی که نفحات وحی جذبش نمود و بافق اعلایش راه فرمود امروز به اعانت اسم اعظم لئالی ایقان و عرفان ظاهر و مشهود نعیم از برای نفسی که به یقین کامل اقبال نمود و از ید عطا رحیق بقاء رغماً للاعداء آشامید و منقطعاً عن العالم باسم اعظم تمسک نمود. اسماء منعش ننمود و شبهات و اشارات حائل نگشت. یا ایها المتوجه الی الوجه عریضهات به ساحت اقدس فائز. نسل الله تبارک و تعالیٰ ان یقرّبک فی کلّ الاحوال و یوفّقک علیٰ ما یحبّ و یرضیٰ و یفتح علیٰ وجهک باب الفضل و العطاء اِنَّهُ هو مولیٰ الوری لا اله الاّ هو الغفور الرحیم. یا مشهدی باقر قد حضر اسمک لدی المظلوم ذکرناک فضلاً من لدی الله ربّ العالمین. افرح بذکری لعمری لا یعادلہ ما تراه فی الارض انّ ربّک هو الصّادق الخبیر. البهاء علیک و علیٰ اهلک من لدی الله العزیز الکریم. یا اسد مولیٰ العالم ترا ذکر فرمود بذکری که جناح است از برای طیران فی هواء المحبّة و الوداد و نور است فی ظلمة الامکان نسل الله تعالیٰ ان یجعلک مستقیماً علیٰ حبّه و یسقیک کوثر عرفانه فی کلّ الاحیان من ید عطائه اِنَّهُ هو الفیاض المشفق الکریم. یا فرج الله مصباح عالم ما بین اریاح مبتلا بر کلّ واضح و ثابت که این مظلوم و حزب الهی از برای

کل نعمت و برکت و ثروت طلبید مع ذلک به عنادی مشاهده می شوند
 که شبه نداشته و ندارد. الامر بیدالله المقتدر القدير. طوبیٰ لک بما
 اقبلت و فزت بما فاز به المقربین. یا عبدالعلیٰ علیک بهائی اماء و
 اوراق را از قبل مظلوم تکبیر برسان هریک لدی المظلوم مذکور بوده و
 هست. بشرهنّ بذکری و عنایتی الّتی احاط الوجود من الغیب و
 الشّهود. البهاء من لدنّا علی اولیائی و علیهنّ و علی کلّ ثابت راسخ
 مستقیم. الفضل بیدالله ربّ العالمین.

(٦٣) بسمى الذى به ظهر ما كان مسطوراً فى كتب الله

يا فرج الله قد اتى الفرج والناس عنه معرضون قد ظهر الفرج الاكبر فى هذا المنظر الانور ولكن القوم لا يفقهون. يسمعون نداء الله ثم ينكرون الا انهم لا يعرفون، يشاهدون الفرج الاعظم ولكن لا يعلمون، يتبعون اهوائهم و يظنون انهم محسنون لعمر الله انهم من اصحاب النار فى كتاب الله المهيمن القيوم. ان اشكر بما توجه اليك وجه الله من هذا المقام المعروف و ذكرك بآيات لا تعادلها الكنوز قد حضر كتابك و قرء العبد الحاضر لدى العرش اجبتك فضلاً من لدنا و انا الحق علام الغيوب طوبى لك ولائك ولمن ذكر اسمه فى هذا المقام المحمود ان استقم على الامر انه ينصرک امرأ من عنده انه لهو المقتدر على ما اراد لا اله الا هو العزيز المحبوب.

(٦٤) بسمى العزيز المستعان

قد كنّا مستقرّاً على العرش اذاً اتت طير و طافت حول الوجه باجنحة
رقم عليها من قلم الصّنع هذا الاسم الذى به ترك العشاق كلّ الآفاق
مقبليين الى الله العزيز الكريم. وكان معها كتاب رقم فيه ما عجز عن
ادراكه من على الارض. قلنا طوبى لك بما اخذت كتاب الله بقوة من
عنده اذ اعرض عنه اكثر العباد بما اتبعوا كلّ متوهم مريب. كانتها امرت
بان تبّلع امر موليتها شرق الارض و غربها و سمعنا من هديرها ما تطير به
افئدة المخلصين. لعمري لو تتوجّه الاذان الى نغماتها ليأخذها جذب
الاشتياق الى مقام تنقطع عن ذكر الممكنات كذلك قصصنا ما رأينا
وارسلناه اليك لشكر ربك الغفور الرحيم. انك فى البيت و أنّه فى
السّجن الاعظم يذكرك و ارسل اليك ما فاح به رائحة مسك البيان
بين السّموات و الارضين. لمثل هذا المحبوب ينبغى الثناء و لمثل هذا
الكريم ينبغى ذكر كلّ ذاكر عليم.

(٦٥) بسمى المشرق من افق السماء

قد فاز كل اسم كان فى كتابك بذكر ربك العليم الخبير اشكر الله بما
ايدك على الاقبال و اخرجك عن مقامك و نصرک بجنود الغيب و
الشهادة الى ان ادخلك فى مقام فيه ارتفع حفيف سدره المنتهى و
اسمعك و اريك ما منعت عن اصغائه الآذان و عن مشاهدة العيون.
قل الهى الهى عرفك دلنى اليك الى ان خرجت من بيتى مقبلاً الى
بيتك الحرام و قطعت البرّ و البحر الى ان دخلت وادّ فيه ارتفع نداء
انبيائك و رسلك لك الحمد يا الهى بما عرفتنى و علّمتنى و هديتنى
الى صراطك المستقيم و مقامك العظيم. اسألك بسماء علمك و
انجمها و شمس بيانك و اشراقها بان تكتب لى من قلمك الاعلى ما
ينفعنى في الآخرة و الاولى انت تعلم ما فى نفسى و لا اعلم ما فى
نفسك انك انت العليم الخبير.

(٦٦) بسمى المقدّس عن الاسماء

قد وجدنا من كتابك عرف الخلوّص و اجبناك بهذا الكتاب ينبغي
 لك اليوم ان تقوم بالاستقامة الكبرى على امر الله مالک الاسماء
 بحيث لا يزلّك نفاق الذين كفروا ولا نهاق الفجّار ان الشّياطين في
 المراصد اذا وجدوا الفرصة يزلّونكم عن صراط الله مالک المبدء و
 المآب تمسّكوا بذيل عطاء ربّكم الرّحمن أنّه يحفظكم بالحق أنّه لهو
 المقتدر المختار. قل يا الهى اسألك باسمك الذى به فاح عرف
 رحمانيتك فى البلاد بان تحفظنى فى ظلّ كرمك و الطافك و قدّر
 لى ما هو خير فى كتابك انك انت المقتدر العزيز الوهاب .

(۶۷) بسمی النّاطق العليم

يا يحيى اشهد أنّك سمعت النّداء وشربت رحيق البقاء من ايادى
 العطاء وزرت كعبة الله المهيمن القيوم. ووجدت نفحات الوحي اذ
 كنت حاضراً لدى المظلوم وسمعت آياته باذنك ورايت افق ظهوره
 ببصرك نسل الله تبارك وتعالى ان يفتح على وجهك ابواب العناية
 و المواهب والالطاف أنّه هو المقتدر على ما يشاء بقوله كن فيكون.
 قل لك الحمد يا الهى بما انزلت على من سحاب رحمتك امطار
 فضلك واسمعتنى ندائك وهديتنى الى صراطك ونوّرت قلبى بنور
 معرفتك وسقيتنى ما اجتذبنى الى بساط عزّك وساحة قدسك اى
 ربّ قدّر لى من قلمك الاعلى ما يجعلنى منقطعاً عن دونك و
 متمسكاً بحبلك المتين اى ربّ ايّدى على ذكرك وثنائك وتبليغ
 امرك و بما يرتفع به كلمتك العليا فى ناسوت الانشاء أنّك انت
 المقتدر الفرد الواحد العزيز العلام. لازال مذكور بوده و هستى ولحاظ
 عنايت بتو متوجّه. اولياى آن ارض را از قبل مظلوم تكبير برسان امروز
 بايد كلّ عباد را بنار سدره مشتعل نمايند و بنور امر منور. لله الحمد
 تجليات نير ظهور از هرجهتى ظاهر حزب داخله و احزاب خارجه كلّ در
 اين امر طالب آگاهى بوده و هستند. سوف يظهر لهم ماستر عنهم أنّ
 ربّك هو المقتدر القدير. البهاء من لدنا عليك وعلى من معك وعلى
 كلّ ثابت مستقيم.

(۶۸) بنام خداوند بی مثل و مانند

قلم رحمن قاصدان یمن عرفان را به بدایع ادکار خود متذکرمیدارد که شاید کلّ از خواهشهای خود بگذرند و به امر او ناظر باشند و به اراده او حرکت نمایند و این فضل اعظم است از برای کلّ اگر بیابند و به آن فائز شوند. شکی نبوده و نیست که آنچه را حقّ به آن امر می فرماید اوست کوثر حیوان و محیی ابدان چه که لم یزل و لایزال به احبّای خود ناظر بوده و آنچه سبب نجات و راحت و وصول به حقّ بوده کل را به آن امر فرموده. الیوم بر کلّ لازم است که به ردای تقدیس و تنزیه مزین شوند چه که نفوسی که به مشتهیات نفسانیّه متوجّهند قابل مقرّ اطهر ولایق منظر اکبر نبوده و نیستند. حقّ لم یزل بر عرش توحید مستقرّ و از برای او شبه و ندی نبوده و نیست. ان شاء الله به عنایت الله کلّ به این مقام فائز شوند و از دوش منقطع و آزاد گردند. الیوم بر شما لازم که به خدمت امر قیام نمائید و به استقامت تمام ظاهر باشید بشانی که کلمات متوهمین شما را از ربّ العالمین منع ننماید. جز او را فانی دانید و بر حبّش مستقیم مانید. نیکوست حال نفوسی که الیوم کوثر عرفان را از دست عطای حضرت رحمن آشامیدند. ایشانند افضل ناس و اسبقهم و اقربهم الی الله. حمد کنید محبوب عالم را که به حبّش فائزید و به ذکرش ناطق از او بخواهید که شما را بشانی مستقیم نماید که احدی قادر بر منع نباشد. البهاء علیکم یا احبّائی.

(۶۹) بنام خداوند بینا

یا عبد العلی اسمت نیکوست ان شاء الله بما ینبغی لهذا الاسم فائز باشی. عنایت حق نسبت بکلّ بوده و خواهد بود و جمیع را به یک ندا به افق اعلی دعوت نمود. طوبی از برای نفسی که ندا را شنید و به جواب فائز گشت. به یک کلمه بلی معادله نمی نماید خزائن ارض و سماء چه که امروز اگر نفسی به این کلمه فائز شود او غنیّ از کلمات اهل عالم بوده و خواهد بود و اگر نعوذ بالله غافل گردد دفائن و خزائن ارض او را نفع نبخشد. کذلک نطق القلم الاعلی اذ استوی مالک الاسماء علی عرش اسمه العظیم اذا فزت باللّوح ان اعرف مقامه ثم اشکر ربّک الکریم.

(۷۰) بنام خداوند توانا

بعد از عرفان مطلع وحی الهی و مشرق اوامر صمدانی استقامت از اعظم اعمال بوده. باید نفوس مقبله بشأنی مستقیم باشند که جمیع اهل ارض اگر بخواهند ایشان را از بحر قرب دور نمایند خود را عاجز مشاهده کنند. نیکوست حال نفسی که از کأس استقامت آشامید و به این فیض اعظم فائز شد اوست از مقرّین. ای دوستان جهد نمائید تا گمگشتگان وادی اوهام را به افق یقین کشانید. انّه لهوالنّاصح العلیم.

(۷۱) بنام خداوند توانا

در جمیع احیان و اوان صریر قلم اعلی و حقیف سدره منتهی مرتفع
ولکن اهل ناسوت انشاء از اصغاء محروم چه که متابعت نفوسی
نموده اند که لازال مطالع ظنون و اوهام بوده اند. بسا علما که از عرفان
معلوم ممنوعند و تو از فضل و عنایت حق جلّ جلاله به آن فائز. رجال و
ابطال از علّت خلق وجود خود بی خبر چه اگر به آگاهی فائز می شدند از
طلوع نور الهی محروم نمی گشتند. یا ورقه ذکر لدی المظلوم مذکور و
این لوح امنع اقدس مخصوصت نازل تا از او عرف عنایت محبوب
عالمیان را بیابی و بشکرو ثنائش مشغول گردی. البهاء المشرق من افق
ملکوت البیان علیک وعلی الذی ذکر تلقاء العرش و علی اللّائی
سمعن و اقبلن و آمنّ بالله الفرد الخبیر.

(۷۲) بنام خداوند دانا

قلم اعلیٰ به لسان پارسی می فرماید. گوینده همانست که در شجرهٔ طور
نطق فرمود. اگر لذت این بیان که از لسان رحمن ظاهر است اهل ارض
بیابند جمیع به افق اعلیٰ توجه نمایند. یا ابراهیم به گوش جان بشنو و
سعی نما که شاید در یوم الهی موفق شوی بعملی که رضای او در آن
است. لعمری یک کلمهٔ رضا از برای هر مقبلی بهتر است از آنچه
در ارض مشهود و مستور است. کتابت به منظر اکبر فائز و عبد حاضر
جمیع آن را تلقاء مالک قدر عرض نمود و این جواب از سماء عنایت
نازل و ارسال شد تا در بحر کرم الهی تفکر نمائی و بلک الحمد یا اله
العالمین ناطق شوی. حروفات آن ارض را تکبیر برسان و بذکر الله
مسرور دار ان شاء الله کلّ مؤید شوند بر استقامت کبری و ما یرتفع به
امر الله فی ملکوت الانشاء البهاء علی من قصد المقصود و فاز بلقاءه و
حضر تلقاء وجهه فی سجنه و علیکم و علی الذین آمنوا بالله ربّ
العالمین.

(۷۳) بنام خداوند دانا

مظلوم آفاق اهل میثاق را ندا می نماید و به افق اعلیٰ دعوت می فرماید. حزبهای عالم یعنی امم مختلفه در لیالی و ایام طلب لقا می نمودند و بکمال عجز و ابتهال ادراک یوم الله را سائل و آمل و چون آفتاب حقیقت از افق مشیت اشراق نمود کلّ براعراض قیام نمودند و بکمال جدّ و جهد در اطفاء نور الهی کوشیدند. این است شأن نفوس غافله محتجبه قسم به اشراقات انوار شمس حقیقت که هر نفسی فائز شد و حین ارتفاع ندا به جواب مؤید گشت او از اهل علّیین در صحیفه الهی مذکور و مسطور. طوبی از برای نفسی که به اسم دوست زنده شد و بر حبّش مستقیم و بیادش جان داد. طوبی لاخیک انّه صعد الی الرفیق الاعلیٰ وجعله الله مطهراً عن رجس الدّنیاء. ان اشکر ربّک بهذا الفضل العظیم. یدکره فی هذا الحین قلمی الاعلیٰ و یقول یا هاشم طوبی لک بما سمعت النّداء واجبت مولاک. نشهد انک اقبلت و آمنت اذ اعرض عنه العباد الی ان قضیٰ نحبک امراً من لدی الله ربّ العالمین. البهاء المشرق من افق عنایتی علیک و علی الذّین ما منعهم شئونات العالم عن الاسم الاعظم وما خوفتهم سطوة الامم عن هذا الامر الاقدس العزیز البدیع.

(۷۴) بنام خداوند عالم دانا

محبوب عالمیان می فرماید: ای بندگان اوّل امری که سبب ایمان و ایقان و تقدیس و تنزیهست توحید ذاتم بوده از اشباه و امثال. هر نفسی به این مقام فائز شد او از موحدین لدی العرش مذکور است و اسمش در الواح الهی مسطور. ان شاء الله بفضل رحمانی به این مقام فائز شوید و از این رَحیق بیاشامید و چون قلب و جان از توجّه بما سوی الله پاک و مقدّس شد باید به آنچه در الواح نازل است عامل شوید تا هیاکل عباد در ظاهر هم مقدّس و منزّه گردند. این است مقامی که ظاهر عین باطن است و باطن عین ظاهر و این مقام محبوب بوده و دون آن مردود و اهل خود را از قبل مسجون تکبیر برسان.

(۷۵) بنام خداوند مهربان

جمیع ناس را به استقامت امر نمودیم. مع ذلک بعضی از اصحاب به
 مجرد مشاهده اعمال مردوده از نفوسی که خود را به حق نسبت
 داده اند از حق جلّ و عزّ دوری جسته اند و از زلال سلسال ایام الله محروم
 مانده اند. مع آنکه در هر عصری حین اشراق نور احدیّه موافق و منافی
 هر دو بوده اند. نیکوست حال نفوسی که الیوم به افق اعلیٰ ناظرند و از
 مادونش منقطع ان شاء الله بطراز استقامت مزین باشید و بذکرش مشغول
 انه لهو الفرد العلیم الخبیر.

(۷۶) بنام خداوند یکتا

اسم جود ذکر شما را در ساحت اقدس معروض داشت لذا قلم اعلی از افق ابهی ترا ذکر می نماید که شاید کدورات عالم ملکی به نفحات کلک رحمانی زایل گردد. ای امة الله اگر چه مصائب ارض از کلّ جهات روح را احاطه نموده و لکن اشراقات انوار وجه ظهور جمیع حوادث را از اثرهای کلیه منع فرموده. اگر صاحب بصری مشاهده نماید و صاحب گوشه توجّه کند در جمیع اشیاء نضره فرح رحمانی مشاهده نماید و ندای قد جاء الفرح الاعظم استماع کند. به حق متمسک باش و ازدونش فارغ و آزاد. حزنها به این کلمه معدوم شود و امطار فرح از ابر بخشش رحمانی نازل گردد. ان افرحی بذکری و کونی علی فرح مبین الحمد لله رب العالمین.

(۷۷) بنام خداوند یکتا

به عنایت مالک اسماء به مقام اعلی الاعلی که لقای حضرت دوست است فائزگشتی و نفحات وحی الهیه را استشمام نمودی و بر بعضی از امر که از قبل معلوم نبود به آن مطلع شدی. حال وقت خدمت است باید به عهد و میثاقی که تلقاء عرش نمودی عامل شوی و بکمال استقامت برخدمت امر قیام نمائی تا جمیع نفوس در ظلّ کلمه علیا جمع شوند بشأنی که اختلافی مابین نماند. دنیا و آنچه در اوست در مرور است و آنچه باقی و دائم خواهد ماند آن خدمتی است که در این ایام از دوستان حق ظاهر شود. بکمال شوق و اشتیاق نفوس پژمرده را بنار شجره الهیه مشتعل نمائید. طوبی لمن صعد الی الله فی السبیل. انه قد فاز باللقاء و شرب رحيق الوصال و رجع بامر الله الغنی المتعال الی ان صعد الیه ان ربک لهو الغفور الکریم. جمیع دوستان را از قبل حق تکبیر برسان و به آنچه نازل شده متذکر دار.

(۷۸) بنام خداوند یکتا

جميع عالم و طوایف امم منتظر ایام ظهور بوده اند و جميع را حق جلّ جلاله به این ایام بشارت داده. بقوله تعالى ان اخرجوا القوم من الظلمات الى النور و بشرهم بايام الله. و همچنین در کتب قبل کل را اخبار نموده تا جميع ناس مستعدّ فیوضات ایام الله شوند و لکن چون صریر قلم اعلیٰ ما بین ارض و سماء مرتفع شد و طلعة ظهور از افق اراده ظاهر و باهر گشت کلّ به او هام خود مشغول و از شمس حقیقت معرض مشاهده شدند الاّ من شاء الله و اقلّ من آن تفکّر ننمودند که سبب اینکه یهود تا حال منتظر است چه بوده و سبب احتجاب نصاری چه شده. لعمر الله انّ القوم فی خسران مبین. جميع این امور در هر عهد و عصر و بسبب اعراض علمای ظاهر، ظاهر گشته. یشهد بذلک کلّ موقن بصیر. ان شاء الله آن جناب به انوار آفتاب حقیقی منور شوند و از کوثر معانی در این یوم الهی بیاشامند انّه هو المقتدر العلیم الحکیم.

(۷۹) بنام خداوند یکتا

حمد کن محبوب عالم را که ترا به عرفان خود فائز فرمود. چه مقدار از
علما که خود را مقتدی و پیشوای خلق می شمردند الیوم از عرفان حق
محرومند و در بادیه های ضلالت گمراه و سرگردان مانده اند. و چه
مقدار نفوس که خود را جاهل می دانستند الیوم به اعلی افق علم
فائزند. چه که مقصود از علم عرفان الله بوده و هست حمد کن محبوب
را که ترا به این فضل فائز فرمود .

(۸۰) بنام خداوند یکتا

لسان متحیر که چه ذکر نماید و قلم متحیر که چه نگارد. نفسی که مدارس نرفته مباحث ندیده و باعلیٰ النّدا امام وجوه علما و امرا فرموده و می فرماید موعود آمد و حضرت مقصود ظاهر شد، اوست سرّ مکنون و غیب مخزون که لازال از ابصار و عیون مستور بوده حال از افق اراده اشراق نموده، از یمینش بحر علم مّواج و از یسارش کوثر بیان جاری. مع ذلک خلق غافل و محجوب و محروم. حق را شکر نما که ترا تأیید فرمود و از احزاب عالم نجات بخشید و بصراط مستقیمش راه نمود این است فضل اکبر و عنایت کبری. از حق می طلبیم ترا تأیید فرماید بر حفظ این مقام اوست قادر و توانا. البهاء من لدنّ علیک و علی الذّین تمسّکوا بالعروة الوثقی فی ایّام الله الملک العدل الحکیم.

(۸۱) بنام خداوند یکتا

نامه ات در سجن اعظم وارد و به لحاظ مظلوم آفاق فائز گشت و
 تموجات بحر بیان از قلم رحمن بصورت این کلمات ظاهر. انا سمعنا
 ندائک و ما نادیت بالله ربّ العالمین و زینا رأس کتابک بذکرنا ایاک
 ان اشکر ربّک الغفور الکریم. باید لیلاً و نهراً بذکر حق مشغول باشید
 و قاصدان یمن عرفانش را مسرور دارید و ما ذکرّت من احبّاء الله فی
 کتابک انا نذکرهم فضلاً من لدنا لیشکرّ ربّهم العزیز البدیع. کلّ
 لدی العرش مذکورند و به طراز عنایت مزین. ان شاء الله باید بکمال اتّحاد
 و اتّفاق به افق ظهور نیر آفاق متوجّه باشند. اتّحاد لدی الحق محبوب
 بوده و خواهد بود. طوبی لمن فاز به انه ممّن نصر امر الله العلیم
 الحکیم. کبر من قبلی علی وجوه الدّین آمنوا و علی من سمی بعلی قبل
 اکبر و علی امتی الّتی فازت بعرفان الله المقتدر القدیر.

(۸۲) بنام دوست پاینده

ای عبدالله الحمد لله به بحر عنایت ربّانی توجّه نمودی و به اسم اعظم الهی فائز گشتی. فضلش بی پایان است و جودش بی انتها. از جمله فضلش آنکه ترا تأیید نمود بر قطع مسافت بعیده و ورود در ساحت احدیه. این از نعمای بزرگ حق بوده و خواهد بود. چه بسیار از نفوس که الیوم به هواهای نفسانیه مشغولند بشأنی که بکلی از حق محتجبند و از خمر وصال محروم. تو از فضلش به لقا فائز شدی و از کوثر حیوان آشامیدی. ان شاء الله باید در کلّ ایّام بذکرش ذاکر باشی و به ثنائش ناطق. چشم از عالمیان برداری و به افقش متوجّه باشی این است وصیّت حق که از قلم اعلیٰ جاری شد. البهاء علیک انا نذکرک مرّة اخری بلسان عربیّ مبین لتشکر ربّک و تقوم علی ذکره بین العالمین طوبیٰ لک بما حضرت و سمعت و رأیت ما لا فاز به اکثر العباد هذا من فضل ربّک ان انت من العارفين. ان اشکر الله فی اللّیالی و الاّیام بل فی کلّ الاحوال بما یدک علی التّقرب الی البحر الاعظم و جعلک من الفائزین. ان اذکر احبائنی فی دیارک و کبر علی وجوههم من قبل هذا المظلوم الغریب.

(۸۳) بنام دوست حقیقی

اليوم كلّ من على الارض مكلفند بمتابعت اوامر الهی چه كه اوست
 سبب نظم عالم و علّت آسایش امم ان شاء الله باید جميع بما اراد الله
 فائز شوند و بآنچه حكم فرموده عامل گردند دنیا را وفائی نبوده و
 نیست جهد نمائید تا در این ایام فانیه کسب لثالی باقیه نمائید عمل
 پاک و مقدّس البته در کتاب حفظ الهی محفوظ خواهد ماند طوبی از
 برای نفسی که باین مقام فائز شد.

(۸۴) بنام دوست حقیقی

ان شاء الله احبای الهی از ماسوایش منقطع باشند و باو ناظر. امروز روز
 بزرگیست. طوبی از برای نفوسی که به توهمات انفس محتجبه از شاطی
 احدیه ممنوع نشده اند. و زلال کوثر عرفان را از ید رحمن نوشیده اند.
 حق ظاهراً و باهراً خلق را ندا می فرماید و به مقامات باقیه دائمه دعوت
 می نماید. مع ذلک بعضی از عباد به توهمات لا یغنیه از حق محجوب
 مانده اند لم یزل آیاتش ظاهر و بیناتش مشرق. نیکوست حال کسی که
 در لیالی و ایام به آیاتش انس گیرد و قرائت نماید. اوست محیی وجود
 و مربی غیب و شهود. ای رضا به حق متمسک باش و از دوش فارغ و
 آزاد دوستان آن ارض طراً را از عباد و اماء تکبیر می رسانیم ان شاء الله
 کل از کوثر محبت بیاشامند و بر صراط مستقیمش مستقیم مانند.

(۸۵) بنام دوست مهربان

ای امة الله حمد کن محبوب عالم را که از آنچه جمیع علما و عرفای
 ارض محروم گشتند تو به آن فائز شدی. این است فضل الهی و عطای
 او ان شاء الله در کلّ احوال بذکر و ثنای مقصود عالمیان مشغول باشی
 و به افق اراده اش متوجّه. چه بسیار از ذکور و اناث طالب لقای این یوم
 بدیع بودند و لکن چون ظاهر شد محبوب مشاهده گشتند. هر سمعی
 قابل اصغای ندای الهی نبوده و هر بصری لایق مشاهده انوار وجه نه.
 چه مقدار از اهل علم و امرای رجال از عرفان محبوب امکان محروم
 شدند و عوام ناس به آن فائز. جمیع امور در قبضه اقتدار حقّ بوده و
 خواهد بود و عطا می فرماید بهر که اراده نمود و اخذ می نماید از هر
 که اراده فرمود. کلّ شیء فی قبضة قدرته اسیر و آئه لهو المقتدر الغالب
 القدير.

(۸۶) بنام دوست مهربان

ای امة الله حمد کن محبوب عالم را که در سجن اعظم عباد و اماء خود را به خود می خواند این نیست مگر از فضل بی منتهای او. الواح منیعه مخصوص آن امه از سماء مشیت رحمانیه نازل و ارسال شد. از حق بخواه که حلاوت بیانش را بیابی و از حقیق ذکرش بیاشامی. چه اگر اماء ارض عرفش را یافته بودند کلّ بدل و جان بشطر رحمن توجّه می نمودند و به آنچه مأمور گشته اند عامل می شدند. دوست حق آنست که اگر بفرماید نیاشام هرگز نیاشامد. از اینکه به این مقام فائز نشده اند مبرهن و واضح است که حلاوت بیان را ادراک ننموده اند و لذّت کوثر عرفان را نیافته اند جهد کنید تا به رضای حق فائز شوید و به اعمالی که عرف تقدیس از آن متضوّع است قیام کنید این است نصیح قلم اعلی اماء خود را.

(۸۷) بنام دوست مہربان

یا امتی ائی اذکرک فی هذا المقام لیأخذک الفرح و السّور علی شأن
تذکرین من ابتلی بین ایدی الظّالمین. لعمر اللّٰہ لو یطّلع احد بما ورد
علیّ فی سنۃ القبل لینوح و ینبکی انّ ربّک لہو السّتار الحلیم. قد سترنا
ما رأیناہ و صبرنا فیما سمعنا انّ ربّک لہو الکریم. لعمر اللّٰہ ما اخذتنی
الاحزان اذ کنت اسیراً بین ایدی الاشرار و لکن احزن بما اشاہد ما لا
ینبغی لیومی العزیز البدیع. انّک فاشکری ربّک بما ذکرک فی
الفردوس الاعظم المقام الذی ینطق کلّ ما فیہ انّہ لا الہ الاّ هو العزیز
الحمید.

(۸۸) بنام دوست یکتا

امروز منسوبست به حق در جمیع کتب و به شهادت نبیین و مرسلین
 نفسی که باعلی النداء ندا می فرماید، موعود مذکور در صحف والواح
 است. طوبی از برای نفوسی که او را شناختند و بر امرش ثابت و
 مستقیم مشاهده شدند. چه مقدار از عباد که در این یوم موجودند و از
 او محروم و چه مقدار که در لیالی و ایام طالب و آمل بودند و حال از
 مطلوب و معلوم بعید مشاهده می شوند. در کلّ احیان قلم اعلیٰ نفوس
 مقبله را ذکر نموده و می نماید. انّه لذو فضل علی الناس ولكنّ اکثرهم
 لا يشعرون. انا نذكرک فی هذا المقام لتفرح و تكون من الشاکرین. سمعنا
 ندائک اجبناک و رأینا اقبالک اقبلنا الیک من هذا المقام الکریم.
 ان شاء الله با دوستان حق بکمال محبت و اتحاد حرکت نمائی. اگر تا
 حال نفوسی که خود را به حق نسبت داده و می دهند بما اراد الله عمل
 می نمودند جمیع ارض را یک قطعه مشاهده می نمودی. انّه لهو
 الصادق الخبیر. تمسک بحبل حبّی و تشبّث بذیل رحمة ربّک
 الرحمن الرحیم. ان احمد الله بما ذکرک فضلاً من عنده و هو الفضل
 الکریم.

(۸۹) بنام دوست یکتا

ذکرت نزد مظهر ظهور مذکور و قلم اعلی متوجّهاً الیک می فرماید: ای
عبد قدر این ایّام را بدان و در جمیع احیان بشطر رحمن ناظر باش.
دوست حقیقی اوست به او متمسّک شو. محبوب واقعی اوست به او
توجّه کن. بکمال استقامت بر امر الله مستقیم باش بشأنی که شبهات
منکرین ترا از صراط ربّ العالمین منع ننماید. به عملی قیام کن که
سبب ابقاء ذکرت در ملکوت الهی شود و شکر کن مالک قدم را که
بذکرش فائز شدی و به این لوح اقدس مفتخر گشتی. جمیع بنی
اعمام خود و احبّای حق را از قبل مظلوم ذاکر باش و تکبیر برسان.

(۹۰) بنام دوست یکتا

کتابت لدی العرش حاضر و به انوار وجه مزین گشت. ندای کل استماع شد و غفران رحمن جمیع را شامل. ولکن باید کلّ بما نزل فی الکتاب عامل شوند و به آنچه حق جلّت عظمته مقدر فرموده راضی و شاکر باشند. درصدر عریضه از قلم مالک احدیّه جواب نازل تا کلّ بدانند عرایض عباد اصغاء می شود و از فرط عنایت جواب نازل می گردد. اهل آن بلد از اخوان و غیرهم و اماء الله کلّ را بذکر مظلوم آفاق متذکر دارید و تکبیر برسانید.

(۹۱) بنام سلطان امکان

نیکوست حال نفوسی که برات آزادی از مطلع امر الهی اخذ نموده‌اند
و از نار جهل و شرک محفوظ مانده‌اند. جمیع ناس منتظر ایّام الله
بوده‌اند و چون شمس ظهور از افق سماء مشیت الهی اشراق فرمود کلّ
از او غافل و به غیر او مشغول و متوجّه مگر نفوسی که ندای ربّانی را
بسمع فؤاد شنیده‌اند و به افقش توجّه نموده‌اند. الیوم یوم خدمت
است، الیوم یوم عمل خالص است، باید جمیع دوستان به عنایت
رحمن به اعمال حسنه و به اخلاق مرضیه و بیانات شافیه به هدایت
عباد مشغول شوند. انّه ولیّ المحسنین الحمد لله ربّ العالمین.

(۹۲) بنام گوینده بینا

یا امتی ضجیج و صریخت را در محبت الهی شنیدیم. حق جمیع بلایا را قبول فرموده لاجل بقای عالم و حیات اهل آن. اگر اراده فرماید صد هزار جنت از نفس سجن ظاهر نماید و بلایا و رزایا را به رحمت کبری تبدیل کند. اوست قادر و اوست مقتدر. ملکوت اشیاء در قبضه قدرت او بوده و خواهد بود. یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید و هو المقتدر القدیر. ان شاء الله در این ایام بما یحبّه الله فائز شوی و بما اراد عامل گردی. جمیع اماء را ذکر می نمائیم تا کل به فرح تمام بذکر و ثنای مالک انام مشغول شوند. ای فرخ امه مذکوره را از لسان مظلوم تکبیر برسان تا به عنایت حق فائز و مسرور شود. انا ذکرناها فضلاً من عندنا و انا الغفور الرحیم.

(۹۳) بنام مبین علیم

الیوم باید کلّ لله ناطق باشند و الی الله ناظر، چشم را از افق اعلیٰ محروم ننمایند، گوش را از اصغای کلمات مالک اسماء منع نکنند و قلب را از توجّه به او باز ندارند و عقل را از تفکر در آثار قدرتیّه و شئونات ظاهره محجوب نسازند. اگر در آنچه واقع شده تفکر نمائی جمیع عالم و عالمیان را معدوم مشاهده کنی و به جبل محکم مقصود عالمیان متمسک شوی بشأنی که احدی قادر بر منع آن نباشد. آنچه من غیر الله بوده و من غیر اذن او ذکر شده کلّ باطل و از وساوس شیطان لدی الرحمن مذکور. انصاف می طلبیم بعد از ظهور بحر اعظم و اشراق نیر قدم و ارتفاع سموات امریّه الهیّه و ظهور رضوان بیان رحمانیّه، سزاوار است که نفسی از جمیع آن چشم پوشد و به او هام نفسی که یمین را از یسار تمیز نداده متمسک شود و از فضل الیوم که از افق سماء امر ظاهراً و باطناً مشرق و هویدا است خود را محجوب سازد. لا و نفسه الحق این سزاوار نبوده و نیست. دع ما سواه و تمسک بحبله المحکم و توجّه الی صراطه المستقیم أنّه هو الذی بظهوره نطقت الاشیاء أنّه لا اله الاّ هو العلیم الحکیم. نفحات قمیص رحمانی در کلّ احیان در مرور و انوار شمس اوامر الهیّه از افق سماء مشهود ینبغی لک و لامثالک ان یدعنّ ما فی الدنیا من الظنون و الاوهام و یتوجّهنّ الی مشرق وحی ربّهم العلیم الخبیر. خذ قدح العرفان من ایادی الطاف ربّک ثم اشرب منه منقطعاً عن العالمین. انک فی البیت أنّه یدکرک فی السّجن الاعظم. ان اشکر الله بهذا الفضل المبین. هل ینبغی لاحد

ان ينكر هذا اليقين ويتوجّه الى كلّ متوهم مريب. لعمري لو تجد حلاوة
البيان و تعرف محبته اياك لتدع الوري عن ورائك مقبلاً الى
الفرد العزيز الحميد. و من مواهبه و الطافه انه يذكرک بفضل من عنده
اذ كان مسجوناً بين الاعداء انّ هذا الفضل انار منه افق الجود تفكّر
لتجد ما نزل لك في هذا اللوح المبين. نسئل الله بان يوفّقک على
ذكره و امره و يجعلک منقطعاً عن كلّ ناعق محتال بعيد. الحمد لله
ربّ العالمين.

(۹۴) بنام محبوب آفاق

ای گوهر، جمال قدم از منظر اکبر به تو ناظر و می فرماید. قلب محلّ
 تجلّی انوار وجهم بوده و مخزن لثالی حبّم باید او را بماء یقین غسل
 دهی تا از ذکر غیرم طاهر و مقدّس شود و قابل این موهبت عظمیٰ و
 عطیّه کبری گردد. از حق بخواه ترا به آنچه امر فرموده تأیید فرماید و از
 دونش فارغ و آزاد نماید. اوست قادر، اوست عالم و اوست معطی
 طوبی للعارفات.

(۹۵) بنام محبوب عالم

ای محمد یار، حق یارت بوده که به عرفان یار حقیقی فائز شدی و از اغیار آزادگشتی. ان شاء الله به نار رخسار یار افروخته شوی. افروختنی که جمیع عالم قادر بر اطفای آن نباشند. دراین صورت از اهل بها محسوبی. ان شاء الله به عنایت رحمانی برصراط مستقیم مانی و از دونش فارغ و منقطع و بشأنی که قابل ایام الهی است ما بین ناس ظاهرباشی و او تقدیس از اعمال غیر مرضیه بوده و خواهد بود.

(۹۶) بنام محبوب عالم

نامه ات به محضر اقدس فائز و عرایضت استماع شد. الحمد لله از نسیم قمیص رحمانی در این ایام روحانی بشطر دوست توجّه نمودی و به عرفانش فائز گشتی. این از فضلهای بزرگ پروردگار تست و هر نفسی به این فضل اعظم فائز شد باید به استقامت تمام بین انام بر امر مالک ایام بایستد بشأنی که هیچ امری او را از شطر احدیه و سبیل الهیه منع ننماید. قل یا الهی و محبوبی اسألك بسمک الذی سخرت به الآيات و اظهرت به البينات بان تؤيدنی علی العمل فی رضائک و التجنب عما نهیته فی کتابک ثم قدر لی ما ینفعنی فی الدنیا و الآخرة لآنی لا اعلم شیئاً و انک انت العلیم الخبیر.

(۹۷) بنام محبوب عالم

یا ورقتی، یا امتی علیک بهائی، لله الحمد مؤید شدی براقبال و اقرار و اعتراف به آنچه که لسان عظمت به آن نطق نمود. امروز هر نفسی به افق اعلیٰ توجّه نمود او از اهل توحید حقیقی لدی الله مذکور و مسطور. چه که این یوم مبارک به حق وحده منسوبست و در کتب قبل و بعد به یوم الله موسوم و مذکور. جمیع عالم از برای عرفان این امر اعظم خلق شده اند و لکن جزای اعمال کلّ را منع نمود و محروم ساخت مگر نفوسی که ید قدرت ایشان را اخذ نمود و از ظلمت نفس وهوی نجات بخشید. اگر به جمیع اعضا و جوارح و عروق و شعرات الی الیوم الّدی لا آخر له حق جلّ جلاله را ستایش نمائی و حمد کنی هر آینه نزد این فضل اعظم معدوم صرفست. اگر حکمت اقتضا نماید و یا مصلحت منافی نباشد در توجّه بشر سجن باسی نه. نسئل الله ان یؤیدک و یحفظک و یرزقک لقائه أو یکتب لک اجره. ان ربّک هو الرحمن و هو الرحیم و هو علی کلّ شیئی قدیر. قلم شما رسید و به طراز قبول فائز و باصبغی قدرة ربّک مشرف. قد جری منه کوثر الحیوان ان افرحی ان ربّک هو الفضال الکریم. نیت شما در ساحت اقدس مجسم شد و بشکل همان قلمی که اراده نمودی ظاهر آنه یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید و یبدّل الشئی بالشئی و هو المقتدر القدیر. البهاء المشرق من افق سماء رحمتی علیک و علی کلّ امة آمنت و استقامت علی امر الله ربّ العالمین.

(۹۸) بنام محبوب عالمیان

ان شاء الله به عنایت رحمانی به فیوضات فیاض حقیقی فائز باشی و بعد کتابت به منظر اکبر فائز آنچه در او مذکور مشهود آمد. ندایت اصغرا شد و به این لوح منیع جواب ارسال گشت تا عرف الطاف الهی را از اثر قلمش بیابی و به جناحین محبت و وداد در کلّ احیان طایر باشی بشانی که امورات محدثه غیر مرضیه ترا از ذکر مطلع نور احدیه منع ننماید. ان اشکر الله بما ذکر ذکرک لدی الوجه و نزل لک ما یبقی به ذکرک فی الابداع. بکمال روح و ریحان به خدمت امر جاهد و ساعی باش که شاید جاحدان از عرف ایام رحمن متنبّه شوند و به شعور آیند و خیر ابدی و فضل سرمدی را از خود منع ننمایند. نسئل الله ان یفتح علی قلبک باباً من العرفان و یقدّر لک خیر الآخرة و الاولی و یجزیک احسن الجزاء انّه جدیر بالفضل و خبیر بما فی القلوب.

(۹۹) بنام محبوب عالمیان

ای امة الله، طرف عنایت مالک اسماء به عباد و اماء خود متوجّه بوده و خواهد بود. قلم اعلیٰ در کلّ احیان بذکر دوستان مشغول. نیکوست حال نفوسی که در این یوم که سیّد ایامست از بحر عرفان آشامیدند و به مقام ایقان فائز گشتند چه بسیار از نفوس که دعوی استقامت نمودند و به نعیب غراب مضطرب گشتند بشأنی که از امّ الكتاب الهی اعراض کردند. ای کنیز من و فرزند کنیز من طوبی لک و لامّک الّتی صعدت الی الله ربّ العالمین. انا نذکرها فی هذا الحین من قلمی الاعلیٰ لیتضوّع عرف عنایة ربّک الغفور الکریم البهاء علیک و علیها و علی ابیک و اخیک و علی الذّین شربوا الرّحیق باسم ربّهم المشفق الغفور الرّحیم.

(۱۰۰) بنام محبوب عالمیان

ای عزیز، ان شاء الله به عنایت کریم از حدودات بشریّه مقدّس و طاهر شده و به ساحت احدیّه ناظر باشی و بشأنی در محبّه الله مشتعل باشی که هیچ حجباتی ترا از سیلش منع ننماید و هیچ امری ترا از ذکر و ثنایش باز ندارد در کلّ احیان بذکر الله مشغول باش و بذیل رحمتش متشبّث شو و از حقّ جلّ و عزّ آمل و سائل تا ترا در سبیل محبّتش مستقیم دارد و از اشارات و دلالات مشرکین و معرضین حفظ نماید. انّه لهو المقتدر القدیر نیکوست حال لسانی که الیوم بذکر الله ناطق شد و قلبی که به محبّتش فائز گردید و وجهی که از وجوه اهل عالم منقطع شد و به وجهش توجّه نمود. نسئل الله بان یوفّقک علی ذکره و نصره امره بین عباده انّه لهو المهیمن المقتدر المتعالی العلیّ العظیم.

(۱۰۱) بنام مظلوم آفاق

از قبل از قلم اعلیٰ نازل که سماء مقام انسانی از دو نیّر روشن و منیر و
آن امانت و استقامت بوده و خواهد بود و همچنین سماء مقام کنیزان
حق به یک نیّر روشن و منیر و آن عصمت بوده و خواهد بود. حق
می فرماید ای کنیزان من امروز روز ذکر و بیانست و امروز روز خدمت و
عرفان جهد نمائید تا از کوثر حیوان بیاشامید و خود را بدوام ملک و
ملکوت در ظلّ سدره ربّانیّه باقی و دائم مشاهده کنید. انّه لهوالفضّال
الکریم.

(۱۰۲) بنام مقصود عالمیان

حق جلّ جلاله لازال لحاظ عنایتش متوجّه عباد و اماء بوده و خواهد بود. قسم به انوار وجه الهی که هر نفسی الیوم از بحر عنایت نوشید ذکرش در کتاب باقی و پاینده است. ای ورقه وصیت می کنم ترا و جمیع اماء را به استقامت کبری. چه که نفوس کاذبه ظاهر شده و می شوند. از حق بخواهید شما را مؤید فرماید بر عمل به آنچه امر فرموده و در کتاب از قلم اعلی ثبت گشته. سارق بر مرصد منتظر و کاذب در کمین و خائن از پی. در جمیع احیان از حضرت رحمن بطلبید شما را حفظ فرماید و در جوار خود مسکن عطا نماید آنّه علی کلّ شیء قدیر البهاء علیک و علی امائی فی هناک اللائی فزن بالاستقامه الکبری علی امر الله مالک العرش و الثری و ربّ الآخرة و الاولى.

(۱۰۳) بنام مقصود عالمیان

مکتوب آن جناب به مقرّ عرش وارد شد و آنچه از عربی و فارسی معروض داشتید اصغا گشت ان شاء الله لم یزل و لایزال قلوب را بذکر محبوب منور دارید. اجر لقا از قلم اعلیٰ در باره شما ثبت شد این نعمت عظمیٰ را شاکر باش و بکمال فرح و سرور بذکر مطلع ظهور ناطق شو از انقلابات ظاهره مکدر مباش. انّه یجمع شمل الذین آمنوا بالله المهیمن القیوم. اماء الله که در کتاب آن جناب ذکر شده بود تکبیر ابدع امّنع برسانید و بذکر الله مسرور دارید.

(۱۰۴) بنام یکتای دانا

ای علیّ قبل اکبر بشنو ندای مالک قدر را او از منظر ابهی به تو توجّه نموده و بذکر تو ناطق است. قدر این مقام اسنی و عطیّه کبری را بدان و به آنچه سزاوار ایّام الهی است عمل نما تا به عنایت مخصوصه فائز شوی. قسم به لئالی بحر علم الهی اگر ناس یعنی مدّعیان محبّت مشیّت و اراده خود را در مشیّت و اراده الله فانی می نمودند حال غیر آنچه مشهود است مشاهده می شد، عالم دیگر و خلق دیگر و اطوار دیگر ظاهر و هویدا می گشت. آنچه از ملکوت بیان مخصوص تو و احبّا نازل شد مداومت نمائید تا اشراقات انوار شمس کلمات قلب را اخذ نماید و منور دارد. ای علیّ قبل اکبر قلم اعلیٰ در کلّ احیان احزاب ارض را ندا می فرماید و بمالک مآب دلالت می کند و لکن اذان واعیه کمیاب از حق بخواه تا ظنون و اوهام را به ناریقین بسوزاند جمیع عالم را به اتّحاد امر نمودیم و اوست سبب اعظم از برای ظهور برکات و فیوضات و لکن تا حال اثر آن ظاهر نه. از حق قدیر سائل و آملیم که عالم را به این طراز ابداع انور مزین فرماید و بما یحبّ و یرضی مؤید سازد. اوست قادر و توانا و اوست عالم و دانا. طوبی لاحبّائی فی هناک الذین تمسّکوا بما انزله الوهّاب فی الکتاب.

(۱۰۵) هو الاقدس الاعظم

ذكر من لدنا لمن اقبل الى الملكوت وسمع نداء مالک الجبروت فى هذا المقام الذى سَمَّى بالاسماء الحسنی فى لوح الاسماء انه لهو المبین الحكيم. قد خلقت العيون لمشاهدة افقى والآذان لاصغاء آياتى والقلوب لحبى العزيز ولكنّ القوم فى حجاب مبين. ان اذكر اذ حضرت لدى المظلوم وسمعت ما سمعه ابن عمران فى طور العرفان انّ ربك لهو الفاعل على ما يشاء والحاكم على ما يريد. ان اذكر احبائى من قبلى ثم امرهم بالحكمة لئلا يحدث ما يجزع به الذين اقبلوا الى الله العزيز العليم. انا نذكر اباك الذى اقبل الى الله فى ايام فيها عرض الناس عن مشرق الوحي الا الذين نبذوا ما عندهم واخذوا ما امروا به فى كتاب بدیع. لا تطمئن من كلّ وارد ولا تصدق كل ناطق ان اجعل الحكمة سراجاً لنفسك فامش بها فى ظلمات الارض انك اذا من الآمنين. ان استروا ما عندكم ولا تكشفوا عنه لئلا يرتفع ضوضاء الذين كفروا برّب العالمين. طوبى لقوى نطق بين عبادى بذكرى وثنائى بالحكمة التى نزلت فى كتابى العظيم. البهاء عليك وعلى من معك و الذين اقبلوا الى الفرد الخبير. انا نذكر فى هذا الحين اخاك الذى فاز بيوم الله ربّ العالمين. يشهد له القلم الاعلى بانه اقبل الى افق ظهور ربّه مالک الاسماء وتشرف باللقاء اذ كان القوم فى حجاب مبين. لا تحزن فيما ورد عليه انه صعد الى السماء وقصد الغاية القصوى انّ ربك لهو المقتدر القدير انّ ربك غفره فضلاً من عنده و

طَهَّرَهُ عَنْ رَجَسِ الدُّنْيَا وَ إِنَّهُ فِي الرَّفِيقِ الْأَعْلَى يَنْطِقُ وَ يَقُولُ لَكَ
الْحَمْدُ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ.

(١٠٦) صحيفة الله المهيمن القيوم

هو الله تعالى شأنه العناية والعطاء

الحمد لله الذى فتح ابواب العلوم والفنون على وجوه عباده و اظهر ما كان مكنوناً فى خزائن علمه انه لهو الفضال الذى احاط فضله الكائنات و الفياض الذى احاط فيضه الممكنات تعالى سلطانه و تعالى فضله ولا اله غيره. يا محمد قبل تقى، اسمع نداء ربك الابهى من سجن عكا انه يزيتك بطراز البيان ويهديك الى صراط الله رب الارباب. قد فاز كتابك باصغائي اجبتك بهذا اللوح الذى به ظهر ما كان مستوراً عن الابصار. هذا يوم فيه فتح باب الكرم على من فى العالم و باب الجود على من فى الوجود. طوبى لمن وجد عرف هذا اليوم الذى جعله الله سيد الايام. افرح بما ذكرك مولى العالم فى سجنه الاعظم و انزل لك ما نفخ فى الصور ومرت الجبال. يا محمد قبل هادى، قد اراد قلمى الاعلى ان يذكرك و ينزل عليك ما نادت به الذرات الملك لله مالک يوم المآب. قل يا قوم قد اتى اليوم وارتفع النداء من الافق الاعلى اتقوا مولى الورى الذى اتى من افق الاقتدار بقدرة و سلطان. طوبى لنفس فازت بندائى و لعبد اقبل الى مشرق الانوار. يا معشر الاولياء قد قدر لكم من قلم التقدير ما انجذبت به افئدة الابرار. اياكم ان تحزنكم حوادث العالم و ضوضاء الامم ضعوا ما عند القوم و خذوا ما اوتيتهم من لدى الله مولى الانام. نسئل الله تبارك و تعالى ان يحفظكم و يؤيدكم على ما يقربكم اليه انه هو المقتدر العزيز الوهاب.

قد فاز ذكر كما بالحضور و انزلنا لكما مرة بعد مرة ما نادت به الاشجار و نطقت بما نطق به شجر الطور لابن عمران البهاء عليكم من لدى الله مقصود من فى الارضين و السموات. يا مهدي، اسمع ذكرى الابدى انه يقربك الى الله و يهديك الى سواء الصراط. قل لك الحمد يا الهى بما ذكرتنى فى سجنك الاعظم و انزلت لى ما لا يتغير بمرور القرون و الاعصار. يا اسد الله، قد ذكرك مولى الاسماء بايات اذ نزلت انشئت الارض و انفطرت السموات. افرح بما اقبل اليك مولى العالم من شطر سجنه الاعظم و انزل لك ما ارتفع به النداء من كل الجهات. يا ميرزا غفور، اشكر ربك بما توجه اليك و ذكرك بايات تنورت بها البلاد. قل يا قوم اتقوا الله و لا تتبعوا الذين انكروا حجته و برهانه و لا تعقبوا كل غافل مرتاب. يا ميرزا قبل نصير، قد اقبل اليك الجليل و سقاك من يد عطائه كوثر بيانه خذ باسمه ثم اشرب بامره المهيمن على الافطار. قل لك الحمد يا مولى العالم بما ذكرتنى بايات اذ نزلت نطقت الاشياء تالله قد فتح باب السماء و اتى مالک الاسماء فى ظل من السحاب. يا قلمى الاعلى، اذكر من سمى بمهدى الذى اقبل الى افق الظهور و آمن بالله العزيز الغفور. انا نسأل لك الاستقامة و للذين آمنوا بالله المهيمن القيوم. كم من عبد آمن و ادعى فى نفسه الاستقامة الكبرى ثم زل قدمه من شبهات الذين كفروا بالشاهد و المشهود. خذ الكتاب بقدرة لا تمنعها الصفوف و الجنود. يا محمد قبل جعفر، اسمع ندائى من شطر سجنى انه يهديك الى الله مالک الوجود. طوبى لعبد ما منعه الهوى عن مولى الورى و ما زلته اشارات كل غافل محجوب. خذ ما امرت به و ضع ما عند القوم امراً

من لدى الله العزيز الودود. احفظوا يا قوم فرائض الله بينكم وما نصحتكم به فى مقامه المحمود. يا ميرزا قبل غلامعلى ، قد اقبل اليك المظلوم من شطر السّجن و ذكرک بما يبقی به اسمک بدوام الملك و الملكوت. اياک اياک ان تمنعک شبهات اهل البيان عن التّقرب الى الله مالک الوجود و اياک اياک ان تحجبک ما نزل فى البيان کذلک قضى الامر من لدى الحق علام الغيوب. خذ ذيل عناية ربک مالک القدر و قل اسألك يا مولی البشر ان تقدّر لى ما يجعلنى ثابتاً على امرک و ناطقاً بشنائک بين عبادک انک انت الامر العزيز المحبوب. يا حاجى مجيد، قد حضر اسمک ذکرناک و انزلنا لک ما انجذبت به القلوب اياک ان يمنعک شىء او تضعفک قوّة او تخوفک سطوة ضع ما عند القوم و خذ ما امرت به من لدى الله ربّ ما کان و ما يكون. انا اظهرنا ما کان مکنوناً و انزلنا ما کان مخزوناً فى علم الله فى هذا المقام المعمور. يا مهدى، قد اتى الامر و القوم لا يعرفون و اتى الوهاب راکباً على السّحاب و النّاس اکثرهم لا يشعرون. قم بالاستقامة الكبرى على هذا الامر الذى اذ ظهر نادى المناد تالله قد ظهر اللّوح المحفوظ. اشکر الله بهذا الفضل الاعظم و قل لک الحمد يا من هديتنى الى صراطک الممدود. يا محمّد قبل تقى، قد اتى الوعد و الموعد يذکرک بما تَضَوّع به عرف بيان الله فى الامکان. طوبى لمن وجد و عرف و ويلٌ لكلّ غافل محجوب. انک اذا شريت رحيق الوحى من كأس العطاء قل لک الحمد يا مولی الورى بما انزلت لى آياتک و اظهرت لى بيّناتک. اسألك بامرک المحتوم و سرک المختوم ان توفّقنى على الاستقامة على امرک انک انت المقتدر المهيمن على

الغيب و الشّهود. يا محمّد قبل هادى، كم من عبد اقبل الى الله ثم اعرض بما سمع مقالات كلّ مبغض مردود. انا ما اردنا شيئاً و دعونا العباد خالصاً لوجه الله ربّ الجنود. قل الهى الهى اسألك بنور امرک و نارسدرتک و بالاسرار المكنونة فى علمک ان تقدّر لى ما ينفعنى باسمک بين عبادک انک انت المقتدر الذى لا يمنعک ضوضاء عبادک و لا حجابات الذين كفروا بالله ربّ العرش العظيم و الكرسيّ الرفيع. يا محمّد قبل كريم، قد اقبل اليک من كان موعوداً فى كتب الله ربّ العالمين و انزل لك ما قرّرت به عين المقرّبين. قد اتى يوم الله و النّاس اكثرهم من الغافلين. قل يا قوم خافوا الله و لا تتبعوا الذين كفروا بيوم الدين. ارحموا على انفسکم و انفس العباد كذلك نطق لسان الوحى من هذا الافق المنير. انک خذ قدح البيان باسم ربّک الرحمن ثم اشرب منه بهذا الذّکر العزيز البديع، البهاء المشرق من افق سماء ملکوتى على اوليائى و اصفیائى الذين ما نقضوا عهدى و ميثاقى و عملوا بما امروا به فى کتابى المبين.

(۱۰۷) هو الاقدس الاعظم

طوبى لامة سمعت نداء الله و اقبلت اليه انها من اهل الفردوس فى كتاب مبين. قد تشرف العالم بنداء اسمى القيوم ولكن القوم فى حجاب غليظ. كم من ذى علم اعرض عن الله و كم من بطل اعترض عليه و كم من ذى مقنعة آمنت بالفرد الخبير. ان الفضل كله فى قبضة قدرة ربك يشهد بذلك كل عارف بصير. فاسئلى ربك بان يرزقك رحيق الاستقامة لعمري انها من اعظم الاعمال فى لوحى الحفيظ. ان اشكرى بما ذكرت لدى الوجه و فزت بهذا اللوح المنيع. انه ينزل لمن يشاء ما يشاء لا اله الا هو العزيز الحكيم. كذلك نطق اللسان فى ملكوت البيان انه لهو الناطق العليم.

(۱۰۸) هو الاقدس الاعظم الابهی

الحمد لله الذي نطق بسلطان مشيئه في ملكوت البيان. اذا انصعق من في الامكان و ارتعدت اركان الاديان الا الذين نبذوا الاوهام و توجهوا الى الرحمن. اولئك من اهل البهاء من قلم الله مالک الاسماء. يصلين عليهم الملاء الاعلى و اهل مدائن الاسماء في كل صباح و مساء. الحمد لله الذي اظهر اسمه المكنون الذي لاح به افق الظهور و نطق به الورقاء على السدرة المنتهى. تالله هذا يوم فيه انشقت الارض و انفطرت السماء اذا انهزم العارفون و انصعق الذين تشبثوا باذيال الهوى و تمسكوا بحبل البغى و الطغى الا انهم من اهل الضلال لدى الله فاطر السماء. الحمد لله الذي انزل من ملكوته المقدس كتابه الاقدس و جعله مطلع الهداية للبرية. طوبى لمن اخذه بقوة من عنده و ويل لمن اعرض عما نزل فيه من قلمه الاعلى. وبعد قد وصل الى الخادم كتابكم الذي كان يمر منه عرف حبكم محبوبنا و محبوب من في السموات و الارضين. ازحق جل جلاله مى طلبم هميشه آن جناب را برخدمت امر مؤيد فرمايد و بذكرش مسرور دارد. در اين ايام كه ضوضاء انام مرتفع است و جذوات ناريه سطوت صاحبان اقتدار مشهود، بايد در چنين ايام مراتب دوستان حق بين ناس ظاهر شود. عجب است از بعضى اهل ديار كه خائف و مضطرب مشاهده شدند مع آنكه كل به يقين مى دانند كه موت ظاهره جميع را اخذ نمايد و مفرى از براى احدى نبوده و نيست. در اين صورت اگر انسان بشهادت كبرى فى سبيل الله مرزوق شود البته بهتر و محبوب تر است از آنكه در فراش

به مرضهای متعدده مختلفه منکره جان سپارد. باید الیوم هر نفسی موافق آیات الهیه که در الواح منیعه نازل شده مشی نماید. یعنی خارج حکمت از او سر نزند و به حکمت الهیه که به آن مأمور است در کلّ احوال ناظر باشد و فساد و جدال از او ظاهر نشود. در این صورت اگر ظلمی بر او وارد شود فی سبیل الله بوده و خواهد بود. قسم به آفتاب ظهور که این مقام را مثلی نبوده و نیست. اگر نفسی صد هزار جان نثار این مقام نماید هر آینه قابل نبوده و نخواهد بود. مقصود آنکه باید کلّ احباب بقدرت و قوّت حق ثابت باشند و به اعمال حسنه و اخلاق مرضیه مزین گردند و از ضوضاء غافلین مضطرب نشوند. ان شاء الله باید آن جناب در جمیع احیان دوستان حق را متذکر دارند تا کلّ بکمال اتحاد و اتفاق بر کلمه جامعه ربانیه مجتمع باشند. و اینکه از دوستان اشتها رد و کله درّه نوشته بودید که تکبیر ایشان را در ساحت امنع اقدس اعلیٰ برسانم، در وقت مخصوصی تلقاء عرش تکبیر کلّ را معروض داشتم. شمس عنایت از افق مکرمات در باره کلّ مشرق قوله عزّ اجلاله: ای دوستان الحمد لله از فضل محبوب عالمیان از صهبای معارف و بیان آشامیدید و به افق اعلیٰ که محلّ اشراق و ظهور مالک اسماست توجّه نمودید. قدر این فضل را بدانید و در کلّ احوال شاکر باشید. از حوادث دنیای فانیه و اعراض نفوس غافله و ضوضاء صاحبان علوم موهومه محزون مباشید. لعمری عنقریب کلّ معدوم و مفقود خواهند شد و اعلام نصرت الهیه در جمیع جهات مرتفع خواهد گشت انّه لهو المقتدر القدیر. بکمال حکمت مشی نمائید و به او امر الهیه متمسک باشید و متتابعاً و مترادفاً از کئوس الطاف مالک ابداع بنوشید

و بر مستعدین مبدول دارید رغماً للذین کفروا بآیات الله المہيمن
 القیوم. ہمیشہ در نظر بوده و ہستید آنچه الیوم محبوب است استقامت
 و اتحاد و عمل بما نزل فی الالواح من الحکمۃ و ما دونها بوده. ان
 شاء الله کلّ در بحر رضا متغمّس باشند و بعروۃ وثقی متمسک. انہ مع
 الذین وفوا بميثاق الله و عہدہ و اتبعوا ما نزل فی کتابہ المحکم العزیز
 البدیع. انتہی و اینکہ نوشتہ بودند جناب مشہدی علی اکبر تکبیر
 می رسانند و ذکر می نمایند محبت دیرینہ را فراموش نکنید ہرگز
 فراموش شدہ و نخواہند شد. و اینکہ ذکر نمودہ بودند کہ الحمد للہ
 رفع اختلافات شدہ این کلمہ فی الحقیقہ سبب سرور قلب شد. چہ کہ
 اختلاف سبب و علت تضييع امر الله است ما بین عباد از حق جلّ
 جلالہ بکمال تضرّع و ابتہال مستدعی ہستیم کہ کلّ را بطراز اتحاد
 مزین فرماید و بکلمہ مبارکہ لا الہ الاّ ہو ناطق نماید. جمیع دوستان و
 آقایان ارض الف و ارض ق و کاف را ذاکرم کلّ باید بکمال سرور
 شاکر باشند چہ کہ در منظر اکبر مذکورند و بہ عنایت الہی مفتخر و
 عریضہ کہ بساحت عرش عرض شدہ بود معروض آمد و افق آن بشمس
 آیات الله مزین گشت و ارسال شد ان شاء الله بہ آن فائز شوند. البہاء
 علیکم خ ا د م سلخ ربیع ۲ سنہ ۹۳

(۱۰۹) هو الاقدس الاعظم الابهى

لسان الله مالک القدر ينطق فى منظره الاکبر فى هذا القصر الذى بنى
لايام الله رب العالمين. قد مات من بنا و عمره ولم يدرك من يعمر هذا
القصر الرفيع. فلما قضى نجه فاز بما اراد فى ايام حياته انا نذكره
بالخير فضلاً من عندنا و انا الفضال الكريم. قد ارسلنا الغافلون الى
السجن الاعظم وبدله بهذا القصر رغماً لانهم ليظهر قدرتى و سلطانى
على من فى السموات و الارضين. ان الامر رجع الى النار والعامر فى
رحمة الله و عنايته كذلك سبقت رحمته عباده انه لهوالمقتدر القدير.
يفعل ما يشاء ويحكم ما يريد و هو الفرد الواحد العادل الحكيم. انك
يا ايها المتوجه الى الوجه ان استمع نداء المسجون و تمسك بما
امرت به فى كتابه العزيز الحميد. انه ذكرك فى هذا الليل بما لا تعادله
ثروة العالم يشهد بذلك من عنده لوح حفيظ. ان اشكر الله فى الليالى و
الايام و سبح بحمده فى كل حين.

(۱۱۰) هو الاقدس الاقدم الاعظم

انا نشهد بانّك اقبلت الى الله و خرجت عن مقرک بامر من عنده و قطعت البر و البحر الى ان دخلت البقعة النّوراء المقام الّذى فيه تنطق سدرۃ المنتهى الملك لله مالک العرش و الثّرى. طوبى لک بما حضرت لدى الباب و سمعت نداء المظلوم الّذى ينطق بين الوری. ان شاء الله باید به عنایت الهی بوطن توّجه نمائی و بنار محبّت رحمانی کلّ را مشتعل سازی. آنچه ذکر شد ان شاء الله از نظر نرود. امروز رامثلی نبوده و نیست. باید در این مقام فانی کسب رتبه باقیه نمود. زود است که این خلق محجوب به تراب راجع شوند و به یا حسره علینا ناطق گردند. حمد کن حق منیع را که ترا تأیید فرمود و اذن عطا نمود تا فائز شدی به آنچه در کتب الهی مذکور و مسطور بود. حال جهد کن تا در آن ارض سبب الفت قلوب و اشتعال نفوس شوی. با نفوس مقبله بکمال محبّت رفتار کن این است وصیّت مظلوم ترا. بیانات حق را شنیدی و اعمال حق را دیدی. باید بشأنی بر امر مستقیم باشی که اگر جمیع عالم به غیر آنچه شنیدی و دیدی ذکر نمایند جمیع را موهوم دانی و از حق بعید مشاهده کنی. ان شاء الله به حق ناطق باشی و به امرش عامل. امروز روز عمل است. طوبی از برای نفسی که به احکام الهی تمسّک جست و عامل گشت. انّه من اهل البهاء فی کتاب مبین. جمیع دوستان آن ارض را از قبل مظلوم تکبیر برسان و بگو حق شاهد و گواه است که در لیالی و ایام قلم ساکن نشد و جاری شد از او آنچه سبب هدایت کلّ است. ای دوستان جهد کنید که شاید در یوم الهی محروم ننماید و

به فیوضات متتابعه مترادفه بدیعه فائز شوید. تمسکوا بما امرتم به فی کتاب الله رب العالمین. لعمری الله یعرفکم و یهدیکم الی الله العزیز الحکیم. اگر نفسی بر حسب ظاهر ذکر نشده محزون نباشد چه که در کتاب اسماء جمیع دوستان از قلم اعلیٰ مذکور و مسطورند الله لهو الغفور الکریم.

(۱۱۱)

هوالباقی

اُمّ الكتاب یمشی و یقول: سبحانک اللّٰهُمَّ یا الٰہی و سبحانک اللّٰهُمَّ یا
 معبودی و محبوبی اسألك بشهداء ارض الیاء و بصبرهم و اصطبارهم
 و بالذین حبسهم الظالمون من غیر جرم و خطاء ان تقدّر لعبدک هذا
 خیر الاخرة و الاولی انک انت مولی الوری و ربّ العرش و الثّری .

(۱۱۲) هوالباقی بعد فناء الاشیاء

امروز کتاب اعظم بقدر اتی مالک القدم ناطق. مقرر حبس بر سماء
 مباہات می نماید چه که به قدوم مقصود مشرفست. کلمۃ اللہ ما بین عباد
 ظاہر از حق می طلبیم کل را به مشاہدہ و اصغاء فائز فرماید. لعمر اللہ اگر
 ہمہ عالم به حق اصغاء فائز شوند کلّ توجّہ نمایند بشأنی کہ اسیاف
 عالم منع ننماید و سطوت امم حائل نشود. بشنو نصیح قلم اعلیٰ را و
 جہد نما شاید فائز شوی به آنچه کہ چشم روزگار شبہ آنرا ندیدہ. در ہر
 حین کتاب بکلمۃ ناطق و روح بہ نصیح بدیعی متکلم. در جمیع احیان
 از جمیع اشیاء شنیدہ می شود آنچه کہ سبب اول است از برای ہدایت
 امم و علت کبری است از برای نجات کلّ. از حق می طلبیم عباد خود
 را منع نفرماید و از اوراد حدیقہ معانی محروم نسازد. اوست سامع و
 اوست مجیب. البہاء علیک و علی من سمع ما ارتفع من السّجن
 الاعظم من لدی اللہ العزیز الوہاب.

(۱۱۳) هو الخطيب على عرش العالم

يا محمد قبل تقى، عظم الله اجرک فى ابنک الذى صعد اليه كما
صعد ابنى مهدي فى اول الورود فى السجن. يا محمد تقى، ان الدنيا
مكدرة مغبرة قدم محنتها راحتها وسبق نعمتها وزاد تعبها طريها.
اوست محبوب غافلين و مبغوض عارفين. راحت و وفا در او چون
کيميا و بلای او خارج از حد احصاء. یرى فيها الانسان ما لا يحب ان
یراه و يعاشر مع من لا یريد لقائه. لو كان لها مقام لترانى مستویاً على
عروشها و لو كان لها قدر ما اعرض عنها موجدھا و سلطانھا. دعھا
لاهلھا اياک ان يحزنک حزنھا او يسرک زخرفھا. عزھا ذل و ثروتھا فقر
و بقائھا فناء. اين شوكة پرويز و ذهبه الابرز و اين شوكة الفراعنه و
قصورھم العالیه و اين ثروة الجبابره و جنودھم المصفوفه. لو تنظر اليوم
فى قصر كسرى لتراه محلاً للعنكبوت و الصدى. ان اعتبروا يا اولى
النهى. لاتحزن بما ورد عليك اذا نعزيك و نسليک و نوصيک بالصبر
و الاضطبار ان ربك هو الامر المختاراً ما ارادنا من الدنيا الا اهلها و
انھا من حيث ھى ھى موطنى قدمى و مرتع اغنامى و منظر اوليائى و
مطلع ظھورات قدرتى و مظهر اسمائى الحسنى و صفاتى العليا ان
ربك هو المبين العليم. البهاء المشرق من افق سماء بيان ربك
الرحمن على الذى صعد الى الافق الاعلى و ورد فى ظل عناية ربه
مولى الآخرة و الاولى و مالک العرش و الثرى و على الذين ما خوفهم
ما فى العالم فى امر الله رب العالمين.

(۱۱۴) هو الذّاكر الامين

شهد الله في ملكوت البيان أنّه لا اله الا هو و الذي ينطق أنّه لهو اللوح
المحفوظ و الكتاب المسطور. من فاز بعرفانه أنّه قد فاز بعرفان الله في
ازل الازال و الذي اعرض أنّه ممّن انكر حقوق الله و ما انزله الرحمن في
الكتاب. يا اهل البهاء تمسّكوا بالعبوديّة الصّرفه. لله كذلك يأمركم من
عنده الزبر و الالواح. تالله أنّه امركم بما ينفعكم. يشهد بذلك كلّ
منصف بصّار. أنّك يا ايّها المذكور لدى المظلوم اذا فرت بآيات ربّك
و شربت منه رحيق العرفان قل لك الحمد يا منزل الآيات بما توجّهت
اليّ من غير استحقاقى أنّك انت المقتدر العزيز الفضّال. كذلك نطق
القلم امرأ من لدن مالك القدم لتشكر ربّك في العشى و الاشرار.

(۱۱۵) هو الذّاكر المعزّي العليم الحكيم

حمد مقدّس از ذکر و بیان و ما فی الامکان بساط محبوب عالمیان را لایق و سزااست که موت و حیات را در یک مقام بشیر و نذیر قرار فرمود. از اوّل افتد و قلوب را به نور وعد منور و به خاتم انّی الله مزین نمود و از ثانی خشیه الله ظاهر و از آن نفس و هوی را از تجاوزات باز داشت. حیات ظاهره در یک مقام حکم حجاب بر آن صادق چون از میان برخاست ید عنایت رایت قرب و لقا برافراشت. جلّت عظمته لیفرح المقربون من کوثر الوصال والمخلصون من نفحات القرب والجمال. یا قلمی الاعلیٰ اذکر فی هذا المقام من شرب رحيق التّحقيق وفاز بالرفیق الذی آمن بمولی الوری اذ انکره اهل البغی والطغی انّه سمی بمحمد قبل علی فی کتاب الاسماء. قل اوّل موج ماج من بحر الکرم و اوّل عرف هاج من بیان الاسم الاعظم و اوّل نور اشرق من افق العالم علیک یا من رصّعک الله فی ایّامه بدرر التسليم و الرضا ولتالی العزّ والحکمة و الوفا. اشهد انک شربت رحيق العرفان من ید عطاء ربّک الرحمن اذ منع عنه من فی الامکان. انت الذی ما منعتک سطوة الظّالمین عن التّقرب الی الله ربّ الارباب وما حجبّک حجبات المعتدین عن النّظر الی افقه الابهی قد کسّرت صنم الاوهام بعصّد الايقان و نورّت قلبک بنور معرفة الله مولى الانام و مالک الايام. طوبی لک بما ذکرّت من یراعة العطاء قبل صعودک و بعده فضلاً من لدی الله مولى الاسماء و فی هذا الحین. نسئله بان ينزل علیک فی کلّ حین رحمةً من عنده و عناية من لدنه و یدخلک مع اهل البهاء فی الفردوس

الاعلى اَنَّهُ هو مالِك العرش والثرى و رَبِّ الاخرة والاولى. سبحانك
 اللَّهُم يا مسخِّر الارباح ومنزل الالواح ومقدِّر الفلاح والنَّجاح اسألك
 باللَّئالى المكنونة فى بحر علمك والاسرار المخزونة فى كنائز
 عصمتك بان تغفر له ولمن زاره بما نَزَلَ له من سماء مشيَّتكَ وهواء
 ارادتك. اى رب اسألك بجودك الَّذى احاط بالموجودات وبكرمك
 الَّذى احاط بالكائنات بان تنزِّل على اوليائك من سحب فضلك
 امطار رحمتك ثم قَدِّرْ لهم خير الاخرة والاولى بمشيَّتكَ وارادتك.
 اَنَّا انت المقتدر على ما تشاء لاله الا انت القوى الغالب القدير و
 اَنَّا انت الغفور الكريم والعطوف الرَّحيم. ياورقتى و يا امتى لله
 الحمد باب عنايت مفتوح وامطار رحمت از سماء فضل هاطل. باسمه
 اشرق نير الايقان فى هذا الحين على من فى الامكان وتزيّنت سماء
 الحكمة و البيان بانجم عرفان ربِّك المقتدر العزيز المَنَّان. ازحق
 مى طلبيم تو را تأييد فرمايد بر استقامت كبرى و يجذبك الى مقام
 لا يمنعك شىء من الاشياء عن ذكر ربِّك مالِك ملكوت الاسماء و
 فاطر السَّماء. ونذكر اوراقى وامائى هناك ونبشِّرنَّ ببحر عنايتى و سماء
 كرمى و شمس جودى الَّتى بها انا الوجود من الغيب والشَّهود.
 البهاء عليك وعليهنَّ من لدى الله العزيز الودود.

(۱۱۶) هو الذى به ماج بحر البيان امام وجوه الاديان

سبحان الذى اظهر السبيل وانزل الدليل وانطق الاشياء باعلى النداء
 انه لا اله الا هو الفرد العليم الحكيم. تقول يا اهل ملكوت الاسماء
 تالله قد اتى فاطر السماء امام وجوه العلماء والامراء وعن يمينه راية
 البيان وعن يساره علم البرهان. طوبى لنفس شهدت بما شهد الله و
 فازت بما ظهر الحق من هذا الافق المنير. وبه جرى كوثر البقاء من القلم
 الاعلى ونفخ فى الصور وانصعق من فى الارض والسماء الا من
 شاء الله رب العرش العظيم. قل يا ملاء الارض اسمعوا النداء انه ارتفع
 من الافق الاعلى ولا تكونوا من الغافلين. يا قوم لا ينفعكم اليوم ما
 عندكم ضعوا الدنيا وزخارفها خذوا ما امرتم به من لدى الله رب
 العالمين. اياكم ان تمنعكم زخارف الارض عن مطاف المقربين.
 سارعوا الى مرضاة الله ثم انظروا بطرف العدل والانصاف الى من اتى
 من افق الاقتدار بامر لا تقوم معه جنود الاوهام يشهد بذلك ام الكتاب
 فى هذا المقام الرفيع. قد حضر امام الوجه ما ارسلته من قبل باسم
 الجود. اجبنك بهذا اللوح الذى ينطق فى طور العرفان انه هو الله لا اله
 الا هو الفرد الخبير. هذا يوم فيه اتى المالك والملك والملكوت لله
 العزيز الحميد. قل يا ملاء الارض اجيبوا داعى الله بينكم ثم انظروا ما
 ظهر من عنده انه يذكركم ويقرّبكم اليه انه هو الغفور الرحيم. اذا رأيت
 امواج بحر بيان الرحمن قل يا مالک الاديان لك الحمد بما هديتنى
 فى ايامك و اريتنى آثار قلمك و عرفتني صراطك و مشرق آياتك
 الكبرى و مطلع ظهورك و اسرارك يا مالک الاسماء و فاطر السماء.

اشهد اَنکَ ظهرت و اظهرت ما نطق به کُلّ ذی روح بوحدانیّتک و فردانیّتک و عزّتک و عظمتک و سلطانتک. اسأَلک یا نور العالم بالاسم الاعظم الَّذی به اضطربت افئدة الامم و بالاراضی الّتی تشرف بقدومک و بالهواء الَّذی ارتفع فيه ندائک و بالمقام الَّذی تزین بلحاظک و جعلته المنظر الاکبر بین البشر بان تؤیّدنی علی خدمة امرک بین عبادک بالحکمة و البیان اَنکَ انت العزيز المستعان. اسأَلک بانوار وجهک بان تظهر مِنّی ما تنجذب به افئدة خلّقتک و یقرّبهم الی افق ظهورک و یسقیهم کأس الاستقامة من ایدای فضلک و عطائک. ای ربّ ترى البعید قصد قریک و الکلیل ملکوت ذکرک و اراد منک بدایع جودک و کرمک. ای ربّ لا تحرمه عن بابک و لا تمنعه عمّا قدّرتہ لاولیائک اَنکَ انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت العلیم الحکیم. یا ایّها النّاطق بذکری ظلمت عالم را احاطه نموده. مفتریات قبل به میان آمده. اوهام معرضین بیان را اخذ کرده. کتاب ایقان که سائل آن افنان بوده و در حضور سؤال کرده و جواب تحریر شد او را نسبت به غیر داده اند و ذکر سفر این مظلوم در او مذکور و جمیع افنان شاهد و گواهند معذلک نسبتش را به کسی داده اند که لعمر الله از ادراک معنی آن عاجز است و همچنین آنچه از سماء مشیّت الهی در کُلّ حین نازل شده به حضرت مبشّر نسبت داده اند. قل یا ملاء المعترضین امام وجه مولی العالم حاضر شوید تا اصغاء نمائید آنچه را که عالم آذان مخصوص آن خلق شده. و مشاهده کنید آنچه را که عالم ابصار از برای آن بوجود آمده. لعمر الله معادل کتب سماوی بل ازید نازل معذلک یقولون ما لا یعرفون. نفسی که تلقاء وجه قادر بر تکلم نبوده

اور امن دون الله ربّ اخذ کرده اند و عمل نموده اند آنچه را که صخره
 صیحه زد و اشیاء گریست. بر آن جناب و اولیای حق لازم بل واجب
 حزب الله را از او هام قبل حفظ نمایند که مبدا مجدّد مبتلا گردند. انّه
 ینصح عباده و یعرفهم صراط المستقیم و نبأ العظیم. اولیای آن ارض
 طراً را از قبل مظلوم تکبیر برسان. طوبی لبیت ارتفع فیه ذکر الله و ثنائہ و
 للسان اعترف بتوحیده و لاذن سمعت ندائہ الاحلی و لبصر فاز
 بمشاهدة آثار قلمه العزیز البدیع. نفوس مذکورہ ہر یک بہ تجلیات انوار
 آفتاب حقیقت منور و بہ آثار قلم مالک قدم در کتاب اعظم مذکور و
 مسطور. بشرہم باقبالی و توجّہی و عنایتی و رحمتی الّتی سبقت
 الوجود من الغیب و الشّہود. البہاء من لدنّ علیک و علی من معک
 من الذّین شربوا ریحق الایقان من ید عطاء ربّہم الرّحمن و کانوا من
 الرّاسخین فی هذا الامر العظیم.

هو السّامع

(۱۱۷)

یا علی اکبر، قد فزت بانوار الملكوت اذ اقبلت الى الافق الاعلیٰ فی
 یوم فیہ اضطربت افئدة العلماء وزلت اقدام العارفين افرح بهذا الذکر
 الاعظم الذی رقم من قلمه العزیز الحمید.

(۱۱۸) هو السّامع المجیب

شهد الله أنّه لا اله الا هو لم يزل كان مقدّساً عن ذكر الموجودات و وصف الكائنات. قد ارسل الرّسل و انزل الكتب فضلاً من عنده و هو الفضّال الكريم. و بهم انزل الدّليل و اظهر السّبيل و هدى الكلّ الى صراط المستقيم. لله الحمد اقبال نمودی و به طواف بیت فائز گشتی. طوبی از برای نفسی که لوجه الله توجّه نمود و بعرف یشرب و بطحا فائز گشت. نفحه رحمن از آن اراضی متضوّع و نور امر از افقش لائح. هنیئاً لمن شرب رحيق العرفان من ايادی عطاء ربّه الرّحمن و عمل بما امر به فی کتابه المبین.

(۱۱۹) هو السامع المجيب

هذا كتاب من لدى المظلوم نزل بالحق ليُقرب الناس الى الله المهيمن
القيوم. يا ملاء الارض اسمعوا النداء من شطر عكا انه لا اله الا هو
الفرد الواحد المقتدر العزيز المحبوب. طوبى لسمع فاز باصغائه ولبصر
تشرف بمشاهدة آياته المهيمنة على ماكان ومايكون. يا موسى اسمع
باذن القلب ما نطق به لسان المظلوم فى هذا المقام المحمود. انه
يذكرك لوجه الله ويهديك الى صراط الواضح الممدود. انك اذا
فرت بآياتى وشربت رحيق الوحي من كأس عطائى ولّ وجهك شطر
بيت الله الاعظم وقل يا مالک الامم ومطهر العالم. اشهد بتوحيد
ذاتك وتقديس كينونتك وبما انزلته فى كتبك وزبرك والواحد.
اسألك باسمك الذى به بدلت الخوف بالاطمينان والكفر بالايمان و
ببحر بيانك وسماء عطائك بان تقدّر لى بان يقربنى اليك ويجعلنى
مستقيماً على امرک بحيث لا تمنعنى جنود العالم ولا ظلم الامم.
لك الحمد يا الهى ولك الفضل يا الهى بما ايقظتنى اذ كنت نائماً و
هديتنى اذ كنت معرضاً وذكّرتنى اذ كنت صامتاً واقبلت لى من شطر
السجن اذ كنت متوقفاً وعلمتنى اذ كنت جاهلاً وعرفتنى اذ كنت
غافلاً وعزّتك يا مقصود العالم لاجد لنفسى ناصراً الا جنود
حكمتك وبيانك ولا معيناً الا بدائع فضلك ولا حافظاً الا انت.
اسألك بكلمتك التى لو تلقى على الجبل لطار وعلى السماء
انفطرت وعلى الارض انشقت وعلى الاشجار اثمرت وعلى الصخرة
صاحت بان تجعلنى ثابتاً فى امرک ومستقيماً على خدمتك وناطقاً

بثنائك. ثم قدّر لى يا الهى ما يحفظنى عن دونك و يرشدنى الى ما
انزلته فى كتابك ثم اكتب لى ما ينفعنى فى كلّ عالم من عوالمك.
انت الذى لا تمنعك شئون العالم ولا ضوضاء الامم. قد ظهرت و
اظهرت ما اردت بقدرتك و سلطانك. لا اله الا انت الفرد الواحد
المقتدر العزيز العلام. اردنا ان نذكر من سمى بمحمد شريف الذى كان
ذكره فى كتابك ليفرح و يكون من الشاكرين. يا محمد شريف در اين
حين اسم اعظم به تو توجه نموده و ترا ذكر مى نمايد لي جذبك الى
مقام الاستقامة و الانقطاع. قل لك الحمد يا مقصود العالم و
محبوب الامم بما ذكرتنى فى ايامك و اظهرت لى من كنائز عصمتك
لاالى حكمتك و بيانك. اسألك بجودك الذى احاط الوجود بان
تجعلنى من الذين نطقوا بذكرك و ثنائك و قاموا على خدمة امرك
فى بلادك بين عبادك و توفّقنى على ما يليق لايامك و ينبغى
لظهورك و اقتدارك انك انت المقتدر القدير و بالاجابة جدير.

(۱۲۰) هو السّامع المجيب

يا ابراهيم، عليك بهاء الله الملك الحق العدل العليم. قد حضر
 العبد الحاضر بكتابك وقرء امام الوجه ما نطق لسانك بذكر الله وعنايته
 وعطائه. طوبى لك ولمن هداك الى صراطى واسمعك ندائى واراك
 آثارى. نسأل الله تبارك وتعالى ان يوفقك بين عبادى على اخذ كأس
 عنايتى من يد فضلى و شرب منها مرّة باسمى واخرى بذكرى العزيز
 المحبوب. جناب محمّد درياغى عليه فضل الله و رحمته و عنايته
 وجوده فائز شد به آنچه كه شبه و مثل نداشته در ليالى و ايام بذكر
 مالک انام ناطق و به تبليغ امرش متمسك. طوبى للسانه و يده و قلبه و
 سمعه و بصره انه ممن فوض اموره الى ربه و توكل عليه فى كلّ
 الاحوال و جعل ارادته فانيّة فى ارادته و اختار لنفسه ما اختاره الله له.
 نسأله بان يقدر له ما يقربه و يذكره و ينفعه فى كلّ عالم من عوالمه انه
 هو المقتدر العزيز العلام. كذلك اظهرنا الفضل من لدى الله المقتدر
 القدير و نوصيك يا ابراهيم فى آخر القول بما يرتفع به امر الله و
 مقامك بين العباد. اشكر ربك و قل لك الحمد بما جعلتنى ناطقاً
 بذكرك و طائراً فى هواء حبك و ناظراً الى افق عدلك اسألك ان لا
 تخيبنى عمّا كتبت له لخدامك المخلصين و اوليائك المقربين انك انت
 ارحم الراحمين و اله من فى السموات و الارضين.

(۱۲۱) هو السامع فى مقامه الانور

يا اولياء الله في لاهيجان قد حضر المظلوم لدى المظلوم و ذكركم خالصاً لوجهى العزيز المحبوب. ذكرناكم فضلاً من عندنا و رحمهً من لدنا و انا الفضال المهيمن القيوم. ذكرناك من قبل بما تبقى به اسمائكم فى كتاب الله مالک الغيب و الشهود. يا اسد الله اسمع النداء من شطر عناية ربك مولى الورى انه يجذبك و يقربك الى رب العرش يشهد بذلك ام الكتاب فى اليوم الموعود قد ورد على اوليائى من ظلم اعدائى ما ناح به القلم و صاح اللوح امام وجه الله مالک ممالك الوجود. اتل آيات ربك انها تجذبك الى مقام نادى فيه المناد الملك لله مالک الوجود والجنود. اياك ان يمنعك ظلم الاعداء عن مالک ملكوت الاسماء. ذرهم فى خوضهم متمسكاً بحبل الله العزيز الودود. طوبى لعبدى الذى سمى بمحمد قبل صادق نشهد انه استشهد فى سبيل الله رب العرش و الثرى و المهيمن على ما كان و ما يكون. انا ذكرناه من قبل بلوح اشرق من افق سمائه نير عنايتى يشهد بذلك لوحى المسطور. البهاء من لدنا عليه و عليك و على امك و على ذوى قرابتك و على الذين ما منعهم شئ من الاشياء عن التقرب الى الله الفرد الواحد العزيز المشهود. يا اسد الله قد حضر اسمك لدى الوجه و انزلنا لك هذا اللوح المبين لتفرح بهذا الذكر الاعظم و تشكر ربك العليم الحكيم. طوبى لعبد نبذ البغى و الفحشاء و اخذ البر و التقوى امراً من لدن آمر قديم. انا انزلنا الآيات و اظهرنا البيّنات نعيماً لمن شهد و رأى و وىل لكل غافل بعيد. انا ذكرنا اباك الذى صعد الى

الرّفيق الاعلى بذكر انجذبت به افئدة العارفين البهاء عليه و عليك و
على الّذين نسبهم الله اليك من لدى الله الغفور الكريم. انا ذكرنا كلّ
واحد منهم و منهمّ بما قرّت به عيون العارفين. يا ابا تراب قد اتى
الوّهّاب فى المآب و القوم فى مرية و شقاق قد سطع النّور بما نطق
مكلّم الطّور و النّاس اكثرهم فى الغفلة و الاعراض. قد منعهم غرورهم
عن سلطان الظّهور و حجبّتهم اوهامهم عن التّوجه الى مشرق الايقان و
نذكر ابنك الّذى سمّى بتقى و نبشّره بفضلى و عنايتى و نير عطائى
الّذى به اشرقت الآفاق. يا عبد قبل عظيم يذكرك مالک يوم الدّين
فى هذا اليوم المبين بذكر فاحت به نفحة الرّحمن فى الامكان. قل
لك الحمد يا الهى بما هديتنى الى افق ظهورك اذ كان النّاس فى
ظلمة و ضلال اسأل من سماء فضلك ما ينبغى لعطائك انّك انت
العزیز الفضال. له الحمد و الثّناء بما ايّد اوليائه على الاقبال و انزل لهم
ما يكون باقياً فى القرون و الاعصار. يا محمّد قبل ابراهيم ذكرک من
سمّى بمحمّد قبل علىّ الّذى طاف العرش مرّة بعد مرّة و حضر امام
الوجه فى العشيّ و الاشرار لك ان تشکر الله بما ايّدک على امر منع
عنه العباد فى المعاد. انا ذكرنا اولياء الله من قبل و من بعد و نذكرهم
رغمًا لكلّ جاهل مکار. يا غلام قبل حسين قد اشتعلت نار البغضاء فى
المدينة الكبيرة بعد خروجک عنها. انّ الظّالم عقر ناقة الامانة و افترس
غنم الانصاف و لدغ هيكل الصّدق و ارتكب ما ناحت به الاقلام نبذ
الصّدق ورائه متمسّكاً بمفتریات نفسه کذلک سوّلت له نفسه ان ربّک
هو العزیز العلام. قد ناح النّاموس الاکبر و ذرفت الدّموع من عيون اهل
الوفاء فى الغدوّ و الاصال. قد ضيّع حرمتى بعد ما عزّزناه بين العباد و

اعرض عن المظلوم بعد ما جعلناه مهبط الاصحاب و اتحد مع عدو
الله فى ضرى و ارتكبا ما انصعق به هيكل العدل و ارتعدت فرائص
الاولياء فى الفردوس الاعلى و عملا ما عجز عن ذكره القلم و عن
حملة الالواح. انا ذكرناك من قبل و فى هذا الحين فضلاً من لدنا و
انا العزيز الفضال. يا قلم ولّ وجهك شطر من سمى بصادق ثم اسقه ما
جرى منك من فرات العناية و اللطاف. يا صادق انّ الصّدق ينوح و
يبكى و فى هذا الحين تحت مخالِب المفترين. ينادى و يقول الهى
الهى نجّنى بجلودك و خلّصنى بفضلك اى ربّ ترى الكذاب ظلم
علىّ و حبسنى فى سجن النفس و الهوى اسألك يا مولى الورى بان
تخلّصنى بقدرتك التى احاطت العالم و برحمتك التى سبقت الامم
انّك انت المقتدر العزيز الوهاب.

(۱۲۲) هوالسّامع من افق الظهور

کتاب نازل، راه مشهود، آفتاب حقیقت ظاهر و مشرق و هویدا. ولكن
 ناس بی خبر و افسرده بل مرده مشاهده میشوند. ورقاتی که الیوم
 به عرفان حقّ جلّ جلاله فائز گشتند ایشان از رجال از قلم غنیّ متعال
 مذکور و مسطور. طوبی از برای امائی که به انوار آفتاب حقیقت منورند
 و ویلّ از برای رجالی که محروم و ممنوعند. قولی الهی الهی انا امة من
 امائک و ورقة من اوراقک قد اقبلت بقلبی الیک و رفعت ایادی
 الرّجاء الی سماء فضلک و عطائک. اسألك بفیوضات ایّامک و
 نفحات وحیک بان تقدّر لی ما یکون سراجاً امام وجهی فی کلّ عالم
 من عوالمک. ای ربّ ترانی متوکلاً علیک و متمسکاً بک لا تخیّبنی
 عن لآلی بحر فضلک و اشراقات انوار شمس جودک. تری امتک
 مقبلة الیک و راجیةً بدایع فضلک قدّر لها برحمتک الّتی سبقت
 الکائنات و کرمک الّذی احاطت بالممکنات خیر الآخرة و الاولی.
 انّک انت ربّ العرش والثّری لا اله الا انت القویّ القدیر.

(۱۲۳) هو الشاهد الخبير

ذكر المظلوم احد احبائه في السجن ليطمئن بعناية الله رب العالمين. قد
 حضر كتابك وقرئه المجد تلقاء الوجه. اجبتك بهذا اللوح المبين.
 اشكر الله انه ايدك وقربك الى ان انزل لك من سماء العطاء ما
 تطمئن به افئدة المقبلين. انا ذكرناك وهذا مرة اخرى ان ربك هو
 المشفق الكريم. قل لك الحمد بما هديتني واجبتني في سجنك
 الاعظم اذ كنت بين ايدي الغافلين. اسألك يا مولى الاسماء و فاطر
 السماء بانوار عرشك وجذب ندائك ونفوذ بيانك بان تؤيدني على
 الاستقامة على امرك وتقدر لي خيرا لخرة والاولى انك انت مولى
 الورى ورب العرش والثرى.

(۱۲۴) هو الشاهد الخیر

ذکر من لدى المظلوم لمن آمن بالله المهيمن القيوم. نشهد أنه توجه الى الوجه واقبل الى الافق الاعلى اذ اعرض الناس واعترف بما نطق لسان العظمة الملك لله رب ماكان ومايكون. قد حضر في المنظر الاكبر ما ارسلته الى السمندر وعرضه العبد الحاضر اذ كان مقر العرش في هذا المقام المحمود قد احزنني حزنك وحزن بذلك من كان حاضراً لدى الوجه بحزن تكدر به الملاء الاعلى يشهد بذلك من عنده امر محتوم. نوصيك بالصبر والاصطبار فيما ورد عليك في ايام ربك العزيز الودود. ان اقتصر الامور على ذكرى وثنائي والتفكير فيما سمعته من لساني وما رأيته من افق عنايتي اذ اقبلت وقطعت الى ان حضرت لدى باب فتحناه على الوجوه لعمرى ان الذي صعد قد غفره الله فضلاً من عنده ووجد منه اهل الجنان عرف محبة ربه مالک الغيب والشهود انا نذكر في هذا الحين من صعد الى الله بذكر يجد منه المخلصون عرف عناية الله رب العالمين. يا اسمعيل يذكرک المظلوم من شطر السجن بذكر انقطعت عنه ايدى التغيير والفناء. ان ربك هو المقتدر القدير. انا زينا رأسك بتاج عنايتي وهيكلك بطراز رحمتي التي سبقت من في السموات والارضين ليفرح بذلك ابوك وامك من هذا الفضل الذي لا تعادله كنوز الامراء والسلاطين. البهاء المشرق من افق ملكوت بياني عليك وعلى الذين صعدوا ومعهم امانة الله العليم الحكيم.

(۱۲۵) هو الشاهد الخیر

یا امتی یا ستاره، خواهری داشتیم تحت لحاظ عنایت بود به خیال
 تقرّب به صاحبان ثروت و غنا از برادر گذشت. او که منسوب به دوست
 بود به خانه دشمن فرستاد. از حقّ به طلب کلّ را از حبّ مفرط به دنیا
 مقدّس فرماید. اوست قادر و توانا. قولی الهی الهی اسألك بتقدیس
 ذاتک عن الامثال و تنزیه نفسک عن الاشباه بان تؤیّد امائک علی
 ذکرک و ثنائک و قدّر لهنّ ما یقرّبهنّ الی شاطئ بحر تقدیسک
 وطمطمّام جودک و کرمک. اسألك یا اله الاسماء و فاطر السّماء بانوار
 وجهک و الكلمة الّتی سخرت بها افئدة عبادک بان تکتب لامائک
 القانات من قلمک الاعلیٰ ما یقرّبهنّ الیک فی کلّ الاحوال انک
 انت الغنیّ المتعال .

(۱۲۶) هو الشّاهد الخیر

یا عبدالحسین، اولّ امرایمان به حقّ جلّ جلاله بوده و آخر آن استقامت
بر امرش. در جمیع احیان بذکر و ثنا مشغول باش و بر خدمت امر قائم.
کن ناظرّاً بالحکمة و عاملاً بما امرت به من لدی الله ربّ العالمین.
ایاک ان تمنعک الاوهام او تحجبک الظنون عن سلطان المعلوم. خذ
قدح الاستقامة باذن مالک البریّة و اشرب منه اولاً ثمّ اسق به من آمن
بالفرد الخبیر. سوف یتظهر ما قدر الله لک انه ولیّ من والاه وقاضی
حاجات الآملین. البهاء علیک و علی من فاز بالافق الاعلیٰ اذ ظهر
بالحقّ من لدن علیم حکیم.

(۱۲۷) هو الشاهد السميع

يذكرک مولی العالم فی السّجن الاعظم ان احمد الله بهذا الفضل العظيم. طوبى لمن شرب کوثر حبّی وذاق حلاوة بیانى الذى به ماج بحر العرفان بين الانام ولكنّ القوم اکثرهم من المعرضين. قد نبذوا اصول الله عن ورائهم و اخذوا حدود انفسهم الا انهم من الهائمين. كن ثابتاً على الامر وراسخاً فى حبّ مولیک على شأن لا ترک اشارات القوم ولا شبهات الذين كفروا بالله رب العالمين.

(۱۲۸)

هو الشاهد العليم

ای کنیز الهی ندایت فائز شد و تو هم به جواب فائز گشتی. مقام مقام
 شکر است و وقت وقت حمد. جمیع اماء را وصیت می نمائیم به تنزیه
 اکبر و عصمت کبری و قیام بر اموری که سبب ارتفاع امر الهی است ما
 بین نساء. ان شاء الله به ابصار مطهره و قلوب فارغه و آذان واعیه و السن
 صادقہ بگوئید و ببینید و بشنوید. این است وصیت مظلوم دوستان خود
 را البهاء علیک.

(۱۲۹) هو الشاهد من افقه الاعلى

يا امان الله، طوبى لك و لمن ربّاک و لمن ايده الله بالمعروف في حقك. نسأل الله ان يوفّقك والعزیز علی ما یحبّ و یرضی انّه هو المقتدر القدير. به لسان پارسی بشنو شکر کن مقصود عالم و مالک امم را. ترا تأیید فرمود و راه نمود. ذکرش را اصغا نمودی و به عرفانش فائز گشتی. قدر این نعمت بزرگ را بدان و مقام مربّی را بشناس. انّه ذکرک فی هذا اللّوح لتشکره فی العشیّ والاشراق. قدر عنایت حق را بدان و به حمدش ناطق باش. انّه خلّقک و اظهرک و ارشدک و انّه هو المشفق الکریم البهاء علیک و علی من ربّاک من لدن قویّ قدیر.

(۱۳۰) هو الظاهر المكنون

كتاب ظهر بين الورى اذ تحرك قلمى الاعلى الذى به نفخ فى الصور و
 ظهر يوم النشور و اهتز اهل القبور و نادى السّدره الملك الله ربّ
 العالمين. قد حضر كتابك لدى المظلوم و وجدنا منه زفرا تك فى حبّ
 الله العزيز العظيم. انه يذكر من ذكره و يجيب من ارتفعت يداه الى
 سمائه المرتفعة بالحقّ انّ ربّك لهو السّامع المجيب. ان استقم على
 الامر بقدره ربّك و ذكرّ الناس بالحكمة و البيان انه لهو الامر بالحق
 وهو المبين الحكيم. اياك ان تمنعك شئون الخلق عن الحقّ دع
 الدّنيا وخذ ما انزله الله فى كتابه العزيز. ان افرح بهذا الذكر الاعظم و سبح
 بحمد ربّك الغفور الكريم.

(۱۳۱) هو الظاهر الناطق البصیر

یا اسمعیل، ان شاء الله به عنایت حق فائز باشی و در جوانی به نار محبت
 الهی مشتعل. امروز روز ریح اعظم است. طوبی لتاجر ریح ولمقبل اقبل
 و لناطق نطق بهذا الذکر العزیز البدیع. از حق به طلب قلوب جمیع
 دوستان را به بحر اعظم متصل فرماید و کلّ را بطراز محبت مزین نماید.
 لعمر المظلوم اگر نفسی به آنچه ذکر شد فائز شود از حجابات و سبحات
 و هموم و غموم عالم خود را فارغ و آزاد مشاهده نماید. البهاء علیک و
 علی الذین آمنوا و علی اللّائی آمن بالله الفرد الخبیر.

(۱۳۲) هو الظاهر الناطق العليم

کتاب نزل بالحقّ أنّه لهو الآیة الكبرى لاهل الوری و الرّحیق المختوم لمن تمسّک باسم الله المهيمن القيوم. یا ایّها المقبل قد حضر کتابک و قرئه العبد الحاضر لدى المظلوم الذی دعا الملوك و المملوك الى الله مالک الملوك. انا سمعنا ذکرک ذکرناک بهذا اللّوح الذی ينطق بين الارض و السّماء باعلیٰ النّداء الملک لله فاطر السّما و مالک الاسماء الذی اتی بالحقّ بسلطان مشهود. ان شاء الله باید در جمیع احيان و اوان بذکر و ثنای محبوب امکان ناطق باشی. دوستان ارض الف و شین را از قبل حقّ تکبیر برسان و بگو در کلّ احوال به نیّر استقامت که از افق سماء امر الهی اشراق نموده ناظر باشید. نفوس خناسیه در فریب و خدعه مشغول. هر باطلی که سبب گمراهی عباد الله شده و می شود خود را به حقّ نسبت داده و می دهد. ان شاء الله باید کلّ از اهل بصر باشند و ناظر به منظر اکبر. هر نفسی که از او رایحه بغضاء استشمام نمایند او را به خود واگذارند و به حقّ جلّ جلاله توکل نمایند. از قبل جمیع دوستان الهی را به نعیق ناعق و امثال آن اخبار نمودیم تا کلّ مطّلع باشند و به مکر و فریب مغلّین و معرضین از مالک یوم دین محروم نمانند. اگر نفسی به جمیع کتب عالم بیاید و به غیر ما اراده الله تکلم نماید او از اهل نار در کتاب الهی مذکور است و از قلم اعلیٰ مسطور. لو یأتیکم احد بکتاب الفجّار و الواح النّار دعوها عن ورائکم کذلک یا مرکم من عنده لوح حفیظ. و همچنین اهل آن قریه را از اناث و ذکور از قبل این مظلوم تکبیر برسان و بگو امروز روز ذکر و بیان

است و امروز روز نصرت و خدمت است باید جمیع بکمال اتحاد بر امر مالک ایجاد ثابت و راسخ و مستقیم باشند. نصرت امر الله به اعمال طیبه حسنه و بیانات محکمه متقنه بوده و خواهد بود. یشهد بذلك ما نزل فی الكتاب من لدی الله العزیز الوهاب. جهد نمائید تا کلّ فائز شوید به آنچه الیوم لدی الله محبوب است هر نفسی امروز به استقامت ظاهر شد او از اعلیٰ الخلق لدی الحق مذکور و مسطور است. طوبی از برای نفوسی که حجابات اسماء و اشارات اهل انشاء ایشان را از حقّ منیع منع ننمود و محروم نساخت. قسم به بحر بیان که آن نفوس در ملاء اعلیٰ مشهور و معروفند و به اسم ابداع ابهی منسوب. ان شاء الله باید این لوح را از برای اهل آن ارض واصحاب الف و شین علیهم بهاء الله تلاوت نمائی تا جمیع قلوب به انوار بیان رحمن منور شوند و به استقامت کبری فائز. انه هو المؤید الغفور الکریم. الحمد لله العزیز العلیم.

(۱۳۳) هو الظاهر من افقه الابهی

یا خورشید، آفتاب حقیقت از شطرسجن اعظم به تو توجّه نموده ترا ذکر می نماید و به اعمال طیّبه و اخلاق راضیه مرضیه وصیّت می فرماید. طوبی از برای امائی که شبهات عالم ایشان را از مالک قدم محروم نساخت. جمیع عالم از برای عرفان حق جلّ جلاله خلق شده معذک کلّ محجوب و ممنوع الاّ من شاء الله ربّ العرش العظیم. امروز بحر فضل مواج و آفتاب کرم مشرق ولکن ناس حائل. عصرها و قرنهای منتظر ظهور بوده اند و چون ظاهر شد بر سفک دم اطهرش قیام نموده اند. ارتکاب نمودند آنچه را که چشم اهل فردوس گریست و ملاء اعلیٰ نوحه نمود. ائک اشکری ربّک و کونی من القانتات کذلک یا مرک من عنده کتاب مبین و البهاء علیک و علی اللائی فزن بایام الله العزیز الحکیم.

(۱۳۴)

هو العزيز

هذا كتاب نزل بالحق من لدن عزيز حكيم ويعلمكم العلم والحكمة و
يرزقكم مائدة التي كانت من سماء الامر منزولا ويأمركم بالبر والتقوى
وينهيكم عن البغي والفحشا وهذا ما نزل في الواح قدس حفيظا. قل
تالله قد خرج يدالله عن جيب قدرته وظهر سلطان الامر بسلطان كان
على الحق عظيما. قل يا قوم خافوا عن الله ولا تجادلوا بآياته بعد الذي
نزلت بالحق عن مشرق اسم عليا ولا تكفروا بنعمة الله ولا تجاهدوا
بالذي به ظهر جماله و رفعت اسمائه و كملت آياته و تمت كلماته
على العالمين جميعا. قل يا قوم ا فغير الله تتخذون وليا لانفسكم بعد
الذي اتى على سحاب الامر بآيات مبينا و خلقكم و رزقكم و عرفكم
سبل القدس و الهدى و علمكم بدايع علم منيعا. قل اياكم يا ملاء
البيان فارحموا على انفسكم و انفس العباد و لا تكونن بمثل ملاء
الفرقان اذ جائهم العلي بالواح قدس منيرا. فوالله اني ما اخاف لنفسي
بل لمن ياتي من بعدى بسلطان عز مكينا. فوالله فمن اعترض علي
فسوف يعترض عليه و كذلك ينطق حمامة الامر بآيات عز بديعا و
انك انت فاحفظ نفسك عن التتقرب الى المشركين ثم بلغ الناس
بما بلغك الله و ان هذا خير لك عن العالمين جميعا. ان كنت جالسا
حين الذي وصل اليك لوح الله قم عن مقعدك و لا تكن على
الارض ثقيل و اذا تكون ذاكرا فانصت لتسمع ما تلى الروح في هذا
الرضوان الذي كان على هيئة اللوح مشهودا و اذا سمعت و عرفت ما
كنز في نعمات ربك من عرفان نفسه اذا فانصره بنفسك ثم بلسانك

ولا تصبر اقل من طرفة عين وهذا ما امرت به فى كتاب الذى لا يأتية
الباطل وينطق بالحق بانه لا اله الا هو والله كان على كل شىء محيطا.
قل يا قوم فانصروا الغلام ولا تخافوا من احد فاعلموا بان الله يحرسكم
بجنود غيب قويّا. وان لن تنصروه فقد نصره الله فى مواطن كثيرة اذ ايده
بروح القدس وانزل عليه جنوداً لن تروها. حين الذى قام عليه الدول و
الملل وحفظه بالحق و اخرجته عن المدينة بسلطان عظيم و ذلت له
اعناق الفراعنه وخضعت له رقاب كل مستكبر شقيّا. قل فسوف يبعث
الله قوماً اولى بأس شديد وبهم ينصر الغلام كما نصره اول مرة اولئك
لن يمنهم الحجابات ولن يحجبهم الاشارات وما كان ذلك على الله
بعزيزا. اولئك قلوبهم زبر الحديد بحيث لن يخفّنهم شىء عما فى
السّموات و الارض كذلك ينصر من يشاء بفضلته و كان نصره على
المؤمنين قريباً. قل يا قوم أتذكرون الذى آمن بالله وآياته وبكلمة نزل فى
الواح عزّ مبينا. و جاهد بنفسه الى مقام الذى ارتفع به امر الله بين
السّموات و الارض و علت كلمته و تمّت حجّته و اشتهرت آياته و
ملئت آثاره بين المشرق و المغرب و ارتقى الامر من لدنه الى مقام
الذى لن ينكره كلّ منصف امينا. انّ الذين ينكرون هذا الفضل اولئك
قست قلوبهم و الههم الشيطان كلمة السفلى. قل كلمة الله لهى العليا
لو انتم بذلك خبيراً. قل يا قوم أتكفرون بالنعمة التى كانت على هيك
الغلام مرثياً و يتلى عليكم فى كلّ حين من آيات جذب بديعا و يرزقكم
اثمار سدرة الفردوس و يقربكم الى مقام قرب منيعاً. قل ان تكفروا بها
فبائى حديث آمنتم بمظاهر القبل ثم بعلى قبل نبلا. قل قد اتى الغلام
على غمام النار بربوات قدس مليحاً. اذاً فانصفوا فى انفسكم ثم

تفکروا فی خلق السّٰموات و الارض لعلّ تجدون الی اللّٰہ فی هذا
 العرش سبیلاً. قل اُتکفرون باللّٰہ ثمّ تقرؤن آیاتہ فما لہؤلاء القوم لا
 یکادون یفقهون حدیثاً. کذلک غنّت علیک عندلیب الامر و الہمک
 کلمۃ التّقوی لتقوم علی امر ربّک و تنصرہ علی ما تستطیع بہ و ما
 النّصر الاّ من عنده و اِنَّہ کان عن العالمین غنیاً.

هو العزيز الجمیل

(۱۳۵)

هذا کتاب لمن آمن بالله وكانت من القانتات فی امّ الكتاب مذکوراً.
یا امة الله ان اصبری فیما یرد علیک و لا تجزعی فی شیء. فتوکلّی
علی الله ربّک وربّ العالمین مجموعاً. ان لا تحزنی فی الدّنیاء وما یرد
فیها و تمسّکی بعروة قدس مبروکاً کذلک یدکرک لسان الله لتقطع عن
کلّ شیء و تلتفت الی شطرا الله مقام قرب محموداً. کذلک یختصّ الله
من یشاء برحمته لیكون الفضل من لدنه علی العالمین مسبوقاً. و الروح
علیک و علی اللّواتی یدکرن الله ربّهنّ فی کلّ اصیل و بکوراً.

(۱۳۶) هو العزيز المحبوب

ان يا ملاح القدس ، فاحضر سفينة البقا فى ملاء الاعلى فسبحان ربى
الابهى. ثم امسكه على بحر القدم ببديع من الاسماء فسبحان ربى
الابهى. ثم اركب عليها هياكل الروح باسم الله العلى الاعلى فسبحان
ربى الابهى. اذا فاطلق زمام الفلك ليجرى على قلزم الكبرى فسبحان
ربى الابهى. ليصل اهلها الى مواقع القرب فى مكنن البقا فسبحان
ربى الابهى. و اذا وصلتهم الى شاطئ القدس ساحل بحر الحمراء
فسبحان ربى الابهى. اذا فاخرجهم عن الفلك فى هذا المقام اللطف
الاخفى فسبحان ربى الابهى. وهذا مقام فيه تجلى الله بنار الجمال
فى سدره البقاء فسبحان ربى الابهى. وفيه خلعوا هياكل الامر نعل
النفس و الهوى فسبحان ربى الابهى. وفيه يطوف موسى العز بجنود
البقاء فسبحان ربى الابهى. وهذا مقام الذى خرج فيه يد الله عن رداء
الكبرى فسبحان ربى الابهى. وهذا مقام الذى لن يحرك فيه سفينة
الامر و لو يقرء عليها كل الاسماء فسبحان ربى الابهى. اذا يا ملاح علم
اهل السفينة ما علمناك خلف حجابات العماء فسبحان ربى الابهى.
لثلا يعطلون فى وادى الكتيب البيضا فسبحان ربى الابهى. و يطيرون
بجناحين الروح الى مقام الذى قدسه الله عن الذكر فى ممالك الانشاء
فسبحان ربى الابهى. و يتحركون فى الهوا كطيور القرب فى جبروت
اللقا فسبحان ربى الابهى. و يطلعون بالاسرار فى لجج الانوار فسبحان
ربى الابهى. و انقطعوا منازل التحديد حتى وصلوا الى مقام التوحيد فى
مركز الهدى فسبحان ربى الابهى. و ارادوا ان يصعدوا الى مقام الذى

جعل الله فوق مراتبهم اذا اطردهم شهاب الدرى من سكان ملكوت
اللقاء فسبحان ربى الابهى. و سمعوا لحن الكبريا عن وراء سرادق
الغيب فى مكنن السنن فسبحان ربى الابهى. بان يا ملائكة الحفظ
ارجعوا هؤلاء الى مواقعهم فى ناسوت الانشاء فسبحان ربى الابهى.
لانهم ارادوا ان يطيروا فى هواء الذى ما طارت فيه اجنحة الورقاء
فسبحان ربى الابهى. ولن يحرك فيه سفائن الطنون ولا افئدة الاولى
التهى فسبحان ربى الابهى. اذا خرجت حورية الروح رأسها عن غرفات
الاعلى فسبحان ربى الابهى. و اشارت بطرف حاجبها الى ملاء القدس
فسبحان ربى الابهى. و اشرقت انوار جبينها من الارض الى السماء
فسبحان ربى الابهى. و وقع اشراق الجمال على اهل التراب فسبحان
ربى الابهى. اذا اهترت هياكل الوجود عن قبور الفناء فسبحان ربى
الابهى. ثم نادى بلحن الذى ما سمعه اذن السمع فى ازل القدا
فسبحان ربى الابهى. و قالت تالله من لم يكن فى قلبه روايح الحب
من الفتى العراقى النورا فسبحان ربى الابهى. لن يقدر ان يصعد الى
رفرف الها فى هذا الجبروت القصوى فسبحان ربى الابهى. اذا امرت
جارية من جواربها الاحلى فسبحان ربى الابهى. فقالت انزلى من قصور
البقاء على هيكल الشمس فى هذا الفضاء فسبحان ربى الابهى. ثم
التفتى اليهم فيما اسروه فى سراير سرهم الاخفى فسبحان ربى الابهى.
فان وجدت روايح القميص عن غلام الذى ستر فى سرادق النور من
ايادى الاشقياء فسبحان ربى الابهى. اذا صحى فى نفسك لتطلع
بذلك كل من سكن فى غرفات الفردوس من هياكل الغناء فسبحان
ربى الابهى. و ينزلن كلهن عن غرف البقاء فسبحان ربى الابهى. و

يَقْبَلْنَ ارجلهم و ايديهم لما طاروا فى هواء فسبحان ربى الابهى. و
لعلّ يجدنّ روايح المحبوب عن قميص هؤلاء فسبحان ربى الابهى.
اذّا اشرفت حوريّة القرب عن افق الغرفات كاشراق وجه الغلام عن افق
الرّدا فسبحان ربى الابهى. و نزلت بطراز اشرفت السّموات و ما فيها
فسبحان ربى الابهى. و حركت فى الهوا اذّا عطرت كلّ الاشياء فى
اراضى القدس والسّناء فسبحان ربى الابهى. فلمّا بلغت الى المقام
قامت كخطّ الاستوا فى قطب البداء فسبحان ربى الابهى. ثمّ
استنشقت منهم فى زمان الّذى ما يجرى عليه حكم الابتداء و لا ذكر
الانتهاء فسبحان ربى الابهى. و ما وجدت منهم ما ارادت و هذا من
قصص العجباء فسبحان ربى الابهى. ثمّ صاحت و ضجّت و رجعت
الى مقامها فى قصرها الحمراء فسبحان ربى الابهى. ثمّ تكلمت بكلمة
سريّة خفية تحت لسانها الرّوحى فسبحان ربى الابهى. و نادت بين
ملاء الاعلى و حوريّات البقاء فسبحان ربى الابهى. تالله ما وجدت من
هؤلاء المدّعين من نسّمات الوفا فسبحان ربى الابهى. و تالله بقى
الغلام فى ارض الغربة وحيداً فريداً بين ايادى الفسقاء فسبحان ربى فى
لاهوت الحزناء. و بعد ذلك اصرخت فى نفسها بصريخ الّذى
اصرخت و تزلزلت اهل ملاء الاعلى فسبحان ربى الّذى تردى براداء
السّودا و وقعت على التّراب و ماتت كأنّها دعيت و اجابت من دعاها
فى لاهوت العماء فسبحان من خلقها من جوهر الحبّاء. اذّا اخرجن عن
الغرفات حوريّات التى ما وقعت على جمالهنّ عيون احد من اهل جنان
الاسناء فسبحان ربنا الاعلى. وجمعنّ عليها وجدنّ جسدها مطروحةً
على التّراب الغبرا فسبحان ربنا الاعلى. فلمّا شهدن حالها و علمن حرفاً

من قصص الغلام عرتن رؤسهنّ و شققن ثيابهنّ و لطنن علی وجوههنّ
و بدلن عیشهنّ و بکین بعیونهنّ و ضربن بایديهنّ علی خدودهنّ و هذا
من مصائب الخفی الاخفی فسیبحان ربنا العلیّ الاعلیّ.

(۱۳۷) هو العجمیّ الفارسیّ العراقیّ

چون اهل فلک الهی به اذن ملاح قدسی در سفینه قدمی به اسمی از اسما تشبّث نموده بر بحر اسما روان گشتند و قطع مراحل تحدید نمودند که شاید به یمن همّت سلطان تفرید به شاطی توحید در آیند و از جام تجرید بنوشند. باری به اعانت ربّانی آن فلک صمدانی بر آب حکمت روحانی حرکت می نمود و سیر می فرمود تا به مقامی رسیدند که اسم ساکن از اسم مجری سبقت گرفت و غالب شد لذا سفینه روح سکون یافت و از حرکت ممنوع گشت. در این وقت حکم محکم ربّانی از سماء قدس لایزالی نازل شد و ملاح بقا مأمور گشت که حرفی از کلمه اخفی بر اهل فلک تعلیم فرماید تا به اعانت غیبی از وادی حیرت نفسانی بگذرند و به فضای با فزای وحدت روحانی در آیند و به قاف بقای جان و لقای حضرت جانان واصل شوند. و چون اهل کشتی بکلمه دوست معنوی فائز گشتند فی الفور پر معنی گشودند و در هوای قدسی پرواز نمودند و بفضل الهی و رحمت سبحانی از عقبات نفس و هوی و درکات غفلت و عمی گذشتند و در این وقت نسایم رضوان از مکمن رحمن بر هیاکلشان وزید و بعد از طیران در هوای قرب الهی و سیر مقامات معنوی در محلّ امن و امان منتهی وطن عاشقان نزول نمودند و سگان آن مقام به خدمت و احسان قیام نمودند. در این وقت غلمان باقی و ساقی قدسی خمر یاقوتی ابدال فرمود. به قسمی سکر خمر معارف الهیه و کأس حکمت صمدانیه جذب و وله آورد که از هستی خود و موجودات رستند و به جمال دوست دل بستند

و قرن‌ها و عهد‌ها در آن مقام خوش روحانی و گلزار قدسی رحمانی با کمال فرح و انبساط مسکن و مقرّ داشتند. تا آنکه نسایم امتحان سبحانی و اریاح افتتان سلطانی از سبای امر لایزالی بوزید تا آنکه به جمال ساقی اشتغال نموده از وجه باقی غفلت نمودند. به قسمی که ظلّ را شمس و اشباح را نور انگاشتند و قصد معارج اسم اعظم نمودند که در آن هوا طیران نمایند و به آن مقعد و محل وارد شوند. و چون عروج نمودند صرّافان الهی با محک قدسی بامر مبرم ربّانی بر ایشان نازل شدند و چون اریاح غلام معنوی استشمام ننمودند جمیع را منع نمودند و بعد واقع شد آنچه در لوح محفوظ مسطور گشت. پس ای ساکنان بساط حبّ الهی و ای شاربان خمر رحمت صمدانی قرب جمال دوست را بدو جهان تبدیل ننمائید و از لقای او به لقای ساقی نپردازید و از خمر علم و حکمت او به خمر جهل و غفلت دل مبنید. لب محلّ ذکر محبوبست او را به آب کثیف نیالائید و دل منزل اسرار باقی است او را به توجّه اشیاء فانی مشغول ندارید. آب حیات از کوثر جمال سبحان جوئید نه از مظاهر شیطان. باری این غلام فانی در منتهی مقام حبّ دوستان الهی را به بدایع نصیح احدیه و جواهر حکمت سلطان صمدیه متذکّر می‌نماید که شاید نفسی قدّ مردی و مردانگی علم نماید و از قمیص غفلت و شهوت بیرون آید و چون جمال منیر دوست پاک و منیر و مقدّس در ارض حبّ و انقطاع و ودّ و ارتفاع سیر نماید. اقلّاً اینقدر از انوار صبح جبین و ظهور یوم مبین اخذ نمایند که ظاهر و باطن خود را متحد نمایند. از علو تجرید و سمو توحید و تنزیه کبری و تقدیس عظمی گذشتیم. حال سعی بلیغ و

اهتمام منیع نمایند که اسرار باطن مخالف اعمال ظاهر و افعال ظاهر معارض اسرار باطن نباشد. از انفاق جان در سبیل جانان گذشتیم به انفاق عدل و انصاف بر نفوس خود قیام نمایند. آخر یعنی قمیص حرص و آمال نفسانی از ثوب تقدیس ربّانی ترجیح می دهید و نغمه عندلیب بقا را بصوت منکر فنا از اهل بغی و بغضا مبادله می کنید فبئس عما انتم تستبدلون. اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّا اِلَيْهِ رَاجِعُونَ. ان شاء الله امیدواریم که هیاکل عزّ باقی به طراز قدسی و شئون الهی چون شمس صمدی روشن و لطیف و پاک و طاهر ظاهر شوند. لیس هذا علی الله بعزیز.

(۱۳۸) هو العلى الاعلى

تلك آيات الكتاب المبين قد نزلت بالحق من جبروت اسمى العزيز
المقتدر المهيمن القدير وفيه أجرى الله ماء الحيوان فهنيئاً للشاربين و
فيه قدر فواكه القدس فطوبى للأكلين. ان يا امة الله ان اشكرى بما ذكر
اسمك تلقاء العرش ونطق على اسمك لسان الله الملك العزيز العليم.
و نزل من سحاب الفضل ما تقرّ به عينك و ارسلناه اليك رحمةً من
لدنا عليك و على الورقات اللواتى يتحركن على غصن سدره الفردوس
بحبّ من الله العليم المقتدر الكريم. كذلك يختصّ الله من يشاء
بفضله و يذكر من امائه ما يشاء و يريد و أنّه لهو الدّاكر العزيز الجميل و
الرّحمة الّتى نزلت من غمام الجود والفضل عليك و على اللّواتى هنّ
آمنّ بالله ربّهنّ و كنّ من القانتات على الواح عزّ حفيظ.

(۱۳۹) هو العليم الخبير

شهد الله أنه لا اله الا هو والذي اتى بالحق أنه لمالك الملكوت و
سلطان الجبروت. اظهر نفسه لاثبات ما فى كتب الله المهيمن القيوم.
هو الذى ايد عباده و امائه على ما يبقى به ذكرهم باسمى الناطق من
مقامه المحمود. يا ورقتى يا امتى قد قبل ما ارسلته لدى المظلوم و
انفقناه فى سبيلى و ذكرناك بما يبقى بدوام اسماء ربك مالک ما
كان و ما يكون. البهاء عليك و على كلّ امة اقبلت و فازت بهذا النبأ
المختوم.

(۱۴۰) هو الغافر الحکیم

یا امتی و المزیّنة بطراز حبّی، طوبی لک و لامة ادرکت ایّامی و اقبلت
 الی افقی و اجابت اذ ارتفعت ندائی و فازت بذکری اذ اعرضت عنّی
 امائی و شهدت به لسانی و اقّرت بما نزل فی کتابی. یا امتی محزون
 مباش از آنچه وارد شد. در اوّل ورود سجن مهدی را فدا نمودیم لامر
 ما اطّلع به الاّ الله. و آن غصن در ریعان جوانی جان نثار نمود و با کمال
 نشاط و انبساط قصد بساط دیگر نمود. هر نفسی به محبّة الله عروج
 نماید دارای کلّ خیر بوده و هست. اگر به اثر قلم اعلیٰ فائز شود این
 نعمتی است باقی و فضلی است ابدی، الحمد لله فائز شد به آنچه شبه
 و مانند از برای او نیست. امروز نظر بعدم استعداد اهل عالم مقام کلمة
 الله مستور است. قسم به امواج بحر بیان رحمن که بکلمه یا امتی
 معادله نمی نماید آنچه الیوم دیده می شود. چه مقدار از امرای ارض و
 ملکه های عالم به حسرت اصغای یا عبدی و یا امتی جان دادند و
 نشنیدند. انصاری گوید الهی اگر یک بار کوئی بنده من از عرش بگذرد
 خنده من. و تو مکرّر به این کلمه مبارکه فائز شدی مسرور باش. حق جلّ
 جلاله امین است امانت خود را به روح و ریحان اخذ فرمود. آنچه واقع
 شد به مقتضیات حکمت بالغه بوده. ان اصبری ان ربک هو الصّبار
 العلیم الحکیم. انه لا یضیع اجر الصّابرين جمیع اماء آن ارض را تکبیر
 می رسانیم و به استقامت امر می نمائیم.

(۱۴۱) هو الكاشف الشاهد الامين

هذه ليلة فيها ينوح القلم بما ورد على احرف الكتاب من لدن كل ظالم بعيد. انا امرنا الكل بالعدل و الانصاف و بتقوى الله رب العالمين. ولكن الظالمين افتوا علينا و على اصفياء الله بظلم صاحبت به الاشياء و ناح به كل قلب سليم. انا انزلنا عليهم مائدة البيان من سماء العرفان و هم نبذوها عن ورائهم معرضين عن الله المعطى البازل الكريم. قد ورد علينا ما لا ورد على احد من قبل يشهد بذلك قلم الله العزيز الحميد. انك لا تحزن من شئ توكل في كل الامور على الذي في قبضته ملكوت الامر و الخلق لا اله الا هو المقتدر القدير. بشر احبائي بذكرى و توجهي و اقبالي و رحمتي و عنايتي و شفقتي التي احاطت من في السموات و الارضين. البهاء المشرق من افق سماء فضلى عليك و على من شهد بما شهد الله مالک هذا اليوم البديع.

(١٤٢) هو الله العلى الاعلى

هذا كتاب من الله الى الذى اهتدى بضياء الوجه فى ايام التى كل
اتخذوا العجل لانفسهم رباً من دون الله وكانوا من الصّاعرين. قل ان الله
قد ظهر بالحق فطوبى للمقبلين. ان الذينهم احتجوا عن الله اولئك
غفلوا عن ذكر ربهم و يلعنهم ملائكة المقرّبين. قل أتتكرون ما يشهده
محبوبكم فوق كلّ شئ فافّ لكم يا ملاء المتوهّمين. ان الذين كانوا
ان يشتروا جلايب النسا بعيونهم ليستروا به انفسهم اذاً خرجوا بسم
مهلك عجب. قل أين كنتم يا ملاء الغفلاء فى ايام التى اضطربت
نفوسكم من نداء بعوضة ضعيف. وان رأيت رأس المنكرين قل يا ايها
المحتجب الى متى لا تنصف فى امر ربك ولا ترحم على نفسك و
تكون من الغافلين. قل تالله لولا نفسى لكنتم معدوماً فى الارض وانتم
تشهدون بما شهد الله لو تكونن من المنصفين. قل أنسيت يا عبد ايام
التى اذا يدخل احد منكم على محضر ليطرده الناس بل يسبّوه بقهر
عظيم. واذا هبت روايح الامن خرجتم باسياف البغضا متوجّها الى الله
الملك العزيز الجميل. تالله ما رأت عين الابداع احجب منك و من
الذين اتبعوك من دون اذنى وكانوا على مناهج الوهم لمن السالكين.
ان يا حسين اسمع نداء هذا الحسين حين الذى قام الشمر عن يمينه و
السنان تلقاء رأسه و خولى اللعين فى مقابل وجهه و هو ينادى بين
هؤلاء المشركين و يقول يا قوم لا تقتلونى باسياف البغضاء ما انا الا
نفس على بينكم وروح محمّد فيكم و جمال الله عليكم. خافوا عن الله
ولا تكونن من الظالمين. اتقوا الله ولا تسفكوا دم الذى به تضطرب

اركان العرش و تنعدم قوائم كرسى الرفيع . قل يا قوم ما تكلمت بينكم
 الا على الحق و ما امرتكم الا بما نطق الروح فى سرى بالحن عز
 بديع . ان استحيوا عن الذى فدى فى سبيلى . ان ارحموا نفسى المظلوم
 الفريد . كذلك كان امر الغلام بين هؤلاء الانعام فى هذا السجن
 وقصصناه لك لتكون فى الحزن مع النبیین شريك . اسمع قولى و
 تجنب عن الذينهم كفروا بالله الذى خلق كل شئ و بعث المرسلين . ثم
 ذكر الناس بالحكمة لعل يعرف جمال الاحدية و يقومون عن رقد
 الغافلين . ثم اعلم باننا اذكرك قبل ان تذكرنى و قويناك لنصرة امرى و
 الهمناك ما تثبت به امرى على الجاهلين و قدّرنا لك فى سماء
 القضاء خيراً كثيراً وهذا من فضل الله عليك لتكون من الشاكرين . كبر
 من لدى الله على وجه الذين هم آمنوا و على وجه اهلك ثم بشرها بذكر
 ربها انا جعلناها من امائنا الفائزات و اذكرك اسمها فى الواح عزّ عظيم .
 كذلك يختص الله برحمته من يشاء و انه لذو فضل و رحمة منيع .

(۱۴۳) هو الله تعالى جلت عظمته وسلطانہ

مکتوب آن جناب در سجن اعظم به نظر این مظلوم رسید و اینکه سؤال از حکم الله در امر معاد و معاش نموده بودید مفهوم گشت. نعم ماسألت، چه که خیرش به شما و سایر عباد در ظاهر و باطن راجع است. انّ ربّک لهو العلیم المجیب. سبب اعظم آفرینش عرفان الله بوده و هر نفسی الیوم از عرف قمیص رحمانی به وطن اصلی که مقام معرفت مطلع او امر الهیّه و مشرق وحی ربّانیّه است فائز شد او بکل خیر فائز بوده و خواهد بود. و بعد از ورود این مقام اعلیٰ دو امر از برای هر نفسی لازم و واجب است. یکی استقامت بر امر الله بشأنی که اگر جمیع ناس بخواهند او را از مصدر امر منع نمایند قادر نباشند. و امر دیگر اتباع او امر الهیّه است که از معین قلم مشیّت ربّانیّه جاری شده. چه که معرفت حقّ تمام و کامل نمی شود مگر به متابعت آنچه امر فرموده و در کتاب الهی نازل شده. و در سنّه قبل کتاب اقدس از سماء عطاء مالک اسماء نازل آنچه در او نازل شده ان شاء الله به عمل به آن موفق شوید. و اما امر معاش، باید متوکلاً علی الله مشغول به کسب باشید. انّه ینزل علیکم من سماء الطافه ما قدر لکم انّه لهو المقتدر القدیر. حمد کن مقصود عالم را که کتابت لدی المسجون وارد شد و از مقرّ امر جواب آن نازل و ارسال گشت چه که این فضل بزرگی است از جانب حقّ اگر چه الیوم معلوم نیست ولکن زود است که معلوم خواهد شد. قل سبحانک اللهم یا الهی انا الذی توجّهت الیک و توکلت علیک. اسألك باسمک الذی به تموج بحر بیانک و تهیج اریاح عرفانک بان

تجعلنی موفقاً علیٰ خدمة امرک و مؤیداً بذكرک و ثنائک. ثم انزل
علیّ من سماء مواهبک ما یحفظنی عن دونک و ینفعنی فی کلّ عالم
من عوالمک. انک انت المقتدر المتعالی المهیمن العلیم الحکیم.

(۱۴۴) هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان

جناب امين عليه بهاء الله رب العالمين تلقاء وجه حاضر و به عنايات
 مشرق ظهور فائز. ذكر آن جناب رانمود. لذا اين لوح امنع اقدس
 از سماء عطاء مالک اسماء نازل. اين است آن عنايتی که در کتب الهی
 از قلم اعلیٰ مذکور و مسطور. طوبی لک و لمن فاز يعرفان الله مالک
 هذا اليوم البديع. قل الهی الهی لک الحمد بما هديتني الى صراطک
 المستقيم و عرفتني مشرق اسمک العظيم. اسألك بنور امرک و نار
 حبک و بالاسم الذي به تجليت على العالم و بقدرتک التي احاطت
 الامم بان تجعلني ناطقاً بذكرک و ثنائک و قائماً على خدمة امرک و
 مستقيماً على حبک. اى رب انا عبدک و ابن عبدک اشهد
 بوحدانيتک و فردانيتک و بما نطق به لسان عظمتک بان تقدّر لى
 ماقدّرتہ لاصفيائک الذين ما منعتهم شبهات خلقک و اشارات من فى
 بلادک و نبذوا العالم منقطعین الى افقک الاعلى. ثم اکتب لى يا اله
 الملك و الملکوت و سلطان الجبروت خير الاخرة و الاولى. لا اله الا
 انت القوى الغالب المقتدر العليم الحكيم.

(۱۴۵) هو الله تعالیٰ شأنه الحکمة والبیان

یا علی، علیک بهائی، ذرؤه علیا و غایة قصوى و افق اعلیٰ مقامی است که امّ الكتاب ناطق و لوح محفوظ ذاکر و مکلم طور بر عرش ظهور مستوی. این است آن ندائی که آذان عالم از برای اصغاء او خلق شده. طوبی از برای نفسی که حوادث عالم و سطوت امم او را از اسم اعظم منع نمود و محروم ساخت. امروز جمیع اشیاء به انوار توحید حقیقی مزین و منور از حق بطلبید عباد خود را از عطایش منع ننماید و وجود را از ظهور جودش محروم نسازد. لحاظ عنایت متوجّه اولیا بوده و هست و اولیاء نفوسی هستند که از ما سوی الله فارغ و آزادند، به جبل محبت الهی متمسکند و بما نزل فی الكتاب عامل، و بر امر بشارتی مستقیمند که از برای ملحدین و ناعقین و خادعین مجال ذکر نبوده و نیست. در ظل علم انتی انا الله ساکنند و به صریر قلم اعلیٰ زنده و مسرور. ایشانند عبادی که وصفشان در کتب الهی از قبل و بعد مذکور از کوثر بیان نوشیده اند و از رحیق مختوم قسمت برده اند. ضوضاء عالم نزدشان احقر از طنین ذباب، لله ناطقند و الی الله راجع. طوبی لک یا علی بما اقبلت و هاجرت و توجهت الی ان وردت مقاماً ارتفع فيه حقیف سدرۃ المبارکة و خریر ماء الاحدیة و هزیز اریاح الابدیة. انه ایدک و وفقک علی الحضور تلقاء وجهه و القیام لدی بابہ و اصغاء ندائه و مشاهدة افقه. اشکر الله فی اللیالی و الايام بهذا الفضل الذی فزت انت و ابنک و من معک به فی السّجن الاعظم انه هو الفضّال الکریم. قل الحمد لله ربّ العالمین. نامه های اهل قاف که از قبل و

بعد به آن جناب ارسال نموده اند عبد حاضر لدی الوجه عرض نمود و
 بشرف اصغاء فائز. انا ذکرناهم و نذکرهم و نبشّرهم بعنایتی و رحمتی و
 نوصیهم بما ینبغی للمقرّین فی ایّام الله محبوب العارفين. انا نذکرهم
 بعنایتی و نذکرهم بآیاتی و نریهم امواج بحر کرمی و اشراقات انوار
 شمس فضلی انّ ربّک هو المقتدر علی ما یشاء لا اله الا هو العزیز الحمید.
 کذلک انزلنا نعمة عرفانی و مائدة بیانی و اثمار سدره عنایتی لعمر الله
 انّ المظلوم یندر اولیائه فی کلّ الاحیان و یأمرهم بما تظهر مقاماتهم
 بین اهل الامکان. یا حزب الله انصروا ربکم الرحمن بالحکمة و البیان و
 بجنود الاعمال و الاخلاق لیتضوّع منها عرف الرضاء و انا المبین
 العلیم. فی الاسحار نذکر الابرار و فی اللیالی و الایّام ما توقّف قلم
 المختار. طوبی لعبد انجذب من صریرة و اقبل بقلبه الی افقه و ویلّ
 لكل غافل مریب. ذکر جناب سمندر علیه بهائی و قاسم و محمد
 علیهما بهاء الله نمودند نامه های ایشان از قبل فائز و جمیع اسماء
 مذکوره هر یک بذکر حقّ و عنایت حقّ و فضل حقّ مزین از حق
 میطلییم ایشانرا برحفظ این ذکر اعلی و رتبه علیا مؤید فرماید. و نذکر
 فی هذا المقام ضلع من سمی بعبد الحسین فی لوح لاح من افقه
 شمس عنایة ربّه العزیز البدیع. و نسأله تعالی ان ینبغی
 لجوده و فضله انّه لا یعجزه شیئ و لا یمنعه امر یفعل ما یشاء و یحکم
 ما یرید. و نذکر امتی الاخری الّتی اخت لطفعلی اقبلت و فازت و
 نبشّرهما بما تحرک علی ذکرها قلمی الّذی بحرکتہ تحرکت الکائنات و
 توجّهت الموجودات الی انوار وجهی المشرق المنیر. ثمّ امتی الاخری
 ضلع المرحوم عبد الصّمد الّذی آمن بالله المهیمن القیوم. نسأل الله

تعالى ان يغفرهنّ و يكفّر عنهنّ جريراتهنّ و يدخلهنّ فى الجنة العليا
المقام الذى فيه تنطق الذّرات ادخلوا ادخلوا يا اهل البهاء واصحاب
السّفينة الحمراء نحن نشاق لقائكم و ذكركم و ثنائكم و القيام على
خدمتكم و الطّواف فى حولكم قد خلقنا الله لخدمتكم و خدمتكنّ
ادخلوا ادخلوا ادخلن ادخلن بسلام من الله و رحمة من عنده و فضل
من جانبه و نور من لدنه انه هو ارحم الراحمين و اله من فى السموات و
الارضين و مقصود افئدة العارفين و محبوب قلوب المشتاقين. البهاء
المشرق اللاّئح من افق سماء عنايتى عليك و على الذين ما منعهم
شئ من الاشياء عن مالک الاسماء و فاطر السّماء اقبلوا و قالوا لك
الحمد يا اله الغيب و الشّهود.

(۱۴۶) هو الله تعالى شأنه العظمة والاقتدار

امروز افق سماء ظهور از اراده حق جلّ جلاله روشن و منیر است و در جمیع احیان حق بنفسه ندا می فرماید و عباد خود را به افق اعلیٰ دعوت می نماید. ولکن خلق غافل و محجوب بل مرده و مفقود مشاهده میشوند. در این فجر روحانی که نسیمش به مثابه تسنیم است احدی آگاه نشده و سراز فراش غفلت بر نداشته الا من شاء الله. جمیع من علی الارض از برای عرفان این یوم مبارک بوجود آمده اند. معذلک از او غافلند عن قریب ندای الرحیل ایشان را آگاه نماید ولکن آن آگاهی نفعی نبخشد و ثمری از او ظاهر نه. انک لاتحزن من الدنیا و شئوناتها ان اشکر ربک بما اظهرک و اسمعک و عرفک ما کان مستوراً فی حجب الغیب و مسطوراً فی کتب الله العزیز الجمیل. تو و سایر دوستان باید کمال جهد را مبذول دارند تا بر حیق استقامت فائز شوند. این است وصیّت حق دوستان خود را. چه که خائنین و سارقین و مفترین بسیارند و باسم حقّ ناس را گمراه نموده و می نمایند. البهاء علیک و علی من فاز بلقائی فی هذا السّجن العظیم. انا نکبر من هذا المقام علی وجوه احبائی فی هناك الذین نبذوا الاوهام عن ورائهم و عملوا بما امروا به فی کتاب الله العلیّ العظیم.

(۱۴۷) هو الله تعالى شأنه العظمة والاقتدار

حمدِ مقدّس از ظهورات ممکنات و شئونات کائنات، فناء باب حضرت مقصودی را لایق و سزااست که بیک کلمه مبارکه علیا عالم را از عدم بوجود آورد. و از بدایع جود و کرم از سایر اشیاء به اکیل امتیاز مزین فرمود. و به بساط قدس قرب حضرت خود هدایت نمود. و از مابین انسان نفوسی چند را که مقدّس از شئونات و سبحات و اشارات و دلالات خلق بودند بطغرای انا الحق مبعوث فرمود و به هدایت خلق فرستاد. و جمیع این نفوس مقدّسه که مظاهر علوم ربّانی و مطالع حکمت الهی بودند به بلایای لاتحصی مبتلا گشتند. و این سلسله مقدّسه مبارکه عالیّه منتهی شد به خاتم انبیاء و سلطان اصفیاء الّذی به فتح باب السّماء و نطق عندلیب البقاء علی اغصان دوحه الثّناء بما نطق لسان الکبریاء قبل وجود الاشیاء انّه لا اله الاّ هو العلیم الحکیم. اصّلّی و اسلّم علیه و علی الّذین جعلهم الله مشارق امره و مطالع اسمائه و مظاهر آیاته و مهابط وحیه و مصادر بیّناته و مواقع حکمته النافذة. اولئک عباد تزینوا بطراز الولاية و تشرفوا بین الخلیقه بالعبودیّة الخالصة لوجه الله مالک البریّة. سبحانک یا مجیب دعوة السّائلین و هادی انفس المتحیرین اسألک بانبیائک المرسلین و الملائکة المقرّبین بان تؤیّد عبادک علی عرفان مطالع وحیک و مشارق الهامک. انّک انت المقنّدر علی ما تشاء و فی قبضتک زمام الاشیاء لا اله الاّ انت العلیم الحکیم. و بعد مکتوب آن جناب که سبب بهجت و مسرت بود رسید. نفحات محبّت از او استشمام شد. ان شاء الله در جمیع لیالی

و ایام بذکر مالک انام مشغول باشید. الحمدلله از عنایات حقّ جلّ جلاله به آنچه الیوم سبب و علّت رستگاری است فائز شدید. این مقام لدی الله عظیم است ان شاء الله به حفظ آن مؤید شوید. اَنَّهُ یعطى لمن یشاء ما یشاء و یمنع عنّ اراد ما اراد. این خادم فانی از حقّ جلّت عظمتہ می طلبد کہ آن جناب را در جمیع امور موفق دارد و در ظلّ سدره عنایت خود مقرر معین فرماید. اَنَّهُ جواد کریم، الحمدله اذ هو ربّ العرش العظیم. و بعد از ملاحظهٔ مکتوب عالی وقتی از اوقات عرض شد فرمودند ان شاء الله به اعمال طیبہ و اخلاق مرضیّہ روحانیہ موفق شوند. اورا به حکمت و معروف وصیت می نمائیم. باید در هیچ امری از امور از حکمت خارج نشوند و لازال به او ناظر باشند. انتہی. لله الحمد تحت لحاظ عنایت محل اخذ نمودید. ان شاء الله این مقام را به اسم محبوب عالمیان از ابصار خائنین محفوظ دارید. و اینکه از ثبوت و اطمینان مرقوم داشتید این مقام جای شکر و ثناست. حقّ قدیر شاهد و گواه است کہ این عبد از برای دوستان و آقایان مقامات بلند استقامت را ہمیشہ طلب نموده و می نماید. اوست کریم، اوست رحیم، اوست علیم، اوست مجیب، اوست رقیب توکلنا علیہ فی کلّ حال من الاحوال و فوضنا الامر الیه اَنَّهُ لهُوَ الغفور الرحیم. البہاء علی جنابک و علی الذین تمسکوا بالعروة الوثقی و اعترفوا بتوحید الله ربّ العالمین و الحمد لله مقصود العارفین و معبود من فی السموات و الارضین. خ ا د م فی ذی الحجۃ الحرام سنہ ۱۲۹۸

هوالمبين العليم

(١٤٨)

كتاب انزلناه بالحق لمن توجه الى وجه الله المهيمن القيوم فى ايام فيها
نسفت جبال الاوهام و اخذ الاضطراب عباد الذين منعوا عن هذا
المقام المحمود. قد حضر كتابك و اخذناه وقرأناه واجبتناك
بهذا الكتاب المحتوم لشكر ربك و تقوم على ذكره بين العباد انه لهو
المقتدر المهيمن على ماكان و ما يكون. و اما ما سألت من الحجر
المكرم انه نحاس او رصاص او دونهما. فاعلم انه قد سمى بكل
الاسماء ولكن الناس اكثرهم لا يفقهون. و ماكان مقصود القوم من
النحاس نحاس العامة و لا رصاصهم و لا ذهبهم ان ربك لهو العليم
الخبير. انا نزلنا فى ذلك العلم رسائل شتى بلسان عربى فصيح و
عجمى مبين و ارسلنا اليك ما تجد به نفسك غنياً عن كل ذى علم
رشيد. ان اقرأه و تفكر فيه لتجد علم ربك محيطاً على من
فى السموات و الارضين. انا لانحب ان يشتغل به احد من الاحباب بل
ينبغى لك و للذين آمنوا ان يجعلوا همهم فى هذه الايام ذكر الله و تبليغ
امره المبرم الحكيم. ان حبه لهو الاكسير الاعظم و الاكليل الافخم و به
تنقلب معادن القلوب بالذهب الابريز. كذلك بينا لك ما اردته من
فضل موليك انه لهو المعطى المبين العليم المحيط.

هوالمبين العليم

(۱۴۹)

كتاب انزله الله فى سجن عكّا لمن اقبل وسمع و اجاب موليه القدير.
 لعمري كلما تظهر كلمتى من لسان عظمتى يرتفع نداء الاشياء بانّ الامر
 والحكم لله ربّ العالمين. يا عبدالعلى، انا سمعنا ندائك من قبل و
 من بعد اجبتك بهذا اللوح العظيم. اذا فزت به و شربت رحيق الوحى
 من بحر بيانه و كؤس كلماته قل الّهى الّهى اسألك بدماء اوليائك
 الّتى احمرّت بها وجوه الملاء الاعلى و اصحاب السفينة الحمراء ان
 تجعلنى ناطقاً باسمك و مستقيماً على امرك انك انت المقتدر العزيز
 الفضّال.

(۱۵۰) هوالمبین المنصف العادل الامین

یا ایّها الناظر الی الافق الاعلیٰ، معرضین بیان گفته‌اند این مظلوم از آیات نقطه بیان اخذ نموده و بعبادالله می‌دهد. بگو یا قوم لوجه‌الله می‌گویم حاضر شوید نزد مظلوم و سؤال نمائید آنچه بخواهید و اراده نمائید لیظهر لکم الحقّ. بگو بصد هزار عجز و ابتهال می‌گویم تا وقت باقی است در آنچه ذکر شد عمل نمائید. بر خود و بر عباد مشتبّه مکنید. لعمرالله انّ البحر مَوّاج بنفسه و الشمس مشرقة بنورها انه لا تحتاج لاثبات امره بدونه و کلّ امر منوط بتصدیقه و قبوله شاهد بذلک کتب الله المهیمن القیوم. انّک اذا وجدت حلاوة بیانی قل الهی الهی لا تمنعنی عن بحر عطائک و لاعن فیوضات ایامک و قدّر لی ما قدرته لاصفیائک انّک انت الفیاض الکریم. لا اله الا انت الغفور الرحیم.

(۱۵۱) هو المذكور فی الصّحف الاولى

کتاب البهاء الی الاماء اللائی شریں رحیق الحیوان فی ایّام الرّحمن و
 اقبلن بقلوبهنّ الی الله مالک الامکان. یا امائی ان افرحن بذکری ثمّ
 استقمن علی حبّی کذلک یا مرنّ صاحب الادیان. لا تجزعن عن
 المکاره انّه قد یتغمّس فی بحر البلاء بذلک شهد مالک الاسماء فی
 اعلیٰ المقام. ینوح الذّرات لحزنه ولکنّ اکثرهم فی سرور و ابتهاج. قد
 اخذتهم الغفلة فی ایّام الله سوف ینوحون علی انفسهم و لایجدون من
 مناص. انما البهاء علیکنّ یا اماء الله و علی من طاف حول الامر بروح و
 ریحان .

(۱۵۲) هوالمشرق من افق البرهان

كتاب انزله المظلوم لمن اقبل الى المقام المحمود الذى فيه ارتفع
 النداء انه لا اله الا انا المهيمن القيوم. قد اظهر الامر و انزل الآيات و
 القوم لا يفقهون. طوبى لك و لمن وفى بعهد الله و ميثاقه انه من
 المقرين فى لوح محفوظ. انا سمعنا ندائك اجبتك بهذا الكتاب
 امراً من لدى الله مالک الغيب والشهود. قل الهى الهى لك الحمد بما
 ذكرتنى و عبادك من قلمك الاعلى و انزلت لنا من سماء جودك
 مائدة المعانى والبيان باسمك الرحمن. اسألك بانوار شمس ظهورك
 و حفيف سدره طورك بان تجعلنى فى كل الاحوال متذكراً بآياتك و
 منقطعاً عن دونك و متمسكاً بحبلک. انک انت المقتدر على ما تشاء
 لا اله الا انت العليم الحكيم. اذن حضور معلق است به مقتضيات
 حکمت اگر اقتضاء نمايد توجه نمايند و الا نسأل الله تعالى ان يكتب
 لك اجر لقاءه و الحضور امام مشرق آياته و مطلع بيناته. انه هوالمقتدر
 العليم الحكيم البهاء عليك و على من معك و على اوليائى هناك
 الذين سمعوا النداء و اجابوا ربهم المقتدر القدير.

(۱۵۳) هو المشرق من افق البقاء

یا محمود، یدکرک المظلوم من مقامه المحمود و یشرک برحمة الله و عنایتہ لتفرح و تكون من الشاکرین. هذا يوم فيه ماج بحر الجود و ينطق مالک الوجود لا اله الا انا المقتدر القدير. قد اظهرت نفسی و انزلت ما انجذب به افئدة من فی الارض و السماء الا من نقض الميثاق و انکر هذا البناء العظيم. انا ذکرناک بما کان اجنحةً لمن اراد ان يطير فی هذا الهواء الذى یسمع منه صغیر طیر بیانى العزیز البديع. یا محمود به عنایت الهی فائز شدی ان شاء الله بر امرش ثابت و بذکرش ما بین عباد ناطق باشی. وصیت می نمائیم ترا به حکمت لثلاً یظهر ما یضطرب به افئدة المقبلین. جمیع دوستان آن ارض را از قبل این مظلوم تکبیر برسان و بگو یوم عزیز است و امر عظیم از حق بطلبید تا از شبهات معرضین و مغالین محفوظ مانید. درهیچ عهد و عصری حق جلّ جلاله به این شأن ظاهر نشده. جمیع کتب الهی به این کلمه شهادت داده و می دهد آنه لهو المبشر الغفور الرحیم. البهاء علی اهل البهاء الذین نبذوا الاوهام و شربوا من ید عطائه کوثر الیقین.

(۱۵۴) هوالمشرق من افق الیابان

اوّل امرایمان به حقّ جلّ جلاله بوده و هست و آخر آن استقامت بر آن
 طوبی لمن فاز بالاول و الثانی أنّه من اهل المعانی لدى الله ربّ
 العالمین و مقصود العارفین.

(۱۵۵) هوالمشرق من افق الیسان

حضرت موعود کشف حجابات فرمود و غیب مکنون از افق ظهور اشراق نمود. اوست مقصودی که در جمیع کتب الهی مذکور و مسطور و جمیع عباد لقایش را آمل و حضورش را طالب. معذلک چون باب لقا مفتوح و نسیم وصال مرور نمود کلّ در هیماء غفلت غافل و بیهوش الاّ من شاء الله. نفوسی که خود را از طبقه اولی می شمردند و در دانش و بینش خود را مقدّم می دانستند از لقا محروم و از علّت خلقت و سبب آن محجوب. ای کنیز خدا حمد کن مالک اسماء را که تو را مؤیّد فرمود بر عرفان امری که رجال از او محروم. لعمر الله هذا من فضل لا یعادله فضل فی الابداع ان اعرفی وکونی من الشاکرات. حال از حق جلّ جلاله بخواه تا تو و نساء آن ارض را از دخان حفظ فرماید و بر امرش مستقیم دارد. والبهاء علیک وعلی کلّ امة اقبلت و فازت و استقامت علی حبّ ربّها الفیاض القدیم.

(۱۵۶) هوالمشرق من افق الفضل

یا نور آنچه در عالم و نزد عالم، کل فانی الا ما شاء الله و آنچه بطراز بقا
 مزین ذکر است که از قلم اعلیٰ جاری و ظاهر شود او بدوام ملک و
 ملکوت پاینده است. کلّ به یقین مبین عالمند بر فنای دنیا و اختلاف
 آن، معذلک بشأنی به او تمسک جسته اند که از حق و ما عنده غافل
 و محجوب مشاهده می شوند. طوبی لایک انا وجدنا منه حین صعوده
 عرف محبتی یشهد بذلک اهل الفردوس الاعلیٰ فی الرفیق الابهی.
 لعمر الله اگر مکافات عمل فی سبیل الله در ارض ظاهر شود کلّ بشر
 دوست توجّه نمایند و از دوش فارغ و آزاد شوند. محزون مباش از
 آنچه وارد شده به صبر تمسک نما از برای صبر جاری است جزیل
 عند الله ربّ العالمین. البهاء علیک و علی الذین فازوا بایام الله و سمعوا
 ما نزل من عنده انهم من المقرّین فی کتاب مبین. از قبل مظلوم
 متعلّقان را ذکر نمائید و بما ینبغی متذکّر دارید چه که شأن عباد تسلیم
 بوده و هست. اگر انسان به بصیر حقیقت ملاحظه نماید شهادت
 می دهد که آنچه وارد شود خیر محض است. انا نوصی الکلّ بالصبر
 والاصطبار و نسأل الله بان یؤید احبائه علی ما یحبّ و یرضی انه
 لمولی الوری و مالک الاخرة و الاولیٰ و نکبر علی اهل من صعد و
 نذکر کلّ واحدة منهما بذکر الجمیل الحمد لله الفرد الواحد
 العزیز الحمید.

(١٥٧) هو المشرق من افق سماء العطاء

تبارك اليوم الذى فيه ظهر ما كان موعوداً فى التّورة و الانجيل و فى الزّبور والفرقان الذى فيه انزل الرّحمن ما عجزت عن ادراكه المدركون وعن احصاء مقامه المحصون. يا ملاء الارض ابشروا فى انفسكم بما ظهر امّ الكتاب و ينطق امام وجوه الاحباب الملك والملكوت لله ربّ الارباب. اياكم ان تخوفكم طنين الدّباب ولا قُبَاع الذين كفروا بالله مالک الرّقاب. هذا يوم فيه ارتفع النّداء من كلّ الجهات وظهر من كان مكنوناً عن الابصار. نسأل الله ان يفتح على وجوهكم ابواب جوده و يسقيكم كوثر بيانه. الذى من شرب منه لا تخوفه سطوة كلّ ظالم ولا تضعفه قوّة كلّ جابر ولا تحزنه عمل كلّ منكر كفر بالله مالک الانام. يا امتى يا سلطان نامهات راجناب عبد الله عليه بهائى بيد حضرت غصن اظهر به منظر اكبر فرستاد و قرأه امام الوجه ذكرناك بما لا تنقطع عرفه بدوام ملكوت الله العزيز القدير. افرحى بهذا الفضل الاكبر ان ربّك هو الفضّال الكريم. انا اردنا ان نذكر من صعد الى الرّفيق الاعلى بعد اذ اقبل الى الله فى ايامه. طوبى له و نعيماً له نشهد أنّه اعترف بما نطق به لسان العظمة و كنّا حاضراً عند صعوده يشهد بذلك الملاء الاعلى و اهل هذا المقام الرّفيع. عند ذكر اسمه من قلمى الاعلى ماج بحر الغفران و هاج عرف عناية ربّه الغفور الرّحيم. نسأل الله ان ينزل عليه رحمةً من عنده و نعمةً من لدنه أنّه لهو الحاكم المقتدر العليم الحكيم. كذلك تحرّك قلمى الاعلى عند ذكره فضلاً من عندنا و رحمةً من لدنّا أنّه ما من اله الا هو يفعل ما يشاء و يحكم ما يريد و نذكر فى هذا

الحین حاجی قبل بابا الّذی قصد المقصد الاقصی و الذّروة العلیا و قطع الاراضی والجبال الی ان ورد الفردوس الاعلی امام وجه ربّه مولی الوری و سمع ندائه الاحلی و شرب من ید العطاء ریح البقاء و نشهد انّه فاز بماکان مرقوماً فی کتب الله ربّ العالمین و فاز عمله بالقبول و نزل له ما انجذبت به افئدة العارفین. و نذكر ضلعه و من معها و القرية الّتی زینها الله بوجود من صعد و ظهور اولیائی هناك و انا الذّاكر العلیم و المشفق العزیز الکریم. یا عبدالله کلّ را از قبل مظلوم تکبیر برسان. طوبی لعبادی و امائی الذّین ما منعهم شیء من الاشیاء عن التّوجه الی الافق الاعلی. امروز امّ الکتاب ناطق و فضلش کلّ را احاطه نموده و کوثر باقی ذکر او بوده و هست طوبی از برای نفسی که بآن فائز گشت و از آن آشامید و ویلٌ للغافلین. الحمد لله ربّ العالمین.

(۱۵۸) هوالمشفق المعطیٰ الکریم

جوهر حمد و ثنا و ساذج ذکر و بها حضرت قیومی را سزااست که از
رحیق مختوم اهل قبور را حیات ابدی و زندگی سرمدی عنایت فرمود.
یا عبدالباقی حضرت باقی می فرماید، آنچه در ارض سجن وارد شد و
واقع گشت نظربه مقتضیات رأفت و رحمت مواهب و الطاف حق جلّ
جلاله بوده. امتی و ورقتی، سکینه، علیها بهائی مقبول واقع و بطراز عزّ
رضا مزین. ولکن مظلوم دوست نداشته مع حضور دوستان الهی اغصان
را در فقره تزویج مقدّم دارد. لذا عبدالله علیه بهائی و عنایتی را اختیار
نمودیم و عنایت فرمودیم چه که اب و عم و ابن عم هبة الله علیه بهائی
در سبیل محبّت الهی به صدمات عظیمه مبتلی. لذا محض عنایت و
فضل و رحمت ظاهر شد آنچه موافق ارادة الله بوده. از حق جلّ جلاله
باید کلّ بطلبند که در ارض سجن هم ظاهر فرماید آنچه را که سبب
اعلائی کلمه و اشراق نور امر است. البهاء المشرق من افق سمائی
علیک و علی الذین آمنوا بالفرد الخبیر.

(۱۵۹)

هو المظلوم

شهد القلم الاعلى لمن اقبل الى الله مولى الورى و شرب رحيق
 الاستقامة من ايدى الفضل و العطاء. انه لهو الشاهد السامع العليم
 الخبير. البهاء على الذين فازوا بانوار الوجه اذ اتى الرحمن بسلطان
 مبين.

(۱۶۰) هوالمغرّد على الاغصان

يا حسين، قد ذكرک المظلوم اذ احاطته الاحزان بما ورد عليه من
الذين كفروا بالله وآياته واعرضوا عنه بعد اذ اتى بسلطان عظيم. طوبى
لوجه توجهه ولقلب اقبل وويل لكل غافل بعيد. اشكر الله بما جعلك
فائزاً فى ايامه وهداك الى صراط المستقيم. ضع ما عند القوم اخذاً
ما نزل من قلمى الاعلى فى كتابى المبين. قد ذكرت لدى المظلوم و
نزل لك هذا اللوح البديع. انك اذا فزت به اشكر الله ربك ورب من
فى السموات والارضين. احفظ اللوح كما تحفظ عينيك ان ربك
هو المؤيد القوى القدير. البهاء عليك وعلى من سمع ندائى و شرب
رحيق الوحى من ايدى عطائى وعلى كل ثابت مستقيم.

(١٦١) هو المقدّس عمّا كان وما يكون

ذكر من لدنّا لمن اقبل الى الوجه و آمن بالله الفرد الخبير. قد فزت
 بايام الله وسمعت ما ارتفع من السّدره المنتهى التى تنطق بين الورى و
 تدع الكلّ الى الله ربّ العالمين. كن مستقيماً على الامر على شأن
 لا تحجبك شوكة الاقوياء و لانعاق العلماء الذين يدعون العلم وكفروا
 بالمعلوم اذ ظهر بسلطان مبين. قد قام المشركون من اكثر المدائن و
 الدّيار على النّفاق والاعراض يشهد بذلك من عنده كتاب حفيظ.
 سوف يمح الله اسمائهم و يطهر الارض من انفسهم أنّه لهوالمقتدر
 القدير.

(۱۶۲)

هوالمؤید

مرسله جناب ملا عبد الرزاق و اخت ایشان علیهما بهاء الله و جناب حاجی علی علیه بهاء الله و امة الله ربابه و ضلع مرحوم آقا حسینقلی علیه و علیهما بهاء الله به توسط محبوب فؤاد حضرت امین علیه بهاء الله الابهی به خادم رسید فی سنه ۱۳۰۴. سبحان الله خزائن ملوک و ملکات در یوم ظهور مذکورنه و لدی الله مقبول نه ولكن خردلی از اولیا در ساحة اقدس اعلیٰ مذکور و بطراز قبول مزین. تعالیٰ فضله و تعالت عظمته و آنچه هم بطراز قبول فائز و جناب امین اخبار نمود ضعف آن حواله شد به فقرا. یشهد بذلک کلّ منصف بصیر و کلّ صادق امین.

(۱۶۳) هوالمهيمن على الاسماء

ذكر من لدنا لمن وجد عرف القميص اذ اتى الرحمن بسلطان احاط
 من فى السموات والارضين لتجذبه نفحات الوحي الى الافق الاعلى
 مقام الذى فيه تنطق سدره المنتهى انه لا اله الا هو المبين العليم. قد
 ذكر ذكرى لدى العرش ونزل لك هذا اللوح المبين ان اقرأه بالحن
 طيور الفردوس انها تجذبك الى مقام تسمع النداء من كل الاشياء فى
 ذكر هذا الافق المبارك المنير. ان اذكر ربك على شأن لا يمنعك
 اعراض كل جاهل ولا اعتراض كل منافق ان ربك ينصر من نصره و
 يذكر من ذكره بين عباده الغافلين. ان اشكر الله بما ذكرى لدى المظلوم
 ونزل لك ما يبقى به اسمك بدوام ملكوته الممتنع الرفيع.

(١٦٤) هو الناطق الذّاكر فى ملكوت البيان

كتاب الله ينطق أنّه لا اله الا انا العليم الخبير ويهدى الناس الى صراط العزيز الحميد. طوبى لمن سمع و اقبل و ويلٌ للمعرضين. انا نزلنا الآيات و اظهرنا البينات و القوم اكثرهم من العافلين. نبذوا كتاب الله ورائهم واتبعوا كلّ ظالم بعيد. يا ملاء البيان اتقوا الرحمن و لا تكونوا من الذين نقضوا عهد الله و ميثاقه و انكروا ما نزل من عنده الا انهم من الاخسرين فى كتاب الله العلىّ العظيم. انك خذ كوثر البقاء باسم ربك الابهى أنّه يحفظك و يقربك الى مقام تنطق فيه الاشياء الملك و الملكوت و العظمة و الجبروت لله رب العالمين. كذلك انزلنا الآيات و ارسلناها اليك لتكون من الشّاكرين. لاتحزن من حوادث الدنيا تمسّك بعروة عناية ربك المشفق الغفور الرحيم.

(۱۶۵) هو الناطق بالحق

قد اصبحنا اليوم فضلاً من لدى الله رب العالمين و توجّهنا الى مقام آخر الذى جعلناه المنظر الاكبر للبشر. فلما وردنا انزلنا ما طارت به الاحجار و نادى الاشجار و انجذبت افئدة الابرار. تعالى هذا المقام الرفيع و هذا الحين الذى فيه ارتفع نداء الله الملك الحق العدل المبين. قد حضر كتابك و عرضه العبد الحاضر لدى العرش. اجبتك بلوح نطق امام الوجوه الملك لله رب العالمين. قد فازت الكرمل بقدوم ربّها و احييتها نفحات الوصال بعد ما اهلكتها نار الفراق. كذلك قضى الامر من لدى الله العزيز الحميد. يا ايّها الناظر الى افقى والمزيّن بطراز حبّى. اسمع ندائى أنّه يجذبك و يقربك الى مقام جعله الله مطاف الملاء الاعلى و ملائكته المقربين. اياك ان يمنعك ضوضاء العلماء او تحجبك شبهات الذين انكروا حق الله و حجّته و ارتكبوا ما ناهى به كلّ عالم خبير. نسأل الله ان يؤيّدك ويمدّك بجنود الحكمة والبيان لتنصر بها امر ربك المقتدر العزيز البديع. البهاء المشرق من افق سماء رحمتى عليك و على الذين سمعوا و اجابوا ربهم الغفور الكريم.

(۱۶۶) هو الناطق فی ملکوت البیان

امروز مشرق ظهور و مطلع وحی از افق سماء عنایت الهی ظاهر و باهر
ولکن اهل ارض از او غافل و محجوب مگر نفوسی که به نار محبت
حق جلّ جلاله حجابات ظنون و اوهام را سوختند و از ماسوی الله فارغ و
آزاد گشتند. ای دوستان امروز روزی است که جمیع اسرار کتب الهی
در آن ظاهر و مشهود است. طوبی از برای کسی که ندایش را شنید و از
رحیق مختومش آشامید. آنچه در دنیا موجود عن قریب مفقود خواهد
شد. جهد نما تا به امری فائز شوی که ذکر آن در کتاب الهی از قلم
اعلی ثبت شود. نعیماً لک و لمن فاز بهذا المقام العظیم. قدر این لوح
را بدان و بمثابه چشم حفظش نما. کذلک یا مرک من عنده کتاب
مبین الحمد لله العزیز العظیم.

(۱۶۷) هو النّاطق فی ملکوت البیان

در حزب قبل تفکر نما جمعی غافلین با عمامه‌های بیضا و خضرا عباد را گمراه نموده‌اند و بسقر مقرر داده‌اند. خلق بیچاره را از حق محروم کرده‌اند و از آیاتش ممنوع. حال هم بعضی از نفوس مختلفه بکمال جدّ و جهد در گمراهی بندگان حق جلّ جلاله ساعیند. قلّ لها معبودا بکمال عجز و ابتغال از تو مسألت می‌نمایم این عبد از شرّ ناعقین حفظ فرمائی و از ظلّ سدره منتهی و صریر قلم اعلی محروم نسازی. اشهد انّ الیوم یومک و الامر امرک. اسألك بصراطک المستقیم و نبأک العظیم بان تؤیّدنی علی ما یرتفع به امرک بین عبادک. انّک انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت المهیمن القیوم.

(١٦٨) هو النّاطق فى ملكوت البيان

قد نرى الجبال تطير من آيات ربّها المتعال و الاشجار تتحرّك من
نفحات الله ولكنّ القوم فى غفلة و حجاب. قد ارتعدت اركان العالم من
خشية الله مولى الامم ولكنّ القوم اكثرهم فى مريّة و شقاق. قد انجذب
كلّ الاشياء من نداء مالک الاسماء. طوبى لمن سمع و اقبل و وبلّ لكلّ
منكر كفّار. انا نذكر الانام فى كلّ الايام و ما يذكرّ الاّ الذين
نبدوا الاوهام و توجّهوا الى الله ربّ الارباب. طوبى لمن فاز اليوم بانوار
اسمنا القيوم و اهتزّ من نفحات الوحي و قام عن بين الاموات و طوبى
لمن ولد مرّة اخرى من آيات ربّه مالک الورى و طار فى هذا الهواء
الذى منعت عنه اجنحة الاطيار. ان افرح بلوح الله و اثره انه يبقى لك
بدوام الله مالک الايام. البهاء من لدنا على اهل البهاء الذين تمسّكوا
بالسّفينة الحمراء و ما منعهم عن السّيل لوم كلّ منكر مكار.

(۱۶۹) هو الناظر السامع العليم الحكيم

كتاب من لدى المحزون الى الذى اراد ان يشرب كوثر البيان من يد
 عطاء ربه الرحمن لسمع من هزير ارياح حديقه العرفان قد اتى من كان
 مكنوناً فى العلم و مستوراً عن الابصار. انا انزلنا الآيات و اظهرنا
 البينات و امرنا الكل بما يرتفع به مقاماتهم بين الاحزاب. طوبى لسمع
 فاز باصغائه و لبصير رأى ما ظهر من ارادة الله رب الارباب. قد حضر
 اسمك لدى المظلوم. ذكرناك بآيات لا ينقطع عرفها بدوام ملكوت
 الله العزيز الوهاب. انك اذا فزت بآثار قلمى الاعلى و شربت رحيق
 الوحي من يد عطاء مولى الورى قل الهى الهى لك الحمد بما سقيتنى
 كوثر بيانك و دللتنى الى مشرق انوارك و ايدتنى على عرفان مظهر
 نفسك و مشاهدة آثارك. اسألك يا سايع النعم و دافع النقم باسمك
 الاعظم الذى به ماج بحر بيانك امام وجوه عبادك و اشرقت شمس
 عطائك من افق ارادتك بان تجعلنى من الذين ذكرتهم فى كتابك.
 قلت و قولك الحق رجال لا تلهيهم تجارة و لا بيع عن ذكر الله. اى رب
 انا عبدك و ابن عبدك و ما اردت الا ما يجعلنى مستقيماً على امرك
 و متمسكاً بحبل اوامرك و احكامك. اى رب قدرلى ما يقربنى اليك
 فى كل الاحوال. انك انت الغنى المتعال. لا اله الا انت المهيمن
 العزيز الفضال.

(۱۷۰) هو الناظر السامع المشفق الكريم

اَنَا اردنا ان نذكر عبدى الحسين الذى فاز بذكرى فى اَوَّل الايام اذ كنَّا
مستويًّا على عرش الظهور فى الزَّوراء. اَنَّهُ فاز بآياتى و تشرَّف بِلِقائى و
خضع لظهورات عظمتى و خضع عند ارتفاع ندائى و اجاب اذ نطق
لسانى نسأل الله ان يوفِّقه و يؤيِّده على حفظ ما انزل له من قلمه
المتحرك السَّريع. قد حضر لدى المظلوم كتاب كان فيه اسمك.
ذكرناك بهذا اللوح البديع. ليجعلك مسروراً بما نزل لك من لدن
منزل قديم. اذا وجدت عرف عنايتى و رأيت لئالى بحر بيانى قل
الهى الهى لك الحمد بما اريتنى و اشهدتنى واسمعتنى افقك
وندائك. اسألك بمشرق آياتك ومظهر بيِّناتك و مطلع اوامرك و
احكامك الذى بيده اليمنى علم يفعل ما يشاء و بيده الاخرى زمام
الاشياء بان تجعلنى من الذين نصرُوا امرَك بالحكمة و البيان و ما
خوَّفَتْهم صفوف الامكان. اِنَّكَ انت المقتدر العزيز المَنَّان. اى ربَّ
انزل من سماء عطائك امطار رحمتك على احبائك الذين ما نقضوا
عهدك و ميثاقك و قاموا على خدمة امرَك بين عبادك. اِنَّكَ انت
المقتدر القدير و بالاجابة جدير.

(۱۷۱) هو الناظر الی اولیائه

یا عظیم، نباء عظیم آمد. صراط مستقیم ظاهر شد. ندا از شطر قریب مرتفع گشت. سبحان الله اسرار قیامت و اشراط ساعت کلّ مشهود ولکن قوم غافل و محجوب. آفتاب حقیقت امام وجوه کلّ من غیر سحاب و غمام مشرق ولکن عباد غافل به ذره توجه نموده اند و به آن متمسکند. از فرات رحمت شیرین به غدیر منتن اقبال کرده اند. این است شأن عباد یا عبدالعظیم لعمر الله نفسی که امام حضور به تحریر مشغول و لاجل حفظ سدره مبارکه از اسایف غلّ و بغضا ذکرش را علی قدر مقدور بلند نمودیم به نفاق برخاست و اراده قطع سدره نمود. مشرکین او را ربّ اخذ نموده اند. اَفْ لَهُمْ و لا اعمالهم. آیا امواج بحر بیان مقصود عالمیان را ندیده اند و یا تجلیات آفتاب حقیقت که عوالم غیب و شهود را احاطه نموده مشاهده نکرده اند. سبب چیست که محروم و ممنوعند. لعمر الله سبب اعمال و افعال بوده و هست. ذرهم فی خوضهم ناطقاً باسم الله ربّ العالمین. اولیاء را تکبیر برسان و همچنین منتسبین را که از کوثر بیان آشامیده اند و به حبل استقامت متمسکند. البهاء من لدنا علیک و علی کلّ ثابت راسخ مستقیم.

(۱۷۲) هو الناظر من افق الابهی

یا عبدالباقی، جوهر عدل تحت مخالب ظلم مشاهده می شود. از حق بطلب عالم را به انوار نیر ظهور منور فرماید تا کلّ از مشتهیات نفس و هوی مطهر شده قصد افق اعلیٰ نمایند. و از ما لاینبغی بما ینبغی توجه کنند. برسمندر نارالهی وارد شد آنچه که عشاق مداین ملکوت لباس را تغییر دادند. اولیاء باید در این مصیبت کبری سبب فرح و صبر و تسلی شوند. قد جعل الله الموت باباً لفضله ولكن الناس اکثرهم لا يعلمون. اولیاء و منتسبین را از قبل مظلوم تکبیر برسان و به آیات منزله متذکر دار. انّه مع عباده المخلصین. لا اله الا هو الفرد الواحد المقتدر المهیمن علی من فی السموات و الارضین. البهاء علیکم یا اولیاء الله و حزبه و علی کلّ وارد اراد الرّحیق المختوم باسم الله المهیمن القیوم.

(۱۷۳) هو الناظر من افقه الاعلیٰ

امروز زینت اعلیٰ از برای نساء ارض اکلیل کلمه مبارکه یا امتی بوده و هست. هر یک از اماء که به این کلمه فائز شد او از اهل فردوس اعلیٰ در کتاب الهی مذکور. طوبی لامة فازت بها و بالعصمة التي جعلها الله طراز امائه المقبلات. قولى الهی الهی لك الحمد بما ذكرت امتك فى السّجن الاعظم و انزلت لها ما لا يعادله ذكر من الاذکار اي ربّ اسألك بتجلیات انوار نیر ظهورک بان تؤیّد عبادک و امائک علی ما تحبّ و ترضی انک انت مولی الوری و ربّ العرش و الثّری.

(۱۷۴) هو النور المشرق من افق البقاء

ان انظروا فى صنع الله وآياته أنّها ملئت شرق الارض و غربها ان اعتبروا
يا اولى الابصار. ان انظروا و تفكّروا فيما اظهرنا بسلطان من عندنا أنّه
لهو العزيز الوهاب. انا قد جعلنا العين للارض عيناً والاشجار جوارحها
والبسناها اثواب الكلاء و الازهار ان اعتبروا يا اولى الافكار. كم من
صغير ينظر و يتفكّر فى صنع الله و كم من كبير يمرّ حين غفلة عنه
كذلك انزلنا الآيات و اظهرنا ما انارت به افئدة الابرار. يا ايّها الناظر
الى افقى الاعلى ان استمع نداء المظلوم من سجن عكّا و أنّه ينادى
باعلى النداء و يدع الكلّ الى الله الغنى المتعال. ان اشكر ربك فى
الغداة و العشى ثمّ اذكر آناء الليل و اطراف النهار.

(۱۷۵) الابدع الاعظم

هذا ذكر من لدنّا الى الذى اقبل الى قبلة الآفاق لتجذبه آيات ربّه
وتقرّبه الى مشرق الانوار. ان يا عبد ان استمع ما يوحى اليك من شطر
السّجن أنّه لا اله الا هو العزيز المختار. ان استقم على حبّ الله ثمّ
اذكره فى الغدوّ والآصال. اياك ان يمنعك شئ عن التّوجّه الى مطلع
الوحى. دع الامكان قد اتى الرّحمن بقدرة و سلطان طوبى لك بما
ذكر ذكرک لدى الوجه و جرى اسمک من قلم الوحى اذ كان فى
السّجن بين ايدي الفجّار. لا تحزن من شئ انّ الذى فاز بهذا الامر أنّه
من اعلى الخلق لدى الحقّ المتعال. ان اتحدوا يا احبّاء الله به
يظهر الامر و ينكسر ظهر كلّ متكبر جبار تمسّكوا بحبل الله أنّه قد ظهر
على هیکل الانسان تبارک الرّحمن الذى به اسودّت وجوه الذين كفروا
وانارت وجوه الابرار.

(۱۷۶)

الابھی

قدّر يا اله الاسماء لا حبّتك في ملكوتك ما ينبغي لكرمك يا فاطر
الارض و السّماء. يا الهی انّهم عباد ما منعّتهم سبحات الاوهام عن
عرفانك و التّقرب الى مشرق الهامك و ما حبّبتهم حجبات الانام
عن مشاهدة انوار جمالك. ای ربّ فاطهر عزّهم بين خلقك و مقامهم
لاهل مملکتک. لك الحمد يا الهی بما اصعدتهم الى مقام جرى
على اسمائهم قلم امرک و نطق بذكرهم لسان قدرتك و عظمتك ای
ربّ عزّهم هذا المقام الاسنى و هذا الشأن الاعزّ الاعلى ليقومنّ
بانفسهم و ارواحهم على خدمتك ليظهر منهم ما خلقوا له عند
تجلّى انوار وجهک. انک انت المقتدر على ما تشاء بيدک ملکوت کلّ
شئ و فی قبضتک جبروت الامرائک انت العزيز الفريد.

(۱۷۷) الرفع الابدع الامنع

ذكر من لدنا لقوم يعلمون واستقاموا على الامر على شأن بها انجذبت
 الافئدة والعقول. بالاستقامة تظهر مقاماتكم بين البرية وترتفع مراتبكم
 عند الله المهيمن القيوم. تالله من لاستقامة له لادين له انه من
 المربين فى لوح مكنون. قد وصينا العباد فى كلّ الالواح بالاستقامة
 على الامر واذ اظهر عجل اقبلوا اليه الا انهم فى هيماء الضلال يسرعون
 ولا يشعرون. نسأل الله بان يبعث رجلاً من عنصر الاقتدار لينصروا هذا
 الدين القويم و يجعلهم من حفاظ امره على شأن لا يقتدر ان يدعى
 كلّ كاذب مريب. لعمري هذا يوم ينبغى للكلّ العبودية لله الحقّ.
 كذلك قضى الامر من اصبع ارادة ربكم العليم الخبير ان اغتنموا يا
 احبائي فضل هذه الايام وكونوا من الراسخين. كذلك زيننا افق الحكم
 بنير الامر من لدن مقتدر قدير. طوبى لمن فاز بما امر به من لدن ناصح
 امين.

(١٧٨) الاعظم الاعظم

هذا كتاب من لدنّا الى آتّى آمنت بالله المهيمن القيوم و ارادت موليتها
 اذ اتى بسلاطان مشهود. لو تنظرين الى المنظر الاكبر لترين مالک القدر
 بين ايدي الذينهم كفروا بالله العزيز المحبوب. انه مع ما ورد عليه ينطق
 لسانه بذكر الله ويمشى رجله الى المقصود ويتحرك قلمه على ذكره و
 باصبعه تحرك خيط الوجود. ان اذكرى ربك يا امتى بهذا الذكر
 المذكور يا الهى و محبوبى انا امة من امائك اقبلت اليك و آمنت
 بك بعد الذى اعرض عنك العباد. اى ربّ فاكتبني من اهل سرادق
 عزّتك و خيام عظمتك ثمّ اجعلني من اللائى كنّ طائفات حول
 عرش عظمتك و اقبلن بقلوبهنّ الى شطر رضائك. انك انت الغنى
 فى كلّ الاحوال فارحم عبادك وامائك ثمّ احفظهم فى كنف حفظك
 و حمايتك انك انت المقتدر المتعالى العزيز الحكيم.

(۱۷۹) الاعظم الاعظم

كتاب كريم نزل من لدن عزيز حكيم انه لنور الله بين عباده و ذكره
 للعالمين ان اقرؤا آيات الله بالحن الفطرة لعمري انها تجذبكم الى
 مقام كريم. قد قدر في كل واحد منها ما انجذب به قلب العالم ولكن
 الناس في حجاب غليظ سوف ينتبهون و يسرعون ولكن سبقهم الذين
 آمنوا اليوم و فازوا بعناية الله العزيز الحميد. انك انت يا ايها المذكور
 ان استمع النداء من شطر هذا البيت المعمور من هذا الرق المنشور انه
 لا اله الا انا الغفور الرحيم. قل يا ملاء الاكوان ان انصروا ربكم
 الرحمن في هذا اليوم الذي احاطته جنود الطغيان الذين كفروا برب
 العرش العظيم. ان الذين فازوا بالاقبال اولئك اهل هذا المنظر الكريم
 و الذين منعوا انهم من اهل الضلال و لو يكون من الطائفين. عليكم
 بالاستقامة الكبرى ان لها شأناً عظيماً عند ربكم المقتدر القدير. طوبى
 لقوى خرق الاحجاب باسم ربه العزيز الوهاب و قام على نصرة هذا
 الامر البديع. ينبغي لكل نفس ان يدع ما عنده مقبلاً الى العليم الخبير
 طوبى لمن توجه الى المنظر الاكبر منقطعاً عن الخلائق اجمعين. لو
 يعرفون الناس قدر اليوم ليقوم بين العباد و يصيح بهذا الامر الذي
 اشرفت من افقه شمس جمال ربك الغفور الكريم. طوبى لمن يسمع
 في كل الاحيان نداء الرحمن من هذا المقام الذي استوى القديم على
 عرش اسمه العلى العظيم. ان افرح بذكرى اياك ثم اذكر ربك
 على شأن تنجذب به افئدة الغافلين. البهاء عليك و على من فاز بحب
 مولاه القديم.

(۱۸۰) الاعظم الاقدس

قد تجلّی الله من افق السّجن عليك يا ايّها المقبل الى الله فالتق
الاصباح. طوبى لنفس اقبل بقلبه الى مشرق الآيات ان افرح بما
ذكرت لدى العرش ونزل لك ما يقربك الى العزيز الوهاب. انّ الذين
اعرضوا اولئك ليس لهم اليوم من هاد و الذين اقبلوا سوف يرون ما قدر
لهم من لدن منزل الآيات. انا زيننا سماء التبليغ بذكر اسمنا البديع الذي
به ظهر الفزع الاكبر بين البشر انّ ربك لهو العزيز الجبار به اضطربت
اركان الجبت و ناح الطاغوت و التفت الساق. انا لما وردنا السّجن
اردنا ان نبّلع الملوک رسالات ربهم مالک الرقاب ليعلموا انّ البلاء ما
منع الله عن سلطانه يحكم كيف يشاء انه لهوالمقتدر العزيز المّان.
ينبغي لكلّ نفس ان يستقيم على الامر على شأن لا يمنعها البلاء عن ذكر
الله ربّ الارباب.

(۱۸۱) الاعظم الاقدم الاعلى

ذكر من لدنا لمن انار من انوار وجه ربّه العزيز الوهاب الذى اذا سمع النداء توجه و اذا دعى اجاب انّ الذين وفوا بميثاق الله اولئك من اعلى الخلق لدى الحق المتعال انّ الذين غفلوا اولئك من اهل النار عند ربك العزيز المختار. قل قد ظهر ميزان الاعظم و توزن به الاعمال و أنّه لصراط الله لمن فى الارضين و السموات به اقبل كلّ مقبل و نطق كلّ شئ بذكر الله فالق الاصباح. طوبى لك بما وجدت حلاوة البيان عمّا نزل من لدى الرحمن و عرفت موليك فى هذا القميص الذى منه اضئت الديار. قد ارسلنا اليك من قبل كتاباً فيه فاحت نفحات عناية ربك العزيز الغفار ثمّ من قبله كتاباً اخر الذى به اشرقت شمس الفضل من افق رحمة ربك على من فى الابداع. اياك ان يحزنك شئ او يمنعك طغيان الذين بغوا على الله اذ اتى فى ظلل الغمام اذا اخذك حزن فانظر فى امرى و تفكر فى ما ورد على هذا المظلوم اذ ابتلى بين ايدي الحزين الذين عرضوا عن الله بعد الذى جائهم بملكوت الآيات. طوبى لقوى قام على امر ربّه و لمنادى ينادى بهذا الاسم بالحكمة والبيان. قل يا قوم اين الذين ظلموا فى الارض بغير حق و اين الاسرة و التيجان و اين الذين حاربوا مع الله و اصفياه قد اكلوا بما اكلوا اموال الناس بالباطل انّ ربك لشديد العقاب. ما يبقى أنّه ما قدر للمقرّين كذلك قضى الامر فى اللوح. لعمرى سيفنى ما عند الناس و يبقى العزّه والاقتدار لمن اقبل الى مطلع الانوار تالله لو يسمعون صرير القلم الاعلى ليأخذتهم جذب الله على شأن يضعنّ

الملك عن ورائهم و يقبلنّ الى الملكوت. كذلك نزل من سماء الجبروت فى هذا الحين الذى ينطق لسان العظمة الملك لله المقتدر العزيز النّوار. مثلى كمثلى الذى ركب البحر و اخذته الامواج من كلّ الجهات أنّه فى تلك الحالة ينادى البريّة و يدعوهم الى الله ربّ الارباب قل المثل هذا المحبوب ينبغى الثّناء او البغضاء فانصفوا يا اولى الاغضاء ولا تكونوا كالذين رأوا قدرة الله وانكروها الا أنّهم من اصحاب التّيران. هل يظنّون أنّهم على امر من الله لا و مالک الايجاد قد عبدوا الاوهام فى الف سنة و اذا جاء الميقات و اتى مطلع الآيات فرعوا و صاحوا ان هذا الاّ مفتر كذاب. قل اتقوا الله ولا تقابلوا الدّر بالصّدف ولا الجوهر بالخزف. كذلك يأمرکم ربّکم حبّا لعباده الذين خُلّقوا بامرهم المهيمن على الآفاق. اى عبد ناظر الى الله حمدكن محبوب عالميان را که به حبّش فائزى و بذکرش ذاکرو به شرطش ناظر اين از فضل اعظم بوده و خواهد بود. ان شاء الله در جميع احوال مراقب امر الله بوده چه که آنچه منسوب به حق است باقى و دائم و ثابت و مادون آن فانى و معدوم. نفوس ضعيفه اليوم شاعر نیستند بعضى در تيه غفلت مبتلا و بعضى بکلمات عتيقه باليه خلّقه از شطرا حديد ممنوع. هزار سنه و ازيد آن نفوس موهومه شخص موهومى را در مدينه موهومه معین نموده و به او عاکف و بعد از ظهور نیر اعظم قليلى خرق حجابات اوهام نمودند و ما بقى به همان اوهام باقى طوبى لقوى خرق الاحجاب بسلطان ربّه العزيز القدير. آنچه در دست اهل فرقان از قبل بوده جميع را به اين فقره مذکوره قياس نمائيد همیشه متوهمين بوده و هستند چنانچه حال مشاهده ميشود. مشرک بالله و اتباعش بذکر

خلافت مجعوله ناس را از مالک بریّه منع نموده اند إنّ هم الاّ فی ضلال و ربّک الغنیّ المتعال. مع آنکه کلّ عالمند که مّطلع بر امر او نبوده و نیستند مع ذلک یهیمون فی هیماء الضلال و لایشعرون.

باری از این امور هم محزون نباشید چه که از برای حق عبادیست یحرقون حجابات الاوهام و یخرقون سبحات الانام اولئک لایمنعهم ما فی ایدی النّاس و لا ما تنطق به السنتهم الکاذبة انّهم انوار التوحید فی البلاد و انجم التجرید بین العباد. سوف یظهر مقامهم علی من علی الارض انّّه لهُو المقتدر القدیر. و اگر از احوال این ارض بخواهید فی اضطراب مبین آنچه در الواح قبل اخبار آن نازل حال ظاهر انّ ربّک لهُو العلیم الخبیر یا لیت لم یدرک البلاء الاّ نفسی فی سبیل الله ربّ العالمین. در جمیع احوال شاکر بوده و هستیم و بذکر و ثنائش ناطق انّّه لا یمنعه شیء لو یعرض علیه الملوک و یعرض عنه کلّ عبد مملوک. نسأل الله بان یوفّقک علی خدمته و طاعته و ینصرک بفضل من عنده انّّه هو ارحم الرّاحمین. افنان را تکبیر منیع رفیع برسانید و کذلک من فی حولک من عباد الله المخلصین انّما البهاء من لدی البهاء علیک و علی من معک من احبّاء ربّک القائم علی الصراط.

الاقـدس الابهى

(۱۸۲)

قد حضر بين يدينا كتاب عبدنا المهدي الذي آمن بالله العزيز الحكيم و فيه ذكرك و ذكر الذينهم نبذوا الوري عن ورائهم و تمسكوا بعهد الله ربهم و رب آبائهم الاولين. طوبى لك بما قبلت الى محبوب العالمين و اعرضت عن الذين كفروا بالله بعد الذي اتى بالحق بسلطان مبين و فیت بميثاقه و اشتغلت بآثاره. لعمرى من جرى من قلمه آية من آيات ربه كتب الله له اجر من طاف فى حوله و شرف بلقائه الا انه من الفائزين. لو فصل ما عندنا و نظهرما هو المكنون لينصعق من فى السموات و الارضين. قم على الامر باسمى و توكل على الله فى امرك انه ولي من اقبل اليه و انه لقريب بالمحسنين. ان اكتب آيات ربك ثم اقرئها لتجذبك الى ملكوتى و ترى ما منعت عنه ابصار الذين غفلوا من هذا الذكر الحكيم كن على شأن لا يمنعك البلاء عن ذكرى كما ما منعنا الملوك و السلاطين بعد الذي اتحدوا فى ضرنا. تالله انا من افق هذا السجن ندع العباد الى رحمة ربهم الغفور الرحيم ان افرح بذكرى و انس بشنائى انه يذكر فى ملكوته لا اله الا هو العزيز الجميل .

(۱۸۳) الاقدس الاعظم الابهى

كتاب كريم نزل من لدن عليم حكيم انه لسراج الهدى لمن فى ملكوت
الانشاء و صراط الاعظم لمن فى السموات و الارضين ينادى من
على الارض ويدعوهم الى الله العزيز الحميد. يقول انى لورقة المباركة
قد رقم على من قلم الامرما تنجذب به افئدة الذاكرين طوبى لمن عرف
اطوارى وسمع نعماتى و فازيما اراد ربه الغفور الرحيم. يا اهل البهاء
قوموا على الثناء بين الارض و السماء ثم انطقوا بما نطق
سدره المنتهى انه لاله الا هوالمقتدر العزيز القدير. تقرّبوا الى النار التى
او قدناها من اصبع الاقتدار لتحدث فى قلوبكم حرارة ذكراسمى
البديع انها لحرارة لاتطفئها برودة الاشارات ولاهمسات المذنبين
طوبى لرجل استقام فى هذا الامرالمنيع و للسان نطق فى ذكرالله منقطعاً
عن العالمين. قل اياكم ان تبطلوا اعمالكم بما يأمركم اهوائكم ان
اتركوا ما تنكره عقولكم ثم اتبعوا ما امرتم به من لدن ربكم العزيز
القدير. طوبى لمن فاز بالعقل وعرفه عما دونه ويل لمن نبذه عن وراه
الا انه من الجاهلين. يا عبد اذا سمعت النداء الذى ارتفع فى اللوح و
فرت ببيان الرحمن قم على نصره المظلوم ولا تكن من المتوقفين.
قدخلقت لذكر ربك وثنائه بين الذينهم منعوا عن كوثر رحمة ربهم
المعطى الكريم نعيماً لك بما فرت بذكرالله وتوجه اليك النظرمن هذا
المنظر المنير.

(۱۸۴) الاقدس الاعظم

ان يا جواد، يناديك مالک الایجاد من شطراسمه العلیّ العظیم أنّه لا اله الاّ انا العزیز الحکیم. انّ الذین سمعوا النداء و اقبلوا اولئک من المهتدين. هذا يوم فيه يظهر من کلّ شیء ما ستر فيه انّ ربّک لهواکشف السّار العلیم الخیر. اوصیکم يا احبائی بالاستقامة الکبریٰ ان اذکروا اذ قال الرّسول انّها شیئتني. کذلک یذکرکم النّاصح الامین کم من ذنب یظهر بلباس الانسان ان اعرفوا ولا تتبّعوا کلّ مکاراثیم. انّ الذی استقام علی الامر أنّه من اهل البهاء فی لوح عظیم انّ الامر عظیم عظیم و النّفس اّمة اّمة نسأل الله بان یحفظ کلّ من لهیبا أنّه علی کلّ شیء قدیر. ان انظر ثمّ اذکر اذ دخل نقطة الاولى و الذین معه فی السّجن انکره عدّة معدودات جهرة من الذین آمنوا الاّ من طلع من افق الاستقامة واستشهد مع مولاه علیه بهائی وبهاء من فی السّموات والارضین. ما وفی بالمیثاق الاّ احد منهم کذلک ورد علی محبوب العالمین. قل يا الهی لّما دعوتنی الیک و ادخلتني فی سرادق امرک لاتحرمنی بجودک ثمّ احفظنی من مکر کلّ ماکرو حیل کلّ محتال و نداء کلّ مدّع کذاب ثمّ اکتب لی خیر الدّنيا و الآخرة انک انت العزیز الوّهّاب. کبر من قبلی علی وجه الّتی اقبلت الی الله و علی کلّ مقبل و مقبلة انّ ربّک لهو العزیز العفّار.

(۱۸۵) الاقدس الاعظم

ان يا عطاء الله، قد اشرفت عطية ربك من افق عطائه ان اقبل اليها بخضوع و اناب انها لعطية التي نزل ذكرها في الواح ربك انه لهو العزيز العلام. طوبى لمن فاز بها ونطق بذكره بين الامكان ان الذين غفلوا اليوم اولئك في وهم عجاب. طوبى لمن زين قلبه بطراز الايمان و اقبل الى شطر ربه العزيز الوهاب. قد نزلنا المائدة من السماء و اظهرناها على هيكل الانسان تبارك الرحمن الذي انزلها بالحق انه لهو المقتدر المختار. ان يا عبد فاعلم ان العطية هي نفسى و العطاء ما نزل لك من هذا الشطر تالله لا يعادله ما فى الارضين و السموات ان انصر ربك بالبيان اياك ان تحجبك اعراض الذين كفروا دع من على الارض عن وراك ثم اذكر ربك باسمه العزيز الجبار. قل يا قوم لا تتبعوا الهوى قد ارتفعت سماء التقوى و زينت بشموس مشرقا و انجم دريات كذلك قضى الامر من لدن منزل الآيات. ان الذين غفلوا اليوم اولئك فى مرية و خسران قد غفلتهم اهوائهم و منعتهم اوهامهم اذا رفع الغمام و ظهر الفجر امام عيونهم يصيحون و يقولون قد فرطنا فى جنبك يا مالک الانام. كذلك نزلنا لك الآيات و ارسلناها اليك لتقر بها عينيك و عيون الذين آمنوا بالله العزيز المنان. تمسك بالسدة التي تنطق كل ورقة من اوراقها قد اتى المحبوب و الملك لله الواحد القهار لو يعترض عليك المشركون دعهم فى خوضهم ثم ول وجهك شطر ربك قل يا الهى لك الحمد بما جعلتنى مقبلاً اليك و هديتنى فى ايامك اسالك بنفسك بان تجعلنى ثابتاً فى حبك و مستقيماً

علیٰ امرک انک انت المقتدر علیٰ ما تشاء لا اله الا انت العزیز
المستعان.

(۱۸۶) الاقدس الاعظم الابهی

سبحانک یا الہی قد اخذتنی نفحات وصلک علی شأن نسیت نفسی
و ما عندی ان هذا الا من بدایع فضلک و مواہبک. لک الحمد
یا الہی علی ما اصطفیتنی بین بریتک وجعلتنی مطلع قوتک و مظهر
قدرتک و اظهرت منی من آیاتک و شئونات عظمتک و اقتدارک ما
عجز عنها من فی ارضک و سمائک. ای ربّ اسألك باسمک
الابهی بان تعرّف اهل البهاء ماقدّرت لهم ثمّ احفظهم فی حصن
ولایتک و سرادق عصمتک لئلاّ یظهر منهم ما یختلف به عبادک. ای
ربّ فاجمعهم علی شاطئ هذا البحر الذی کلّ قطرة منه تنادی بانّک
انت الله لا اله الا انا العزیز الحکیم. ای ربّ عرفهم عظمة امرک لئلاّ
یشتبہ علیهم سلطنتک و اقتدارک فوعزّتک یا محبوب العالمین لوعرفوا
ما تکلموا بما لا قدّرت لهم فی سماء مشیتک ای ربّ فالهمهم عجز
انفسهم تلقاء مظهر نفسک و علّمهم فقر ذواتهم لدی ظهورات غنائک
و استغنائک لیجمعوا علی امرک و یتشبّثوا بذیل رحمتک و یتمسّکوا
بحبل ارادتک انّک انت مولی العالمین و ارحم الراحمین.

(۱۸۷) الاقدس الاعظم

ما احلى ذكرى من اقبل الى كعبة جمالى و شرب خمر وصالى من
 ايدى عطائى و فاز بنفحات وحيى فى ايامى اّنه ممن يشهد له القلم
 الاعلى و اّنه من اهل البهاء و المستقرّ على السّفينة الحمراء باذن
 مالک الاسماء كذلك اظهر الفضل من مطلع العدل اّنه لهو المقتدر
 القدير. من انقطع فى سبيلى عن سوائى اّنه قائم لدى عرشى و واقف
 لدى جمالى كذلك يقرب اليه من كان بعيداً اّنه وليّ المخلصين. كم
 من قريب نزل له حكم البعد و كم من بعيد اّنه من المقرّبين لا يمنعه
 شئ عمّا اراد يفعل ما يشاء بسلطانه و لكنّ الناس اكثرهم من
 المتوهّمين. قل دعوا الاوهام ان استمعوا ما ارتفع من شجر البيان فى
 ايام الرحمن اّنه خير لكم لو انتم من المنصفين. قل ضعوا ما حملتم
 من ظنون الذين كفروا بالله لتقدّر ان تسير فى هذا الفضاء المقدّس
 المنير. يا ايّها المقبل المذكور ان اشكر ربّك الغفور بما نزل لك ما تقرّ
 به الابصار و تطمئنّ به قلوب العارفين. نسأل الله بان يأخذ الذين حالوا
 بين الامم و انوار القدم و ينصر امره بين السّموات و الارضين. اّما
 البهاء عليك و على الذين طاروا معك فى هذا الهواء الذى تعطر
 بنفحات قميص رحمة ربّك العليم الحكيم.

(۱۸۸) الاقدس الاعلی

ای غلام، طرف الله از افق سجن به تو ناظر جهد نما که در جوانی به اخلاق رحمانی و انوار ابهائی فائز و منیر شوی. این ایامی است که شبه آن مشاهده نشده زهی حسرت از برای نفوسی که در چنین ایام بحبل اوهام متمسک شدند و از مالک انام محروم مانده اند. حیات جان بماء ذکر رحمن بوده و اگر قلب انسانی از این ماء لطیف روحانی زنده شود باقی و پاینده خواهد بود. مصباح دل حبّ الله بوده او را بدهن ذکر بر افروز تا به اعانت دهن ذکریه مصباح حیّه بکمال نور و ضیاء ظاهر شود و از آن نور باطن عالم ظاهر منور گردد این است نصیحت حق که از قلم امر جاری شد. طوبی لک و لکلّ سامع بصیر انّ اباک لدى العرش، ان اطمئن و کن من الشاکرین. کبر من قبلی علی وجه امّک و اخیک ثمّ الذین آمنوا بالله الفرد العلیم الخیر ائما البهاء علیک و علی الذین اقبلوا الی هذا الوجه المنیر.

(۱۸۹) الاقدس الامنع الاعظم

كتاب من لدنّا لمن اقبل الى الافق الاعلى اذ ظهر باسمى الابهى و
 آمن بالله ربّ العالمين انه لا يعادل بكلمة من عنده ما فى السموات و
 الارضين. قبضنا الخلق بكلمة من عندنا وبعثناهم بها مرّة اخرى انا كنّا
 قادرين. طوبى لمن عرف كلمة الله و مبدئها و فاز بانوار وجهه المشرق
 المنير انها تنطق فى كلّ الاحيان باسمى المهيمن على الاسماء و تدع
 الكلّ الى هذا المنظر المنير. انّ الذين غفلوا اولئك من اهل النار و
 الذين آمنوا اولئك من اهل الفردوس يشهد بذلك لسان الله العزيز
 العظيم. كن مستقيماً على امر موليك على شأن لا تحجبك حجبات
 العلماء ولا اشارات الشياطين.

الاقدر الامنع

(۱۹۰)

سبحانك اللهم يا الهى هذه امة من امائك التى اقبلت الى كعبة
 العرفان فى ايامك و ارادت ما عندك من بدائع الطافك. اى ربّ
 فاحفظها فى ظلّ سرادق امرک عمّا يكرهه رضائك ثمّ اشربها كوثر
 الحيوان بايادى مواهبك ثمّ اكتب لها ما ينفعها فى كلّ عالم من
 عوالمك. اى ربّ اشهد أنّك انت المقتدر على ما تشاء والمهيمن على
 ما تريد. انزل عليها من سحاب فضلك و سماء جودك ما يقربها فى كلّ
 احوال اليك وينطقها بذكرک و ثنائک. اى ربّ أنّها من اللائى
 توجّهن الى الافق الذى فيه لاح وجهك و اقبلن الى المشرق الذى منه
 اشرفت شمس عظمتك و اقتدارک. اسألك باسمك الذى به سرع
 كلّ شئ الى مقرّ عرش عظمتك و نطقت حقائق الاشياء بثناء نفسك
 بان تقدّر لها فى جبروتك و ملكوتك ما ينبغى لعلوّ شأنك و سموّ
 افضالك. أنّك انت المقتدر على ما تشاء فى قبضتك ملكوت
 الاسماء لا اله الا انت المقتدر العزيز المتعالى الغفور الكريم.

(۱۹۱) الاعظم الابهی

سبحانک اللّٰهم یا الہی اسألك باسمک الذی بہ ظهرت السّاعة و
 قامت القيامة و فزع من فی السّموات والارض بان تنزل من سماء
 رحمتک و سحاب رأفتک ما تفرح بہ قلوب عبادک الذین اقبلوا
 الیک و نصرُوا امرک. ای ربّ احفظ عبادک و امائک عن رمی
 الظّنون والاوہام ثمّ اشربہم سبیل عرفانک بایادی فضلک انّک انت
 المقتدر المتعالی الغفور الکریم.

الاقდس الامنع

(۱۹۲)

كتاب من لدنّا الى الّتى حملت من قام على خدمة مولاه و ورد السّجن
مرّتين. طوبى للّتى ولد منها من استقام على حبّ مولاه لعمرى انّهما من
الفائزات و أنّه من الفائزين. ان يا امتى ان استمعى النداء من شطر
الكبرياء من السّدره الحمراء أنّه لاله الا هو المقتدر القدير. قد بعث
خير خلقه الى عباده ليبشّروهم بايّامه و يجزيهم بفضله فلما اتى بالحقّ
انهم اعرضوا عنه و كفروا بالله العليم الحكيم. ان استقمى على حبّ
مولاك و تمسّكى بحبله المتين أنّه مع اللائى آمنّ بالله العزيز الحميد.
سبحّى بحمد ربّك ثمّ اقبلى و قولى لك الحمد يا محبوب العالمين.

(۱۹۳) الاقدس الاعظم الابهى

قد نطقت السن الكائنات بذكر منزل الآيات و لاحت الوجوه من انوار وجهه العزيز المنيع. قل انه هذا الوجه الذى به توجهت الوجوه الى المعبود و نادت حقائق الامكان انه لا اله الا هو الغفور الرحيم. قد سمعت نداء من دعانى و اقبلت الى من اقبل الى شطرى و ذكرت من نطق بذكرى البديع لا يسبقنى شئ فى شئ انه لهو الفضال القديم. قد اظهرت نفسى للعباد منهم من وجد عرفى و بلغ بحر لقائى و منهم من اعرض بما اتبع الذينهم تمسكوا بالاوهام و توقفوا فى هذا الامر العظيم. كلّ اللوح شهد لنفسى و كلّ الملل وعد بهذا الجمال المنير. قد تموج بحر العلم من بيانى و استضاء افق الظهور من جمالى و زينت الكتب باسمى العزيز الكريم. قد سمعنا ما ناديت به السميع و علمنا ما انت عليه ان ربك لهو العليم الخبير و اجبتاك حين ندائك و اذاً نجيبك مرة اخرى فضلاً من لدنا عليك لتكون من الراسخين. دع الازكار عن ورائك و تمسك بهذا الذكر المبين ضع قصص القوم و خذ ما اوتيت من هذا النبأ العظيم. لا يوزن نبأ الله بما عند الناس من الانباء و لا يعادل بما عنده ما خلق بين السموات و الارضين. قم و قل تالله قد اتى الرحمن و ظهر قسطاس الاعظم ان انتم من العارفين. قد يوزن كل شئ بهذا القسطاس و انه بنفسه لو انتم من العالمين. لاتحرموا انفسكم عن حرم القدس و لا تتبعوا كل همار مريب. كذلك نصحناك و علمناك لتفرح بنصح ربك و تخبر الناس بما جرى من قلم الوحي بامر من لدن عليم حكيم.

(۱۹۴) الاقدس الامنع الاعظم

نارٌ اوقدناها بيد الاقتدار و ارسلناها الى الفاران ليشتعل منها اهل
 الرحمن. طوبى لمن يسمع من زفيرها انه لا اله الا انا المهيمن المختار.
 قل انه لسلطان الوجود و غاية المقصود ولونريد يسخر بحرف من كتابه
 الممكنات. كذلك يحكم مالک الكائنات طوبى لاهل الانظار. اذا
 يتوجه بالبصر يرى الاشياء مهترّة من نفحات الوصال فى ايامه نعيماً
 لاهل الاقبال. يا قوم قد تموج البحر الاعظم فى قطب العالم و ينطق
 كل موج من امواجه انه لا اله الا انا المقتدر العزيز الرحمن. ان اشهد
 بما شهد الله فى كل ذرّان هذا الكتاب محتوم و جمال الله المهيمن القيوم
 الذى كان مكنوناً فى سرادق العصمة و الجلال الى ان اتى الميقات
 اذاً ظهر بسلطان احاط العباد. طوبى لك بما توجهت الى المظلوم اذ
 كان بين ايدي الفجار. قد حضر كتابك و فكّ ثم قرء و نزلت لك هذه
 الآيات التى منها طارت الجبال كذلك دلّع ديك العرش على ايك
 الوفاء بآيات بها هبت نسمة الله على من فى الارضين و السموات ان
 اشكر بما وجدنا كتابك مقدساً عن ذكر غيرى و مزيناً باسمى الذى
 جعله الله سلطان الاسماء.

(۱۹۵) الاقدس الامنع الاعظم

يا الهى لا يُعْرِف توحيدك الا بمعرفة مظهر فردانيّتك و مطلع وحدانيّتك. من يرى له ضدّاً قد اقرّلك من ضدّ و من اعترف له ندّاً اعترف بندّ لك. كلاًّ ثمّ كلاًّ بان يكون لك ضدّ فى الامكان. لم تزل كنت مقدساً عن الاشباه و الامثال قد ثبت توحيدك بتوحيد مطلع امرك. من انكر هذا قد انكر توحيدك و نازعك فى سلطانك و حاربك فى مملكتك و جاحدك فى اوامرک. ربّ ايّد عبادك على توحيدك و ذكر تفريدك ليجتمع الكلّ على ما اردته فى هذا اليوم الذى فيه اشرقت شمس كينونتك من افق ارادتك و لاح قمرانيّتك من مطلع امرك. اى ربّ انت الذى لا يعزب من علمك من شىء و لا يعجزك من شىء. تفعل ما تشاء بسلطانك المهيمن على العالمين. يا الهى و محبوبى انت تعلم ظماء فراقى لا يسكن الالبماء و صالك و اضطراب قلبى لا يطمئن الا بكوثر لقائك. اى ربّ فانزل على من سماء عطائك ما يقربنى الى كأس الطافك و يشربنى الرّحيق المختوم الذى فكّ ختامه باسمك و تضرّع منه عرف ايامك انك انت الكريم ذوالفضل العظيم. يشهد بكرمك من فى الامكان فارحمنى بوجودك ثمّ اكرمنى بسلطانك ثمّ قرّبنى بالطافك انك انت المعطى المقتدر الغفور الكريم.

(۱۹۶) الاقدم الاعظم

ای بندهٔ دوست، ندای دوست را از گوش جان بشنو. مادامی که به او ناظری او به تمام چشم به تو ناظر است. جسد مقبلین ما بین نفوس مثل ذهب است ما بین اجساد. اگر به تو ناظر نبود بذکرش ناطق نبود. به تو ناظر است و بذکرت ناطق چنانچه در سجن اعظم ما بین ظالمین این لوح امنع را به اسم تو نازل فرمود و ارسال داشت طوبی لک بما فزت بهذا الفضل و کنت من المقبلین.

(۱۹۷) الاقدم الاعظم

ذِكْرٌ مِنْ لَدُنَّا لِلَّتِي اَقْبَلْتَ اِلَى قِبْلَةِ الْعَالَمِ وَ شَرِيتَ رَحِيقَ الْفَضْلِ مِنْ
 اِيَادِي الطَّافِ رَبِّهَا الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ لِيَجْذِبَهَا ذِكْرُ اللَّهِ اِلَى اَعْلَى الْمَقَامِ مَقَامِ
 الَّذِي قَدَّسَهُ اللَّهُ عَنْ مَسِّ الْمُشْرِكِينَ. قَدْ ذَكَرَ ذَكَرَكَ لَدَى الْوَجْهِ وَ نَزَلَ
 لَكَ هَذَا اللَّوْحُ الْمُبِينُ. اِنْ اَشْكُرِي رَبَّكَ بِهَذَا الْفَضْلِ الَّذِي لَا يُعَادِلُهُ مَا
 خَلَقَ فِي الْاَرْضِ وَقَوْلِي لَكَ الْحَمْدُ يَا اِلَهَ الْعَالَمِينَ وَ مُحَبِّبِ الْعَارِفِينَ
 وَ مَقْصُودِ الطَّالِبِينَ.

(۱۹۸) الاقدم الاعظم

ذَكَرُ مَنْ لَدُنَّا لَمَنْ فَازَ بِعِرْفَانِ رَبِّهِ اِذْ كُشِفَ الْغُطَاءُ وَظَهَرَ الْمَوْعُودُ بِسُلْطَانٍ
 مُبِينٍ. قُلْ هَذَا سِرَاجٌ اَوْقَدَهُ الرَّحْمَنُ فِي قُطْبِ الْاِمْكَانِ اِنَّهُ لَهُوَ الْمُقْتَدِرُ
 عَلٰى مَا يَشَاءُ لَا تَمْنَعُهُ عَمَّا ارَادَ جُنُودُ الْاَرْضِ كُلُّهَا اِنْ رَبِّكَ لَهُوَ الْغَالِبُ
 الْمُقْتَدِرُ الْقَدِيرُ. اِنَّ الَّذِيْنَ ارَادُوا اَنْ يَطْفِئُوْا نُوْرَ اللّٰهِ بِسُطُوْتِهِمْ اَوْ بِاَهْوَانِهِمْ
 اَوْ بِعُلُوْمِهِمْ سَوْفَ يَجِدُوْنَ اَنْفُسَهُمْ فِيْ خَسْرَانٍ عَظِيْمٍ قَدْ غَلَبَتْ قُدْرَتُهُ مِنْ
 فِيْ الْاِبْدَاعِ وَسَبَقَتْ رَحْمَتُهُ مِنْ فِيْ الْعَالَمِيْنَ. طُوْبٰى لِمَنْ تَوَجَّهَ اِلَيْهِ وَ
 قَامَ عَلٰى ذِكْرِهِ اِنَّهُ مِنَ الْفَائِزِيْنَ كَذٰلِكَ زَيَّنَّا لَوْحَ الْاِنْشَاءِ بِذِكْرِ رَبِّكَ
 مَالِكِ الْاَسْمَاءِ اِنْ اِقْرَأَ وَقُلْ لَكَ الْحَمْدُ يَا مَنْ اَيَّدَتْنِيْ عَلٰى عِرْفَانِ
 مُطَّلَعٍ اَمْرِكُ وَجَعَلْتَنِيْ مِنَ الْمُقْبِلِيْنَ.

(۱۹۹) الاقدم الامنع الاعظم

اَنَا نَذَرُكَ مِنْ اِقْبَلِ اِلَى اللّٰهِ وَ اَمِنْ بِاَيَاتِهِ الَّتِي احَاطَتْ الْعَالَمِينَ. طَوْبِي
لِعَبْدٍ فَازَ بِهَذَا النُّورِ الْمَشْرِقِ اللَّامِعِ وَ وَيْلٌ لِّمَنْ اَعْرَضَ وَ اتَّبَعَ الَّذِيْنَ كَفَرُوا
بِبَرهَانَ اللّٰهِ اِذْ تَجَلَّى بِالْفَضْلِ عَلٰى مَنْ فِى السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضِينَ اِنْ
اسْتَمَعِىْ نِدَائِىْ وَ خَذِىْ كَأْسَ الْاِيْقَانِ بِاسْمِ رَبِّكَ الرَّحْمَنِ ثُمَّ اشْرَبِىْ
بِذِكْرِى الْعَزِيزِ الْبَدِيعِ. كَذَلِكَ يَعْلَمُكَ مِنْ عِنْدِهِ عِلْمٌ كُلُّ شَيْءٍ فِى كِتَابٍ
مُّبِينٍ. دَعِى الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا ثُمَّ اِقْبَلِىْ بِالْوَجْهِ الْاَنُورِ اِلَى الْمَنْظَرِ الْاَكْبَرِ هَذَا
يَكْفِيكَ يَشْهَدُ بِذَلِكَ رَبُّكَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ.

(۲۰۰)

اللہ ابھی

اِنَّ الْمَشْرِكِيْنَ اَرَادُوْا اَنْ يَّطْفِئُوْا نُوْرَ اللّٰهِ بِجُنُوْدِهِمْ وَقَامُوْا عَلٰى اٰخِمَادِ نَارِ
 سَدَرْتِىْ قُلُوبًا تَبًا لَّكُمْ يٰ مَلَاُ الْغَافِلِيْنَ . كَمْ مِنْ بَلَاءٍ نَّصْرَ اللّٰهِ بِهِ اَمْرُهٗ اِنَّهٗ لَهُوَ
 الْقَوِيُّ الْقَدِيْرُ قُلُوبًا سَحَقًا لَّكَ يٰ اَيُّهَا الظَّالِمُ . مَا لَكَ وَهَذَا النَّبَاُ الْاَعْظَمُ .
 لَكَ اِنْ تَلْعَبُ بِالطَّيْنِ كَذٰلِكَ نَطْقُ لَكَ قَلَمِى الْاَعْلٰى لِتَفْرَحَ وَ تَكُوْنَ
 مِنَ الشَّاكِرِيْنَ . قَدْ قَدَرْنَا لَكَ مَقَامًا تَتَوَجَّهٖ اِلَيْهِ الْوُجُوْهُ اِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
 الْمُبَشِّرُ الْحَكِيْمُ اِنْ اَفْرَحَ بِمَا نَسَبَكَ اِلَيْهِ لَعَمْرُ اللّٰهِ لَا يِعَادِلُهَا شَيْءٌ فِى
 الْاَرْضِ وَاَنَا الشَّاهِدُ الْعَلِيْمُ .

(۲۰۱) اوست باقی و از افق ابھی ظاهر و هویدا

لوح عربی منیع ارسال شد حال به لسان پارسی بدایع کلمات قدس الہی القاء می شود. فطوبی للسامعین لم یزل حق جلّ ذکره مقدّس از ظهور و بروز بوده و خواهد بود غیبّ لا یعرف و مستور لا یدرک و باطنّ لا یظهر و کنز لا یرز و سرّ لا یشہد. چه که اسم غیب صادق مادامی که مشہود نیست در این صورت ظاهر نہ تا معروف گردد و بعد از شہود اسم غیب موجود نہ تا معلوم شود لذا غیب لا یعرف بوده و خواهد بود. طوبی از برای نفسی که در این کلمه تامّہ محکمہ الہیہ تفکر نماید و بہ گوہر مقصود کہ در آن کنز مودعست فائز شود و اگر کسی ادّعی عرفان غیب من حیث ہو غیب نماید کاذب بوده و خواهد بود. آن جمال قدم، اعظم از آن است کہ بدون خود معروف گردد و عالی تر از آنست کہ بدون ذات مقدّس خود موصوف شود. چه کہ آنچه را مخلوق در منتهی مراتب خود ادراک نماید این ادراک در مخلوق و ہمی است کہ بانفسہم لا نفسہم احداث شدہ فتعالی من ان یعرف القدم بالحدوث. و چون ابواب عرفان و ادراک مسدود و منتهی رتبہ عرفان عباد مردود محض فضل و جود سلطان وجود مظاهر احدیہ و مطالع عزّ صمدیہ را از افق اتّنی انا الظّاهر فوق کلّ شیّ ظاهر فرمود تا جمیع ناس بہ عرفان آن شمس مشرقہ از افق حقیقت بہ عرفان اللہ فائز شوند و بہ اطاعت آن ذوات مقدسہ برضی اللہ و طاعتہ مرزوق گردند. و بمقتضای عدل و ظہور فضل بہر یک از مظاهر عزّ باقیہ حجّتی و برہانی عنایت فرمود تا برای نفسی مجال اعراض و اعتذار نماند و بر

کَلِّ حِجَّتِ الهی بالغ و کامل گردد. و مقصود از این فضل اکبر آنکه ناس را تربیت نمایند که شاید به مملکت وجه داخل شوند و به مقام ببقی وجه ربّک که مقام سدره منتهی وجود انسانی است فائز گردند و باقی مانند. قسم به جمال قدم که اگر نفسی یک بار از این دنیا طاهر و مقدّس شده به رفیق اعلی ارتقاء جوید ابداً فنا نه بیند به هستی اندر هستی رسد و ابداً نیستی و فنا را به این هستی و بقا راه نه. ولکن چه فایده که این ناس با قلوب غیر طاهره این نغمه الهی را ادراک ننمایند. باری این ظهورات عزّ احدیه از اول لا اول بوده تا آنکه زمان منتهی شد به ظهور بدیع اوّل در قمیص آخر و طالع شد از مشرق اعلی نقطه اولی جلّت عظمته و علت آثاره و عزّ کبریائه و ناس را بشریعه بقا هدایت فرمود جمیع عباد تمسک به رؤسای خود از علماء جسته ابداً بساذج عزّ احدیه اقبال نمودند مع آنکه ظاهر شد بحجّتی که کَلِّ از اتیان مثل آن خود را عاجز مشاهده نمودند. بعد به معارضه برخاستند و خواری عادت طلب نمودند آن ذات قدم رساله استدلالیه که بدلائل السّبعه معروف است مرقوم فرمودند و جمیع حجّت و دلیل را به آیات منتهی نمودند و از قلم قدس جاری که الیوم این آیات که از سحاب عزّ نازل شده حجّت است بر شرق و غرب عالم و حجّتی فوق آن نبوده و نخواهد بود چنانچه ولیعهد آن جوهر صفا را در مجلس خود حاضر نمود و حجّت خواست آن جمال قدم فرمودند آیات الیوم حجّت است بالاخره نپذیرفتند و کل بر قتل آن ساذج قدم فتوی دادند الا معدودی که به آیات الهی موقن شده و از مغرب کفر و ضلال به مشرق ایمان و اقبال توجّه نمودند. و بعد آن ذات قدم در کَلِّ الواح منزله جمیع را

به این ظهور اعظم بشارت داده چنانچه سطری از بیان نازل نشده مگر آنکه این ذکر امانع در او مذکور و جمیع را نصیحت فرموده که مباد در حین ظهور مثل امت فرقان به حروفات بیان و کلمات منزله در آن از جمال رحمن محتجب مانید. مع این وصایا این ظهور اعظم و طلوع قدس اکرم که بتمام قدرت الهیه و جمیع حجج مطالع عزبائیّه ظاهر شده کلّ اعراض نموده اند. ای کاش به آنچه ملاء فرقان ارتکاب نموده اند کفایت می نمودند چه که ملأ فرقان همان فتوی بر قتل جمال سبحان داده اند و لکن این طایفه بر قطع سدره الهیه جهد نموده چون خود را عاجز مشاهده نمودند زبان افتراء گشودند و البته تا حال نعیق مشرکین به آن ارض رسیده و لکن حمد خدا را که اموری به این ساذج اطهر نسبت داده اند که هر نفسی که اقلّ من شعیر صاحب شعور باشد و اقلّ از ذره صاحب نظر ادراک می نماید که این مفتريات از منبع غلّ و مخزن حسد و معدن بغضاء ظاهر شده. اذّا یتکلّم السن کلّ الذّرات بان لعن الله اولّ ظالم ظلم نقطة الاولى فی ظهوره الاخری و حارب بنفسه و جادل بآياته و کفر بلقائه ثمّ افتری علیه. باری ای عبد این است شأن این عباد نا بالغ بیست سنه جمال قدم در دست اعدا مبتلی بشأنی که در کلّ حین در معرض هلاک بوده گاهی در سجن اعدا و گاهی در سلاسل و اغلال و گاهی اسیر فجّار مع ذلک نسبت دنیا و حبّ آن به این ساذج روح داده اند مع آنکه جمیع دنیا و ما فیها خلق او بوده و اگر بر ارض الماس هیکل عرش مستقر شود سزاوار بوده بلکه خدّام درگهش را لایق و حال آنکه قسم بسطان قدم که طائفین حولش از دنیا و ما فیها مقدّس بوده و خواهند بود چنانچه اگر نفسی مشاهده

نماید فلسی از دنیا و اسباب متعلّقه به آن نزد مهاجرین نخواهد یافت. حمد محبوبی را که کلّ را صابر و شاکر خلق فرموده و این سخنها و امثال آنرا ذکر ننموده اند مگر آنکه القای شبهه در قلوب نمایند دیگر غافلند از اینکه فعل حقّ چون شمس مشرق و لائح است و هر ذی بصری ادراک نموده و می نماید. ای عبد به پر معنوی بسماء قدس الهی پرواز کن و خود را از اشارات ما سوی الله مطهر نموده بمنظر اکبر ناظر شو قسم بحقّ که ضرّم اعظم از آن است که ذکر شود و بلایم اکبر از آنست که به قلم مرقوم گردد. انّما اشکو بشیّ و حزنی الی الله واته لنعم المولی و نعم النصیر. ان شاء الله در این ایام از بدایع افضال سلطان لایزال محروم نمانید و از حریق بیمثال ذوالجلال ممنوع نشوید و البهاء علیک و علی من معک من کلّ مؤمن موقن ثابت صابر شکور.

(٢٠٢) الاقدس الاعظم

هذا كتاب من لدنا الى من فاز بايام الله العزيز الحميد. ان يامحمد قد
 ظهر الفرد الاحد ونادى المناد القدرة لله العلى العظيم قد تَضَوَّع عرف
 القميص و الناس فى معزل بعيد قد منعهم الهوى عن التَّوَجَّه الى الله
 مالک الورى طوبى لمن نبذه عن وراه مقبلاً الى موليه القديم. ان اذكر
 ربك فى ايامك هداما يبقى معك و ينفعك و ما تراه اليوم سيفنى
 كما تنظر وتكون من الشاهدين. قل كونوا على شأن ينبغى لهذا اليوم
 كذلك يا امرکم من عنده علم كل شئ فى كتاب مبين طوبى لكم بما
 كنتم تحت لحاظ رحمة ربکم الغفور الكريم. ان يا قلم الاعلى تحرك
 على ذكر الحسين مرةً اخرى فى هذا اللوح البديع اشهد انك انت
 الكريم ذوالمجد العظيم بك ظهر الجود فى الوجود و دلح ديك
 العطاء على افنان سدره المنتهى واشرفت شمس الفضل من هذا الافق
 المنير. قل يا حسين قم على خدمة الله وامره اياك ان تمنع ظنون
 المريبين. هل من منقطع يخرج من حصن الآمال مقبلاً الى المال و
 هل من ذى نظر لا يمنع النظر عن هذا المنظر الكريم.

قل يا قوم فكروا اليوم اين الذين اشتغلوا قبلكم بما اشتغلتهم واين الذين
 افتخروا بالدنيا الفانية و اين سرورهم و غرورهم و قصورهم قد رجعوا
 الى قبورهم ان ربك لهو العليم الخبير. حوّل النظر الى المنظر الاكبر قل
 يا الهى اقبلت فى ايامك فارحمنى ثم احفظنى و اجعلنى راضياً
 برضائك و ثابتاً على حبك انك انت المقتدر القدير.

(۲۰۳) الاقدس الامنع الاعلى

ذَكَرْتُ مِنْ لَدُنَّا لِمَنْ اَقْبَلَ اِلَى مَوْلَى الْعَالَمِ اِذْ ظَهَرَ بِاسْمِهِ الْاَعْظَمَ لِيَشْرَبَ
 رَحِيقَ الْحَيَوَانِ مِنْ قَدَحِ عَنَايَةِ رَبِّهِ الْغَفُورِ الْكَرِيمِ. اِنْ اسْتَمَعَ نِدَاءَ رَبِّكَ
 ثُمَّ اسْجَدَ لَوَجْهِهِ الْمَقْدَسِ الْمُنِيرِ اَنَّا ذَكَرْنَاكَ مِنْ قَبْلِ تِلْكَ مَرَّةً اُخْرَى
 لَتَطْمَئِنَّ بِفَضْلِ مَوْلِيكَ الْقَدِيمِ. اِنْ اَعْرِفْ قَدْرَ خَالِكَ قَدْ نَسَبَهُ اللَّهُ اِلَى
 نَفْسِهِ وَامْرَهُ بِالْحَضُورِ لَدَى الْعَرْشِ فِي هَذَا الْمَقَامِ الْعَزِيزِ الْمُنِيعِ. نَشْهَدُ
 اَنَّهُ فَازَ بِلِقَاءِ اللَّهِ فِي اَيَّامِهِ وَحَضَرَ لَدَى الْعَرْشِ وَسَمِعَ نِدَاءَهُ اِذْ اَعْرَضَ
 عَنْهُ كُلَّ مُشْرِكٍ بَعِيدٍ اَنَّهُ مِنَ الَّذِينَ نَصَرُوا اَمْرَ رَبِّهِمْ وَاتَّبَعُوا مَوْلِيَهُمْ
 الْكَرِيمِ. طُوبَى لِمَنْ احْبَبَهُ خَالِصاً لَوَجْهِهِ اللَّهِ وَلِلَّذِينَ نَسَبَهُمُ اللَّهُ اِلَيْهِ اَنَّ
 رَبِّكَ يَجْزِي مَنْ نَصَرَهُ وَقَامَ عَلَى خِدْمَتِهِ بَيْنَ الْعَالَمِينَ اِنْ اَفْرَحَ بِهَذَا
 الذِّكْرِ الَّذِي بِهِ اسْتَفْرَحَ الْمَلَأُ الْاَعْلَى وَانْجَذَبَ مَدَائِنُ الْاَسْمَاءِ وَكُلُّ
 قَلْبٍ طَاهِرٍ مُنِيرٍ.

(٢٠٤) الابدع الاعظم

سبحان الذى نطق و انطق به من فى السموات و الارضين قد اتى
 بمظهر به خرقت الاحجاب و ظهر ما كان مكنوناً فى علم الله العليم
 الحكيم به ناح الطاغوت و فزع الجبت و نضب كل ماء مهين. طوبى
 لمن عرف المعروف و فاز بعرف الرحمن اذ ارسل من شطر القميص قد
 تمت الحجة و كملت النعمة و احاط البرهان من فى العالمين انه لم
 يمنع شئ عن ذكر الله ينطق بثنائه رغماً للذين كفروا بالله و كانوا من
 الظالمين انما البهاء من لدنا على كل مقبل مستقيم.

(۲۰۵)

اللہ ابھی

قد سمعنا ندائک و رأینا اقبالک اقبلنا الیک من هذا الافق الاعلیٰ
 لتشکر ربّک بهذا الفضل الذی لا یعادله ملکوت الانشاء قل سبحان
 ربّی الابهی.

(۲۰۶) العلىّ العظيم

طوبى لك بما نزلت لك من جهة السّجن آيات ربّك هذا من فضلى
عليك لتكون من الشّاكرين. انه فى بحبوحة البلا يدع الاحبّاء الى الله
مالك يوم الدّين ان اتّحدوا فى الامر انّ الذى يجدونه فى معزل من
الغفله ذكّروه بالحكمة فى ايام معدودات ان اعرض وتولّى بعد ما جائه
الهدى فاعرضوا عنه واقبلوا بقلوبكم الى الله ربّ العالمين. قد سبقت
رحمتى غضبى ان اقتدوا ربّكم فى الاخلاق هذا خير لكم عمّا فى
السّموات و الارضين. قل ان اجتنبوا كبائر الاثم و لاتقربوا الى
يدعوكم الى النّار اتقوا الله وكونوا من المتّقين.

(٢٠٧) بسم الله الاقدس الاعلى

ما حضر بين يدينا كتابك ولكن عندنا علم ما سطر فيه وان ربك بكل
 شئ عليم والملائكة الحافظات صافات تلقاء الوجه ويعرضن علينا ما
 حدث في ارضك و عن ورائهم عند ربك من علوم ما اطلع بها
 احدمن العالمين. ليس لاحد ان يمتحن الله ربه وانه يمتحن من يشاء و
 انه لهو العزيز القدير و ما ذكرت رحمة الله كذلك قضينا الذكر في لوح
 مبين. تفكر فيما نزل من القلم الاعلى لتعرف ما اراد به مراد العالمين
 ينبغي لكل نفس شرب خمر رحمة ربه الرحمن من يد الغلام بان ينطق
 في اول فجر ايمانه بالله المقتدر العزيز المنان ما قاله الخليل بعد كشف
 الحجاب مقبلاً الى الله ربه السبحان. وجهت وجهي للذي فطر
 السموات والارض كذلك علمناك والذين آمنوا لشكر الله في كل
 الاحيان و تنقطع عن الاكوان حباً لله العزيز العليم.

(۲۰۸) باسم ربنا العلى الاعلى

فسبحانك اللهم يا الهى لم ادربائى ذكرارفع اعلام هدايتك
 للمخلصين من عبادك ان اذكرک بانک انت سلطان الملوك هذا شأن
 يرجع الى المملوك و ان اصفک بانک مظهرالنور هذا امر بعيد الى
 مطالع الظهور وان اقول انک صاحب الملك هذا ذکر لاهل الجبروت و
 وصف لاصحاب الملكوت و ان اقدسک عن کلّ ذلك وکلّ ما يعرفه
 العارفون و هذا نعت وصفت به من قبل من مظاهر نفسک و مطالع
 امرک. فوعزتک صرت متحيراً بين يديک لانّ عبدک هذا لو يذکرک
 بما الهمته من جواهر اسرار کلمتک لينصعقوا احبائک لانّ هذا سرّ لن
 تحمله النفوس ولن تطيقه العقول و ان اذکرک بما ذكرت من
 قبل هذا ليس بمقبول. فسبحانک سبّحانک اسألك بسراج هویتک فى
 مشكاة قدس احديتک بان تلهم عبادک ما يغنيهم عن دونک و
 يقدّسهم عمّا سواک ثم انزل على عبدک الذى سمّيته باسم الرا والضّا
 من جواهر علمک المکنون ولطایف اسرارک المخزون ليجمع عبادک
 على حبّک و يصلهم الى رفرف لقائک ثم اجعل هذا الكتاب عليه
 قميص جمالك و ثوب اجلالک ليجد رايحة البقاعن مصر اللقا
 و انک انت المقتدر العزيز المحبوب. فالق كلمة التكبير على الذين هم
 سافروا فى سرّهم و هاجروا الى الله فى قلبهم و نزلوا عليه فى جهرهم
 لتكون النعمة من عنده بالغة على العالمين.

(٢٠٩) بسلطاني الظاهر في السّجن

كتاب نزل بالحقّ لمن اقبل الى الله و فاز باصغاء ندائه اذ ارتفع من
 منظره المشرق المنير. انا نخطب في كلّ الاحيان من في الامكان و
 ندعوهم الى الفرد الخبير. منهم من اتّبع الهوى و اعرض عن مشرق
 البيان اذ انار بهذا النّير اللّاح المشرق المنير. انّ النّاس غفلوا عن
 مثوبيهم بما اتّبعوا كلّ فاجر لئيم يدعون نعمة الله عن ورائهم مقبلين الى
 الجيفة الممتنة الا انّهم من الخاسرين. طوبى لغريب قصد وطنه الاعلى
 و لمسكين تشبّث بذيل الغناء و لبعيد تقرب الى هذا البحر العظيم لو عرف
 النّاس لسرعوا بالقلوب الى شطر المحبوب قد اخذتهم الغفلة على شأن
 منعته عن هذا الصّراط المستقيم. يا احبائي ان اجتمعوا على حبّ
 الله ايّاكم ان تختلفوا في امر الله اراد لكم المحبّة و الاتّحاد أنّه لهُو
 العليم الخبير. تمسّكوا بما امرتم به أنّه ينفعكم في الآخرة و الاولى و
 يقربكم الى افقه المنير قد فاز اسمك بمنظر ربّك و نزل لك هذا
 اللّوح البديع ان اعرف قدر هذا المقام لعمرى أنّه لمقام كريم. لا تحزن
 بما لم ترد مقرّالذي اردته أنّه قبل عملك في سبيله و شهد بـوورودك
 مقرّالعرش هذا ما حكم به مراد العالمين ان افرح و كن من الشّاكرين.

(۲۱۰) بسم الله الابهى

زم ان استمع النداء من حول الضريح الله لا اله الا هو العليم الحكيم
 ان لا تحزن فى امر ربك من شئ سوف يطوى بساط الدنيا بامر ربك
 المقتدر القدير. فاعلم ان الزا من حروف اسمى المنزه قد جعلناها صدر
 اسمك ان اعرف وكن من الشاكرين و جعلناها طراز اسمك بين
 العالمين ينبغى لك بان تكون منزلها لتحكى عن هذا الاسم العظيم.
 فاعلم بان مقصود الله من هذا الاسم تنزيه النفس من اعدائه كذلك
 نزل بالحق من لدن عزيز عليم. هذا ما يذكر فى الرتبة الاولى انك فرت
 بها ان اشكر وكن من القانتين وفى الرتبة الثانية تنزيه النفس عن كل
 ماكرهه الله وانزله فى كتابه المبين. بحب الله لا يضرک شئ فى ايامه
 انك ممن ذكرت فى اللوح من قلم الله الواحد الفرد العزيز الحميد. تالله
 لو ترى ما عند ربك لتطير الى الافق الابهى. نسأل الله بان يوفقك
 فى كل الاحوال ويزررك ما قدر لك انه وليك و ولي المخلصين.
 قم على نصرة ربك بالحكمة ثم اتبع الفضل من عنده انه عليك
 رؤوف رحيم. قد هاجر حرف السين الى الله الى ان ورد ارض السج
 لما منع عن الحضور قدرنا له اجر من حضر تلقاء العرش مرتين ان
 ربك على كل شئ محيط وكان له نصيب من قبل حين الذى اشرق
 شمس القرب عن افق العراق ان ربك لهو العليم الخبير. طوبى له و
 لمن معه انا وجدنا منهما رائحة الامانة و الوفا نسأل الله بان يوفقهما
 على ثناء نفسه العلى العظيم و الحمد لله رب العالمين سوف يفتح باب
 السج ايدى من اراد عند ربك حكم كل شئ فى لوح حفيظ.

(٢١١) بسم الله الاعظم

هذا كتاب من لدن مالک الاسماء الى الذى تمسک بعروة الابهى و
اقبل الى الله فاطر الارض و السماء لتجذبه كلمات ربه الى المقام الذى
كان فى ام الكتاب بالحق محمودا و يقوم بين العباد بذكر الله مالک
يوم التناد لعل يقوم الراقدون من المهاد و يتوجهن الى شطر كان بانوار
الوجه مضيئا. يا عبد قم عن رقد السكون ثم ادع الناس الى الله
المهيمن القيوم كذلك قضى الامر فى اللوح و اتى الحكم بسلطان
كان على العالمين محيطا. قد تشرف تلك الديار بقدوم ربك المختار
و يسمع من كل شجر انه لا اله الا هو ان هذا لهو الذى وعدتم به فى
لوح كان بام الكتاب لدى الوهاب المذكور. يا قوم لا تتبعوا اهوائكم ان
اتبعوا الهكم انه قد اشرق من افق الرحمن ببرهان كان فى اللوح من
قلم الروح مسطورا. اتعبدون الاسماء و تدعون فاطر الارض و السماء ما
لكم لا تتخذون اليه سبيلا يخوفكم سطوة الملوك لعمري اعلاهم من
المملوك و انا المالك بالحق قد جئت بامر كان فى اللوح عظيما. انا
بلغنا الملوك رسالات ربهم و ما منعنا اقتدارهم و ما ورد علينا من
البلايا كذلك كان الامر فى لوح القضاء من قلم الابهى بالحق مكتوبا.
نزلنا لهم آيات بينات و ارسلناها اليهم بقدرة من لدنا ليعلموا ان البلاء
لا يمنع البهاء ينطق فى السجن بما يستبشر به افئدة الابرار و يضطرب
الذى كان من نفحات الوحى محروما. طوبى لك بما فزت بعرفان
ربك و اقبلت الى قبلة الآفاق بقلب كان فى حب الله قويا لا يحزنك
قول المشركين انهم كرماد سوف تمر عليه ارياح عاصفات و تجعله هباء

منثوراً. هل يبقى مع سلطانه من احد لا وربك الرحمن سيفنى من فى
الأكوان ويبقى الملك لسلطانٍ كان فى ازل الآزال بالحق عظيمًا. ذكر
الذين آمنوا وبشرهم بما نزل من لدى العرش كذلك امرناك بالحق
انه كان بعباده خبيراً بصيراً. قد حضر لدى العرش ما ارسلته قبلناه فضلاً
من لدن ربك و نسأله بان يؤيدك فى كلّ الاحوال انه لهو المقتدر
القدير.

(۲۱۲) بسم الله الاقدس الابهی

هذا كتاب لمن آمن بالله مالک القدم طوبیٰ لک یا عبد بما اظهر الله
 من صلیک من فاز بالحج الاعظم وشهد بحبه من فی الملاء الاعلیٰ.
 ثمّ الحلّ والحرم نزل فی حقّه من جبروت ربّک الرحمن ما عجز عنه
 القلم کذلک يختصّ الله من یشاء بفضلہ کما اختصّ من قبله من
 الامم. ان اشکر الله بما ذکرک من القلم الاعلیٰ فی هذا السّجن
 المحکم لاتحزن عن شیء فتوکّل علی الله محیی الرّمم. لو تعرف ما قدر
 لک تالله تطیر من الشّوق الی مقام الّذی حبس فیہ من ینوح لما ورد
 علیہ عیون الاصفیاء ثمّ المشعر والزّمزم والبهاء علیک وعلی الّذین فی
 حولک من لدن ربّک الاکرم.

(۲۱۳) بسم الله الاقدس الابهی

ذکری امتی الّتی اظهرها الله فی ایّامه لتجد نفحات ربّها الرّحمن عن
 شطر الرضوان و هذا فوز عظیم ان اشکری ربّک بما حضر تلقاء الوجه
 من نسبه الله الیک أنّه عزّ لک و ربّک هو الحاکم علی ما یرید. یرفع
 من یشاء بامرہ أنّه ولیّ المحسنین طوبی لک و للاماء اللّائی آمنّ بالله
 و انقطعن فی حبّه عن العالمین. آنسی بذكر اسمی انّ ربّک یدکرک
 فی هذا السّجن العظیم و البهاء علیک و علی اللّائی فزن بهذا الذکر
 الاعظم البدیع و الحمد لله ربّ العالمین.

(۲۱۴) بسم الله الاقدس الابهى

فاعلم يا ايها السالك الى الله يشهد الاشياء كلها بانك فزت بقاء الله
 رب الآخرة والاولى ودخلت بقعة التي كل ذره منها تنادى لا اله الا
 هو العلى الاعلى ان استمع ندائى ولا تحزن من الذينهم كفروا بالله فى
 هذا اليوم الذى فيه استوى على العرش وينادى من فى الثرى قل
 سبحانك يا الهى لك الحمد بما قدرت لى خير العالمين بحيث
 حضرتنى فى مقام الذى يسجده من فى السموات والارضين. اى رب
 اسألك بنفسك بان تجعلنى ثابتاً فى امرى وقائماً على خدمتك و
 قدرلى ما هو خير لى انك انت العليم الحكيم.

(٢١٥) بِسْمِ اللَّهِ الْاَقْدَسِ الْعَلِيِّ الْاَعْلَى

فاعلم بانّ الغافلين اخرجونا عن مدينة الله بظلم مبين و بذلك ارتفع عويل البكاء بين الارض والسّماء وناح اهل ملاً الاعلى ولكنّ الغلام فى فرح مبين ولدى الخروج فدى احد نفسه حباً لله ربّ العالمين و انا نادينا العباد باعلى الصّوت و دعوناهم الى شطر القدس و ما منعنا البلاء عن ذكر الله فى ذلك اليوم العظيم. وفى كلّ حين نزلت الآيات من جبروت ربّكم مالک الاسماء و الصّفات بحيث اخذت نفحاتها العالمين و الذى كان فى قلبه نور ربّك عرف عرف القميص و صار مقبلاً الى الله و منقطعاً عمّا سواه و الذى كان غافلاً ما وجد نفحات القدس ومرت عليه كمرور نسائم الفجر على النّائمين الى ان وردنا فى شاطئ البحر اذاً استوى بحرا لعظم على الفلك و فى ذلك لآيات للمؤمنين و جرت الفلك الى ان استقرّت امام مدينة سمّيت بالازمير قد حضر تلقاء الوجه اسمنا المنير و كبّ بوجهه على رجل الغلام و اراد ان يفدى نفسه لله مكباً على الرّجل و انّ ربّك بكلّ شئ قدير. لم يزل كان سائلاً ربّه هذا المقام المرتفع العزيز المنيع قد قضى الله ما اراد و امرنا بخروجه عن الفلك فلمّا خرج صعد روحه الى الافق الاعلى تالّله استقبله ملائكة المقرّبين و فى ذلك اليوم ما انقطع النزول و الصعود يهبط قبلاً من اهل ملاً الاعلى و يصعد قبلاً اخرى كذلك كان الامر انّ ربّك لهو الغفور الرّحيم. ثمّ جرت الفلك بامر الله المقتدر العليم الحكيم الى ان صرنا مقابلاً بمدينة التّى سجن فيها من قرّت بظهوره عيون المرسلين و خرجنا عن الفلك و خرج معنا من كان فى حولنا

ومنع الظالمون اربعة منهم واشتعلت بذلك قلوبهم الى ان نبذ احد منهم نفسه من الطبقة الاولى فى البحر حزناً للفراق كذلك ورد علينا من الذين يدعوننا بالليل والنهار ولا يكونن من الشاعرين وفى حين القاء نفسه نادى الله بهذا الاسم الاعظم العظيم اذاً امسكه ملائكة الحافظات بامر الله الملك العدل العليم الى ان بلغ اليه من اخرجه كذلك قضى الامر من لدن مقتدر قدير. تالله يعجز عما ورد علينا فى سبيل الله اقلام الارض كلها والسن من عليها ولكن انا فى فرح لا يقابله فرح الدنيا ونقول يا الهى لك الحمد يا الهى بما اخترتنا لقضائك و اختصاصتنا لحمل البلاء فى حبك ورضائك. اسألك بنفسك بان تحفظ احبتك عن كل ما يمنعهم عن ذكرك و ثنائك ثم استقمهم فى تلك الايام التى احتجب فيها اكثر اهل مملكتك عن التوجه الى وجهك اذك انت المقتدر على ما تشاء و اذك انت المهيمن القيوم. قد نزل من قبل ما ورد علينا فى الخروج والدخول وكررنا فى هذا اللوح لتكون من المطلعين والحمد لله رب العالمين.

(۲۱۶) بسم الله الاقدس الاقدس

يا اهل ملاء الاعلى قد قدّر لنا قضاياء اخرى و ارادو اليوسف البقاء
 بئرا اخرى فى حصن العكّا فسوف يخرجوننا من هذه الارض و يحبسونا
 فيها و أنّها مدينة خربة غير منزّهة هوائها رديّة و مائها منتنة و ارادوا ان
 يسدّوا على وجه الغلام نعماء الّتى قدّرت لنفسه من لدى الله المقتدر
 العزيز العالم. فسوف تنظرون و تسمعون ما اخبرناكم به فى هذا اللّوح
 الّذى يتذرّف اعين المقرّبين بما رقم فيه من اسرار القضاء و يرتفع
 ضجيج المخلصين بما يرد علينا كره اخرى انا نشكر الله بما يرد علينا
 فى حبّه و رضائه و أنّها مدينة جهة منها الى نهر الاردن الّذى عبر عنه
 الخليل و دعا الله ربّه بربوات اهل الفردوس و جهة اخرى الى بريّة
 القدس الّتى فيها ارتفع نداء التّبيين و المرسلين بان ليّيك اللهم ليّيك
 فسوف نستنشق هوائها و نسمع ما ارتفع فيها و جهة اخرى الى بريّة
 السّينا تالله اذا يتوجّه الغلام اليها ينطق كلّ ذرّة من ذرّاتها و كلّ ورقة من
 اشجارها و كلّ رمل من رمولها باّنه لاله الا هو ان يا احبّائى اذا سمعتم
 زرايائى الّتى لامثل لها فى الابداع لاتحزنوا لانا خلقنا للبلايا و
 جعلها الله دهنّا لهذا المصباح فهنيئاً لمن يعرف لحن القول و يأخذه
 نفحات كلمات هذا الغلام الّذى كان هدفاً لسهام الانام فى سبيل الله.
 قل انّ هذا غلام لو يغرقونه فى البحر يسبّح مع الحيتان و لو ينصبون
 رأسه على السّنان ليذكر بين العباد ربّه الرّحمن و لو يقطعون اعضائه كلّ
 عضو منه ينادى قد فزت بما هو املّى و رجائى. انتم يا احبّائى لاتحزنوا
 ثمّ اسلكوا على اثرى و تمسّكوا بعروة الله لو يكشف الغطا لتفدون

انفسكم لاستماع كلمة التى يخرج من فم المحبوب و يأخذكم جذب
الاشتياق على شأن لا يمنعكم السّلاسل و ضوضاء اهل النفاق عن
التّوجه الى نير الآفاق. يا احبائى انتم ابناء الرّوح لاتحزنوا من اجسادكم
ان استبشروا ببشارات الرّحمن بروح و ريحان ثمّ استقيموا على حبّ الله
وامره ثمّ اتبعوا ما نزل فى الكتاب و لاتعقبوا كلّ مشرك مرتاب.
كذلك ينصحكم الغلام حين الّذى ينغمس فى بحر الاحزان بما
اكتسبت ايدي الغافلين و ينطق لسانى و قلبى و جوارحى و شعرى بان
الحمد لله ربّ العالمين و قد منع الغلام عن التّحرير و الّا لارسلنا الى
كلّ واحد من احبّاء الله ما يجعله منقطعاً عن العالمين. قد حبس نفسى
ثمّ قلمى و الاخر اعظم من الأوّل و هذا لم يكن الّا لعدم الاستعداد
فى اهل الایجاد سوف يأتى زمان يستشعرون ببعض ما ارتكبوا ينوحون
و يتضرّعون و لا يجدون لانفسهم ما يغنيهم عمّا فات منهم. كذلك
يخبركم قلم الصّدق و انّ ربّكم الرّحمن لشهيدٌ على ما عملوا و يعلمون
وانّه لعليم بما فى الصّدور.

(۲۱۷) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلی

حیرت اندر حیرت و عجب اندر عجب که این فانی مفقود در اوّل عرایض و مکاتیب و رسائل و نامها ذکر مینماید سلطان وجودی را که به یک کلمه مبارکه این نبأ عظیم را بر پا نموده مفقود کجا سلطان وجود کجا این ذکر هم خطا بوده و هست اگر جمیع عالم اراده نمایند یک حرف از کلمه علیا را که از کتر قلم اعلی ظاهر شده وصف نمایند و یا ثنا گویند اگر انصاف دهند بر عجز اقرار نمایند در جمیع اوان لآلی حکمت و بیان از خزانه قلمش ظاهر و نفحات وحی از آیاتش متصوّع و لکن بصر و شامه عالم ممنوع و محروم مگر نفوسی که آنچه موجود و مشهود است ایشان را از توجه منع ننمود و از اقبال باز نداشت از بحر بیان آشامیده اند و از انوار آفتاب حقیقت منور گشته اند ایشانند مشارق اسماء الّهی و مطالع صفات نامتناهی فی الحقیقه ذکر و ثنا در این مقام به ایشان راجع و سزاوار کتب و صحف و زیر در این مقام شاهد و گواه سبحانه اللّهم یا مجری الانهار و مرسل الاریاح و منزل الآیات و مظهر البینات اسألك بظهورات قدرتك و بروزات قوتك و اقتدارك بان تؤیّد حزبك علی ما ینبغی لایامك و یلیق لنسبتهم الیک ای ربّ تربهم معروفین باسمک زینهم بما ینبغی لهذه النسبة العظمی و المقام الاعلی انک انت المقتدر علی ما تشاء و فی قبضتک زمام الاشیاء ای ربّ ترى العبد اراد ان یذکر افنانک و یصفه بما علّمته بجودک و عطائک بعد ان یری لسانه کلیلاً عن ذکر من نسبه الی نفسک و جعلته من افنان سدرتک اسألك یا اله الوجود و مالک الغیب والشّهود

باسمک الّذی به زینت اولیائی بطراز خدمتک و نسبتک و نصرتک
 بان تنزل من سحاب کرمک و سماء فضلک علی افنانک ما یکون
 باقیاً ببقاء ملکوتک و جبروتک فلما رأیت عجز نفسی و فقری و فاقتی
 رفعت ایادی الرّجاء الی هواء رحمتک و سماء عنایتک لتذکرهم
 فضلاً لهذا العبد الکلیل و عنایتةً لهذا المسکین الفقیر انک انت الّذی
 شهد بفضلک الکائنات و بعنایتک الموجودات لا اله الا انت العلیم
 الحکیم. روحی لخدمتکم ولاستقامتکم الفداء دستخط حضرتعالی که
 مطلع حبّ الهی بود بمثابة نور مقرر و محلّ و روح و قلب را روشن نمود
 اگر بگویم آب صافی لطیف بود صادق چه که اعضاء را تازه نمود و
 اگر عرض نمایم نار محبّت الهی بود صحیح و درست چه که حرارت
 حبّ از جمیع جوارح ظاهر و مشهود هنیئاً لکم و لقلمکم و لهذا الخادم
 الذّاکر الحاضر حقّ جلّ جلاله شاهد و گواه که هر حین اظهار عنایت از
 ملکوت فضل الهی نسبت به افنان سدره ظاهر این عبد گویا به جمیع
 لسان لک الحمد یا اله العالمین عرض مینماید. باری بعد از قرائت و
 اطلاع مقام عرش را آمل و بعد از حضور ما هوالمسطور بشرف اصغاء
 فائز قول الرّبّ تعالی و تقدّس: بسمی الناظر من افقی الاعلی سنّه
 گذشته از افق قضاء ظاهر شد آنچه میزان رضا بود جاهلی به ریاست
 حکومت این مدینه جالس تارک معروف و عامل منکر به شقاوتی ظاهر
 که جمیع اشیا در سرّ به ناله و حنین مشغول و لکن مظلوم به فرح و سرور
 مشهود در لیالی و ایّام به کلمات سخیفه نالایقه ناطق سبحان الله
 به اندک اسبابی چنان غافل مشاهده شد که گویا از عالم شعور بذره ای
 فائز نه و از دریای دانش به قطره ای مرزوق نه. یا افنانی علیک بهائی و

عنایتی از حق بطلب عباد خود را راه نماید و آگاهی عطا فرماید شاید مبدأ و مرجع خود را بیابند و به آن عارف شوند. قل الہی الہی اسألک بالمقام الذی فیہ ارتفع ندائک الاحلی و بالافق الذی منہ اشرق نیر امرک یا مولی الوری و بالآذان الّتی فازت باصغاء ندائک و بالاراضی الّتی تشرف بقدمک و بالاشجار الّتی فازت بلحظات اعین عنایتک بان تؤیّد عبادک علی الاقبال الیک و التّوجہ الی انوار وجہک و التقرّب الی بساط عزّک. ای ربّ لا تمنعہم عن بحر رحمتک و عن سماء جودک و فضلک انت الذی احاطت عنایتک و سبقت رحمتک ولاحت شمس فضلک لا الہ الا انت القوی الغالب العلیم الحکیم. انتہی بعد از عرض در حضور ظاهر شد آنچه کہ سبب حیوة عالم است و علّت اشراق نیرکرم. صد ہزار حیف کہ عباد جاہل غافل از این نعمت عظمی و عنایت کبریٰ نیز محتجب شدہ اند آیا سبب آگاهی چیست و علّت تذکرّ چہ. آیات عالم را فرا گرفته بینات عرصہ وجود را پر کردہ قدرت و اقتدار امام وجوہ ظاہر و باہر چنانچہ از اوّل یوم مع اعراض و انکار علماء و فقہاء و امراء حقّ جلّ جلالہ من غیرسترو حجاب ملوک و مملوک را بہ افق امر دعوت فرمود و راہ نمود در یک آن لسان عظمت توقّف ننمود. کی این خادم فانی قادر است بر ذکر آنچه دید و شنید للہ الحمد آنچه ظاہر شدہ امام عیون بودہ ہیچ منصفی و ہیچ عادلّی و ہیچ صادقی انکار ننمودہ و نمی نماید معذّلک اعمال خلق حایل گشتہ و از خالق محروم داشتہ. شخص کردی در نیمہ بند از جانب دولت بریاست مأمور و برکسی حکم جالس نعوذ باللہ از اعمال و اقوال و کردار او بہ ظلمی ظاہر و بہ نار بغضا مشتعل و

چون از حدّ تجاوز نمود عدل الهی او و سایر مأمورین را که با او شریک و متحد بودند اخذ نمود اخذ عزیز مقتدر. باری مقصود آنکه بریاست دو یوم نعمت ابدی از برای خود مهیا نمود این است شأن ناس نسناس. ذکر جناب میرزا حسین خان علیه بهاء الله را فرموده بودند عریضه ایشان در ساحت اقدس اعلیٰ عرض شد الحمد لله بذکر قلم اعلیٰ از قبل فائز گشتند و در این حین هم یک لوح اقدس از سماء مشیت مخصوص ایشان نازل و ارسال شد انشاء الله به آن فائز شوند و از بحر بیان رحمن بیاشامند. دستخطّ ثانی آن حضرت که به تاریخ دوّم شهر محرّم الحرام مزین بود رسید نفحه اش علّت سرور و عرفش مطلع انبساط هر حرفی از آن گواهی بود براستقامت آن حضرت. این فانی از حقّ باقی سائل و آمل که در هر آن توفیق عطا فرماید و بر ذکر و ثنای افنان سدره مبارکه موفق دارد و بعد از اطلاع مجدد در ساحت اقدس بشرف اصغاء فائز دیگر معلوم است بحر بیان در این مقام چه اظهار فرمود و آفتاب فضل چه عنایت نمود هنیئاً لحضرتکم و مریئاً لحضرتکم و ذکر آن یوم مبارک را که آن حضرت فرمودند عالم عالم فرح آورد و روح و قلب را تازه نمود آنچه ذکر نمایم در این مقام لایق نه لله الحمد خود آن حضرت لذّتش را یافته اند و بر اثرش آگاه گشته اند یوم حزن از قدرتش به فرح اکبر تبدیل شد. امید هست قلوب ظلمانی اهل امکان به نور ایمان منور گردد خلق غافل خود حجاب خود گشته اند و از صد هزار نعمتهای ظاهره و باطنه محروم مانده اند فآه آه این دو یوم بی قدر و وفا عباد را از همه جا منع نموده و بسجّین مشغول و از علّین غافل سوف یرون جزائهم از منع البصر عن

المشاهدة و اللسان عن البیان و الآذان عن الاصغاء و الهیکل عن الحركة. باری این دوّم اوّل بود بلکه اوّل و آخر بود بلکه اوّل و آخر و ظاهر و باطن عجب لطیفه‌ای در سرّ داشت عجب عهد با او همراه بود صد هزار حیف که ناس را حجابات از مشاهده و اصغاء و ادراک عرف ایّام محروم نموده و هم فی خوضهم یلعبون و لایشعرون. دستخط دیگر آن حضرت که در شانزدهم محرّم الحرام مرقوم داشتند انجمن دوستان را رونقی تازه و روشنی بی اندازه بخشید و بعد از قرائت و اطلاع قصد مقام نموده بشرف اصغاء فائزگشت قول الرّب تعالی و تقدّس: یا افنّانی علیک بهائی و عنایتی لازال ذکرک در ملکوت الهی مذکور و لحاظ عنایت به تو متوجّه قلم اعلیٰ گواهی داده بر اقبال و توجّه و این گواهی اعظم است عندالله از کنوز عالم و ما ظهرفیه اعرف و کن من الشاکرین. عبد حاضر وارد نامه‌ای را در حضور ذکر نمود از مطلع عنایت الهی و مشرق شمس رحمت ربّانی ظاهر شد آنچه که قدیم نزد حدویش خاضع و ساجد است طوبی لک و هنیئاً لک و حضر بین یدینا ما شهد لافنّانی من امّک و ضلعک علیهما بهاءالله اجبناهما بما سطع منه نور عنایتی و شمس فضلی و قمر رحمتی انّ ربّک هوالمشفق الکریم. البهاءمن لدنّا علیک و علیهما و علی من یحبّک و یسمع قولک فی امرالله ربّ العالمین. انتهى لله الحمد در هرچین و هرآن و هر وقت بعنایت مخصوصه فائز بوده و هستند این است آن نعمتی که وصف به او نرسد و ثنا به او راه نیابد یشهد بذلک ربّنا و ربّکم و ربّ من فی السمّوات و الارضین. اینکه ذکر جناب مشهدی حسین و جناب خان علیهما بهاءالله را نمودند لله الحمد بطراز ایمان مزینند و به اقبال فائز

یسأل الخادم ربّه بان یؤیّد احبّائه فی کلّ الاحوال علی ما یحبّ و یرضی و یقدّر لهم ما تقرّب به عیونهم و تفرّج به قلوبهم انّ ربّنا الرّحمن هوالمقتدر علی ما یشاء وهو السّامع المجیب. چندی قبل دولوح امنع اقدس مخصوص ایشان نازل و ارسال شد انشاء الله بآن فائز شوند و از نور کلمات الهی منور گردند و یک لوح هم مخصوص جناب آقامیرزا جلال علیه بهاء الله نازل و ارسال شد ارسال فرمایند لیجد عرف البیان و یكون من الشّاکرین. البهاء والثناء علی حضرتکم و علی من معکم و فاز بلقائکم و عرف مقامکم عند الله ربّ العالمین . خ ا د م فی ۲۴ شهر صفر سنه ۱۳۰۴

(۲۱۸) بسم ربّنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهی

الامرلله الذی بموج من امواج بحر امتحانه غرق خلق الكثير. تعالیٰ تعالیٰ من انصعق بکلمته من فی الارض و السماء ثمّ قام بکلمته الاخریٰ عباد لم یطلع بهم الا هو و هو الحق المحصى العليم الحکیم و الکلمة یعبر فی مقام بالصّور و نفخ فيه اخرى فاذا هم قیام ینظرون یا اله الاسماء و فاطر السماء اسألك بملکوت امرک و جبروت و حیک و لاهوت عزّک بان تنزل من سماء جودک علی الوجود ما یقرّبهم الیک و یهدیهم صراطک و یعرفهم مقامک و ینطقهم بشنائک و یجتذبهم الی ملکوتک العزیز المنیع ثمّ احفظ یا الهی افنانک الذی قام علی خدمتک یشهد الخادم بأنّه قام فی سنین معدودات بعد ما اشتعل بنار محبّتک و ذاق حلاوة بیانک علی خدمة امرک علی شأن یشهد بذلك عن ورائی کلّ الاشیاء انک انت المقتدر علی ما تشاء و فی قبضتک زمام الاسماء انک انت الغفور الکریم روحی لقیامکم و خدمتکم الفداء دستخطّ عالی که مورّخه ۱۱ شهر ذی القعدة الحرام بود عزّ نزول ارزانی فرمود له الحمد و المنة که این فانی را بورقات مبشّرات که مزین است بطراز محبّت محبوب عالمیان متتابعاً مترادفاً فائز میفرماید جمیع نعمت و جمیع مائده به او راجع و از سماء عنایتش نازل کلّ من الله المهیمن القیوم خلق فرمود و راه نمود و علم و ادب آموخت و مقصود ظهور جوهر انسانی بوده تا عرفان طلعة احدیّه فائز شود و بحیوة باقیه سرافراز آفتاب کرم تجلّی نمود و از آن تجلّی تجلّی دیگر آشکار و از آن تجلّی تجلّی آخر نمودار و از آن تجلیّات عالم

روشن و منیر و مقام یکی از آن بفضله و جوده مقام افنان است جلّ من
نسبهم الیه و جلّ من ذکرهم بما لاینفد انشاء الله در جمیع احیان بذکر
و ثنا و خدمت امرش فائز باشید چنانچه بوده و هستید دربارهٔ بیت
حسب الامر معلّق است به امر صریح آخر و ذکرش جایزه الی ان یأتی
الله بامرہ خبر حضرت اسم ۶۶ م ه علیہ من کلّ ۹ ابہاء مکرّر از این
شطر ہم آمده ارادوا ان یطفئوا نور الله بما عندهم و یخمدوا نارہ
باہوائہم ہیہات ہیہات ولکن از تلویحات بیان مقصود عالمیان چنین
مستفاد شد کہ بعضی از دوستان مجدّد حکومت را مضطرب نموده اند
لذا بعد از یُسّر عُسّر وارد و چون از روی خوف و رجای نجات بوده
بطراز عفو فائز گشتند احبّای ارض طا علیہم بہاء الله بدو بلا مبتلا
مفتشین داخلّیہ از یمین و خارجیہ از شمال الامر بید الله الغنی المتعال
اینکہ در بارہٗ جناب رئیس علیہ بہاء الله مرقوم فرمودہ بودند الحمد لله
موفق شدند بر امری کہ معشر علماء و فقہاء از آن محبوب ماندند این
ایّام در مکتوبی کہ این عبد در جواب حضرت محبوبی جناب آقا میرزا
حیدر علی علیہ بہاء الله عرض می نمود این کلمہ علیا از لسان مولی
الوری نازل قوله جلّ اجلالہ: لازال اصغاء میشد کہ نقبا از کلمہ
حضرت قائم روح ما سواہ فداه فرار می نمایند و معشر علماء متحیر و
متفکر کہ آن کلمہ چہ کلمہ ای است و حال قبل از اصغاء فرار نموده اند و
شاعر نیستند و آن کلمہ این است ہو در قمیص انا ظاہر و مکنون بانا
المشہود ناطق این کلمہ ای است کہ فرائص شرک از او مرتعد است و
افندہٗ عالم از او مضطرب انتہی و این بیان در مواضع متعدّدہ از قلم
اعلیٰ نازل معنی واحد و لفظ بقمائن متعدّدہ ظاہر حقّ انصاف عطا

فرماید که اینقدر بیابند که کلمه‌ای که نقبا از او فرار مینمایند یقین از برای ایشان قرار نه حمر مستنفره فَرَّتْ من قسوره باری ذکر جناب رئیس در ساحت اقدس مذکور و بعنایات فائز و آنچه ارسال نمودند بطراز قبول مزین ورقه وصول هم ارسال شد اینکه ذکر جناب ملا حسین علیه بهاء الله فرموده بودند که در ساحت اقدس ذکر شود عرض شد هذا ما نَزَّلَ له من ملکوت مَشِیَّةَ رَبَّنَا المَهِیْمَنَ الْقَیُّومَ قوله عَزَّوَجَلَّ هو الظاهر المکنون یا حسین قد رجع حدیث الحسین مقصود عالم در سجن اعظم امم را ندا میفرماید و بذروه علیا دعوت مینماید و لکن ناس غافل با اسیاف حدید و سهام اعراض قیام نمودند و برسفک دم مطهرش جهد کامل مینمایند نفسی که نزاع و جدال را از عالم برداشته او را از اهل فساد دانسته و میدانند لعمر الله اِنَّه اتی لاصلاح العالم یشهد بذلك امّ الكتاب امام وجه ربّه العزیز الوهاب طوبی از برای نفسی که ظلم ظالمان او را از محبوب امکان منع ننمود و سطوت مشرکین از اخذ کتاب باز نداشت حمد کن مالک قدم را که ترا مؤید فرمود بر عرفانش و موفق نمود بر امری که کلّ از برای او خلق شده‌اند و از او غافل عن قریب موحدین مقام خود را مشاهده نمایند و مشرکین مقرخویش را نفوسی که از کوثر بیان رحمن آشامیدند و از اشراقات انوار آفتاب وجه روشن و منورند تکبیر برسان بگو امروز روز استقامت و روز خدمت و روز قیام است البهاء علیک وعلیهم من لدی الله المهیمن القیوم. انتهی چند یوم قبل در مکتوب جناب امین یعنی محبوبی حاجی میرزا ابوالحسن علیه بهاء الله آیاتی مخصوص ایشان از سماء مشیت نازل و ارسال شد جناب مذکور هم مکرر ذکر ایشان را نموده‌اند

لعمر الله هر نفس ثابتی الیوم بدولت باقیه فائز است دولتی که بوصف در نیاید و قبل از مشاهده فکر به او نرسد طوبی للفائزین. و اینکه ذکر جناب حاجی م ل ک ح س علیه ۲۲۹ فرموده بودند الحمد لله بعنایت حق فائزند و ذکرشان در ساحت امنع اقدس مذکور یسأل الخادم ربّه بان یفتح علی وجهه باب المکاشفة و اللّقاء انّه یفعل ما یشاء و فی قبضته زمام الاشیاء ورقه وصول ارسال شد عرض این فانی در آخر عرایض آنکه خدمت آقایان و دوستان آن ارض تکبیر و سلام معروض میدارد و از حق می طلبد کلّ را باعمال پسندیده که لایق یوم الله است موفق دارد بسیار بسیار افسوس و دریغ از اینکه بعضی از مقام وقت آگاه نیستند و بهواهای خود متحرکند حق جلّ جلاله ستار بوده و هست و از او تعالی شأنه می طلبم ایشان را از ما عندهم مقدّس و بما عنده مرزوق دارد البهاء المشرق من افق عنایة ربّنا علی حضرتکم و علی اخوانکم و ابنائکم و ابناء اخوانکم و علی الذین تشبّثوا بذیل الله ربّنا و ربّکم و ربّ من فی السّموات و الارضین و الحمد لله ربّ العالمین. خ ا د م فی ۱۲ شهر صفر المظفر سنه ۱۳۰۱

(۲۱۹) بِسْمِ رَبِّنَا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِیِّ الْاَبْهٰی

قد اتی ربیع الذّکرو البیان و النّاس اکثرهم لا یفقهون نبذوا امرالله عن ورائهم الا انّهم لا یشعرون انّ الخادم ینوح فی اللیالی و الاّیام بما یری القوم فی حجاب مبین. هر صاحب بصر و بصیرتی متحیر است چه که مشاهده می نماید اهل عالم خود را به حقّ نسبت می دهند و از او محجوبند منتظر ایام ظهورند و از نفس ظهور که باعلی النّدا ندا می فرماید محروم. حق می گویند و به خلق متمسکند به نور ناطقند و به نار تابع این عبد نمی داند به کدام وجه متوجّهند و به چه اسم متمسک و به کدام افق ناظر و به چه جبل متحرک و به کدام ذیل متشبّث. بحر بیان مّوّاج و سماء کرم مرتفع و مقصود ظاهر و آن نفوس به او هامات خود مشغول و در دریا های ظنون غریق به اسم حق عمّامه بر سر گذارده اند و با او به محاربه مشغولند. برخی به کنیسه متوجّه و حزبی به جامع اگر این تمسّکات و توجّهات لله بوده آثارش کو. کنیسه الله را فی الحقیقه گذارده اند و به کنائس انفس خود مشغولند و از مطاف ملأ اعلیٰ غافل و به هوا های مردوده خود متشبّث. بمثابه کرم پيله دور خود تنیده اند و شاعر نیستند تبّاً لهم و سحقاً لهم فوالذی انطق الذّرات بذکره و ثنائیه. اگر اقلّ من آن تفکّر نمایند بیا لیتنا کنا تراباً ناطق شوند و بیالیتنا لم تلدنا ذا کرگردند دخان غفلت کل را فرا گرفته. وقتی از اوقات لسان مالک اسماء و صفات هنگام تنزیل آیات به این کلمات ناطق قوله تعالی: یا عبد حاضر آیا علمای عصر همچه گمان می نمایند که در احیان ظهور مظاهر حقّ اهل ارض رایگان امر محبوب امکان را

پذیرفته‌اند آیا تفکر در رزایا و بلایا و ضرّاً و بأسای آن نفوس مقدّسه نمی نمایند آیا در کلمه مبارکه مایاتِهم من رسول الّا کانوا به یستهزؤن تفکر نمی کنند آیا سبب چه بود که یهود بر روح قیام نمودند و علمای عصر بر قتلش فتوی دادند و بچه علّت برخاتم انبیا خروج نمودند و اصحابش را کافر و غافل و مفسد می شمردند. لازال مظاهر و مطالع و مشارق در دست اعداء مبتلا و لکن آنچه در سبیل حقّ وارد در کام جان بسیار شیرین. یا عبد حاضر برخی مشاهده می شوند که به مذاهب الهی متمسکند و نفسی را که به کلمه اومذاهب عالم ظاهر او را باطل و غافل می دانند و هر قسمی از اقسام ظلم را براو وارد می آورند و گروهی آنچه به حسّ ظاهر درآید آن را مصدّقند و مادون آنرا منکر قاتلهم الله بکفرهم. اگر کور متولّد می شدند و هم لسانی نمی یافتند به ظهور هیچ شیئی از اشیاء اقرار و اعتراف نمی نمودند. یا عبد حاضر بی عقلی و بی شعوری و بی درایتی آن قوم به مقامی است که انسان متحیر است بگو اگر عوالم الهی منحصر به این عالم و ظهورات اوست پس جمیع انبیاء و اولیاء و اصفیاء خسارت نموده‌اند فو الذی انطق السّدره و انزل المائدة لوعرفوا علی ما فعلوا لناحوا فی الدّنیا الی ان رجعوا الی مقاماتهم. انتهی این قدر تفکر نمی نمایند که انبیاء و اولیاء و اصفیای آلّهی بچه جهت با جمیع من علی الارض مخالفت نموده‌اند آیا می شود شخص واحد قیام نماید بر امری که دول و ملل مخالف اوست الاّ بامر من لدن مقتدر قدیر. این خادم فانی از حق سائل و آمل است که ناس را هدایت فرماید و بضراط مستقیم کشاند اگر فی الجملة تفکر نمایند آگاه می شوند و لکن دخان غفلت ابصار را منع نموده و نور قلب

را تغییر داده. هیچ عاقلی بجهت فانی باقی را از دست نمی‌گذارد کلّ گواهی می‌دهند برفنای عالم مع ذلک به او متمسکند و مشاهده می‌نمایند به تراب راجعند مع ذلک از او غافل و باجنحه نفس وهوی طائر کجا بودم و به کجا افتادم. مقصود آنکه جواب دستخط آن حضرت را عرض نمایم و آن‌هم به اختصار که مباد سبب زحمت شود ولکن قضی ما قضی والامر لله مالک العرش و الثری روحی لقیامکم الفدا ولاستقامتکم الفدا. دستخط آن حضرت که به تاریخ ۲ ربیع الاولی مرقوم شده بود رسید لله الحمد از هر حرفی از آن عرف خلوص و محبت محبوب عالمیان استشمام شد. طوبی از برای ورقی که بذکر الهی مزین شود و مراتب ایقان و محبت دوستان و آقایان لوجه الله در او مذکور آید. این خادم خود را قابل ذکر در نزد هیچ‌یک از دوستان نمی‌داند تا چه رسد خدمت افنان سدره الدین نسبهم الله الیه و جعلهم افناناً لسدرته و بعد از اطلاع قصد مقام مالک ابداع نموده در ساحت امنع اقدس عرض شد هذا ما نطق به الرحمن فی ملکوت البیان قال وقوله الاحلی: بسمی المظلوم اح م د لله الحمد نفحات ایام الهی را یافتی و به افق اعلیٰ اقبال نمودی. لعمر الله انک تحت لحاظ عنایتی لا تحزن من شیء ان احفظ هذا المقام الاقدس تمسک بالحکمة بامری و ارادتی انا انزلنا ذکرک فی کتاب لا یأتیه المحو و الفنا و یجد منه الملاً الاعلیٰ عرف البقاء یشهد بذلک امّ الکتاب. جناب امین یعنی ابوالحسن وارد و ذکر آن جناب را مکرر نموده فی الحقیقه مزین است به محبت افنان سدره بسیار اظهار رضایت از آن جناب می‌نماید. یا افنانی علیک بهائی جمیع عالم از برای عرفان این یوم اعظم خلق

شده و جمالقدم در لیالی و ایام کلّ را به افق ظهور حقّ جلّ جلاله دعوت نموده و از قلم اعلیٰ مکرّر این کلمه علیاء نازل یا قوم دعوا البغی و الفحشاء و لاتتبعوا الهویٰ ان اتبعوا ما انزله مولی الوری فی کتابه المبین. جمیع فساد و نزاع و جدال و اعمال شنیعه را نهی نمودیم و بما یحبّه الله امر فرمودیم و این فقرات نزد کلّ مبرهن و واضح است معذلک اسم الله مع اولیای الهی در سجن ظالمین مسجون قد ورد علیهم ما ناح به الفردوس الاعلیٰ والجنة العلیاء ظلم ناس به مقامی رسیده که از حدّ خارج گشته سبحان الله به هیچ امری متنبّه نمی شوند و به هیچ عذابی آگاه نه. یک کرور خلق در این اطراف از میان رفت مع ذلک متنبّه نشدند امورات منزله در لوح رئیس کلّ واضح و ظاهر مع ذلک از نوم برنخواستند. سیّد کاذب به درک رفت ملتفت نشدند ثانی به سقر راجع نادم نگشتند و بعد از اخذ ثالث هم شاید به شعور نیابند. حق در این ظهور مهلت نداده اخذ نموده و می نماید و لکن احدی ملتفت نه اما والله لو لاسبق حکم الکتاب لیأخذ کلّ بکلمه من عنده. حق لازال دوست داشته که خلق باشند تا بذکرو ثنا و توحید و تعمیر مشغول شوند و لامورات اخری الّتی ما اطلع بها الا الله مالک العرش و الثری. بعضی از دوستان در هر ارضی خائف مشاهده شدند لعمر الله دنیا را شأنی نبوده و نیست بگو شهادت را مقامی است بزرگ و شأنی است رفیع نصیب هر کس نشود از اکسیر اعظم نایاب تر و به مثابه عنقا. اسم مذکور و رسم مستور بل مفقود لو عرفوا لاسرعوا و لو شاهدوا لانفقوا انا سترنا هذا المقام عن الابصار لحفظ من علی الارض انه یهدی من یشاء الی ما اراد لا اله الا هو المقتدر القدیر.

البهاء المشرق من افق سماء رحمتی علیک و علی افنانی و علی الذین اعترفوا بما اعترف به الله فی مقامه المرفوع. انتهى امواج بحر عنایت بشأنی ظاهر و باهر که مترجم و مبین و مفسر لازم نداشته و ندارد دیگر این عبد کلّیل چه عرض نماید که شایسته باشد و یا لایق از حق جلّ جلاله می طلبم آن حضرت را حفظ فرماید و لازال مصدر خدمات و مرجع عنایات خود نماید. جمیع مقامات عالم نزد این مقام خاضع و خاشع و ساجد یشهد بذلك کلّ عارف و کلّ عالم و کلّ منصف بصیر. اینکه ذکر جناب ملاّ حسن علیه بهاء الله و حالت ایشان بعد از شرفیابی به لوح امنع اقدس الهی نمودند هنیئاً له و لمن وجد عرف بیان الرحمن حق شاهد و گواه است که اگر جمیع من علی الارض نفحة یک کلمه از کلمات الهی را بیابند کلّ سرمست شده به انوار وجه توجّه نمایند الحمد لله از جذب بیان الهی مشتعل گشتند لا یعادل بحرارة محبة الله ما یشهد و یری یشهد بذلك مولی الوری و مالک الآخرة و الاولی. و اینکه مرقوم داشتید که جناب آخوند علیه بهاء الله و عنایت از جانب شخص دیگر آن سؤالات را نموده بودند در اوّل این ظهور اعظم از هر قبیل سؤالات در ساحت اقدس حاضر و جواب هریک مفصلاً بما اراده الله نازل و ارسال شد حال چند سنه می شود که می فرمایند قلم اعلیٰ اقبال بذکر جواب سؤالات و یا شئون علمیّه نداشته و ندارد نقطه بیان روح ما سواه فداه می فرمایند انه ینطق فی کلّ شأن انه لا اله الا انا المهيمن القيوم. و آنچه در این سنه از سماء عنایت غنی متعال در جواب سؤالهای آن اطراف نازل شد این نظر به عنایت حقّ است نسبت به موحدین و مقربین که در آن ارض و اطرافند هذا من فضل ربنا علی

افنانه و علی الذی سَمّی بالزّاء قبل جیم علیه بهاء الله العلیم الحکیم
 بوده وقتی از اوقات این کلمه علیاء از لسان مالک اسماء نازل فرمودند
 یا عبد حاضر در ارض یا و الف و را نفوسی هستند که عین سماء
 به ایشان ناظر است. انتهی این کلمه علیاء بمثابة بحر است که در او
 لثالی ثمینہ مستور است العلم عند الله ربّنا وربکم وربّ العرش العظیم
 طوبیٰ لیدیار تشرفّت بذکره و لمدن فازت باحبّائه و لنور اقتبس الضوء
 من انوار وجه اولیائه این نفس جان را حالت دیگر دست داد یارای
 عرض نه وقوّه ستر نه الامر له و الحکم فی قبضته لا اله الا هو القویّ
 القدیر. اینکه دربارهٔ ورقهٔ وصول مرقوم داشتید موافق دستخطّ عالی از
 قبل ارسال شد و حال هم موافق این دستخطّ ارسال می شود در این
 حین این فانی به ساحت اقدس احضار شد و بعد از حضور مشی
 می فرمودند بعد از دقایق چند اقبل وجه القدم الی الخادم و قال عزّ
 بیانه: یا عبد حاضر حقوق جناب را و جیم را بخشیدیم و بطراز عفو
 مزین نمودیم لیشکر الله ربّه و یقوم علی خدمه الامر بالحکمة و البیان
 این حقوق مخصوص است به حقّ جلّ جلاله طوبیٰ از برای نفسی که
 ادا نمود و به قبول فائز گشت و نعیم از برای نفسی که اظهاراً لعنایت
 بنور عفو مزین شد آنّه لهو المقتدر علی ما اراد لیس لاحد ان یتوقّف
 فی ما نزل من سماء البیان آنّه لهو الامر المختار. انتهی این عبد بعد از
 مشاهدۀ این عنایت کبری که مقصود حقّ جلّ جلاله اظهار فضل بوده
 اقلاً هزار بار آن شب به لک الحمد یا محبوب العالمین ذاکر بود این
 بسی واضح و مبرهن است که جمیع دنیا را قدری نبوده و نیست
 چنانچه جمیع شاهد و گواهند که مکرّر وجوه کثیره به ساحت اقدس

آمده و بطراز قبول فائز نشد و حال نظر به اجتماع و اقتضای وقت اخذ می شود باری مقصود آنکه این فقره محض اظهار فضل و عنایت و رحمت بوده از حق جلّ جلاله می طلبم که ایشان را مؤید فرماید که بما یلیق و ینبغی لایّام الله قیام نمایند ولکن به حکمت. حضرت اسم الله علیه من کل بهاء ابهه از اولیای ارض طا وصف فرموده اند و مکرر اظهار رضامندی نموده اند مخصوص از بعضی ولکن در هر کرّه مرقوم می داشتند که حکمت را از دست داده اند وامری که منافی است این است چه که این عبد را در مجالس متعدده وعده گرفته اند بعد از حضور در مجلس اوّل ملاحظه شد قریب پنجاه شصت نفر موعودند گفتیم آیا نشنیده اید حکم حکمت را در اکثر الواح الّهی این حکم جاری و بکمال وضوح مذکور و مسطور تصدیق می نمودند ولکن شب آخر باز همان قسم مشاهده می شد و کذلک مجالس اخری بالاخره کار بجائی رسید که انزوا فرمودند. این فانی از حق جلّ جلاله بکمال عجز و ابتهال سائل و آمل که جمیع را مؤید فرماید بر عمل به آنچه در کتاب از قلم اعلی ثبت شده هرنفسی را اخذ نمودند مع نوشتجات اخذ شده مع آنکه باید آیات الّهی را در محلّهای محکم متین حفظ نمایند سبحان الله چه شده بعد از آنکه این عبد در عرایض متعدده این فقره را خدمت دوستان عرض نموده تا حین به اجابت مقرون نشده و نظر به صداقتی که طراز هیکل احباء است هر حرفی را قبول می نمایند و هر مدّعی را صادق می شمردند مع آنکه در یک مقام این کلمه علیا از افق اعلی ظاهر می فرمایند لاتصدّقوا کل قائل و لاتطمئنّوا عن کلّ وارد این خادم امیدوار است که از بعد بما یحبّه الله

مؤید شوند. اینکه دربارهٔ محبوب روحانی جناب ورقا علیه بهاء الله و عنایت مرقوم داشتید ان شاء الله محفوظند و به عنایت حق جلّ جلاله مطمئن در همین لیل ذکرشان را این فانی از لسان اقدس استماع نمود مکرر در احیان تنزیل آیات اظهار عنایت به ایشان شده ان شاء الله موفق و مؤیدند بذکر حق و خدمت امر و تألیف قلوب و اعلای کلمه بشأنی که از جمیع اعضاء و جوارح و عروق شعله نار انقطاع در سبیل مالک ابداع ظاهر شود سبحان الله مع آنکه از ایشان فساد ظاهری با کمال محبت نفوس غافله را به مطلع نور احدیه خوانده اند معذلک علمای غافل و جهلای عاقل عمل نمودند آنچه را که هیچ ظالمی ارتکاب ننموده بکمال جدّ و جهد در اطفای نور امر مشغول و لکن هیئات هیئات من یقدر ان یدلّ ما اراده و من یتطیع ان یشقه فی اوامره لعمر محبوبنا و مقصودنا انهم فی ضلالهم القدیم. و اینکه در بارهٔ مشرق الاذکار مرقوم داشتند این فقره باید بسیار مستور باشد بشأنی که جز نفوس ثابتهٔ راسخهٔ مستقیمهٔ راضیهٔ مرضیه بر آن آگاه نشود جمیع این اعمال لدی العرش به حکمت معلّق است اگر مخالف آن باشد جائز نه هذا ما سمع الخادم باذنه من لسان الله المهیمن القیوم. ناس ضعیف و غافلند و فضل و عنایت و رحمت فوق احصاء امر حکمت خود شاهد و گواه است بر شفقت و عنایت و رحمت مقصود عالمیان و اینکه دربارهٔ صعود حضرت اسم الله جواد علیه من کلّ بهاء ابهات و من کلّ نور انوره مرقوم داشتید یشهد الخادم انه فاز بعنایه ربّه الابهی و توجه الی الرفیق الاعلیٰ و وجد منه المقربون عرف رحمة ربنا و ربّه مالک الاسماء و نزل له من القلم الاعلیٰ ما یکون باقیاً بدوام اسماء الله

الحسنی. یا محبوب فؤادی و نفس الله القائمة علی الامر که امروز روزموت است چه که بذکری فائز می شود انسان که شبه و مثل نداشته و به اکلیلی مفتخر می گردد که لازال ما بین عالم مثلثاً و مشرق و منیر مشاهده می شود طوبی از برای نفسی که به محبت الهی صعود نماید اگر به شهادت فائز نشود اقلأً باین مقام فائز گردد اگر چه دوستان حقیقی که از کأس استقامت آشامیده اند بکلّ خیر فائزند و از احرف کتاب لدی الله مذکور و مسطورند و حرف کتاب را محو اخذ ننمایند و فنا مسّ نکند الامر بیده یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید و اینکه مرقوم فرموده بودند که طوائف مختلفه در تشییع حاضر شدند تلقاء وجه قدم عرض شد فرمودند انّهم ملّة واحدة لا ینبغی حضورهم الا اهل البهاء الذین خلقت لهم السفینة الحمراء المذكورة فی قیوم الاسماء. انتهى و اینکه ذکر جناب میرزا ع ل علیه بهاء الله را فرمودند و مرقوم داشتند مکرّر ذکر بنای آثار نموده اند لدی العرش مقبول افتاد اگرچه جناب ایشان به حق ناظرند و به خدمت مشتاق و لکن ملاحظه حکمت در هر حال لازم انّ الخادم یشّره بذکره فی السّجن و عناية الله ربّ العالمین. اینکه ذکر حضرت اسم الله م ه علیه من کلّ بهاء ابهاء را فرموده بودند و اخذ ارض در ارض طا حال این امر در سماء مشیت الهی معلق و بعد از سکون و اطفای نار مشتعله حسب الامر ظاهر می شود آنچه که بطراز اراده حقّ جلّ جلاله فائز است و درباره وجه حضرت اسم ج م علیه من کلّ بهاء ابهاء مرقوم داشتند از قبل ذکر این فقره از قلم اعلیٰ جاری و بطراز قبول فائز و جناب اسم مذکور هم بیتی ابتیاع فرمودند قدری از آن وجه باقی مانده بود بعضی از آنرا به قروض و دیون خود دادند و

بعض دیگر راصرف سبیل نمودند تا آنکه به ارض مقصود وارد و حال ایشان و اهل ایشان در جوار قصر که خارج سجن است و مقر عرش واقع ساکنند و بزیارت مشغول الحمد لله فائز شدند به آنچه که در لیالی و ایام از حق جلّ جلاله می طلبیدند این فقره اخذ بیت و اعطاء وجه مکرر در ساحت اقدس عرض شد و هر کره اظهار عنایت نسبت به حضرت افنان ۲۰۲ علیه من کلّ بهاء بهاء مشهود فی الحقیقه ایشان به خدمت قائمند مع آنکه در ظاهر بعض اسباب ظاهره سبب حزنشان شد و هذه ماسمعت باذنی من مخبر علیم ولكن فرمودند قد قدر له مقام ما اطلع به الا الله و يظهر آثاره فی الملك انه لهو العلیم الحکیم. انتهی تا این مقام جواب دستخط اول آن حضرت بود و بعد دستخط ثانی عز و ورود ارزانی داشت و مصدر بود بذکر ظلمی که بر ابریا و اولیاء و افراد و اوتاد ارض وارد آیا از این مظلومها ضرری بر احدی وارد شده و یا مال نفسی را برده اند و یا بغیر ما حکم به الله نطق کرده اند لو سألوا عن ذلک ما جوابهم الا طغیاناً و بغیاً علی الله المهیمن القیوم ملاحظه فرمائید این طائفه خیر دولت و ملت را در لیالی و ایام از حق جلّ جلاله سائلند معذک وارد شد از این دو حزب بر اهل بها آنچه که اهل ملأ اعلی بنوحه و ندبه مشغول یومی از ایام حضرت روح یعنی عیسی بن مریم روح ما سواه فداه از معشر یهود سؤال نمودند و فرمودند به جهت کدام حرفهای خوب من است که بر اذیت من قیام نموده اید عرض نمودند به جهت حرفهای خوب شما نیست بلکه به جهت آنست که می گوئی من ابن الله هم حال هم معلوم قصور حضرات این است که می گوئیم اهل الله هم و از ضغینه و بغضا و فساد و نزاع و جدال مقدس و مبرائیم

شعلہ نار بغضا از هر جهتی مشتعل ولكن يدقدرت بماء اراده فرو می‌نشانند آنه علی کلّ شیء قدیر و دستخط ثالث آن حضرت فرح بخشید و روح را قوّت بخشود و الحمد لله آن حضرت بطراز صحت مزینند و بر خدمت امر قائم. اینکه درباره وجه به جناب طیب علیه بهاء الله و عنایتیه مرقوم فرموده بودند این امر معلق است بخبر خود ایشان آن حضرت آنچه درباره بیت و آنچه درباره حضرت اسم الله علیه من کلّ ۹ ابهاه عمل فرموده‌اند و مرقوم داشته‌اند جمیع صحیح و مقبول و لدى العرش مذکور یحبّ الخادم ان يذكر الله بالف مائة لسان و يطلب من بدایع فضله تأییدکم و توفیقکم و حفظکم انّ ربنا الرحمن لهوالمقتدر العزيز المختار. سبحانک یا من بظهورک ناد المیزان و نصب الصراط و مرّت الجبال و نطق لسان البیان فی ملکوت العرفان هذا يوم المعاد و اتی الغنی المتعال بان تحفظ افنانک من شرّ اعدائک و تقرّبهم الیک و ترزقهم لقائک و تکتب لهم خیر الآخرة و الاولی بجودک و فضلک ای ربّ تریهم مقبلین الیک و متمسکین بک اسألك بنفحات و حیک بان تؤیّد من قام علی خدمتک و نصره امرک ثمّ اکتب له ما ینبغی لظهورک و ایامک انک انت المقتدر علی ما تشاء و فی قبضتک زمام من فی السموات و الارضین. اینکه درباره محبوبی جناب ورقا علیه بهاء الله الابهی مجدد مرقوم داشتید ان شاء الله در جمیع احوال ناظر به حکمت باشند خلق جاهل و مفتري مخصوص نفوس شریره که بی شغل و عمل در دنیا مانده‌اند شب و روز منتظرند که امری را دست آویز نمایند و بر اشتعال نار نفس و هوای خود بیفزایند قاتلهم الله بذنبهم و نفاقهم و کفرهم اعاذنا الله و ایاکم من شرّ هؤلاء مثل آن

نفوس مَثَل خاکستر گرمی است که از نار خارج شده باشد عن قریب حرارت آن بیفسرد و اریاح عقیمة قاصفه او را بفنا راجع نماید در لوح برهان در خطاب به ذئب می فرماید مَثَل تو مَثَل اثر شمس است بر رؤس جبال سوف يأخذہ الزوال الی آخر بیانه جلّت عظمتہ و احلی بیانه و عظم کبریائہ. اینکه ذکر جناب آقا مسعود وما ارسلہ فرمودہ بودند جناب امین علیہ بہاء اللہ مکتوب ایشان را بساحت اقدس ارسال نمودند و تلقاء وجہ عرض شد فرمودند حسب الامر آنکہ جناب افنان بہ او جواب بنویسند و اظهار عنایت از قبل حق بنمایند لیفرح و یکون من الشاکرین و اینکه ذکر جناب حاجی سیاح علیہ بہاء اللہ را نمودہ بودند و همچنین اظهار رضامندی از ایشان للہ الحمد ایشان موفق شدند بہ خدمت امر و رعایت مظلومان یعنی نفوسی کہ خود ایشان شاہد و گواہند کہ جز بہ حق ناظر نبودہ و نیستند و جز اصلاح عالم ارادہ نداشتہ و ندارند ہنیئاً لجنابہ ان شاء اللہ بہ این فیض اعظم در جمیع احیان فائز باشند انّ الخادم یبشّره بذکر محبوبہ آیّاہ و عنایتہ فی حقّہ و یسأل ربّہ بان یؤیّد حضرتہ فی کلّ الاحوال انّہ لہو المقتدر المتعال. عرض دیگر این فانی آنکہ اگر دوستی از دوستان الہی بہ خدمت فائز شود از جانب این لاشئ تکبیر برسانید ان شاء اللہ اغبرہ کدرہ عالم ظلم ایشان را از اشراقات انوار عدل منع ننماید ہر محروم و غافل روی بفنا می رود و از ورای او ملائکہ عذاب می فرماید اسرع اسرع و لکن آن بدبخت ہائم و بی شعور زود است کہ بہ شعور آیند و بیاحسرہ علینا ناطق شوند البہاء المشرق من افق سماء عنایت ربّنا و ربّکم و ربّ من فی العرش و الثّری علی حضرتکم و علی من یحبّکم و

علیٰ کلّ مؤمن ثابت مستقیم و الحمد لله العلیٰ العظیم . خ ا د م فی
۱۴ شہر شعبان المعظم سنہ ۱۳۰۰

(۲۲۰) بِسْمِ رَبِّنَا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبْهِيِّ

لله الحمد اگر چه ظلمت اوهام علمای ارض یعنی نفوسی که از حق غافلند عالم را احاطه نموده و تعدی و ظلم امرا هم ارکان بلاد را متزلزل کرده و اعمال مشرکین و معتدین قلوب را از طراوت باز داشته و لکن ندای مقصود عالمیان و انوار وجه ظهور بشائی مرتفع و مشرق که نزد متبصرین دون آن مشهود نه در هر حین عالم را اخبار می فرماید و نفحات آیات از شطر سجن منتشر، اوست روح عالم و علت وجود بنی آدم طوبی لمن وجد وعرف و ویلٌ للغافلین. سبحانک یا اله الوجود و مالک البیت المعمور اسألك بظهور مکلم الطور الذی ینطق باعلی النداء بین الارض و السماء بان تؤید اصفیائک علی ما ینبغی لسلطنتک و کبریائک انک انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت العلیم الحکیم. ای ربّ تری و تعلم انّ الخادم اراد ان يذكر الذین نسبتهم الی نفسک و سمیتهم بافنان سدرتک و لو انّ هذا فوق مقامی و شأنی و لکن اذکرهم لثلاً اصیر محروماً من هذا الفضل و اشکرک بذلک و بما ایدتنی علی ذلک ثمّ بعد الذکراتوب و ارجع الیک لیكون ذلک دليلاً علی عجزی عن ذکر اولیائک. ای ربّ اسألك به کوثر بیانک و اسرار علمک بان تؤید افنانک کما ایدتهم من قبل و قدّر لهم ما ینبغی لجودک انک انت الجواد الکریم و بعد روحی لقیامکم و ذکرکم و خدمتکم الفدا دستخط آن حضرت که در عرض راه ارسال فرمودند قلب را نور و صدر را انشراح و بصر را قوّت عطا نمود — لله الحمد نعمت ذکر حقّ جلّ جلاله در آن موجود و همچنین مائده

صَحّت آن حضرت و من معه شکر مقصود عالمیان را که در هر حین عنایتش مبین بوده و هست بشأنی که جمیع عالم از احصای آن عاجز و قاصرند اگر احوال ارض مقصود را بخواهند حضرت آقای معظّم علیه من کلّ بهاء ابهه و نجمین علیهما بهاء الله الابهی و مخدّرات معظّمات علیهنّ بهاء الله و عنایاته و الطافه طائف حول بودند و بعد حسب الامر به بیروت تشریف بردند ان شاء الله لزال بذکر حق مشغول باشند و در ظلّش مستریح و بعد از قرائت دستخطّ آن حضرت تلقاء عرش این کلمات عالیات از منزل آیات و مظهر بیّنات ظاهر و نازل قوله جلّ جلاله و عمّ نواله و عظم شأنه: یا افنّانی علیک بهائی رگ شریان عالم از نفحات آیات الهی متحرّک و در هر حین مدد ربّانی به او می رسد و الاّ از ظلمهای اهل ارض و علمای بلاد کلّ فانی و معدوم مشاهده می شدند از حق بطلبید تراب یقین را به آب علم عجین فرماید و نفوسی برانگیزاند تا بمثابه جبال در امر غنیّ متعال راسخ و ثابت مشاهده گردند و در مقامی مقیم شوند که امری از امور ایشان را از حق جلّ جلاله منع ننماید و بابتی از عالم دیگر بوجود بگشاید لعمر الله هر نفسی به عرفی از آن فائز شود جمیع من علی الارض را بمثابه کفّ تراب مشاهده کند. لله الحمد مکرّر فائز شدی به آنچه که عالم به او معادله ننماید جناب محمّد علیه بهائی را تکبیر برسان بگو انّ الحقّ یكون معک یسمع و یری و هو السّميع المجیب. جمیع افنان را از قبل مظلوم تکبیر برسان و بعنایات لانهایه مسرور دار. انتهی این فانی هم خدمت هر یک تکبیر و سلام عرض می نماید ان شاء الله جمیع مطالع اراده حق واقع شوند الواحی که از قبل خواسته بودند علی عدد و هّاب

۱۴ ارسال شد امید هست برسد و از برای قلوب مفتاحی و از برای عطشان برّ محبّت الهی کوثری و از برای ظلمت این ایّام نوری مشرق مشاهده شوند و از بحر معانی آن قسمت برند. خدمت آقایان عظام حضرت افنان و افنان علیهما من کلّ بهاء ابهه که در آن ارض تشریف دارند سلام و تکبیر عرض می‌نمایم طوبی لحضرتهم و نعیماً لهم بما ایدهم و ذکرهم فی الواح شتیّ انّ ربّنا الرّحمن لهو المشفق الکریم البهاء والذّکر و الثّنا علی حضرتکم وعلیهم وعلی من احبّهم و اقبل الیهم لوجه الله ربّ العالمین خ ادم فی ۱۲ محرّم الحرام سنه ۱۳۰۳

(۲۲۱) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى

الحمد لله الذى انزل ما كان مكنوناً فى سماء مشيئة و اظهر ما كان مخزوناً فى علمه و ارسل من بشر به كتبه و رسله و اصفياه و انبيائه الذى به ماج بحر العرفان فى الامكان و فتحت ابواب الجنان لاهل الايمان. تعالى الرحمن الذى اظهر نفسه لهداية الخلق الى سواء الصراط. الحمد لله الذى جعل امره فى مقام لا يضره البلايا و لا تضعفه الرزايا انه غرس بايادى الاقتدار سدره امره و سقاها من دماء الاخيار و الابرار. انه لاتعجزه ضوضاء العباد و لاتمنعه ضغائن من فى البلاد يفعل بسلطانه ما اراد انه لهوالمقتدر العزيز المختار. سبحانك يا من بنور وجهك انارت الآفاق و فى هجرك ناح العشاق و باسمك الذى به انجذبت افئدة الموحدين و قلوب العارفين بان تؤيد اهل مملكتك على نصرة امرك و وفقهم يا الهى على ما اردته بمشيئتك. اى رب ترى اوليائك فى سجن الظالمين قد اخذوهم و اوثقوهم و حبسوهم بما آمنوا بك و بآياتك و اقبلوا الى افقك الاعلى فى ايامك هم الذين يا الهى نصروا امرك و تشبثوا باذيال رداء فضلك و ما نقضوا ميثاقتك و عهدك و اخذهم بيان مكلم الطور على شأن نطقوا امام الوجوه فى ايام فيها اخذ غمام الاعتساف افق الانصاف. اى رب تسمع حنينهم من ارض الطاء و صريخ المظلومين فى ديار اخرى اسألك يا سلطان الوجود و مربى الغيب و الشهود بان تحفظ اوليائك من شر اعدائك ثم انصرهم بمظاهر قدرتك و اقتدارك و مطالع قوتك و اختيارك. انت الذى لا يعجزك شئ من الاشياء و لا يمنعك ظلم العلماء و سطوة

الامراء قرّیا الہی عیون اصفیائک ببدایع فضلک انّک انت مولی العالم و المہمین علی الامم۔ ثم اسألك یا الہی بان توقّنی علی ذکر الذین نسبتهم الیک وجعلتهم من افنان سدرۃ امرک بین بریتک ثم الذی ذکرته بلسانک فی برک وبحرک وفی الآکام والجبال۔ ای ربّ انّہ ممّن فاز بعنایتک وسقیته کوثر محبتک بایادی کرمک اسألك بان تنزل علیہ ما یفرح بہ قلبہ وتقرّ بہ عینہ علی شأن لاتمسّہ احزان العالم و لا ما عند الامم انّک انت المقتدر علی ماتشاء وفی قبضتک زمام الاشیاء لا الہ الا انت العلیم الحکیم۔ روحی لاستقامتکم الفداء خجلت این فانی بمقامی رسیدہ کہ ہم قلم از ذکرش قاصراست وہم مداد ولسان۔ خجلتی کہ اگر فی الحقیقہ ظاہر شود و از عالم ستر بہ عالم شہود آید عین شفقت گریان شود و عنایات افندہ و قلوب مخلصین بہ ہیجان آید۔ ولكن حق جلّ جلالہ شاهد و گواہ است کہ در جمیع اوقات در قلب حاضر و امام وجہ فانی ظاہر۔ ذکر آن حضرت در منظر اکبر بودہ و لسان عظمت بہ کلماتی کہ از ہریک عرف شفقت و عنایت متضوّع ناطق ہنئاً لحضرتکم و مرئاً لجنابکم۔ سبب و علّت تأخیر ہم واضح ومعلوم است آن حضرت ہمچہ گمان نفرمایند کہ فی الحقیقہ قصوری رفتہ اگرچہ در یک مقام تقصیرات این فانی ثابت است ولكن اسبابی کہ سبب تعویق جواب دستخطہای آن حضرت شدہ خدمت امر بودہ و سلطان امر آن حضرت را از افنان سدرۃ مبارکہ فرمودہ لذا در یک مقام این خدمت بہ آن حضرت راجع۔ اذاً یثبت بانّی کنت قائماً علی خدمۃ حضرتکم در این صورت آن حضرت این عذر صحیح را قبول می فرمایند۔ از جمیع جہات متواتراً نامہ می رسید و همچنین

عرایض و باید این عبد در حضور تحریر نماید و بعد صورت الواح مبارکه را بردارد و همچنین جوابهای اطراف را معروض دارد باقی معلوم و واضح فی الحقیقه اگر عنایت حق نباشد ابداً از این فانی این خدمت بر نیاید له الحمد بما آید عبده علی ما امر به تا جان در بدن باقی بر خدمت قائم. آنی از نظر غائب نبوده و نیستید اگر چه ذکر و ثنا و خدمت این عبد لایق ذکر نه و لکن مقصود آنکه بعنایت تعالی در ساحت اقدس مذکورند و به نسبتش مزین اصل این است لیس لمادونه من ذکر و لا من وجود. دستخط مبارک که تاریخ آن هفتم جمادی الثانی بود عالم قلب را از نسائم محبت تازه نمود از حق جلّ جلاله سائل که این نعمت را باقی بدارد آنّه علی مایشاء قدیر و بعد از اطلاع قصد اعلیٰ المقام نموده در ساحت امنع اقدس عرض شد هذا ما نطق به لسان العظمة فی ملکوت البیان قوله عزّ اسمه و کبر کبریائه: بسمی المبین الخیر الحکیم یا افنانی علیک، بهائی اطفال روزگار بر حضرت غنیّ متعال قیام نموده اند و بکمال شقاوت در صد دافءاء نور و اخمد نار سدره مبارکه برآمده اند ینبغی لهم ان یلعبوا بالطین. در عدم شعور جهلای ارض که به اسم علم معروفند تفکّر نمائید معادل جمیع کتب الهیه که حال نزد امم مختلفه موجود است نازل و منزل را هم دانسته و می دانند که از علوم ظاهره مقدّس بوده معذلک بر انکار قیام نموده اند اعظم از منکرین قبل. لعمر الله نفس کلمه شهادت می دهد بر علوّ و سموّ حق و لکن لا یزید الظالمین الاّ خساراً ان انظر ثمّ اذکر ما انزله الرحمن فی الفرقان و نفخ فی الصور فصعق من فی السموات و من فی الارض الاّ من شاء الله ثمّ نفخ فیهِ اخرى فاذا هم قیام ینظرون.

امروز کلّ از کلمه الهی منصعق مشاهده می شوند الاّ من شاء الله چه که امر عظیم است و هر نفسی لایق ادراک و تقربّ و استقامت نبوده نیست. امروز مکلمّ طور به این کلمه ناطق هو در قمیص انا ظاهر و مکنون بانا المشهود ناطق. گلپارهای عالم مشکل است به این مقام فائز شوند این کلمه مبارکه کوثر زندگانی است از برای اهل استقامت و حقیقت و سمّ قاتل است از برای نفوس معرضه غافله. سحاب اعتساف افق انصاف را اخذ نموده و غمام ظلم انوار عدل را منع کرده و لکن عن قریب نفوس غافله معرضه خود را در خسران عظیم مشاهده نمایند. ظلم ظالمین و تعدّیات غافلین سبب ارتفاع امر بوده و هست و آنچه که سبب نوحه مقربین است اعمال نفوسی است که خود را به حق نسبت داده و می دهند و ارتکاب نموده و می نمایند آنچه را که در جمیع کتب الهی نهی از آن به تصریح نازل. در مقدمه ارض طا حکومت به اعتدال حرکت می نمود و لکن بعضی از داخلین را خوف بشارتی اخذ نمود که در سرّ سرّ به کلماتی تکلم نمودند که حکومت یقین نمود که حضرات اراده خروج دارند مع آنکه خود گوینده شهادت می دهد بر کذب این کلمه. کاش جاسوس و مفتّش منحصر به آن دو نفس خارجه بود چه که آنچه دیده و شنیده ذکر نموده اند انّ ربّک لهو العلیم الخیر اسمی السّتار سترو هو السّتار العلیم. مکرّر قلم اعلی کلّ را به حکمت امر فرمود و بما یرتفع به الامر وصیّت نمود. از حق بطلبید تا کلّ را بر عمل تأیید فرماید چه اگر مقبلین بما اراده الله حرکت نمایند خود را مظفّر و منصور مشاهده کنند. یشهد بذلک هذا الكتاب الناطق فی هذا السّجن المبین. البهاء علیک و علی الخلیل و علی افنانی ک. انتهى لله الحمد

نازل شد آنچه که فی الحقیقه اگر مرایای وجود کُلّها مقابل شوند کلمه مبارکه قد ظهر الحق در کُلّ منطبع گردد و عالم از خمر غرور بی هوش و کُلّ بما عندهم مشغول. لسان وعظ و پند عالم من دون تعطیل و تأخیر ناطق معذلک احدی شاعر نه. حیرت اندر حیرت است به قسمی حجابات او هام و ظنون ناس را اخذ نموده که به هیچ آیه و حجّت و برهانی توجّه به حق ننموده و نمی نمایند. از ارض طا نوشته بودند جناب علی قبل اکبر علیه بهاء الله مالک القدر سور منزله را نزد شاهزاده نایب السّلطنه در مجالس متعدده قرائت نموده حتی سورۀ مبارکه رئیس و پاریس که مشحون بذکرا مورات وارده از بعد بود تلاوت نموده اند بعد سرکار نایب گفته که از کجا بدانیم این سور بعد از وقوع نازل نشده. باری لو یأتی الله بکُلّ آیه لن یؤمنوا و لن یعترفوا. لازال خارق عادات از برای غافلین بوده و در هر عصر و قرنی که ظاهر شده ثمری حاصل نه بلکه سبب ازدیاد بغضا شده. حال ملاحظه فرمائید در همان ایام مؤسس که سیّد صادق بود حق اخذش نمود معذلک متنبّه نشدند و به ظلمی اعظم از قبل قیام نمودند تا آنکه شخص آخر که بکمال غرور و طغیان تکلم نمود و در اطفاء نور تدبیرات دگر کرد بغتۀ اخذ شد و ثمری حاصل نگشت. سیّد مذکور مهلت خواست که سه روز بعد بیرون می آیم و بنفسه مباشر شهادت نفوس موقنه می گردم و بعد از سه روز جسد خبیثش بیرون آمد معذلک اثری ظاهر نه. بلی نوشته بودند همان روز که نفس دوم اخذ شد فی الجملة تنبّهی ظاهر و بعد یوم او یومین رجعوا الی مقامهم الاول ولی این قدر عرض می کنم که کل جان می کنند زود است که انوار آفتاب

امر عالم را احاطه نماید. نفوسی که جز اصلاح عالم و اتحاد امم و راحت کلّ قصدی نداشته و ندارند ملاحظه فرمائید بچه ظلم مبتلا شده اند افّ للذین تمسّکوا بالباطل واعرضوا عن الحقّ وتشبّثوا بالفانی غافلین عن الباقي. اینکه ذکر رؤیا فرموده بودند در ساحت امنع اقدس عرض شد فرمودند این رؤیا دلیل است بر علوّ و سموّ و نعمت الهی از ظاهر و باطن درباره ایشان اّلهو الفضّال الکریم و اینکه ملاحظه نمودند نان و گوشت حاضر شد این دو از نعمتهای بزرگ الهی است چنانچه رسول الله روح ماسواه فداه از قبل فرموده علیکم بالاحمرین واحمرین نان و گوشت است و در یک مقام نعیم است که می فرماید ویسألونک عن النّعیم و اینکه قدری از لحم را پاک نموده به ایشان عنایت شد این دلیل بر خلوص ایشان است لله الحقّ و همچنین ظهور عنایت و مکرمت از حقّ جلّ جلاله و در مقامی مائده حقیقیه منزله سمائیه است که در رتبه اولیه محبت الهی بوده و هست آنچه در این مقام گفته شود حقّ محض است این رؤیا مدلّ است بر فضل و رحمت و عنایت و شفقت و نعمت ظاهره و باطنه من لدی الله له ان یفرح و یشکر الله ربّه العلیّ العظیم و فی آخر ما ریناه واسمعناه لآیات للمتفرّسین. انتهى این رؤیای آن حضرت مطابق است با ظاهر دیگر به تأویل و تفسیر محتاج نه قد ظهر من القلم الأعلیٰ ما ینبغی له اّلهو المؤید العلیم. و اینکه ذکر حکمت فرموده بودند و مرقوم داشتند که مقصود از حکمت را هنوز نفهمیده ایم چه چیز است این عبد فانی آنچه در عراق و دون آن ظاهر شده عرض می نماید انشاء الله مطلب واضح می گردد از برای حکمت اگر چه از قبل و بعد

بیاناتی بوده و هست. لا یسمح الوقت لی ان اذکرها ولكن آنچه خود دیده‌ام عرض می‌نمایم اوقاتی که شمس از افق زورا مشرق جمیع ناس از علماء و عرفاء و غیرهم در بغداد و اطراف آن الی ان ینتهی الی البصره بکمال محبت و خضوع و خشوع ظاهر بودند یومی از ایام جناب سید داود که مفتی بصره بود آمد به شرف لقا فائز شود مع جمعی از جمله ابن آلوسی مشهور در بیرون نشستند تا اذن حضور ادراک نمایند. مفتی از برای آن جماعت ذکر می‌نمود که صیت حضرت ایشان در آن صفحات بسیار است و گمان می‌کنم که خود ایشان خبر ندارند و امر به مقامی بود که هر هنگام از بیت توجه به سمتی می‌فرمودند اعراب به کلمه‌ای نطق می‌نمودند که درباره اولیای خود قائل نبودند. از جمله یومی از ایام روز جمعه به جامع تشریف می‌بردند و آن جامع در حول بیت واقع و تنها تشریف می‌بردند شخصی به فاصله دو پست قدم او هم به جامع می‌رفت. به رفیق خود می‌گفت و الله امر هذا الرجل عجیب و عظیم و اشاره به جمال قدم می‌نمود و آن یوم بر اتفاق مقابل منبر جلوس واقع. خطیب که یکی از علمای عراق بود به یکی از احباء گفت حضرت ایشان امروز تشریف آوردند و مقابل منبر نشستند نتوانستم خطبه بخوانم و بسیار خجلت کشیدم و آن عالم حال در سر مؤمن است. جمیع در ایام حرکت و هجرت از عراق دیدند آنچه را که از قبل ندیده بودند و نفسه الحق که آن اعراب بمثابه سحاب ربیع می‌گریستند و ناله می‌نمودند و یومی که نقل مکان به رضوان واقع فوج فوج از اهل مدینه از عالم و غیره می‌آمدند و جمیع به این کلمه ناطق ما نظر به اطمینان که همیشه در اینجا تشریف دارید از حضور محروم بودیم

حال بغتۀ تشریف می‌برید. و در یوم حرکت از رضوان که اسب حاضر کردند بشأنی نوحه و ندبه و صریخ و ضجیع مرتفع شد که اسب بحرکت آمد به قسمی که ساکن نمی‌شد و مثل آنکه بر روی ناس حرکت می‌کند. تا آنکه تشریف آوردند و سوار شدند و بعد از رکوب ناس بردست و پای اسب ریختند اگر بخواهم تفصیل عرض نمایم یک کتاب باید تحریر شود. اکثری این امور را اصغاء نموده‌اند و بعضی خود بوده و دیده‌اند چه که در مدّت توقّف عراق از علماء و عرفاء و عامۀ ناس و مذاهب مختلفه مراوده می‌نمودند و هر چه سؤال می‌شد جواب می‌فرمودند. و بعد در محرم احباب آن ارض اوّل ماه که یوم مولود مبارک نقطۀ اولی روح ماسواه فداه بود عید گرفتند و برقاییها نشسته بر روی دجله به تصنیف و تغنی مشغول و این سبب شد که اهل سنّه و شیعه طرفین براعراض قیام نمودند و البتّه استماع فرموده‌اید که در آن ارض چه واقع شد دیگر ناس غافل نمی‌دانستند که مقصود از این عید چه بوده و چیست همین‌که بر حسب ظاهر مغایر دیدند مرتکب شدند آنچه را که کلّ شنیده‌اند یعنی دوستان این بی‌حکمتی سبب ضرّ عظیم شد. قبل از آن و بعد از هجرت حاکم و مأمورین و همچنین اهل بلد از علماء و غیرهم کمال رعایت را از احبّای الهی می‌نمودند حتی نامق پاشا که والی بود کمال ملاطفت را به هر یک اظهار می‌نمود و او خبر ورود اسلامبول و ادرنه را به اصحاب داده بود. در ارض طا ملاحظه فرمائید حضرت اسم الله علیه من کلّ بهاء ابهاه باذن و اجازه عازم آن جهات شدند و مأمور شدند به اینکه در آن ارض ارضی اخذ نمایند و امانۀ الله را در آن ودیعه گذارند من لدی الحق اصل مقصود این امر مهمّ عظیم بوده. بعد از ورود

دوستان مراوده نمودند و ضیافت به میان آوردند. خود حضرت اسم الله دستخطی به این عبد مرقوم داشتند و در آن دستخط ذکر فرموده اند که این عبد متحیر است چه که بعد از ورود دوستان حق مراوده نموده و می نمایند و تاحال سی و هشت مجلس ضیافت نموده اند و در هر مجلس ملاحظه شده شصت نفر پنجاه نفر حاضرند. گفتم مگر شما حکم حکمت را نشنیده اید که فرموده اند مجلس از پنج الی نه تجاوز ننماید. گفتند چرا شنیده ایم و همچنین دستور العمل آنچه در نظر داشتند ذکر نمودند و تصدیق می نمودند معذک شب دیگر جمعیت زیادتر مشاهده می شد و نوشته بودند که متحیرم اگر نروم بیم آنست که خیال خوف نمایند و این سزاوار امر الهی نبوده و نیست و اگر بروم می بینم مخالف حکمت است باری مانده ام مبهوت و متحیر معذک اکثری از دوستان مکدرند چه که فرصت آنکه جمیع راملاقات نمایم نیافته. حال اگر به نصایح قلم اعلی و حکمت منزله در کتاب عمل مینمودند این فتنه بر حسب ظاهر مشتعل نمی شد و بر نمی خاست. قسم به آفتاب آسمان بیان اگر بما انزله الله عمل می نمودند حال انوار عدل اکثری را احاطه می نمود. اول در این مقامات فرموده اند مجلس از پنج الی نه تجاوز ننماید و آنهم متتابع و متواتر نباشد و همچنین فرموده اند لا تصدقوا کلّ قائل ولا تطمنئوا من کلّ وارد و همچنین در اول مقام با هر نفسی ملاقات نمایند او را بمثابه طفل مشاهده کنند و غذاهای ثقیل غلیظ به او ندهند مدارا نمایند تاحجبات به مرور ساعات و ایام خرق شود و انوار شمس عرفان وجود را منور سازد. و در لوح حکمت این کلمه علیا از قلم اعلی جاری و نازل قوله عزّ اجلاله قل انّ البیان جوهر

یطلب التّفوذ و الاعتدال اما التّفوذ معلق باللطافة و اللطافة منوط بالقلوب الفارغة الصّافیة و اما الاعتدال امتزاجة بالحكمة الّتی نزلناها فی الرّزیر و الالواح. انتهى در جمیع مراتب نازل شده آنچه که اگر به آن عمل شود سبب علوّ و سموّ و تقرّب ناس و توجّههم الی افق الامر بوده و هست. حکمت آن چیزی است که ناس را از تقرّب منع ننماید و انسان را در ورطه هلاکت نیفکند. بلی امر با حق جلّ جلاله است و قدر و قضاء محکوم و مأمور. یکی از دوستان الهی محلی تشریف بردند از برای تبلیغ امر اهل آن بلد نسبت ایشان را به این بناء اعظم و امر عظیم می دانستند و مراوده می نمودند که چیزی ادراک نمایند. ولکن در سر تفحص می نمودند تا بر اعمال آگاه شوند از اتفاق ایّام ماه مبارک رمضان بود از محلی و یا روزنی متوجّه بودند تا آنکه دیدند روزه را افطار نمود بعد ابداً نزدیک نیامدند که چیزی سؤال نمایند و جواب بشنوند. این مقام فصل عمل است نه فصل خطاب چه که عمل فصل نمود و همچنین در شرایط مبلّغین بیاناتی از سماء مشیت رحمن نازل شده که هر منصفی اصغاء نماید به اجنحه اشتیاق در هواء محبّت الهی طیران کند. ولکن لله الحمد مع عدم اسباب و عدم آنچه که سزاوار است و مع اعراض و اعتراض من علی الارض ظاهر شد آنچه که در هر بلدی سبب حشر و نشر و بعث گشت. این دنیای فانیه و اسباب فانیه و شئون فانیه همه را مشغول نموده و از خدمت امر منع کرده الا من شاء الله فی الحقیقه حق فرداً واحداً به نصرت امرائم و مشغول است. آن حضرت اظهار تحیر در حکمت فرموده اند ولکن این عبد در بحر تحیر متغمّس چه که ملاحظه می شود ندا به این حالات

مرتفع وحفیف سدره در هر حین ظاهر و ترنّمات قلم اعلیٰ فی الحقیقه عوالم ملک و ملکوت را احاطه نموده معذّک ناس نائم بل منصعق بل میّت مشاهده می‌شوند. صور اوّل ثابت و کُلّ منصعق و لکن لو شاء الله از این صور آخر فاذا هم قیام ینظرون مشاهده شوند و ظاهر گردند. فرات جاری و ساری و لکن عطش مفقود. این فانی از یکتا خداوند بی‌مانند سائل و آمل است که ناس را آگاه فرماید و از این فیض اعظم محروم نسازد آنّه علیّ کُلّ شیّ قدیر. باری معنی حکمت آنکه فصل کَلّی نشود چه اگر فصل به مقام خود منتهی شود دیگر کسی تقرّب نجوید تا کلمه الله را اصغاء نماید. حضرت روح روح ماسواه فداه مع آنکه بعض احکام توراّه را نسخ فرمودند مثل حکم طلاق و سبّ معذّک در بعض امور احکام توراّه را اجرا می‌فرمودند چنانچه در آخر ایّام که ارتقاء نزدیک شده بود به بطرس و یوحنا فرمودند بروید و فصیح را مهیا کنید و بعد فصیح را مجرا فرمودند و حال آنکه مخصوص به یهود بود. مشی انبیاء غیر مشی عباد است نظر به عنایت و فضل مدارا می‌نمودند تا ناس یک‌باره هلاک نشوند. گاهی از ترنّمات حمامه فردوس القاء می‌فرمودند و هنگامی از تشهّقات طاوس عرش وقتی از عالم حدود و هنگامی به غیر آن تکلم می‌فرمودند و این نظر به شفقت و عنایت و فضل بوده چه اگر در اوّل ظاهراً باهراً حکم توراّه نسخ می‌شد آنچه در آخر واقع شد در اوّل قبل از القاء بذر واقع می‌گشت الامر بید الله آنّه لهو الحکیم المعلم الخبیر. یا محبوب فؤادی لعمر الله انّ الامر عظیم عظیم اگر چه الیوم نفوسی که مقبلند و مستقیم و ثابتند بکمال جدّ و جهد در اجرای اوامر الله ساعیند معذّک از غنیّ متعال باید در استقامت آن

نفوس هم تأیید طلبید و توفیق خواست تا چه رسد به سایر ناس. از حق جلّ و جلاله سائل و آمل رجالی مبعوث فرماید که بکمال قدرت و قوّت و استقامت بر خدمت امر قیام نمایند آنّه هوالمقتدر القدیر. عرض دیگر عریضه معظّمه مکرمه حضرت امّ علیها من کلّ بهاء ابهه رسید از قبل لوح منیع مخصوص ایشان نازل و ارسال شد و هنگامی که حضرت محبوبی جناب آقامیرزا اعلیٰ و مخدّره والدّه ایشان علیهما بهاء الله الابهی عازم ارض ش بودند مخصوص حضرت امّ یک حلقه خاتم اسم اعظم مع یک چهار قد صوف به دست مبارک عنایت فرمودند. و همچنین با جناب شیخ س ل مخصوص آقا زاده های عظام علیهم ۶۶۹ و عنایتہ الواح متعدّدہ نازل و ارسال شد و مجدّد در این یوم که سوّم شهر محرّم الحرام است عریضه آقا زاده جناب آقا سیّد آقا علیّه بهاء الله و عنایتہ در ساحت امنع اقدس عرض و جواب لوح ابدع اعظم از سماء رحمت رحمانی نازل ان شاء الله به آن فائز شوند و از عنایت حقّ جلّ جلاله مسرور. یا محبوبی در هر عصر و قرنی ناس به او هومات خود بردوستان الهی وارد آوردند آنچه را که در کتب مسطور و در السن مذکور است و لکن ماورد منهم من شیء الا و قد جعله الله سبباً لاعلاء کلمته العلیاء رغماً لانفهم آنّه لهو القویّ القدیر. امر این ظهور اعظم و ما قدر من قلم الله بمشیّته النافذه لایحتاج الی الذکر و البیان سوف یری المخلصون ما ستر عنهم الیوم و تنتشر رایات الآیات فی الاقطار و الاطراف و یشهد کلّ نفس الامر لله المقتدر العزیز المختار. اینکه در باره حبیب روحانی جناب آقامیرزا اشرف علیّه بهاء الله الابهی مرقوم داشتید عریضه ایشان حین ورود عرض شد و همان حین لوح امنع اقدس

مخصوص ایشان از سماء مشیت الهی نازل و لکن در ارسال آن تعویق رفت و همچنین لوح منیع دیگر ازقراری که مرقوم داشته‌اند این ایام به آن جهات توجه فرموده‌اند ان شاء الله مؤید باشند بر خدمت امر. به این عبد هم از هر شطری مراسلات فرستاده‌اند جمیع رسیده و لکن این خادم فانی موفق بر عرض جواب نشد. به خیال آنکه الواح منزوله هر هنگام ارسال می‌شود این عبد هم علی قدری و مقامی جواب ارسال می‌دارد حال بغتۀ از مشرق امر حکم صادر که الواح و این مکتوب ارسال شود لذا این خادم فرصت نیافت و لکن این قدر عرض می‌نمایم که ان شاء الله بر آنچه فوت شده قیام خواهد شد اسأل الله التوفیق والتأييد فی کلّ الاحوال. اگر در آن ارض تشریف آورده‌اند از قبل این خادم فانی تکبیر و عرض سلام منوط به عنایت آن حضرت است. و اینکه درباره جناب آقا لطفعلی خان مرقوم داشتید عریضه ایشان عرض شد و به اصغا فائز یک لوح امانع اقدس مخصوص ایشان نازل و ارسال شد ان شاء الله به آن فائز شوند عنایت به مقامی است که هر نفسی به هر لسانی عرض نماید به جواب فائز می‌شود مخصوص اگر حضرت افنان واسطه باشند. ان شاء الله جناب خان به عرف لوح الهی فائز شوند و مؤید گردند بر آنچه که سبب و علت ظهورات عنایات حق جلّ جلاله است ان ربنا الرحمن یسمع و یجیب و هو السميع البصیر. اینکه درباره جناب آقا شکر الله علیه ۶۶۹ مرقوم داشتید و آنچه محبوبی جناب شیخ ع ل علیه بهاء الله الابهی از ارض ش و آن حضرت از آن ارض ارسال داشته‌اند ایشان و درختهای مذکور وارد پورت سعید شدند و بعد اریاح مختلفه عالم وامورات محدثه در آن ایشان را از حضور منع نمود تا این حین

که سوّم محرّم الحرام است در ارض مذکور تشریف دارند و لکن خبر و مکتوبشان رسیده و می رسد انشاء الله به مقصود فائز می شوند و بما اراده الله مرزوق فی الحقیقه این قطعۀ صغیره سبب زحمت شده از حق جلّ جلاله سائل و آمل که اجر جزیل عنایت فرماید انّه لهو المعطی الکریم. دستخطّ ثانی آن حضرت که به تاریخ سوّم شهر رجب بود لذّت وصل عنایت نمود و عالم محبّت و اتّحاد را روشنی بخشود. الله الحمد آن حضرت به نعمت صحّت و محبّه الله فائز و مرزوقند. چه عرض کنم خدای واحد شاهد که هر وقت اثری از افنان سدره رسیده شجر انسانی را بمنزلۀ آب بوده این بسی واضح و معلوم است که آب زلال چه می کند و بعد از زیارت و اطلاع به افاق اعلیٰ توجّه نموده این کلمه علیاء از لسان مالک وری جاری و ظاهر قوله عزّ کبریائه: یا افنانی علیک بهائی کتاب ناطق و ماهو المقصود والمسطور ظاهر و لکن نفوس غافل حق جلّ جلاله از برای عباد فرح اعظم و راحت کبریٰ و نعمت عظمیٰ خواسته و عباد ذلّت بی منتهی بلکه سفک دم مطهر را از قبل و بعد اراده نموده اند و یلّ لهم من هذا الخطاء الکبیر. آن جناب و اولیای حق مسألت نمایند که شاید بروجه غافلین ابواب دانائی باصبع قدرت مفتوح شود و از مقام لامثل له محروم نمانند. انتهی اینکه ذکر آقای معظم حضرت مبلّغ و آقایان عظام افنان سدره مبارکه فرموده بودند این فانی خدمت هریک عرض فنا و نیستی معروض می دارد و از جمیع طلب دعای خیر می نماید. عرض دیگر در پاکت آن حضرت مکتوبی از جناب ملاّ محمد شفیع علیه بهاء الله بود که به این فانی نوشته بودند وین آن عریضه بساحت اقدس معروض داشته بودند عرض

شدوا زملکوت بیان رحمن آیات بدیعہ منیعہ نازل ان شاء اللہ بہ آن فائز شونند. ہذا مناطق بہ جلّ جلالہ و عظم کبریائہ: هو الشّاهد الخیر یاشفیع قد احاط الملک نفحات الملکوت و سجع الحمام علی غصن الجبروت قد اتی الکتاب الّذی شهدت له کتب اللہ المہيمن القیوم. قد حضر العبد الحاضر تلقاء الوجه و عرض لدى المظلوم ما نطق بہ لسان فؤادک فی یوم فیہ اسودّت وجوہ الّذین کفروا باللہ مالک الوجود. قد سمعنا ندائک واجبتک بهذا اللّوح المخزون الّذی کان مکنوناً فی علم اللہ و مسطوراً فی لوحه المحفوظ. کبراحبائی من قبلی و بشرهم بذکری آیّهم فی مقامی المحمود انا نوصیهم بما یرتفع بہ امر اللہ بین عبادہ طوبی لمن عمل بما امرہ فی کتاب اللہ مالک ما کان و ما یكون. یا احبّائی ہناک انا نوصیکم بالعدل و الانصاف و بالامانۃ و الدیانۃ و العفۃ و الوفا انّ ربکم الرّحمن لہو المبین العزیز الودود. قد خلقکم و رزقکم و ایدکم علی امرہ و عرفکم ما احتجب عنہ اکثر العلماء و یعظکم بما ینفعکم فی کلّ عالم من عوالمہ یشہد بذلک قلمی الاعلی و عن ورائہ من ینطق فی کلّ شأن انّہ لا الہ الاّ انا الحق علامّ الغیوب. یا شفیع ان افرح بما ذکرناک من قبل بما تضوّع منہ عرف عنایتی و فی هذا اللّوح المحتوم و نذکر عبد الحسن الّذی کان مذكوراً فی کتابک و نبشّره بذکری آیّہ لیفرح فی آیّام ربّہ مالک الغیب والشّہود وابنک الآخر الّذی سمّی بمحمّد قبل حسین و نسأل اللہ بان یوقّہما علی الاقبال الی افقہ الاعلی والاستقامۃ علی هذا الامر الّذی زلّت بہ اقدام الخلق الاّ من شاء اللہ ربّ الكرسي المرفوع. البہاء علیک و علیہما و علی ضلعک و امّہما من لدی اللہ المقتدر العطوف الغفور. و نذکر

من سَمَّی بجلال الذی فاز فی ایام الله وسمع ندائه الاحلی اذ اعرض عنه اکثر العباد. یا جلال هل تعرف من ینادیک و یدکرک و هل تعرف من استقر علی العرش و هل سمع احد ضجیجه فی سجنه الاعظم و هل عرفت نفس من ظهر فی المآب قل تالله بظهوره اضطرب ملکوت الاسماء و بسلطانه تزلزلت ارکان العلماء و نطق بما انجذبت به الاشیاء و انصعقت مظاهر الظنون و الاوهام. و نذکر فی هذا المقام من سَمَّی بمحمد قبل رحیم و نوصیه بما یرجون سراجاً له فی ظلمات الارض و فی کلّ عالم من عوالم ربّه العزیز الوهاب. یا محمد قبل رحیم یدکرک المظلوم و یأمرک بما امرت به فی الحضور و بما امرنا به الکُلّ فی الکتاب. قل یا احباء الله لاتخزنوا علی ماورد علی اسمی و اولیائی بما اکتسبت ایدی کلّ غافل مرتاب سوف يأخذ الله من ظلم كما اخذ الظالمین من قبل ان یرک لهو المقتدر القهار. لایعجزه شیء و لایمنعه امر یفعل ما یشاء و عنده امّ البیان. و نذکر احمد قبل علی فی هذا الیوم الذی فیہ ارتفعت الصیحة بالحق و نعب الغراب کن ناطقاً بذکر ربک و متوجّهاً الی انوار وجهه و قائماً علی خدمة اولیائه فی العشی و الاشرار. انا وجدنا اقبالک اقبلنا الیک من هذا المقام الاعلی و ذکرناک بهذا الذکر الذی خضعت له الاذکار. حمد مقصود عالمیان را که جمیع را به عنایت خود فائز فرمود و احدی را محروم نساخت مگر نفوسی که خود را محروم نموده اند. قد غرتهم الدنیا و منعتهم عن مالک الرقاب فی المعاد. و اینکه درباره جناب آقامیرزا احمد نوشته بودند امروز روز عبودیت صرفه است کلّ باید به آن متمسک باشند. طوبی از برای نفسی که فی الحقیقه به آن فائز شد لنا و له و لمن آمن بالله ان یتمسک

بهذا المقام الاعلی. و در فکر نصرت امر باشیم انّ الخادم یسأل ربّه بان یحفظه و احبائه لئلاّ یظهر منهم ما لاینبغی لایامه و ظهوره و عزّه و سلطانه این فقرات را آن حضرت مع لوح ارسال فرمایند و تکبیر و سلام به ایشان منوط به عنایت آن حضرت است. اینکه در توجّه حبیب روحانی جناب آقا میرزا اشرف علیه بهاء الله الابهی و سرکار خان علیه ۹۶ مرقوم فرموده بودند در ساحت امنع اقدس عرض شد هذا مانطق به لسان العظمة فی ملکوت البیان قوله جلّ جلاله: از حق می طلبیم ایشان را مؤید فرماید برخدمت امر و تبلیغ ما انزله الوهاب فی الكتاب بشأنی که ما یشهد و یری حجاب نشود و منع ننماید ان شاء الله به ثوب تقوی و رداء زهد و اکلیل انقطاع مزین شود. آنچه ذکر شد بمثابة سلاح است از برای مبلّغین بل احدّ واحکم و انفذ. انتهی در آن ارض مجلس مشورتی منعقد نمائید و این مبارک است و مقصود آنکه به آنچه امر فرموده اند تمسّک جوئید و آنچه از مشورت ظاهر به آن عامل شوند. به نظر این فانی چنان می آید اگر حبیب روحانی جناب آقا میرزا اشرف علیه بهاء الله الابهی به جهت دیگر توجّه فرمایند یعنی بعد از اتفاق باطنیه. ایشان در محلی و سرکار خان در محلّ آخر و الله مشغول شوند ثمره زودتر حاصل شود. اگر سرکار خان علیه بهاء الله و عنایت به طراز اهل سنّه حرکت نموده اند ایشان به شیعه و علمای آن توجّه نمایند. ذکر درویشی اگر در اوّل امر شود بآسی نه و لکن مقصود باید در ضمن باندازه خلق و مقتضای وقت ذکر شود و نفحات امر متضوّع گردد لعمر محبوبنا و محبوب من فی الارض و السماء. منقطع الی الله و عامل الله از او متضوّع است آنچه که هر نفسی اقلّ من ان یحصی صاحب بصر

وفؤاد باشد می یابد و ادراک می نماید و بغتۀ بنار کلمه مشتعل می گردد باری در اوّل اگر با سرکارخان ملاقات فرمایند و با هم مشورت نمایند و به حکمت و بیان در نصرت امر الهی قیام کنند بسیار خوب است. و لکن در هر ارض هر کدام تشریف دارند ناس عرف اتّحاد را بیابند در ذکر و بیان و کلمه متّحد باشند و این با قول اوّل مخالف نیست چه که شریعه واحد است و هر کدام از حزین که وارد شوند حجاب رفع می شود و خود را در یک مرآت مشاهده می نمایند و در یک بیت ساکن می بینند الأمر بیدالله ربّنا وربکم ومقصودنا ومقصودکم یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید وهوالقویّ الغالب القدیر. این یوم غیر ایّام است و این عصر غیر اعصار و این امر غیر امور ملاحظه فرمائید فیما اخبره الرحمن فی الفرقان قوله تبارک و تعالی یوم یكون الناس كالفراس المبتوث و تكون الجبال كالعهن المنفوش علماء و عرفای ارض که از عرفان محرومند و از صراط بعید همین قسم مشاهده می شوند باقی هم مثل فراش ملاحظه می کردند. در عظمت این یوم بیاناتی از ملکوت علم الهی شنیده شد که فرائض عالم از او مرتعد است اگر نفوس مقبله مستقیمه مقامات خود را مشاهده نمایند البتّه در اوّل امر متحیر و مبهوت گردند. همین قسم که یوم عظیم است و امر عظیم موقنین و مقبلین هم لدی الله عظیمند. عرض دیگر دستخط دیگر آن حضرت که تاریخ آن ششم شعبان بود بهجت فوق العاده آورد چه که بذکر حق جلّ جلاله ناطق بود از سلامتی مزاج عالی حاکی لله درکم بما جعلتم الخادم مسروراً فی یوم فیه ماج بحر الاحزان. یومی از ایّام لسان الله به این کلمه علیا ناطق قوله تعالی: یا عبد حاضر اگر چه بحر حزن مواج و اسباب هم و

غمّ از هر جهت ظاهر ولکن این امور حق را منع نمی نماید و از آنچه اراده نموده باز نمی دارد دوستان الهی که از کوثر ایقان نوشیده اند و به افق رحمن متوجّهند ایشان را هم شئونات خلق از حق منع نمی نماید له الخلق و الأمر يأخذ و يعطى و هو الحى الظاهر الباهر الناطق الصادق الامين. انتهى باری بعد از قرائت و تلاوت دستخطّ قصد ذروه علیاء و مقام اعلیٰ نموده امام وجه مالک اسماء عرض شد قوله تبارک و تعالیٰ: انا ذکرناک مرّة فی الحصن و اخرى فی مقام کریم و تارة فی السّجن و طوراً فی هذا القصر الرّفع ان شاء الله بکمال روح و ریحان و شوق و اشتیاق و جذب و انجذاب مشاهده شوید از بعضی امورات وارده و شئونات عرضیه فانیه محزون مباحثید قسم به آفتاب بیان که از افق زندان مشرق و طالع است که ذکر دائمه و عزّت باقیّه و مقامات عالیّه از برای شما از قلم اعلیٰ در صحیفه حمرا ثبت شده و به اقتضای اوقات و ایّام ظاهر خواهد شد طوبی لافنان السّدره و نعیماً لهم انّهم فازوا من لدى الله بما لا فاز به اکثر من على الارض یشهد بذلك من عنده امّ الكتاب. انتهى لعمر محبوبنا و محبوبکم ملکوت بیان از بیان حق جل جلاله در اهتزاز و بحر معانی در امواج عالم را احاطه نموده از او می طلبیم که آثارش را ظاهر فرماید بشأنی که نساء عمیاء مشاهده نمایند تا چه رسد به ابطال صاحبان ابصار. حیرت اندر حیرت است از این نفوسهای خشنه ثقلیه غافله نائمّه در هر حال باید از غنی متعال عنایت و فضل و کرم مسألت نمود اوست بر هر شیّ قادر و توانا البهاء الظاهر اللّاح المشرق من افق سماء فضل ربّنا على

حضرتکم و علی من معکم و علی من یحبکم لامرالله المہیمن القیوم خ
 ا د م فی ۴ شهر محرم الحرام سنہ ۱۳۰۱
 ۱۵۲ عرض فانی آنکہ ارسال عریضہ بشأنی تأخیر شد کہ دستخط
 دیگر آن حضرت کہ بہ تاریخ بیست و نہم شهر محرم الحرام بود تشنہ
 بادیہ فراق را کوثر وصال بخشید فی الحقیقہ بہ وجودش جند فرح چنان
 قوت اخذ نمود کہ حزب احزان ہزیمت جست للہ الحمد فی کلّ
 الاحوال سبحان اللہ بہ یک کلمہ کدورات عالم بسرور مبدل و بکلمہ
 اخری عمار آن بہ خراب مبتلا. باری بعد از فرح و ابتہاج قصد مقام
 اعلیٰ نمودہ دستخط عالی بتمامہ عرض شد و ہمچنین مناجات آن
 حضرت در ساحت امنع اقدس بہ اصغاء فائز قولہ جلّ جلالہ و عمّ
 نوالہ: یا عبد حاضر از تأییدات الہی لازال بذکر حق مشغول باشند و
 بحبلش متمسک انا زینہ بطراز عنایتی و اکیل ذکر العزیز المنیع
 ونذکرہ فی هذا المقام و فی هذا الحین بذکر البدیع انا نبشرہ ومن
 معہ برحمتی الّتی سبقت العالمین و عنایتی الّتی ما فاز بہا الاّ الذین
 آمنوا باللہ و آیاتہ و انقطعوا فی سبیلہ و قاموا علی خدمۃ امرہ العزیز
 انتہی از مشرق فضل بشأنی عنایت مشاہدہ شد کہ این عبد از ذکرش
 عاجز و قاصر است مخصوص بعد از عرض مناجاتہای آن حضرت از
 حق جلّ جلالہ این خادم فانی سائل و آمل است کہ آن حضرت را فائز
 فرماید بہ لقا و مقدر فرماید خیر آخرت و اولی را اگر چہ خیر آخرت و اولی
 محقق است مقصود از عرض آنکہ آنچہ مصلحت دانند در ظاہر و
 باطن عطا فرمایند انّہ علی کلّ شیء قدیر. و اینکہ دربارہ حبیب روحانی
 جناب آقا میرزا اشرف علیہ بہاء اللہ و عنایتہ و ورود ایشان مرقوم داشتید

ان شاء الله مبارک و میمون است. حضرت افنان آقائی جناب حاجی سید محمد علیہ من کلّ بهاء ابہاء ہم ذکر ورود ایشان و ذکر ذکر ایشان مصیبت حضرت سید الشہدا روح من فی الملک فداه را مرقوم داشته بودند این فقرہ بسیار محبوب است و بحکمہ کاملہ مقرون بعد از عرض قولہ جلّ جلالہ: نعم ما عمل طوبیٰ لہ لعمریٰ لویقرء من فی العالم ذکر مصائبہ علی المنابر و الآکام و علی کلّ جبل رفیع احبّ ان اسمعہ باذنہ اّہ انفق فی سبیل اللہ ما انفق و شہد فی حبّہ ما لارأت عین الابداع یشہد بذلک لسان المظلوم فی مقامہ المنیع. انتہی این عبد فانی خدمت ایشان تکبیر و سلام معروض می دارد و اسألہ تعالیٰ ان یجعلہ مؤیداً علی اعلاء کلمتہ و موقفاً علی اظہار امرہ بالحکمہ و البیان اّہ مولیٰ من فی الامکان و هو العزیز المّان. تفصیل امور ایشان از قبل عرض شد حسب الامر باید مشورت فرمایند و آنچه مصلحت امر الہی است بہ آن تمسک نمایند چہ کہ مکرّر این کلمہ علیا از لسان مبارک شنیدہ شد فرمودند الہام می فرماید در قلوب نفوسی کہ لوجہ اللہ در محلّ شوری جمع شوند و در مصالح عباد تکلم نمایند اّہ ولیّ المحسنین حمد و ثنا فی الحقیقہ مخصوص اولیای حق جلّ جلالہ است یعنی نفوسی کہ از حوادث امکانیہ تغیر نیابند و از ظلم علماء و امراء و کبراء از حق منع نشوند ایشانند سلاطین وجود و انجم سماء قدرت مالک غیب و شہود علیہم رحمۃ اللہ و بہائہ و نورہ و سلامہ و تکبیرہ و تہنیتہ و ذکرہ و ثنائہ. حضرت میرزا حیدر علی علیہ بہاء اللہ الالبہی فی الحقیقہ رکن اعظمند از برای بنای اعظم یعنی حصن تبلیغ امر الہی بکمال جدّ و اجتهاد در این فقرہ مبذول داشتند

آنچه را که بر عالمیان ظاهر و هویدا است. این ایام دستخطی ارسال فرمودند بعض عرایض اراده نموده‌اند در ساحت امنع اقدس عرض شود و عرض شد له الحمد و المنة و العناية و الفضل چه که کلّ به استجابت مقرون گشت از جمله استدعا نموده‌اند که تولیت بقعه مبارکه حضرت ورقه علیاء علیها من کلّ بهاء ابهاه و همچنین مقرر حضرت افنان کبیر یعنی حضرت خال علیه من کلّ بهاء ابهاه به جناب حاجی میرزا فضل الله علیه بهاء الله تفویض شود به شراکت چند نفس دیگر از اولیای حق که ایشان هم همین استدعا را نموده‌اند بعد از حضور و عرض مطلب این کلمه مبارکه مقدسه علیا از لسان مالک وری ظاهر قوله عزّ بیانه وعظم شأنه امور ورقه علیاء من لدی الله به جناب افنان یعنی میرزا آقا راجع است. انتهی و لوحی که در این مقام از سماء عنایت نازل فرمودند نزد آن حضرت ارسال شود ملاحظه فرمایند اگر به حکمت مطابق و مقتضیات وقت موافق ارسال دارند و صورت آن لوح مبارک در مکتوب محبوبی جناب میرزا حیدر علی علیه بهاء الله الابهی نوشته شد حسب الامر مکتوب را بنام آن حضرت ملاحظه فرمایند و بعد نزد حضرت افنان جناب الف و حا علیه من کلّ بهاء ابهاه ارسال دارند که حضرت ایشان برسانند مجدّد البهاء اللّاح من افق سماء رحمة ربّنا علی حضرتکم و علی المتمسّکین بحبله المتین الحمد لله ربّ العالمین. خ ا د م فی ۴ شهر ربیع الاولی سنه ۱۳۰۱

(۲۲۲) بسم الله العزيز الجمیل

سبحانک یا الہی قد ظهرت طلایع ربیع فضلك و اخضرت بها
 اراضی مملکتک و امطرت سحب سماء کرمک علی هذه المدينة
 الّتی فیها حبس من اراد عتق بریتک و به تزینت ارضها و تردی
 اشجارها و استفرحت اهلها ولكن قلوب احبتک لاتسرّ الا من ربیع
 عواطفک الّذی به تخضرّ القلوب و تجدد النفوس و تثمر اشجار
 الوجود. ای ربّ قد اصفرّ نبات قلوب احبتک فامطر علیهم من سحب
 المعانی ما ینبت من صدورهم کلاً علمک و حکمتک ثم اسرهم
 باظهار امرک و استعلاء سلطنتک. ایربّ کلّ مترصد الی شطرجودک و
 متوجّه الی افق فضلك لاتحرمهم باحسانک انک انت المقتدر
 لسلطانک لا اله الا انت العزيز المهيمن القيوم.

(۲۲۳) بسم مالک الابداع

ذكر من لدنا للذين آمنوا بالله و تمسكوا بحبله المحكم المتين ليشكروا
 بارئهم بما يذكرهم بلسان مطلع وحيه اذ كان بين ايدي الظالمين. قوموا
 ثم انصروا هذا المظلوم الغريب الذى فدى ما له لاطهار امر الله واعلاء
 كلمته بين العالمين. هل تمنعكم الدنيا عن ذكر ربكم الابهى تفكروا
 فى الذين مضوا قبلكم لعل لا تمنعكم عن ذكره سطوة الغافلين.
 ستمضى الايام وترون ربكم مهيمناً على من فى السموات والارضين.
 قل هل تظنون انا اردنا لنفسنا من شئ لا و نفس الله المقتدر القدير. انا
 فدينا نفسنا و عزنا فى سبيل الله يشهد بذلك كل شئ و لكن الناس
 اكثرهم من المنكرين. لو ينصفون ليصيحون بهذا الاسم الذى منه
 تموج بحر الاعظم و اشرق شمس الفضل من افق فجر منير. كذلك
 قصصنا لك ما تجرى به الدموع من عيون المقربين ان اقرء و قل لك
 الحمد يا محبوب افئدة العارفين.

(۲۲۴) بسم الله الابدع الاقدس الاعلى

ذكر الله من شجرة الامر قد كان حينئذ منادياً بان يا قوم اتبعوا ما يأمركم جمال القدم ولا تتبعوا كل شيطان مريداً. طهروا انفسكم عن حجاب الوهم ثم صدوركم عن الارياب وكذلك امرناكم من قبل وحينئذ من قلم قدس منيعاً. ثم طهروا لسانكم لذكر الله الاعظم وانه قد ظهر بالحق بسطان كان على العالمين محيطاً. اذاً زلت اقدام الذينهم كفروا و اشركوا وكانوا فى مرية من لقاء ربهم فى يوم الذى شقت الاستار وطلع جمال المختار بايات عزّ بديعاً. قل يا قوم لا ينفعكم اليوم شئ و لو تتمسكوا بكل الاشياء عما خلق بين الارض و السماء او تذكرون الله بدوام الملك وكذلك نزل الامر من لدن عزيز حكيماً. قل اتقوا الله و لا تتبعوا ما يأمركم به هويكم. ان اتبعوا ملّة الله و انها قد ظهر بالحق على هيئة الغلام فسبحان من خلقه بالحق و ارسله على العالمين جميعاً. ان يا عبد اذا وصل اليك لوح الله قم بامر من عنده ثم خذ اللوح وضعه على رأسك ثم دلّ وجهك تلقاء البيت و قل سبحانك اللهم يا الهى اسألك بهذا اللوح الذى به بعثت النبيين و المرسلين و جعلته حجة لهم من لدنك بان لا تحرمنى عن نفحات هذه الايام التى فيها ظهرت شمس جمالك بانوار قدس منيراً. و لا تدعنى يا الهى بنفسى ثم احفظنى بان لا يزلّ قدماى عن صراط امرك و اذك انت بذلك قديراً ان احفظنى يا الهى من همزات الشيطان ثم وجهنى الى وجهك الجميل ثم انزل على ما قدرته لعبادك المقربين و اذك انت المقتدر على ما تشاء و اذك انت على كل شئ حكيماً. اى رب لا تجعلنى

مأیوساً عن بدایع انوار جمالک ولا تدعنی محروماً عن حرم الذی ظهر
 بالحق ثم طهرنی عما یکرهه رضاک و انک قد کنت لمن دعاک
 مجیباً.

(۲۲۵) بِسْمِ اللّٰهِ الْاَبَدِ ع الْاَبَدِ ع

ان يا امتی ان انقطعی عَمَّن سوائی ثمّ طیری فی هواء قریبی لتشهدی
 جبروت جلالی و ملکوت اجلالی و لتزوری بیت ذکرى و کعبه عرفانی و
 تشهدى انوارى عن افق ظهورى و جمالى و تسیرى فی ممالک قدسى
 و دیار کبریائی و لاهوت عظمتی و سرادق عزّی و بهائی و حرم اسرارى
 و خباء فضلى و عنایتی و خیام قدرتی و سلطانی. کذلک غرّدت ورقاء
 امری علی سدره مشیّتی و حکمی و ارادتى طوبی لمن استجذب بما
 نزل من سماء رحمتى و هواء مکرمتى علی العالمین و الرّوح علیک و
 علی من طهر نفسه عن دونی و توجّه بقلبه الی وجهی المشرق العزیز
 المقدّس المتعالی البدیع المنیر.

(۲۲۶) بسم الله الاقدس الابهى

سبحانک یا الہی تری بهائک فی حصن العکا مسجوناً مظلوماً بما
اکتسبت ایدی الاشقیاء الذین منعهم الهوی عن التّوجّه الیک یا مالک
الاسماء فو عزّک لا یمنعنی البلاء عن ذکرک و ثنائک انّ البلیّة فی
حبّک رحمّک علی خلقک و الرزّیّة فی سبیلک نعمّک
لاصفیائک. اشهد بانّ البلاء اضاء وجه البهاء عن مشرق البقاء و به
زیّن هیکله بین الارض و السّماء. ای ربّ اسألك باسمک الاعظم
بان تؤیّد الذین آمنوا بک و بآیاتک علی الاستقامة علی حبّک
والتّوجّه الی مطلع شمس عنايتک. فالهمهم یا الہی بما ینطقهم
بذکرک و یقرّبهم الیک فی الدّنيا و الآخرة انّک انت المقتدر العزیز
المتّان.

(۲۲۷) بسم الله الاقدس الابهى

هذا كتاب من لدن ربك الرحمن لتجد منه عرف قميصه و تكون من الشاكرين اياك ان يمنعك شئ عن الله ربك و رب العالمين. خذ لوح الله بقوة من لدنا ثم اقبل بقلبك الى المقر الذى فيه ينطق كل شئ بانه لا اله الا هو العزيز الكريم. ذكر عبادى بامرى ثم اشر بهم كوثر المعانى والبيان الذى جرى من اصبع ربك الرحمن لعل يقومون عن رقد الهوى و يتوجهن الى الله مالک الاسماء. كذلك امرت من لدى البهاء الذى ينادى فى حوله كل الاشياء تالله قد اتى المحبوب العالمين. اياك ان تحزنك الدنيا و زخرفها ان استعن من ربك فاطر الارض والسماء ان فى قبضته مفاتيح خزائن السموات والارضين. طوبى لك بما قبلت الى قبلة المرسلين و سمعت ندائه و اقبلت اليه هذامن فضل ربك ان فضله عليك كبير. قل يا قوم قد جاءت كرة اخرى واتى الرحمن بسلطان عظيم ان اقرؤا البيان لتطلعوا باسرار هذا الظهور الذى اشرق عن افق العزة والافتدار بامر منيع. هذا لهو الذى قبل ضره لنجاتكم و فدى نفسه لحيوتكم اتقوا الله ولا تتبعوا كل شيطان مريد. هل يقدر احد ان يتكلم تلقاء وجهه لا و رب العرش ولكن الناس فى حجاب غليظ هل يقدر احد ان يقوم معه لا و نفسه الحق لو انتم من العارفين. كذلك نزلنا لك الآيات لتنصر ربك مالک الاسماء والصفات و ما اردنا بذلك الا علوك و ارتفاع مقامك ان ربك لهو الحاكم على ما يريد و الحمد لله رب العالمين.

(۲۲۸) بسم الاقدس الاعظم

ای امة الله ندایت را شنیدیم و وجه قدم از سجن اعظم به احبای خود
 متوجّه بوده و خواهد بود. از حق می طلبیم کلّ را به عمل فی حبه و
 رضائه موفق فرماید ان اشکری ربّک بما ذکرک فضلاً عنده انّه لهو
 الفضال العليم الخبير.

(۲۲۹) بسم الله الاقدس الاعظم

هذا لوح من لدنّا لمن اتّبع الهدى وآمن بالله مالک الاسماء اذ نادى
 المناد بين الارض و السّماء الملك لله الواحد المقتدر العزيز العظيم.
 قم على خدمة مولاك قل يا قوم خافوا الله ولا تتّبّعوا الذين اعترضوا
 على مطلع الوحى اذ اتى بسلطان مبين قل هل تظنّون انّه اراد منكم
 من شئ لعمري امرى امام وجهه وهو مراده لو انتم من العارفين. تقرّبوا
 بالقلوب الى شطر المحبوب و تغمّسوا فى الشّوارع المنشعبة من البحر
 الاعظم المنتهية الى اسمى العظيم. ان اتّبّعوا ملّة الله وامره انّه اراد ان
 يورّدكم مناهل الجارية من عين الهاء البارزة من اسمه الذى به سخر
 الله من فى السّموات و الارضين. لا تركنوا الى الذين اتّخذوا الهوى
 لانفسهم الهأ من دون الله. تمسّكوا بهذا الامر الذى به فتحت السن
 الاشياء انّه لا اله الا انا العزيز الحكيم. طوبى لمن فاز بالاصغاء فى هذا
 اليوم الذى فيه ارتفع النداء بين الارض و السّماء الملك لله العزيز
 الحميد. كن طائراً فى هواء حبّ ربّك و ناظراً الى ما قدّر فى ملكوته
 الممتنع المنيع. ثم اذكره بالروح و الريحان كما يذكرک فى
 اعلى المقام انّه لهو الغفور الرّحيم.

(۲۳۰) بسم الله الاقدس العلى الابهى

يا ايها السائر فى الديار باسمى و المهاجر لحبى ان استمع ندائى من
 شطر عظمتى و اقتدارى الذى ارتفع من سدره امرى على بقعة بيانى انه
 لا اله الا انا المسجون الغريب الفريد. اياك ان يحزنك البعد و الفراق
 اناك قد وفيت بالميثاق و كتبناك من اهل الوثاق طوبى لهذا البعد
 الذى شهدنا له القرب ان ربك لهو المقتدر القدير. كل شئ كان معلقاً
 بشهادة الله قد شهدنا لك فى هذا اليوم لتكون من الفرحين. لو تجد
 حلاوة بيان ربك الرحمن لتدع الامكان عن وراك و تقول يا الهى
 المتعال لك الحمد فى كل الاحوال اناك انت المحمود فيما تفعل و
 المطاع فيما تريد. اسالك يا سلطان القدم و مالک الامم بان تقدّر لى
 ما يكون خيراً لى فى الدنيا و الآخرة ثم اجعلنى راضياً برضائك و فانياً
 فى ارادتك و مستقيماً على حبك و متمسكاً بحبل الطافك و متشبهاً
 بذيل مواهبك. اناك انت المقتدر العزيز الحكيم قد كنّا معك فى
 سرورك و حزنك و اطلعنا بما ورد عليك ان ربك لهو العليم الخبير
 سيفنى ما تراه اليوم و يبقى ما قدّرك فى لوح عظيم. طوبى لمن هاجر
 فى سبيل الله و ويلٌ للذى منع الناس عن الحضور لدى الوجه و صار
 حجاباً مانعاً بينه و بين مولاه القديم. ان افرح بذكرى اياك قل لك
 الحمد بما ذكرتنى اذ كنت بين ايدى الظالمين •

(۲۳۱) بسم الله الاعز الاقدس الامنع

كتاب من لدى المظلوم الى الذى آمن بالله المهيمن القيوم الذى فاز
 بالبحر الاعظم اذ ماج من نفحات ايام مالک القدم وكان من الذينهم
 مهتدون. طوبى لنفس استضأت بانوار الوحي و لقلب شرب من بحر
 حبي العزيز المحبوب. ان الذى اجاب موليه فى ايامه انه من اهل
 الفردوس ينبغي له ان يسأل الله فى كل الايام ان يجعله مستقيماً على
 ما هو عليه ان هذا لفضل مشهود. يا اهل البهاء انتم هياكل الامر ليس
 لاحد ان يخربكم بايادى الظلم و الغرور. قل يا ملاء الفحشاء قداتى
 مالک الاشياء وانتم عنه محتجبون وقد اشرقت شمس الفضل وانتم
 عنها مبعدون. لاتتكلوا على انفسكم توكلوا على الله العزيز المحمود
 كونوا على شأن لاتحرككم ارياح الدنيا و لايجذبكم ما فيها من
 الزخارف الفانية كذلك يأمرکم العليم لو انتم تسمعون.

(۲۳۲) بسم الله الاقدس الامنع

در جمیع احیان به بلایای متواتره متوالیه مبتلا بوده و هستیم و لکن معذک بفضل الله و رحمته و قدرته و سلطانه بذکرش ذاکریم و به تبلیغ امر اعظم مشغول. آنچه حمل شده و می شود مقصود آنکه افنده و قلوب از شئونات نفسیه و هواییه مقدس شوند و به منظر اقدس ناظر گردند تا به عنایت رحمانی در این دنیای فانیه کسب مقامات باقیه نمایند. امطار رحمت رحمن در کلّ احیان از سحاب فضل نازل تا کی نفوس پژمرده بطراز حیوة بدیعه فائز شوند انّما الامر بیده یفعل ما یشاء بسلطانه. طوبی لک بما فزت بما اراده الله و قمت علی خدمته فی یوم فیه احتجب اکثر الناس. قد ورد علی احبائنا فی هناک ما ورد علینا فی هذا المقام المنیع. اگرچه آنچه وارد شده ظاهر آن بسیار تلخ و ناگوار بوده و لکن در باطن چون فی سبیل الله بوده بسیار شیرین است. عن قریب معرضین نادم و خاسر مشاهده شوند و مقبلین بکمال عزّ و تمکین هذا حتم عند ربّک انّه لهو العلیم الخیر البهاء علیک و علی من معک.

(۲۳۳) بسم الله الاعظم العظيم

سبحانک یا الهی تعلم بانى احب افنان سدرۃ فردانیتک و اوراق
 شجرة وحدانیتک. انت خصصتهم فى هذا الظهور بين خلقک و نزلت
 اسمائهم فى الواحدک و ارسلت اليهم آيات عظمتک و بينات
 احديتک فارسل عليهم يا محبوب العالمين فى كل الاحيان ارياح
 فضلک ليدكرتک على هذه السدرۃ التى ارتفعت باسمک و تنطق
 باذنک لاتمنعهم عنها بجودک و احسانک. و منهم يا الهی من قام
 على نصرتک و نطق بشنائک و اقبل الى افق جمالک و سرع الى کوثر
 عرفانک و شرب من ايدى فضلک قدر له يا الهی خير ما قدرته
 لاصفيائک ثم ارزقه فى ايامک نعمة التى نزلتها من سماء مشيتک و
 هواء ارادتک. اى رب تراه مقبلاً الى حرم رضائک و طائفاً كعبة
 امرک لاتمنعه بجودک و لاتطرده بفضلک ايده يا الهی فى كل
 الاحيان على حبک على شأن لاتمنعه الافتتان عن شطر اسمک
 الرحمن و لا الامتحان عن التوجه الى نفسک يا من بيدک زمام
 الممكنات و فى قبضتک من فى الارضين و السموات. لا راد
 لمشييتک و لامانع لحکومتک و انک انت المقتدر المتعالى العزيز
 المختار.

(۲۳۴) بسم الله الباقي الابهى

كتاب من لدنا الى من آمن بالله فى يوم حشرت فيه اصحاب القبور من
الذين سمعوا نداء الله اولئك شربوا رحيق المختوم فى هذا الظهور تنزل
عليهم الملائكة من كل جانب سلام عليكم بما فرتم بايام الله العزيز
الغفور. اولئك لا يشغلهم الدنيا ولو يحكمون على شرق الارض وغربها
الابهى امطرت السحاب ونور الديجور عليهم بهاء الله ورحمته التى
سبقت الاناث والذكور. ان الذين كفروا اولئك حقت عليهم العذاب
فسوف يدخلون النار كذلك قضى الامر فى لوح مسطور. قل يا قوم
أتعترضون على الذى باسمه جاء الحق ونصب ميزان العدل ونفخ فى
الصور اتقوا الله يا قوم ولا تعقبوا الذين كفروا بقاء الرحمن. ان اتبعوا ملّة
الله خالق الظلمة والنور قل انه انفق مظهر ذاته ليقربكم الى مقام رقم
لكم من القلم المحبور. فو نفسه لو يكشف الله لكم ليفدون انفسكم
فى حبه وعنده علم كل شئ وما يظهر الا على قدر مقدور. قل اتقوا الله و
لا تفسدوا فى الارض بعد اصلاحها ولا تسفكوا الدماء انه حرم عليكم
فى الكتاب وفى هذا الرق المنشور. انك يا ايها الناظر الى الله طهر
قلبك عن كل الاشارات ثم استقم على امر ربك مالک الاسماء و
الصفات لينصرک الله بقدرة من عنده و يجعلک غالباً على الشرور
الذين كفروا بالله رب البيت المعمور. كذلك امرک قلم القدم فى هذا
البكور و البهاء عليك وعلى من سجد لوجه الله فى ايام الظهور.

(۲۳۵) بِسْمِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ

الحمد لله به فضل و رحمت الهی به شاطیء بحر اعظم وارد شدی و
 تلقاء عرش حاضر. این فضل را بزرگ شمار و قدری تفکر در قدرت
 الهی نما مع آنکه با مال و اسباب بدست چندین نفوس افتادی که
 ابداً کسی ازید آن نفوس سالم بیرون نیامده دست عنایت حق ترا اخذ
 نمود و مع ما عندک نجات بخشید قل تعالیٰ القدیم ذو الفضل
 العظیم و ذو القدرة العظيمة. خدمتهای تو در نظر بوده و هست اگر
 نفسی نفسی در راه دوست کشیده ضایع نخواهد شد مطمئن باش
 به فضل پروردگار خود و جهد نما تا به انقطاع کامل و اخلاق روحانیّه
 بذکر حق ناطق باشی. سنین معدودات درسیل حق سفر نمودی و
 مهاجرت اختیار کردی و مکرر تلقاء وجه حاضر شدی ثمرات آن حال
 اگر از نظر تو وانظر بریه مستور باشد لو شاء الله آید وقتی که آن را مشاهده
 نمائی اذاً تقول لک الحمد یا محبوب العالمین. عالم ترابیّه قابل
 ظهورات مقامات عالیّه نه لعمری من اقبل الیه یری نفسه فی ملکوته
 بسلطان مبین. در کلّ احیان به طلعت رحمن پناه بر که این مقام اخذ
 نشود و تبدیل نیابد. قل یا الهی اسألك باسمک الذی به سخرت
 القلوب یا محبوب بان تجعلنی فی کلّ الاحوال راضیاً برضائک و فانیاً
 فی ارادتک و مقبلاً الی شطر فضلک و منقطعاً عن دونک انک انت
 المقتدر علی ما تشاء و انک انت المهیمن القیوم.

(۲۳۶) بسم الله الاعظم العظيم

یا الٰہی اِنَّ البہا آنس بالبلاء فی حبّک و رضائک کما آنس الحبيب
 بذکرک و ثنائک و اِنَّہ یشتا ق القضاء فی سبیلک یا مالک الاسماء
 کاشتیا ق الظمآن الی فرات رحمّتک و کوثر الطافک و یتوجّہ الیہ
 کتوجّہ العشاق الی مقرّ الذی فیہ استضاء انوار وجہک. کذلک
 خلقتنی یا محبوب البہاء فو عزّتک ما اشکو فی کلّ ماورد علیّ فی
 ایامک و علی ما یرد بحولک و قوّتک. اسألك بامواج بحر احدیتک و
 استقرار عرش عظمتک و اذکار اوراق سدرۃ فردانیّتک بان تنزل من
 سماء کرمک علی افنان ہذہ الشجرہ ما یرتقیمہم علی حبّک و
 یشربہم فی کلّ الاحیان خمر رحمّتک. ای ربّ اِنَّ الذی اذکرہ اِنَّہ احد
 منہم قد اقبل الیک و اعرض عمّا سواک قدّر لہ یا الٰہی ما قدرتہ
 للمخلصین من اصفیائک ثمّ انزل علیہ خیر الدّنیاء والآخرة. انت تعلم
 یا الٰہی بانّی اجد منہم رایحۃ حبّ محبوبی لذا اخترتہم لذكرک فی
 ایامی قدّس وجوہہم عن التّوجّہ الی غیرک و عیونہم عن النّظر الی
 دونک و قلوبہم عن ذکر ما سواک اِنَّک انت مولی العارفين و الہ من
 فی السّموات و الارضین.

بسم الله الباقي

(۲۳۷)

سبحانک یا الہی لولا البلیا فی سبیلک من این یشہر شأن عاشقیک
ولولا الرزایا فی حبک بائی شی یشین شأن مشتاقیک. وعزّتک انیس
محبّیک دموع عیونہم و مونس مریدیک زفرات قلوبہم و غذاء
قاصدیک قطعات اکبادہم و ما الذ سم الرّدی فی سبیلک و ما اعزّ
سہام الاعداء لاعلاء کلمتک. یا الہی فاشربنی فی امرک ما اردتہ و
انزل علیّ فی حبک ما قدرتہ وعزّتک لا ارید الا ما ترید و ما احبّ الا
ما انت تحبّ. توکلت علیک فی کلّ الاحوال اسألك یا الہی بان
تظہر لنصرۃ هذا الظہور من کان قابلاً لاسمک و سلطانک لیذکرنی
بین خلقتک و یرفع اعلام نصرک فی مملکتک. انک
انت المقتدر علی ما تشاء لا الہ الا انت المہیمن القیوم.

(۲۳۸) بسم الله الباقي بلا فناء

سبحانك يا الهى ترى ماورد على احبائك و ما سر عبادك وامائك
 فى رضائك. من كل شطرا ارتفع ضجيج المشتاقين و انين المكروبين و
 حنين المظلومين و منهم من حبس مع مظهر جمالك فى سجن العكا
 و منهم من حبس فى جهة اخرى و منهم من هاجر اليك حبا للقاءك و
 اراد الحضور فى محضر قدسك و بعد ما قطع السبيل من البر و البحر
 منع عن لقاءك بما اكتسبت ايدى اعدائك. و من امائك هذه الامة
 التى هاجرت فى سبيلك و ارادت زيارة بيت الاعظم و الطواف فى
 الحل و الحرم اخذتها روايح قضائك و منعتها عن الورود فى لجة بحر
 قربك و الدخول فى جوارك ولو اتى اشهد يا الهى بان الذين خرجوا
 من اماكنهم مسرعا الى جهة عزك و ناظرا الى افق عنايتك انهم لم
 يزل فى جوار رحمتك و شاربا عن رحيق الذى ختم انائه بايادى
 قدرتك ولكن اسألك يا محبوب البهاء بان تكتب لها اجر الذين
 دخلوا ظاهرا فى فسطاط عظمتك و سمعوا نغمات عز احديتك
 و شربوا من يد فضلك كوثر رحمتك. فيا الهى انت تعلم حنين العشاق
 فى هجرك و فراقك و انين المشتاق فى منعهم عن التوجه الى سماء
 فضلك اسألك بان تقبل منهم اعمالهم و تنزل عليهم ما يجعلهم
 مسرورا عند نزول قضائك و راضيا بما قضيت لهم فى الواحك ثم انزل
 يا الهى عليهما من بدائع رحمتك ما يستريح به قلبها و يطمئن ذاتها و
 يسكن جسدها. انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت
 المهيمن العزيز المنان.

(۲۳۹)

بسم الله العليم

لله علم السموات والارض وقد تجلّى باسمه العليم على كلّ الاشياء. طوبى لمن اقبل اليه أنّه مرأت علمه بين الخلايق وانه لعليم خبير وانّ اول العلم هو عرفانه و الذى فاز به فاز بكلّ العلوم و الذى حُرّم لن يصدق عليه اسم العلم ولو عنده علم الاولين والآخرين لانّ علم الذى هو المقصود هو عرفان الذى ظهر بالحق و هو عرفان الله بين العالمين. طوبى لعالم فاز بالمعلوم وترك الموهوم فى ايام ربّه أنّه من اعلى الخلق عند الله وله مقام عزيز و الذى قرء كلّ العلوم و ما فاز بالمعلوم أنّه اجهل الجهلا ليس له ذكر فى لوح عزّ حفيظ. انا وصيّنا مظاهر العلم كلّهم اجمعين بان لا يتوقّفوا فى هذا الامر و لو كان عندهم جواهر العلم والحكمة كذلك ذكر الحق و قضى الامر من لدى الله ربّك و ربّ العالمين و اذا جاء الوعد و شقّت السماء بالسحاب و اتى الموعود بسلطان مبين اعترضوا عليه عباد الذينهم خلقوا بقوله وكفروا بالله الملك العزيز العليم. قل انّ العلم مرأت الاحديّة تنطبع فيها تجليات العلميّة من لدن عالم حكيم ومنه تبيّض الوجوه و تطمئنّ القلوب و تستنير صدور المخلصين و يستبشر منه اهل ملاء الاعلى ثمّ عباد الله المريرين. طوبى لعالم يمشى على وجه الارض و يدعوا الناس الى الله الملك العزيز العظيم. تالله انّ الارض تباهى به والسماء تفتخر بوجوده و يكبرنّ عليه كلّ الاشياء فى كلّ حين و منه تنتشر آثار الله بين عباده و تستقرّ اركان الدين بين الخلايق اجمعين. كلّ ذلك علم الذى يهدى الناس الى الله ربّهم و ربّ آبائهم الاولين ولكن الذى يدعوا الناس الى الجهل و

يمنعهم عن الله أنه كالتعبان لسع اكباد النبيين من قبل كما سمعت من قرون الاولى و شهدت فى هذا الظهور الامنع البديع. فويل للعالم منه بكى روح القدس وضجّ اهل ملأ الاعلى وصاح من فى مدائن البقاء و ناحت ملائكة المقرّبين ومنه اصفرّت وجوه الابرار و سفكت دماء الاحرار و نصبت رؤس الذينهم آمنوا على رماح المشركين تالله لو ينقطع العلم عن الدنيا لخير من ان يكون عالماً و ينكر امر الله حين ظهوره لأنّ به احمرت الارض من دماء المقرّبين. و لو يرتقى احد الى معارج القدس و يكشف الله عن بصره حجابات الهوى ليشهد اكباد الاصفياء مشبّكة من سهام العلماء الذين اعترضوا على مظاهر الامر فى كلّ الاعصار و باعترضهم ورد عليهم ما سقطت اوراق سدرة المنتهى واضطربت افئدة الاولياء وتذرّفت عيون العارفين. طوبى لعالم ما منعه العلم عن التوجّه الى الله العالم العليم و ويل للعالم سلّ سيف العلم و حارب به مع الله ربّه و ربّ الاولين والآخرين. و اذكر حين الذى اتى علىّ بالحق على ظلل البيان و انكره علماء الفرقان الى ان قتلوه بالظلم هؤلاء الظالمين بعد الذى اتى بحجّة بها ثبت ايمانهم و ايمان آبائهم بالله المقتدر العزيز القدير. و كذلك فانظر فى تلك الايام انّ الذى سمى بمحمّد من اهل القاف غرّته العلم على شأن كفر بالله و اعرض عن آياته و كان قائد المشركين الى اسفل الجحيم مع الذى حضر تلقاء الوجه فى العراق و تجلّى عليه نير الآفاق بانوار الحكمة والمعانى و كان من الفائزين. و فى تلك الايام اعترض على الرحمن و يوسوس فى صدور الناس و اراد ان يدحض الحق بما عنده بعد الذى لم يطّلع من العلوم الظاهرية الا على قدر معلوم و بذلك احتجب عن الذى

عنده علم ما كان و ما يكون و مع انه كان موقناً بانّ البيان ما نزل الاّ لهذا الامر و ما تحرك قلم الله الاّ على هذا التّناء المحتوم. وكذلك فانظر فى الّذى سمّى باسمه من اهل الصّاد الّذى هاجر مع الله و ما كان مستطيعاً ان يتكلّم تلقاء احد من خدامنا فلما وردنا فى السّجن ارتكب ما نهى عنه. اطردها بالعدل قام على التّفاق و فعل ما لافعله النّمرد و اتّحد مع الّذى ربّناه فى سنين معدودات ثمّ اتّحد مع اعداء الله و فى كلّ يوم مكرّاً مكرّاً لتخدم به نار الله الّتى يسمع من زفيرها بانّه لا اله الاّ هو المهيمن القيّوم. كذلك قصصنا لك ماورد على هذا الغلام المسجون بعد الّذى ما دعونا الكلّ الاّ الى الله و حفظناهم عن ضرّ الّذينهم قاموا على الاعراض فى يوم اضطربت فيه افئدة النّاس و تحيرت فيه العقول. طوب لك يا ايّها النّاظر الى الوجه بما آمنت بالله و آياته و سمعت ندائه و كنت من الّذين الى شطر الفضل هم سارعون و ما منعك ضوضاء المشركين عن التّوجّه الى الله العزيز المحبوب. اذا قم على الامر ثمّ بلغ النّاس ذكر ربّك لعلّ بذلك يقومنّ الرّاقدون لا تحزن عن شئ و توكلّ على الله الّذى خلقك و سوّاك و ايّدك على عرفان نفسه بعد الّذى كلّ عنه معرضون الاّ من شرب رحيق الابهى باسم ربّه العلىّ الاعلى و انقطع عما خلق فى الارض و السّماء و ما منعه ضوضاء الاشقياء عن التّوجّه الى شطر الله المقدّس العزيز الودود. ان اجهد لئلاّ يفوت منك ما كنت مستطيعاً به فى نصرة مولاك و هذا خير الاعمال عند الله الّذى يسجد له من فى ملكوت الغيب و الشّهود. و البهاء عليك و على الّذين يسمعون قولك فى ذكر الله المقتدر العزيز القيّوم.

(۲۴۰) بسم الله الواحد الاحد

هذا كتاب من لدنا الى التي آمنت برّبها وسمعت ندائه في يوم فيه فزع
 من في السموات والارضين. ان يا امتي خذي ذيل رحمة ربك
 الرحمن ثم انقطعي عن المشركين ان يأتيك لوح النار من رئيس
 الفجار دعيه عن ورائك ثم اقبلى الى الله العزيز الحميد. قولي اني
 آمنت بالله العلي الاعلى ووجهت وجهي الى الافق الابهي وبذلك
 جعلني الله غنياً عن الذين هم توقفوا في امره ثم عن الذين كفروا بالله
 الفرد العليم الخبير. ثم اعلمى ان ربك لبالمنظر الابهي ينظر امائه
 الا اني اقبلن اليه فسوف ينزل عليهن ما يفرح به فؤادهن وانه على كل
 شئ قدير. قولي اي رب اني امة من امائك ووجهت وجهي الى شطر
 غنائك اسالك بجمالک بان لاتجعلني محروماً عن النظر الى
 وجهك الذي بنوره اشرفت السموات والارضين. اي رب فاسمعني
 ندائك و ذقني حلاوة ذكرک و ارزقني كوثر عرفانک ثم اشربني
 سلسيل عنايتک و انک انت الغفور الكريم.

(۲۴۱) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهی

ترى يا اله الاسماء و فاطر الاشياء اوليائك بين ايدى الظالمين من
 خلقك الذين نبذوا كتابك و اخذوا كتاب انفسهم فى ايامك.
 اسألك يا من باسمك ظهرت اسرار القيامة و اشراطها و انشقت
 الارض و طلعت خزائنها و ظهر ما كنز فيها ان تؤيد امتك و ورقه من
 اوراقك على التوجه اليك فى كل الاحيان انك انت المقتدر العزيز
 المتان. اى رب فانزل عليها وعلى ابنها من سماء عطائك امطار
 بركتك. انك انت الفياض الذى شهدت الممكنات بعظمتك و
 قدرتك و رفعتك و سلطنتك انك انت المقتدر الفضال الغفور
 الكريم.

(۲۴۲) بِسْمِ رَبِّنَا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبْهِيِّ

حمد حضرت مقصود و سلطان وجودی را لایق و سزااست که از پرتو انوار آفتاب ظهور عالم بیان را منور ساخت و بقدرت کامله عَلمِ اَنَّهُ هُوَ الحق را بر اعلیٰ مقام امکان بر افراخت. اوست مقتدری که جنود و صفوف و بنادق و مدافع او را از آنچه اراده فرموده منع ننماید و بقوَّت مهیمنه و سطوت غالبه اخذ نماید آنچه را اراده فرماید و عطا کند آنچه را بخواهد یدالله فوق الایادی و امره نافذ علی الاعالی و الادانی تعالی تعالی من اخبر بما ظهر و یظهر و اظهر کلَّ سرّ مستتر اَنَّهُ لِمَالِكِ الْقَدْرِ و دعا الكلّ الی منظره الاکبر. امروز سیل مستقیم ظاهر و میزان حقیقی منصوب و آیات نازل و بیّنات باهر و شمس عنایت مشرق و بحر جود مواج مع ذلک اهل ارض بی بهره و نصیب الا من شاء الله. کل بما عند الخلق مشغول و از ما عند الحق محروم عجایب طلسمی ظاهر. از ملکوت مشیت الهی نازل شده آنچه که معادله نمی نماید به او کتب و صحف قبل سبحان الله چه شده با این امری که احاطه نموده قبل و بعد را، ناس غافلند و از نعمت کبری محروم هر حزبی به کتابی و یا به صحیفه و یا به اوراقی متمسک و لکن از ملکوت آیات غافل. در یک مقام لسان عظمت به این کلمه علیا ناطق قوله تبارک و تعالی: اُتَعَرَضُونَ عَلَی الَّذِی جِئْتُمْ بِکُلِّ مَا عِنْدَکُمْ مِنْ حُجَجِ اللَّهِ و برهانه الی آخر بیانیه عزّ و جل و امثال این بیان مکرّر از لسان عظمت استماع شد و از قلم اعلیٰ جاری و لکن خلق بی انصاف به اعتساف قیام نموده اند و از ماینفعهم بما یضرّهم متمسکند. تَبَّأْ لَهُمْ و سحقاً لهم سوف یرون

انفسهم فی خسران عظیم و فی مقام عقیم. روحی لخدمتکم و لاستقامتکم الفداء دستخط آن حضرت که بنام حضرت اسم الله م ه علیه من کل بهاء ابهائ مزین و به تاریخ نوزدهم شهر رجب مرقوم در بیست و چهارم ذی قعدہ باین عبد رسید و سبب تأخیر انقلابات حادثه در اسکندریه بوده چه که دوستان الهی که در آن ارض بودند در ایام نهب و حرق و غارت و تاراج حسب الامر به ساحت اقدس توجه نمودند و مع آنکه آنچه را مالک بودند از دست رفت بکمال فرح و سرور مشاهده شدند انّه يعطی کما اعطی اول مرّة. باری در ایام ظهور انقلابات از مطلع امر الهی این کلمه علیا صادر احبّای مصر در محلّ خود مستریح باشند و احبّای اسکندریه هجرت نمایند ایشان هم به آنچه امر شد عمل نمودند و در این ایام چون فی الجملة امنیتی حاصل حسب الامر دو نفس مخصوص امر مراسلات به آن جهات توجه نمودند الامر بیده یفعل و یا امر کیف یشاء و هو المقتدر القدير. و چون حضرت اسم الله حاضر نبودند حسب الامر این عبد دستخط آن حضرت را گشوده قرائت نمود و بعد از اطلاع قصد ملکوت اعلیٰ نموده تلقاء وجه بعد از اذن معروض داشت. هذا ما نطق به لسان العظمة فی مقامه المحمود قوله عزّکبریا: بسمی السّامع المجیب یا افنانی ظلمت ظلم و تاریکی اعمال عباد روشنی انوار آفتاب عدل را پوشیده دخان عالم را احاطه نموده ولكن بلایا و محن سبب انتباه نفوس نشده چه که قلوب را مجازات اعمال شنیعه از اقبال و آگاهی محروم داشته. یا افنانی چه بسیار از عباد که امواج بحر بیان حضرت رحمن را مشاهده نموده اند معذک متوقّف و غافلند. از حقّ بطلبید تا عباد خود را از انوار فجر

معانی محروم نفرماید و دوستان را بطراز محبت و اتحاد مزین نماید قل
 احبّ الاشياء عند الله الاتفاق في امره انه غالى القدر عالى المقام
 تمسكوا به يا اهل البهاء ثم اشكروا ربكم الكريم. يا افنانی كن ساهراً
 يقظاً منتبهاً فى خدمة الله محبوبك و مقصودك و مقصود العالمين.
 انك ابدیت فى خدمة الامر جداً جزیلاً يستوجب من الله ذكراً جميلاً.
 الحمد لله به عنایت حق فائزید و بذکری مزینید که عرفش از عالم قطع
 نخواهد شد. انه قد رفعكم و نسبكم اليه و هو المشفق الكريم. توجه و
 خضوع و ابتهاج آن جناب لدى الحق مذكوران افرح بفضلی و عنایتی
 و رحمتی الّتی سبقت الكونين. دوستان الهی را اگر حکمت موافقت
 نماید تکبیر برسانید و بگوئید مقام وقت را بدانید و بتدارک مافات
 قیام نمائید لعمر الله شما از انجم سماء ظهورید قدر خود را بدانید و
 این مقام عظیم را از دست مدهید به آنچه سزاوار یوم الله هست عامل
 شوید. كذلك اظهرنا لثالى البيان من عَمَّان عنایتی الّتی احاطت من
 فى السموات والارضين. نفوسى امام عين قائمندنظر به حکمت ذکر اسم
 ستر شده و می شود لعمری لو يعرفون مقامهم لیطیرون باجنحة الاشتیاق
 فى هذا الهواء الذى يسمع منه ما سمعه الکلیم فى الطور. يشهد بذلك
 من تكلم فيه ولكن القوم اكثرهم من الغافلين. البهاء الظاهر المشرق من
 افق سماء فضلی علیکم یا افنانی و علی من معکم و یحبکم امراً من
 لدى الله الامر الحکیم. انتهى ایام بسیار عزیز و امر بسیار عظیم و فضل
 بسیار بزرگ این خادم فانی از حق جلّ جلاله مسألت می نماید جمیع
 را از بحر رحمت خود در این یوم مبارک قسمت عطا فرماید و به قمیص
 رضا مزین دارد اوست قادر و توانا و مقتدر و دانا. اینکه درباره جناب

ملاً رج علیه بهاء الله و عنایتہ مرقوم فرموده بودند فی الحقیقه جای تعجب هست چه که یوم الله مقتضی این اذکار نبوده و نیست حق جلّ جلاله می فرماید لیس الیوم یوم السّؤال ینبغی لكلّ نفس اذا سمع النّداء یقول لَیِّک لَیِّک یا مالک الاسماء و لَیِّک لَیِّک یا مولی الآخرة و الاولی الی آخریانه جلّ و عزّو همچنین می فرماید انّی احبّ ان انطق فی کلّ شأن انّی انا الله لا اله الاّ انا المهیمن القیوم. از این امور گذشته در هر شأنی از شئون از قلم اعلیٰ جاری شده آنچه که عالم و عالمیان را کفایت نماید از هر قبیل از قبل در هر علمی از علوم نازل و لکن نظر به هجرت و شدّت عداوت و نفاق اهل آفاق و ظلم طغاة جمع نشده و متفرّق مانده و بعضی هم از میان رفته. انشاء الله جناب ایشان موفق شوند بر تبلیغ امر الهی و توجّه نفوس الی الوجه این است عملی که امروز شبه و مثل از برای او نبوده و نیست و چون بعضی از مسائل ما بین حکماء و متشرّعین اختلاف است هر حزبی کلمه گفته جناب ایشان اراده نموده اند آنچه حق است بیابند و لکن نقطه اولی روح ماسوا فداہ جمیع را از سؤال در این یوم مبارک نهی فرموده اند چندی قبل جناب ملاً محمد علی علیه بهاء الله بعضی سؤالات نموده اند و از قلم اعلیٰ فضلاً علیه نازل شده آنچه که بر منصفین بیفزاید و متوقّفین را بحرکت آرد. صورت آن را آن حضرت اخذ فرموده به جناب مذکور برسانند ان شاء الله از ملاحظه آن مستغنی می شوند از سؤالات مذکوره. انّ الخادم یدع الله ربّه و ربّ السّموات و الارض بان یجعل جنابه قائد العباد و هادیهم و مبینهم انّه علی کلّ شیء قدیر. و اینکه ذکر جناب آقا میرزا حیدر علی علیه بهاء الله و ثنائہ فرموده بودند الحمد لله

موفقند بذکر الهی و تبلیغ امرش مراسلات ایشان هم در این ارض به بعضی از دوستان رسیده و تفصیلات را به ساحت اقدس عرض نموده اند این ایام ان شاء الله جواب ارسال می شود. و اینکه دربارهٔ وجوه مرقوم فرموده اند این فانی حسب الفرمایش آن محبوب قبض وصول ارسال داشت ان شاء الله جمیع دوستان از نفحات ایام الهی قسمت برند و بما نزل فی الکتاب عمل نمایند. تا حال ذکر هر نفسی که در ساحت اقدس شده و فی الجمله اقبالی از او ظاهر محلّ عنایت مشرقه از افق فضل گشته چه اگر فضل الهی نباشد قلیلی از عباد مستحقّ عنایت مشاهده می شوند. یوم یوم الهی و ظهور ظهور الهی و اشراقات انوار آفتاب فضل عالم را احاطه نموده این است که از هر نفسی فی الجمله رایحهٔ محبّت متصوّر فائز شد به آنچه که قدر و مقامش از انظار و ابصار حال مستور است. امید هست که حق جلّ جلاله جمیع را بر حفظ آنچه عنایت فرموده فائز فرماید و مؤید نماید چه که بسی از اعمال ممحی حسنات است و هاتک استار الامر بید الله لا اله الا هو الفاعل المختار. و اینکه دربارهٔ الواح الهیه مرقوم داشتند آنچه تا حال در ساحت اقدس حاضر شده از اسامی مخصوص کلّ اظهار عنایت از مطلع فضل شده و لکن حسب الامر باید آن محبوب به اقتضای حکمت عمل نمایند چه که در کلّ احوال باید به حکمت نظر فرمائید و آنچه مغایر است در ساحت اقدس جایز نه. فرمودند یا افنانی حقّ یفعل ما یشاء است چنانچه در این ایام با اعزّه اهل بلد و امرائی که از خارج می آیند و می روند معاشرت نمی نمائیم معذک یکی از سارقین را در این ایام احضار نمودیم مطلع ظهور و مکلم طور مدّتی با او تکلم فرمود

واو را نصیحت نمود به آنچه که سزاوار است. ولكن افنان باید در جمیع احوال به حکمت ناظر باشند. هذا امر من لدنا و حکم من عندنا فی الزیر و الالواح. انتہی امر حکمت بسیار محکم نازل شده باید آقایان افنان علیہم من کلّ بهاء ابہاء و سایر دوستان علیہم بہاء اللہ بہ آن عمل نمایند لئلاّ یظہر ما تضطرب بہ النفوس و اینکه درباره میرزا بدیع اللہ علیہ بہاء اللہ مرقوم داشتید بعد از عرض لسان اللہ بہ این کلمہ ناطق قولہ عزّو جلّ: یا افنانی بدیع تحت لحاظ عنایت حق جلّ جلالہ بوده و هست طوبیٰ لہ و لابیہ الّذی فدی نفسہ فی سبیلی انا قبلناہ فضلاً من عندنا و ذکرناہ بذکر سجدت لہ الاذکار. تکبیر بہ او می‌رسانیم بشارت عنایت حق را بہ او فرستید. ابن جناب محسن علیہ بہائی نصیحت لازم دارد اگر از مقام والدش اطلاع یابد بما ینبغی قیام نماید. انّہ یأمر احبائہ بما ینفعہم فی کلّ عالم من عوالم ربّہم العزیز الحکیم. انتہی و اینکه درباره احبای م ن مرقوم داشتید بعد از عرض در ساحت اقدس بہ کلمہ تکلم فرمودند کہ از آن استنباط شد کہ سبب و علّت منحصر بنفسین مذکورین نبوده بلکہ فی الجملہ بعضی دیگر ہم سبب شدہ اند از حق بخواہید مدّعیان محبّت الہی بہ قمیص اتحاد مزین شوند. قسم بہ بحر بیان اگر آنچه از قلم اعلی جاری شد دوستان حق کہ در اطرافند بہ آن فائز می‌گشتند و عمل می‌نمودند ہر آینہ نور انصاف ظلمت اعتساف را رفع می‌نمود و تشعشعات آفتاب عدل بر تاریکی ظلم غلبہ می‌فرمود. این ارض مع آنکہ بہ سجن اعظم نامیدہ شد ید قدرت حق او را فی الحقیقہ جنتّ علیاء نمود و از داخل و خارج کلّ براین فقرہ شہادت می‌دهند و گواہند و برکت فوق العادہ در تجارات ظاہر و ہر مقام

مرتفعی محلّ تفرّج اصحاب واقع رغماً للغافلين و المعتدين. ابواب
فرح و سرور مفتوح از بعضی از جهّال غفلت و غرور مشهود و بالاخره
منجر به خیانت شد. دیگر حقّ جلّ جلاله عالم که چه شده و چه
می شود العلم عند الله العليم الخبير. مقصود از این عرایض آنکه اگر
دوستان حق که در اطرافند بما انزله الله عمل می نمودند حال ارض
غیر ارض مشاهده میشد و امثال این بیانات مکرّر از قلم اعلیٰ جاری و
این عبد استماع نمود. عریضه از جناب محمد قبل حسن علیه ۹ ۶۶
شعرباف به ساحت اقدس رسید و در وقتی از اوقات تلقاء عرش عرض
شد و جواب از سماء عنایت نازل ان شاء الله از معین کلماتش فرات
رحمت و حکمت بیاشامند و بر خدمت امر بشائی قیام نمایند که
اشارات معرضین و شئونات غافلین و سطوت امرا و قوّت اقویای ایشان را
باز ندارد. نفوسی که فی الحقیقه عرف ظهور را یافته اند اگر جمیع عالم
بر اعراض قیام نمایند نزد ایشان مقام و وقری نداشته و نخواهد داشت.
اولئک عباد لا تمنعهم شئونات الفراعنه عن التوجّه الی الله ربّنا وربّ
کلّ شیء و محبوبنا و محبوب العالمین. این عبد فانی عرض نیستی
صرف و فنای بحت خدمت آقایان افنان علیهم بهاء الله و رحمته و
عنایت و فضله معروض می دارد امید آنکه آن حضرت ابلاغ فرمایند
البهاء الظاهر الالئح المشرق من افق البقاء علی حضرتکم و علی الذین
ما منعهم الحیوة الفانیة عن مقامات الباقیه و علی الذین فازوا بالکلمة
العلیاء من لدی الله مولی الوری و الحمد لله مالک الآخرة والاوّلی . خ ا
د م فی ۱۱ ذی الحجة سنه ۹۹

(۲۴۳) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهی

حمد مقدّس از لفظ و بیان سلطان بی زوالی را لایق و سزااست که
 جمیع کتب و صحف و زبر والواح عالم به اسمش مزین و به ثنائیش ناطق
 وکلّ به این کلمه محکمه متقنه جامعه الهیه که از افق قلم اعلیٰ اشراق
 نموده مکلف و مأمور. سوف یظهر من لایشار باشارة الکتب کلّها و شهد
 بذلک ما انزله الرحمن فی البیان بقوله جلّ و عزّ و قد کتبت جوهره فی
 ذکره و هو أنّه لایشار باشارتی و لا بما ذکر فی البیان هل من ذی سمع
 لیسمع ما نطق به العندلیب علی الاغصان و هل من ذی بصیر یراه بعین
 الرحمن قد اخبر کلّ نبیّ و کلّ رسول فی هذا الظهور الاعظم بانّه
 لایعرف بدونه و لا بعین خلقه. و این کلمه مبارکه در جمیع کتب الهی
 مخصوص به این ظهور بوده و هست و لکن آذان را اشارات اهل فرقان
 و شبهات اهل بیان از اصغاء ندای رحمن منع نموده و ابصار را رمد
 ظنون و اوهام از مشاهده انوار آفتاب معانی محروم ساخته. هل من
 سابح یسبح فی هذا البحر من غیر اشاره و هل من متوجّه یتوجّه الی
 الوجه من دون جهة. این فوارس مضمار الحکمة و البیان الذین ما
 منعتهم سبحات اهل الامکان عن التّوجّه الی الله مالک الادیان. هل
 من ذی شمّ یجد عرف القمیص فی ایام الله منقطعاً عمّا سواه و هل
 من ذی استقامة یقوم و یقول ما انزله الرحمن فی الفرقان و ماصاح به
 الصائح فی ملکوت البیان الملک یومئذ لله الفرد الواحد العزیز المّان.
 اوست ظاهر و اوست ناطق بشانی که اشارات و سبحات اولی الجلال
 و الجلال او را از ما اراد منع ننمود به اعلیٰ النداء اهل ملکوت انشاء را

به افق اعلیٰ دعوت فرمود بشأنی که از برای احدی از منصفین مجال اعراض و اعتراض نبوده نیست. هو الذی باسمه نصبت الرّایات وارتفعت الاعلام طوبی لقوی مامنعه طنین الذّباب عن ربّ الارباب قام علی خدمه مولاہ و شہد بما شہد به اللہ و اعترف بما اعترف به اللہ انّہ من اعلیٰ الخلق لدى الحق یصلّین علیہ کلّ عارف بصیر و کل عالم خبیر. سبحانک یا الہ الاسماء و فاطر السّماء تسمع حنین اصفیائک فی فراقک و انین اولیائک و احتراق قلوبہم فی ایامک ای ربّ فاکتب لہم من قلم عطائک اجر لقاءک و الذین شربوا من کوثر و صالک. ای ربّ اسألك بالاسم الاعظم الذی اضطربت به افئدة الامم بان توفّق اهل البیان علی الاقبال الی افق ظهورک و العمل بما امروا به فی کتابک. ای ربّ تراهم معرضین عن شطر عنایتک و متمسکین بما تمسک بہ اهل الفرقان فی ایامک تعلم یا الہی بانّہم یرون الآیات و ینکرونها و یتکلمون بما تکلم بہ اولوا البغضاء و العناد عند ظهور مطالع و حیک و مظاهر نفسک و مصادر امرک و مشارق عرفانک. قد احاطت الآیات کلّ الجهات و ہم عنها معرضون و ظهرت البینات کالشمس فی وسط الزوال و ہم لایشعرون. ای ربّ وفّقہم علی کسر اصنام الاوهام و الاقبال الیک یا مولی الانام انت الذی لایعجزک شیء و لایمنعک امر تفعل ما تشاء و تحکم ما ترید لا الہ الا انت المقتدر القدیر. و بعد مکتوبی کہ آنجناب از بیروت ارسال نمودند رسید سبب فرح شد انشاء اللہ کلّ بہ فرح اعظم موفق شوند یعنی بہ آنچه الیوم از افق عالم ظاهر و هویدا است. جمیع کتب الہی بذکر این یوم امنع اقدس ابداع ناطق و لکن کلّ محجوب مشاہدہ می شوند. چه

مقدار جمال قدم حمل شدائد فرمودند تا آنکه بعضی از حجبات جدال و سبحات جلال خرق شد. حال مشاهده می شود جمعی از ناعقین و مغلین و مریبین در صدد آنند که ناس را احجب از قبل نمایند. هزار و دویست سنه وازید فتنه فرقان یعنی حزب شیعه به کلماتی متکلم بودند و خود را اعلیٰ الخلق و فرقه ناجیه مرحومه می شمردند در ظهور امتحان اشقی از کلّ مشاهده شدند چنانچه محبوب امکان را به رصاص غلّ و بغضا در ارض تا شهید نمودند. قسم به آفتاب افق بیان محتجبین اهل بیان حال به همان کلمات و اشارات و شبها و ظنون و اوهام متمسک و ناطقند. بگوئید ای بی بصران قدری تفکر نمائید که حاصل آنهمه جدالها چه بود و ثمره آن نزاعهای بی معنی کدام. وقتی این کلمات محکّمات را از فم مشیت مالک اسماء و صفات این خادم فانی استماع نمود قوله جلّ کبریا: این نادانان امکان اراده نموده اند خلق بدیع را بمثابه خلق فرقان محتجب نمایند. ای عبد حاضر ندای مظلوم را برسان که شاید محتجبین بیان بقطره از بحر انصاف مرزوق شوند. بگو امروز یوم الله است و لا یذکر فیه کلّ ما عندکم و عند الخلق. اگرچه هنگام ظهور مظاهراحدیه در عالم ملک لفظ یوم الله بر او صادق و لکن این ظهور اعظم در کلّ کتب به ظهور کنز مخزون و غیب مکنون اختصاص یافته. طوبی للمتفرّسین و طوبی للعارفین این است آن روزی که می فرماید یوم یقوم الناس لربّ العالمین و این است آن یومی که می فرماید الملك یومئذ لله. کتب الهی مشحونست به این اذکار معذلک تازه بذکر نقباء و نجباء و امام و خلیفه و امثال آن متمسک و تشبّث نموده اند. بگو آیا این اذکار از قبل نبوده فأتوا بشمرها و اثرها

لوانتم من القادرین. بگو اتقوا الله یا قوم و لاتجادلوا بآیات الله و عظمتہ
وسلطانہ و برہانہ و حجّہ و بیّناتہ ضعوا ماعدکم امرأً من عندنا و خذوا
مانزل من هذه السّماء المقدّسة المرفوعة. بگو در احزاب قبل تفکّر
نمائید کلماتی را از قائلین اصغاء نمودند و بحمیّت جاهلیّه به قسمی
به آن تمسّک جستند کہ دون آن را نمی پذیرفتند و از اصغاء آن ابا
می نمودند. ای عبد حاضر الله بگو کہ شاید الی الله توجّه نمایند. نگویند
آنچه را کہ از قبل گفته اند و عمل ننمایند آنچه را کہ از قبل خائنین و
غافلین به آن عمل نموده اند. بگو ای اهل بیان ندای مشفق امین را
بشنوید و ضجیج ناصح کریم را اصغاء نمائید. این آیات به آیات قبل
شبیہ نبوده و نیست و این ظهور از جمیع ظهورات ممتاز. لله بشنوید و لله
انصاف دهید شما هیچ یک از مبداء ظهور این امر مطلع نبوده و نیستید
فو الذی انطق الاشیاء بثناء نفسه نفسی را کہ بسبب او از صراط
مستقیم محروم مانده اند و از امّ الكتاب ناطق ممنوع قابل ذکر نبوده
و نیست در آثارش از عربی و فارسی نظر نمائید و تفکّر کنید لعلّ
تتخذون لانفسکم الی الحقّ سیلا. بشنوید پند این مظلوم را نعیق را
به ناعقین بگذارید و به حقیف سدره منتهی توجّه نمائید. غدیر او هام را
به اهل ظنون دهید و به بحر حیوان کہ امروز به اسم رحمن ظاهر است
بشناید از عرصه الفاظ بگذرید و از مضمار روایات فارغ و آزاد شوید
امروز روز اباهر و خوافی نیست به قوادم انقطاع پرواز نمائید کہ شاید از
هزیز اریاح آه لا آله الا هو استماع کنید. از جداول و انهار چشم
بردارید چه کہ بحر اعظم امام وجوه است از ناسوت و شئونات آن کہ
سبب و علّت بغی و فحشاء وضعینه و بغضاست بگذرید و بر فراز

ملکوت مقرر گزینید. ای اهل بیان لعمر الرحمن کلّ حرف من الحروف
 ينطق باعلى النداء بانّی انا مالک البیان لو انتم تسمعون به بصر
 حقیقی مشاهده کنید لعمر الله از هر کلمه جوهر معانی جاری. بگو
 امروز روز سمع و بصر است ببینید و بشنوید لعمر الله آنچه فوت شود
 ابداً بر تدارک آن قادر نبوده و نخواهید بود بر خود و بر عباد رحم کنید
 و سبب ضلالت و گمراهی نشوید شنیده را بگذارید و به آثار رجوع کنید
 تا قدرت حق و سلطنت حق و علو حق و سمو حق و علم حق و احاطه
 حق را بفهمید و ادراک نمائید. این هوای ارقّ الطف را به انفاس آلوده
 خود میالائید و انوار صبح یوم الهی را بغمام ظنون و اوهام ستر ننمائید.
 ای اهل بیان ملکوت بیان از کلمه رحمن در اهتزاز و شما در طین دور
 خراطین مجتمع و بقال و یقول عمر را تلف نموده و خواهید نمود لعمر الله
 از سراب ممنوع مشاهده می شوید تا چه رسد به بحر معانی. ای بی
 انصافان به بصر اطهر به منظر اکبر توجه نمائید و براستی تکلم کنید.
 امروز روز مکاشفه و شهود است نه یوم اوهام و ظنون قسم به اسم اعظم
 که عالم معانی و بیان و اهل جنان از ظلم شما بنوحه و ندبه مشغول ان
 استمعوا ندائی و توبوا الی الله لعل یکفر عنکم سیئاتکم و یقرّبکم الی
 مقام ينطق فيه لسان العظمة انه لا اله الا انا المهیمن القیوم. انتهی اگر
 چه بیانات مالک اسما زیاده بر این بود که ذکر شد و لکن این عبد
 بقدری که مقتضای مقام بود و مصلحت این ایام ذکر نمود که شاید
 نفوس مرده بنفحه بیان رحمانیه بطراز زندگانی مزین شوند و از تقلید و
 تقلید و ظنون و اوهام فارغ و آزاد مشاهده گردند انه یهدی من یشاء الی
 صراط المستقیم. و اینکه درباره جناب آقا محمد جواد والدسمی حضرت

مقصود واستدعایشان وجناب آقامحمد حسن ع ط و همچنین درباره جناب ملا ابراهیم علیهم بهاء الله ذکر نموده بودید در ساحت اقدس مطالب و عرایض عرض شد مخصوص هر یک آیات بدیعہ منیعہ نازل و در مکتوب به آنجناب که از قبل ارسال شده ارسال شد انشاء الله به آن فائز شده اید و نفوس مذکوره را فائز نموده اید. و آن مکتوب تاحال جوابش نرسید به مدینہ کبیرہ ارسال شده بود تا نزد آنجناب ارسال دارند. در این حین حسب الامر به ساحت اقدس مشرف و فائز فرمودند یا عبد حاضر اراده آنکه احبای یا و الف و را را ذکر نمائیم که شاید بر صراط الہی مستقیم مانند و از هبوب اریاح منتنہ انفس غافلہ محفوظ قوله جلّ کبریائہ: هو الظّاهر من افق السّجن یا احبائی فی الیاء یذکرکم المظلوم فی سجن عکا ویوصیکم بالاستقامۃ الکبریٰ علی هذا الامر الذی به انشقت الارض و نسفت الجبال ایاکم ان تمنعکم سبحات الجلال عن مقام القرب و القدس و الجمال. قوموا باسم ربکم مالک الاسماء علی شأن لا تخوفکم زماجیر الرّجال أنّه ذکرکم من قبل بما انا به افق البرهان و یذکرکم بآیات اذا نزلت خضعت لها الاعناق ان انظروا ثم اذكروا القرون الخالیة والاعصار الماضیة وماورد فیها علی مشارق الوحی من الذین کفروا بالله ربّ الارباب. ایاکم ان تحجبکم شئونات الجهلاء عن هذا الامر الذی به شهدت الذرات أنّه لا اله الا هو العزیز الوہّاب. ان استعدّوا یا قوم لاصغاء صریر قلمی الاعلیٰ الذی ارتفع فی السّجن بامر ربکم مالک الاسماء الذی به دلع دیک العرش و هدرت حمامة العرفان علی الاغصان تالله هذا يوم لا یذکر فیہ الا الله وحده یشهد بذلك کتب الله و ما انزله الرّحمن فی

البيان. هذا يوم اخبرناكم به من قبل اذ كان نير الامر مشرقاً من افق العراق. قد ظهر ما وعدناكم به في هناك ان ربكم الرحمن لهو العزيز العالم. ضعوا يا قوم ما عندكم وخذوا ما نزل لكم من سماء مشيئة ربكم مالک الاديان. كذلك اشرقت من افق سماء الحجة شمس ذكر ربكم منزل الآيات. اى اهل يا ندای مظلوم آفاق را به گوش جان اصغاء نماييد که شايد اشارات ملحدین و شبهات مغلین شما را از مالک يوم مبين محروم ننمايد. امروز سيّد ايام است و جميع قرون و اعصار طائف حول او قدر اين روز امنع اقدس مبارک را بدانيد و بما يرتفع به امر الله عمل نماييد. جهد کنید تا بمثابه اوراق خريف دیده نشويد چه که به یک هبوب ساقط مشاهده می شوند بايد در سبيل محبت الهی بمثابه جبل ثابت و راسخ ملاحظه گرديد. امروز نسمة الله در مرور و روح الله در بيدای امر بلبیک ناطق قدر خود را بدانيد و مقام خود را بشناسيد و به مکرو حیل خادعين سبيل مستقيم را از دست مدهيد. لثالی محبت رحمن را به اسمش در کنائز جان محفوظ داريد. امروز روز ذکر و ثناست و امروز روز عمل و انقطاع. مشاهده در اوراق اشجار نماييد که نزد هبوب ارياح چگونه خاضع و خاشع و با تسليم مشاهده می شوند اگر از جنوب در هبوست به آن جهت مایل کذلک بجهات اخرى. انسان نباید کمتر از اوراق مشاهده شود ان شاء الله بايد کلّ نزد هبوب ارياح مشيئت الهی بکمال تسليم و رضا ظاهر شوند يعنی بارادة او حرکت نمايند و به مشيئت او ناطق و ذاکر و عامل از حق بطلييد تا شما را مؤيد فرمايد بر استقامت کبری بشانی که ندای غير حق را از نعیق و نعیب شمريد. يا ابا الحسن ان استمع نداء مالک السر و العلن انه

یذکرک فضلاً من عنده انّ ربّک لهُو الفضّال الکریم انا نذکر الاحبّاء
فی الالف و الرّاء و نبشّرهم بما تحرّک علی ذکرهم قلمی الاعلیٰ فی
سجن عکا انّ ربّک لهُو الغفور الرّحیم. قل انا نوصیکم بالامانة و
الصّداقة و ما یرتفع به امرالله فیما سواه ان اعملوا و لاتکونوا من
الغافلین. ایّاکم ان تمنعکم زخارف الدّنيا عن مالک الوری و دعوا ما
فیها ثمّ اقبلوا بوجوه نورا الی الافق الاعلیٰ المقام الّذی ینطق فیهِ
فاطر السّماء انّه لا اله الا انا العلیم الحکیم. قل هذا یوم فیهِ انجذبت
الاشیاء من عرف قمیص ربّکم الابهی وانتم من النّائمین. قل تالله قد
قام اهل القبور من نسّمات الوحی و انتم من السّاکنین و نطق لسان
العظمة فی ملکوت البیان و انتم من الصّامتین. قل قد قصد کلّ ذی
قلب الی الغایة القصویٰ وانتم من الرّاقدین. قل قوموا باسمی علی
امری و تمسّکوا بحبل التّبلیغ هذا امرالله من قبل و من بعد ان انتم من
العارفین. قولوا یامن فی فراقک ارتفع حنین المقرّبین و نوح المخلصین
اسألک بصراطک المستقیم و اسمک الاعظم العظیم بان تؤیّدنا علی
الاستقامة علی امرک و توفّقنا علی ماتحبّ و ترضی. ای ربّ نحن
عبادک و ارقائک اسألک بنفحات وحیک فی ایّامک و فوحات
قمیصک عند اشراق انوار وجهک بان تکتب لنا من قلمک الاعلیٰ
ما یحفظنا عن اشارات الّذین کفروا بآیاتک و اعرضوا عن سلطانک و
شبهات کلّ منکر جادل بآیاتک و انکر برهانک انک انت الّذی
لا یعجزک شئون الخلق تفعل ما تشاء و تحکم ما ترید و فی قبضتک
ملکوت ملک السّموات و الارضین. ای اهل دیار الهی ان شاء الله ثابت
و مستقیم باشید شما از عناصر قویّه قدیرة غالبه مهیمنه محیطه ظاهر

شده‌اید این مقام بلند اعلیٰ را از دست مدهید بحبل قدرت متمسک باشید و بذیل عنایت متشبّث. امروز باید شأن هر صاحب وجودی ظاهر و هوید آگردد چه که امروز روز حشراکبر است و نشر اعظم هر مکنونی به‌شهود آید و هر مستوری واضح و آشکار گردد. امروز آن روزیست که لسان رحمن در فراق از آن خبر داده یا بنیّ آنها ان تک مثقال ذرّة من خردل فتکن فی صحرة او فی السّموات او فی الارض یأت بها الله. جهد نمایند تا اعمال طیبّه و اخلاق مرضیه و استقامت کامله در امر مالک بریّه از شما ظاهر شود ان شاء الله به قسمی بر امر الله ثابت و راسخ و مستقیم مشاهده شوید که جمیع عالم قادر بر منع نباشند و خود را عاجز مشاهده نمایند این است نصیحت مظلوم و وصیّت اوان شاء الله به آن فائز شوید و عامل گردید چه که امروز روز عمل خالص است لوجه الله ربّ العالمین. الحمد لله العزیز الامین. انتهی ذکر جناب آقامحمد حسین ن و علیه ۶۶۹ نموده بودید عریضه ایشان چندی قبل به ساحت اقدس فائز و همچنین مکتوبی به این عبد فانی مرقوم داشتند ان شاء الله لم یزل ولا یزال بخدمت امر مشغول باشند فی الحقیقه نفحات محبّت الهی از ایشان استشمام می‌شود. از قول این فانی تکبیر خدمت ایشان برسانید و به عنایت حق بشارت دهید. این خادم فانی از حق سائل که ایشان را در کلّ احوال مؤید فرماید بشأنی که بماینبغی لایام الله قیام نمایند و در اسباب هدایت خلق جهد بلیغ مبذول دارند این است آن شأن و مقامی که فنا آنرا اخذ نمایند و حوادث زمان آنرا تغییر ندهد نعیماً له و هنیئاً له. از کثرت تحریرات این کرّه فرصت نشد خدمت ایشان مراتب خلوص در مکتوب علی حدّه ارسال شود. چه که نامه آن جناب رسید و

بکمال تعجیل این جواب اظهار رفت ان شاء الله در همین چند روز جواب دستخط ایشان که به توسّط جناب شیخ س رسید ارسال می گردد. ذکر جناب آقامحمدعلی و اخوی ایشان آقامحمدحسین وابن عمّشان عباسقلی نموده بودید ذکرشان در ساحت اقدس عرض شد و این کلمات عالیات از سماء مشیّت منزل آیات نازل قوله تعالی: یا ابا الحسن هر یک را از قبل حق تکبیر برسان و به استقامت کبری وصیّت نما الحمد لله بذکر قلم اعلیٰ فائز شدند و این مقامی است که بدوام ملک و ملکوت باقی و پاینده خواهد ماند. ان شاء الله مؤید شوند براموری که سبب ارتفاع امر الله است. بگو امروز دو ندا مرتفع محبوب امکان به اعلیٰ الندا عباد را به افق اعلیٰ دعوت می فرماید و همچنین مطلع او هام به اسم حق خلق را اغوی می نماید ان شاء الله به حق ناظر باشید و بحبل امرش متمسک و بذیل عنایتش متشبّث. هر عملی که امروز از اولیای الهی ظاهر شود از اعظم اعمال لدى الغنی المتعال مذکور است. طوبی للذین وفوا بعهد الله وميثاقه وویل للذین نبذوا العهد ونكصوا على اعقابهم الا انهم من الهالکین. انتهی از جانب این عبد فانی هم خدمت هر یک تکبیر برسانید ان شاء الله مؤید شوند بر آنچه رضای الهی در اوست. نقطه اولی روح ما سواه فداه می فرماید که جمیع از برای آن است که بکلمه رضا از نزد او فائز شوند. حال الحمد لله نفوس مذکوره بذکر الهی فائز گشتند و به انوار عنایتش منیر این فضلی است بزرگ و عنایتی است کبیر یشهد بذلک کل بصیر خیر. و همچنین ذکر اهل میلان نموده بودید درباره ایشان الواح متعدّده از سماء مشیّت نازل و از قبل ارسال شد و در این حین هم در ساحت

اقدس عرض شد این بیان از ملکوت عرفان ظاهر قوله عزّ کبریائه: یا ابا الحسن طوبیٰ لک بما ذکرک احبائی وارسلت اسمائهم الی سجنی بشرهم بفضلی و عنایتی و رحمتی الّتی سبقت الوجود. یا اهل میلان یدکرکم ربکم الرحمن من هذا المقام المرفوع. طوبیٰ لکم بما شریتم ریحقی المختوم باسمی القیوم و فرتم بهذا الامر الّذی انکره علماء الارض الا من شاء الله ربّ ماکان و ما یمکن. انا ذکرناکم من قبل و فی هذا الحین الّذی یمشی المظلوم فی سجنه الممنوع. کم من عارف منعه العرفان عن الرحمن و کم من صبیّ اقبل و فاز بهذا الامر الماحتوم. طوبیٰ لعبد فاز بالاستقامة الکبریٰ علی امرالله مالک الوری و ویلّ لمن اعرض و اتّبع کلّ عالم محجوب. ان افرحوا بما ذکرتم من قلمی الاعلیٰ فی هذا الفجر الّذی ینطق فیهِ لسان الله مالک الاسماء قد اتی المیقات و ظهر منزل الآیات بلوح محفوظ. ان شاء الله از اصغاء ندای الهی کلّ مشتعل شوند و به حرارت کلمه علیا سرگرم شده در انجمن عالم بذکر اسم اعظم ناطق گردند. بگو قدر این یوم عزیز را بدانید و بما امرتم به فی الکتاب عمل نمائید قسم به آفتاب افق امر هر نفسی الیوم به عرفان حق فائز شد او از مقربین در کتاب مبین مذکور و مسطور است باید کلّ به اعمال خالصه و اخلاق مرضیه و آداب حسنه ما بین عباد ظاهر شوند. بگو ای دوستان حق از برای وداد و اتحاد آمده نه از برای ضغینه و عناد کلّ در ظل سدره منتهی یعنی کلمه علیا جمع شوید و بذکر و ثنای حق جلّ جلاله مشغول گردید و از کژوس حمرا کوثر اصفیٰ را به اسم مالک اسماء بنوشید. امروز روز فرح اعظم است بلکه فرح اعظم طائف حول این فرح بوده و خواهد بود بیاد دوست یکتا

مسرور باشید و در جنّات محبّتش سائر. طوبى لكم ثمّ طوبى لكم
نوصيكم فى آخر البيان بالاستقامة على امر ربكم مالک الاديان البهاء
المشرق من الافق الاعلى عليكم و على الذين ما حركتهم قواصف
الظنون ولا عواصف الاوهام عن الله المهيمن القيوم. انتهى و همچنين
اين خادم فانى استدعا مى نمايد ذكر فنا و نيستی او را در انجمن
دوستان الهى مذکور داريد. حق عالم و گواه است که ذکرشان امام وجه
و قلم بوده و ان شاء الله خواهد بود. و ذکر جناب سمى مقصود ابن
مرحوم حاجى غلام حسين از ارض يا در ساحت امنع اقدس عرض
شد قوله تعالى: بسمنا الاقدس الاعظم يا حسين قبل على قد حضر
لدى المظلوم كتاب من الذى سمى بابى الحسن فى كتاب الاسماء و
فيه ذكرک ذکرناک فضلاً من عندنا انّ ربک لهو الحقّ علام الغيوب.
ان افرح بهذا الذكر الذى اذا نزل من سماء مشيئة ربك انجذبت
الاشياء و نادى الملك لله المهيمن القيوم. تمسّك بحبل عناية ربك
و قل يا من بك نصب الصراط و وضع الميزان و باسمك سرت نسمة
الله على الامكان و يا من بندائك الاحلى انصعق من فى الارض و
السماء اسألك بالكلمة العليا التى بها سخرت مداين الغيب و الشهود
بان تؤيّدنى على ذكرک و خدمة امرک و توقّنى على الاستقامة التى
ذكرتها فى اكثر الواحک و وصيت بها خلقک و عبادک انّک انت
المقتدر الذى خضعت عند ظهورک مظاهر القدرة لا اله الا انت
الامر المقتدر العليم الحكيم. انتهى عرض اين فانى در اين مقام معلوم
و واضح است يعنى خدمت ايشانهم از اين فانى مذکور داريد آنچه که
سبب و علت اشتعال نار محبّت است اميدهست که کوثر حيوان

را از آیات محبوب امکان بیاشامند و از عالم و عالمیان منقطع و فارغ شده بر امر الهی ثابت و راسخ و مستقیم مشاهده کردند الامر بیده یفعل مایشاء و یحکم ما یرید. و اینکه دربارهٔ اولیای الف و را نوشته بودید چندی قبل مخصوص هر یک لوح امنع اقدس از سماء عنایت رحمانی نازل لو شاء الله و اراد به آن فائز خواهند شد. ذکر جناب فتح اعظم علیه من کلّ بهاء ابهاله همیشه در ساحت اقدس بوده و هست قلم اعلیٰ دربارهٔ او شهادت داده به آنچه ذکرش بدوام اسماء حسنی در ملکوت انشاء باقی و پاینده خواهد ماند. این فقره هم در ساحت امنع اقدس عرض شد این کلمات عالیات از مطلع بیان رحمن مشرق و هویدا قوله تعالی: بسمه المقدّس عن الذاکر و الامثال یا ابا الحسن قد حضر کتابک لدی المظلوم و فیه ذکر احبائى الذین اقبلوا الی افقى و طاروا فی هوائى و سمعوا ندائى الا انهم من الفائزین. انا ذکرناهم من قبل بذکر وجد منه مظاهر الاسماء عرف قمیص ربهم الابهی الذی اتی من سماء القضاء بسلطان غلب من فی السموات و الارضین. ان یا قلم الاعلیٰ ان اذکر من سمی بالفتح الاعظم من لدن مالک القدم لیفرح بذکره کلّ ذی همّ و یطیر باسمه کلّ منجمد و یسرع به کلّ متوقّف و ینطق به کلّ صامت منع عن هذا الذکر الحکیم و نذکر اخاه الذی اقبل الی الافق الاعلیٰ اذ اعرض عنه کلّ غافل بعید. انا نبشّره بفضل الله و رحمته و هذا الذکر الذی نطق به لسان المظلوم فی هذا السّجن العظیم. کن کماکان اخوک کذلک یوصیک من عنده کتاب کریم قم علی الامر بالاستقامه الکبریٰ و ذکر الناس بهذا النبأ الذی کان مذکوراً فی کتب الله العلیّ العظیم و نذکر المحمّد فی هذا المقام الذی کان

مذكوراً لدى الوجه وفاز بعرفان الله فى ايامه و نطق بثنائه الجميل. انا نوصيه بحفظ ما اعطيناه و العمل بما انزله الله فى كتابه المبين و نذكر الحبيب الذى اقبل الى الافق الاعلى و شهد بما نطق به لسان العظمة فى هذا المقام المنير و نذكر احبائى فى هناك و ندعوهم الى مقام يطوفه الملاء الاعلى و الذين اخذوا الكتاب بقوة من لدن قوى قدير. طوبى لكم يا احباء الرحمن و نعيماً لكم يا اصفیائی انتم الذين مامنعتكم الظنون عن الاسم المكنون و لا حجتكم الاوهام عن هذا اليوم المنير. انتم الذين سمعتم نداء ربكم و سرعتم الى البحر الاعظم و كنتم من الفائزين. قلم اعلیٰ دوستان آن ارض را ذکر می نماید و به آنچه سزاوار يوم الهی است امر می فرماید. اول امر معرفت حق جلّ جلاله بوده و بعد استقامت بر این امر اعظم جمیع صحف و کتب و زبر الهی به عظمت این يوم گواهی داده. طوبی از برای نفوسى که ضوضای مطالع ظنون و اوهام ایشان را از مالک انام منع ننمود. امروز روز خدمت و ظهور استقامت است چه که طیور اوهام و طیور لیل در هوای ظلمانی طایرند و طالب جنس خود قلم اعلیٰ از قبل به این امور اخبار فرموده. ای دوستان به ابصار حدیده در افق اعلیٰ نظر نمائید و با رجل مستقیمه قیام کنید تا از اریاح خریف محفوظ مانید. نفوسى که سالها از بیم جان خلف حجاب مستور بودند حال بکمال خدعه و مکر در اضلال نفوس مقبله مشغولند. ای دوستان حق بکمال قدرت و قوت بایستید و ناس را از مطالع ظنون و مشارق اوهام حفظ نمائید که شاید از انوار آفتاب حقیقت ظلمت اوهام رفع شود و صبح منیر یقین از افق اراده ظاهر گردد. هر کلمه را عرفی بوده و خواهد بود طوبی از برای

نفوسی کہ بعرف فائز شدند و به مطلع آن پی بردند. یا اله الاسماء و فاطر
 السّماء تسمع ضجيج البهاء و حنینہ بما ورد علیہ من طغاة خلقک
 و بغاة عبادک. ای ربّ انّ الذی ربّیتہ بایادی الرّحمة و العنایة قد قام
 علی تضييع امرک و اضلال خلقک و بریتک. انت تعلم یا الهی بانی
 ما اردت فی الارض الاّ ما امرتنی به بامرک و سلطانک. ای ربّ اید
 عبادک علی عرفان مشرق آیاتک و مظهر بیناتک ثمّ اشربهم کوثر
 الاستقامه بایادی عطائک. ائک انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الاّ
 انت العزيز الحکیم. انتهى و مخصوص جناب رف و م خ و ح ب
 الواح بدیعه منیعه نازل و به جناب شیخ س داده شد کہ برساند
 ان شاء الله به آن فائز شوند و از بحر معانی بیاشامند. این عبد فانی اگر چه
 بعد از شمس مشرقه کلمات الهیه از افق بیان رحمن خود را لایق ذکر
 و ثنا خدمت دوستان الهی نمی داند و لکن نظر به آنکه جمیع به محبت
 و اتحاد مأمورند لذا بقدر و اندازه خود اظهار فنا و نیستی خدمت اولیاء
 و اصفیاء را از وظیفه خود می شمارم. در این صورت خدمت دوستان
 آن ارض یعنی نفوسی کہ از کوثر اطهر آشامیده اند و به منظر اکبر ناظرند
 سلام و تکبیر می رسانم و عرض می نمایم انشاء الله در این ربیع روحانی
 از امطار رحمت رحمانی سرسبز و خرم باشید و از ازهار و اوراد حدیقه
 معانی محسوب شوید. به ایادی همّت اذیال استقامت را اخذ نمائید
 کہ شاید از اریاح اشارات غافلین محفوظ مانید. یسأل الخادم ربّه بان
 یوفقکم و یؤیدکم علی ما یحبّ و یرضی انّه لبالمنظر الاعلیٰ و السلام
 علی من اتّبع الهدی. و ذکر اهل مراغه نموده بودید یعنی از جناب آقا
 محمّد علی و جناب آقا میرزا عبدالحسین و جناب آقا عبدالصّمد و

ابنشان و سایر دوستان علیهم بهاء الله ان شاء الله کلّ از اشراقات انوار آفتاب معانی منور شوند و بذکر و ثنای محبوب ابدی مؤید گردند. این فقره هم در منظر اکبر تلقاء وجه مالک قدر عرض شد این جواب از ملکوت بیان رحمن نازل قوله تعالی: هوالمشرق من افقالعالم بالاسم الاعظم یا احبائی فی مراغه ان استمعوا نداء مالک الاحدیّه اّنه یدکرکم کما ذکرکم من قبل فضلاً من عنده و هو الفضّال الکریم. اّنا انزلنا لکم الواحاً شتی و ارسلناها الیکم امراً من لدنا و انا الامرالمقتدر القدیر. ان اقبلوا بکلکم الی الله ثمّ اعملوا ما امرتم به من لدن حاکم خبیر. هذا یوم فیه ینطق المیزان تالله قد اتی الرحمن بامر عظیم و فیه ینادی الطّور و یقول قد اتی یوم الظهور الملک الله المقتدر العزیز العظیم. ان اشکروا من ایدکم علی عرفان مطلع وحیه و مشرق عرفانه و عرفکم هذا الصّراط المستقیم اّنه هداکم الی الافق الاعلیٰ و اسمعکم ندائه الاحلی اذ کان مظلوماً بین ایدی الغافلین. یا اهل مراغه از قبل به احلی البیان ذکر شما از قلم اعلیٰ جاری و ساری ان شاء الله کلّ به آن فائز شوید و جهد نمائید تا فی الحقیقه به حلاوت بیان مرزوق گردید چه اگر نفسی به آن فائز شود اشارات اهل عالم و سبحات امم و الواح معرضین و السن مغلّین او را از محبوب من فی السّموات و الارضین منع ننماید. لعمر الله اگر نفسی این ریح اظهر را که از ید قدرت مالک قدر گشوده شد بیاشامد خود را از عالم و عالمیان در سبیل محبوب امکان فارغ و آزاد مشاهده نماید بشأنی که مغلّین و معرضین و ملحدین و معتدین را معدوم صرف و مفقود بحت شمرد به استقامت تمام بر امر مالک انام قیام نمائید. امروز روزیست که هر

نفسی آنچه اراده نماید به آن فائز می شود چه که ابواب عنایت مفتوح است و بحر کرم در امواج و آفتاب جود در ظهور و اشراق و اگر در بعض امور ظهورات عنایت تأخیر شود این نظر به حکمت بالغه الهیه بوده و خواهد بود نباید از آن محزون شد. کذلک یَعْلَمُکُم الْکِتَابُ الْاَعْظَمُ بَمَا اَنَارَ بِهِ الْعَالَمُ اَنَّ رَبَّکُمُ الرَّحْمَنُ لَهْوُ الْعَزِيزِ الْوَدُودِ. انتهی اینکه درباره احبای ارض قم ذکر نموده بودید لدى العرش معروض گشت اذاً نطق لسان العظمة بَمَا اَنْجَذَبَتْ بِهِ قُلُوبُ الْعَالَمِ و انصعق الامم الاّ مَنْ شَاءَ اللّٰهُ الْعَلِیُّ الْعَظِیْمُ قَوْلُهُ جَلَّ کِبَرِیَّائُهُ: يَا اَبَا الْحَسَنِ اَنَا ذَکَرْنَا اَحْبَائِنَا فِی هُنَاکَ وَ نَزَّلْنَا لِمَنْ سَمَّی بِالرَّضَا مَا اَنْجَذَبَ بِهِ مَلَاءُ الْاَنْشَاءِ وَ اَنْزَلْنَا لِمَنْ سَمَّی بِالْحُسَیْنِ مَا فَاحَ بِهِ عَرَفُ الْبَیَّانِ فِی الْاِمْکَانَ تَعَالٰی الرَّحْمَنُ مُظْهَرُ هَذَا الْاَمْرِ الْعَظِیْمِ وَ اَرْسَلْنَا لَیْهِمَا مِنْ قَبْلِ مَا تَعَطَّرَتْ بِهِ الْاَفَاقُ وَ لَکِنَّ الْقَوْمَ فِی حِجَابٍ مَبِیْنٍ. اِنَّکَ اِنْ رَاَیْتَهُمَا کَبَّرَ مِنْ قَبْلِ الْمَظْلُومِ عَلَیْهِمَا وَ بَشَّرَهُمَا بِعَنَایَتِهِ اللّٰهُ رَبُّ الْعَالَمِیْنَ. قُلْ طُوبٰی لَکُمَا بِمَا اَقْبَلْتُمَا اِلٰی اَفَقٍ اَعْرَضَ عَنْهُ کُلَّ جَبَّارٍ عَنِیدٍ وَ کُلَّ عَالَمٍ مَرِیْبٍ. قَدْ شَهِدَ لَکُمَا قَلَمِی الْاَعْلٰی اِنْ اَفْرَحَا بِهَذَا الْفَضْلِ الْاَعْظَمِ وَ هَذِهِ الرَّحْمَةُ الَّتِی سَبَقَتْ مِنْ فِی السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِیْنَ. اِی دُوسْتَانِ اِیْنِ مَظْلُومٍ دَر اِیْنِ حَیْنِ کِهْ آفْتَابُ دَر وَسْطِ الزَّوَالِ اسْتِ بِهْ شَمَا تَوَجَّهْ نَمُودِه وَ شَمَا رَا ذَکَرِی نَمَایِد وَ وَصِیَّتِ مِی کُنْدِ بِهْ اَنْچِه کِه سَبَبِ اسْتِقَامَتِ بَرَامَرُ اللّٰهُ اسْتِ چِه کِه مَعْتَدِیْنَ وَ مَغْلَبِیْنَ وَ شَیْطَانِیْنَ بِکَمَالِ جِهْدِ دَر اَضْلَالِ اَحْبَای حَقِّ کُوشِیْدِه وَ مِی کُوشَنْدِ بِرَحَقِّ جَلِّ جَلَالِهْ بُوْدِه کِه اَوَلِیَّایِ خُودِ رَا اَخْبَارِ نَمَایِدِ لَذا اَز قَبْلِ بِهْ ظُهْرُ نَاعِقِیْنَ وَ نَعِیْبِ غَافِلِیْنَ کُلَّ رَا آگَاهِ نَمُودِیْمِ تا دَر اِیْنِ یَوْمِ بَدِیْعِ بِاسْمِ حَقِّ مَحْفُوظِ مَانَنْدِ اِنْ شَاءَ اللّٰهُ بَایْدِ بِشَأْنِیْ بَرَامَرُ اللّٰهُ ثَابِتِ

و راسخ مشاهده شوند که احدی قادر بر تکلم نباشد تا چه رسد به منع
 كذلك نطق اللسان فی ملکوت البیان طوبی لكلّ سامع و ویلٌ
 للغافلین. و آنچه در سبیل الهی از شما ظاهر شد لدی الحق واضح و
 هویداست انّه یقرّب الی من تقرّب الیه و یجزی من عمل فی سبیله
 احسن الجزاء انّه لهو الشّاهد البصیر العلیم. ان شاء الله از دشمنان حق و
 اشاراتشان محفوظ باشید یا ابا الحسن بعضی از منتسبین هم در آن
 ارض ساکنند از قبل الواح بدیعه منیعه مخصوص ایشان نازل و ارسال
 شدن شاء الله به آن فائز شده اند و اگر در این کرّه ملاقات نمودید تکبیر
 بلیغ از قبل حق برسان و بگو ان شاء الله به عنایت الهی فائز باشید و
 به امرش عامل. مخصوص دو نفس مذکور هم حسین و رضا
 علیهما بهاء الله دو لوح امنع نازل و با حرف سین ارسال شد ان شاء الله
 به آن فائز شوند العاقبة للمتّقین والحمد لله ربّ العالمین. انتهی اینکه
 دربارهٔ ابناء جناب ملاّ عبدالغفور از اقربای جناب ملا رج علیه بهاء الله
 نوشته بودید در منظر اکبر عرض شد هذا ما انزله الوهّاب فی الجواب:
 یا ابا الحسن انا ذکرنا من سمّی بملک حسین و نذکره فی هذا الحین
 الذی یمشی المظلوم فی سجنه الاعظم و یشهد بما شهد به قبل وجود
 الکائنات انّه لا اله الاّ هو الفرد الواحد العلیم الحکیم. لعمر الله هذا یوم
 تزین بذکره کتب العالمین و نطق بثنائه اهل الفردوس الاعلی و الذّین
 طافوا حول العرش امراً من لدی الله العلیم الخبیر. هذا یوم فیهِ تَصَوّع
 عرف البیان ولكنّ القوم اکثرهم من الغافلین. قد نبذوا الیقین عن
 ورائهم و اتّبّعوا مطالع الاوهام كذلك سوّلت لهم انفسهم الا انهم من
 الاخسرین فی کتاب الله ربّ العالمین. یا ملک قبل حسین هل تسمع

ندائى الاحلى من الافق الاعلى ام تكون من الغافلين. ان افتح بصرک باسم ربک لترى الشمس مشرقة من هذا الافق المنير. لا تلتفت الى الذين تريهم فى مرية عن امر ربک توکل فى کل الامور على الله الناطق الخبير. ان يأتک احد بالقصص الاولى دعه عن ورائک مقبلاً الى مقام ينطق فيه لسان العظمة انه لا اله الا انا العزيز البديع و نذكر من سمى بمحمد قبل باقر ليقربه نداء الرحمن الى ملكوت البيان و يؤيده على الاستقامة على هذا الامر الذى به زلت اقدام العارفين. انک اذا سمعت النداء من شطر البقعة النوراء قل لك الحمد يا مالک الاسماء و فاطر السماء بما عرفتنى مشرق امرک و مطلع وحيک و هديتنى الى صراطک المستقيم. و نذكر من سمى بعلى و نبشره بهذا الذكر الذى لا تعادله خزائن الارض كلها و لا ما عند الملوك و السلاطين. يا على يذكرك المظلوم اذ احاطته الاحزان من الذين جادلوا بايات الله و برهانه و اعرضوا عما امروا به فى كتب الله العزيز الحميد. خذ رحيق الاستقامة باسم مالک الاحديّة ثم اشرب منه مرة بذكرى و اخرى باسمى العزيز الحكيم. يا رضا ان اقبل الى الافق الاعلى تالله قد خلقت لهذا اليوم يشهد بذلك صحف الله من قبل و من بعد و عن ورائها هذا الذكر الامنع الاقدس العزيز العظيم. قم على خدمة امر ربک مالک الورى بالاستقامة الكبرى و قل لك الحمد يا من ذكرتنى بفضلک و ايدتنى على الاقبال الى بحر علمک و حکمتک اسألک بان لاتخيبنى عما قدرته لاصفيائك الذين نبذوا العالم فى حبک و سبيلک و سرعوا الى مشهد الفناء بذكرک و اسمک. اى رب انت القوى و ترى الضعيف متمسكاً بحبل عنايتک فاكتب له ماينبغى

لعظمتک و اقتدارک لا اله الا انت الغفور الرحیم. و نذکر فی هذا الحین من سَمی بالحسین لتجذبه نفحات الذکر الی مقام تنطق فیہ لسان الله المہیمن القیوم. یا حسین یذکرک الحسین الذی قام علی الامر فی ایام فیہا ارتعدت فرائض العالم من سطوة الامراء و اعراض العلماء کذلک نطق مالک الاسماء من الافق الاعلیٰ و القوم اکثرهم لا یفقهون. قد انزلنا الآیات و اظهرنا البینات و اخبرنا کلّ بما ظهر و یشہر فی الارض. یشہد بذلک من شہد بما شہد به الله قبل خلق السموات و الارض و قبل ذکر الکاف و النون. تمسک بحبل الیقین معرضاً عن الذین نراهم فی ریب عن هذا الامر العزیز الممنوع انه غفر اباکم فضلاً من عنده و هو العطوف الغفور. یا حسن قلم اعلیٰ به لسان پارسی تکلم می فرماید کہ شاید کلّ بما اراده الله فائز شوند. بگو شنوید ندای مظلوم را و بہ شبہات منکرین و معرضین از مالک یوم الدین محروم نہانید. امروز روز فزع اکبر است و ہمچنین فرح اعظم طوبیٰ از برای نفسی کہ سبحات و حجبات و اشارات اہل ظنون او را از عرفان اسم ظاہر مکنون منع ننمود. امروز مالک اسماء بہ ایادی بیضا کوثر بقا عطا می فرماید تقرّبوا بحوله و خذوا باسمه ثم اشربوا منه بذکرہ الحکیم. شیاطین در کمین بودہ و ہستند و ہمچنین ماکرین و خادعین بر مرصّد منتظر کہ شاید نفسی را از حق منع نمایند و از فیوضات فیاض حقیقی محروم سازند. جہد نمائید تا کاسر اصنام اوہام شوید آنچه در ارض ظاہر شدہ و بشود از قبل از قلم اعلیٰ جاری شدہ. بگو ای عباد در الواح ملوک نظر کنید و در لوح رئیس تفکر نمائید کہ شاید بہ انصاف تکلم کنید و در عرصہ عدل قدم گذارید. امر اعظم از آنست کہ

به اقوال سخیفه نالایقه مستور ماند. اتقوا الله یا قوم و لا تتبعوا اهواء
الذین کفروا بالرحمن اذ اتی بالبرهان. کذلک یدکرکم من عنده کتاب
عظیم و نذکر فی هذا المقام امائی اللائی آمن بالله رب العالمین و
نبشّرنّ بعنایتہ الله و فضله الّذی احاط من فی السمّوات و الارضین.
ای کنیزان حقّ انشاء الله از شبّهات و اشارات خلق مقدّس و منزّه مشاهده
شوید و در کلّ احوال به غنیّ متعال متمسّک. این ایّامی است که حقّ
جلّ جلاله به کلّ متوجّه و کلّ را بطراز ذکر مزین فرموده. عیسی بن مریم
که به یک کلمه مبارکه که از مطلع بیان الهیه اصغاء نمود به نار محبّت
مشتعل شد اشتعالی که میاه عالم او را منع ننمود و مخمود نساخت و آن
کلمه این بود که فرمودای بنده من و فرزند کنیز من و حال فضل
به مقامی رسیده که مکلم طور از مقرّ عرش ظهور ذکور و اناث و صغیر
و کبیر را به بدایع اذکار خود ذکر می فرماید اگر نفسی فی الحقیقه در این
کلمه مبارکه تفکّر نماید تمام عمر به لک الحمد یا اله العالمین ناطق
شود. از حق بخواید آذان را به اذکار مغلّین و معتدین و خائنین نیالاید
و ابصار را به اشارات منکرین از مشاهده انوار منع نفرماید تا جوهر بیان
را اصغاء نمایند و جوهر نور را ادراک کنند. آیا سامع منصفی در عالم
هست تا بشنود و به حق ناطق شود و آیا بصیر عادلّی یافت می شود تا
حق را مشاهده نماید و بما شهد به الله شهادت دهد. کذلک نطق
اللسان فی بحبوحه الاحزان بما اکتسبت ایادی الذین نبذوا الیههم و
اخذوا الاصنام لانفسهم اولیاء من دون الله المقتدر القدير. البهاء
المشرق من افق البقاء علی الذّین توجّهوا الی المنظر الاکبر بالبصر
الاطهر و علی الآماء اللائی سمعن النداء و اقبلن الی الله مالک الاسماء

فی هذا اليوم العزيز المنیع. انتهى الحمد لله جميع نفوس مذکوره
 به آیات الهیّه فائز شدند و درباره هر یک بحر بیان مواج انشاء الله
 به آنچه سزاوار این عنایت کبری است قیام نمایند و بما اراده الله فائز
 شوند. این عبد فانی در هر حین از حق سائل و آمل است که نفوس را
 بر عرفان این فضل اعظم که عالم را احاطه نموده مؤید فرماید. انّه لهو
 المقتدر المتعالی العلیم الحکیم. و دیگر ذکر جناب حاجی محمد
 رضا علیه ۲۲۹ را نمودید بعد از عرض در ساحت اقدس این کلمات
 مشرقا از مصدر امر ظاهر و مشرق قوله جلّ اجلاله: بسمه المقدّس
 عمّا کان و مایکون یا محمد قبل رضا تالله الحق قد ظهر الوعد و اتی
 الموعود و ينطق فی قطب العالم انّه لا اله الاّ انا المهیمن القيوم. قد
 خلقت الخلق لهذا اليوم و بشرتهم بهذا الظهور الذی فيه نطقت
 الحصاة الملك لمنزل الآيات و هدر العندليب علی الاغصان
 العظمة لله ربّ ماکان و مایکون من النّاس من جادل بآیات الله و انکر
 برهانه و منهم من افتری علیه من دون بیّنه و لا کتاب معلوم و منهم من
 افتری علیه کذلک نطق لسان الوحی اذ کان فی هذا السّجن الممنوع.
 کم من عالم منع عن المعلوم بما اتّبع الظّنون و کم من امّی سرع و فاز
 برحیقى المختوم هذا يوم فيه ينطق لسان الظهور و ظهر ما اخبر به الله
 بلسان الرسول يوم يقوم النّاس لربّ الغیب و الشّهود دع الذاکرا کلّها و
 تمسّک بهذا الذکر العزیز المحبوب. قل یا الهی اسألك بمسخر آیاتک
 و ظهورات قدرتک فی ملکوت الانشاء و باسمائک الحسنی و
 صفاتک العلیا بان تجعلنى مستقیماً علی هذا الامر الذی به انشقت
 الارض و نسفت الجبال لا اله الاّ انت الغنی المتعال. ای ربّ ترانى

معرضاً عن دونك و مقبلاً الى كعبة ظهورك اسألك بان لا تمنعني
 عن بدايع جودك ثم اكتب لي من قلمك ما ينفعني في كلّ عالم من
 عوالمك انك انت المقتدر على ما تشاء و بيدك زمام الاسماء لا اله
 الا انت الغفور الكريم. كبر من قبلي على وجوه الذين نسبهم الله اليك
 لتجذبهم نفحات التكبير الى الله الفرد الخبير. قل يا قوم تالله قد اتى
 اليوم و القيوم ينادى بهذا الاسم الذي به سخر الله ما كان و مايكون قل
 ايّاكم ان تمنعكم سبحات المحتجبين عن الله ربّ العالمين دعوا ما
 عند الناس و خذوا ما اوتيتم به من لدن فضال قدير. كذلك اشرقت
 شمس البيان من افق لوح ربكم الرحمن طوبى لمن اقبل و ويلٌ
 للمعرضين. انتهى قسم به آفتاب افق تقديس كه عنايت به مقامى رسیده
 كه السن عالم از ذكرش عاجز و قاصر است و لكن يا حبيبي ناس
 نسناس موهومی را كه اطلاع از او نداشته و ندارند اخذ کرده اند و از
 دریاهاى فضل الهی خود را محروم نموده اند در لیالی و ایام از قادر
 علیم بکمال عجز و ابتهال بطلبید تا این نفوس را مجدداً بظنون و
 اوهام مبتلا ننماید. در كلّ حين رایحه دفراء در حرکت و مرور بشأنی كه
 قلم رغبت بذكرش ننموده و ننماید. يسأل الخادم ربّه بان يحفظ عباده
 عن جنود النفس و الهوى و يؤيّدهم على مايحبّ و يرضى هذا
 ماينفعهم فى الآخرة و الاولى انّه لهو الشاهد الخبير. و دیگر ذکر جناب
 ملا عبد الغنى عليه بهاء الله را نموده بودید آنچه مرقوم داشتید در ساحت
 اقدس عرض شد هذا ماشرق من افق عناية ربنا الرحمن قوله
 جلّ كبريائه: بسمى المهيمن على الاسماء يا عبد الغنى ان استمع
 ندائى من شطر سجنى لعمري لو تسمعه حق الاستماع انّه يجذبك

الی مقام قدسہ اللہ عن ذکر الاولین و نباء الآخرين. ان استعدّ لاصغاء کلمات ربّک انّھا نزلت علی شأن تَضَوُّع منها عرف القميص بین السّموات و الارضین. طوبی لسمیع ما منعتہ الاحزاب و لبصیر ما حجبته السّبحات و لمقبل ما خوّفه اعراض المعرضین. انّک اذا فرت بلوح اللہ و اثره ان اقبل بقلبك الی مطلع الاسماء المقام الّذی اشرفت من افقه انوار وجه ربّک مولی الوری. قل لک الحمد یا محبوبی و لک الثناء یا مقصودی بما اسمعتنی ندائک اذ کنت غافلاً و جعلتني مقبلاً اذ کنت غافلاً و انطقتني اذ کنت صامتاً اشهد انّک انت المقتدر علی ما تشاء و فی قبضتک زمام الاشياء لا اله الا انت الغفور الکریم. ای ربّ لما اسمعتنی ندائک لاتمنعنی عن فیوضات ایّامک طوبی لهواء فاز بنفحاتک و لارض تشرّف بقدومک و لجبل مرّت علیه نسایم و حیک و لریاض تعطر من اوراد حدائق عرفانک. ای ربّ انا الفقیر المسکین و انت الغنیّ الکریم فانظرنی یا الهی بلحظات عنایتک ثمّ ارزقنی ما کتبه لاصفیائک الّذین نطقت بشنائهم کتبک و صحفک و الواحک. ای ربّ ثبتنی علی امرک و ایدنی علی خدمتک و وفّقنی علی الاستقامة علی حبّک انّک انت الّذی شهدت الکائنات بقدرتک و اقتدارک و الممكنات بعظمتک و سلطانک لا اله الا انت المتعالی الغفور الرّحیم. انتهى فضل و عنایت و شفقت و رحمت حقّ جلّ شأنه و عظم کبریائه از آیات منزله از سماء احدیه ظاهر و هویداست • ای دوستان الهی قدر خود و این ایّام را بدانید که شاید از سهام شیاطین و اشارات مغلین محفوظ مانید و آنچه آن جناب در مکتوب خود اظهار نمودند جمیع در ساحت امنع اقدس عرض شد و

بکمال فضل و شفقت جواب هر یک نازل و ارسال شد تا جمیع از بحر فیض فیاض حقیقی قسمت برند. استدعا آنکه از جانب این خادم فانی خدمت اولیای الهی عرض تکبیر و ثنا و سلام برسانید انشاء الله کلّ بما یحبّه الله قیام نمایند و بکمال روح و ریحان در تبلیغ امر محبوب عالمیان جهد بلیغ مبذول دارند این است وصیّت الهی از قبل و بعد. از حق می طلبیم کلّ را به خدمت امرش موفق فرماید بی عنایات او احدی قادر بر امری نبوده و نیست و اینکه این فانی را وکیل نمودید در زیارت حسب الخواش آن جناب در این حین بساحت اقدس توجّه نموده به نیابت آن جناب عمل نمود آنچه مقصود عالمیان است هنیئاً لک ولی و بعد از حضور و عرض و زیارت لسان عظمت به این کلمات ناطق قوله جلّ کبریائه: یا ابا الحسن الحمد لله به عنایات الهیه مرّۀ بعد مرّۀ فائز شدی و ذکر اولیای حق و دوستان او را نمودی. نشهد أنّک ذکرّت اسمائهم و زرت من قبلهم و عرضت ما عملوا فی سبیل الله ربّ العالمین. در فضل الهی تفکّر نما امری را که جمیع من علی الارض بکمال شوق و اشتیاق طالب بودند فائز نشد به او مگر معدودی و تواز فضل و رحمت او به لقا فائز شدی و از کوثر وصال آشامیدی و یومش را ادراک نمودی و موفق شدی بر ذکر احبّایش این مقامات هر یک بسیار بزرگ و بلند است. جهد نما تا به اسم حقّ و عنایت حقّ محفوظ ماند أنّه لهو الحافظ العلیم الخبیر. انتهی عرض فانی آنکه چند یوم قبل کلمۀ از لسان مبارک اصغاء شد که مشعر بود براضطراب بعض نفوس ضعیفه از شبهاتی که معرضین و مغلّین القاء نموده اند شاید در اقربا هم فی الجملة اثر نموده باشد حسب الامر باید آنچه به آن جناب

ارسال شد و همچنین به جناب ورقا علیه بهاء الله الابهی و بعضی اولیاء
 در ارض طا جمع شود تا دوستان الهی مشاهده نمایند انّه لهو الامر
 الحکیم. و اگر صورت آن به جناب ملاّ رج علیه بهاء الله هم داده شود
 بسیار محبوبست. البهاء علیک و علی من سمع نصح المولی و علی
 الذین شربوا رحيق الاستقامة فی امر الله العزيز البديع. خ ا د م فی ۱۴
 شعبان سنه ۹۸

(۲۴۴) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهی

حمد مقدّس از عرفان اهل امکان مقصود عالمیان را لایق و سزااست که بلا را مخصوص اولیاء قرار فرمود. طوبی از برای مقربین یعنی نفوسی که بسلم بلا بذروه علیاء ارتقا بسته‌اند ایشانند اولیای حق جلّ جلاله. لازال به‌افق اعلیٰ ناظر بوده و هستند بآساء ایشان را از توجّه منع نمود و ضرّاً از اقبال باز نداشت بلکه حوادث عالم و مصیبات آن نار محبّت را مدد نمود و بر شعله افزود. هر نفسی فی الحقیقه بر تغییر و تبدیل و فنای عالم آگاه شود او را هیچ شیئی از اشیاء پزمرده ننماید و از روح و ریحان باز ندارد. فرحش بالله است و عیشش لله همدمش انا لله و صاحبش انا لیه راجعون. بعد از آنکه قلبی به‌انوار معرفت منور شد و از ذکر و ثنا و محبّت و مودّت حق جلّ جلاله پرگشت دیگر محلّ باقی نه تا احزان عالم و کدورات نازله در آن وارد شود و یا داخل گردد. سبحانک یا نور العالم و منور العالم و مسخر العالم و مذهب احزان الامم اسألك بالاسم الاعظم الذی به سرت نسلمات فجر عنایتک علی عبادک بان تؤیّد افنانک علی الحضور امام وجهک و التمسک بما قدّر لهم بحدوک و الطافک. ثمّ احفظهم من شرّ اعدائک و شماتة الذین کفروا بک و بآیاتک اسألك یا مالک الوجود و سلطان الغیب و الشّهود بان تفتح علی وجوههم ابواب عنایتک لتجذبهم نفحات بیانک الی مقام لاتحزنهم شئون الدنیا و کدوراتها و لاتخمدهم اعمال الذین اعرضوا عن افقک الاعلیٰ. ثمّ وفقهم یا الهی علی ما یقربهم الیک فی کلّ الاحوال انک انت الغنیّ المتعال. روحی

لذکر کم الفداء و لخدمتکم الفداء دو دستخط حضرت تعالیٰ از قبل و بعد رسید هر یک مفتاحی بود از برای مدائن محبت و مودت و توجّه و بعد از قرائت و اطلاع قصد مقام اعلیٰ نموده تلقاء وجه عرض شد قوله تبارک و تعالیٰ: یا افنانی علیک بهائی و عنایتی در بلایای وارده بر نفس حق و همچنین آنچه بر انبیاء وارد شد تفکر نما جذب محبت الهی چنان اخذشان نمود که بلایا و رزایای عالم نزدشان مانده فرح و سرور محسوب. اعراض عالم و انکار امم ایشان را از اقبال منع ننمود و از فرح اکبر باز نداشت از حلاوت بیان رحمن و ماقدر لهم عالم را معدوم و مفقود مشاهده می نمودند. در هر حین به اجنحه ابتهاج قصد معراج که مقام قرب و لقاست می فرمودند و اگر عوالم و شئوناتش منحصر به این عالم بود هرگز خود را بین ایادی اعداء تسلیم نمی نمودند. قسم به آفتاب حقیقت که از افق سماء سجن مشرق و لائح است لازال آن جواهر وجود در مقام تسلیم و رضا واقف و قائم بودند بشأنی که ظلم و تعدی اهل عالم ایشان را از استقامت بر امر باز نداشت. چون قلب به بحر اعظم متصل شد عالم و ما عند الناس را بمثابه ظلّ مشاهده نماید که عنقریب فانی شود و زوال پذیرد. شاید آنچه وارد شده بر شما سبب و علت ظهورات عنایات غیبیه الهیه شود. شما به او منسویید آنچه بر شما وارد شده بعد از ایقان و اقبال بوده لعلّ يحدث بذلک ماتقرّبه العیون و تفرح به القلوب. بر اسرار حکمت بالغه احدی مّطلع نه یشهد بذلک هذا المظلوم فی هذا السّجن البعید. قلّ الهی الهی ترانی مقبلاً الیک و متمسکاً بک و تری ضعف اولیائک وقوة اعدائک وظلمهم فی بلادک اسألک بحركة قلمک الاعلیٰ

الذى به سخرت الاشياء و بنفوذ آياتك الكبرى بان تؤيدنى على ما
يقربنى اليك. اى ربّ ترانى فى بحبوحة الاحزان اسألك بان تنزل لى
من سماء عطائك ما يجعلنى طائراً فى هوائك و منجذباً بآياتك و
لائذاً بحضرتك. اى ربّ قدّرلى من قلمك الاعلى ما ينفعنى فى كلّ
عالم من عوالمك. انا الذى يا الهى اعترفت بوحدانيتك وفردانيتك
سبقنى علمك المحيط و تعلم ما يرفعنى و يوفّقنى على ما تحبّ و
ترضى. ائتك انت مالک العرش والثرى. لا اله الا انت المقتدر العليم
الحكيم انتهى.

(۲۴۵) بِسْمِ رَبِّنَا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبْهَى

حمد مقصودی را لایق و سزااست که لم یزل ولا یزال مقدّس از حمد بوده و ساذج ثنا مالک اسماء راست که مخلصین و مقرّبین و موحدین کلّ شهادت داده که او مقدّس از ثنای دوش بوده و هست و چون بحر عنایت به موج آمد و عرف فضل متضوّع گشت محض جود و کرم به حمد ذات مقدّس اذن فرمود و به ثنای کینونت اقدسش اجازت داد. لذا السن از اشراقات انوار شمس اذن قوّت یافت و جسارت بر ذکر نمود. و الاّ محومطلق کجا قادر که در میدان اثبات جلوه نماید و فنای صرف کجا تواند در عرصه بقا قدم گذارد. عنایتش دست گرفت و کرمش اجازت بخشید له الحمد وله الشکر وله الذکر وله الثناء انه لمولی الاسماء و فاطر السماء. سبحانک یا الهی قد طالت ایام عصیانی و کبرت جریراتی و کثرت زلّاتی. لم ادر یا الهی هل ینبغی لذكری و ندائی و حمدی و ثنائی ان یتشرّف باصغائک او یرجع الی حدی و مسکتی. انّی مع فقری و ذلّی لَمّا التفت الی افق الفضل تشجّعنی بدائع جودک و کَلَمّا انظر الی شأنی و مقداری یاخذنی الیأس من کلّ الجهات. اسألك یا مولی العالم و موجد الامم بالحرف الّتی عند ظهورها سجدت عوالم الحروف کلّها و بکلمة اذا ظهرت خضعت له عوالم البیان باسرها بان تؤیّد اولیائک و اصفیائک و احبّائک علی الاستقامة علی امرک و ذکرک بین خلقک. ثمّ انصر یا الهی فی کلّ الاحوال من جعلته قائماً علی خدمتک و سائراً فی البلاد باسمک و ذکرک و سمّیته فی هذا المقام الامین بالامین. ای ربّ ایده ثمّ وفقه

ثم اظهر منه في مُدُنك وديارك ما يرتفع به امرک. انک انت المقتدر على ما تشاء. قد شهدت بقدرتک الاشياء لا اله الا انت الغفور الکریم. وبعد دستخطهای متعدده آن حبیب روحانی قلب و جانرا روح و ریحان رایگان بخشید و بعد از قرائت و اطلاع بملکوت اعلیٰ توجّه نموده بعد از حضور و اذن در ساحت امنع اقدس عرض شد هذا مانطق به لسان العظمة قوله تبارک و تعالیٰ بسمی المشرق من افق سماء البیان یا امین یذکرک المظلوم من شطر السّجن و یشرک بعناية الله ربّ العالمین ایاک ان یحزنک ما اکتسبت ایدی الظالمین الّذین انکروا برهان الله و حجّته و اعرضوا عن الّذی تزین بذکره کلّ کتاب مبین قد حضر العبد الحاضر بکتابک و عرضه لدى المظلوم فی السّجن وجدنا منه عرف حبّک و انزلنا لک هذا اللّوح البدیع لتجد منه عرف حبّی و تشکر ربّک المشفق الکریم. یا ابا الحسن آیات الهی آفاق را احاطه نمود و بیناتش اظهر از شمس در وسط زوال و لکن عبادی انصاف به سیف اعتساف بر سفک دمش قیام نمودند. معذلک جمال قدم از شطر سجن اعظم کلّ را بصبر و اضطبار امر فرموده چه که حق جلّ جلاله در کتب و صحف و زبر و الواح در این ظهور کلّ را از نزاع و جدال و قتال نهی فرموده أنّه یری و یأمر و هو الامر الخبیر. آنچه در ارض طا وارد سبب کلیّه دولت نبوده العلم عند الله ربّک و ربّ من فی السّموات و الارضین. از بعضی امور گمان نموده اند نعوذ بالله حزب الهی به احداث فتنه مشغولند. سبحان الله آیا کتب منزله را ندیده اند و از صحف مسطوره خبر ندارند. هر کلمه از کلمات مالک اسما که از قلم اعلیٰ جاری شده باعلیٰ الداء اهل انشاء را به محبّت و شفقت و صبر

و اصطبار و صیّت فرموده. هر صاحب صدقی شهادت می دهد بر آنچه ذکر شد و هر صاحب بصری گواهی می دهد بر فضل و عدل حق جلّ جلاله از حق بطلبید اهل ارض را بر اراده سلطان حقیقی آگاه فرماید در این صورت کلّ را طائف حول مشاهده نمایند الامر بیده یفعل بسلطانه کیف یشاء و هو الامر المختار. دوستان هر ارض را از قبل مظلوم تکبیر برسان و بگو محزون باشید از آنچه بر اولیاء وارد شده. لعمر الله اعمال ظالمین سبب ارتفاع امر و علوّ آنست. عن قریب کلّ مشاهده می نمایند آنچه را که قلم اعلیٰ ذکر نموده. ینبغی لاهل البهاء ان یتوکّلوا فی کلّ الامور علی الله انه لهو العادل الحکیم انه یأخذ الظالمین کما اخذهم من قبل انه لهو القوی الغالب القدیر. یا اصفیائی علیکم بهائی و عنایتی و رحمتی الّتی سبقت من فی السموات والارضین. باید بکمال شوق و اشتیاق و جذب و انجذاب بذکر حق جلّ جلاله مشغول باشید و بنار حبّش مشتعل بشأنی که ظلم ظالمین و عناد معتدین و غلّ مغلّین شما را از مالک یوم الدّین منع ننماید. سیفنی الملک والمَلِک والمملوک و ماترونه الیوم و ینبغی لکم ما نزل من لدی الله المهیمن القیوم. انتهى لله الحمد آفتاب عنایت حق مشرق وافق فضل منیر و روشن اگرچه آن جناب به ظاهر حاضر نیستند و لکن در باطن لدی الباب قائم و تلقاء وجه محبوب عالمیان موجود و مذکور. یک دستخطّ آن جناب از تفلیس رسید بهجت کامل حاصل شد. ان شاء الله در جمیع احوال بذکر حق و خدمتش مشغول باشند و از آن جناب می طلبم که درباره این خادم فانی هم استدعا نمایند که شاید موفّق شود بر ادای خدمتی که به آن مأمور است. اینکه ذکر

دوستان آن ارض را مرقوم داشتید کلّ در ساحت امنع اقدس عرض شد و هریک بذکر بدیع منبع فائز گشتند. امروز فضل بمشابه غیث هاطل از سماء عنایت جاری و ساری و نازل. در جمیع احیان اولیای خود را به ابداع بیان ذکر می فرماید و فی الحقیقه اگر نفسی عرف ذکر را بیابد تغییرات عالم و ظلم امم او را محزون نسازد و از اشتعال باز ندارد. و اینکه دربارهٔ محبوب روحانی حضرت ورقا علیه بهاء الله مالک الاسماء مرقوم داشتید خبر خروج ایشان از سجن و قبل آن و بعد آن و ورودشان در ارض تا به این خادم فانی رسید. فرمودند خبرش را شنیدیم و اشتعالش را دیدیم و نزلنا له حین سجنه و حین خروجه ماقرت به العیون. انتهی چندی قبل این خادم خدمت ایشان مکتوبی ارسال داشت و آن مکتوب حامل لوح امنع اقدس بوده انشاء الله به لقاء لوح الهی فائز شوند و از عرفش مسرور. و اینکه مرقوم داشتید اراده هست به دیار آخری توجّه نمائید از حق جلّ جلاله می طلبم از ورود و حضور آن محبوب جمیع آن بلدان را بطراز ربیع مزین فرماید و اراضی یابسه را به کلاء معانی مطرّز دارد و نفس آن جناب در انفس اثر کلی نماید بشائی که نائمین بیدار شوند و قاعدین برخیزند و غافلین به بحر دانائی توجّه نمایند. انّ ربنا الرحمن لهوالمقتدر الغفور الکریم. اینکه مرقوم داشتند اگر وجهی لازم باشد گرفته و به آن جناب حواله شود این فقره عرض شد هذا مانطق به لسان العظمة: شدّت و رخا و فقر و غنا کلّ در قبضه قدرت حق جلّ جلاله بوده و هست. در جمیع احوال آن جناب مطمئن باشند. بیده مفاتیح الغناء و فی قبضه زمام الاشیاء لا اله الا هو الفرد الواحد العليم الحکیم. انتهی آنچه آن محبوب حواله نمودند از وجوه درب

خانه رسید و اخذ شد و اگر از بعد چیزی لازم شود از نفوس معروفه این بلد بدین اخذ می شود و ادای آنهم با حق جلّ جلاله است خدمت و زحمت و توجّه و استقامت آن محبوب در سبیل الهی معلوم و واضحست و لدی المقصود مذکور. وقتی از اوقات این کلمه علیا از لسان مالک وری شنیده شد فرمودند: یا عبد حاضر جناب امین در جمیع احوال به خدمت امر مشغولند و فی الحقیقه خیرخواه حزب حق بوده وهستند. در ایام حضور از دوستان آن ارض و ارض تا و خا و با و ک و اراضی اخری ذکر خیر می نمودند و از برای هر یک عنایت بدیعه حق را سائل و آمل و از حق جلّ جلاله از برای کلّ نعمت و برکت می خواستند طوبی له و نعیماً له. انتهی مقصود این فانی آنکه جمیع امور و اعمال و اقوال لدی الله واضح و مشهود لله الحمد آن حبیب روحانی فائز شدند به مقامی که لسان الله بر آن شهادت داده و از قلم اعلیٰ ذکرش نموده یک بحر هنیئاً باید و یک شهر مریناً چه که این مقامی است که مقرّین او را سائل و آمل بودند. حضرت اعلیٰ روح ما سواه فداه می فرماید جهد نمایند تا بکلمه رضا از نزد او فائز شوید ثمرات اعمال و اقوال در ارض بمثابه آفتاب ظاهر وهویدا گردد. اگر احوال ارض مقصود را بخواهید جمعی از افنان و غیرهم وارد و مدّتی در ظلّ بکمال روح وریحان ساکن صد هزار طوبی از برای نفوسی که سدره مبارکه الهیه ایشان را به خود نسبت داده له الحمد فی کلّ الاحوال نسأله بان یکتب لهم من قلمه الاعلیٰ خیر الآخرة و الاولى و یرزقهم ما یتبه لاصفیائه و اولیائه فی الصّحیفه الحمراء الّتی نزلت من سماء مشیّته. و حال در بیروت تشریف دارند احتمال می رود یکبار دیگر هم بعضی فائز شوند.

اینکه دربارهٔ جناب حاجی احمد و منتسبین ایشان علیهم بهاء الله و عنایاته مرقوم داشتید در ساحت امنع اقدس عرض شد هذا مانزل لهم من سماء عطاء ربنا الغفور الکریم قوله تبارک وتعالیٰ: هو السامع المجیب یا امین قد ذکر ذکرک لدى المظلوم و عرض العبد الحاضر ما ارسلته الیه انا سمعنا و اجبناک بهذه الآیات لتشکر ربک المنزل القديم جناب الف و حا که ذکرش را نموده بودی لله الحمد در اوّل امر از فرات عرفان نوشیدند و از کأس ایقان قسمت بردند و نازل شد از سماء فضل مخصوص او آنچه که باقی و دائم است. و همچنین ابناء هر یک مذکورند و به عنایت حق فائز لعمرا لله خیر کثیر از برای ایشان در کتاب آلهی مذکور و مسطور. انتهی و اینکه مجدّد از محبوب فؤاد جناب ورقا علیه بهاء الله الابهی ذکر نمودید عرض شد هذا مانزل من ملکوت بیان ربنا الرحمن قوله جلّ و عزّ: طوبی لمن اقبل الی افقی و طارفی هوائی و نطق بشنائی و تمسک بحبلی أنّه من اهل خباء مجدی و اصحاب ملکوتی و من الذین حملوا عرشی و شربوا رحيق عنایتی من ایادی الطافی. یا ایها الناظر الی الوجه جناب ورقا علیه بهائی و عنایتی فی الحقیقه امر الهی را نصرت نمود و قلوب مستعدّه را بشطر احدیّه کشید. جمیع دوستان الهی را در هر ارض که ساکنند از قبل مظلوم تکبیر برسان و بگوشما سراجهای عرفانید و از ید عطا روشن شده اید از بلور محبّت الهی، فانوس لازم تا از اریاح محفوظ مانند. کاذبین در پی و خائنین بر مرصّد مترصد. خود را باسم حق حفظ نمایند امروز جنود الهی ذکر و بیان و اعمال طیبّه و اخلاق روحانیه بوده و هست. به این جنود باید مداین قلوب را تصرف نمود سفک دماء ممنوع. از انسان

آنچه لایق شأن اوست محبوب بوده و هست نه جدال و نزاع. قولوا ربّ افرغ علينا صبراً و ثبتّ اقدامنا وانصرنا و ائک خیر التّاصرین. آنچه در ارض طا وارد شد باسی نبوده و نیست این امور سبب اعلاء کلمه بوده و هست از اریاح عاصفه قاصفه، سلطنت بحر ظاهر و باهر و امواجش معروف و مشهود. جمیع را بصبر و اصطبار وصیت می نمائیم و به معروف دلالت می کنیم حق جلّ جلاله حاضر و ناظر است و آنچه اراده فرماید ظاهر و جاری می نماید. قل تفکروا فی الرّئیس و من حوله الذی ارسلنی الی السّجن الاعظم ثمّ انظروا فیماورد علی الذّب و الرّقشاء قل انّ الصّادق لیس عنکم ببعید. حق جمیع را در مدّت قلیله به مقرّشان راجع فرمود هو المقتدر علی ما یشاء. عن قریب اریاح منته فانی و معدوم شود آنچه از قلم اعلیٰ جاری باقی و دائم بوده و هست ان افرحوا بما قدّر لکم من لدی الله العادل الکریم. ایامی که بنیان وجود مضطرب و اساس عالم از سطوت ظالمین متزعزع این مظلوم وحده بر امر قیام نمود قیامی که قعود او را اخذ ننمود و از ضوضاء مشرکین و منافقین ممنوع نگشت. به اعلیٰ النّدا اهل انشاء را به افق اعلیٰ هدایت فرمود حال که فی الجملة اشراقات انوار آفتاب ظهور طالع شده از هر گوشه نعاقی ظاهر و قباعی باهر و نباهی مرتفع و بکمال حیل و خدعه در اضلال نفوس مقبله مقدّسه کوشش می نمایند و به لباس دوستی و یگانگی عباد بیچاره را از صراط مستقیم الهی منحرف می سازند در کلمات شکرّی سمّ مهلک مستور و در مدحشان قدح اکبر مکنون. بگوای دوستان با اهل نفاق جمع نشوید و به مکر و حیل مشرکین قناعت ننمائید. امروز یوم الله است ذکر دوش جایز نه.

بعضی اراده نموده‌اند که موهومات قبل را مجدّد نمایند و حال در تهیه اساس آنند از حق بطلبید کلّ را مستقیم دارد و از بحر عرفانش محروم نفرماید. در این ایام نامه های متعدّد از اطراف رسیده از ارض کاف و را و یا و همچنین از محبوبی جناب اس و حضرت ح ی علیهما بهاء الله الاهی خبر تازه نه جز آنکه نعیمی در ارض ک ر مرتفع صدق الله العلیّ العظیم. چه که بعد از نزول کتاب اقدس از سماء فضل چند آیه مشاهده شد که مخاطبا لارض الکاف و الراء می فرماید قوله جلّ بیانه و عظم برهانه ان یا ارض الکاف و الراء انا نراک علی ما لا یحبّه الله و نری منک ما لا اطلع به الاّ الله العلیم الخبیر و نجد ما یمّر منک فی سرّ السرّ عندنا علم کلّ شیء فی لوح مبین. لا تحزنی بذلک سوف یظهر الله فیک اولی بأس شدید. یذکرونی باستقامه لاتمنعهم اشارات العلماء و لاتحجبهم شبهات المربیین اولئک ینظرون الله باعینهم و ینصرّنه بانفسهم الاّ انهم من الراسخین. انتهی این خادم بعد از ملاحظه این آیات باهرات مدّتی منتظر که چه ظاهر شود و یومی از ایام جناب امین الّذی صعد الی الرفیق الاعلی و علیه بهاء الله و بهاء من فی السّموات و الارض تلقاء وجه قائم این کلمه علیا از فم اراده مالک اسماء ظاهر قوله تعالی: یا امین رایحه منتنه از ارض کاف و را در مرور. بعد از این کلمه مبارکه این خادم فانی مترصد و منتظر که چه ظاهر شود تا آنکه خبر میرزا احمد کرمانی رسید این فقره که لدی العرش عرض شد متبسّمأ فرمودند سوف تری و تسمع. بعد از استماع کلمه مبارکه این عبد ساکن زیاده از این ذکر جایز نه. ولكن اعاذنا الله و ایاکم من شرّ هؤلاء. نفسی مکتوبی بصد هزار حیل و مکر نوشته بعضی را

مدح نموده و مقصودش اعلای باطل و بعضی را ذمّ نموده و همّش منع مقبل سبحان الله این نفوس در چه دبستانی تربیت شده‌اند و لکن الحمد لله از فضل الهی آنچه در دل دارد از رموز و مکر و حیلہ از کلماتش ظاهر و هویدا است. گمراهی صرف را لباس حقّیت پوشانده باطل محض را اکیلل عرفان بر سر گذاشته. بکمال عجز و ابتہال از حقّ جلّ جلالہ می‌طلبم او را هدایت فرماید و به‌راستی بدارد. اعتساف تاکی ظلم تا چند آخرای بیچاره توکجا بودی قدمی درکوی منصفین گذار و بحق نطق نما امروز لایذکر فیہ البیان ولا فوقہ ولا دونہ الاّ بقبول من استوی علی العرش الامر. یک لؤلؤ از بحریان رحمن ذکر می‌نمایم کہ شاید بہ آن اکتفا کنند و بیش از این در ہتک امر الهی کوشش نمایند. نقطۂ بیان روح ماسواہ فداه می‌فرماید قولہ جلّ و عزّ و قد کتبت جوہرۃ فی ذکرہ و ہوائہ لایستشار باشارتی ولا بما ذکر فی البیان. انتہی ای بیچارہ آنچه از بیان ذکر کنی دلیل بر غفلت و تجاوز است از حدّ اگر بگوئی از کجا کہ این او باشد اعراض نفسانیّہ را بگذار و در آنچه از آیات و اشارات و دلائل و براہین کہ ظاہر شدہ و لائح گشتہ تفکّر نما. آنچه از بعد ظاہر شدہ از قبل از قلم اعلیٰ جاری و کلّ بر آن شاہد. از این گذشتہ ان اقرء ما عندک و نقرء ما عندنا و نتکلم بالصّدق الخالص و بالانصاف. کجا بودی آن ایّامی کہ اکثری در زوایای عزلت از سطوت ایّام مستور بودند. انّ الخادم یسأل اللہ ربّہ بان یرزقہم قطرة من بحر العدل و الانصاف. باری فی الحقیقہ جمیع بیان ذکر است از این بناء اعظم چنانچہ خود نقطۂ بیان روح ماسواہ فداه می‌فرماید جمیع بیان ورقہ ایست از اوراق حدائق عرفان او اگر بہ قبول

فائز شود. معذلک نفوسی که لعمرالله از مبدء امر به هیچ وجه اطلاع نداشته اند حال بر اعراض و اعتراض قیام نموده اند و در میدان جهل و عناد مرکب می رانند قل ویلّ لکم سوف ترون انفسکم فی خسران مبین. در ایّام خروج از عراق کلّ را اخبار فرمودند به نعیق ناعقین و طیور لیل البتّه آنچه از قلم جاری شد ظاهر خواهد گشت. این خادم فانی از حق جلّ جلاله می طلبد مبعوث فرماید عبادی را که بکمال استقامت بر امر قیام نمایند و به کوثربیان ناس را به افق عرفان کشانند بشأنی که ماسوی الله را معدوم صرف دانند و مفقود بحت شمرند. سبحان الله غفلت و نادانی عباد به مقامی رسیده که انسان از ذکرش خجل و منفعل است. سبحانک یا اله الوجود و مالک الغیب و الشّهود اسألك باسمک الّذی به نفخ فی الصّور و قام اهل القبور بان تؤیّد عبادک و خلّک علی العدل و الانصاف ثمّ ارزقهم یا الهی من کوثر البیان ما یقرّبهم الیک یا من فی قبضتک زمام الادیان. یا الهی و اله الارض و السماء تری اکباد المقرّبین ذابت بما ورد علیک من طغاة خلّک الّذین نقضوا عهدک و میثاقک و ظهر منهم من الحیل و الخداع ماتحیّر به الشّیطان. قد اشتغلوا یا الهی بما منعتهم عنه فی زبرک و صحفک و کتبک و الواحک یسرقون آیاتک و ینسبونها الی دونک اسألك یا فالح الاصباح و مسخّر الاریاح بان تنزل من سماء جودک علی خلّک ما یقرّبهم الیک و یعرفهم ما اردته فی ایّامک انک انت المقتدر علی ما تشاء لا الاّ اله انت القوی الغالب القدیر. اگر چه اعمالی از مشرکین و منکرین ظاهر شده که سبب و علّت یأس و محرومی است بسیار مشکل است موفق شوند بر رجوع و یا بر انصاف و

عدل مگرید فضل اخذ فرماید و نجات بخشد اوست قادر و توانا در جمادی الاول حضرات ا ف علیهم من کلّ بهاء ابهه از زیارت بیت مراجعت نموده به حضور فائز و ازید از یک شهر در ظلّ ساکن و به نعمت لقاء و کوثر وصال مرزوق هنیئاً لهم و مرئاً لهم. نامه ای که آن محبوب به حبیب روحانی جناب حسین آقا علیه بهاء الله مرقوم داشتند نزد این عبد فرستادند در ساحت امنع اقدس معروض گشت و در فقره امة الله و توجّه او به حج لدی العرش مقبول افتاد و شمس اذن مشرق از حق می طلبیم این فضل را درباره مقربین و مریدین و آملین مجری فرماید تا از فیوضات ایام الهی محروم نگردند. از حضرت اف جناب الف و حا علیه من کلّ بهاء ابهه چند دستخطّ به این فانی رسید جواب بعضی عرض و ارسال شد و بعض دیگر این ایام ارسال می شود و از هر محلّ عرایض در مرور حق توفیق عنایت فرماید که این خادم به جواب مؤید شود آنّه علی کلّ شیّ قدیر. دیگر امر تازه رو نداده تا عرض شود. ایام ایام ظلم، انوار آفتاب عدل را سحاب تیره منع نموده. ولکن ارادة الله غلبه داشته و دارد اراده های جمیع عالم اراده اش را منع ننماید. مشیتش نافذ و اراده اش مهیمن و علمش محیط و قدرتش غالب. این التمرود و ما اراد و این الفرعون و ما عمل این الشداد و سلطانه و این العزیز و ظلمه و این الذئب و حکمه و این الرقشاء و طغیانه و این الصادق و الحسام و این الذین ارتکبوا ماناح به سگان الفردوس الاعلیٰ. کلّ بکمال تعجیل به مقرّهای خود رجوع نمودند صدق الله ربّنا و ربّ من السموات و الارض. عن قریب بقیّه نفوس ظالمه هم به منزلهای خود توجّه نمایند. حسب الامر جمیع دوستان باید به صبر و

اصطبار تمسک جویند و به آفاق او امر الهی ناظر باشند حقّ جلّ جلاله خود وحده نصرت نماید و شرّ ظالمین را کفایت فرماید. نصرت دوستان اخلاق روحانیّه و اعمال طیبّه طاهره بوده و هست مکرّر از لسان عظمت این کلمه استماع شد قوله جلّ و عزّیا عبد حاضر از برای حقّ جلّ جلاله جنودهای قویّه بوده و هست از جمله جنود بیان و جنود اعمال طیبّه و جنود اخلاق مرضیّه و همچنین امانت و صدق و دیانت کلّ از جنود حقّند و هیچ جندی با این جنود مقابله ننماید از حقّ میطلبم اولیای خود را مؤیّد فرماید بر آنچه که سبب ارتفاع کلمه و مقام انسان است. انتهی اگر دوستان مؤیّد شوند بر عمل به آنچه از قلم اعلی جاری و نازل گشته هرآینه آثارش در عالم ظاهر و هویدا گردد امروز اعمال طیبّه باید. در اکثری از الواح بیاناتی نازل شده که اگر بر حجر القاء شود جاری گردد سبحان الله قلوب عباد بمثابة صخره صماء مشاهده می شود کلمه حق تأثیر نمی نماید. یسأل الخادم ربّه بان یحفظ اصفیائه من شرّ هؤلاء و من حیلهم و خدعهم انّه علی کلّ شیّ قدیر و بالاجابة جدیر. دو نفر از اهل میم و یا به زیارت فائز و همچنین شخصی از اهل س ی حقّ کلّ را تأیید فرماید بر استقامت. آن محبوب فی الحقیقه سبب ظهور عنایت حقّ جلّ جلاله از برای هر یک از دوستان بوده اند چنانچه در زمان حضور ذکر هر یک از اولیای مدن و دیار را نموده اند و مخصوص هر یک آفتاب عنایت از افق فضل مشرق. آن جناب باید اهالی آن جهات را متذکّر دارند تا به اذن توجّه نمایند و عمل به این بزرگی رابی اثر و ثمر ننمایند. خدمت اولیای الهی که در دیارند عرض می نمایم که یوم بسیار عظیم است و امر بسیار عظیم و

خائنین و سارقین در کمین نعیق مرتفع شد و این از وعده های الهی است که در حین خروج از زوراء و دیار اخری نازل و ثبت گشته صدق الله ربنا و رب العالمین. به جمیع حیل مشغول و متمسکند از جمله آیات الهی را سرقت نموده اند بعضی را باسم حضرت اعلیٰ روح ما سوا فداه نوشته و به اطراف فرستاده اند و برخی را به خود نسبت داده اند. کتب بدیعه و آیات منیعه را جمع نموده اند. نفسی به تبلیسی ظاهر شده که ابلیس از آن متحیر قل مُت بغیظک هذا یوم الله لوانت من العارفين لا یدکر فیہ الا هو رغماً لانفکم یا ملاء المشرکین. اَنَّهُ ظَهر بِالْحَقِّ و شَهدت له کتب الله المَهمین القیوم. سبحان الله اگر این ظهور انکار شود به که می توان تمسک نمود و تشبث جست. ان انصفوا یا ملاء الارض ولا تَکونوا من الخاسرین. اگر آن محبوب به آن ارض توجّه نمایند ملتفت باشند چه که منافق به لباس موافق درآمده و باسم محبت بغضا القاء می نماید باری مطالع ظنون و مظاهر او هام بوده و هستند. از حق می طلبم اولیای خود را از شر آن نفوس مجعوله غافله محیلة طاغیه حفظ فرماید. در این حین که این خادم فانی به تحریر این ورقه مشغول احضار شد و بعد از حضور در ساحت امنع اقدس قال جلّت عظمتہ: یا عبد حاضر انا نرید ان نذکر الرّاء و الجیم الذی اقبل الی الافق الاعلیٰ و تشبث بذیل عنایة رب مالک الاسماء و فاطر السّماء لیفرح بذکری و عنایتی و یكون من الشّاکرین و نأمره بالاستقامه الکبریٰ لیظہرمنه ما ترتعد به فرائص الذّین کفروا بالله ربّ العرش العظیم. البهاء المشرق من افق البقاء علیہ و علی من معه من الذّین تمسّکوا بحبل الله المتین. انتهى این عبد خدمت ایشان تکبیر

می‌رساند و عرض می‌نماید ناس ضعیف و غافلند و اصحاب حیل و مکر بسیار اختیار را از شرّ اشرار با اسم حقّ جلّ جلاله حفظ نمایند. نفوسی که از اوّل امر به هیچ وجه اطلاع نداشته و ندارند خود را از اهل دانش و بینش دانسته‌اند. مختصر عرض می‌شود که اراده نموده‌اند بمثابه موهومات قبل موهوماتی ترتیب دهند و عباد بیچاره را از صراط مستقیم محروم نمایند. اگر نفسی فی الحقیقه خالصاً لوجه‌الله تفکّر نماید شهادت می‌دهد که سبب و علّت شهادت نقطه اولی روح ما سواه فداه و همچنین اولیاء و اصفیاء جمیع از حیل‌های نفوس معدوده سابقه بوده. لوفرت بالاذن لعرضت ما تنتبه به الرّاقدون و تقوم به القاعدون و لکن لیس الامر بیدی بل بید ربّی المقتدر الغالب القویّ العلیم الحکیم. این خادم فانی از حق می‌طلبد آن محبوب را مؤید فرماید بر آنچه بدوام ملک و ملکوت نزدش مذکور گردد آنّه علی کلّ شیء قدیر. آن محبوب این ورقه را به ایشان برسانند تا مشاهده فرمایند. این ایّام دستخطی از محبوب مکرم جناب نبیل قبل با علیه بهاء‌الله‌الابهی از ارض تا رسید و همچنین از حبیب روحانی جناب آقا میرزا مهدی علیه بهاء‌الله. الحمد لله مشعر بر فرح و سرور و انجذاب و ابتهاج دوستان بود و در ساحت امنع اقدس عرض شد. نسبت به هر یک انوار آفتاب عنایت ظاهر و مشرق. عرض فانی آنکه خدمت جمیع دوستان و آقایان و محبوبان تکبیر و سلام از جانب خادم منوط و معلق به عنایت آن مخدوم مکرم است البهاء الظاهر اللائح من افق عنایة ربّنا علی جنابکم و علی اولیاءالله فی بلاد و اصفیائه فی دیاره و علی کلّ ثابت مستقیم الحمد لله العلیم الحکیم. خ ا د م فی ۱۵ ج ۲ سنه ۱۳۰۱

(۲۴۶) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى ابهى

سبحانک يا مالک الاسماء و مالک ملکوت السماء. اسألك بنورک
المشرق من الافق الاعلى و بالذى به نادت الاشياء بان تؤيدامائک
على ذکرک وثنائک والاستقامة على امرک. ثم اکتب لهنّ من قلمک
الاعلى خير الآخرة و الاولى. اى ربّ ترى اکثر عبادک اعرضوا عن
وجهک و نقضوا میثاقک و کفروا بآياتک و امائک اقبلن الیک و
نطقن بثنائک و ایدتهنّ على الاعتراف بوحدانیتک و الاقرار
بفردانیتک و انزلت لهنّ من قلمک الاعلى ما یبقی بدوام ملکوتک و
جبروتک. اى ربّ فارسل علیهنّ نفحات و حیک ثم انزل لهنّ مائدة
سمائک. انک انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت الغفور الکریم
و الحمد لک يا اله العالمین.

(۲۴۷) بِسْمِ رَبِّنَا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبْهِيِّ

حمد مَقْدَس از ذکر اهل انشاء و ملکوت اسماء ساحت امنع اقدس
 حضرت مقصودی را لایق و سزااست که در بحبوحهٔ بَاسا و ضَرّاً
 قلم اعلیٰ متحرک و ندا مرتفع و اراده متوجّه و لسان عظمت در ملکوت
 بیان ناطق. جَلّت عظمته و علت سلطنته و اشرف آياته و ظهرت بیّناته
 احاطت آثاره و لاحت انواره. طوبی لمن انقطع عن العالم متمسکاً
 بالاسم الاعظم الَّذی به نأی الامم الاّ من شاء الله مالک القدم وویلُ
 لِلَّذین غفلوا واعرضوا واعترضوا الی ان قاموا علی تضييع الامر و قالوا مثل
 ما قاله الفرعون انا رَبِّکُم الْاَعْلٰی. سبحانک یا من فی قبضتک
 زمام الامور اسألك بظهورک و بروزک و قدرتک و اقتدارک بان تعرّف
 الَّذین ضلّوا و اضلّوا عبادک و قدّر لهم ما یقودهم الی شاطئ بحر
 بیانک لئلاّ یتجاوزوا عن حدودهم و مقاماتهم و شئونهم. ای ربّ انت
 تعلم ما فی انفسهم لو تشاء طهرهم عن رجس اقوالهم و ما نطقت به
 السنتهم. یا الهی و سیّدی ترى غفلتهم و اعراضهم و اعتراضهم و تسمع
 ما یتکلّمون باهوائهم. قد منعتهم اقوالهم عن الاقبال الیک و اعمالهم
 عن التوجّه الی انوار وجهک. ای ربّ ایدهم علی الرجوع الیک.
 انّک انت التّوّاب الغفّار العزیز الکریم. ای ربّ هذه اّیام فیها ماج بحر
 عنایتک و حاج عرف فضلک اسألك بان تکتب لافنانک من قلمک
 الْاَعْلٰی ما ینبغی لجودک و الطافک. انّک انت المقتدر علی ما تشاء لا
 اله الاّ انت القویّ الغالب المقتدر القدیر. روحی لخدمتکم الفداء و
 لقیامکم الفداء دو دستخط آن حضرت که اوّل بتاریخ ۲۹ ربیع الثانی

مزین و ثانی ۱۹ جمادی الاولیٰ عالم بعد و فراق را بنور وصال منور نمود چه که نامه بمثابة مرآتست حاکی از مرسل. مخصوص اگر مزین باشد بذکر محبوب عالم، او مطلع حیات است از برای بنی آدم. این خادم فانی از حق جلّ اجلّ می طلبد که نعمت وصال و لقاء را مبذول فرماید و عنایت نماید چه که این نعمتی است اسبغ و اسبق از نعمتهای عالم و مائده های منزله. جمیع کتب الهی مبشّر این مقام طوبی للفائزین. این مقام در حضور و غیاب هر دو حاصل می شود چه که فضل محیط است و رحمت مسبوق. چه بسیار از عباد که تلقاء وجه فائز شدند و قلم اعلیٰ تصدیق نفرمود و امضاء ننمود و چه مقدار که بر حسب ظاهر فائز نشدند و قلم اعلیٰ گواهی داد بر توجّه و اقبال و حضور و اصغاء و لقاء و وصال جلّت عنایت و عظمت الطافه. و بعضی بهر دو فائز هدامن فضل لایعادلّه شیء فی العالم قد شهد بذلك مالک القدم و مولی الامم. بعد از قرائت دستخط آن حضرت و اطلاع، قصد ذروه علیا نموده بعد از درک حضور و اذن تمام آن تلقاء عرش عرض شد. هذا ما نطق به لسان العظمة قوله تبارک و تعالیٰ هو السّامع المجیب یا ایّها المقبل الی افقی و المذکور فی ساحتی و المسطور فی کتابی من قلم ارادتی و الطائر فی هوا حبّی ان استمع ندائی و شهادتی أنّه لا اله الا هولم یزل کان مقدساً عمّا نطق به السن الکائنات و منزهاً عن کلّ ماتفوّهت به الممكنات أنّه لهوالذی مامنعه حوادث الاّیام و ماحبّته اشارات الانام قد اتی بجنود الوحی و الالهام و اظهر ما کان مکنوناً فی کنائز علمه و مخزوناً فی خزائن قدرته. اذاً قام العباد و من فی البلاد علی الاعراض و الاعتراض علی شأن انکروا کتب الله و صحفه و ما نزل من قبل علی

انبیائہ و رسلہ۔ قل یا اهل الارض انصفوا بالله ان تنکروا هذا الامر الاعظم وهذا النبأ العظيم بائ برهان یثبت ما عندکم هل تنکرون الذی به نصبت رایة التوحید علی قلب العالم و علم الذکر بین الامم اتقوا الله ولا تكونوا من الجاهلین۔ ا خ م علیک بهائی و عنایتی امر بسیار عظیم و عباد بسیار غافل لم یزل از قلم اعلیٰ عظمت این امر جاری و نازل این است آن چیزی که لازال مستور بوده۔ انبیاء و مرسلین به تلویح و تصریح ذکر نموده اند و لقائش را از حق سائل و آمل۔ طوبی از برای نفوسی که این یوم مبارک را ادراک نمودند و از فیوضات آن کنز عرفان که مشرق وحی و مطلع آیات است نصیب بردند۔ سبحان الله احزاب مختلفه کلّ بذکر حق مشغول و منتظر ظهور معذلک محجوب و غافل الا من شاء الله۔ اولیای حق را از قبل این مظلوم تکبیر برسان بگو امروز عرف قمیص رحمن متضوّع و رایحه منتنه از افئده مشرکه منتشر به حبل استقامت کبری تمسک نمائید و بذیل فضل تشبّث۔ اگر حکمت مقتضی بذکر و بیان نفوس غافله را بصراط مستقیم دعوت نمائید۔ طوبی از برای نفسی که بر خدمت امر قیام نماید و ضعف را در مکر و حیلۀ اشقیاء حفظ کند۔ از حق می طلبیم اولیائش را موفّق فرماید بر استقامت بشائی که عالم و عالمیان را معدوم شمرند و خود را فارغ و آزاد مشاهده نمایند۔ اگر حق جلّ جلاله آنچه را ستر نموده اقلّ از خردل کشف نماید کلّ از ما عندهم منقطع و بما عند الله تمسک نمایند۔ امروز روزی است که آنچه در قلوب مستور ظاهر و آشکار شود۔ ان اذکر ما انزلہ الرحمن فی الفرقان قوله تبارک و تعالیٰ یا بنیّ انّها ان تک مثقال حبّة من خردل فتکن فی صحرة او فی السموات او فی

الارض یأت بها الله واین مقام عدل است که حق جلّ جلاله ذکر فرموده. بگو ای دوستان جهد نمائید که شاید فائز شوید به امری که عرف بقا از او استشمام گردد. امروز انسان می تواند صاحب دولت باقیه شود و همچنین خسارت دائمه. الامر بیدالله یفعل ما یشاء و بحکم مایرید وهو العزیز الحمید. انتهی سبحان الله این خادم فانی بمثابه موله باهت مشاهده می شود. چه که آن حضرت و سایر آقایان مطلعند که در ایام شداد ایامی که ظلمت ظلم جمیع بلاد را احاطه نموده بود در لیالی و ایام در اعلاء کلمه و ارتفاع امر الله مشغول بشأنی که والله الذی لا اله الا هو این فانی مجال نوم و یا اکل نمی یافت. از اول لیل لسان عظمت ناطق و این عبد در حضور به تحریر مشغول مائده سمائیه بشأنی نازل که در بعضی از شبها فجر طالع و امر به احضار طعام نفرموده و همچنین در بعضی از ایام شب و روز لسان عظمت ناطق لاجل هدایت عباد تا آنکه در اطراف فی الجمله نوری ظاهر و در هر بلدی معدودی باسم حق جلّ جلاله بحیوة تازه بدیعه فائز. و بعد نعیق از هر طرف مرتفع و نهیق از هر بلد ظاهر این است شأن ناس غافل جاهل بهر ریخی متحرک و بهر جلی متمسک در هر حال از حق جلّ جلاله می طلبم که اگر قابل رجوع هستند در حقشان عنایتی فرماید و از بحر فضل در این ایام محروم ننماید. انّه علی کلّ شیء قدير. جهل انسان را به مقامی می رساند که به هیچ وجه محلّ عنایت واقع نمی شود. سبحانک یا مقصود الامکان اسألك ببحر علمک و سماء امرک بان تحفظنی من عصیان ینقطع به رجائی و یجعلنی محروماً عن نفحات آیاتک و بیناتک. ای ربّ اسألك بان ترحم هذا العبد المسکین الذی کانت

یده الیمین مرتفعه الی سماء رحمتک والاخری متشبّه بذیل جودک
وغفرانک وعرف عبادک الذین غفلوا عن ذکرک و ثنائک و عرفان
مشرق وحیک ومطلع آیاتک و قامواعلی الاضلال احبائک الذین
قصدوا المقصد الاقصی والغایة القصوی. ای ربّ اسألك بنفسک
والذین یطوفون عرشک بان تنصرهم بجنود الغیب والشّهادة. انک انت
المهیمن المتعالی القدير المقتدر العليم الحکیم. ذکر جناب افشار علیه ۹
۶۶ و منتسبین ایشان علیهم بهاء الله فرموده بودند الحمد لله هریک به
عنایت الهی فائز والواح بدیعه منیعه مخصوص ایشان نازل و ارسال شد.
ان شاء الله از بحور معانی مستوره بیاشامند و به نفحات آیات فائز گردند.
مراسله به این بنده ارسال داشته اند در ساحت امنع اقدس عرض شد و
آنچه از سماء عنایت مخصوص ایشان نازل این عبد در جواب نامه
ثبت نمود و ارسال داشت از حق جلّ جلاله می طلبم که ایشان و
متعلّقان ایشان را بر امر ثابت و بر خدمت قائم فرماید. انّه علی کلّ شی
قدیر. حسب الامر الواح مرسله و مراسلات این عبد که به آیات بدیعه
منیعه مزین است ملاحظه فرمایند و برسانند. اینکه ذکر جناب
حاجی علی و جناب آقا محمد رضا و جناب حاجی محمد علیهم بهاء الله
و عنایت فرموده بودند لدی الوجه مذکور و هر یک به اشراقات
انوار آفتاب عنایت فائز. این خادم فانی از حق تعالی شأنه سائل و آمل
که اولیای خود را مطالع شمس استقامت فرماید و بمایرتفع به الامر
مؤید نماید. و اینکه ذکر جناب آقا محمد علیهم بهاء الله و عنایات را
مرقوم داشتند در ساحت امنع اقدس اعلیٰ عرض شد و یک لوح
مناجات مخصوص ایشان از سماء عنایت محبوب امکان نازل و

ارسال گشت. این خادم فانی تکبیر و ثنا خدمت ایشان می‌رساند و عرض می‌نماید امروز روزیست که عظمتش بمثابه آفتاب واضح و ظاهر است. جمعی در قرون و اعصار ناس را در ظنون و اوهام پرورده‌اند و بشائی سکر غفلت ایشان را اخذ نمود که بعد از ظهور و اعلاء کلمه و اشراقات آیات و ظهورات بینات بشعور نیامدند و از مطلع ایقان بغایت بعید و محروم مشاهده شدند. حال باید جناب مذکور به عنایت حق بر خدمت امر قیام نمایند و ناس غافل را از هیماء نادانی به بحر آگاهی کشانند و از شمال ضلالت بیمین هدایت راه نمایند. در هر حال باید همّت نمود که مباد مجدداً اصنام اوهام بمیان آید. یسأل الخادم ربّه بان یؤید جنابه علی ذکره و ثنائه و خدمه امره و یکتب له من قلمه الاعلیٰ خیر الآخرة و الاولیٰ انّه لهو المقتدر القدير. و اینکه ذکر جناب آقامحمد علی از اهل ب ه فرموده بودند و ذکر اراده ایشان در ادای حقوق. چند شهر قبل به این عبد هم در این فقره نوشته بودند در ساحت امنع اقدس عرض شد. جوابی از مصدر امر ظاهر نه تا در این ایّام این کلمه علیا از مالک اسماء اشراق نمود. قوله جلّ جلاله یا عبد حاضر بنویس به افنان علیه بهائی اگر شخص مذکور فی الحقیقه اراده ادای حقوق الهی نموده به نفوس مذکوره برسانند. و همچنین اذن خواسته بودند بساحت اقدس توجه نمایند. شمس اذن مشرق از حق جلّ جلاله می‌طلبم دوستان را از شرّ معرضین و منکرین و خادعین حفظ فرماید و صورت تقسیم هم ارسال شد اگر رسید آن حضرت برسانند. این عبد جواب نامه ایشان را ارسال داشت ان شاء الله برسد. حضرت محبوب فؤاد جناب حاجی ح ی ع ل علیه بهاء الله الابهی چند لوح به جهت اهل ب

ه و قریه قرب آن خواسته بودند و مکرّر نوشته‌اند. در این ایام الواح بدیعۀ منیعہ از سماء مشیت رحمانی نازل و ارسال شد. به جناب آقامحمدعلی برسد که برسانند و یا قسم دیگر که آن حضرت مصلحت دانند. در باب عشق آباد و توجّه جناب استادعلی اکبر علیہ بهاءالله به آن شطر مرقوم فرمودند. خود جناب استاد تفصیل امور را نوشته ارسال داشته‌اند و جوابی در این فقره از مصدر مشیت نازل و ارسال شد عمل آن حضرت را امضاء فرمودند و بطراز قبول فائز. محلی که مرجع مدن و قرای متعلقه به دولت روس واقع شود اخذ اراضی و تعمیر در آن بسیار خوب است. اما ذکر با والی در این ایام جایز نه حسب الامر چندی صمت اولی. جناب استاد بکار خود مشغول باشند اگر اسبابی فراهم آمد و ذکری به مقتضی به میان آید آنوقت کلمه گفته شود بآسی نیست حق جلّ جلاله آگاه و بیدار آنچه اراده فرماید اسبابش اقرب من آن ظاهر و هویدا شود. باید جمیع دوستان به حکمت ناظر باشند این حکم در الواح الهی مکرّر نازل حتی از اقرار و اعتراف منع نموده‌اند. انّ الامر بیده یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید لیس لاحدان یقول لم او بم. صد هزار طوبی از برای نفسی که به افق امر الهی وحده ناظر باشد و به آنچه مأمور است عمل نماید اوست اهل توحید و اصحاب تجرید و صاحب نفس مطمئنّه علیہ بهاءالله و بهاءمن فی ملکوت الامر والخلق. اینکه درباره محبوب روحانی جناب آقامیرزا اسدالله علیہ بهاءالله الابهی و توجّه ایشان به جهت خلاصی اولیاء علیهم بهاءالله و عنایت مرقوم داشتند بعد از عرض این فقره تلقاء وجه امنع اقدس ملکوت بیان باین کلمات عالیات ناطق قوله جلّ و عزّ طوبی از برای

الف و حا علیه بهائی چه که در فکر خلاصی اولیای حقّ بوده وهستند. ینبغی له ان یکون کذلک انا اخترناه واصطفیناه لخدمة امری المبرم المتین. ولکن چندی سکوت اولی. انتهی این عبد عرض می نماید وعده دادن زخارف به جهت خلاصی مسجونین در این ایّام جایزه در دو وقت دو کلمه از لسان عظمت این خادم فانی استماع نمود. یومی از ایّام فرمودند یا عبد حاضر حزب الله الیوم باید به این آیه مبارکه که از قبل برخاتم انبیاء روح ماسواه فداه نازل شده ذاکر باشند قوله تعالی رب افرغ علینا صبراً وثبت اقدامنا وانصرنا علی القوم الکافرین. از این کلمه مبارکه مستفاد می شود که صبر تلقاء عرش مقبول و محبوبست و همچنین یومی از ایّام فرمودند انّ الظّالم یتستصر علینا بالمدافع و البنادق و الجنود ونحن نستنصر علیه بالقویّ الغالب المقتدر القدير. وبعد این دو فقره مکرّر در الواح نازل اّنه یعلم ما اراده عمّا نطق به لسان عظمته. و اینکه از نعاق ناعقین مرقوم داشتند هداما اخبارنا به القلم الاعلیٰ اذجال فی مضمار البیان فی الزّوراء سبحان الله نفوسی که از امر بالمرّه غافل و بی اطلاع گفته اند آنچه را که هیچ مشرکی نگفته اعاذنا الله و حضرتکم من شرّ هؤلاء. مدّتها در جمع آوری آیات والواح و کتب بدیعۀ منیعۀ مشغول بوده اند و قصدشان معلوم و واضحست. لذا جائز نیست از بعد آثار بدیعۀ به آن نفوس داده شود. این عبد در این ایّام چند ورقی در بعضی از مطالب نوشته و چون حامل و حاوی آیات الهی و زیاراتیست که در این ایام مخصوص شهدا نازل شده ارسال می شود. آن حضرت ملاحظه فرمایند و بعد نزد جناب میرزا ل علیه بهاء الله ارسال نمایند. اگر در حضور بر مشرکین القا شود باسی

نبوده و نیست ولکن دادن نسخه ابداً جایز نه چه که در آیات الہی بہ الحاد مشغولند صغر حدّہم و شأنہم و کبرت اقوالہم. آیا آفتاب را نمی بینند و امواج بحر را مشاهده نمی کنند. اگر این ندا و این صیحہ و این نباء اعظم را انکار نمایند بچہ حبلی متمسک و بچہ امری مستدلّ. اوراقی کہ نوشتہ و خدمت آن حضرت فرستادہ از آن اوراق مقامش معلوم و و نیتش مشہود و این خادم فانی چون آن اوراق را دیدہ لازم دانست کہ لوجہ اللہ ذکر نماید آنچه را کہ مطالع انصاف و مظاهر عدل مشاهده نمایند و اغنام الہی را از ذئاب ارض حفظ فرمایند. و دیگر استدعا و عرض این خادم فانی آنکہ خدمت آقایان عظام افنان سدرہ علیہم من کل بہاء بہاء تکبیر و سلام ابلاغ فرمایند و این مرحمتی است از آن حضرت نسبت بہ این فانی. البہاء الظّاهر اللّائح المشرق من افق عنایہ ربّنا و ربّکم علی حضرتکم و علی من یحبّکم لوجہ اللہ ربّ العالمین. خ ا د م فی ۱۵ شہر شعبان المعظم سنہ ۱۳۰۱

(۲۴۸) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهی

سبحانک یا الہ العالم و مقصود الامم انت الذی ظہرت و اظہرت ما
 اردت و اخبرت بہ من قبل فی کتبک و زبرک. اسألك بهذا اليوم
 الذی فیہ وقعت الواقعة و ظہرت الهاویہ و اضطربت البریہ و ترزعزع بنیان
 الکفرہ بان تؤیّد احبائک علی الاستقامۃ علی امرک. ای ربّ ہذا یوم
 فیہ رجّت الارض و ثبتّ الجبال و نصب المیزان. اسألك بصفاتک العلیا
 و مشرق آیاتک یا من فی قبضتک زمام الاشیاء بان تنزل من سماء
 فضلک امطار جودک ثمّ اکتب لمن وفی بعہدک و میثاقک ما ینبغی
 لجودک و عظمتک و سلطانک. ای ربّ قد ارتفعت ایدى رجای الی
 سماء عنایتک فافعل بی ما ینبغی لک یا من خضعت کینونۃ الجود
 عند بسط یدک و حقیقہ الکرّم عند بحر کفّک المعطى البازل الکریم.
 الحمد لک یا الہ العالمین.

(٢٤٩) بِسْمِ رَبِّنَا الْعَلِيِّ الْأَعْلَى

فسبحان الذى خلق السموات والارض اقرب من ان وهذا ما قدّر بامرّه ان انتم تعلمون. وما ذكر فى الكتاب من حدود السّته لم يكن الاّ لحكمة من لدى الله المهيمن القيوم. قل يا ملاء الارض خافوا عن الله ثم ارحموا على انفسكم و تمسّكوا بخيط الذى يحرك فى كلّ الجهات باشارات عزّ محبوب و انتم لا تغفلوا عنه و تمسّكوا به ان تريدون الى معارج القدس تعرجون. قل يا ملاء الارض تالله انّ السّاعة قد ظهرت فى هيكل عزّ مشهود و انّ القيامة قد قامت و ظهرت من انوار عزّ محبوب و الصّراط قد ارتفعت فى نفس الله المهيمن المحمود و انّ الجّنة قد ظهرت و تزيّنت بطراز علىّ مقصود و انّ الارواح تعلّقت فى سماء عزّ مرفوع و انّ الورقا تغرّدت على اغصان شجرة الامر ان انتم تسمعون و انّ الجمال قد ظهرت عن خلف القناع و اذا انتم فى حجاباتكم محتجبون. فاسمعوا قولى ثم قوموا على ما غفلتم عنه ثم احترقوا كلّ الحجابات باسم الله المهيمن العزيز القيوم. لعلّ تدخلون فى حدائق الرضوان و تجدون ارياح التّى تهبّ عن ازهار قدس محبوب و لا تمنعوا انفسكم عمّا قدّر لكم من فضل الله المهيمن العزيز القدّوس. فوالله سيطوى كلّ ما انتم تحبّونه فى الحيات الباطلة و ترجعون الى الله و تسألون عمّا كنتم به ان تعملون و اذا يفوت عنكم تدارك ما فات عنكم و فى محضر القدس عند ملائكة العالين تخجلون. و لن ينفعكم شئ فيما فعلتم فى حياتكم الباطلة و لا بما كنزتم من زخارف الدّنيه و هذا الحقّ معلوم قدر رقم من اصبع عزّ قيوم و ظهر بالحق ان انتم تعلمون.

قل فوالله قدمضیت علیکم ایام الروح و کنتم عنها غافلون. اذاً فاستنصحو بنصحی هذا ثم اقبلوا الی وجه بارئکم ان انتم تعلمون. ولا تستریحوا علی فراشکم الا بذكر الله و هذا ما تنصحکم حمامة الروح لعل انتم بهدی الله تهتدون. ولا تتحركوا فی الارض الا بارادة من الله و هذا خیر لکم عن کل ماکان و ما یكون و لا تنفسوا الا بذكر المحبوب ان انتم بهذا النصح تستنصحون. قل فوالله حینئذ تغنّ حمامة الامر باعلی النّدا فی وسط السماء ان انتم تسمعون. نزهوا اذانکم ثم ابصارکم لعل انتم ببصر الله تنظرون فیما قدر لکم فی جبروت العزة و ما سطر من اصبع الروح علی لوح قدس محفوظ. و انک انت یا علی فاشکر الله ربک فیما عرفک نفسه و اودع فی صدرك حبه و هذا لغایة المقصود ثم ظهر لک ما رأیت فی المنام و هذا لفضل مشهود. اذاً قدّس نفسک و طیر بجناحین العزّ فی هواء عزّ محبوب و لا تخف من احد و لا تنس فضل ربک علیک و کن فی حبّ بارئک کالجبل الیاقوت. و لا تحرم نفسک من ذکر ربک ثم اذکره فی کلّ حینک و هذا فضل من الله العزیز القيّوم. و توکل علی الله فی کلّ الامور ثم اعرض عن الذین کفروا و کانوا عن لقاء الله هم معرضون. و انا نشهد حینئذ بانک وفیت بعهدک واجبت بارئک فی حین الذی ما اجابه المبعضون. و کذلک سبقت رحمته علیک و علی الذینهم کانوا علی الله ربهم یتوکلون. بشر فی نفسک ثم استبشر فی روحک بما وردت فی ارض الّتی فی حولها ملائكة القدس یطوفون. و کذلک منّا علیک و علی الذینهم آمنوا بالله ربهم و کانوا الی وجه العزّ یتوجّهون. و التّکبیر علیک و علی الذینهم کانوا فی حبهم لراسخین و الحمد لله ربّ العالمین.

(۲۵۰) بِسْمِ رَبِّنَا الْمَقْتَدِرِ الْمُتَعَالَى الْمُقَدَّسِ الْعَلِيِّ الْإِبْهِيِّ

حمد مقدّس از قرین و مثال لم یزل ولا یزال محبوب بی زوالی راسزاست که به سلطان اراده و نفوذ مشیتش این قصر را منظر اکبر و مقرّ عرش فرمود و بحرکت قلم اعلیٰ اهل انشا را بافق ابھی دعوت نمود. شبّنی از دریای معرفتش بر عالمیان مبذول داشت برخی اقبال و گروهی اعراض نمودند... فی هیکل عزّ مشهود و انّ القيامة قد قامت و ظهرت من انوار عزّ محبوب و الصّراط قد ارتفعت فی نفس الله المهيمن المحمود و انّ الجنّة قد ظهرت و تزینت بطراز علیّ مقصود و انّ الارواح تعلّقت فی سماء عزّ مرفوع و انّ الورقا تغرّدت علی اغصان شجرة الامر انتم تسمعون و انّ الجمال قد ظهرت عن خلف القناع و اذا انتم فی حجاباتکم محتجبون فاسمعوا قولى ثم قوموا علی ما غفلتم عنه ثم احترقوا کلّ الحجابات باسم الله المهيمن العزيز القيوم لعلّ تدخلون فی حدائق الرضوان و تجدون ارياح الّتی تهبّ عن ازهار قدس محبوب و لا تمنعوا انفسکم عمّا قدّر لکم من فضل الله المهيمن العزيز القدّوس فوالله سیطوی کلّ ما انتم تحبّونه فی الحیات الباطلة و ترجعون الی الله و تساءلون عمّا کنتم به ان تعملون و اذا یفوت عنکم تدارک مافات عنکم و فی محضر القدس عند ملائكة العالین تخجلون و لن ینفعکم شیء فیما فعلتم فی حیاتکم الباطلة و لا بما کنتم من زخارف الدّنیة و هذ الحقّ معلوم قدر رقم من اصبع عزّ قیوم و ظهر بالحق ان انتم تعلمون قل فوالله قد مضیت علیکم ایام الرّوح و کنتم عنها غافلون اذا فاستنصحو بنصحی هذا ثم اقبلوا الی وجه بارئکم ان انتم تعلمون

و لاتستريحوا على فراشكم الا بذكر الله و هذا ما تنصحكم حمامة الروح لعلّ انتم بهدى الله تهتدون و لاتتحركوا فى الارض الا بارادة من الله و هذا خير لكم عن كلّ ماكان و مايكون و لاتتنفسوا الا بذكر المحبوب ان انتم بهذا النصّح تستنصحون قل فوالله حينئذ تغنّ حمامة الامر باعلى النّدا فى وسط السّما ان انتم تسمعون نزهوا آذانكم ثمّ ابصاركم لعلّ انتم ببصر الله تنظرون فيما قدّر لكم فى جبروت العزّة و ماسطر من اصبع الروح على لوح قدس محفوظ و ائك انت يا على فاشكر الله ربّك فيما عرفك نفسه و اودع فى صدرك حبّه و هذا الغاية المقصود ثمّ ظهر لك مراءيت فى المنام و هذا لفضل مشهود اذا قدّس نفسك و طيّر بجناحين العزّفى هواء عزّ محبوب و لاتخف من احد و لاتنس فضل ربّك عليك و كن فى حبّ بارئك كالجبل الياقوت و لاتحرم نفسك من ذكر ربّك ثمّ اذكره فى كلّ حينك و هذا فضل من الله العزيز القيوم و توكلّ على الله فى كلّ الامور ثمّ اعرض عن الّذين كفروا و كانوا عن لقاء الله هم معرضون و انا نشهد حينئذٍ بانّك وفيت بعهدك و اجببت بارئك فى حين الّذى مااجابه المبغضون و كذلك سبقت رحمته عليك و على الّذينهم كانوا على الله ربّهم يتوكلون بشرّفى نفسك ثمّ استبشر فى روحك بماوردت فى ارض الّتى فى حولها ملائكة القدس يطوفون و كذلك منّا عليك و على الّذينهم آمنوا بالله ربّهم و كانوا الى وجه العزّيّتوجهون و التّكبير عليك و على الّذينهم كانوا فى حبّهم لراسخين و الحمد لله ربّ العالمين. اهل انشاء را به افق ابهى دعوت نمود. شبنمى از درياى معرفتش بر عالميان مبدول داشت برخى اقبال و گروهى اعراض

نمودند و به محبتِ اشیای فانیہ از مقامات باقیہ چشم پوشیدند. در
 ہر حین تغرّاتِ حمائمات ذکر و بیان مرتفع و لکن اکثری از آن محرومند
 بہ علمای ظنون تشبّث جسته اند و از بحر یقین ممنوع شدہ اند تعالیٰ
 تعالیٰ سلطانہ تعالیٰ تعالیٰ برہانہ تعالیٰ تعالیٰ امرہ تعالیٰ تعالیٰ شأنہ
 من ان یوصف بالحروف و الکلمات او ینعت بما ادرکہ اهل الارضین
 والسّموات. دریاق اکمل اتمّ بہ مبارکی اسم اعظم مشہود و لکن اکثری
 بہ امراض جہل و نادانی مبتلا. بحر حیوان امام وجوہ ناس در امواج و
 شمس فضل فوق رؤوس مشرق و لکن کلّ محتجب الّا من شاء
 ربّنا الغفور الکریم. لعمر اللہ اگر عباد بر شحی از بحر اعظم فائز می شدند
 ہر آینہ صد ہزار عالم و ما خلق فیہ ایشان را از افق اعلیٰ منع نمی نمود.
 این عبد کلیل و مراتب بیان فوق احصاء و معذلک بسکوت ہم مأمور.
 الحکم للہ الواحد المقتدر المہيمن السّميع البصیر العالم الخیر.
 اشہد انّہ لا الہ الاّ ہولم یزل کان و یکون لم یعرفہ احد الاّ علی قدر
 مقدور. انّہ لہو المبینّ العزیز الغفور. روحی لا قبالکم الفداء و نفسی
 لا استقامتکم الفداء. قد فاز الخادم بما فاحت منه نفحات ذکر
 المحبوب و ہو کتابکم الذی شہد بما شہد اللہ قبل خلق السّموات و
 الارض بانّہ لا الہ الاّ ہو. و اخذتنی حلاوة ذکرکم علی شأن لا یدکر
 بالقلم ولا باللسان لانّہ کان مزیناً ببناء اللہ ربّ العالمین. و اذا فزت و
 فتحت و قرئت توجّہت الی مقرّ العرش و عرضت کلّ ما فیہ تلقاء الوجه
 اذا نطق لسان العظمة روحی لئطّقه الفداء قال و قوله الاحلیٰ یا
 عبد الحاضر انّہ شہد بما شہد اللہ و عرف ظہور اللہ و سلطانہ بعد الذی
 احتجب عنہ اکثر العرفاء و البلغاء و عرف الیوم الذی فیہ یقوم الحقّ و

ینطق بین الخلق سوف تفنی الدنیا و مافیها و ینیقی شهادته لله ربّ العرش العظیم انتهى. در این مقام بیاناتی فرمودند که این عبد از ذکر جمیع آن البتّه عاجز بوده و خواهد بود کلماتی از مشرق بیان اشراق فرمود که اگر اقلّ من شعر انوار او در ارض تجلّی فرماید کلّ از آجال محدوده فارغ و مقدّس شوند و بمنتهی الآمال در کلّ احوال توجّه نمایند. این قدر بشارت می‌دهم آن حضرت را که ذکرشان در ساحت اقدس مقبول افتاد و اینکه مرقوم فرموده بودید که گاهی آمدوشد با دیوانیان لاجل مصلحت امور ظاهره می‌فرمائید تلقاء وجه معروض شد فرمودند این فقره بسیار محبوب است در کتاب اقدس کلّ به معاشرت با احزاب مختلفه اذن داده شده‌اند و معاشرت با امرا و حکام به مصالحی چند جایز است چه بسا می‌شود از معاشرت مظلومی نجات می‌یابد و یا فقری از حبس آزاد می‌شود و شاید هم در وقتی از اوقات کلمه گفته شود که سبب تنبّه گردد و معاشرت با آن نفوس صد هزار مرتبه از معاشرت با علمای غافل و مغلّ اولی و احسن است. معذک معاشرت با علما را هم اذن فرموده‌اند للحکمة و لعلّ یتذکّر احد او یخشی چنانچه حضرت غصن الله الاعظم روح ماسواه فداه در کلّ یوم با امرا و حکام و علماء معاشرند و متّصلاً از هر قبیل خدمت ایشان مراوده می‌نمایند و از این مراتب گذشته کلّ را به کسب امر فرموده‌اند و این مقام معاشرت اصناف مختلفه را لازم دارد و همچنین در مقام دیگر فرمودند بنویس به ایشان که شما را به معاشرت و اخذ مطالبات اذن دادیم باید اهل الله بکمال روح و ریحان باکلّ معاشر باشند که شاید گم‌گشتگان وادی ضلالت به انوار هدایت فائز گردند. عیسی بن مریم با

عشّارین معاشرت می فرمودند و اکثری از ناس اعتراض نمودند فرمودند که من آمده‌ام که با خطاکاران معاشرت نمایم که شاید متنبّه شوند و از باطل به حق راجع گردند و معاشرت و ملاطفت و امثال آن از شئونات حکمت است که کلّ به آن مأمورند. نسأل الله بان یوقّنی علی حبکم و ذکرکم فی منظرالله المقتدر المهیمن العزیز العظیم و یحفظ الدّین آمنوا عن نهیق کلّ ناهق و نعیق کلّ ناعق و قباع کلّ منکر و نباح کلّ غافل انّه لهو الحافظ المقتدر العزیز المنیع. در سنینی که مقرّعرش عراق عرب بود در آخرایام که اراده هجرت فرمودند در اکثری از الواح ناس را اخبار فرمودند به طیور ظلمانی و ضوضاء ناعقین و همچنین در ارض سرّ و همچنین در سجن اعظم که مخصوص فرمودند که مجدداً باید ناس را اخبار نمود تا از امثال آن نفوس محفوظ مانند. و حال در بعضی از بلاد نباح کلاب مرتفع است و این عبد متعجب که چگونه می شود که ناس از افق اعلی محتجب می مانند و به کلمات نفوسی که مابین یمین و یسار تمیز نمی دهند از حق ممنوع میگردند. افّ لهم و لشعورهم و بما اکتسبت ایدیهم نعوذ بالله من شرّ هؤلاء الغافلین الماکرین النّاعقین و فی کلّ الاحوال الحمد لله ربّ العالمین. و البهاء علی حضرتکم و من معکم و علی من یحبکم من لدی الله العزیز الجمیل. خ ۱ د م ۲۰ ذیقعه سنه ۹۴

(٢٥١) بسمه الباقي الدائم

ذكر من لدنّا للذين اقبلوا الى الوجه اذا اشرق من افق الامر بانوار
احاطت السموات والارضين. انّ الذي استضاء به أنّه من اهل البهاء
والذي بعد أنّه من اصحاب السّعر. كم من عالم غرته العلوم و اعرض
عن المهيمن القيوم و كم من غافل انجذب من نفحات الوحي و توجه
الى بحر العلم بوجه منير. كم من غنى منعه الغناء عن مطلع البقاء و كم
من فقير فاز بعرفان الله المقتدر القدير. لكل نصيب فى الكتاب أنّه لهو
المجزى العليم الخبير. نعيماً لك يا امتى بما فرت بعرفانى و قصدت
ملكوتى و دخلت رضوان عنايتى و تشرفت بلوحي العزيز المنيع. انا
وجدنا عرف حبك و رأينا شوقك و اشتياقك. طوبى لك بما اقبلت
الى البحر الاعظم و ما منعتك شئون المعرضين. اياك ان تأخذك
الاحزان فى الامكان سوف يفنى ما يرى و يبقى ما قدر لاجبتى فى لوح
حفيظ. ان اذكرى ربك فى كلّ الاحيان و تمسكى بحبله المتين أنّه
مع من يذكره ويريد من اراده لا اله الاّ هو الغفور الكريم. كذلك
ارسلنا اليك عرف القميص اذا وجدته من لوح ربك قولى لك الحمد
يا الهى بما ذكرتنى بين امائك فاكتب لى اجر اللائى طفن حول
عرشك العظيم. ان اعرفى قدر من وهبك الله به انا نجد منه عرف
محبة الرحمن عليه و عليك بهائى و رحمتى الى يوم لا يحصيه
قلم العالمين.

(٢٥٢) بسمه المعزى الغفور الكريم

قد يعزّيك الله فيما ورد عليك و يذكرک بما تذهب به الاحزان انه لا يعزب عن علمه من شئ يحکم فى الملك ما اراد انه لهو المقتدر العالم. قد صعد عبدنا الينا اذ تجلّينا عليه بانوار هذا الوجه الذى به اضائت الآفاق قد كنّا معه حين صعوده ورفعناه مقاماً كان بالحقّ عليّاً. انّ الفضل بيده يعطى و يمنع انه كان على كلّ شئ قديراً و يخاطبه لسان العظمة فى هذا الحين و يقول عليك بهاء الله و بهاء الملاء الاعلى بما وفيت ميثاق الله وعهده. انت الذى فزت باللقاء و شربت رحيق الوصال اذ اعرض عنه كلّ غافل كان عن الحقّ بعيداً. انه يجزى الذين اقبلوا الى الوجه و يذكرهم بذكر به ماج البحر و هاج العرف و كان الله على ما اقول شهيداً. انا ذكرناك من قبل و نذكرک في هذا اللوح لتطمئنّ بفضل موليك انه كان عليك رقيباً. انما البهاء عليك و على من فاز بهذا الامر الذى كان من افق العزم مشهوداً.

(۲۵۳) بسم المهيمن على الاسماء

يا عطاء يذكرك فاطر السّماء فى سجن عكّا و يدعوك الى الافق
 الاعلى و يسمعك صرير هذا القلم الذى به اضطرب العالم و انصعق
 الامم الا من شاء الله ربك العليم الخبير. انا فى كلّ الاحيان دعونا
 الامكان الى الرحمن و مامننا عما اردناه نعاق الذين كفروا بالله ربّ
 العالمين. طوبى لمن قام على خدمة الامر و نطق بين العباد بهذا الذّكر
 الحكيم. ان استقم على الامر على شأن لا تمنعك حجابات العلماء و لا
 اشارات الذين اعرضوا عن افق الوحى اذ استضاء بهذا الاسم العظيم و
 طوبى لمن فاز بعرفان الله و نزل له من القلم ما يبقّى به ذكره فى ملكوت
 الله المقتدر القدير. قد سمعنا ندائك و اجبتك بهذا اللّوح المنيع
 لتشكر ربك و تطمئنّ بفضل موليك الذى نطق باسمك فى هذا
 السّجن المنيع.

(۲۵۴) بسمه المهيمن على ما كان وما يكون

شهد الله أنه لا اله الا هو والذي اتى بالحق انه لهو الذي به ظهر ما كان
مكوناً في علم الله و مسطوراً في كتب النبيين والمرسلين به ظهرت
الساعة وقامت القيامة ونصب الصراط ووضع الميزان ومركل جبل
راسخ ثابت متين. امروز روزی است که در جمیع کتب و صحف و زبر
الهی به حق منسوبست و بیوم الله معروف. معذک نفوس غافلۀ مریبه از
آن محجوب و به او هام و ظنون قبل متمسک و متشبث. هزار و دویست
سنه خود را بهترین احزاب و فرقه ناجیه و امت مرحومه می دانستند و
چون امتحان الهی به میان آمد اشقی از کل احزاب و اطعی از جمیع
امم مشاهده شدند. چه که جوهر وجود و طلعت معبود را آویختند و
به بدترین عذاب شهید نمودند الا لعنة الله على القوم الظالمين. و حال
ملاء بیان از اسم قیوم و رحیق مختوم محجوب و محرومند به همان
او هام تمسک نموده اند. طوبی لقوی خرق الاحجاب و لذی قدرۀ کسر
اصنام الاو هام و لذی استقامۀ انار به افق یقین. در این ایام در یکی
از الواح شمس این کلمۀ مبارکه از افق قلم اعلى مشرق تا بر کذب قبل
آگاهی نیابی بر صدق این یوم بدیع گواهی ندهی. باید ناس غافل را
آگاه نمود تا مطالع ظنون و او هام را از قبل و بعد بشناسند و بصراط
مستقیم و حبل محکم متین تمسک و تشبث جویند. امر بسیار عظیم
است و ناس ضعیف الی حین یوم الله را ادراک ننموده اند و مثل
خراطین در طین او هام مانده اند. در یکی از الواح این کلمۀ محکمۀ
متقنه نازل امروز بسیار بزرگ است و عجیب چه که هو در قمیص انا

ظاہر و ممکنون بانا المشهود ناطق. اَیْنَ آذان و اعیة و اَیْنَ ابصار حدیدة و اَیْنَ قلوب منيرة و صدور مشرحة و نفوس مشتعلة و ارواح منجذبة. یا عطا بگو امروز را مثل و مانندی نبوده و نیست جهد نمائید تا از فیوضات فیاض حقیقی محروم نمانید. بگو ای محتجبین به که مقبلید و از که معرض. قل دعوا ما عندکم و خذوا ما یدکرکم به الله اَنَّهُ ینفعکم فی کلّ عالم من عوالمه اَنَّهُ لهو المخبر الامین. لو یسألکم احد بایّ امر آمنتم بالله قولوا بهذا الكتاب المبین و هذا الامر المبرم المتین. قل كذلك یعلمکم الله فضلاً من عنده و هو الغفور الکریم. طوبی لمن نبذ العالم مقبلاً الی الاسم الاعظم الذی به ماجت البحار و هاجت الاریاح و هدر العندلیب علی الاغصان اَنَّهُ لا اله الا هو الظاهر الناطق العلیم الحکیم.

(٢٥٥) بسمه المهيمن على من فى ملكوت الاسماء

ذكر من لدنا لمن كان بالذكر مذكورا و اقبل الى الوجه اذ ظهر بالحق
وكان من المقبلين من قلم الامر فى اللوح مسطورا. ان اعرف قدر
هذا المقام ثم اعمل بما ينبغى لهذا اليوم الذى كان فى الالواح
موعودا. تغمس فى كل الاحيان فى بحور الحكمة و البيان كذلك
يامرك الرحمن فضلا من عنده انه كان بكل شئ عليما. كن على شأن
لا يخطر فى قلبك ما عند القوم و لا يذكر تلقاء وجهك ما كان بين
الناس بالكذب مذكورا. من الناس من حركته ارياح الظنون و منعتة عن
شاطى اسمى الظاهر المكنون كذلك كان الامر مقضيا و منهم من
اخذه جذب النداء على شأن نبذ من فى الانشاء و اقبل الى افق كان
بانوار الوحي مضيا. قل قد تحركت الجبال من نفحات يوم المآل و
شهد الطور لهذا الظهور الذى كان بنفسه معروفا. قل انه لا يغره ما عند
الناس و لا تمنعه سطوة الذين كانوا عن العدل محروما. ينطق فى كل
الاحيان بما امر به من لدن مالک الاديان يشهد بذلك من كان من
افق الجلال بالجمال مشهودا. من الناس من نبذ ما امر به فى الالواح و
اتخذ الهوى لنفسه سبيلا و منهم من احتجب بالعلم عن سلطان المعلوم
و اتبع كل موهوم كان على الصراط موقوفا. قل اياكم ان تمنعكم كثرة
كتب القوم عن اسمنا القيوم فانظر فى الاثيم انه املئ ما ملاء به البيت
ولم ينفعه حرف منه كذلك قضى الامر و يشهد بذلك من كان بالحق
بصيرا. لو ينفعه ما نبذ كتاب الله عن ورائه و ما اعترض على الذى باسمه
كانت الاديان من سماء الوحي بالحق منزولا. من العلماء من يكتب

ما یلهمه هوٰیه معرضاً عن القلم الذی منه جرى ینابیع الحکمة والبیان ویلّ له وللذین اتّبعوه سوف یجدون انفسهم فی نیران کانت من غضب الله موقودا. یا احبائی لاتحزنوا عمّا ورد علیکم تالله ترون انفسکم فی مقام کان بانوار العرش منیرا. لیس لما ترونه من بقاء سیفنی من فی الملک و یرقی ما قدّر لکم فی ملکوت کان باسم الله مرفوعا. من الناس من یدّعی الباطن و بذلك یمنع الناس عن سبیل کان فی ازل الآزال بالحق مستقیما. قل انّ الباطن هذا الظاهر الذی ینطق فی قطب العالم بان اتی مالک الامم الذی کان فی حجب الغیب بالعزّ مکنونا. من نطق الیوم بما نطق به لسان العظمة أنّه من اهل العصمة قد عصمه الله بسلطان کان علی العالمین محیطا. قد حضر کتابک لدی الوجه و وجدنا منه شوقک فی الله و اشتیاقک الی بحر لقائه و احتراقک فی فراق ربّک العزیز الحکیم. أنّه یشهد لک بالوصال و قدّر لک اجر من فاز بلقائه الممتنع المنیع. طوبی لک بما حضر کتابک و قرء فی محضر ینادی فیہ ذرّات تراہ لا اله الاّ هو المهیمن علی العالمین. قد غفر الله بذلك امّک و اختیک و ادخلهنّ فی ظلال رحمته الّتی سبقت السّموات والارضین. کبر علی وجوهنّ ثمّ اذکرهنّ من قبلی بهذا الفضل الذی ظهر من افق عناية ربّک العزیز الحمید و قدّرنا لک ما اردته من فضل الله و رحمته ان اطمئنّ و کن من الشاکرین. ان اذکر احبائی فی هناك قل ان اتّبعوا ما امرتم به فی الالواح هذا خیر لکم ان انتم من العارفين. ینبغی لكلّ نفس ان یتّبع ما امر به منقطعاً عمّا فی الامکان هذا دین الله من قبل و من بعد طوبی لكلّ عالم بصیر. انما البهاء علیک و علی امّک و اختیک و علی الذین

تمسکوا بهذا الحبل المتین. بنام دوست یکتا ان شاء الله باید به عنایت
 رحمن ساقی خمر عرفان باشید که شاید نفوس میته از این خمر باقیه
 بحیوة ابدیه فائز شوند. ندای الهی بشأنی مرتفع که جمیع امکان را
 احاطه فرموده معذک اکثری از نفوس ضعیفه در حجابات اوهام غافل
 و محتجب مانده اند. قسم به آفتاب حقیقت که از اول فطرت بدیع تا
 حین چنین ندائی مرتفع نشده و معذک بهوی از اصغای آن ممنوع
 شده اند و بعضی به تأویل مشغول و از تصریح غافل و بعضی به فرع
 متمسک و از اصل محتجب. لو کشف الغطاء لنا حوا علی انفسهم الا
 انهم من المیتین. امری که الیوم واجب و لازمست تبلیغ امر الله بوده
 و خواهد بود چنانچه در اکثری از الواح نازل شده. باید آن جناب بکمال
 حکمت به این امر اکبر اعظم مشغول باشند و ضعف را از اوهام نفوسی که
 خود را از اهل علم می شمرد حفظ نمایند تا کلّ از معین استقامت کبری
 بیاشامند و به این مقام که ذروه علیا و غایه قصوی است فائز گردند. اگر
 نفوسی در آن ارض یافت شوند و خالصاً لوجه الله در قرای اطراف
 به تبلیغ امر الله مشغول گردند بسیار محبوبست. و لکن آن نفوس باید از
 فوارس میدان انقطاع باشند بشأنی که غیر حق را مفقود صرف شمرد و
 رایة انه لا اله الا هو را بر کلّ بقاع مرتفع مشاهده نمایند. لله حرکت
 نمایند و لله تکلم نمایند و فی الله مجاهد باشند و الی الله سائر. ای عبد
 متوجه الی الوجه، امر بسیار عظیم است و ما کرین با کمال مکر و خدعه
 در کمین باید نفوس را در کلّ احیان متذکر داشت که مباد به وسوس
 انفس خبیثه از صراط احدیه ممنوع شوند. نسأل الله بان یوفقک فی

كَلِّ الاحوال و يجعلك ناطقاً باسمه و ناظراً الى شطره و متحرّكاً باذنه
انه لهو المقتدر القدير و الحمد لله ربك و رب العالمين.

(۲۵۵) بسمه المهيمن على الاسماء

هذا كتاب من لدنّا للّتى نسبها الله الى عبدنا محمد الذى فاز بانوار
الوجه و حضر فى هذا المنظر الكريم و اسمعناه باسمه الكريم و اريناه
من آيات ربّه الكبرى و جعلناه من الفائزين. ان يا امتى ان افرحى
بذكرى اياك تالله لا يعادله ما على الارض. طوبى لمن توجه الى الله
فى هذا يوم البديع. انا نذكر كلّ عبد اقبل و كلّ امة اقبلت الى الله الفرد
الخبير ليجذبهم بيان الرحمن الى مقام يرون انفسهم فى اعلى المقام
انّه لهو المعطى الكريم. لا تحزنى من شئ توكلّى على الله الفرد الخبير
انّه مع اللاتى آمن بالله و يذكرّته فى كلّ بكور و اصيل.

(۲۵۷) بسمه المهيمن على الاسماء

سبحانك يا مالک الاسماء وفاطر السّماء ترانى بين مخالِب اعدائك
الَّذين نقضوا ميثاقك واعرضوا عن لقائك بعد ما وصىت الكلّ فى
كتابك وجعلت كلمة واحدة من عنده فوق البيان وما انزلت فيه من
آياتك. انت تعلم يا الهى بانى كنت قائماً على امرک و ناطقاً بشنائک
فى ايام فيها ارتعد ظهـر العالم من مظاهر سطوتک و قدرتک فلما
اظهرت امرک الاعلى باسمک المهيمن على الاسماء و ارتفعت راية
نصرتک بين الارض والسّماء خرجت عن خلف الاحجار شرذمة من
الذّئاب و ارتكبوا ما ناح به سگان السّماء و اهل مدائن الاسماء.
فوعزّتک يا الهى انهم هتكوا حرمتى و ارادوا قتلى فلما ظهر مكر انفسهم
ناحوا كنوح الشکلى و صاحوا كالذى لدغته حية رقطاع. اى ربّ ترى
دموع عينى و تسمع حنين قلبى اسألك يا مالک القدم بالاسم
الاعظم الذى سخّرت به العالم و فتحت على وجوههم ابواب الجود و
الفضل و الکرم بان تعرّف عبادک ما غفلوا عنه ثمّ قرّبهم يا الهى الى
بحر عطائك و سماء مواهبک انک انت المقتدر على ما تشاء و
المهيمن على من فى الملکوت الانشاء. لا اله الا انت العليم الخبير.

(٢٥٨) بسمه المهيمن على الاسماء

سبحان الذى طرز لوح الابداع بطراز النقطة المزيّنة بالهاء و ظهر
 بها الكتاب المكنون الذى كان مخزوناً فى ملكوت العلم فى ازل
 الآزال. فلما فكّ الكتاب بانامل الاقتدار لظهور اسمه الوهاب اذاً فزع
 من فى السموات و الارض الا من ايده الله بسطان من عنده وجعله من
 مطالع الاستقامة والاستقرار. طوبى لمن فاز بهذا المقام الاعلى والمقرّ
 الاقصى انه من اهل السفينة الحمراء التى نزلت حكمها فى الصحائف
 والالواح. من الناس من احتجب بالعلم عن المعلوم ومنهم من تمسك
 بالهوى معرضاً عن الهدى ومنهم من خرق الحجاب الاكبر وتوجّه الى
 المنظر الانور مقرّ الذى جعله الله مشرق الانوار. قد ناحت مظاهر الامر من
 الذين ادعوا العلم بحيث ماظهر احد منهم الا وقد اعترض عليه العلماء
 فى الاعصار الماضية كما اعترضوا اليوم على الذى به تموج بحر العلم
 و اشرق نير البيان. طوبى لعالم نبذ العلوم مقبلاً الى القيوم و ناطقاً
 بهذا الذكر الذى به فاحت نفحات الحياة فى الامكان. ان يا
 قلم الاعلى دع ذكر هؤلاء و تحرك على ذكر الافنان من لدى الرحمن
 كذلك يأمرك من عنده امّ الكتاب لتأخذهم نفحات اللطاف و
 تقربهم الى مقام انقطعت عنه الذاكر. ان يا مطلع سكونى و مظهر
 وقارى ان استمع النداء مرّة بعد اخرى من السدرة المنتهى انه لا اله الا
 هو الواحد الفرد المقتدر العزيز المختار. طوبى لك بما توجّه اليك وجه
 القدم من شطر سجنه الاعظم و يكبرّ عليك اذ يتكلّم بآيات منها
 اهتزت الاشياء و طارت الارواح. نسأل الله بان يوفقك فى كلّ الاحوال و

یَقْدَرُ مَا هُوَ خَيْرٌ لَّكَ فِي الْمَبْدِءِ وَالْمَآلِ وَيَكْتُبُ لَكَ خَيْرَ الْجَزَاءِ بِمَا
وَفَيْتَ عَهْدَ اللَّهِ وَمِيثَاقَهُ وَاسْتَقَمْتَ عَلَى أَمْرٍ بِهِ اضْطَرَبَتِ الْقُلُوبُ وَ
شَاحَصَتِ الْأَبْصَارُ أَنْمَا الْبِهَاءُ عَلَيْكُمْ وَ عَلَى أَهْلِكُمْ وَ مِنْ مَعَكُمْ وَ
يُحِبُّكُمْ لَوْجَهُ اللَّهُ مُوَلَّى الْأَنَامِ.

(۲۵۹) بسمه الناطق العليم

ان يا امين ان استمع نداء الله الملك الحق المبين. انه لا اله الا انا
 العزيز الكريم. قد ايدناك على عرفان مشرق وحى ومطلع آياتى
 وهديناك الى صراط الله لمن فى السموات والارضين وامددناك فى
 هجرتك الى الله و ادخلناك مقام الذى كان امل المرسلين. اى امين
 نداى رب العالمين را به گوش يقين بشنو و عين يقين بمنظر اكبر
 در كل حين ناظر باش. در كل احيان تفكر در عنايات متواتر الهيه نما
 از بدايع فضلش ترا بمنظر اكبر هدايت فرمود تا آنكه بين يدى حاضر
 شدى و از كاس لقاء آشاميدى و من غير ستر و حجاب به انوار وجه
 محبوب فائز شدى. كلمات الهيه را از مطلع بيان اصغاء نمودى اين
 امور از بدايع فضلهائى نامتناهيه الهيه بوده ان اشكر و قل لك الحمد يا
 اله العالمين. خدماتت كل لدى العرش مذكور و قلم اعلیٰ درباره تو
 شهادت داده و شهادت اوترا كافى بوده و خواهد بود ان اطمئن و كن
 من الفرحين. حال باذن غنى متعال بديار الله مرور نما و كل را از نيسان
 ذكر رحمت رحمانى خرم و مسرور دار. كل در منظر اكبر مذكورند و در
 الواح الهيه مسطور. وصيت مينمايم كل را به استقامت كبرى چه كه اين
 امر اعظم امور بوده و خواهد بود. من فاز بها قد فاز باصل الخير و معدنه
 و مأويه ان شاء الله جميع در كل حين از كوثر عنايت رحمانى بيشامند و
 بذكر دوست مشغول باشند. البهاء عليك و عليهم و الذكر عليك و
 عليهم.

(۲۶۰) بسمه المهيمن على الاسماء

ذكر من لدنا لمن فاز بانوار الملكوت اذ اتى الحق بسلطان مبين انا
 نذكر في الليالي والايام عباد الذين توجهوا الى وجه ربهم العزيز الحميد
 ونامرهم بما ينفعهم في الدنيا والآخرة انه لهو الفضل الكريم. ان
 الذين سمعوا نداء الله اذ ارتفع بالحق انهم من اهل الفردوس لدى الله
 العظيم. يذكرتهم الملاء الاعلى ويصلى عليهم لسان العظمة والكبرياء
 في مقام كان مقدساً عن ذكر العالمين. يا احبائي ان استقيموا على
 نصرة امر الله على شأن لا تحرككم اوهام المرييين. ان اغتنموا فضل
 الايام ثم ارتقبوا ما قدر لكم من لدن مقتدر عليم. كذلك نزل ذكرك في
 ملكوت الله و ارسل اليك هذا الكتاب الكريم اذا فزت به قل لك
 الحمد يا ايها المسجون بين ايدي الظالمين.

(۲۶۱) بسمه الواحد الاحد

تلك آيات الكتاب نزلت بالحق من لدى الله العزيز الوهاب وانها لآية
القدم بين الامم ومشكوة الهدى لمن فى الارضين والسموات وانها
لكوثر الحيوان لحيوة من فى الامكان وبرهان الرحمن لكل عارف
بصار. ان اقبلوا اليه يا ملاء الارض ولا تعقبوا كل مشرك مكار. قل هذا
لصراط الذى وعدتم به فى الكتاب والميزان الذى يوزن به كل
الاشياء. ان اعرفوا يا اولى الابصار اياكم ان تحجبكم شئون الخلق
عن هذا الامر الذى به الاحت الآفاق. ان احمد الله بما ذكرت لدى
العرش ونزل لك ما جعله الله طراز كتاب الابداع.

(٢٦٢) بسمى الذى به ماج بحر البيان فى الامكان

الحمد لله الذى انزل آياته و اظهر بيّناته و انطق الاشياء على انه لا اله الا هو الفرد الواحد العليم الحكيم. والصّلوة والثناء والتكبير والبهاء على الذين جعلهم الله هداة خلقه و مظاهر امره و مطالع و حيه و مخزن لثالى بيانه و ممكن اسرار ايامه الذين ما منعهم سبحات الامم و لاسطورة العالم. سمعوا النداء و اقبلوا اليه و قالوا بلى بلى يا مالک ملکوت الاسماء بلى بلى يا مولى الورى و ربّ العرش و الثرى. كذلك نطق لسان العظمة اذ كان مستويّاً على اريكة البيان رغماً لكل جاهل انكر ما نزل من لدى الله المهيمن القيوم. يا لسان العظمة اذكر ورقة من اوراقك و أمة من امائك التى آمنت بالله و آياته و اقّرت بما نزل فى كتابه و اعترفت بما ظهر فى ايامه ليأخذها عرف الغفران من كلّ الجهات و تدخلها ايدى الرحمن فى اعلى الجنان كذلك ماج بحر العطاء و هاج عرف العناية و اللطاف من لدى الله مالک الاشياء و المهيمن على من فى الارض و السماء. يا قلم قلّ أول نور سطع من افق سماء البيان امام وجوه الاديان عليك يا ورقة سدرّة الوفا و النّاطقة بثناء مولى الورى اشهد أنّك اقبلت الى الافق الاعلى اذ اعرض عنه أكثر الاماء و اخذت رحيقى المختوم و شربت منه باسمى القيوم و فرت بما كان مرقوماً فى كتب الله ربّ العالمين. البهاء المشرق من افق سماء رحمتى عليك و على كلّ عبد اقبل و كلّ امة اقبلت و ذكرت ايامك و زارت رمسك و قرئت ما نزل فى هذا الحين من سماء بيان الله ربّ من فى السموات و الارضين.

(۲۶۳)

بسمی الخبیر

کتاب نزل بالحق و يشهد بما شهد الرحمن فی ازل الآزال انه لا اله الا هو المهيمن القيوم. قد ظهر من اهل الصاد ما ناح به المقربون قد اجتمع القوم على آل الرسول كما اجتمع على الروح ملأ اليهود قد ارتكبوا ما لا ارتكبه احد قبلهم. بذلك صاح الروح وناح من طاف حول العرش فی اصیل و بکور. قد قتلوا آل الرسول ظانين انهم نصروا امر الله العزيز الودود كما زعمت اليهود اذ قاموا على الروح. كذلك نقص لك يا من فزت بذكر ربك مالک الوجود ان اذكر ربك ثم اشكره بما ايّدك على عرفان هذا الامر المحتوم.

(٢٦٤) بسمى السّامع المجيب

يا حسن قبل على، انا نجد منك عرف ارض فيها كنزت امانة الله
المهيمن القيوم. انك اذا اقبلت اليها وفزت بها خاطب بلسانى وقل يا
ارض الصّاد اين سفيتى واين ناقتى واين امانتى واين مطالع حبى و
مشارك ودّى. كذلك يأمرك المظلوم اذ يرثى لاجبائه بلسانه وبذلك
يسمع نوح الثكلى من الملاء الاعلى فى هذه المصيبة التى بها تكدر
العرش وناح كلّ الاشياء وتزعزعت اركان الوجود. باسمى الحاء رجع
ذكر الذبيح وذكر الخليل وعويل البكاء والقوم فى الاوهام والظنون. اذا
وجدت عرف بيانى من قلمى الاعلى قل لك الحمد يا اله الغيب
والشهود بما ذكرتنى مرة بعد مرة اشهد انك انت الحقّ علام الغيوب.
طوبى لشهيد سفك دمه فى سبيلى ولنفس هاجرت فى ارضى ولعبد
نطق بشنائى ولقلب اقبل الى مقامى الممنوع. كذلك دلّع الديك
لدى العرش وهدرت حمامة الامر تلقاء وجه ربّها مالک الغيب و
الشهود. انا نذكر كلّ مهاجر هاجر فى سبيلى لعمري ذكرناهم بما لا يعادله
كنوز العالم ولا ما عند الامراء والملوك.

(۲۶۵) بسمى الذى به ماج بحر العرفان

سبحان الذى انزل الآيات وامر الكل بما نطق به الكتاب. يا افنانى
 يذكرک مولی الوری اذ احاطته الاحزان من کل الاشطار بما اکتسبت
 ایدی الذين كفروا بالله مالک الایجاد و اتخذک نفس صنماً من
 دون الله کذلک سولت لهم الظنون و الاوهام. یسمعون آیات الله و
 ینکرونها الا انهم فی مرية و نفاق. هذا يوم فيه ینوح الروح بما اکتسبت
 ایدى العلماء الذين بهم ذرفت الابصار فی کل الاعصار نشهد انهم
 نقضوا میثاق الله و عهده و اعرضوا عن الذى اتاهم بملکوت الآيات.
 قد اشتغلوا بالدنیا معرضین عن مالک العرش و الثرى سوف یطوى
 بساطهم بایدى القدرة و یرون انفسهم فی اسفل الدركات. ان اشکریا
 افنانى بما ایدناک على عرفان نفسى و اسمعناک ندائی و انطقناک
 بما نطق به لسانى کذلک شهدت السدرة لافنانها فی اعلى المقام.
 البهاء الظاهر اللائح المشرق من افق قلمى الاعلى علیک وعلى الذين
 تمسکوا بکم خالصین لوجه الله مالک المآب.

(۲۶۶) بسمی الغریب المحزون

قد اصبحت اليوم يا الهى فى جوار رحمتك الكبرى و اخذت القلم
لاذكرک بحولک بذکر یكون بمنزلة النور للاحرار و بمثابة النار للاشرار
الذين نقضوا ميثاقک و اعرضوا عن آیاتک و نبذوا عن ورائهم کوثر
الحيوان الذى ظهر بامرک و جرى من اصبع ارادتک و ذلك بعد
علمی و ايقانى بانّ ذکرى لا يصعد اليک و لا يقدر ان يطير فى هواء
قربک و عزتک يا محرق العشاق و مضرّم النار فى الآفاق ارى انّ
ذكرى مع علوّ مقامه و سموّ سلطانه مطروح على التراب و يقول يا ربّ
الارباب ترى کبدى ذاب فى هجرک هل لى نصيب من بحروصالک
ترى کلى احترق من نار بعدک و فراقک هل لى قسمة من نور قربک او
لقائک. اى ربّ اسألك بالذين تمسکوا بحبل الصّوم حباً لامرک و
اقبلوا الى افق القضاء شوقاً لجمالک بان تکتب لاحبتک ما يقربهم
الى البحر الذى من شرب منه لا يأخذه الاحزان فى امرک و لا تکدّره
شئون العالم فى حبک و رضائک اى ربّ اسألك بان تزین اعمالنا
بطراز القبول انک انت الغفور الودود.

(٢٦٧) بسمى المشرق من افق البيان

يا نصرالله، اسمع النداء من السدرة المرتفعة على الارض البيضاء
شاطى بحر عناية ربك مالک الاسماء انه لا اله الا هو الفرد الواحد
العليم الخبير. انا نوصيك بما ينبغى لا يام ربك و ما يرتفع به امره
المبرم المتين و نوصيك فى ابيك ان له شاناً عند الله رب العالمين.
طوبى لعبد عمل بما امر به فى كتاب الله العزيز الحميد. اياك ان
يمنعك شئ عن هذا الامر او تحجبك شبهات المرييين الذين اعرضوا
عن الحق و اقبلوا الى كل مشرك بعيد. قل اسالك يا من فى قبضتك
زمام الممكنات و اعنة الكائنات باسمك الذى به انزلت الآيات و
سخرت الجهات بان تجعلنى مستقيماً على امرك و ناطقاً بشنائك و
عاملاً بما انزلته فى كتابك اذك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا
انت القوى الغالب القدير.

(۲۶۸) بسمی المشرق من افق سماء البیان

قد ارتفع النداء بين الارض و السماء طوبى لاذن فازت و للسان اجاب
 و لقلب اقبل و لرجل سرعت و لوجه توجه و لعين رأت افق الظهور اذ
 ظهر و اظهر ما اراد من لدى الله الامر المقتدر القدير. شهد قلمي الاعلى
 بتوجهك و اقبالك و حضورك و اصغائك و الورود فى باب فتح على
 من فى السموات و الارضين. قل سبحانك اللهم يا الهى لك الحمد
 بما هديتنى الى مشرق آياتك و لك الشكر بما سقيتنى كوثر البقاء من
 يد عطائك و اريتنى افقك الاعلى و اسمعتنى ندائك الاحلى اسألك
 بآياتك التى احاطت الاشياء و الملاء الاعلى و سكّان الجنة العليا بان
 تجعلنى ثابتاً راسخاً مستقيماً على حبك و امرك. ثم قدّر لى خير كلّ
 عالم من عوالمك انك انت الغفور الرحيم.

(۲۶۹) بسمی المشرق من افق الملکوت

یا ورقتی و افنانی یدکرک مولیک فی السّجن الاعظم أنّه ذکرک قبل
وجودک و فی هذه الاّیام الّتی فیها ظهرت اسرارالکتب و ماکان مکنوناً
فی علم الله ربّ العالمین. ان اشکری ربّک و قولی لک الحمد یا الهی
بما جعلتنی ورقة من اوراقک و کتبتنی من قلمک الاعلیٰ من الافنان
الّذین ذکرتهم فی کتبک و زبرک و الواحک و امرت العباد بحبّهم و
ودّهم فضلاً من عندک اسألك بان تؤیّدنی علی ذکرک و ثنائک.
انّک انت المقتدرالعلیم الحکیم.

(۲۷۰) بسمی الظاهر الغالب

قل الٰہی الٰہی لم خلقت العیون لعبادک واعطیتهم بصائر من فضلک.
ان اعطیتهم لمشاهدة جمالك والنظر الى انوار وجهک. فاکشف
الاحجاب عنها بجودک و الطافک و ان خلقتها یا الٰہی لغيرک اذاً
تشهد الاشياء بانهم فی خسران لم یکن اعظم منه فی مملکتک وعزّتک
یا محبوب فؤادی و مقصود قلبی احبّ ان تعذبّنی بعذاب لم یک اعظم
منه فی علمک و تکتب لی عذب لقائک. ای ربّ کنت راقداً هزّنی
نسیم یوم ظهورک فلما یقظنی الهمنی ما کنت غافلاً عنه فی ایامک.
ای ربّ وجدت عرفک و سرعت الیک اسألك بان لا تجعلنی محروماً
عمّا قدرته فی کتابک من بدایع فضلک و لا ممنوعاً عن الاستقامة فی
امرک. فاکتب لی یا الٰہی من قلمک الاعلیٰ خیر الآخرة و الاولیٰ انک
انت المقتدر القدير.

(۲۷۱) بسمی المستوی علی عرش البیان

یا بزرگ، علیک بهاء الله وعنايته. امروز ندا بدرجۀ علیا رسید و لکن
 سمع عالم کون از اصغای آن ممنوع و مقصود از این ندا آنکه آذان
 اهل امکان را مستعد نماید از برای اصغای کلمۀ علیا الّتی ما اطلع بها
 الّا الله مولى الوری و ربّ العرش والثری. یوم یوم الله و امر امر او و لکن
 قصص اولی و حجبات اسماء احزاب را از مشاهده و اصغاء منع
 نموده. قل الّهی الّهی اشهد بانّک خلقتنی لعرفانک و اظهرتنی للقیام
 علی خدمتک و خدمة اولیائک. ای ربّ ترانی متمسکاً بک و بما ظهر
 من عندک اسألك بسرور حبیبک حین صعوده الیک و بانجذاب
 نقطة الاولى عند ذکر اسمک الابهی و بنورک الساطع اللّامع من افق
 سماء ظهورک ان تجعلنی فی کلّ الاحوال ناطقاً باسمک و ناظراً الی
 افقک و متحرکاً بارادتک و متشبّثاً بذیلک. ای ربّ ترانی مشتعلاً بنار
 حبّک اسألك ان تؤیّدنی علی عمل ینبغی لظهورک و ایامک انّک
 انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت الحاکم الامر السّامع البصیر.

(۲۷۲) بسمی المشفق الکریم

یا ایّها الناظر الی الوجه وارد شد بر شما آنچه بر نفس حق وارد شد
 آسمان گریست و سحاب نوحه نمود بیقین مبین بدان اگر دنیا قابل
 البته حق جلّ جلاله خود را بدست دشمن نمیداد نزد بصیر آنچه
 مشاهده میشود اقلّ من آن بعدم راجع لذا نزد نفوسی که از کوثر باقی
 آشامیده اند و به عنایت مخصوصه الهی فائزند بقدر خردل قدر نداشته.
 محزون مباشید از آنچه بر شما وارد شده کلّ در کتاب از قلم اعلیٰ ثبت
 گشته. سوف یرون الغافلون جزاء اعمالهم و ترون اجرکم عند الله العلیّ
 العظیم. لو یرون المشرکون ما قدر لهم لینوحون و انتم لو ترون مقاماتکم
 لتطیرون هذا ما نطق به لسان الصّدق فی المقام الاعلیٰ. طوبی لمن فاز
 و ویلّ للاخسرین الذین منعوا عن هذا المقام الکریم البهاء علیکم من
 لدی الله ربّ العالمین.

(۲۷۳) بسمی المشفق الکریم

یاسمى المقصود، اسمع نداء الله العزيز الودود من مقامه المحمود انه لا اله الا انا المهيمن القيوم. قد انزلنا الآيات و اظهرنا البيّنات و ماكان مخزوناً فى خزائن عصمة الله مالک ماكان و مايكون. من الناس من اقبل و منهم من اعرض و منهم من توقّف و منهم من افتى على قتلى بظلم ناح به اهل الملكوت. انا اردنا ان نذكر اخاك الذى سمى بحسن قبل على فى كتاب الله ربّ الغيب و الشّهود. نشهد انه سمع اذ ارتفع النداء و اقبل اذ انار افق الظهور بمکلم الطّور و اعترف بما نطق به القلم الاعلى فى هذاالمقام المرفوع و نشهد انه رأى فى سبيل الله ما لا يحبّ ان يراه وسمع ما لا يريد ان يسمع. يشهد بذلك من عنده كتابٌ مرقوم. قد ورد عليه و على اوليائى ما ناح به سکان الفردوس و الذين طافوا العرش فى الاصيل و البکور. يا حسن قبل على عليك بهائى و بهاء قلمى و بهاء لوحى و بهاء من فى الارض و السّماء و بهاء الفردوس الاعلى و الجنة العليا. طوبى لك و بما آمنت بالله ربّك و ربّ العرش و الثّرى فى يوم فيه اعرض العلماء و الفقهاء و الامراء الا من شاء الله مالک الوجود و مامنك شئ من الاشياء و ما حجبّتک سبحات الذين كفروا بالشّاهد و المشهود. طوبى لك و نعيماً لك و روحاً لك بما فزت بآثار قلمى الاعلى حين صعودک و قبله و بعده ان ربّک هو الحاكم على ما يشاء بقوله كن فيكون. يا سمى المقصود انا ذكرنا اخاك بما لاتعادلّه الدّنيا و ما فيها و نعزيك و اهله بما ورد عليكم من القضاء المحتوم و نأمرک بالمعروف فى اهله و بالعدل و الانصاف فى

كَلَّ الامور. اَنَا وَصَّيْنَاكَ وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْوَحْشَتَيْنِ بِمَا يَرْتَفِعُ بِهِ
 اَمْرُ اللَّهِ فِيْمَا سِوَاهُ وَيُظْهَرُ مَقَامُكُمْ بَيْنَ الْاَدْيَانِ اَنَّ رَبَّكَ هُوَ النَّاصِحُ
 بِالْحَقِّ فَضْلًا مِنْ عِنْدِهِ وَهُوَ الْحَقُّ عَلَامُ الْغُيُوبِ. الْبَهَاءُ عَلَيْكَ وَ عَلَيَّ
 مِنْ تَمَسُّكِ بِالْمَعْرُوفِ اَمْرًا مِنْ لَدَى اللَّهِ مَالِكِ الْيَوْمِ الْمَوْعُودِ وَ نَكْبَرُ
 عَلَيَّ اَوْلِيَائِي هُنَاكَ فَضْلًا مِنْ عِنْدِي وَاَنَا الْمُقْتَدِرُ الْعَزِيزُ الْوَدُودُ.

(٢٧٤) بسمى المظلوم الغريب

يا محمود، انّ المظلوم يذكرک بفضلہ و يذكرک بآيات الله ربّ العالمين و يبشّرک بما قدّر لک من لدى الله المقتدر الفضّال الكريم. سمعنا ندائك ذکرناک و اقبالک اقبلنا اليک من هذا الشّطر البعيد و نوصيک بالاستقامة الكبرى في هذا الامر الّذى به ارتعدت فرائص الاسماء و انا النّاصح العليم. قد اعرض ملاء البيان عن منزله و سلطانه و كفروا بالله العزيز الحميد. الاّ الّذين سمعوا النّداء من الافق الاعلى و قالوا لک الحمد يا مولی الوری و ربّ العرش و الثّرى بما ايّدتنا على الاقبال اذ اعرض عنک اکثر خلقک اى ربّ ترانى مقبلاً اليک و متمسّكاً بحبل الطافک اسألك بلئالى بحر بيانک و بانوار نیر برهانک بان تجعلنى منقطعاً عن دونک و ناطقاً بذکرک و ثنائک بحيث لا تمنعنى شى من الاشياء عن التّوجّه الى انوار وجهک يا مولی الوری لا اله الاّ انت المقتدر العليم الحكيم.

(٢٧٥) بسمى المهيمن على الاسماء

يا عبدالله، يذكرک المظلوم الذى ورد عليه ما ذرفت به عيون العظمة و
 ناح الملاء الاعلى و صاح النبىون و المرسلون. قد قمنا على الامر فى
 اول الايام بقيام ارتعدت به فرائص كل قائم و اضطرب فؤاد كل مقتدر
 و زلت اقدام العلماء و الفقهاء الذين كفروا بالذى آمنوا ألا أنهم
 لا يعرفون. يعبدون الاوهام و يظنون أنهم اهل التوحيد لا و
 نفسى المهيمنة على ماكان و ما يكون. باعراضهم اعرض كل معرض و
 قام كل ظالم. يشهد بذلك عباد مكرمون الذين ما خوفتهم سطوة
 الجبابره و لا شوكة الفراعنه و لا الصفوف و الجنود كذلك هطلت من
 سماء البيان امطار البرهان طوبى لمن شهد و فاز و ويل لكل غافل
 محجوب. انا نوصيك و الذين آمنوا بالاستقامة الكبرى على هذا الامر
 الذى بيضت به الوجوه. انك اذا وجدت عرف البيان من قلم الرحمن
 قم و قل لك الحمد يا مولى الاسماء و فاطر السماء بما ذكرتنى إذ كنت
 فى سجن الاعداء اشهد انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت
 المهيمن القيوم.

(۲۷۶) بسمی المؤید المقتدر العلیم

یدالله اخذ نمود و فضلش راه نمود طویی از برای نفسی که راه را دید و
 بآن پیوست بشأنی که منع اهل عالم او را از توجّه بصراط مستقیم باز
 نداشت. صراط در رتبه اولیه و مقام اول نفس حق جلّ جلاله است
 الذی باعلی النداء ینطق بین الارض والسماء و در مقامی احکام و اوامر
 اوست که در کتاب از قلم اعلی مذکور و مسطور. حمدکن
 مقصود عالمیان را که فائز شدی به آنچه که علمای عالم از آن غافل و
 محتجبند الا من شاء الله. وصیت می نمائیم ترا به استقامت چه که
 سارقین و خائنین موجود اگر فرصت یابند لؤلؤ محبت الهی را برابند.
 نسأله تعالی بان یؤیدک علی حفظه باسمه المهیمن علی من فی
 السموات و الارض انه هو المقتدر القدیر. الحمد لله العلیم الخیر.

(۲۷۷) بسمی الناطق فی ملکوت البیان

یا محمد قبل حسین ، قد ذکرناک مرّة بعد مرّة و هذه هی کرّة اخری ان
 اشکر مولی الوری و مالک الآخرة والاولی. الذی حفظک و نصرك
 و ایدک و عرفک هذا النبء العظیم فی يوم اعرض عنه علماء الارض و
 فقہائہا و عرفائہا الا من شاء الله ربّ العالمین. لک ان تشکر الله بهذا
 الذکر الاعظم الذی به تضوّع عرف الرحمن فی الاقطار و نصبت رایة
 انّی انا الله ربّ العالمین.

(۲۷۸) بنام خداوند اکبر اعظم

نامه‌ات تلقاء عرش حاضر و ملاحظه شد. ان شاء الله در کلّ احوال به اوامر الهیّه که در کتب منزله از قلم اعلیٰ نازل شده متمسک باشی چه که اوست سبب حیات عالم و حفظ امم. قد غفرک الله و اباک فضلاً من عنده انّه لهو الغفور لکریم. الیوم باید بکمال حکمت رفتار نمائید و بما یرتفع به الامر عامل شوید انّه مع اصفیائه و یقدر لهم ما ینفعهم فی الدنیا و الآخرة انّه لهو المقتدر القدیر.

بنام خداوند بخشنده (۲۷۹)

امروز سحاب ظلم انوار آفتاب عدل را ستر نموده و اسباب ظاهره غافلین را بیشانی مغرور داشته که به محاربه و مجادله برخاسته‌اند و به اعتساف تمام قیام کرده‌اند و بگمان خود بر اطفای نور احدیه و اخمد نار سدره الهیه قادرند. هیئات هیئات بعد از کوششها و سعی‌های فرعون و ملاء او حضرت کلیم از بیت اوظاهر رغماً لائفه. یدالله فوق ایدیهم و هو القاهر فوق عباده و هو القوی الذی لم تضعفه سطوة العالم ولا تخوفه ضوضاء الامم انه لهو المقتدر علی ما یشاء و فی قبضته زمام من فی السموات و الارضین. طوبی لمن ذکرک ان له شأناً عند الله رب العالمین و طوبی لک بما سمعت و اقبلت و اجبت ربک المقتدر القدیر. ای دوستان کل را وصیت مینمائیم به آنچه که سبب اعلای کلمه الله است. جنودی که لم یزل و لایزال قوی و غالب بوده اعمال طیبه و اخلاق مرضیه بوده و خواهد بود. طوبی از برای نفوسی که به این جنود مدائن قلوب را فتح نموده‌اند. از حق بطلبید دوستان خود را از اعمال مضره حفظ فرماید و بما ینبغی لایامه تأیید نماید انه علی کل شی قدیر. انا ذکرنا اباک فی الواح شتی بذكر لا یعادله شی فی الارض یشهد بذلک من ینطق فی کل شأن انه لا اله الا انا العلیم الخیر. البهاء علیک و علی من اقبل و فاز بهذا النبء العظیم الحمد لله العلیم الحکیم.

(۲۸۰) بنام یکتا خداوند بی مانند

یا حسین به محبت الهی و شعله نار مودت رحمانی بر خدمت امر قیام نما. امروز هر نفسی اراده نصرت نماید باید از ما عنده بگذرد و بما عندالله ناظر باشد. یا حسین امروز دریای کرم مواج و اشراقات انوار آفتاب جود کل وجود را احاطه نموده. هر نفسی لله برخاست قعود او را نبیند و توقف او را اخذ نکند. به جنود بیان به روح و ریحان گمراهان را هدایت نماید و ضعیفان را قوت بخشد. از این کلمه علیا نفسی تعجب ننماید این مریم علیه سلام الله و سلام انبیاء صیادی را ملاحظه فرمود که بصید ماهی مشغول فرمود دام را بگذار و بیا تا ترا صیاد انام نمایم. بعد از این کلمه کلیل بود، نطق یافت. جاهل بود، به بحر علم درآمد. فقیر بود، به ملکوت غناراه یافت. ذلیل بود، قصد ذروه عزت نمود. گمراه بود، به انوار فجر هدایت فائز گشت. چه که از خود گذشت و به حق پیوست آمال را به نارحب سوخت و حجابات را به اصبع یقین شق نمود. تادردنیا بود به یا روح الله ناطق و چون میل عقبی نمود به مقامی فائز که اقلام عالم از ذکرش عاجز. طوبی از برای نفوسی که الیوم شبهات معرضین و اشارات منکرین وضوضاء اهل بیان ایشان را از مقصود امکان منع ننمود. امروز روز استقامت است و روز خدمت جهد نمایند که شاید فائز شوید به آنچه لدی الله مذکور و در کتاب مسطور. البهاء علیک و علی کل ثابت مستقیم.

(۲۸۱) بنام خداوند توانا

کتابت در منظر اکبر به لحاظ مالک قدر فائز و نفحات حب از آن
استشمام شد بلی الیوم باید از دوستان الهی که از من فی الامکان در
سیلش گذشته‌اند و به حبل محبتش تمسک جسته‌اند رایحه ایمان
بشانی متضوّع باشد که جمیع عالم آنرا بیابند بلکه اهل قبور از آن
نفحه مسکّیه به حیات ابدیه فائز شوند. بگو ای احبّای الهی امروز روز
اشتعال است و امروز روز توجّه است و امروز روز ذکر و ثناست و امروز روز
فرح اعظم و سرور اکبر است باید جمیع با کمال اتّحاد و تقدیس و
تنزیه بذکر حقّ مشغول باشید و به حرارت محبة الله بشانی ظاهر شوید
که افسرده های عالم مشتعل شوند لیس هذا علی الله بعزیز. جهد
نمائید در خدمت امر به حکمتی که در الواح نازل شده. لعمر الله هذا
یوم لیس له شبه و لا مثل ان اعملوا فیه ما انزلناه فی کتاب مبین
الحمد لله ربّ العالمین.

(۲۸۲) بنام خداوند عالم توانا

جميع را از قبل به این یوم مبارک بشارت دادیم و چون از افق اراده حق ظاهر شد اکثری از عباد معرض و غافل مشاهده شدند. طوبیٰ لنفس عرفت و وجدت نفحات ایّام ربّها المقتدر القدير. ان شاء الله اجرلقا از برای دوستان یعنی نفوسی که بکمال استقامت به افق اعلیٰ متوجّهند در کتاب ثبت می شود. لا تحزن عن البعد قد حال بیننا عباد مغلّون فاسأل الله بان يرفع الحجاب انّه لهوالمقتدر العزيزالحکیم.

(۲۸۳) بنام خداوند دانا

حمد مقدّس از ذکر و حدود مالک وجود و سلطان غیب و شهود را
 لایق و سزااست که به یک کلمه حکم صراط و میزان و ساعت و قیامت و
 حساب و جَنّت و نار را ظاهر فرمود. هر نفسی اقبال نمود و به اصغاء
 فائز گشت او از اصحاب فردوس اعلی لدی الله مذکور و از قلم اعلی مسطور
 و هر نفسی اعراض نمود او از اهل نار لدی المختار مذکور. یا ورقتی
 علیک بهائی اذکری ربّک و سبّحی باسمه العزیز البدیع. در لیالی و ایّام
 بذکرش مشغول باش و به حبّش متمسّک اگر در ظاهر از ظلم ظالمین و
 بغضای معاندین از ملکوت عزّت دوری و لکن در باطن در اعلی المقام
 بر سریر عزّت ساکن و جالسی عن قریب عزّتهای ملوک و مملوک و امرا و
 علما کلّ بعدم راجع و کلمه مبارکه العزّة لله و لاولیائه ظاهر و هویدا
 گردد. اشکری ربّک بهذا الفضل الاعظم الذی احاط من فی
 السّموات و الارضین. البهاء من لدنا علیک و علی کلّ امة آمنت بالفرد
 الخبیر.

(۲۸۴) بنام خداوند عالمیان

ندایت در سجن اعظم اصغاء شد و نامه‌ات به لحاظ مظلوم عالم فائز گشت. ان شاء الله بر امر الله مستقیم باشی و در کلّ احیان به افق رحمن ناظر. چه که شیاطین در کمین بوده و هستند نسأل الله بان یحفظ احبائه من جنود النفس و الهوی و یقرّبهم الی الافق الاعلیٰ و یلهمهم ما یجعلهم مطالع الاستقامة بین البریّة انّه لهو المقتدر القدیر. نیکوست حال نفوسی که الیوم به حقّ توجّه نمودند و از قلم اعلیٰ ذکرشان جاری شد انّ لهم حسن مآب.

(۲۸۵) بنام خداوند علیم خبیر

قلم اعلیٰ متتابعاً مترادفاً علی مرفوع را ذکر نموده طوبیٰ له بما سمع
واقبل وبلغ و شکر ربّه الغفور الکریم. در جمیع احوال به غنیّ متعال
ناظر باشید و به جبل عنایتش متمسک و به ذیل فضلش متشبّث. انّه لهو
المقتدر علی ما یشاء لا اله الاّ هو المتعالی العلیم الحکیم.

(۲۸۶) بنام خداوند مهربان

وقایع شما سفرأ و حضراً لدى العرش معلوم و مذکور آنه لهو الحق علام الغیوب. انا نشکو من الذین اختلفوا فی امر الله و بهم تکدر صافی کأس عرفانی بین بریتی و کسفت شمس تقدیسی و خسف قمر سلطانی. انا خلقنا الکلّ للمودّة و الوداد و المحبّة و الاتحاد و نسأل الله بان يؤیّد الکلّ علی ما یحبّ و یرضی آنه لهو المقتدر القدير. ای ذبیح، اختلاف سبب و علّت تضییع امر الله بوده و اتحاد و اتفاق سبب علوّ امر. طوبی لمن ترک الاول و تمسک بالثانی فی سبیل الله ربّ العالمین باید آن جناب در کلّ احوال به خدمت امر مشغول باشند و سبب اتحاد نفوس گردند. قلم اعلیٰ در کلّ احوال احبای خود را به آنچه سبب راحت و آسایش و نجاتست تعلیم نموده و امر فرموده و لکن اکثری از آن غافل افق هدی از غیوم هوئی تاریک شده حزن این مظلوم از ظلم ظالمان نبوده چه که هر وقت و هر حین ظلمی بر شجره امر وارد سبب ارتفاع آن گشته چنانچه مشاهده نمودی و می نمائی و لکن از اعمال بعضی از دوستان حزن وارد یشهد بذلک هذا المظلوم فی هذا المقام المحمود. ای ذبیح بکمال سعی و جدّ در اتحاد قلوب و اتفاق نفوس مشغول باش شاید اریاح کدره ساکن شود و عرف محبت و صفا مابین احبّاء متضوّع گردد. نسأل الله بان يؤیّدک فی کلّ الاحوال علی خدمة امره و یرزقک ما یرفح به قلبک و تقرّ عینک آنه لهو المقتدر علی ما یشاء لا اله الا هو العلیم الحکیم. قد حضر الغلام فی ساحة مولیه و توجه الیه وجه القدم من هذا المنظر الکریم سوف نرسله الیک لو شاء الله آنه لهو

المعطي الباذل الكريم. انما البهاء عليك وعلى اهلك و من معك
الذين آمنوا بالله الفرد الخبير.

(۲۸۷) بنام خداوند یکتا

اَمْ البیان ینطق و یقول قدا تی المالک الملک الله المہیمن القیوم. اَمْ
الفرقان ینادی باعلی النداء تالله ظهر من کان مکنوناً مخزوناً فی
کنز العصمة ومستوراً عن مشاہدة العیون و اَمْ الکتاب یصیح و یقول تالله
اتی من انزلنی و ظهر من رفعنی. اتقوا الله یا ملاء الارض و لاتکفروا
بالذی اتی من سماء الظهور باعلام الحجة و البرهان و لاتکونوا من
الذینہم لایشعرون. یا اَمْ اسمی علیک بہائی و عنایتی. عہدا و عصرہا
عباد منتظر ایام ظہور بودہ اند چنانچہ کلّ براین کلمہ شاہد و گواہند
چون عالم بہ انوار نیر ظہور منور علماء بسبّ مشغول و ابطال بلعن و
رجال بر اعتراض قائم و مشہود بالآخرہ بر سفک دمش فتوی دادند.
حمد کن مقصود عالم را ترا از ظلمات نفوس غافلہ بید قدرت و اقتدار
نجات عنایت فرمود و بر اقبال تأیید نمود چہ بسیار از رجال محرومند و
بہ اوہامات خود محتجب و چہ بسیار از اماء بشرف عرفان فائز و
بہ افق اعلیٰ متوجّہ یک امّ مؤمنہ مقدّم است عند الله از اکثری از نفوس.
طوبی لامة اقبلت و فازت و ویلّ لعبد غفل و کان من المعرضین. یا امتی
و ورقتی اسمعی ندائی من شطر سجنی اَنّہ لا اله الاّ انا المشفق الکریم.
نذکر فی هذا الحین بنتک الّتی سمیت بہ مریم و ذکرہا لسان القدم فی
هذا المقام الرفیع نبشّرها بذکری ایّہا نسأل الله ان یؤیّدہا علی
الاستقامة علی هذا الامر المبین. و نذکر بنتک الاخری الّتی صعدت
الی الله العزیز الحمید. انا طہرناها حین صعودہا بامطار الرحمة والفضل
والحقناها الی الرفیق الاعلیٰ و اسمعناها حیف السّدرۃ و اریناها

افقى الابهى فضلاً من عندى و انا الغفور الرحيم. و نذكر ابنهما محمداً
الذى فاز فى هذا الحين بذكرى العزيز البديع. يا محمد، قد اخذ
الاضطراب سكان الارض بما اتى مشرق الوحى برايات الالهام قل
اتقوا الله يا قوم ولا تكونوا من الذين انكروا حجة الله و برهانه و جادلوا
بآياته الا انهم من الاخسرين فى كتاب الله رب الارباب. يا نصر الله ان
المظلوم يذكرك من شطر السجن بما يجد منه كل ذى شم عرف عناية
ربك مالک الایجاد اذا ارتفع التعيق قم على الامر باستقامة ترتعد به
فرائص الاسماء كذلك يعلمك من عنده ام الكتاب و نذكر اختك
التى نطق بثناء ربها بذكر لا ينقطع عرفه بدوام اسماء الله مالک
المآب. يا ورقتى، اشكرى ربك بما فزت بآيات الله و الواحه اذ كان
الرجال فى مرية و شقاق طوبى لك و لاختك التى اقبلت و آمنت بالله
مالک الرقاب. انا ذكرناكم و ارسلنا اليكم ما جعله الله نوراً للبلاد و ذخراً
للعباد. البهاء المشرق من افق سماء بيانى عليكما و عليكن و على
الذين قاموا و قالوا الله ربنا و رب العرش و الثرى الا انهم مظاهر اسمى
التقدير بين العباد.

(۲۸۸) بنام خداوند یکتا

حق منیع خلق را مخصوص این یوم از نیستی به هستی آورد و بعد
 آفتاب فضل بر کلّ به یک نحو تجلّی فرمود تا جمیع به عرفان دوست
 حقیقی فائز شوند و همچنین کلّ را براستقامت امر نمود معذک بعضی
 بطنین ذبابی نقض عهد نمودند و میثاق الهی را شکستند. ای امة الله تو
 به افق استقامت ناظر باش بشأنی که از کلمات ناعقین و اشارات
 معرضین و کتاب سجّین از حق ممنوع نمائی این است وصیّت حق عباد
 و امام خود را.

(۲۸۹) بنام خداوند یکتا

در مصیبت حزب الهی در آن ارض آفتاب نوحه نمود و سراج گریست
 و ارض مضطرب و سماء مغموم و سحاب مهموم و لکن عباد غافل از کلّ
 غافل. زود است که مجازات اعمال را مشاهده نمایند این الذنب و این
 الرّقشاء و این الکاذب فی ارض الطّاء قد اخذهم الله بذنبهم و يأخذ
 الذّین ظلموا علیکم من دون بینه و لا کتاب من الله ربّ العالمین. آن
 نفوس درخسراں و شما را در این حین قلم رحمن ذکر می نماید اوست
 معین مظلومین و ناصر مکروبین. لعمر الله انه معکم یشهد بذلك کلّ
 الاشیاء و لکنّ القوم فی حجاب مبین البهاء علیک من لدی الله
 الواحد العلیم الخبیر.

(۲۹۰) بنام خداوند یکتا

یا اسمی، آثارافنان که ارسال داشتید عبدحاضر تمام آنرا ذکر نموده
 لله الحمد به عنایت فائزند ودر ظلّ سدره جمع. ذکر جناب مبلّغ و جناب
 میرزا آقا و سایر افنان علیهم بهائی مذکور ان شاء الله بذکر و ثنا و خدمت
 امر مؤیدید. اینکه جناب افنان نبیل قبل ت ق علیه بهائی در باب
 مطلب جناب ملا رج علیه بهاء الله نوشتند قبول شد. نصف حقوق
 آن ارض را به فقرای آن ارض قسمت نمایند و لکن جهد کنند تا جمیع
 ناس به امری از امور مشغول گردند. انّه ينزل من سماء العناية برکة من
 عنده انّه لهو الفضل الکريم. به این فقره بسیار تمسک جوئید قسمهای
 دیگر که از قبل بوده لایق شأن انسان نبوده و نیست انا نحبّ ان
 نرى احبائنا مشغلاً لا منتظراً. قلم اعلیٰ کل را بما یرتفع به عزهم و
 شأنهم و مقامهم امر فرموده و عنقریب آنچه از بحر اراده ظاهر شده در
 ارض مشاهده خواهد شد. الامر بیده یفعل و یحکم و هو الامر الحکیم
 و از برای حقوق الهی قراری است معین بعد از تحقّق بیت العدل علی
 ما اراده الله حکم آن ظاهر می شود. ذکر جناب الف و س ارض صاد را
 نموده بودند ان شاء الله به استقامت کبریٰ فائز شوند و بکمال محبت با
 اهل بیت سلطان الشّهدا رفتار نمایند. خدمت ایشان لدی الحقّ این
 است که ذکر شد طوبی للّسامعین. مخصوص ایشان لوح نازل و ارسال
 می شود جناب میرزا صادق ان شاء الله بما یحبّه الله مؤید شوند. چندی
 قبل ذکر کلّ از قلم اعلیٰ جاری از بعدهم لوشاء الله به آن فائز می شوند.
 طوبی لمن یذكر الصّاد و ما ورد فیها عالم را احزان و بلایا احاطه نموده

آنچه ذکر شد البته واقع خواهد شد. در عیب‌الله ثانی ملاحظه کنید آنّه سیّئه من سیّئات الذّنْب و الرّقشاء چه مقدار از بلاد و نفوس که از شعله نار نفسش سوختند و مفقود گشتند. اگر عباد به انابه و رجوع فائز نشوند بیرون ما لا رأّت عین و العاقبة للمتّقین. و آنچه از اراده جناب افنان سید قبل میم علیه بهائی ذکر نمودند مقبول افتاد. طوبی له حق شهادت می‌دهد در آنچه ذکر نموده‌اند صادقند و عملشان لله بوده و هست. لوح الهی که در سنین قبل مخصوص ایشان نازل و ارسال شد بر این مقام شاهد و گواه است. آنّه لهو الشّاهد الخیر و لکن باید آنچه از مشرق امر ظاهر شود بکمال روح و ریحان به آن عمل نمایند تا از نفوسی که از بحر رضا آشامیده‌اند محسوب گردند. لعمر الله این مقام بسیار بلند است چنانچه نقطه بیان می‌فرماید جمیع باید سعی نمایند تا به کلمه رضا فائز شوند. اراده ایشان قبول شد نزد خود ایشان بماند و به تجارت مشغول شوند آنچه حاصل شد نصف آنرا خود تصرف نمایند و نصف دیگر به آنچه امر صادر گردد عمل شود فی الحقیقه این وجه را قبول نمودیم و علامت قبول آنکه صد تومان آنرا بدو محل ارسال دارند نصف آن در اسکندریه نزد جناب آقا محمّد مخصوص ایّام آقا علی قرباغی علیه بهاء الله که در مصر به افق اعلی صعود نموده و نصف دیگر در ارض ک به امّ حرم برسانند چه که مدیون شده‌اند و در مابقی عمل نمایند به آنچه ذکر شد. و اما فقره جناب میرزا محمّد از افنان علیه بهائی قد قُضی الامر و بلغ الوجه الی جودیّ جود ربّه المعطی الکریم. یا مهدی این اعمال خالصه آثار آن در ارض نافذ و ساری همان قسم که اعمال نفوس خبیثه سبب و علّت بلایا و رزایای ارض است این اعمال

طیبہ خالصہ ہم کہ لوجہ اللہ ظاہر می شود سبب حیات وعلّت
 ظهورات خیریّه بوده وخواهد بود. جمیع افنان را تکبیر می رسانیم و
 بشارت می دهیم ان شاء الله موفق بوده و هستند. ینبغی لهم ان یشکروا
 الله فی اللّیالی و الاّیام انّه ایدهم بفضله و عرفهم سیله و انقطهم بشائه
 و اشهدهم ما منعت عنه عیون اکثر العباد و اسمعهم ما لافاز باصغائه
 من فی البلاد الا من شاء الله مالک يوم الدّین البهاء من لدنا علیهم.

(۲۹۱) بنام خداوند یکتا

یا علیّ به عنایت الهی فائز شدی و از بحر عرفان نوشیدی از حق می‌طلبیم در جمیع احوال ترا مؤید فرماید و بر امرش ثابت و راسخ و مستقیم دارد. چه که بعضی از نفوس ملاحظه می‌شوند به مثابه اوراق یابسه ارباح نفس و هوئی آنها را حرکت می‌دهد کیف‌ی‌شاء. اولیای الهی الیوم باید بر امر بمثابه جبال ثابت باشند. از قبل به آثار قلم اعلیٰ فائز شدی حال مجدد ترا ذکر می‌نمائیم و وصیت می‌فرمائیم به معروف و به آنچه سبب ارتفاع امر الله است. هر نفسی الیوم به یک کلمه از کلمات علیاکه از افق قلم اعلیٰ اشراق می‌نماید فائز شود او بکلّ خیر فائز است. از حق می‌طلبیم کلّ را بر حفظ این رتبه و مقام مؤید فرماید اوست قادر و توانا. دوستان آن ارض را تکبیر می‌رسانیم و به استقامت کبری و اعمال طیبّه و اخلاق روحانیّه وصیت می‌نمائیم. البهاء علیک و علی من معک من الذین وفوا بميثاق الله و عهده و کانوا علی یقین مبین.

(۲۹۲) بنام خداوند یکتا

یا ورقتی علیک بهائی و عنایتی، لازال در ساحت مظلوم مذکور بوده
 وهستی حمدکن مقصود عالم را که در بیتی ساکنی که ذکر الهی از
 او مرتفع و به نفسی منسوبی که از اول ایام بذکر حق ناطق و بر خدمت
 امرش قائم. قدر این مقام را بدان جمیع عالم و عباد و اماء مخصوص
 معرفت حق جلّ جلاله از عدم بوجود آمده اند. حال ملک‌های
 عالم بیاد حق به هیاکل و کنائس و مساجد توجّه می نمایند و بکمال
 خضوع و خشوع بذکر و توجّه مشغول معذک از عرف قمیص
 ظهور محرومند و از شاطی بحر قرب و وصال ممنوع و ترا از فضلش هدایت
 فرمود و راه نمود فائز شدی به آنچه که مقصود از آفرینش بوده. قولی الهی
 الهی انا اَمْتُک و ابنة اَمْتُک اشهد بعظمتک و سلطانتک و عزّک
 و قدرتک و کبریاک و بانک انت الله لا اله الا انت. لم تزل
 کنت مهیمناً علی عبادک و اماءک و مقتدرّاً علی من فی ارضک و
 سمائك اسألك برحمتک الّتی سبقت الکائنات و بفضلک الّذی
 احاط بالممکنات و بلئالی بحر علمک و بانوار وجهک بان تجعلنی
 فی کلّ الاحوال مقبلاً الی افقک الاعلی و متمسّکة بحبل عنایتک
 یا مولی الاسماء و فاطر السّماء ثمّ اسألك بان تقدّر لی خیر الآخرة و الاولی
 و ما ینبغی لبحر کریمک و سماء جودک یا من فی قبضتک ازمة المواهب
 و العطایاء. لا اله الا انت الغفور الکریم و الحمد لک اذ انک انت
 مقصود العارفین.

بنام خداوند یکتا (۲۹۳)

یا ورقتی در اراده و مشیت الهی و عنایت ربّانی تفکّر نما چه مقدار از رجال الیوم از عرفان غنی متعال محروم و ممنوعند و تو به عنایتش فائز و به افق اعلی ناظر. اوست مقتدری که آنچه جاری فرماید و امر نماید حق محض بوده و هست از برای احدی مجال لِمَ و بِمَ نبوده و نیست. وصیت می‌نمائیم ترا و جمیع اماء آن ارض را به توجّه و توکل و استقامت. فضل در قبضه قدرت اوست و رحمت به اراده‌اش معلق و منوط. عطا می‌فرماید به هر که اراده نماید. طوبی از برای تو و امثال تو که عرف یوم الله را ادراک نمودید و به حبل فضلش تمسّک جستید. این مقام اعلی را به اسم ابهائش حفظ نمائید. البهاء علیک و علی امائی اللّائی اقبلن و سمعن واجبن نداء الله العلیم الحکیم.

(۲۹۴) بنام خداوند یگانه

وجه قدم از سجن اعظم به احبّایش توجّه نموده ومی نماید. طوبی لمن
 قام علی خدمة الامر و عمل بما امر به فی کتاب الله ربّ العالمین. قد
 سمعنا ندائک واجبتناک بهذا اللّوح لتشکر ربّک الفیاض الکریم.

(۲۹۵) بنام دانای یکتا

امروز جذب احدیت ظاهر نفحات وحی بشانی متضوع که عالم وجود را معطر نموده. یا حزب الله باید بشانی مشاهده شوید که سطوت قوم و ظلم آن نفوس ظالمه شما را محزون ننماید. یک تغییر از عقب موجود و آنست امر محتوم الهی هر نفسی را اخذ نموده و می نماید. و اگر این تغییر که موتش نامیده اند لوجه الله واقع شود هیچ فضلی به آن نرسد و هیچ مقامی به آن برابری ننماید و لکن در صورتی که روح در حین صعود از ما سوی الله فارغ و آزاد باشد. طوبیٰ لک بما فزت فی هذا الحین بهذا اللوح المبین اشکروکن من الحامدین.

(۲۹۶) بنام دوست مہربان

ای کنیز خدا ان شاء اللہ در کلّ احیان بما اُمرت به من لدی الرّحمن
 عامل باشی و به افاق فضلش ناظر از حق استقامت بطلب چه کہ
 شیاطین بکمال مکر در کمین عباد بوده و هستند قولی ان احفظنی یا
 الہی فی ظلّ عنايتک الکبریٰ انّک انت المقتدر العليم الحکیم.

(۲۹۷) بنام دوست یکتا

ای امة الله نامهات لدى المظلوم حاضر ان شاء الله به عنایت الهی و فضل رحمانی لم یزل ولا یزال به افق فضل متوجّه باشی و در ظلّ سدره ساکن لحاظ عنایت الهی به احبّای خود متوجّه و جمیع را وصیّت می فرماید به افعال و اعمال و اقوالی که سبب ارتفاع امر الله شود و نفس عمل شهادت دهد بر تقدیس و تنزیه او از آنچه مخالف است به کتاب الله. فاسألی ربّک بان یوفّق کلّ علی ما یحبّ و یرضی.

(۲۹۸) بنام محبوب عالمیان

یا حبیب الله علیک بهائی، ایام حضور مذکور. حضرت باری جلّ جلاله را بر توحق عظیم است چه که در اوّل ایام شباب ترا تأیید فرمود و به مقام قرب و قدس راه نمود. فضلش احاطه نموده و عنایتش شما را اخذ کرده و از اوهامات حزب قبل مقدّس و منزّه داشته. قل لک الحمد یا الهی بما هدیتنی الی مشرق وحیک و مطلع آیاتک و نورّ قلبی بنور معرفتک و شرفتنی و احضرتنی امام وجهک و اسمعتنی ندائک اسألك ان تجعلنی ثابتاً علی حبّک و راسخاً فی امرک بحیث لاتمنعنی الجنود و لا الصّفوف و لا جبابرة الارض و فراعتها انک انت المقتدر الفضّال. اولیای ان ارض را از قبل مظلوم سلام برسان جناب نور الله علیه بهائی و علی قبل اکبر و جناب محمّد و رفعت و بدیع علیهم سلام الله و عنایته را ذکر می نمائیم و از حق جلّ جلاله از برای هریک برکت و نعمت و صحّت و حفظ و سلامتی و عرفان و ایقان و استقامت می طلبیم انّه علی کلّ شیء قدیر. هر هنگام حکمت اقتضا نماید و وقت امضاء کند و جناب ناظر علیه سلامی و عنایتی مصلحت داند آن جناب مع امتی توجّه نمایند نسأل الله ان یحفظکم و یرزقکم ما قدره لعباده المقرّین انّه هو الفضّال العطوف الامین.

(۲۹۹)

قوله جلّ جلاله

يا ابراهيم، قد حضر اسمك فى هذا المقام الاعلى امام حضور
مولى الورى. ذكرک بذکر انجذبت به افئدة العارفين وانصعق به
العباد الذين نقضوا عهد الله وميثاقه و انكروا حجته الى ان افتوا على
سفك دمه الاقدس الاظهر المنير. كذلك سوّلت لهم انفسهم ألا انهم
من الاخسرین فى كتاب الله مالک هذا المقام العزيز الكريم. يا ابراهيم
هل تقدران تأخذ قدح البيان باسم ربك الرحمن وتشرب بذكري العزيز
البديع. قل يا الهى وسيدي انت اعلم بى منى. اسألك ان تجعلنى
قائماً على خدمتك وناطقاً بثنائك بحيث لا تخوفنى جنود العالم و
لا ظلم فراغة الامم الذين منعوا العباد عن التقرب الى بساط عزك
والورود الى لجة بحر احديتك. اى رب ترى المسكين قام لدى باب
ثروتك والعليل لدى شاطئ بحر شفائك. لم ادريا الهى هل تمنعنى
اعمالى عما ذكرته و هل تؤيدنى على ما اردته بجودك وكرمك و
عزتك يا مقصود العالم احب ان اتوكل عليك فى كل الاحوال و
افوض امرى اليك يا من فى قبضتك زمام المبدء والمآل لا اله الا
انت العزيز المتعال.

(۳۰۰) بسم الله البهيّ الابهى

اَنَا سَمِّينَاكَ اَمِينِ الْبَيَانِ بَيْنَ مَلَأِ الْاَكْوَانِ لَتَفْتَخِرَ بِعَنَايَةِ رَبِّكَ الرَّحْمَنِ
 اِنَّ رَبَّكَ لَهُو الْحَكِيمِ. اِنْ يَا اَمِينِ قُلْ سُبْحَانَكَ اَللّٰهُمَّ يَا اَلْهَمَّ
 لَكَ الْحَمْدُ بِمَا هَدَيْتَنِي اِلَى اَفْقِ اَمْرِكَ بَعْدَ الَّذِى مَنَعَ عَنْهُ عِبَادُكَ وَ
 ادْخَلْتَنِي فِى سَرَادِقِ قَرِيبِكَ وَشَرَّفْتَنِي بِلِقَائِكَ الَّذِى اخَذَ بَابَ السَّجْنِ
 جُنُودَ غَافِلُونَ. اَيُّ رَبِّ وَفَقْنِي عَلَى خِدْمَتِكَ فِى اَيَّامِ الْبَاقِيَةِ اِنَّكَ
 اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْعَلِيمُ.

(۳۰۱) هو الاقدس الاعظم

قد بُدِئتُ بأمر من الله و رجعت اليه. انه هو في الحين يناديك و
 يذكرک في هذا السّجن المبین. هر نفسی اليوم به افق ابھی توجّه نمود
 او به عرفان الله فائز و ازاہل یقین در کتاب مبین مذکور است. طوبی لمن
 فاز بهذا المقام الاعظم الرفیع. تمسّک باحكام الله ثمّ اعمل بما نزل
 فی کتاب الله ربّ العالمین انه ینفعک فی الدّنيا و فی کلّ عالم من
 عوالم ربّک العليم الخبیر.

(۳۰۲) هو الاقدس الاعظم المقتدر العلى العظيم

ان يا قلم الاعلى ان اذكر من صعد الى الذروة العليا. وقل اول عرف
تضوع من قميص رحمة ربك مالک الاسماء عليك يا ايها النجم
المشرق من افق السماء. اشهد ان فيكم لاح الافق الاعلى ونطقت
السدرة المنتهى وظهرت الكلمة العليا والذرة النوراء والنقطة الاولى
الذى به ظهر السر المكنون والرمز المخزون وفصل علم ما كان وما
يكون. وبه سرت نسمة الله فى العالم وتمت الحجة على الامم و
كملت النعمة بما فاحت رائحة البيان فى ذكر الاسم الاعظم. واشهد ان
بكم سجت البحار وجرت الانهار وتورقت الاشجار وظهرت الآثار و
برزت الاسرار و انارت وجوه الابرار. وفيكم ماج بحر العرفان و هاج
عرف الرحمن وفتح باب الجنة التى تطوف حولها الجنان. وفيكم
طلع الفجر الذى به طفئ سراج الاوهام واشرفت شمس الوحي ولاح
قمر الالهام. وبكم فاض بحر الحيوان لحياء من فى الامكان. اشهد
ان فيكم نصبت راية انه لا اله الا انا المهيمن القيوم. وارتفع سرادق
انتى انا الله لا اله الا انا العزيز المحبوب. وتغرد عندليب العرفان فى
ملكوت البيان الملك لله المقتدر العزيز الودود. و انه لهو الكتاب
الاعظم والكلمة العليا والآية الكبرى وبه ظهرت مشية الله النافذة و
قدرته المحيطة وسلطنته الباقية وقوته المهيمنة وانه لهو الوجه الذى
اشرق من افق البقاء بعد فناء الاشياء وبظهوره طلعت حوريات المعانى
من قصور البيان وظهرت الاسرار المودعة فى الفرقان وبه برزت
العلامات وشهدت الحصاة لمتزل الآيات. وانه لهو الذى اذا ظهر مرت

الجبّال ونطقت الاشياء فى ذكر الله ذى العظمة والاجلال. و به توجّه
كلّ فقير الى ملكوت الغناء وكلّ متحيّر الى انوار الهدى وكلّ ظمآن الى
كوثر البقاء اشهد أنّ فيكم ظهر الجمال المعلوم و نطق القائم قبل
القيوم وفكّ الرّحيق المختوم و تحقّق كلّ امر محتوم. و اشهد أنّك
انت الذى كنت موقناً بلقاء ربّك مالک الاسماء و تنوّرت بانوار الله اذ
اشرق النّير الاعظم من افق الزّوراء و هذا مقام ما سبقه اهل الانشاء الّا
من شاء ربّك فاطر السّماء. و انت الذى شربت رحيق الايقان اذ كان
النّاس فى مريّة و شقاق و ادركت لقاء اليوم الذى انزله الرّحمن فى
الفرقان قال و قوله الحق يوم يقوم النّاس لربّ العالمين. طوبى لك بما
وفيت بالميثاق اذ نقضه اهل الآفاق و اقبلت الى الوجه فى حين
ارتعدت فرائص العباد من سطوة اهل النّفاق. طوبى لك ولمن يزورك
بما جرى من القلم الذى به نصب الصّراط و وضع الميزان و ظهرت
السّاعة و نزل البيان.

هو الاعطف

(۳۰۳)

بسم الله الاقدس الامنع. شهد الله انه لا اله الا هو. يحيى ويميت ثم
 يميت ويحيى. انه لهو الناظر فى المنظر الاعلى و الناطق عن لسان
 الابهى بانى انا المعبود فى الآخرة و الاولى و ما منعه الناس عما أمر
 به من لدى الله خالق الاسماء و فاطر الارض و السماء.

(۳۰۴) هو السامع المجیب

یا علی قبل اکبر، جمیع عالم منتظر ظهور مالک قدم بوده اند. بکمال نوحه و ندبه و عجز و ابتهال از غنی متعال ظهور مشرق وحی و مطلع آیاتش را مسألت می نمودند و چون عرصه عالم به انوار نیر اعظم منور گشت کلّ براعراض قیام نمودند. علّت اولی و سبب اعراض، علمای عصر بوده اند. هر هنگام که بحر علم ظاهر و آفتاب جود موجود و ماء ظهور مرتفع کلّ حایل گشتند. و عباد را از مالک ایجاد منع نمودند مع آنکه کلّ از برای عرفان این یوم از عدم بوجود آمدند. طوبی لک بما کسرت اصنام الاوهام و اقبلت الی مشرق الایقان. آنچه بر تو وارد شد بر ما مکرر وارد. اشکر ربّک کما شکرنا بما ورد علینا فی سبیلہ المستقیم و نبأه العظیم. لازال در ساحت اقدس مذکور بوده وهستی از حق می طلبیم ترا تأیید فرماید بر صبر. انّه هو الصّبار و امر الکلّ بالصّبر و هو الامر القدیم. زود است که اهل ظلم و طغیان بر خسارت خود و ربح شما اقرار نمایند اگر بقدر سمّ ابره آگاه شوند کلّ به کلمه تبت الیک یا مقصود العالم ناطق گردند. انّک اذا فزت بکتابی و وجدت منه نفحات عنایتی قل الہی الہی لک الحمد بما عرفتنی اذ غفل عنک عبادک و جعلتنی مقبلاً اذ اعرض عنک اکثر خلقک. اسألك یا مالک الوجود ببحر جودک و سماء کرمک بان تؤیّدنی علی الاستقامة علی امرک وحبّک بحیث لا یمنعنی ظلم فراعنة عبادک و جبابرة خلقک ثمّ قدر لی خیر الآخرة والاوّلی و ما ینفعنی فی کلّ عالم من عوالمک. انّک انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت الغفور

الكريم. قد ذكرک ابو الفضل عليه بهاء ربّه الفضّال ذکرناک بلوح ینادی
 بين الارض و السماء. يا اهل البهاء تالله فزتم بما لا فاز به احد قبلکم
 اعرفوا مقامکم ثمّ انصروا ربکم الرحمن الرحيم. طوبى لسميع سمع و
 لبصير رأى و ويل للمنكرين. انا نذكر ابا الفضل عليه بهائى نشهد انه
 قام لخدمتى و نطق بذكرى و ثنائى و توجه الى وجهى و اقبل الى افقى
 المنير. البهاء المشرق من افق سماء ملکوتى. عليك يا ابا الفضل و عليه
 و على الذين فازوا بهذا الامر الاعظم الارفع الاحکم المتين.

(۳۰۵) هو السّامع المجیب

یا امتی، ندایت را شنیدیم از شطرسجن به تو توجّه نمودیم. چه مقدار از امرای ارض که الیوم از حفیف سدره منتهی و صریر قلم اعلیٰ محرومند و توفائز شدی و به مشرق آیات و مطلع بیّنات و مصدر اوامرو احکام توجّه نمودی. این مقام اعلیٰ و رتبه علیا را از دست مده. در جمیع احوال از غنیّ متعال بکمال عجز و ابتهال حفظ این مقام را مسألت نما چه که ملحدین در کمین بوده و هستند و ناعقین بر مرصّد منتظر. طوبی از برای نفسی که وساوس معرضین او را از حق مبین محروم نساخت. قولی لک الحمد یا الهی بما ایدتنی علی الاقبال الیک از اعرض عنک اکثر خلّک. ای ربّ ترانی مقبلة الیک و متمسّکة بحبلک قدرلی ما ینبغی لسماء جودک و بحر عطائک انک انت المشفق الکریم لا اله الا انت الغفور الّرحیم .

(۳۰۶) هو العزيز السبحان

اسمع نداء من يناديك حين الذى يهب روائح الفراق عن شطر العراق
و تغنى ديك الاشتياق و الموحدون فى حزن عظيم وانك انت
لاتحزن فى شئ فتوكل على الله الملك العزيز القدير. ثم ذكر العباد
باحسن الذكر ثم اجتمعهم على امر ربك وكن من الشاكرين. قل يا
ملاء البيان اسمعوا ندائى فتوكلوا على الله المقتدر المهيمن العزيز.
سيرفع الله امره بالحق وينصر عباده المستضعفين ويظهر النور عن مطلع
القرب و بذلك تنهدم اركان المشركين وانك انت فاطمئن بفضل
ربك ولا تخف من احد ولو يجتمعوا عليك المنافقين لان الله يكفيك
عن دونه وعن كل من فى السموات والارضين.

(۳۰۷) هو المبین العليم الحکیم

قل اللهم يا آلهى اسألك بالذى قبل البلايا فى سبيلك و دعا الكل
الى افقك الاعلى اذ كان مسجوناً بين الاعداء بحيث ما بقى من
الملوك و لا من المملوك الا عرفهم سبيلك و بلغهم سلطنتك و
اقتدارك بان تشربنى فى كل حين ما يجرى من معين قلمك و سماء
بيانك. انا الذى يا الهى قد اقبلت اليك و اعترفت بوحدايتك و
فردانيتك. قدر لى بفضلك و مواهبك ما ينبغى لعلوارتفاعك و سمو
امتناعك انك انت مولى العالمين و محبوب العارفين لا اله الا انت
الغفور الكريم.

(۳۰۸) هو المشرق من افق سماء البرهان

کتاب انزلہ الرحمن لمن توجّه الی الوجه الی أن فاز بما نزل
 فی کتاب اللہ مالک الرقاب. یا زین العابدین، اسمع نداء المظلوم من
 یمین بقعة النوراء فی الفردوس الاعلیٰ انّه لا اله الاّ
 هو الفرد الواحد العزیز الوهاب. انّه مرّة یدکر مقامه بالسّجن الاعظم و
 اخرى بالفردوس الاعلیٰ. لعمر المقصود لا یغفله الفردوس عن ذکره و
 لا یضرّه البلاء فی سبيله. قد حمل من البلیاما لا اطلع به الاّ العلیم
 الخبیر. قد شهد لک لسان عظمتی اذ کان مستویاً علی العرش بتوجّهک
 وحضورک واصغائك نداء اللہ ربّ العالمین. انک اذا
 رجعت الی مقامک ذکر اولیائی من قبلی وبشرهم بعنایتی نسأل اللہ تبارک
 وتعالیٰ ان یؤیّدہم ویقرّبہم الیہ انّه هو المقتدر القدير. یا زین العابدین،
 به لسان پارسی ندای الهی را بشنو؛ امروز باید دوستان طراً به اخلاق و
 اعمالی کہ سبب ارتفاع کلمة اللہ وابقاء نفوس است مشغول گردند.
 رایت اخلاق مرضیه از هر رایتی سبقت گرفته و علم اعمال طیّبه مقامش از
 جمیع اعلیٰ و اقدم بوده و هست. بگو ای دوستان لعمر اللہ جدال منع
 شده و نزاع و فساد و سفک دماء و اعمال خبیثه کلّ نهی شده نهیاً
 عظیماً فی کتابه العظیم. بلی از قبل بعضی از بیانات نظر به طغیان حزب
 شیعه از قلم مطلع نور احدیّه نازل شده مثل آنکه در یک مقام فرموده قد
 طالت الاعناق بالثّفاق این اسیاف انتقامک یا قهّار العالمین. مقصود
 از این امثال این عبارات اظهار کثرت خباثت معرضین و منکرین بوده.
 ظلم معتدین به مقامی رسیده کہ کلّ دیده و شنیده اند. باری قسم

به آفتاب حقیقت که از افق سماء سجن اعظم مشرق و ظاهراست ابداً ارادهٔ جمال قدم نزاع و جدال و مایتکدر به القلوب نبوده و نیست. به الواح رجوع نمائید می فرماید "عاشروا مع الادیان بالروح والریحان" و مقصود از این ظهور آنکه نار بغضاء که در افتد و قلوب ادیان مشتعل است بکوشریان نصیح ربّانی و وعظ سبحانی اطفاء پذیرد و خاموش شود و ساکن گردد. در این سنه که هزار و سیصد و شش است به خطّ مظلوم امرنازل و در آن این کلمهٔ علیا از قلم اعلیٰ اشراق نموده اذکروا العباد بالخیر و لاتذکروهم بالسوء و بمایتکدر به انفسهم. ذکر سوء هم در این سنه نهی شده چه که لسان برای ذکر حقّ است حیف است به غیبت بیالاید و یا به کلماتی تکلم نماید که سبب حزن عباد و تکدر است. معاشرت با جمیع احزاب را اذن دادیم مگر نفوسی که رایحهٔ بغضاء در امر الله مولی الوری از ایشان بیابید. از امثال آن نفوس احتراز لازم امرأ من لدی الله ربّ العرش العظیم .

(۳۰۹) هو المشرق من افق البيان بالذكر والتبيان

الحمد لله الذى اظهر ما هو المستور بقدرته المهيمنة على الاسماء و ابرز ما هو المسطور من قلمه الاعلى فى صُحُف الانشاء الذى باسمه زينت اللوح و اهتزت الاشياء و به عتقت الرقاب و اتى الوهاب فى ظلل السحاب انه لهو الذى بظهوره فاحت نفحات الرحمن فى الامكان و اذا استوى على العرش بالعظمة و السلطان اذاً غنت حمامة الامر على غصن البقاء و هدر طير الوفاء على افنان سدره المنتهى و عندليب البيان على اوراق شجرة الطوبى و عن ورائها لسان العظمة بين الارض و السماء لعمرى قد ظهر ما هو المكنون و اشرق من افق الابداع ما هو المخزون هلموا و تعالوا يا ملاء الاسماء ثم اسرعوا و تقربوا يا ملاء الاعلى هلموا و تهولوا يا اهل الانشاء ان استمعوا يا اهل الارض ندائى الاحلى مرة اخرى و لاتحرموا انفسكم عما قدّر لكم فى ملكوتى الاعلى ان انظروا ثم تفهّموا ان بيدي اليمنى صحيفتى الحمراء و فى اليسرى رحيقى الاصفى الذى فكّ ختمه باسمى الابهى. تالله به ماج البحر الاعظم و مرّت الجبال و اخذت الزلازل قبائل الارض فى الاقطار و به انفطرت سماء الاوهام و انشقت اراضى قلوب الذين كفروا بالمبدء و المأب. و الحمد لله الذى اسمع احبائه حفيف افنانه على السدرة التى احاطت ظلالها الآفاق. تبارك و تعالى من اسمعهم ندائه و دعاهم بنفسه لنفسه و عرفهم جماله و طيرهم فى هوائه و علمهم صراطه و الهمهم ذكره و ثنائه و اشرح صدورهم لبيانه و قلوبهم لاستوائه و رزقهم رحيق وحيه و كوثر الهامه و انطقهم بكلماته انه لهو الفرد الذى

لَا يَضُرُّهُ هَمْزَاتُ الْمُشْرِكِينَ وَالْوَاحِدَ الَّذِي لَا يَمْنَعُهُ شَرُّكَ الشَّيَاطِينِ أَنَّهُ
 لَهُوَ الْحَاكِمُ عَلَى مَا يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلَهُمُ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ. قَدْ
 فَازَ الْخَادِمُ بِرَشْحَاتِ قَلَمِكُمُ الَّتِي تَرَشَّحْتَ مِنْ بِحَرْبِكُمْ مَحْبُوبِنَا
 وَمَحْبُوبِكُمْ وَمَقْصُودِنَا وَمَقْصُودَ الْعَالَمِينَ. فَلَمَّا اخَذَنِي سَكْرُ كُوثَرٍ وَدَكَمٍ
 وَاهْتَزَنِي نَفْحَاتِ ذِكْرِكُمْ وَكُنْتُ أَكْرُرُ قِرَاءَةَ كِتَابِكُمْ إِذَا أُمِرْتُ بِالصُّعُودِ
 إِلَى مَقَرِّ الْمَقْصُودِ. فَلَمَّا حَضَرْتُ عَرَضْتُ. إِذَا تَحَرَّكَ مَلَكُوتُ الْبَيَانِ وَ
 نَطَقَ لِسَانُ الْعِظَمَةِ بِمَا لَا يَحْمِلُهُ أَهْلُ الْإِمْكَانِ إِلَّا مِنْ شَاءِ مَشِيئَتِهِ الْتَأْفِذَةِ
 وَارَادَتِهِ الْمَهِيمَةِ. لِعَمْرَ اللَّهِ قَدْ شَرِبْتُ مِنْ بَحْرِ الْعَطَاءِ مَا لَا أَقْدِرُ أَنْ أَذْكُرَهُ
 وَلَا الْأَقْلَامُ تَقْدِرُ أَنْ تَقُومَ بِوَصْفِهِ وَلَا اللِّسَانُ بِذِكْرِهِ وَشَكَرْتُ اللَّهَ عَلَى
 أَنْ رَأَيْتُ وَجْهَ الْمَحْبُوبِ مُتَوَجِّهًا إِلَى أَفْنَانِهِ الَّذِينَ فَازُوا بِالْفَيْضِ الْأَعْظَمِ
 فِي أَيَّامِهِ أَنَّهُ لَهُوَ الْمَهِيمُنُ الْبَصِيرُ السَّمِيعُ. كَيْنُونَتِي وَمَالِي لِحَبِّكَمُ
 الْفِدَاءِ. دَسْتُخْطُ عَالِي كِهَ بِاسْمِ إِيْنِ فَانِي مَرْقُومُ بُوْدِ مُدْهَبِ هُمُومِ وَ
 مَطْفِئِ نَارِ غُمُومِ كُشْتِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ سُلْسِيلِ فَرْحِ بَخْشِيدِ وَكُوثَرِ بَهْجَتِ
 بَخْشُودِ وَلِهَ الْحَمْدُ فِي كُلِّ الْإِحْوَالِ. سَهَ دَسْتُخْطُ أَزْآنِ حَضْرَتِ رَسِيدِ
 وَ لَكِنْ چُونِ بَرِ حَسَبِ ظَاهِرِ فَقْرَاتِي كِهَ بَايْدِ جَوَابِ آنِ مَعْرُوضِ شُودِ
 مَعْلُومِ نَبُودِ لَذَا تَأْخِيرِ افْتَادِ وَالْأَ چُگُونِهَ مِی شُودِ إِيْنِ عِبْدِ عَلِی قَدْرِ وَسَعِهَ
 تَعْطِيلِ نَمَايْدِ وَیَا اِهْمَالِ رُودِ. دَرِ جَمِیعِ اِحْوَالِ اَزِ حَقِّ سَائِلِ وَآمَلَمُ كِهَ
 إِيْنِ عِبْدِ رَا مَوْقُوقِ نَمَايْدِ بَرِ اِظْهَارِ آنْچِهَ سَبَبِ سُرُورِ قَلْبِ مَنِیرِ اسْتِ. دَرِ
 إِيْنِ حَیْنِ كِهَ إِيْنِ عِبْدِ مَشْغُولِ بِهَ إِيْنِ عَرِیْضِهَ شُدِ مَجْدِّدًا دَسْتُخْطَیْ آنِ
 حَضْرَتِ رَا مَلَا حِظَهَ نَمُودِهَ كِهَ فَقْرَاتِ مَرْقُومِهَ رَا جَوَابِ مَعْرُوضِ دَارْدِ.
 بَعْدِ اَزِ زِیَارَتِ دَسْتُخْطِ أَوَّلِ وَ قِرَائَتِ مَنَاجَاتِ مَذْكُورِهَ دَرِ آنِ مَرَّةٍ اُخْرَى
 اخَذْتِهَ وَ قَصْدَتِ بِهَ الْمَقْصِدِ الْإِقْصَى وَ الْإِفْقِ الْإَعْلَى وَ عَرَضْتِهَ تَلْقَاءِ

الوجه مرّة بعد اولیٰ اذاً نطق لسان الله مالک الاخرة و الاولیٰ قال عزّ اعزازه و عمّ افضاله. یا افنانی انا سمعنا حفيفک و ندائك و رأينا تشبّثک و تمسّکک و اقبالک و عرفنا ما انت عليه فی محبة مولاک الّذی نفی مرّة بعد مرّة و سجن کرّة بعد کرّة فی سبیل الله ربّ العالمین. انا نفتخر بما ورد علینا من الاعداء و به ارتفع امر الله العلیم الخبیر. انا سمینا هذا السّجن بالسّجن الاعظم ینبغی لكلّ نفس ان یتفکّر فیہ و ما سُمی به من لدی العزیز الحکیم. انا ذکرناک من قبل من قلمی الاعلیٰ و توجّهنا الیک فی هذا الحین من هذا المقام الکریم. قد کنت تحت لحاظ عنایتة ربّک و یکبّر علیک المظلوم من هذا المقرّ المنیع. هنیئاً لک بما اخذت رحیق البیان من ید عطاء ربّک الرّحمن و فرت بما منع عنه اکثر الخلق یشهد بذلك لسان العظمة فی هذا الکتاب المبین. انا سمعنا ندائك الّذی ارتفع فی ایام ربّک و عرفنا ما ناجیت به الله الملک الحقّ المبین. نسأله بان یؤیّدک فی کلّ الاحوال و ینزل علیک من سماء الفضل ما ینبغی لرحمته الّتی سبقت العالم و لکرمه الّذی احاط السّموات و الارضین انتهى. الحمد لله بحر عنایت مّوّج و شمس فضل مشرق و سماء رحمت مرتفع از آیات منزله از سماء مشیت الهیة عنایات لایتناهیة اش ظاهر و مشهود است. طوبی لشمّ وجد عرفها و لقم شرب عذبتها و لقلب عرف مقامها و لجسد اهترّ من نفحاتها. فی الحقیقة از برای هر عضوی از اعضا رزقی مقدّر است یا حبّذا النعمة الّتی قدّرت لارواح المخلصین و هی آیات الله و کلماته و بیان الله و برهانه. از حقّ جلّ جلاله می طلبم که اهل عالم را از نفحات قمیص اسم اعظم محروم نفرماید انه لهو السّامع المجیب. و اینکه وقایع

ارض اقدس وحالات طائفین حول عرش را استفسار فرموده بودند در ایّامی که قشلهٔ عسکریّه مقرر عرش واقع بود لوحی از افق اراده مُشرق و در آن لوح طائفین را سه قسم ذکر فرموده اند بعضی به افق اعلیٰ ناظر و از کوثر ابھی مرزوق و ایشان نفوسی هستند که فی الحقیقه لایسبقونه بالقول و هم بامرہ یعملون طوبیٰ لهم و لهم حسن المبدء و المآب، و قسمی دون این مقام و برخی یعلو مرّة و یسفل اخری کذلک نزل بالحقّ تنزیلاً من لدی الله المنزل العليم. حال الحمد لله به نعمت باقیّه دائمه که لقای محبوب عالمیان است کلّ مشرفّ و متنعمند. از حق می طلیم که جمیع طائفین ساکنین این ارض را مؤید فرماید بر امری که لایق این یوم است. جمیع احباب در سنین معدودات در کمال راحت و نعمت بودند الی ان اظلم افق الامانة تفصیل این مقام جایز نه. آیاتی به یکی از احبّا که در اراضی عثمانیّه ساکن است نازل بعض از آن آیات منزله عرض می شود و از آن ظاهر می گردد آنچه بر محبوب عالم وارد شده هذا ما نطق به لسان المحبوب: طیبی طیبی قد ارتفع ندائك الی ان تشرف بأذن ربک العليم. قد حضر العبد الحاضر و عرض لدی الوجه ما دعوت به الله ربّ العالمین. طوبی للسان نطق بالحقّ و لعین رأت افقی المنیر. طوبی لعین بکت لمصائبی و لقلوب حنّ لبلائی العظیم. لعمری لو اکشف الغطاء لیرتفع نحب البكاء بین السموات و الارضین. کم من عمل به ذاب قلبی ولكن سترته باسمی الستار الکریم. کم من فعل به ناح قلبی و قلمی و حفظته علی شأن ما اطلع به احد من العالمین. کم من بلاء اخذنی و کم من مصائب احاطتنی فی هذا السّجن العظیم و اسمی الغفور منعنی عن ذکرها و

اسمى الرَّحيم اخذ ذیلی و قال اَنْک انت ارحم الرَّاحمین. کذلک نطق لسانی لتطلع بما ورد علی المظلوم فی هذا المقام البعید انتهی. امورات واقعه در این ارض جمیع از قبل در الواح آلهیه مذکور است. چنانچه در اوّل ورود این سجن را به سجن اعظم نامیدند و فرمودند بعد سرّ این ظاهر خواهد شد. قسم به آفتاب افق معانی بشأنی امرالله در این ارض مرتفع شد که احدی از عهده ذکر علی ما ینبغی بر نخواهد آمد. و باب سجن مفتوح مع آنکه در اصل فرمان دولت که عبدالعزیز صادر نموده بود این فقره بوده که احدی را نگذارند نزدیک شود حتّی دلاک را بجهه حلق رأس و غیره نگذارند بدون ضابطیه ملاقات نماید. معذلک باب سجن به شأنی مفتوح شد که اصحاب بهر دیار که اراده می نمودند من غیر سؤال و جواب سفر می کردند و این قدرت کبری و سلطنت عظمی من غیر اسباب ظاهر شد چه که هرگز گمان نمی رفت که آن شدتها و سختیها زایل شود. نشهد أنّه لهوالمقتدر علی مایشاء لا اله الاّ هو القادر الحاکم العزیز الحکیم. عباد غافل در قدرت و قوّت الهی تفکّر نمی نمایند. در هر حین آیات ظاهر و بینات باهر معذلک به شعور نیامده و سر از نوم غفلت بر نداشته اند. سورۀ مبارکه رئیس اگر بنظر آن حضرت رسیده بر مراتب غفلت عباد مطلع شده اند قد صدق الله العلیّ العظیم. جمیع آنچه در این دو سنه واقع شده در آن لوح امنع اقدس مذکور و مسطور است قد ظهر ما وعد به فی الکتاب و ینظر ما لایدرکه الیوم احد من العباد. فی الحقیقه غلبات ذوق و جذبات شوق این عبد خدمت آن حضرت سبب تطویل این عریضه شده و لکن در هر حال امید عفو است. و اینکه درباره وجه ارض

خا مرقوم فرموده بودند این فقره نهی شده و از قلم اعلیٰ حکم آن از قبل نازل و ارسال شد. در این مقام خادم فانی لازم دانسته مجملی از این امور عرض نماید تا آن حضرت مطلع باشند. دوسنه می‌شود که این ارض یوماً فیوماً قیمت اشیاء برترقی است. و همچنین بعضی از طائفین مبالغی کلّی از مال ناس اخذ نمودند و بهادای آن نپرداختند و اظهار نمودند که مال بکلّی تلف شده و دراهم معدوده لایسمنه لایغنیه که دولت به بعضی از اسرا می‌داد آنهم نظر به حروب واقعه بین دولّین تنزل نموده چه که قائمه می‌دهند ثلث آنچه می‌دادند عاید می‌شود. بعضی از دوستان این شدائد و سختیهای وارده را برسبیل اخبار خدمت جناب اسم ۶۶ حا علیه من کلّ بهاء ابهاه نوشتند و ایشان هم نظر به اشتعالشان به نار محبّت الهی همچه مصلحت دانستند که دوستان را اخبار نمایند. علم الله انه ما اراد من ذلک الا اظهار ما هو علیه فی حبّ الله وامره. وبعد تفصیل را به این بنده نوشتند بعد از عرض به ساحت اقدس فرمودند بنویس باسم حا به ارض خا احدی توجّه نماید و تفصیل این ارض را هم به آن دیار ذکر نمایند. لذا این عبد مکتوبی خدمت ایشان معروض داشت و در آن مکتوب از سماء مشیت آیات محکمه منیعه نازل صورت آن مکتوب خدمت آن حضرت عرض می‌شود لتطالعوا بما اشرق من افق ارادة ربنا المقتدر القدیر.

هوالمقتدر علی مایشاء بقوله کن فیکن

انّ الخادم الفانی یصیح امام وجه العالم و یذکر ما فاز به اُذنه باصغاء ما تکلم به لسان العظمة و الاجلال قال و قوله الحق: تالله قد اظلم الامانة و تغیر وجه الصداقة و تغیر ذیل الوفاء بین الارض والسماء

وظهر ما لا ينبغي لامر الله وایامه وعظمته واجلاله فی هذه الارض التي سميت بالبقة الحمراء بين ملاء الاسماء و بسماء هذه السماء من قلمي الاعلى انتهى. نسأله تعالى بان يصلح ما فرطنا فی جنبه و يكفر عنا ما عملنا فی جواره و يقدر لنا العدل و ما يرتفع به امره و سلطانه بين العباد. يا محبوب فؤادی و لو انّ الاحزان اخذت مواقعها و تكدرت بما ورد فی ارض السّجن قلوب الاصفياء فی ديار الله و بلاده و لكن نشكر المحبوب بان يكون العالم مشرفا بالفرح الاعظم و انه لهو المستوى على العرش امام وجه الامم لا اله الا هو العزيز الوهاب. هذه عريضة من الفاني الى من اشرق من افق الصاد لحب الله مولينا و مولی المخلصين و اخبره بما امرني به جمال القدم في هذا المقام. قال و قوله الاحلى يا اسمی الحاء ليس لاحد ان يتوجّه الى ارض الخاء و يخبر اهلها من امورات المحدثّة فی هذه الارض البيضاء التي تنطق ذراتها انه لا اله الا هو العزيز الودود انتهى. حسب الامر فرمودند به آنحضرت اخبار دهم که احدى مخصوص امور حادثه به ارض خا توجّه ننماید و اگر کسی توجّه نموده و یا چیزی اخذ کرده باشد لیرسله الى شطر المقصود البته به صاحبش ردّ ننماید. و همچنین خود آن شخص ترک عزیمت کند و مراجعت نماید هذا ما حکم به محبوب العالمین. و آنچه در ارض طا و کاف داده اند اگر ارسال داشته اند قد قضی الامر و الا نزد آن حضرت باشد و اسامی آن نفوس را به ساحت اقدس ارسال فرمایند انه لهو الحاكم على ما يشاء لا اله الا هو العزيز الحكيم. نظر به این حکم محکم که از مصدر امر جاری شده اگر آنچه اخذ شده ردّ نموده اند قد عملوا بما أمروا به من لدى الله و اگر تاحال باقی مانده حسب الحكم باید

به فقرای ارض خا داده شود. اَنَّهُ لَا یُضِیْعُ اَجْرَ مَنْ اَنْفَقَ فِی سَبِیْلِهِ اَنَّهُ لَهْوُ الْمَعْطٰی الْمُنْفَقِ الْمُقْتَدِرُ الْكَرِیْمُ. و صورت آن اسامی که باید آن وجه به ایشان برسد جناب نبیل قبل علی من اهل قائن حسب الامر ارسال می دارند واللّٰه ولىّ المحسنین. آنچه از مصدر امر در این سنه صادر شد این بود که فرمودند اگر نفسی بخواهد بکمال میل و رضا حقوق الله را ادا نماید امنای بلاد اخذ نمایند و معروض دارند و تا این سنه مع آنکه حکم حقوق در کتاب الله بنصّ صریح نازل بود کلمه از لسان مبارک در این باب اصغاء نشد و لکن این سنه قضی ما قضی اَنَّهُ لَهْوُ الْمُقْضٰی الْعَلِیْمُ. دیگر استدعای این عبد خدمت آن حضرت آنکه به هریک از شاربان رحیق محبّت الهی که خدمت آن حضرت مشرف می شوند و مصلحت بدانند ذکر فنا و نیستی این خادم را مذکور دارند. و عرض دیگر خدمت افنان سدره روحی لهم الفداء عرض خلوص و نیستی بحت معلّق به عنایت و الطاف آن حضرت است. مخصوص حضرت میم و ها علیه من کلّ بهاء ابهه که ذکر ایشان در دستخط آن حضرت بود جوهر البهاء والذکر علی حضرتک وعلیهم و علی الذین تشبّثوا بذیل الله المقدّس المطهر العزیز المنیر والحمد لله المقتدر العزیز الحکیم. مجدّداً عرض می شود درباره مبلغی که خبر آن از ارض خا رسید و آن حضرت قبل از ایصال و استفسار حواله فرموده اند در ساحت اقدس عرض شد متبسّماً فرمودند ایشان نفع آنرا هم بر او افزوده اند. اَنَا قَبْلُنَا كُلّ مَا عَمِلَ فِی سَبِیْلِ اللهِ اَنَّهُ قَدْ عَمِلَ بِمَا یَنْبَغِیْ لَهُ و اَنَا قَبْلُنَا ضَعْفَ مَا عَمِلَ فِی حَبِّ اللهِ و لکن آن مبلغ باید موافق امر

مذکور عمل شود یعنی در ارض خا مطابق سیاهه مرسوله نبیل قبل علی
قسمت شود. خ ا د م فی ۹ ذی حجه سنه ۹۵

(۳۱۰) هو المعزى العليم الحكيم

شهد الله أنه لا اله الا هو المهيمن القيوم. شهد الله أنه لا اله الا هو الباقي الدائم العزيز المشهود. شهد الله أنه لا اله الا هو يفعل ما يشاء بسلطان من عنده أنه لهو العزيز المحبوب. يا افنانى انّ القلم الاعلى يعزّزكم بهذا الذكر الذى به بدّل الله الحزن بالفرح الاكبر لا اله الا هو العزيز الودود. لاتحزنوا عمّا ورد عليكم انّ الذى صعد أنه اليوم فى مقعد الصدق عند مليك الغيب و الشهود. هذه كلمة لاتعادلها خزائن الارض كلّها ولكنّ الناس اكثرهم لايفقهون. انتم لله ثمّ اليه ترجعون نسأل الله ان يظهر منكم ما يفرح به قلب العالم ويستقيظ به اهل الرقود. انّ الذى غرب أنه اشرق من افقى العزيز الممنوع. قد غرب نجم العرفان من سماء ظاهرى وطلع من افق سماء اسمى الباطن المكنون. لعمر الله أنه لبالمنظر الابهى و المقام الاعلى. قدشهد بذلك من عنده علم ما كان وما يكون. لوعرف الوجود لناح لبُعدّه عن هذاالمقام المحمود. قد نزل له من سماء البيان ما هلّل به الملائكة وكبّر به الرّوح كلّ ذلك من فضل الله عليه وعليكم أنه لهو الفضّال العطوف. ان احفظوا النّاس من وساوس الذين اخذوا الاوهام و نبذوا عن ورائهم ما نزل فى لوحى المحفوظ. لانّ النّاعق نعق و سوف ينق أنّه لهو الحق علّام الغيوب. البهاء عليكم و على الذين يسمعون قولكم فى هذا الامر المحتوم.

(۳۱۱) هوالمهيمن على من فى ملكوت الامر والخلق

قل اللهم يا الهى لك الحمد بما ريتنى جمالک و شرفتنى بلقائک و
 اسمعتنى ندائک و طيرتنى فى هواء قريبک و رفعتنى الى مقام وجدت
 نفحات فردوسک الاعلى و فوحات جنّتک العليا. اسألك يا مالک
 القدم و مربى العالم بان تسقینى رحيق المکرمة بايادى عطائک و کوثر
 العناية بانامل الطافک. اى ربّ کما ايدتنى على ماتحبّ فاحفظنى کما
 تحبّ بفضلک واحسانک و عظمتک و سلطانک. ثمّ اکتب لى
 خيرا لآخرة والاولى و التوجّه فى کلّ الاحوال الى افقک الاعلى. انک
 انت المقتدر المتعالى العليم الحكيم.

(۳۱۲)

هوالمنادی

یا افنانی، علیک بهائی و عنایتی نامه جناب افنان ت ق علیه بهائی
و عنایتی که به آن جناب ارسال داشت عبد حاضر تلقاء وجه مظلوم
قرائت نمود. از ذکرش باب عنایت مفتوح و از حنین فؤادش بحر
رحمت مواج. از آفاق کلماتش انوار نیر محبت الهی ساطع و از قلب
هر حرفی از حروفاتش نار اشتیاق مشتعل. نامه ایشان صحیفه ثنا بود
و کتاب وفا. سدره وفا را اثمار جنیه بوده و هست. انّها تظهر بعناية الله ربّ
العالمین. لعمر الله بحضور نامه قدر الله له فی الصّحیفه الحمراء من قلمه
الاعلیٰ ما لا اطلع به احد الا نفسه. و از برای توجّهشان بشطر مقصود
بر حسب ظاهر دو مانع موجود چه اگر از حاکم جدید احتراز نماید
احداث کدورت خواهد شد و اگر کما فی السّابق مشغول گردد
از حضور ممنوع و لکن حق شاهد و ذرات گواه مخصوص او اجر لقاء در
کتاب نازل و بارادة الله ثابت و باقی. له ان یفرح بهذا الذکر المبین. اذن
توجّه داشته و دارند هر هنگام و وقت اقتضاء نماید و حکمت اذن دهد
توجّه نمایند. نسأل الله تعالی ان یؤیّده علی ما یحبّ و یرضی و یمدّه
بجنود الغیب و الشّهاده و یقرّبه الیه فی کلّ الاحوال انّه هو الغنیّ
المتعال. البهاء من لدنّا علیه و علی من معه و یحبّه و یسمع قوله فی
هذا الامر المبین.

(۳۱۳) هو الناطق بالحق

كتاب انزله الرحمن لمن اقبل وسمع وقال بلى يا مقصود من فى السموات و الارضين. انا الذى اخذتك رباً لنفسى و تركت ملّة قوم لا يؤمنون بك و بآياتك كذلك قضى الامر من قلمى الاعلى فى هذا الحين. تبارك الذى ظهر و اظهر ما اراد و انطق الاشياء على انه لا اله الا هو الفرد الخبير. قل يا قوم قد اتى من كان موعوداً فى كتب الله و مستوراً عن العباد. كذلك نطق لسان العظمة اذ كان يمشى فى مقامه المقدس المنير. هذا يوم فيه ظهرت اللآلى المكنونة فى اصداف عمّان الله ربّ العالمين. طوبى لمن سمع النداء و اقبل وقال لك الحمد يا مقصود العارفين قد نزلت الآيات و ظهرت البيّنات و النّاس فى حجاب مبين. نعيماً لبعدا قبل و فاز و ويلٌ للغافلين. قل يا قوم انصفوا فيما ظهر بالحق و لا تكونوا من الذين انكروا حجة الله و برهانه و ارتكبوا ما ناح به سكّان الفردوس و الذين طافوا العرش فى كلّ بكور و اصيل. اذا اخذك جذب النداء و لّ وجهك شطر كعبة الله المهيمن القيوم و قل لك الحمد يا مولى العالم و لك البهاء يا مقصود الامم بما ذكرتنى فى السّجن اذ كنت بين ايدى الذين كفروا بيوم الدين اسألك بحفيف سدرة المنتهى و انوار عرشك يا مولى الورى بان تجعلنى من الذين انفقوا و ارواحهم و ما عندهم فى سبيلك. اى ربّ ترى الدليل قصد خباء عزّك و الظمآن كوثر بيانك اسألك ان لاتخيّب عمّا اراد من بحر جودك و سماء فضلک. انك انت الله المقتدر العزيز الكريم.

(۳۱۴) هو الله تعالى شأنه القدرة والاستجلال

ان يا رحيم تالله قد بقيت وحيداً ثم فريداً و اذاً اكون في فم الثعبان و يشهد بذلك لسان الرحمن ان انت بذلك عليماً. و ورد على في كل حين ما اصفرت عنه وجوه المقرّبين ولو اريد ان اذكره لن يجرى من القلم و كان الله على ما اقول شهيداً. و انك انت فاستقم على حبك مولاك بحيث لا يزلك وساوس الشيطان لانه قد ظهر بجنود الشرك و كذلك كان الامر في الواح القضاء من قلم الامضاء مسطوراً. قم على الامر باذن من لدنا ثم انقطع عن العالمين جميعاً.

(۳۱۵) هو الشاهد العليم

شهد الله أنه لا اله الا هو والذي اتى بالحق أنه هو الموعود المذكور في كتب القبل. طوبى لمن اقبل اليه وويل للمعرضين. قد حضر كتابك و عرضه العبد الحاضر اجبتك بهذا اللوح المبين خذ اللوح بقوة من عندنا وقدرة من لدنا ان ربك لهو المقتدر الحكيم. اياك ان تحزنك شئون العالم او تمنعك عن الذي ينطق بالحق في السجن الاعظم أنه لا اله الا هو العزيز العظيم. توكل على الله في كل الامور أنه مع الذين اقبلوا اليه بوجه نوره و اجابوا اذ ارتفع النداء في يوم فيه اضطربت افئدة العلماء الآمن شاء الله رب العالمين. كذلك انزلنا الآيات و ارسلناها اليك لتفرح وتكون من الشاكرين.

(۳۱۶) هو السامع المقتدر العليم الحكيم

يا صادق، اسمع النداء انه يهديك ويقربك ويسمعك ما ارتفع من هذا المقام الاعلى الذى سمى بكل الاسماء ان ربك هو المشفق الكريم. قد ذكرناك من قبل بما ماج بحر عناية ربك الرحيم ونذكرك فى هذا الحين ليجعلك طائراً باجنحة الايقان فى هواء محبة ربك الرحمن الذى به نصب الميزان ونطقت الاشياء الملك لله رب العالمين. طوبى لك المنى سمى بمحمد فى كتاب الله العزيز الحميد. انه اتخذ فى ظل قباب عظمة ربه مقاماً لنفسه يشهد بذلك من عنده كتاب مبين. انه ذكرك مرة بعد مرة وانزلنا لك ما سرت به نسمة البيان على الامكان. طوبى للفائزين وويل للغالين. و نذكر اخاك الذى سمى بابى الحسن ونذكره بآياتى ونبشره بفضلى الذى احاط من فى السموات والارضين. اذا فزت برحيق بيانى و ما جرى من قلمى قل الهى الهى لك الحمد بما نورتنى بنور عرفانك وزيتتنى بطراز الايقان فى امرك اسالك يا مولى العالم بانبيائك واصفيائك و مشارق وحيك و مطالع الهامك بان تقدر لى ما يجذبنى اليك فى كل الاحوال انك انت الغنى المتعال. ايرب انا عبدك و ابن عبدك اسالك بان تؤيدنى على ما امرتنى به فى كتبك والواحك انك انت المقتدر العليم الحكيم. ونذكر من سمى بحيدر من شطر منظرى الانور ليقربه الى الله الفرد الواحد السميع البصير. اشكر ربك بما ذكرك بآيات يجد منها المقربون عرف العناية و اللطاف بدوام ملكوت الله العزيز العظيم. اذا اخذك سكر رحيق بيانى قل الهى الهى ايدنى على

ما تحبّ و ترضی ثمّ اجعلنی منقطعاً عن ارادتی متمسّكاً بارادتك
 اشهد انک خلقتنی لعرفانک فی ایامک وایدتنی علیہ ببجودک و
 کرمک اسألك بان تفتح علی وجهی ابواب فضلك و رحمتک و
 عطائك انک انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت الغفور الرحیم.

(۳۱۷) هو الشاهد الخبير

شهد الله أنه لا اله الا هو والذي اتى من مشرق الاقترار أنه هو الممكنون
 فى العلم و المسطور فى اللوح و المذكور فى كتب القبل من لدى الله
 رب العالمين. يرفع من يشاء فضلاً من عنده و هو المقتدر القدير. لم
 تمنعه ضوضاء الاحزاب قد ظهر و اظهر ما اراد بسلطان لا يقوم معه من
 فى السموات و الارضين. انا سمعنا ندائك ذكرناك بهذا اللوح
 المبين. قل لك الحمد يا الهى و لك الثناء يا مقصودى بما عرفتنى
 مشرق ظهورك و مطلع اوامرک و مصدر احكامک اسألك باوليائك
 الذين انفقوا ما عندهم لاعلاء امرک و مامنتهم حوادث العالم عن
 التقرب الى اسمک الاعظم بان تجعلنى خادماً لامرک و راسخاً فى
 حبك و ثابتاً فى ودك. انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت
 الغفور الرحيم.

(۳۱۸) هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان

كتاب من لدى المظلوم لمن فاز بذكر الله وثنائه والاقبال الى افقه اذ اعرض عنه اكثر العباد. اسمع النداء من سدره المنتهى فى البقعة البيضاء الموسومة بعكا انه لا اله الا هو الفرد الواحد العزيز العلام. انا ذكرناك من قبل فى حين حضر نظمك تلقاء الوجه بذكر خضعت له الاذكار و فى هذا الحين اذ حضر اسمك لدى المظلوم لتشكر مولى الانام. طوبى للسان نطق بثناء الله رب الارباب. انك اذا فرت باللوح و اثر قلمى الاعلى قم من مقامك مقبلاً الى الله و قل الهى الهى اسالك بعرف قميصك و موطأ قدميك و بافق منه اشرق نير ظهورك و باسمك الذى سخرت به المدن والديار بان تؤيدنى فى كل الاحوال على ذكرك و ثنائك والاستقامة على امرك. اى رب ترانى منتظراً بدائع فضلك و ظهورات رحمتك. اسالك بان تكتب لى خير ما عندك انك انت الذى لاتعجزك شئون عبادك ولا تمنعك قدرة اعدائك ولا تضعفك سطوة جهلاء خلقك تفعل ما تشاء بجنود العدل و الانصاف و تحكم ما تريد انك انت المقتدر المهيمن فى المبدء والمآب.

(۳۱۹) هو المهيمن على من فى الارض و السماء

امروز لئالی بحریان مقصود عالمیان بر هیأت کلمات درالواح از قلم اعلیٰ ظاهر. مائدهٔ عرفان درکَلّ احیان از سماء مشیت الهی نازل. سبحان الله مع آنکه آیات جمیع جهات را احاطه نموده و بیّنات امام وجوه ظاهر و مشهود. عباد بی انصاف مقام شکر، شکایت آغاز نمودند و مقام اقبال، اعراض و مقام اقرار، انکار. نشهد انّهم نقضوا عهد الله و میثاقه و انکروا حجّته و برهانه. کذلک سولت لهم انفسهم نشهد انّهم من الاخسرین فی کتاب الله مالک يوم الدین. انّک اذا سمعت ندائی و فزت بآیاتی قل سبحانک اللهم یا الهی و سبحانک اللهم یا مقصودی ترانی معرضاً عن دونک و مقبلاً الى ساحة عزّک و متمسکاً باسمک القيوم الذى به فتح ختم رحيقک المختوم، بان تجعلنى من الذين ما منعهم صفوف الظلم عن التوجّه الى انوار عدلک و ما حجبتهم حجابات اهل الضلال عن التّقرّب الى بساط عزّک. ای ربّ ترانی قائماً لدى باب فضلک و ناطقاً بثنائک بین عبادک اسألك ان تؤیّدنى على ما یبقى به ذکرى بدوام ملکک و ملکوتک. و عزّتک احرقتنى نار فراقک و امانتى بعدى عن ساحة قریک. الهی الهی لاتخینى عن بحر رحمتک و لا عن تجلیات انوار شمس احدیتک. انت الذى شهدت بکرمک الکائنات و بحدودک کلّ الوجود من الغیب و الشّهود. اسألك ان لاتمنع حزیک عن فرات فضلک و لاعن امطار سحاب عطائک. انّک انت المقتدر على ماتشاء و فى قبضتک زمام الاشیاء. لا اله الا انت العليم الحکیم. نشهد انّک شریک رحيق اللّقاء

من ایدای عطاء ربّک و فزت بماکان مرقوماً من القلم الاعلیٰ فی کتب
المرسلین ینبغی ان تشکر ربّک بدوام ملکوتہ العزیز البدیع.

(۳۲۰) هو الناظر من افقه الاعلیٰ

لوح محفوظ می فرماید آیات نازل و بینات ظاهر و نیر امر از افق اقتدار مشرق و ندا مرتفع و لکن کلّ غافل و محجوب مگر نفوسی که از جذب ندا منقطعاً عن الاشیاء به افق اعلیٰ توجّه نمودند، ایشانند ایادی امر حق ما بین خلق. طوبی از برای نفسی که اوهام او را از مشرق یقین محروم نساخت و به کلمه مبارکه یفعل ما یشاء تمسّک جست. هر نفسی به این کلمه مبارکه فائز شد به یقین مبین فائز می شود و آنچه از افق اعلیٰ ظاهر بکمال تسلیم و رضا اخذ می نماید. طوبی لمن سمع ندائی و اقبل الی افقی و فاز بامری العزیز البدیع. ذکر ت نزد مظلوم مذکور و نظمت بشرف اصغاء فائز لله الحمد بر اقبال مؤید شدی و به این لوح مبارک که به اثر قلم اعلیٰ مزین است مفتخر گشتی. حمد کن مقصود عالمیان را که در سجن اعظم عنایت فرمود و ترا ذکر نمود. له الحمد فی کلّ الاحوال و هو الغنی المتعال. البهاء من لدی البهاء علی اهل البهاء الذین ما منعهم شی من الاشیاء عن الله فاطر السّماء.

(۳۲۱) هو المهيمن على الاسماء

يا سيّد قبل هاشم قد احاطتنا البلايا من كلّ الجهات بما اكتسبت
 ايادي الذين كفروا بالله مولى الوري و اعترضوا على الذي بكلمة من
 عنده ظهر ما كان مكنوناً في العلم و ممنوعاً عن الابصار.

(322) الامر بامرو للمأموران یسمع

تبارک الذی ارسل سفرائه الی بلاده فضلاً من عنده و هو الفضّال
 الکریم انّه ما اراد الاّ ارتفاع النفوس و ارتقائهم یشهد بذلك هذا
 الکتاب المبین قل یا اهل الارض ضعوا الرّذائل و خذوا الفضائل امرأ
 من لدن علیم حکیم لا ینفعکم ثروتکم و ما عندکم ضعوا الاوهام و
 خذوا ما اوتیتم من لدی الله ربّ العالمین یا حبّ الله قلم اعلیٰ ترا ذکر
 مینماید ان شاء الله بآن فائز شوی بر خدمت امر قیام کنی قیامی که لایق
 این امر است قسم بآفتاب بیان که از افق امّ الکتاب مشرق است
 مبلّغین و خدّام امر که در صحیفه حمراء از ایادی امر الّهی محسوبند
 باید رأسشان باکلیل تقوی و هیکلشان برداء انقطاع مزین باشد این
 است حکم الّهی از قبل و بعد طوبی للعاملین از حق میطلبیم نفوس
 منتسبین از ذکور و اناث کلّ را مقدّس فرماید از آنچه سزاوار نیست و
 مؤید فرماید بر آنچه سبب اعلاّی کلمه و ارتفاع آن است انّه علی کلّ
 شیء قدیر جمال علیه بهائی و رحمتی و عنایتی را ذکر نموده و
 مینمائیم بشره بعنایتی و فضلی لیفرح و یکون من الشاکرین البهاء من
 لدنّا علیک و علیه و علی امّک و علی من معکم و علی کلّ ثابت
 مستقیم.

(323) الابدع الابهى

هذا ذكر من لدنّا الى التى اقبلت الى الله فى يوم فيه فاحت نفحة
 الرحمن فى الامكان لتجذبها الى مقام تنقطع عمّن على الارض لوجه
 ربّها العزيز النّوّار يا امتى ان استمعى النداء من شطر السّجن من النّار
 الملتهبة النّوّار لا اله الا هو العزيز المختاركم من امة آمنت وكم من
 رجل منع بما اتبع الاوهام انّ الفضل بيد الله يؤتیه من يشاء أنّه لهو
 الواحد العزيز الغفّار ان اعرفى قدر من قدره الله لك ثمّ اشكره فى
 الغدوّ والآصال ان ارضى بما قضى الله من عنده انّ ربّك لهو الحاكم
 على ما اراد قد ظهر فى هذا الظّهور ما لا ظهر من قبل طوبى لاولى
 الابصار قولى لك الحمد يا مالک الاسماء و فاطر الارض و السّماء
 بما عرّفتنى مظهر امرک و مطلع انوارک اسئلك به و بمن اراده بان
 تجعلنى مستقيمة على امرک انّک العزيز الوهّاب.

(324) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى

قد شهد الخادم بما شهد المقصود انه لا اله الا هو بامرہ جرى كوثر
 البقاء من قلمه الاعلى و سرت سفينة العرفان على بحر الاسماء و
 هدرت حمامة الامر على اعلى الاغصان على انه لا اله الا هو العلى
 الابهى سبحانك يا مالک الوجود و المهيمن على الغيب و الشهود
 اسألك بانوار فجر ظهورك و النداء الذى ارتفع من سدره طورك بان
 توفق من اقبل اليك و اراد بما يزين نفسه بالعمل بما امرته به فى
 كتابك اى ربّ تراه مقبلاً اليك و متوجّهاً الى افقك اسألك ان لا
 تخيبه عمّا قدرته لاوليائك انت الذى سميت نفسك بالكريم فى
 كتابك الكريم لا اله الا انت الملك الحقّ العدل المبين.

(325) الاعظم الابهى

قد اشرق كتاب الفجر من افق الامر و اضاءت به الديار هذا يوم فيه
ينطق الاشياء الملك لله الواحد المختار ان احرقوا حجبات الاوهام
بهذه النير البيضاء التى ظهرت من جيب العظمة و الاقتدار هل فى
سلطانه ريب لا و مطلع الغيب هل لامره نفاذ لا و مالک يوم التناد قد
اهتز كل شجر من نسمة الله لكن القلوب فى ثقل عجاب الا من فاز بما
فاض من هذا البحر الذى احاط الامكان ان الذين اخذهم سكر خمر
العرفان اولئك لا تمنعهم الاحجاب ولا سطوة الذين كفروا بالله مكور
الليل و النهار ان اجعل سراجك حبي و مونسك ذكرى و مرادك ما
اراد الله مالک يوم المعاد.

(326) الاقدس الابهى

ان يا بنت اخى ان استمعى النداء من شطر رحمة ربك العلىّ الابهى
 انه لا اله الا هو العزيز القدير ان اذكرى ربك ثم اسجدى لوجهه العزيز
 الجميل بما عرفك مظهر نفسه ومطلع آياته اذ اتى بالحق بهذا الاسم
 الاعظم الذى به انارت العالمين طوبى لك بما ذكرت من قلم الامر و
 جرى اسمك من لسان القدرة والاقتدار ان ربك لهو الغفور الكريم
 اذا وجدت عرف القميص قولى لك الحمد يا اله من فى السموات و
 الارضين .

(327) الاقدس الابهیٰ

ای امة الله اگر از منزل پرسی سجن و اگر از غذا پرسی بلایا و محن و اگر از جسد پرسی در ضعف و اگر از روح پرسی در سرور و فرح که مقابله نمی نماید بآن سرور من علی الارض حبس را قبول فرمودیم تا گردنهای عباد از سلاسل نفس و هوی فارغ شود و ذلت اختیار نمودیم تا عزت احبّا از مشرق اراده اشراق نماید همچو مدان که حق عاجز است قسم باسم اعظم که اگر اراده فرماید ارواح جمیع امم را بکلمه اخذ نماید مع ذلک از ظلم ظالمین چشم پوشیده و حمل بلایای لا تحصیٰ فرموده تا کلّ را بمدینه باقیه ابدیه کشاند لا يعلم ذلک الا اولوالالباب گوش بسخنهای جنود شیطانیّه مکن بجان و دل بشطر رضوان توجّه نما تا عرف رحمن را از قمیصش که بدم بغضامحمر گشته بیابی و استنشاق نمائی و البهاء علیک و علی الذین آمنوا بالله العزیز العلیم .

(328) الاقدس الاعظم الابهی

انشاء الله بعنایت دوست از آنچه غیر اوست فارغ و آزاد باشی و در کلّ
 احیان رحیق معانی را از ید ساقی حقیقی بیاشامی نظر عنایت حق با
 شما بوده و خواهد بود طوبی لابیگ انّه فاز بقاء الله و آمن تلقاء الوجه
 انّ له اجراً عظیماً فی الكتاب او از نفوسی است که بعد از ارتفاع کلمه
 الهیّه بعرفان الله فائز شد و در احیان اشراق شمس حقیقت در آن
 جهات لدی الوجه حاضر و بانوارش مهتدی و بر امرش ثابت بود انّ له
 حسن مآب.

(329) الاقدس الاعظم الاعلى

يا خليل ليس اليوم يوم السكون والصمت ان اطلع من افق البيان بذكر
 ربك الرحمن ثم ادع الامكان الى الله العزيز المنان ثم اعلم اننا جلسنا
 فى السجن وحده و غلقنا ابواب اللقاء فى ايام معدودات لو نريد
 نفتحها بالحق ان ربك لهو العزيز المختار اياك ان تمنع نفسك عما
 قدرناه لك كن بين الناس منادياً لامر ربك و مبلغاً ما امرت به فى
 الكتاب خليلي خليلي لا تحزن عما ورد عليك فى سبيلي ان اجرک
 على الذى خلقک و عرفک ما لا عرفه اکثر العباد ان اشکر ربک فى
 کل الاحيان و سبح بحمده بين ملأ الاديان قم على الامر على ما
 ينبغى لك ثم اقتد هذا المظلوم الذى من افق السجن يدع العباد الى
 الله العزيز الوهاب نسأل الله بان يجذبک من نفحات قميص الوحي
 على شأن تقوم على خدمته بقدرة و سلطان كذلك امرناک من قبل اذ
 نزلنا لك لوحاً لاحت من افقه شمس الحكمة والبيان هذه مرة اخرى
 فضلاً من لدنا ليفرح بها و تقر بها الابصار انما البهاء عليك و على
 الذين فازوا بانوار الوجه اذ اتى الموعود و خرقت الاحجاب.

(330) الاقدس الاعلى

كتاب من لدنّا الى الّتى اذا سمعت النّداء عن جهة العرش اقبلت و
 قالت ثمّ نادى بللى يا محبوب العارفين ان يا امتى لو تسمعين نداء
 الّذى ارتفع فى هذه الايام من حول عرشى ليجعلك طائراً فى هواء
 قربى ويدخلك فى ملكوتى وينطقك بثناء نفسى بين امائى كذلك
 نزلنا لك ما يفرح به قلبك انّ ربّك لهو الفضال القديم ان اطمئننى
 بفضل موليك ثمّ اذكره فى اللّيلالى و الايام انه هو خير الذاكرين يا
 الهى و محبوبى اسمع ندائك من شطر السّجن مقرّ الّذى فيه استقرّ
 عرش عظمتك و اقتدارك اى ربّ وفّقنى على ذكرك فى ايامك و
 ثنائك بين امائك اسألك باسمك الّذى به نُصبت رايات امرك بين
 عبادك و رُفعت اعلام سلطنتك بين خلقك بان لا تطردنى عن باب
 فضلك ولا تمنعنى عما قدّرتّه لامائك الّلائى اقبلن بكلهنّ الى شطر
 فضلك و مطلع وحيك انّك انت المعطى البازل العزيز الحكيم.

(331) الاقدس الامنع الابهى

طوبى لمن قام على امر الله واستقام اذ ارتفع ضوضاء الذين كفروا بالله رب العالمين انا نشكو من العلماء الذين اعرضوا عن الذى يدعونه الا انهم من الكاذبين قد جادلوا آيات الله وكفروا ببرهانه وحاربوا بنفسه المهيمنة على من فى السموات والارضين قد تحير منهم الملاء الاعلى والذين يطوفن حول عرش العظيم قد نكثوا عهد الله ونكصوا على اعقابهم الا انهم من المدحضين قد حضر كتابك لدى الوجه وفاز بلحاظ موليك القديم ونزل لك هذا اللوح لشكر ربك وتذكره بين عباده الغافلين انا نكبر من هذا المقام المنير على وجوه اللائى آمن بالله الفرد العليم الخبير بشهرن من لدى المظلوم بهذا الذكر الذى منه فاحت نفحة المحبوب وهدرت الورقاء الملك لله العزيز الحميد و نذكر ابنائك فضلاً من لدنا ان ربك لهو المعطى الكريم طوبى لهم بماذكروا لدى العرش وتحرك على ذكرهم قلم الله العزيز الجميل كذلك ذكرنا كل اسم كان مذكوراً فى كتابك لشكر ربك الغنى القدير.

(332) الاقدس الامنع الاعلى

يا ابانور ان استمع نداء الظهور الذى ارتفع من شجر الطور الله لا اله الا هو المقتدر المختار كنت فى السجن كما كنا فيه ان اشكر و قل لك الحمد يا الهى بما وفقتنى بذلك اشهد انك انت العزيز الوهاب ان يا كمال قم على امر ربك الغنى المتعال على شأن لا تمنعك سبحات الجلال و لا اشارات الذينهم كفروا بالمبدء و المآل ادع الناس بالحكمة و البيان كذلك امرك ربك الرحمن فى الزبر و الالواح كمالى لا تحزن بما ورد عليك فى سبيلى قد ورد علينا فى سبيل الله ما لا حملته الاكوان كنت شريكنا فى المصائب و البلايا يشهد بذلك ربك مالک الابداع طوبى لك بما وفيت ميثاق الله و عهده و كنت طائفاً حول البيت اذ كان رب البيت فى ارض العراق انا كنا معك اذ كنت بين ايدى المشركين و نريك بما انت عليه ان ربك لهو العزيز العلام ان رأيت المحمود قل اين مهربك لعمري هذا المقام المحمود الذى نزل حكمه فى الفرقان ضع الصنم و توجه الى مولى الامم هذا ينبغى لك و لمن فاز بهذا اليوم الذى جعله الله مطلع الايام يا محمود ان استمع ما ينادى به ربك الودود من السدرة النوراء التى ارتفعت على البقعة الحمراء وراء قلزم الكبرياء الله لا اله الا هو العزيز الغفار دع كل ما سمعت ثم توجه الى آيات ربك لعمري لو تجد حلاوتها تدع الورى عن وراك و توجه الى موليك و تقول آمنت بالذى ارسلك يا ايها المسجون فى اخرب الديار تفكر فى نفسك اتختر الصمت فى امر ربك بعد الذى ارتفع صرير القلم الاعلى بين الارض و السماء

لعمري لو تنصف تنوح و تبكى فى العشى و الاشراق هل تظن ان
ايما نك ينفعه او اعراضك يضره لا و منزل الآيات انه يدعوك
خالصاً لوجه الله اذ احاطته المشركون من كل الجهات دع الحمية و
تمسك بحبل مالك البرية هذا خير لك عما خلق فى الارضين و
السموات لا تقنع بالموهوم توجه الى ربك القيوم الذى اتى بقدرة و
سلطان ان يا كمال ان وجدت فى وجهه نضرة الجمال فالحق عليه آيات
ربك ذوالعظمة و الاجلال و الا فاعرض عنه ثم اقبل بقلبك الى الله
مالك يوم المعاد انا ذكرناه فى هذا اللوح بما سبقت رحمة ربك و الآ
لا يتحرك على مثله قلم الله العزيز الجبار الآ بان يتوب و يرجع الى
الذى به لاحت الوجوه و نادى المناد كبر من قبل على وجوه الذين
اقبلوا و مستهم الشدائد فى ايام شداد و بشرهم بعنايات ربهم ثم اتل
لهم ما نزل من لدى الله العزيز الغفار انا نذكرهم فى السجن و نزلنا
لكل واحد ما يثبت به اسمائهم فى كتاب الله رب الارباب انما البهاء
عليك و على ولدك و اهلك و على الذين استقاموا على هذا الامر
الذى به اخذت الزلازل قبائل الآفاق كن بين الناس كما أمرت به من
قبل ليرى منك ما تقر به عيون الابرار اذا امسكنا القلم و لو انه اراد ان
يجرى على اسماء احبتي الى يوم الذى لا يُحد بالاذكار كذلك نزلنا
عليك الآيات فضلاً من لدنا لتقرئها بين العباد الذين خرقوا السبحات
باسم منزل الآيات و كسروا صنم الوهم بهذا الذكر الذى نزل من سماء
القدرة و الاقتدار.

(333) الاقدس الاعظم الاكرم

سبحان الذى كشف الحجاب و اظهر من كان مخزوناً فى حجب الغيب
و مكنوناً فى ازل الازال فلما اتى بالحق اعترض عليه العباد واضطرب
من فى البلاد الا من وجد عرف المحبوب و اقبل اليه بقلب منير قد
تموّج البحر الاعظم باسم مالک القدم و لكن الامم اكثرهم من
الغافلين قد اخذ الابصار رمد الاوهام و بها مُنعت عن النظر الى وجه
الله العزيز الجميل قد فنت الاشيا الا وجهه المشرق من هذا الافق
المبين طوبى لبصر رأى المنظر الاكبر و لقلب توجه الى مقصود من فى
السّموات و الارضين قد حضر لدى العرش كتابك لذا تحرك قلم
الامر على ذكرک فيهذا اللّوح المنيع ان اشكر بما فزت بعرفان الله و
ذكرت فى الالواح ان هذا الا فضل عظيم قل يا الهى لك الحمد بما
ايدتنى على امرک و عرفتني مطلع نفسك و مشرق آياتك فى يوم فيه
اخذ سكر الهوى من فى الانشاء الا من انقذته يد الطافک انک انت
المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العزيز الكريم اى ربّ فاستقمنى
على حبّک على شأن لا تضطربنى شئون الدّنيا ولا تمنعنى حجبات
الذين كفروا بك و بآياتک انک انت المقتدر المهيمن العزيز الحكيم.

(334) انا المجیب من الافق الاعلیٰ

یا علی اوہامات اہل فرقان برکّل واضح و معلوم مع ذلک حزب بیان از آن حزب غافل تر مشاہدہ میشوند قبل بذکر وصیّ و امثال آن ہزار و دویست سنہ یکدیگر را لعن نمودند و بر سفک دم یکدیگر فتوا دادند حال بعینہ در نفوسی کہ خود را از اہل بیان می شمردند همان گفته ہای قبل و اوہامات تازہ بمیان آمدہ عالم گواہ کہ این مظلوم در لیالی و ایام عباد را بآنچہ سبب علوّ و سموّ و انقطاع و تقوی اللہ است متذکّر نمود و تعلیم فرمود و احدی از منکرین ظاہر نہ در خلف سبحات و حجابات مستور و چون نور امر ساطع با سیوف بغضا بیرون آمدند طوبیٰ از برای نفسی کہ حجابات اسماء را خرق نمودہ و بیوم اللہ و ما ظہر فیہ تمسّک جست لعمر اللہ حزب قبل از مشرکین لدی اللہ مذکور ہر یوم بامری متمسّک میشدند و بذکری ناطق بالّہ من دون اللہ قائل بودہ و ہستند نشہد انّہم من الاخسرین فی کتابی المبین اولیاء را تکبیر برسان انا ذکرنا ہم من قبل و من بعد و ایدنا ہم بروح من عندنا یشہد بذلک من ینطق انّہ لا الہ الاّ ہو الحق علام الغیوب قل یا ملأ الارض ضعوا ما عندکم ثمّ ولّوا وجوہکم الی الافق الاعلیٰ المقام الذی فیہ ارتفع النّداء انّ ربکم الرحمن ہو المقتدر المہیم القیوم قل قد اتی الیوم و انتم لا تعرفون قد ظہر المکنون و انتم لا تعلمون خذوا کتاب اللہ بقوۃ من عنده ثمّ انصروه بجنود البیان امراً من لدنہ انّہ ہو المہیم علی ما کان و ما یکون طوبیٰ لک بما تحرک علی ذکرک القلم اذ کان مالک القدم فی السّجن الاعظم قل لک الحمد یا مالک الوجود و الظّاہر

باسمک الودود بما ذکرتنی فی سجنک و انزلت لی ما لا تعادله
 الخزائن و الكنوز اسألك ان تجعلنی مستقیماً علی حبک بحیث لا
 تزّنی شبّهات الذین انکروا حجّتک و اعرضوا عن برهانک و جادلوا
 بآیاتک الّتی احاطت الملک و الملکوت البهاء المشرق من افق سماء
 ظهوری علیک و علی الذین عملوا بما امروا به فی لوحی المحفوظ .

(335)

بنام باقی دانا

کتابت لدی العرش حاضر و ندایت استماع شد الحمد لله باین فیض
 اعظم فائز شدی و ذکر ت در ساحت اقدس مذکور آمد ان شاء الله در
 کلّ احیان با قلب طاهر و صدر منیر و لسان مقدّس و بصر حدید بذکر
 حق و تفکّر در آیات او مشغول باشید الیوم استقامت لازم است از حق
 بخواهید تا در حبّش ثابت و راسخ مانید جناب مهاجر یعنی شیخ
 سلمان در این سفر حمل مشقّات نموده اند انّه لا یضیّع اجر المقبلین
 انّما البهاء علیک و علی بنتک و بناتها و علی کلّ امة آمنت بالله
 المقتدر المهیمن العلیم الحکیم .

(336) باسم مالک اسما

ای فاطمه مطلع نور احدیّه از سجن اعظم ترا ندا میفرماید و بمالک
 قدم میخواند و مقصودی جز هدایت اماء الله و عبادۀ نداشته و ندارد چه
 که او بنفس خود لم یزل غنی بوده و خواهد بود نه از حسنۀ عباد باو
 نفعی راجع و نه از سیئۀ انام ضرری باو وارد کلّ را خالصاً الله بحق
 میخواند تا کلّ بشمره وجود خود که عرفان الله و مطلع امر اوست فائز
 شوند انشاء الله لوءلوء محبت رحمانی را در خزینۀ دل باسمش محفوظ
 داری البهاء علیک .

(337) باسم مقصود عالمیان

ای مرضیّه مطلع نور احدیّه ترا بعوالم باقیّه الهیّه دعوت مینماید بگوش
جان ندای رحمن را بشنو و بتمام قلب و روان بشطرش توجّه نما هر که
الیوم از این خمر باقیه آشامید بحیوة ابدیّه فائز شد و هر که محروم ماند
از هیاکل فانیّه عند الله محسوب گشت تا جمال قدم باسم اعظم ظاهر
جهد نمائید تا از فضلش بثمره آفرینش فائز گردید و ثمره آن عرفان
محبوب است جز ارواح مجرّده را از این کأس قسمت نبوده و نخواهد
بود نیکوست حال نفسی که بر صراط حبّش مستقیم ماند و از وساوس
انفس خبیثه ممنوع نشد .

(338) بسم الذى به انار افق البيان و نطق قلم الرحمن

يا كمال قد سمعت نداء ربك اذ ارتفع بالحق و شربت من بحر
الوصال اذ كان النير الاعظم مشرقاً من افق الزوراء طوبى لعين رأت و
لاذن سمعت و للسان نطق باسمى المحبوب يا كمال قد ذكرت لدى
العرش مرة بعد مرة و هذه كرة اخرى ان اشكروا لك الحمد يا اله
الغيب و الشهود انه ذكرك اذ كان فى العراق و يذكرك فى هذا
الحصن الممنوع كذلك نطق لسان المظلوم لشكر محبوب العالم و
تشبث بذيل الله مالک الوجود دع الناس و ما عند هم عن ورائك
لعمري سيفنى ما تراه و يبقى لك ما نزل من هذا القلم الذى خضعت
له الاقلام ان ربك لهو الحق علام الغيوب قل يا قوم اتقوا الله و لا
تتبعوا الذين كفروا بالله و تمسكوا بالموهوم ان افتحوا ابصاركم و
توجهوا الى الافق الاعلى تالله انه ظهر بالحق و اشرق من ذاك الافق
المرفوع اياكم ان تتخذوا له شريكاً او شبيهاً ان انصفوا فى امره و لا
تكونن من الذين كفروا بالله رب ما كان و ما يكون قل ان اتحدوا على
امر الله و سلطانه و لا تتبعوا كل فاجر مردود قل هذا يوم به وعدتم فى
كتب الله و هذا امر خضع له كل منصف نطق بالعدل و كل مؤمن شرب
رحيقى المختوم يا كمال تالله لو تطلع على حزن قلبى و ما ورد على فى
هذا السجن الذى سمينه لدى الورود بالسجن الاعظم لتنوح لنفسى
كذلك يخبرك ربك العزيز المشهود انك لا تضطرب عما ذكرناه
لك ان اصبر ثم اضطرب كذلك يأمرک المظلوم كن مستقيماً على امر
الله و حبه على شأن لا تمنعك جنود العالم كذلك يأمرک الاسم

الاعظم من هذا المقام المحمود قل يا قوم زينوا انفسكم بطراز
العبودية لله الحق تالله الحق هذا يومها لو انتم تعلمون انا نذكر امتي
التي آمنت بالله وخضعت لوجهه اذ كان يمشى ان ربك لهو الغفور
العطوف كبر من قبلي على وجهها وبشرها بذكرى اياها وعلى وجه
ابنائك الذين آمنوا بالله المقتدر المهيمن القيوم البهاء عليك وعلى
اخيک الذي كان مذكوراً لدى العرش طوبى لك وله بما سمعتم و
توجهتما الى الافق الاعلى كذلك يجرى الله عباده الذين نطقوا بالحق
و آمنوا به اذ اعرض عنه كل فاجر مردود ثم كبر من قبلي على احبائي
فى هناك ليشربون من كلماتي رحيق عنايتي ويطيرون فى هواء حبي و
يتوجهون بقلوبهم الى وجهي وافقى و يفرحون بما نزل لهم من قلمي
عليهم ذكرى و ثنائى و رحمتى و غفرانى ان ربك لهو المعطى المشفق
المكرم العزيز الودود .

(339) بسم الذى به نطقت السن الكائنات

ذكر من لدى الله للتي سمعت نداء ربها واقبلت الى الله رب العالمين
 ليقرّبها نداء الرحمن الى المقام الذى جعله الله مقدساً عن ذكر كلّ ذاك
 و وصف كلّ واصف انه لهو المبين العليم قد سمعنا ندائك و رأينا
 اقبالك الى افق الوحي ذكرناك فى هذا اللوح البديع ان اشكرى
 ربك الرحمن بهذا الذكر الذى به انجذبت قلوب اولى الالباب و توجه
 كلّ شىء الى الله العزيز الحميد هذه لكلمة قد سمعها الكليم من قبل و
 انها لشمس بها اشرق افق التوحيد ان اشكرى ربك بهذا الفضل ثم
 اذكره ان ربك لهو السميع البصير طوبى لعبد آمن و لامة فازت بهذا
 الذكر الحكيم.

(340) بسم الله الاطهر الاظهر الابهى

يا ايّها المقبل ان استمع نداء ربّك الابهى على البقعة المقدّسة
المباركة الحمراء من سدرۃ المنتهى انّه لا اله الا انا العزيز الكريم دع
الكائنات عن ورائك وتوجّه بكلّك الى الله منزل الآيات قل اى ربّ
احبّ ان افدى بنفسى فى سبيلك ان تقبل منى انك انت خير راحم
وان تمنعنى بما اردت من بدائع جودك ايّدنى على خدمتك ليظهر
منى نصرۃ امرک ولو يكون اقلّ من ان يحصى انك انت آله العرش و
الثرى لا اله الا انت المهيمن القيوم.

(341) بسم الله الاقدر الاقدر

هذا كتاب من الله الى الذى اهتدى بانوار الروح وكان ممن آمن و
هدى ان يا عبد قل بسم الله وبالله وباسم ربنا العلى الابهى ثم اصعد
بجناح العرفان الى مقر الاقصى لتسمع نغمات الله عن جهة سدره
المنتهى وان تطير مرة اخرى لتسمع كره اخرى ما لا سمعته اذن اهل
النهى وان وجدت فى نفسك استطاعة وقدرة فاصعد كره بعد اخرى
لتشهد ظهورات ربك ويتجلى عليك انوار وجه ربك العزيز الاعلى
قل انه حينئذ قد كان فى منظره الابهى وينادى كل شىء ببدايع نغماته
الاحلى اياكم ان توقفوا تلك الايام مروا على الصراط باذن ربكم
الرحمن ولا تكونوا ممن ضلّ وغوى قل انه نزل مرة اخرى من سماء
القضا وينطق عليكم من آياته الكبرى وان هذا خير لكم عن ملك
الآخرة والاولى قل يا قوم اتمارون الروح فيما شهد ورأى بعد الذى انه
نطق فى صدر على بالحق ثم من قبله فى صدر محمد ثم فى صدر كل
من نطق بالوحى من لدى الله العلى الاعلى قل يا ملأ البيان لو
يجتمعون انتم ومن على الارض لتضلوا احدا من احباء الله لن تقدروا
اذا موتوا بغیظكم يا ملأ البغى والعمى واثك انت قدس نفسك عن
الهوى ثم ادخل منظر الاعلى ولا تتبع الذينهم يطیرون بجناحين الهوى
ان اثبت على امر الله ودينه ثم اذكر ما ورد عليه من اعدائه ولا تكن
ممن غفل ونسى والروح والبهاء عليك وعلى من تمسك بعروة الله
ثم بانوار القدس اهتدى.

(342) بسم الله الاقدس

ان يا امة الله ان اذكرى ربك بهذا الدعاء سبحانه اللهم يا الهى انت
الذى من نار حبك اشتعل افئدة الموحدين و بانوار وجهك استضاءت
وجوه المقرئين فما اعظم يا الهى كوثر عرفانك وما احلى يا محبوبى
سهام الاشقىا فى حبك و رضائك فما الذى سيف المشركين فى
سبيلك و اظهار امرك اسألك باسمك الذى به تبدل الاضطراب
بالاطمينان و الخوف بالامان و الضعف بالقدرة و الذلة بالعزة بان
تؤيدنى و عبادك على اعلاء ذكرك و ابلاغ كلمتك و اظهار امرك
بحيث لا يمنعنا يا محبوبى سطوة الظالمين و غضب المشركين اى رب
انا امتك التى سمعت ندائك و سرعت اليك هاربة من نفسى مقبلة
اليك اى رب اسألك باسمك الذى منه ظهرت كنوز الارض كلها
بان تحفظنى من اشارات الذين هم كفروا بنفسك و اعرضوا عنك و
انك انت المقتدر على ما تشاء وانك انت العليم الحكيم .

(343) بسم الله الاقدس الابهى

هذا ذكر من لدنا الى التى آمنت بالله فالق الاصباح لتجد من اثر الله ما يجعلها مشتعلًا بنار ذكر اسم ربها العزيز المختار ان استمعى النداء من القلم الاعلى الذى ارتفع صريه بين الارض والسماء انه لا اله الا انا الفرد الواحد الجبار اياك ان تحجبك احجاب الاوهام وتمنعك شبهات الذين كفروا بالله رب ما يكون وما قد كان ان اذكرى ربك ثم اسجدى واقتنى لوجه المهيمن على من فى الارضين والسموات ثم افرحى بما نزل لك هذا اللوح الذى من افقه اشرقت شمس ذكر ربك العزيز المنان.

(344) بسم الله الاقدس الابهى

هذا كتاب من لدنا الى الذى انبته الله من ارض طيبة مباركة ان هذا
لفضل عظيم ينبغى لك بان تكون لسانك ناطقةً بذكر مولاك و
طرفك متوجهاً الى شطر ربك الرحمن ويدك مرتفعة الى الله خالق
الاكوان و اناملك مشيرة الى العالمين تالله الحق يا قوم قد شئت
سبحات الموهوم واتى القيوم بسلطان عظيم اتتبعون الظنون بعد الذى
ظهر سلطان اليقين عن افق مشية ربكم العلى العظيم او تمسكتم
بالاوهام و هذا ربكم العزيز العلام اتقوا الله يا قوم ولا تتبعوا الذين
كفروا بمطلع الامر الذى لولاه ما نزل الوحي فى ازل الآزال كذلك
ينطق لسان العظمة فى سرادق الاجلال ولكن الناس هم فى حجاب
غليظ اخرق الاحجاب باسمى ثم استقدر من قدرة ربك المقتدر
القدير قل انه فى السجن يدعوكم الى الله على شأن ما منعه البلا عن
ذكر مالک الاسما ان اقبلوا اليه ولا تكونن من الخاسرين لا تحزن فى
شئ سوف ترى ما قدر لك ان ربك معك فى كل الاحوال انه لهو
العليم الخبير و البهاء عليك و على الذين استقاموا على امر ربهم
المقتدر القدير .

(345) بسم الله الاقدس الامنع

اَنَا نَزَّلْنَا مِنْ سَمَاءِ الْبَيَانِ مَاءً مُنِيرًا لَتَنْبِتَ مِنْهُ فِي اَرْضِي الْقُلُوبَ نَبَاتَ الْحِكْمَةِ وَالْبَيَانِ اِنَّهُ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَكِيمًا لِلْمَاءِ مَعَانِ شَتَّى وَمِنْهَا تَجَلَّى الرَّحْمَنُ عَلَى الْاَكْوَانِ وَمِنْهَا اشْرَاقَ اَنْوَارُ الْكَلِمَةِ وَمِنْهَا مَاءُ الَّذِي اجْرَيْنَاهُ مِنْ عَيْنِ الْمَشْيَةِ اِنَّ رَبَّكَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا قُلِ الْاشْجَارُ الَّتِي فَازَتْ بِهَذِهِ الْمِيَاهِ تَسْمَعُ مِنْ اَوْرَاقِهَا وَاثْمَارِهَا مَا تَطْمَئِنُّ بِهِ افْتِدَةُ الْعِبَادِ وَتَحْدُثُ النَّاسَ مَرَّةً بِهَذَا النَّبَأِ الْعَظِيمِ وَآخَرِي عَنْ سِرِّ اسْمِي الْقَدِيمِ يَا طُوبَى لِمَنْ يَعْرِفُ اِنَّهُ كَانَ مِنْ اَهْلِ الْبَهَا لَدَى الْعَرْشِ مَذْكُورًا قُلِ يَا قَوْمِ قَدْ اَنْتَهَتْ الظُّهُورَاتُ اَيَّاكُمْ اِنْ تَخْتَلَفُوا فِيمَا يَلْقِيكُمْ قَلَمُ الْاَمْرِ اِنْ اتَّبَعُوا مِلَّةَ اللَّهِ وَدِينَهُ وَلَا تَتَّبِعُوا كُلَّ مُشْرِكٍ كَانَ عَنِ الْحَقِّ بَعِيدًا سَوْفَ تَسْمَعُونَ مِنْ أَكْثَرِ الْبِلَادِ نِدَاءَ الْعَجَلِ اَيَّاكُمْ اِنْ تَعَقَّبُوا كُلَّ كَذَّابٍ كَانَ فِي اللَّوْحِ اثِيمًا قُلِ يَا قَوْمِ اِنَّ نَقْطَةَ الْاُولَى مَا ارَادَ مِنَ الْبَيَانِ اِلَّا نَفْسِي وَاطْهَارِ امْرِي لَوْ يَسْتَنْشِقُهُ اَحَدٌ لِيَجِدَ مِنْ كُلِّ كَلِمَةٍ مِنْهُ رَائِحَةُ قَمِيصِي كَذَلِكَ كَانَ الْاَمْرُ فِي الْبَيَانِ مِنْ لَدَى الرَّحْمَنِ مَنْزُولًا قَالَ وَقَوْلُهُ الْحَقُّ لَوْ يَنْطِقُ اَحَدٌ بِآيَةٍ لَا تَكْذِبُوهُ اِذَا تَفَكَّرُوا يَا اُولَى الْاَلْبَابِ اِنَّهُ لَمَّا اطَّلَعَ بِهَذَا الظُّهُورِ وَرَأَاهُ فِي عَرْشِ الْعِظَمَةِ وَالْاَجْلَالِ لَذَا نَطَقَ بِهَذِهِ الْكَلِمَةِ وَامْثَالُهَا اِنَّ رَبَّكَ لَهُو الْعَزِيزُ الْعَلَّامُ لَوْ لَا نَفْسِي مَا تَكَلَّمْتُ بِهَا وَيشْهَدُ بِذَلِكَ رَبُّكَ الْعَزِيزُ الْمُخْتَارُ كَمْ مِنْ عِبَادٍ يَتَكَلَّمُونَ بِالْكَلِمَاتِ وَيَدَّعُونَ فِي انْفُسِهِمْ مَا لَا اِذْنَ لِلَّهِ لَهُمْ تَفَكَّرُوا يَا اُولَى الْاَبْصَارِ كَمَا سَمِعْتُمْ مِنْ أَكْثَرِ الْمَدَائِنِ نِدَاءً مِنْ ادَّعَى الْوَحْيَ وَاخَذَ اَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ كَذَلِكَ نَعْلَمُكَ سَبِيلَ الْحَقِّ مِنْ لَدُنْ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْمُخْتَارِ اتَّحَسَّبُ

أنهم ايقاظ بل رقود و يشهد بذلك لسان القدرة و القوة فى ملكوت
ربك العزيز المَنَّان طوبى لك بما فزت بعرفان الله و اقبلت الى مطلع
مشية ربك الرحمن لا تلتفت الى الذين اعرضوا و اعترضوا انّا قدّرنا
لك مقاما فى الفردوس لعمري انه من اعلى المقام انّ ربك لهو
المقتدر الجبار.

(346) بسم الله الباقي

ان يا امتى ذكرا سمك تلقاء العرش و اشرقت عليك شمس الفضل و
 هذا اللّوح من اشراقها انّ الارض تحدّث عند الله اخبارها قد سكن
 الغلام فى سجن العكا و المخلصون يجدون عرف القميص من ارجائها
 قد نزلت الآيات عن يمين عرش ربك مالک الاسماء و الصفات و ما
 جرى من القلم أنّه برهانها ان اصبرى و لا تجزعى سوف تظهر قدرة
 ربك و تاخذ الناس آياتها قد صُفّفت الصفوف و نزلت الملائكة
 برايات حمراء و اضطربت الارض و اخذ المشركين زلزالها هذه سدره
 الله طوبى لمن تقرب اليها و تمسك بافنانها تنطق اوراقها تالله هذا
 المحبوب العالمين يا قوم خافوا عن الله ثم استمعوا نعماتها قد طويت
 السّماء و الارض فى قبضتى و المجرمون اثقالها قد خلقت السّماوات و
 زينها بشموس مشرقا طوبى لمن استضاء بانوارها قد اتت السّاعة و
 انشق قمر الحسابان و اخذ المشركين اضطرابها انقعدت الاعجاز و
 انصعدت النفوس و البيوت خاوية باعراسها انك لا تحزننى من شئ و
 اذكرى ربك الرحمن ثم اشكره طوبى لامة اضاء وجهها فى ايام ربها
 و وفّت بايمانها.

(347) بسم الله العزيز الرحمن

ان ارض برضى الله و انّ رضائه فى تلك الايام لا تحقق الا برضاء
 مظهر نفسه الذى ظهر بالحق بين العالمين و فزغ عنه من فى السموات
 و الارض الا الذين عصمهم الله بفضل من عنده و انه لهو المقتدر
 القدير زين هيكلك بطراز الايقان بين ملاء الاكوان ثم انطق بثناء ربك
 الرحمن بين عباده الغافلين تالله من ذاق حلاوة ذكره انه لا يشهد من
 فى السموات الا كيوم ما خلقهم الا من تجد فى وجهه نضرة النعيم دع
 الناس فى خوضهم و خذ لوح الله بقوة مبين اياك ان يمنعك شئ عن
 ذكر الله الاعظم العظيم سوف يفنى الكل و يبقى الملك لربك الفريد
 و لو كان للدنيا شأن عند الله ما اودعنا انفسنا بين ايدى المشركين انا
 نكون ناظراً الى مقام ما اطلع به احد الا الله لذا لا نفزع من ضرّ
 الظالمين انك فامش على اثرى ثم انقطع عن المنكرين تبعّد عنهم و
 تقرّب الى اصفياء الله و انّ فى ذلك خير كثير كذلك القيناك قول
 الحق لتشكر الله ربك و ربّ ابائك الاولين و تقول ان الحمد لله ربّ
 العالمين .

(348) بسم الله العزيز القيوم

ان يا امة الله ان استأنس بالله و ذكره ثم انقطعى عما خلق فى
 السموات و الارضين لانه يفنى و ما يبقى هو ذكر الله الفرد الواحد
 المقتر القدير ثم توجهى اليه فى كل الاحوال و لا تنظرى الى ما قدر
 فى الامكان فتوكللى على جمال عز قديم و ان هذا لنصح عظيم هذا
 خير لك عما خلق و يخلق و ان ربك شهيد و عليم و الرحمة عليك و
 على اللواتى توجهن الى وجه الله العلى العظيم.

(349) بِسْمِ اللَّهِ الْعَلِيمِ الْخَبِيرِ

هذا كتاب من لدنا الى الذى استضاء من انوار التى اشرقت من افق ارادة ربه العلى الاعلى فى ايام كشف جمال الغيب عن وجهه الغطاء و ظهر بسلطان اسمه الابهى بين ملاء الإنشاء وينطق فى كل شئ انه لا اله الا هو العزيز الكريم طوبى لك بما خرقت الاحجاب و ما منعك السبحات عن التوجه الى ربك العزيز الوهاب و احيتك روح الله و ايقظتك نسيمات التى تضوّعت نفحاتها بين العالمين طوبى لك بما عاشرت مع الذى اصطفيناه لذكرنا و عززته حين الذى ورد عليك بذكر الله محبوب العارفين خذ لوح الله و اثره ثم دع اللذينهم كفروا و لو يأتیکم بصحف الاولين و الاخرين لانّ اليوم لا ينفع احداً شئ الا من تمسك بهذا الجبل الذى علّق بين السموات و الارضين انّ الذينهم فى مرية فى ايام ربهم اولئك ليس لهم نصيب من هذا الكوثر الذى جرى من فم عناية ربك الرحمن فى قطب الجنان فسوف ياخذهم الله بقهر من عنده و انه اشدّ الآخذين فسوف يأتیکم من يدعوكم الى الشيطان كذلك اخبركم قلم الرحمن من قبل فى لوح عز بديع قل يا قوم تجنّبوا عنه و لا تتبعوا الذين كفروا بالذى آمنوا تالله ان هم الا فى ضلال مبين قل يا قوم اتعبدون الاسما و تكفرون بموجدها فويل لكم من عذاب يوم عظيم و قد قدر لك فى سماء الامر مقام عز كريم انه يؤيد الذين استقاموا على امره و انه هو موصى اجور المحسنين و قد غشت الاوهام كلّ الانام الا من تشبّث بذيل ربك المقتدر العزيز العالم انه من اعلى الخلق يصلين عليه اهل ملاء الاعلى ثم ملائكة

المقرّبين قل عنده علم كلّ شيء لا يعزّب عن علمه ما هو المستور في صدور الخلايق اجمعين يجرى كلّ نفس بما كسبت و أنّه بكلّ شيء عليم نسأل الله بان يظهر منك ما تقرّبه عيون الموحّدين ويجعلك علم الهداية بين البريّة وقائد العباد في هذا اليوم الذي شقّت فيه سبحات الجلال و اتى الله بجمال مبين وفي كلّ حين يؤيّدك على ذكره و ثنائه بين عباده و أنّه لعلى كلّ شيء قدير ان افرح بعناية الله و رحمته و انّ رحمته احاطتك بالفضل و لا يعقلها الاّ الذينهم طاروا في هذا الهواء الذي قدّسه الله عن ظنون المرييين و لو يكشف الغطاء عمّا قدّر لك في هذا اللّوح لتتحيّر العباد بل ينصعقن لذا سترناه فضلاً من لدنا و أنّه لهو الغفور الرّحيم نسأل الله بان لا يعقّبه البدا و ينزل عليك في كلّ حين ما يجذبك اليه و ينقطعك عمّا سواه لا اله الاّ هو المعطى الباذل العليم الحكيم و التّفحة الّتي فاحت عن قميص ربّك العلّى الاعلى عليك و على من معك من عباد الله المخلصين.

(350) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهیٰ

حمد محبوب عالم و مقصود امم را لایق و سزااست که لازال اخذ و عطا از یمین و یسار اراده اش جاری و ظاهر اخذ نماید آنچه را عطا فرمود و عطا فرماید آنچه را اخذ نمود در اخذش صد هزار حکمت بالغه مستور و همچنین در عطایش بلندی و علوّ مقام عطا را از اخذ معلوم نمود از آردی که سنگ آسیا بر سرش گشته آدم پدید آرد از زحمت آن این نعمت حاصل و از شدّت آن این رخا پدیدار این است که مقرّین و موحدین و مخلصین جمیع امور را تفویض نموده اند و باستقامت تمام بر آنچه وارد شده صبر نموده اند چه که الله يعلم ما عندنا لا نعلم ما عنده و هو العليم الخبير نامه آن دوست مکرم رسید تلقاء عرش عرض شد هذا ما نطق لسان العظمة قوله جلّ جلاله بسمی المظلوم یا حسین در بلایای حسین تفکّر نما در ظاهر بلا مینمود و شدید و عظیم بود ولکن بحر رحمت از او موج و نور مبین از او مشرق و شمس فضل از او بازغ شریعت غزای رسول الله را شهادت آن حضرت معین و ناصر شد عمل آن حضرت بکینونته آفتاب آسمان فرقان بوده و حدیقه معانی را او ساقی و آبیاری اگر سرّی از اسرار بلایای فی سبیل ذکر شود جمیع رایگان قصد میدان نمایند و شهادت طلبند امروز هر مقامی را ملاحظه کنی حق در آنجا قائم یعنی مقام ابّ ابّ و فوق آن و دون آن اینقدر ترا کافی است که قلم اعلیٰ در این مقام ترا تعزیت میفرماید و تسلی میدهد و مصعود مسعود را ذکر مینماید او بطراز محبة الله مزین و بیان قلم رحمن موقن و معترف و حال در جوار

رحمت ساکن و از فیوضات لا یتناهی مرزوق طوبیٰ له و لک و لمن معک و للذین ارسلنا لكل واحد لوحاً لاحت من افقه شمس عنایه ربّک المشفق الکریم البهاء علیک و علی من صعد الی الرفیق الاعلیٰ و فاز بما قُدّرله من لدی الله ربّ العالمین انتهى نامه آنجناب فی الحقیقه سبب حزن کامل شد چه که حامل خبر حزن انگیز بود حق شاهد و گواه که کمال همّ و غم روی نمود و لکن چون در ساحت امنع اقدس عرض شد و آیات باهرات از سماء مشیت نازل شعلۀ احزان بغتۀ ساکن و لهیب نیران هموم متوقّف بل بیفسرد افسردنی که روشنی نپذیرد چه که بیاناتی در این مقام از لسان مقصود امکان جاری که هر نفسی رجای موت نمود که شاید بمثل آن فائز گردد هنیئاً لمن صعد الیه منتسبین را از قبل این فانی تکبیر و سلام برسانید و تسلی بدهید مطلب دیگر آنکه در وقت تشریف بردن آنجناب اسامی چندی نوشته و بساحت اقدس ارسال داشتند و وعدۀ نزول الواح از سماء عنایت ظاهر و مدّتهاست نازل شده این کرّۀ ارسال شد مطابق عدد حب ۱۰ از حق جلّ جلاله سائل و آمل برساند و خلق را بدعاً بطراز جدید مزین دارد تا از حوادث روزگار و بغضای اشرار و عداوت علما و حسد فقها محزون و مضطرب نشوند وقتی از اوقات این کلمۀ علیا از لسان مولی الوری ظاهر قوله جلّ کبریائۀ یا عبد حاضر دوستان الهی الیوم بعنایت و شفقتی فائزند که اقلام عالم و ابهر آن از احصاء آن عاجز نباید از حوادث فانیۀ محزون شوند آنچه در قلب خطوط نماید و یا قوۀ خیالیۀ آنرا ترتیب دهد لدی الله از برای اولیا موجود و مخلوق و حاضر و منتظر در اینصورت حزن جائز نه سرور اندر سرور فرح اندر فرح بهجت اندر

بهجت نعمت اندر نعمت است يشهد بذلك من نطق و ينطق أنّه لا
 اله الا هو الظاهر الباهر الفرد الواحد المقتدر المعين الحمد لله ربّ
 العالمين انتهى رجا آنکه اولیای آن ارض را اگر بحکمت موافق باشد
 تکبیر برسانند شوق قلب و فؤاد از حدّ و حصر خارج و لکن نظر
 بحکمت منزله در الواح ذکر اسم جائز نه البهاء و التّکبیر و الثّناء علی
 جنابکم و علی الذّین فازوا بامر الله العزيز الحکیم . خادم فی ۱۸ شهر
 ربیع الثّانی سنه ۱۳۰۲

(351) بِسْمِ رَبِّنَا الْاَقْدَسِ الْاَعَزَّ الْعَلِيِّ الْاَبْهِيِّ

حمد محبوبی را لایق و سزااست که لم یزل بوده و لا یزال خواهد بود هر ذی اسمی باسم او مفتخر و هر ذی شأنی بذکر او مشتھر نظر برحمت واسعہ و عنایت سابقہ خود را ظاہر فرمود و بر عالمیان بانوار وجھش تجلّی نمود و بکلمہ مبارکہ الملک لله الواحد الفرد العلیم الحکیم نطق فرمود اوست دانای یکتا و سلطان یفعل ما یشاء اوست مقصود عالمیان و محبوب آدمیان طوبیٰ از برای نفوسی کہ باصغای ندایش فائز شدند و بافقدش اقبال نمودند ایشانند عبادی کہ ذکر مقامات و وصفشان در فرقان و کتب قبل از قلم اعلیٰ ثبت شدہ ایشانند آن نفوسی کہ در سبیل الہی خوف ایشان را اخذ ننماید و حزن وارد نشود ایشانند نفوسی کہ شماتت اعدا و استہزاء جہلا ایشانرا از افق اعلیٰ منع نمود و اشارات امم و شئونات عالم از استقامت بر امر مالک اسما محروم نساخت ایشانند لثالی بحر استقامت و جواهر وجود علیہم بہاء الله و بہاء من فی ملکوت الانشاء از حق میطلبم لازال آن نفوس را بطراز استقامت مزین فرماید چہ کہ جز نفس حق از برای احدی عصمت کبری نبودہ و نیست از حق سائل و آملم کہ این عباد را در ظلّ قباب عنایت خود حفظ فرماید و باستقامت در کلّ احوال مؤید نماید اوست مقتدری کہ منع نمود او را شیء اَنّہ لہو الفرد المتعالی القویّ القدیر و بعد قد فاز الخادم باصغاء صریر قلمکم الّدی ارتفع فی ذکر الله محبوبنا و محبوبکم و محبوب من فی السموات و الارضین الحمد لله مرّة بعد مرّة و کرّة بعد کرّة این عبد بمراسلات آن حبیب

روحانی فائز شد و بعد از اطلاع بساحت امنع اقدس معروض گشت
 هذا ما انزله لسان الوحي فضلاً من عنده عليك قوله جلّ کبریائه یا
 کمال ملکوت بیان در کلّ احیان در اشراق و ظهور است بشأنی که شبه
 و مثل از برای او دیده نشده و نخواهد شد لازال صریر قلم اعلیٰ مرتفع
 و مکلم طور ناطق نیکوست حال نفسی که اصغا نمود و باستقامت
 تمام بر خدمت امر مالک انام قیام کرد عالم ظلمانی را بسراج عنایت
 رحمانی روشن نمودیم ولکن نفوس خائنه از این روشنی اجتناب
 نمودند تا اعمال نا شایسته ایشان مستور و انوار وجه را از افق اراده
 ظاهر فرمودیم ولکن کوران از او محروم ماندند بحر حیوان را در قطب
 امکان آشکار نمودیم و جمیع رابآن دلالت کردیم بشأنی که مالک
 قدم و اسم اعظم بلسان مبارک بکلمه اسرعوا اسرعوا نطق فرمود ولکن
 نفوس ثقیله که حملشان سنگین بود از تقرّب بان ممنوع گشتند یا
 کمال مظلوم آفاق جمیع بلایا را حمل نمود و امر الله را اعلاء کرد
 بقوت و قدرتی که هر منصفی از آن متحیر مانده بکمه ان هذا الا فضل
 عظیم ناطق گشت مع ذلک اهل بیان بعلقة لا یغنیه از طلعة احدیه
 محروم و از کلمه جامعه الهیه ممنوع گشتند بنعیق قناعت نمودند و از
 صریر قلم اعلیٰ اعراض کردند تفکر در جوهر بیان که از قلم مبشر جاری
 شده نمایند میفرماید و قد کتبت جوهره فی ذکره و هو انه لا یستشار
 باشارتی و لا بما ذکر فی البیان فی الحقیقه این کلمه مبارکه جوهر بیان
 و روح بیان است بشهادت نقطه اولیٰ مع ذلک اهل بیان از منزل و
 مبعث محروم ماندند و بیانات نقطه اولیٰ از برای خود ایمان ثابت
 مینمایند نشهد بانه یشهد بکفرهم و نفاقهم و اعراضهم و غفلتهم قل

ایّها الکافرون لا اعبد ما تعبدون حضرت مقصودی که نقطه بیان میفرماید او مقدّس از اشاره من و ما نزل فی البیانست از او اعراض نموده اند و خود را از اهل بیان میشمردند یا کمال یوم یوم الله هست طوبی از برای نفسی که از دون او فارغ و آزاد شد اوست اهل بهاء و اصحاب سفینه حمراء یشهد بذلك مالک الاسماء فی هذا المقام المنیر انا انزلنا لک ما یفرح به قلبک و ارسلناه الیک لتقرّ و تكون من الشاکرین و نکبر من هذا المقام علی وجوه احبائی الذین طاروا فی هواء حبّی و قاموا علی امری و نطقوا بذکری الجمیل ان شاء الله کلّ بعنایت الهی فائز باشند جمیع نفوس موقنه مقدّسه ذکرشان از قلم الهی جاری و در کتاب ثبت شده طوبی لهم ثم طوبی لهم جمیع را بعنایت مخصوصه الهی بشارت دهید و مسرور دارید امروز روز ظهور مقامات انسانست جهد نمائید تا از شما ظاهر شود آنچه لایق هست یا احبائی افرحوا باسمی و تمسکوا بحبلی المتین الحمد لله رب العالمین انتهى از بیان حق جلّ و عزّ مقامات عنایت و الطاف نسبت بآن محبوب و دوستان آلهی معلوم میشود هر منصفی متحیر میماند در آنچه مشاهده مینماید از عظمت فضل و جود و کرم و عنایت الهی آنچه اسامی در دستخط آنجناب بود تلقاء عرش عرض شد و مخصوص هر یک لوح امنع اقدس نازل و ارسال گشت انشاء الله بان فائز شوند و دوستان از حرارت محبت آلهی بشائی مشتعل گردند که آثار آن ظاهر شود ولکن در هر حال باید بحکمت ناظر بود که مباد امری که رایحه فساد از او استنشاق شود ظاهر گردد ناس ضعیفند و حق جلّ کبریائه کریم سیف مدارا و بردباری احدّ از سیف بطش و غضب است طوبی لمن تمسک

بالمعروف أنّه من النّاصرين لدى الله ربّنا و ربّ من فى السّموات و الارضين الحمد لله مخصوص جناب نبيل قبل با و جناب اسم جواد عليهما بهاء الله الواح بديعة منيعه نازل و همچنين مخصوص نفوسى كه در دستخطهاى ايشان مذكور بود و نظر بحكمت يك دسته بارض قاف ارسال شد كه برسانند و يكي به حد با ان شاء الله برسد و بان فائز شوند عرض ديگر بعد از انكه دستخطهاى آنجناب كه باين بنده مرقوم داشته بودند و در ساحت اقدس عرض شد در ظهر يك دستخط اسامى سه نفس مذكور بعد از عرض اين آيات از ملكوت غنايت الهى نازل قوله عزّ كبريائه ،

هو الشّاهد السّميع يا محمّد يذكرك المظلوم بما يقربك الى الله المهيمن القيّوم دع العالم و تمسّك بالاسم الاعظم الذى اتى من سماء البيان بسلطان مشهود ليس لاحد ان يحزن من الدّنيا و ما ظهر فيها كذلك يذكرك من عنده كتاب محفوظ يا احبائى ان افرحوا باسمى ثمّ انصروا ربّكم الرّحمن بالحكمة و البيان كذلك قضى الامر و لكنّ النّاس هم لا يفقهون البهاء على اهل البهاء الذين وفوا بميثاق الله مالک الغيب و الشهود ،

هو الاعزّ الاقدس الابهى ذكر من لدى البهاء لمن اقبل الى الافق الأعلى لتجذبه نفحات الذّكر الى مقام لا يرى فى الملك الا تجليات انوار وجهه ربّه الكريم هذا يوم فيه ظهر ما انزله الرّحمن فى الفرقان بقوله كلّ شئ هالك الا وجهه المنير يا محمد قبل تقى يذكرك المظلوم من هذا المقام الذى يطوفه كلّ اسم عظيم تمسّك بالعروة الوثقى و تشبّث

بذیل ربّک العزیز الکریم انا ذکرنا الذین اقبلوا الی اللہ و نذکرهم فضلاً
من لدنا انّ ربّک لہو الفضال الغفور الرحیم ،

هو الاعظم الاقدم الابهیٰ یا محمد قبل رضا ستفنی الدنیا و یرقی
الملک للہ مالک الرقاب این صلیل سیوف الاعداء و این صہیل خیول
الاقویا و این جنّات الأمراء و این خیام العظماء و این صفوفہم و جہوز
ہم و این قصورہم و شئونہم لعمر اللہ قد سکنا فی قبورہم و لکنّ
الناس غفلوا عما ظہر فی القرون الاولیٰ بذلک منعوا عما ظہر من لدی
اللہ ربّ الارباب طویٰ لمن تفکّر فی آثار قدرۃ اللہ و تمسّک بما نزل
فی کتاب البہاء علی اہل البہاء الذین تمسّکوا بحبل الیقین و نبذوا
عن ورائہم الظنون و الاوہام انتہی فضل بمقامی است کہ آنچہ
اسامی تلقاء وجہ عرض شد حیاً میثاً از سماء مشیت لوح امنع اقدس
مخصوص ہریک نازل از دست و زبان کہ بر آید کز عہدہ شکرش بدر
آید روح العالم لفضله الفدا ان شاء اللہ دوستان حق در ہر حین تفکّر
نمایند و باستقامت تمام بر امرش قیام کنند این کرّہ الواح منیعہ متعدّدہ
مخصوص آنجناب نازل یک لوح امنع اقدس مخصوص جناب نور
علیہ بہاء اللہ و ہمچنین مخصوص ورقہ اہل علیہا بہاء اللہ و ذکر
ورقتین اختین علیہما بہاء اللہ ہم از لسان مبارک ظاہر فرمودند ان
شاء اللہ بعنایت الہی فائز باشند و از دریای محبت قدح قدح بیاشامند
انّ الّتی فازت باللقاء انا ذکرنا ہا فی الزّبر و اللوح ان شاء اللہ در ظلّ
سدرہ عنایت الہی ساکن و مستریح باشند یا کمال کبر من قبلی علیہما
و بشرّہما برحمتی الّتی سبقت العالمین انتہی عرض دیگر بسیار
محبوبست کہ آن جناب سواد آنچہ بان سمتہا میرسد بردارند و بکمال

دَقّت مقابله نمایند و از برای بعضی از نفوس که در دهات متفرّقند بفرستند تا نفحات بیان رحمن در کلّ احیان بین احبّا متضوّع باشد عرض دیگر آنکه خدمت هریک از دوستان الهی که از رَحیق مختوم آشامیده‌اند و بافق اعلیٰ ناظرند این خادم فانی ذکر فنا و نیستی معروض میدارد ان شاء الله باثمار سدره عنایت الهی در هر حین مرزوق باشند و همچنین خدمت منتسبین آن محبوب فرداً فرداً این عبد فانی تکبیر ابداع امّنع اعلیٰ میرساند البهاء علی حضرتکم و من معکم و علی الذین فازوا بالاستقامة الکبریٰ علی هذا الامر الاعظم العظیم خادم فی ۲۷ صفر سنه ۹۸

(352) بسمه الامنع الاقدس الاعظم

ذكر من لدنا لمن فاز كتابه بلحاظ ام الكتاب الذى يدع الامم فى
السجن الاعظم الى الله الملك المقتدر العلى العظيم قل تالله قد نزل
الكتاب الاعظم على هيكل الانسان فتبارك الرحمن الذى ينطق فى
قطب الامكان انه لا اله الا انا العليم الحكيم كل الكتب حرف من
هذا الكتاب وكل الصحف ناطق باسمه المهيمن على العالمين ان
افرح بما قرء كتابك لدى العرش و نزل لك هذا اللوح المبين انا
وجدنا من ذكرك نفحات الخلوص لله الذى انطق كل شئ بثناء مطلع
امره المشرق المنير فلما اردت فضل ربك قد تموج بحر العطاء و
هاجت ارياح مواهب ربك مالک الاسماء انه لهو الفضال القديم ان
اطمنن بفضل موليك انه يذكر من اقبل اليه وينظر من قام على خدمته
انه لا يعزب عن علمه من شئ لا اله الا هو العليم المحيط ما عليك
هو الاستقامة فى هذا الامر و ما علينا هو رحمتى التى سبقت العالمين
كذلك ترشح بحر القدم حبا لنفسك اذا فزت به ان اشكرو قل لك
الحمد يا ايها المظلوم بين ايدى الظالمين و لك الشكر يا من منعت
عما خلق لك بما اكتسبت ايدى المعتدين .

(353) بسمه الباقي الدائم

شهد الله أنه لا اله الا هو لم يزل كان في علو العظمة والاقتدار وسمو
الرفعة والارتفاع لا تمنعه جنود العالم يدعو باسمه الاعظم كل الامم
الى افقه الاعلى ومنظره الابهى تعالى مولى الاسماء يفعل ما يشاء
بسلطانه ويحكم ما يريد بقدرته وفي يمينه ملكوت السموات والارض
وفي قبضته جبروت الامر والخلق لا اله الا هو المتعالى المبين العليم
الحكيم .

(354) بسمه الباقي بلا زوال

سبحان الذى نزل الآيات كيف شاء و يذكر عبده الذى آمن بالقدر اذ
 تزين المنظر الاكبر بلحاظ ربه العزيز الحكيم قد ذكر اسمك لدى
 العرش كره بعد كره و نزل اللوح مره بعد مره لتوقن انه يحب من اراده و
 يذكر من توجه اليه بوجه منير انا وردنا السجن الاعظم فى المدينة التى
 كان اهلها اشر العباد يشهد بذلك ملك اليجاد فى كتاب مبين فلما
 وردنا دعونا الكل الى الله ربك ورب العالمين و ارتفع النداء عن شطر
 السجن على شأن احاط الارض و السماء ان ربك لهو المقتدر القدير
 اياك ان تحزنك شئون الخلق تمسك بحبل عناية ربك العزيز
 الكريم كن ناصراً لدينه و خادماً لامره و منادياً باسمه كذلك يأمر
 من يحبك لوجه ربك العزيز الجميل من الناس من يصيد للعباد
 بشرك الخضوع و منهم من جعل صف النعال مرقاً لصدر الجلال ان
 ربك لهو العليم الخبير قل يا قوم دعوا ما سواه و تشبثوا بذيل الطاف
 ربكم الغفور الرحيم كذلك ناديناك من شطر القدس و نزلنا لك ما
 تقر به عينك و عيون المقرين و الحمد لله رب العالمين.

(355) بسمه القدمى بلا زوال

ان يا كمال ان استمع ما يناديك به مطلع الاسماء من هذا الافق
 الاعلى انه لا اله الا هو العزيز الحكيم انا نريك لدى العرش ونذكرک
 بالفضل طوبى لك بما فزت بهذا المقام العظيم نشهد انک وفيت
 ميثاق الله وعهده واستقمت اذ فزع من فى السموات والارضين قم
 على خدمة موليك وذكر الناس بالحكمة والبيان ليتوجهن الوجوه الى
 الافق الذى منه ظهر وجه الله المهيمن المتعالى العليم الخبير قد انزلنا
 لك من سماء الجود ما لا يحصيه احد الا الله ربك ورب العالمين
 كن ساقى كوثر العرفان فى الامكان كذلك يأمرک ربك الرحمن ان
 تعمل وكن من الراسخين ان الذين بعدوا اولئك ما سمعوا ندائى
 الاحلى وما فازوا ببيانى الذى به انجذب ملكوت الاسماء لذا ينبغى
 لك ولا مثالك بان تعرفوهم هذا الامر الذى به انار الوجود من الغيب
 والشهود واسودت وجوه المعرضين كبر من قبلى احبائى الذين طاروا
 فى هواء حبنى وانجذبوا من نعماتى ثم ذكرهم بهذا الذكر البديع قل
 انتم تحت لحاظ الطافى ان استمعوا ندائى من هذا المقام البعيد
 قوموا على نصره امرى بين عبادى على شأن تنجذب به افئدة
 المنصفين ان يا كمال ان اخرق سبحات الجلال باسم ربك المتعال
 ليتوجهن العباد الى مطلع الجمال الذى ظهر بسلطان عظيم اياك ان
 يمنعک شئ عن ذکر ربك ان اذكره بين العباد برفق مبین كذلك
 امرناک من قبل فى الزبر والالواح وفيهذا الكتاب المنيع انما البهاء

علیک و علی اہلک و ذرّیتک و الذین شربوا رحیق الفضل من هذا
الکوب المنیر .

(356) بسمه القیوم على من فى الارض و السماء

كتاب نزلناه بالحق لمن اقبل الى البحر الاعظم الذى ظهر على هيك
الانسان تبارك الرحمن الذى انطقه بين الامكان انه لا اله الا هو
المهيمن القیوم ليطمئن بعناية ربه و يذكره بين عباده الذين غفلوا عن
مطلع الامراذ اتى الحق بسلطان مشهود يا ايها المقبل قد خلقك الله
لعرفان نفسه و اصغاء هذه الكلمة التى بها احيى الغيب و الشهود قل
هذا لماء الذى به احيى الله الارض بعد موتها كذلك قضى الامر فى
لوح محفوظ انك فزت بعرفان الله و اصغاء كلمة العليا اذا ينبغى لك
ان تقوم على خدمة موليك على شأن لا يمنعك كل جاهل مردود ان
انصر ربك بالبيان هذا اصل الخدمة و فرعها و لكن الناس اكثرهم لا
يعلمون تمسك بحبل الاستقامة على شأن لا تضطربك شئون
الخلق و لا حجابات الذين كفروا بالله العزيز المحبوب فانظر الذين
تمسكوا بالظنون و الاوهام و اعرضوا عن شمس الايقان اذ اشرفت من
هذا الافق المحمود يعبدون الاصنام و لا يشعرون نعيماً لك بما فزت
بنعمة الله اذ نزلت من السماء و شربت رحيق التسليم من ايدى رحمة
ربك العزيز الودود و انا وجدنا عرف حبك و نزلنا لك ما تفرح به
القلوب و تقر به العيون اذا فرت بانوار الكلمة المشرقة من افق اللوح قل
لك الحمد يا مولى الغيب و الشهود .

(357) بسمه المذكور بلسان الغيب والشهود

قد اتى المقصود ولسان الوجود ينطق ويقول لك الحمد يا اله من فى السموات و الارضين قد احاطت الكلمة من فى الامكان و انجذب منها افئدة الذين توجهوا الى منظر الله العزيز الكريم هذا يوم تزين فيه كل الاشياء برداء الاسماء الا من انكر هذا الفضل الذى احاط العالمين قد قرء كتابك لدى العرش و اطلعنا بما فيه انه لهو العليم الخبير و عرفنا ما ترشح عليكم من بحر التقدير من لدن مقتدر قدیر ان القضاء مقبوض بيد القدرة و الاقتدار انه يقدر لمن يشاء ما اراد انه لهو المحمود فى كل الاحوال لا اله الا هو العليم الحكيم ان شاء الله بدوام الله در ظل سدره رحمانيه ساكن و مستريح باشيد در كل احوال طرف عنايت الله با شما بوده و ان شاء الله خواهد بود از آنچه وارد شده محزون مباشيد فى الحقيقة مصيبت كبرى بر كل وارد شده سوف ينزل فى ذلك ما يثبت به ذكره بدوام الملك و الملكوت ان ربك لهو المقتدر القدير جميع را از قبل مظلوم تكبير منيع برسانيد ان شاء الله مخصوص كل الواح نازل و ارسال ميشود انما البهاء عليكم .

(358) بسمه المهيمن على ما كان وما يكون

كتاب من لدنا لمن شرب الرّحيق المختوم اذ اتى القيوم بسلطان العظمة والاقتدار ليفرح من هذا الكتاب الذى جعله الله مطلع كتب العالم وتطوف حوله الزّبر والالواح تالله انّ الكتاب يمشى وينطق وانه لكتاب الاعظم الذى تحيّرت فيه القلوب وسكّرت منه الابصار طوبى لك بما وجدت عرف المحبوب وتوجّهت الى وجه به انار الوجود و اضئت الافاق انا وجدنا منك عرف الخلوّص وتوجّهنا اليك من شطر هذا السّجن لتوقن انه يحبّ من احبه ويذكر من نطق بشائه بين العباد ان احمد الله بما ذكّرت فى الكتاب وتحرك على اسمك قلم الله الغنى المتعال تالله هذه لدولة لا يأخذها الفناء ويبقى بدوام الملك والملكوت انّ ربّك لهو العزيز العلام هذا لوح لا يعادله كنوز الدّنيا ولا يقابله كتب من فى الابداع اياك ان تحزنك شئوننا الارض واسارات الذين اعرضوا عن الوجه سوف يأخذهم الله بقهر من عنده ويرتفع اعلام النّصر على الجبال والاتلال نسأل الله بان يجعلك ناصراً لامره وناطقاً بذكره انه لهو المقتدر على ما يشاء يفعل بسلطانه ما اراد لا اله الا هو المقتدر المختار نوصيك فى آخر القول بالحكمة تمسّك بها فى كلّ الامور كذلك أمرت من لدن ربّك مالک الرقاب انما البهاء عليك وعلى من معك من الذين آمنوا بالله اذ ظهر الوعد ومّرت الجبال.

(359) بسمى الاعظم الاقدم

قد اردنا ان نذكر من سمع نداء الله ليقوم على ما ينبغي لهذا اليوم
 البديع ويذكر موليه بين العباد ويذكرهم بما امروا من لدن عليم حكيم
 ان يا عبد كن ماشياً بالعدل و عاملاً بما يظهر به تقديس الامر ومتصفاً
 بالاخلاق التى بها تتصوّع مسك التنزيه بين العالمين ان اشرب خمر
 الحيوان من كوثر بياني ثم اجعل عيشك ذكرى و ثنائى كذلك يا مكرم
 من عنده علم كل شئ فى كتاب مبين قد سمعنا ذكرك و نزلنا لك ما
 يجعلك طائراً فى هواء المحبة و الوصال و يسقيك ما اراد ربك
 العزيز الحميد ان افرح بذكرى اياك ثم اشكر ربك فى كل حين انه لا
 يعادل بذكره ما تراه على وجه الارض ان اعرف قدره ثم استقم على
 هذا الامر المنيع انه ينظر عباده و يسمع ما يتكلمون به ان ربك لهو
 العليم الخبير كذلك نزلت امطار البيان من سحب العرفان اذا فرت
 بها قل لك الحمد يا محبوب العارفين و لك الثناء يا مقصود العالمين

(360) بسمی الظاهر المشهود

یا امة الله حق جلّ جلاله از برای آن ظاهر تا جمیع من علی الارض
 بعرفان و لقائش فائز شوند و بعد از کشف سبحات و خرق حجبات
 اکثری غافل و منکر مشاهده شدند چه بسیار از علما و فقها که خود را
 از اعلیٰ الخلق میدانستند بعد از اشراق آفتاب حقیقت از ادنی الخلق
 محسوب شدند قد جعل الله اعلیهم اسفلهم و اسفلهم اعلیهم چه مقدار
 از اهل قصور که بقبور راجع گشتند و چه مقدار از اهل عزّت که بذلّت
 تمام مشاهده میشوند لعمر الله ذلّت در کفر بالله است و عزّت در ایمان
 باو آیا جواهر و زخارف و قصور و اعراش انسان را از عقوبات الهی
 حفظ مینماید لا و نفس الله عنقریب آنچه مشاهده مینمایند بعدم
 راجع شود شاهد و مشهود هر دو فانی و مفقود گردد ای ورقه حمد کن
 محبوب عالمیان را که بکلمه مبارکه یا اُمّتی فائز شدی لک ان
 تحفظی هذا المقام الاعلیٰ باسم ربّک الابهیٰ انه مع امائه الذاکرات
 و عباده الذاکرین البهاء علیک و علی کلّ عبد آمن و کلّ امة آمنّت بالله
 ربّ العالمین .

(361) بسمى الظاهر المكنون

كتاب رُقْم من قلمى الاعلى لمن اقبل الى الله رب العالمين انا بشرنا
 عباد الله بظهوره و سلطانه طوبى لمن اقبل ويل للمعرضين من الناس
 من نبذ كتاب الله عن ورائه و منهم من اخذه بيقين مبين لعمر الله ما
 قضى يوم الآ و انزلنا فيه ما يقرب الناس الى فرات رحمة ربهم الغفور
 الكريم ان الذين جحدوا آياتنا بعد انزالها اولئك من الاخسرين فى
 لوح عظيم و الذين فازوا بافقى الاعلى اولئك من المقربين فى لوح
 حفيظ كذلك ذكرناك لتفرح و تذكر ربك بالحكمة و البيان انه لهو
 المبين الحكيم . البها عليك و على من آمن بالفرد الخبير.

(362) بسمى القائم الناطق فى قطب العالم

الحمد لله الذى اظهر الاسم الاعظم رغماً للامم الذين انكروا حجة الله وبرهانه وجادلوا بآياته وكفروا بنعمته وافتوا على سفك دمه ونبذوا كتابه الذى جعله حجةً باقيةً من عنده على من فى السموات و الارضين يا اسمى اشهد بما شهد به لسان عظمتى فى ملكوت بيانى انه لا اله الا هو الفرد الواحد العليم الخبير يا اسمى انا نحب ان نريك على سجية موليك بحيث لا تحزنك قباع الظالمين الذين نبذوا ميثاق الله وعهده وكفروا بيوم الدين يا اسمى لعمر الله قد احاطتنى الذئاب من كل الجهات عملوا ما ناح به القلم الاعلى ولوح الله الذى فيه رقم اسرار الاولين والآخرين يا ايها الطائف حول عرشى والحاضر امام وجهى هل تبكى لنفس الله القائمة على الامرام ابكى بعينى لها لعمر الله قد بكت الاشياء كلها بما ورد على المظلوم من الذين كذبوا بعد ما خلقناهم للصدق الخالص وعرفناهم سبيل الله الواضح المستقيم لو يسألك احد عن البهاء قل انه تحت برائن البغضاء آه آه عما ورد على من كل ظالم ومن كل فاجرو ومن كل كاذب ومن كل غافل ومن كل معرض ومن كل متوهم ومن كل مغل مكّار ان يسألك احد عن السدرة قل انها تحت اسياف البرية فاه آه عما ورد على المظلوم من جنود الاشرار قد اخذ بعض الانام دخان الاوهام بذلك ناح عين سرى وارتفع حنين قلبى نسأل الله تبارك وتعالى ان يطهر عباده من رجس الظنون وغبرة الاوهام انه على كل شئ قدير نور احبائى بانوار بيانى و ذكرهم بآياتى و بشرهم بما نزل من سماء بيانى البديع وسحاب

رحمتی الّتی سبقت من فی السّماوات و الارضین النور السّاطع من افق
سماء فضلی و البهاء المشرق من ملکوت بیانی علیک و علی من
یحبّک و یسمع قولک فی هذا النّبأ العظیم الحمد لله اذ هو محبوب
افئدة العارفين و مقصود الموحّدين.

(363) بسمى الذى انجذبت به القلوب

هذا يوم فيه الكتاب يمشى و ينطق طوبى للسّامعين به ارتفعت اعلام
 الهداية و انار افق الامر و نطق مكلّم الطّور من مطلع الظّهور انّه لا اله
 الا انا الفرد الخبير خذ لوح الله بقوّة من عنده و ضعه على عينك و قل
 لك الحمد يا من باسمك هاج عرف الكرم بين العالم و ظهر سرّ
 الطّوى بين الامم بان لا تخيبنى عمّا قدّرت فى ايامك لاصفيائك ثمّ
 اجعلنى مستقيماً على هذا الامر الذى به زلت اقدام بريّتك انك انت
 المقتدر على ما يشاء و فى قبضتك زمام الامور كلّها لا اله الا انت
 القويّ القدير.

(364) بسمى المشرق من افق الامكان

قد هطلت الآيات من سماء مشية الله وظهرت البيّنات على شأن لا ينكرها الا كلّ مشرك بعيد قد ظهر الغيب المخزون و فصل اللّوح المكنون و المقرّبون هم يقرئون و المنكرون ينظرون الى اليمين و الشمال و هم متحيّرون قد بذلنا رحيق الحيوان على من فى الامكان منهم من شرب باسم القيوم و منهم من اعترض بما اتبع الظنون يا امتى ان اشكرى بما آثرك الله على اكثر الرّجال و الاماء الذين كفروا بالله المهيمن القيوم تمسكى بحبل الله و عروة الطافه انه مع التّى توجّهت الى مطلع امره المبرم الحكيم.

(365) بسمى المشرق من افق البرهان

هذا كتاب ينوح بما ورد على اهل الله من الذين انكروا حق الله وامره و
اتبعوا كل غافل بعيد يامعشر الغافلين خافوا الله ولا تعترضوا على الذين
نطقوا بالحق وشهدوا بما شهد الله قبل خلق السموات والارضين ان
انظروا ثم اذكروا ما فعل عاد و ثمود الذين اعرضوا و اعترضوا على
الذين ارسلهم الله اليهم ليهدوهم الى صراطه المستقيم ثم اذكروا اذ
اتى محمد رسول الله و افتى عليه كل غافل مريب و دارت الايام و
الليالى الى ان اتى يوم كان موعوداً فى كتب الله و مكنوناً فى علمه
المحيط اذاً قام علماء الارض على الاعراض و ارتكبوا ما ناح به
المقربون و عن ورائهم الملاء الاعلى فى الاصيل و البكور قد ضاقت
الارض عليهم بوسعتها فسوف يسبسطها رغماً لهم انه لهو المقتدر القدير
بشر القوم بعناية ربك و ذكرهم بهذا الكتاب المنير قل يا اهل البهاء
ان استمعوا نداء مالک الاسماء انه ذكركم فضلاً من عنده و انزل لكم
ما لا تعادله خزائن السموات و الارضين قل اياكم ان تخوفكم ضوضاء
الجهلاء سيفنى الكل اقرب من لمح البصر و يبقى الملك و الملكوت
للله العزيز العظيم تمسكوا بالحكمة فى كل الاحوال انا امرناكم بها من
قبل و من بعد انه لهو المبين الحكيم البهاء المشرق من افق الفردوس
عليك و على الذين تمسكوا بكتاب الله العزيز الحميد.

(366) بسمى المظلوم الغريب

هذا ذكر من لدنا ولوح من عندنا لمن على الارض ولامه ارادت ذكر
ربها المشفق الكريم انا ذكرنا في كل الاحيان العباد الذين سمعوا و
سرعوا اذ جائهم الاذن من لدى الله رب العالمين اولئك عباد وصفهم
الله في كتابه المحكم المبين يا امتى كم من رجل منع عن مالك
الورى بما اتبع الهوى وكم من امة سمعت واقبلت وفازت بعرفان الله
العزیز الحمید هذا يوم فيه شهدت الاشياء كلها لمالك العرش والثرى
ولكن الناس اكثرهم من المعرضين منهم من اعرض ومنهم من انكر
ومنهم من كفر ومنهم من افتى عليه بظلم ناح به الروح الامين يا امتى
ان اشكرى ربك بما ايدك على عرفان مشرق آياته الذى اتى بسلطان
مبين انا ذكرناك و الالائى آمن بالله الفرد الخبير ذكریهن من قبلی و
كبرى على وجوه امائى الالائى سمعن النداء واجبن مولیهن فى يوم فيه
تزلزلت اركان الارض وانفطرت السماء وناد المناد الملك لله مالک
هذا اليوم العظيم البهاء من الله عليك و على الاماء المستقيمات و
على عبادى المستقيمين.

(367)

بنام بخشنده توانا

ایادی امر الهی مربی عباد بوده و هستند قلم اعلی کل را وصیت فرمود
 بتربیت اولاد و اطفال در اشجار ملاحظه نمائید قبل از پیوند ثمرش
 قابل ذکر نه و بعد از آن ظاهر میشود آنچه که شایسته تعریف است شجر
 که از نبات محسوب است بتربیت جزئی باین مقام فائز حال در اشجار
 وجود تفکر نمائید اگر بتربیت مربی حقیقی فائز شوند باصلاح عالم
 توجه نمایند یا حسن قبل علی ذکر لدی المظلوم مذکور و باین لوح
 امع اقدس فائز گشتی حمد کن مقصود عالم را که تائید فرمود و ترا
 باشراقات انوار نیر ظهور آگاه نمود قل لک الحمد یا الهی بما هدیتنی
 و عرفتنی انک انت الذی لا یعجزک شیء و لا یمنعک امر فی
 قبضتک زمام الامور تعطی و تمنع انک انت المقتدر القدیر.

(368) بنام بخشنده دانا

یا ابراهیم الله الحمد تحت لحاظ عنایت بوده و هستی در ایامی اقبال
 نمودی که اهل عالم معرض مشاهده شدند توجّه نمودی و رَحِیق
 عرفانرا از کأس عطاء مالک ادیان نوشیدی هینئاً لک و مریناً لک از
 حق میطلبیم ترا مؤیّد فرماید چنانچه اَب و عَمّت را مؤیّد فرمود لعمر الله
 کَلّ لدی المظلوم مذکورید و بعنایت حق فائز قل الهی الهی زین قلبی
 بطراز حبّک و لسانی بذکرک و ثنائک و عینی بالنظر الی افقک و
 وجهی بالتّوجّه الی انوار وجهک ای ربّ اسألك ببحر علمک و
 شمس فضلک بان تؤیّدنی فی کَلّ الاحوال علی الاستقامة علی
 امرک انک انت المقتدر علی ما تشاء لا آله الا انت العليم الحکیم .

(369) بنام بخشندۀ مهربان

کتاب مبین بامر ربّ العالمین ظاهر و هویداست. هر نفسی بان فائز شد
و بقوّت الهیّه اخذ نمود او از اهل علّیین لدی العرش مذکور است ای
امّه الله جهد نما تا از نفحات مالک اسماء و صفات محروم نمائی و از
فیوضات بدیعۀ منیعۀ اش ممنوع نگردی از امورات فانیۀ دنیای دنیّه
محزون مباشید بذکر سلطان احدّیه قلب را منور و مسرور دارید این است
وصیّت مالک قدم اماء خود را.

(370) بنام بخشندهٔ مهربان

ایّام ایّام الّهی و افق ظهور نورانی قلم اعلیٰ در حرکت و کوثر بیان جاری آیات الله نازل و بیناتش ظاهر نور امر مشرق و نار سدره مشتعل یا حزب الله امروز است روز آیهٔ مبارکهٔ ان تعدّوا نعمة الله لا تحصوها نعمت اندر نعمت رحمت اندر رحمت جهد نمائید شاید بانوار آفتاب معانی که از افق سماء ارادهٔ الّهی مشرق است فائز شوید صریر قلم اعلیٰ در کلّ حین مرتفع و مقصود آنکه از اثمار سدرهٔ منتهی قسمت برید قلم بشنوید میگوید و ثمرة سدره خود را مینماید طوبیٰ از برای رجالی که سطوت اهل ضلال ایشانرا از مالک مآل منع ننمود و محروم نساخت یا اهل فاران آیین فورانکم آیا تصوّعات نفحات وحی را یافته اید ساکن و خاموشید و یا اسباب دیگر اهل منظر اکبر را از ذکر و ثنا باز داشته ظهور حق بمثابهٔ آفتاب مشرق و لائح و هویدا قسم بنیر اعظم بیانش از بیان اهل عالم و ذکرش از ذکر امم و حرکت و سکونش از کلّ واضح و ممتاز بر اهل بصر و اصحاب منظر اکبر مشتبّه نشده و نخواهد شد یا اهل فاران آیین دقّة انظار کم و رقّة افکار کم و نور آفاقکم و ضیاء قلوبکم و سراج صدور کم و حدّة ابصارکم لعمر الله انّ الیوم یومکم کونوا اقویاء فی امر ربکم مالک الاسماء بحیث لا تضعفکم قوّة الامراء و لا وسوس العلماء ای اهل فاران لازال از قلم رحمن ذکرتان مذکور و اسمتان مسطور باید بجنود ذکر و بیان و اعمال و اخلاقی که لایق یوم الله است حق را نصرت نمائید طوبیٰ از برای نفسی که لحبّ الله حرکت نماید و بهدایت عباد مشغول گردد امروز

قیام و قعود و حرکت و سکون باید لوجه الله ظاهر شود هر سلطانی را جندیست و هر امری را ناصری جنود مالک آفاق اخلاق و اعمال و ذکر و بیان بوده و مُدیر و مدبّر این جنود تقوی الله باید ان شاء الله اهل فاران بنار محبّت محبوب امکان مشتعل شوند و لئالی علم و حکمت را که از خزائن قلم اعلی بامر مالک اسماء ظاهر شده در اکثر احیان مشاهده نمایند تا قلوب بطراز اطمینان و انقطاع مزین گردد مطالع اوهام و مشارق ظنون در مدن و دیار لاجل اضلال خلق میگردند این است آن خبری که از قبل از لسان مطلع آیات و مشرق علم ظاهر گشته حزب شیعه را اوهام از مالک انام محروم نمود و بسقر فرستاد شمائید نفوسی که از اوّل ایّام بافق اعلی توجّه نمودید و بقوادم انقطاع در هواء محبّت مالک ابداع طیران کردید قدر این مقام اعلی عند الله عظیم بوده و هست نسأل الله ان يجعلکم اعلام ذکره فی بلاده و ریایات هدایتیه بین عباده أنّه هو المقتدر علی ما یشاء و هو القویّ الغالب القدیر نظر بحکمت اسامی اولیا ذکر نشد یعنی نفوسی که از رَحیق مختوم آشامیده اند و بانوار ملکوت منورند جناب علی محمد ابن اسمی الاصدق علیهما بهائی و عنایتی در ساحت اقدس حاضر ذکر هر یک را نمود و کلّ باشراقات انوار آفتاب توحید حقیقی فائز گشتند از حق میطلبیم حزب خود را تائید فرماید بر اعمال و اموری که عرف رضا از او متضوّع اوست قادر و توانا لله الحمد بساط محبّت حقّ جل جلاله ظاهر و مبسوط طوبی از برای نفوسیکه فائز شدند بآنچه که از برای او از عدم بوجود آمده اند و ویلّ للغافلین اماء الله را تکبیر میرسانیم و بعنایت حق بشارت میدهم یسأل المظلوم ان یوفّقهنّ و

يَقْدِرُ لَهُنَّ خَيْرَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ وَيُزَيِّنُهُنَّ بِمَا يَنْبَغِي لَهُنَّ فِي أَيَّامِ رَبِّهِنَّ
رَبَّ الْمَلِكِ وَالْمَلَكُوتِ وَمَالِكِ الْعِزِّ وَالْجَبَرُوتِ الْبَهَاءِ الْمَشْرِقِ مِنْ
أَفْقِ سَمَاءِ الْفَضْلِ عَلَيْكُمْ وَعَلَيْهِنَّ وَعَلَى الَّذِينَ مَا مَنَعْتَهُمْ شَتُونَاتِ
الدُّنْيَا وَإِشَارَاتِهَا وَظُهُورَاتِهَا وَزَخْرَفِهَا وَزِينَتِهَا وَسُطُوتِهَا وَصَفُوفِهَا عَنْ
اللَّهِ مُوْجِدِهَا وَخَالِقِهَا.

(371)

بنام بینا

یا حکیم آقا جان ظاهر شد آنچه در کتب موعود بود اوست یهوه و
 اوست معزی و اوست روح الحق و خبر بزرگی که حضرت رحمن در
 فرقان بآن بشارت فرموده اوست که بر مشارف ارض مشی فرموده و بر
 اعلیٰ المقام خیمه برافراخته طوبیٰ لک بما عرفت و کنت من المقبلین

(372) بنام خداوند بخشنده

جميع اشيا اليوم بستیح و تحمید مالک اسما ناطق و ذاکرند و مع
 ذلک عباد غافل اکثری محجوب و ممنوع هر که الیوم ندای الهی را
 شنید او از اهل گوش محسوب و هر که بمطلع امر ربّانی توجّه نمود از
 اهل بصردر لوح اکبر مذکور و مسطور و من دون آن همج رعاع بوده و
 خواهند بود ای کنیز حق حمد کن مالک غیب و شهود را که ترا بر
 عرفان حضرت مقصود تأیید فرمود و این از نعمتهای بزرگ
 پروردگارست چه مقدار از اماء از حق محروم مانده اند و تو در ظلّش
 ساکن و بایامش فائز گشتی و لکن جهد بلیغ باید تا لؤلؤ محبّت الهی در
 قلب از مکر سارقین و خائنین محفوظ ماند ان شاء الله کوثر بقا را که از
 معین قلم اعلیٰ جاری شده و بهیأت لوح ظاهر گشته از دست ابن عمّ
 بگیری و بنوشی و بیاد دوست مسرور باشی.

(373) بنام خداوند بینا

یا غلام رضا انسان را بمثابه سیف مشاهده نما تا در غلاف است
 جوهر آن مستور و مکنون ان شاء الله باید بعنایت الهی از غلاف ظلمانی
 فارغ شوید تا جوهرتان بر عالمیان ظاهر گردد جوهر انسانی اخلاق و
 اعمال اوست نسأله تعالیٰ بان یوفقکم علیٰ ما ینبغی لکم فی یوم
 العزیز البدیع.

(374) بنام خداوند بیہمتا

یا کمال بدو فضل بزرگ فائز شدی اوّل آنکہ در سنّہ تسع بلقاء اللہ
 مرزوق گشتی و نقطۂ اولیٰ کلّ را باین بشارت فرمودہ بقولہ و فی سنّہ
 التسع انتم بلقاء اللہ ترزقون و همچنین بیان رحمٰن در آیہ مبارکہ کلّ
 الطعام مفتخر شدی و این است آن خبری کہ نقطۂ اولیٰ بان بشارت
 دادہ و فی سنّہ التسع انتم کلّ خیر تدرکون باید در جمیع احیان
 حضرت رحمٰن را شاکر باشی کہ ترا باین فضل اعظم فائز فرمود از بحر
 وصال آشامیدی و از کوثر لقا قسمت بردی عرایضت مرّہ بعد مرّہ
 بساحت اقدس رسید ندایت را شنیدیم و عرف حُبّ را از مناجات و
 اذکارت یافتیم و جمیع نفوس مذکورہ کہ از قلمت جاری شد در
 ساحت اقدس مذکور آمدند و بطراز عنایت مالک الوری مزین گشتند
 طوبیٰ لک و لہم بشر ہم من قبلی و کبر علیٰ وجوہہم امراً من لدی
 اللہ المہيمن القیوم جمیع را باستقامت وصیّت مینمائیم چہ کہ ناعقین
 در کمین موحدین و مخلصین بودہ و ہستند قل ان یأتکم احد بکتاب
 السّجّین و اوراقہ دعوہا عن ورائکم ثمّ اعلموا بانّہ هو النّاعق الموعود
 فی کتب اللہ العزیز الودود و البہاء علیک و علی احبّتی و اماء اللّائی
 آمّن باللّہ مالک الوجود یا کمال یوصیک الغنی المتعال بان تجعل
 خضوعک و خشوعک کلّہما للہ وحدہ ہذہ کلمۃ وصیّناک بہا فی
 الزّوراء فاجعلہا امام عینیک امراً من عندی و انا النّاصح الامین .

(375) هو الناطق العليم

يا شيخ ضع القدح وخذ البحر باسمه العزيز الفيّاض ثم اشرب منه
 رغماً لكلّ منكر انكر ظهور الله و سلطانه و كلّ ظالم كفر بالله مولى
 الانام انا جئنا لتهديب العباد و اصلاح البلاد يشهد بذلك من عنده امّ
 اللواح لا يعزب عن علمه من شئ و يفعل ما يشاء و يحكم ما يريد و
 هو المفتدر العزيز التّوّاب طوبى لك بما فزت بايّامى و شربت رحيق
 حبيبى من يد عطائى و آمنت بى فى يوم فيه كفر كل غافل مرتاب قل يا
 قوم انظروا السّدره و اثمارها أمام وجوهكم اتقوا الله يا اصحاب
 الضلال قل ضعوا الاوهام تالله قد اشرق نير الايقان من افق ارادة الله
 مشرق الانوار كذلك اظهر النّبأ الاعظم آياته فضلاً من عنده و هو العزيز
 الغفّار النّور و ضيائه و الشّمس و اشراقها عليك و على الّذين قاموا و
 قالوا الملك لله ربّ الارباب.

(376) بنام خداوند دانا

یا محمد قلی لعمر الله باید در عالم فخر نمائی شنیدی آنچه را که از قبل احدی نشنیده و دیدی آنچه را که احدی ندیده آنچه از منکرین و غافلین در این امر ظاهر میشود کلّ برهانی است اعظم بر حقیقت حزب الله صد هزار طوبی از برای نفسی که در سبیل دوست اسم و عزّت را رایگان داد عالم بیک عمل پاک معادله نمی نماید زود است که آنچه را لسان حکایت میکند چشم ادراک نماید جمیع منتسبین علی قبل اکبر علیه بهائی و عنایتی را تکبیر میرسانیم و تسلی میدهیم بشر هم برحمتی الّتی سبقتهم و بعنایتی الّتی احاطتهم انا غفرنا هم و عفونا عنهم و کفرنا عنهم ما لا ینبغی لهم طوبی لمن تمسک الیوم بالرجوع و فاز ببحر الغفران من لدی الرحمن الا انه من الفائزین فی کتاب مبین بگو قدر و مقام علی را بدانید اگر انسان از حزن و خوف یک آن مضطرب شود از خوف و عذاب و سطوت دائمی چه خواهد نمود الحمد لله اشراقات انوار آفتاب فضل بعضی را احاطه نموده و بعضی را هم خواهد نمود فسوف یرجعون الی الله و یقومون علی تدارک مافات عنهم چه که هر نفسی فی الجمله غافل شد و یاسطوت ظلم او را از نیر عدل باز داشت لکن در ایام و لیالی هم بذکر دوست یکتا مشغول بود و بمحبّتش مزین و الیوم چون یوم فرح اکبر است و بحر عنایت در امواج کلّ امام وجه قائم و بطراز الطاف مطرّز از حق توفیق بطلب تا کلّ را فائز فرماید بآنچه که سبب نجات و فلاح است یا ایّها النّاظر الی الوجه بسیار از نفوس حال سائل و آملند که فی سبيله تعالی

طائف حبس شوند و با سلاسل هم آغوش کردند لعمر الله این سلاسل
از صد هزار حمایل اولی و احبّ است چه که آن بحق منسوب و این
بمطالع ظلم اعاذنا الله و ایاکم من شرّ هؤلاء الغافلین مخصوص شما
اذن عنایت نمودیم ان اقبل و کن من الشاکرین و نذکر محمد و نبشره
بعنایات ربّه الکریم له ان يتمسک بحبل العدل و یذکر الله بالحکمة و
البيان انه لهو السامع المجیب .

(377) بنام خداوند یکتا

ای شمسِیّه ان شاء الله بعنایت طلعت احدیّه چون شمس از افق سماء
ایقان مشرق و لائح باشی تا قلوب تیره اماء غافله از انوار آن منور شود
شکر کن محبوب عالمیان را که از اهل سرادق رفعت محسوب
گشته ای چه که از دوحه عنایت روئیده ای و بحق منسوبی قدر این
نعمت کبری را بدان و شب و روز بذکرش ذاکر شو و در امرش مستقیم
انما البهاء علیک و علی الذین نسبهم الله الی سدره امره.

(378) بنام خداوند یکتا

جمیع عالم از برای عرفان این یوم مبارک خلق شده‌اند و از عدم
 بوجود آمده این است آن یومی که معادله ننماید بآنی از آن اعصار و
 قرون نیکوست حال نفسی که بعرفانش فائز شد و از انوارش منور گشت
 امروز روز خدمت و نصرت است و نصرت تبلیغ امر او بوده و خواهد
 بود یا عبد الصّمد لعمری اگر باین مقام اعلیٰ فائز شوی بکلّ خیر فائزی
 جهد نما که شاید از عرف بیان گمگشته را بافق رحمن هدایت نمائی
 این است از اعظم اعمال نزد غنی متعال جمیع امور در قبضه اقتدار
 حق بوده و هست بیک کلمه بُعد را بقُرب تبدیل فرماید و فراق را
 بوصول و سَمّ هجران را بشهد لقا اوست مهیمن و اوست مقتدر اگر
 ببصر حق مشاهده نمائی شهادت میدهی که معادله ننماید باین لوح
 آنچه در ارض مشاهده میشود ان اشکر ربّک بهذا الفضل العظیم و قل
 الحمد لله ربّ العالمین.

(379) بنام خداوند یکتا

طلعت حجازی بلسان پارسی اماء خود را ذکر میفرماید تا از کوثر ذکر
 الهی سرمست شوند و بذکر دوست قیام نمایند اگر چه اولم یزل و لا
 یزال مقدّس از جهات بوده و اینکه خود را بحجاز نسبت داده و یا
 بعراق و دون آن این نظر بعرفان ممکن در حدّ امکان بوده و الاّ او خالق
 کلّ و مقدّس از کلّ بوده و خواهد بود ای امة الله ان شاء الله از نفحات
 ایام الله و نسّمات الطافش مسرور و خرم باشی و در فضای خوش توکل
 و اطمینان و توسّل و ایقان سائر گردی ذکر ت لدی العرش مذکور لذا
 بذکر محبوب عالمیان فائز شدی لله الحمد فی کلّ الاحوال .

(380) بنام خداوند یکتا

یا امتی یا ورقتی ان استمعی ندائی من شطر سجنی انه لا اله الا هو
 المهیمن القیوم انت من امائی اللائی تحرک علی ذکرهنّ قلمی
 الاعلیٰ ونطق بما ورد علیهنّ اهل مدائن الاسماء طوبی لک یا امتی
 بما اخذتک الاحزان فی سبیل الله ربّ ما کان و ما یكون ای کنیز من
 ملکه های عالم مع آنکه در لیالی و ایام بذكر الهی علی زعمهنّ
 مشغول بودند بکلمه مبارکه یا امتی فائز نشدند و تواز عنایت سلطان
 حقیقی مرّه بعد مرّه بآن فائز شدی وصیت مینمائیم ترا بصبر و اضطبار
 دنیا قابل ذکر نبوده و نیست ان شاء الله بشأنی ظاهر شوی که شئونات
 آن ترا مضطرب و محزون ننماید در خباء عصمت حق ساکن شو و
 بافکش ناظر باش انه معک یشهد و یری و هو السميع البصیر لوح امنع
 اقدس از قبل بتوسط ثمره ورقه الحمرا ارسال شد ان شاء الله بان فائز
 شوی و بانوار شمس کلمات الهیه منیر و روشن مشاهده گردی .

(381) بسم ربنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهیٰ

حمد و ثنا افنان سدرۃ الہیّہ را لایق و سزااست کہ جنود ظنون و صفوف
 اوہام ایشانرا از نبأ عظیم و صراط مستقیم منع ننمود بفضل اللہ از کوثر
 یفعل مایشاء آشامیدند و از تسنیم یحکم ما یرید نوشیدند سطوة فراعنہ
 ظلم و شوکت جبابرۃ اعتساف ایشانرا از مطلع عنایت و الطاف محروم
 نساخت باصبع توکل حجابات را دریدند و بعضد توسّل اصنام را فرو
 ریختند ابصارشان بافق اعلیٰ ناظر و وجوہشان بانوار وجہ متوجّہ اریاح
 مختلفۃ عالم ایشان را از سکون و اطمینان باز نداشت و اضطراب و
 تزلزل امم را در قلوبشان راہ نہ جلّ من خلقہم و عرفہم و قربہم و عزّ
 من رفعہم و فضّلہم و انطقہم و اراہم و اسمعہم سبحانک اللّٰہم یا
 الٰہی و مقصودی و محبوبی و محبوب العالم و معبودی و معبود الأمم
 اسألك باسمک الذی بہ ظهرت الساعۃ و و اشراطہا و القیمۃ و
 ظهوراتہا بان تنزل من سماء عنایتک علی افنانک ما ینبغی لعزّک و
 قوّتک و جودک و کرمک و اقتدارک ای ربّ تراہ فی کلّ الاحوال
 قائماً علی خدمۃ امرک و ناطقاً بشنائک ہو الذی اقبل الیک فی یوم
 فیہ اعرض عنک من فی ارضک و اعترض علیک من فی بلادک و
 انفق ما عنده لاعلاء کلمتک و اظہار امرک و انتشار آیاتک و عزّتک
 یا الٰہی لو یرید الخادم ان یدکر ما ظہر منه فی ایامک لیری قلمہ عاجزاً
 و لسانہ قاصراً اسألك یا مقصود افئدة المقرّین و محبوب قلوب
 المخلصین بآیاتک الکبریٰ و نفسک العلیٰ الابهیٰ بان تظہر من افق
 العناية و الالطاف اعمالہ فی ایامک لیری کلّ ظہورہا و انوارہا کما

يرون الشمس و اشراقها و انوارها استغفرک يا الهى من ذكرى هذا
المقام الذى جعلته فوق مقامى اسألك بنور توحيدک الذى منع عنه
عبادک بان تويده فى كل الاحيان على ما كان انک انت المقتدر
المستعان لا اله الا انت العليم الحكيم روحى و نفسى و ما عندى
لحبکم الفدا و لقيامکم الفدا قد كان الخادم قاعداً صامتاً متفكراً فى
آيات الله و ظهورات عظمتة و قدرته و سلطانه اذاً ورد الافنان عليه بهاء
الله الابهى بكتاب حضرتکم اخذت و فتحت کائى وجدت من كل
حرف من حروفاته عرف محبة الله مقصودنا و مقصودکم و مقصود من
فى السموات و الارض فلما قرئت و عرفت اخذنى اهتزاز حبکم على
شأن طارت باجنحة الاشتياق الى ان حضرت امام وجه الله مالک
التلاق و عرضت ما فى الكتاب و هذا ما نطق به لسان العظمة فى
الجواب قوله عزّ بيانه و جلّ برهانه هو السّامع المجيب يا افنانى عليك
بهائى و عنايتى و رحمتى التى سبقت من فى السموات و الارضين قد
حضر العبد الحاضر و قرء ما نطق به لسانک فى ذکر الله و ثنائه و قوّته و
قدرته و اقتداره و عزّه و عظمتة و سلطانه طوبى لسانک بما نطق
بالحقّ و لقلّمک بما جرى منه ما يجد كل ذى دراية عرف الخضوع و
الخشوع و الانقطاع فى حبّ الله مالک الابداع يشهد قلمى الاعلى
بانک تنوّرت بنور التّوحيد و شربت من قدح التجريد اذ كان الناس فى
شرك مبين لعمرى ما فاز احد بيوم الله و ما ظهر فيه الا من نبذ العالم و
تمسّک بالاسم الاعظم الذى به زلت اقدام العلماء و نسفت جبال
العلوم و ارتعدت فرائص الاسماء و اضطربت افئدة العرفاء و ناح كل
ظالم بعيد يا افنانى اشکوا اليک من الذين اعرضوا عن الذى اتیهم

بآیات لا تعادلها کتب العالم لولاه ما ظهر ما کان مکنوناً فی علم الله ربّ العالمین الی حین یوم الله را ادراک ننموده‌اند و بقطره از بحر کلمه مبارکه یفعل ما یشاء فائز نگشته‌اند چه اگر فی الحقیقه بنور این کلمه علیا فائز میشدند باب اعتراضات را مسدود مینمودند و بجان بشر محبوبات امکان توجّه میکردند لعمر الله آذان موجوده در عالم لایق اصغاء این نداء نبوده نیست و همچنین ابصار قابل مشاهده افق اعلیٰ نه این یوم یومست عظیم و این امر اعظم من کلّ عظیم لله الحمد آنجناب مکرّر فائز گشتند و از بحر بیان رحمن آشامیدند قد سبقت ما دونک فی خدمه الله و نصرة امره یشهد بذلک من عنده امّ الكتاب از حق جلّ جلاله میطلبیم عباد خود را حفظ فرماید از اوهامات نفوس غافله ظالمه محیله باید کمال جهد را در این فقره مبذول دارید و از حق از برای کلّ حفظ طلب نمائید آنّه معک و یسمع ما اردت من بدایع فضله و الطافه آنّه هو السّامع المجیب در جمیع احوال باید عباد را متذکّر نمود که شاید از بحر آگاهی بیاشامند و باشراقات انوار دانائی فائز شوند اگر موافق حکمت باشد از قبل مظلوم اولیاء حق را تکبیر برسانید و بما یرتفع به امر الله امر نمائید شاید اشیاء فانیه ایشان را از نعماء باقیه الهی محروم نسازد افنان سدره کلّ لدی الوجه مذکورند و بعنایات مخصوصه فائز اوراق را تکبیر برسانید و بعنایت حق بشارت دهید البهاء المشرق من افق سماء فضلی و رحمتی علیک و علی من معک و یحبّک و یسمع قولک فی هذا النّبأ العظیم انتهی لله الحمد امواج بحر عنایت ظاهر و انوار شمس شفقت مشهود حینی که این خادم فانی تلقاء وجه حاضر و دستخط آنحضرت را

عرض نمود آفتاب فضل بشأنی مشرق و لائح که این عبد و امثال او از ذکرش عاجز و قاصرو در احیان عرض مناجات مکرر این کلمه علیا از لسان مولی الوری ظاهر نعم ما نطق به الافنان فی یوم الله مالک الادیان آیات منزله خود شاهد و گواهست احتیاج بدو نبوده و نیست بفضل الله آن حضرت مزینند بآنچه که سزاوار یوم الله است جناب افنان آقا سید علی علیه بهاء الله الابهی تشریف آوردند و آنچه آنحضرت فرمودند ذکر نمودند و تلقاء عرش بشرف اصغاء فائز و همچنین فقرات مذکوره در دستخط الله الحمد کل بشرف اصغاء فائز و بانوار آفتاب قبول مزین و منور این خادم فانی خدمت حضرت افنان علیهم بهاء الله الابهی و من کل نور انوره و من کل جمال اجمله و من کل عنایة افخرها و من کل بهجة اظهرها و من کل نعمة اسبغها و من کل مائدة اتمها عرض سلام و ثنا معروض میدارد از حق تعالی شأنه سائل و آمل که عباد خود را مؤید فرماید و بما ینبغی موفق دارد تا کل قصد مقصد اقصیٰ وافق اعلیٰ نمایند و از فیوضات ایام محروم نمانند انه علی کل شیء قدیر الثناء و البهاء و الذکر و التکبیر و السلام علی حضرتکم و علی من معکم و فاز بخدمتکم و حبکم و علی کل ثابت مستقیم و کل راسخ موقن خبیر . خادم فی شهر رجب سنه ۱۳۰۳

(382) بنام خداوند یکتا

یا اسمی علیک بهائی انشاء الله بعنایت الهی فائز باشی نامۀ افنان علیه بهائی و رحمتی که در ارض شین ارسال داشتند ملاحظه شد انشاء الله لم یزل و لا یزال بذکر غنیّ متعال مشغول باشید و از عالم و عالمیان فارغ و آزاد و آنچه در بارۀ اسمی جمال علیه بهائی معمول داشته اند مقبول است فی الحقیقه نفحات ایّام الهی را که الیوم کلّ از او غافلند استشمام نموده اند و بافق اعلی ناظر و متوجّهند و این از نعمتهای بزرگ الهی است که ایشان را در چنین ایّامی موفق فرمود بر امری که کلّ از آن محجوبند یا مهدی عالم منقلب و ناس غافل غبار اعمال و اقوال محتجین اهل عالم صبح منیر را ستر نموده امروز هر بنیان محکم متینی متزعزع و هر قدم ثابت مستقیمی متزلزل الا من شاء الله ربّک انقلاب عالم هر یوم درازد یاد است و لکن اهل آن سبب و علّت را ادراک ننموده اند و بما عند هم از ما عند الله غافل و محجوبند آفتاب حقیقت مشرق و بحر مّواج و صریر قلم مرتفع و سدره ناطق و عندلیب مغرّد و لکن آذان صمّاء و عیون عمیا مشاهده میشود آنچه از قلم اعلی در زیر و الواح نازل اکثری ظاهر چنانچه مشاهده شد و آنچه باقی در سماء مشیّت معلّق و البتّه ظاهر خواهد شد ویل للغافلین من فزع یوم عظیم یا اسمی امر بسیار عظیم است در یکی از الواح در این ایّام این کلمۀ علیا نازل دیباج کتاب ابداع بکلمۀ هُومزین او را بقدرت کامله برداشتیم و انا گذاشتیم لعمر الله هذا امر عظیم لا یحتمله احد الا من کان اقوی العالم و متمسکاً بالاسم الاعظم ید قدرت کامله

حجبات برّیه را علی قدر معلوم خرق نمود حال مشاهده میشود مطالع
 اوهام و مصادر ظنون باحتجابات اخری محتجب شده اند در پستی
 فطرت و کمی درایت محتجبین بیان تفکّر نمائید که تازه بمقام اوّل
 خود راجع شده اند قسم بآفتاب فضل که از افق سجن طالع است
 احجب از کلّ ملل لدی الله محسوب و مذکورند جمیع کتب آلهی بر
 عظمت این یوم شاهد و گواهدست معذّک اهل کتاب بیخبر و غافل
 فرقه طاغیّه باغیه که خود را فرقه ناجیه و امت مرحومه میشمردند
 مشاهده نمودی ان اصبر لتری الاخری اطفی و اشقی من ملل الارض
 کلّها کذلک یخبرک الخیر قل انّه اتی بالحق و لا یشار باشارات
 الکتاب کلّها و لا یمشی فی طرق اهل الانشاء ظهر و اظهر صراطه
 المستقیم یا اسمی ، جعفریک کلمه از روی صدق و راستی بیان نمود
 قریب هزار و سیصد سنه کذابش نامیدند و ثمره اعمال و اقوال آن فئه
 طاغیه آنکه اولیای آلهی را که در روی ارض شبه و مانند نداشتند
 بدترین عذاب شهید نمودند و حال محتجبین بیان بهمان اقوال و
 اعمال بعینها ظاهر گویا از یوم الله خبر ندارند و نفحات قمیص ظهور را
 نیافتند از دریای دانائی محرومند و از انوار آفتاب حقیقی بی نصیب یا
 مهدی لله قیام نمائید و لله بگوئید و فی سبیل الله کمال جهد رامبدول
 دارید شاید باسم حق و قدرت حق جلّ جلاله خلق بدیع را از شبهات
 و حجبات و اشارات این فئه ملحدّه پاک و مقدّس دارید کلمه که الله
 گفته میشود طبیعت و اثر لبین لم یتغیّر طعمه در او مستور و اطفال روزگار
 را بمقام بلند بلوغ رساند و از بحر دانائی چشاند و همچنین در این ایام
 در یکی از الواح این کلمه علیا از ملکوت بیان آلهی نازل تا بر کذب

قبل آگاهی نیابی بر صدق این یوم گواهی ندهی این کلمه مبارکه از لئالی بحر علم الهی بوده و هست طوبی للعارفین هر نفسی باین گواهی فائز شد او از اقوی الخلق لدی الحق مذکور است این است که نقطه روح ما سواه فداه میفرماید نطفه یکساله یوم ظهور او اقوی است از کلّ بیان یا اسمی نفحات عذاب مغلّین از کلّ احزاب را احاطه نموده ولکن حال آگاه نیستند و غافلند در اسکندر این عصر که ملقب بامپراطور دنیا بود تفکر نما دست قدرت عزّت دو طائفه را برداشت چنانچه در سنین قبل در الواح الهی تفصیل آن نازل طوبی للناظرین طوبی للمتفرّسین و للمتفکّرین قل هذا یوم الله لا یدکر فیه الاّ هو انه لا یمتدّ فی اثبات امره بشیء من الاشیاء ولا بذکر من الاذکار قد اتی من سماء الامر بسلطان مبین لم یعجزه جنود العالم ولا صفوف الامم نطق امام الوجوه باعلی النداء الملک لله المقتدر القدر لعمر الله امری عظیم عظیم و لکنّ الناس اکثرهم من الغافلین در این ایام در یکی از الواح این کلمه محکمه متقنه نازل امروز بسیار بزرگ است و عجیب چه که هو در قمیص انا ظاهر و مکنون بانا المشهود ناطق مع عظمت این امر بشهادت کتب کلّها اظهر از شمس است در وسط سما بر هیچ بصیری مشتبّه نشده و نخواهد شد چه که انوار و ظهورات و آیات و بیناتش اقطار را احاطه نموده لا ینکرها الاّ کلّ مغلّ بعید و نذکر فی آخر الکتاب افنانی الآخر و نختم بذکره انّ ربک لهو الحاکم علی ما اراد لا اله الاّ هو العلیم الحکیم انه خرج مقبلاً الی الله الی ان حضر تلقاء الوجه و سمع ما نطق به لسان المظلوم فی هذا المقام الکریم انشاء الله جمیع از ذکور و اناث بنفحات ایام الهی فائز باشند و

بر امرش مستقیم و بافقش ناظر و بشنايش ناطق البهاء عليهم من لدی
الله ربّ العالمین.

(383) شهد الله أنّه لا اله الا هو

والذى اتى بملكوت الآيات أنّه هو السرّ المكنون والمستسرّ المخزون
 بنداؤه ارتفع النداء من كلّ الجهات و باسمه ارتعدت فرائض الذين
 كفروا بالله مظهر البيّنات به جرى سلسبيل البيّنات فى الامكان ونطقت
 الاشياء الملك لله المقتدر العزيز المتّان طوبى لمن اقبل وسمع وفاز و
 ويل لكلّ غافل مرتاب هو الذى به حدثت الارض اخبارها و اظهرت
 كنوزها و بحر العرفان لثاليه و سماء البيان انجمها و انوارها و سدره
 المنتهى حفيفها و الاقلام صريرها طوبى لمن شرب رحيق الوحى و
 كوثر الالهام من كاس عطاء الله ربّ الارباب يا ايّها المذكور لدى البحر
 قد اقبل اليك جمال القدم باسمه الاعظم و اراد ان يذكر بذكر
 انجذبت به حقايق الاشياء و بآيات لا تعادلها كنوز الارض و السّماء
 ليجذبك و ينطقك و يسقيك كوثر الحيوان لتقوم على الامر بقدرة لا
 تضعفها جنود العالم و لا ضوضاء الامم و تنطق بما يقرب العباد الى
 الله المختار قل يا قوم انظروا ثمّ انصفوا تالله قد ماج بحر البيان امام
 وجوه الاديان و سرت نسمة الرحمن على الامكان اقبلوا بوجوه نورا
 الى الله مالک يوم القيام يا ايّها الناظر الى الوجه اسمع النداء مرّة
 اخرى أنّه يوفّقك و يقربك اليه بحيث لا تمنعك شماتة الاعداء و لا
 سطوة الا مرء و لا ضوضاء العلماء و لا ذكر كلّ منجمد و لا بيان كلّ
 خائف ان ربّك يكون معك يسمع و يرى و هو العليم البصّار اقبل
 بقلبك و روحك و فؤادك الى كعبة الله و قل الّلهى الّلهى قد اقبلت
 اليك بكلى و ما اردت فى الارض الا اعلاء كلمتك و اظهار امرک و

انتشار آثارک و ابراز جودک و کرمک و عطائک ای ربّ قو قلبی
 باسمک و سلطانک ویدی لاخذ کتابک و بصری لمشاهدة آثارک و
 عزّتک یا مقصود العالم و الظاهر بالاسم الاعظم ما اريد الا نصره
 امرک بالحکمة و البیان و اظهار حجّتک بین الاديان ای ربّ ترى
 عبدک هذا مقبلاً اليک و قائماً امام کعبه ظهورک اسألك بقدرتک
 الّتی غلبت الکائنات و برحمتک الّتی سبقت الممكنات ان ترين
 رأسی باکلیل الانقطاع و هيکلی بطراز التّقوی ثم اجعلنی یا الهی علماً
 باسمک بین عبادک و رایة ذکرک فی بلادک و عزّتک لا احبّ الا
 ما تحبّ و لا اريد الا ما تريد توجّهت اليک منقطعاً عن دونک لانی
 اعلم بالعلم اليقین أنّ دونک لا ینفعنی و لا یحفظنی و لا ینصرنی
 اسألك یا مالک ملکوت الاسماء و فاطر السّماء باللّثالی المکنونة فی
 اصداف عمّان فضلك و اسرارک المخزونة فی کتاب علمک ان
 توفّقنی علی عمل تتوجّه به الموجودات الی سماء عنايتک و تؤیّدنی
 علی امریعترف به کلّ الاشیاء علی ظهورک و قدرتک و عظمتک و
 اختیارك ای ربّ ترانی منجذباً بآیاتک و ناطقاً باسمک و متوجّهاً الی
 افقک اسألك ان لا تجعلنی محروماً عما قدّرت له لاصفیائک و عشاق
 مداين محبّتک الّذین انفقوا ارواحهم بالروح و الرّیحان فی سبیلک
 بحیث ما منعتهم زخارف الدنیا و لا کنوز الاغنیاء أنّک انت المقتدر
 علی ما تشاء و فی قبضتک زمام من فی الارضین و السّماوات.

(384) بلسان پارسی ندای الهی را بشنو

این نداء در مقامی نارسدرة طور است چه که افئدة مخلصین و مقربین
 بآن مشتعل و در مقامی کوثر حیوان از برای حیات عالم طوبی از برای
 نفسی که بآن فائز شد آنه یصل الی مقام لا تخوفه الجنود ولا تضعفه
 قدرة العالم و هنگامی نوریست ساطع مقبیلین را بصراط مستقیم و بناء
 عظیم راه نماید و هدایت فرماید شکر کن مقصود عالمیان را در سجن
 اعظم ترا ذکر نموده باذکاری که خضعت لها الکتب بقدرت و قوت
 حق جلّ جلاله بر امر قیام نما و بروح و ریحان و حکمت و بیان غافلین
 را آگاه کن و گمراهان را براه راست برسان بگو ای قوم قدر یوم را
 بدانید امروز آفتاب کرم از افق عالم مشرق و لائح و امواج بحر بیان
 وجوه ادیان ظاهر خود را محروم منمائید لعمر الله ما بین ملاء اعلیٰ
 جشنی ظاهر و مجلسی برپا چه که امروز مکلم طور بر عرش ظهور
 مستوی و کوم الله بلقا فائز و مدینه مبارکه طیه از آسمان نازل شمس
 لازال فی وسط السماء این نور را سحاب منع ننماید و کسوف اخذ
 نکند لازال قمرش ساطع و لائح و انهارش جاری و ساری و اشجارش
 باثمار لا تحصی مزین یوم فرح اکبر است طوبی للفائزین و طوبی
 للمخلصین و طوبی لمن اخذ بیده الیمنی کوثر البقاء و شرب بهذا
 الاسم الذی به فتح باب العطاء علی من فی ناسوت الانشاء و غنّ
 عندلیب الوفاء علی غصن البهاء الملک لله رب العالمین و السلطنة لله
 مقصود العارفين و الامر لله مالک هذا اليوم العظیم یا ایها القائم امام
 الوجه کبر من قبلی علی وجه من سَمی بالنبیل قبل اکبر الذی انزلنا له

من قبل و من بعد و ما يكون باقياً ببقاء سلطنة الله العزيز العظيم و اين آيات را مرّة اخرى نزدش قرائت نما يا نبيل عليك بهائي اسمع ما انزلناه في لوحك مرّة اخرى لتقوم على نصرة ربك بالحكمة والبيان ليس لجنايبك ان تلتفت الى قبل و بعد اذكر اليوم و ما ظهر فيه أنّه ليكفي العالمين انّ البيانات و الاشارات في ذكر هذه المقامات تخدم حرارة الوجود لك ان تنطق اليوم بما تشتعل به الافئدة و تطير اجساد المقبلين من يوقن اليوم بالخلق البديع و يرى المنيع مهيمناً قيّوماً عليه أنّه من اهل البصر في هذا المنظر الاكبر يشهد بذلك كلّ موقن بصير امش بقوة الاسم الاعظم فوق العالم لترى اسرار القدم و تطلع بما اطّلع به احد انّ ربك هو المؤيد العليم الخبير كن نباضاً كالشريان في جسد الامكان ليحدث من الحرارة المحدثّة من الحركة ما تسرع به افئدة المتوقفين انك عاشرت معي و رأيت شمس سماء حكمتي و امواج بحر بياني اذ كنّا خلف سبعين الف حجاب النور انّ ربك هو الصادق الامين طوبى لمن فاز بفيضان هذا البحر في ايام ربه الفياض الحكيم انا بيّنا لك اذ كنّا في العراق في بيت من سمى بالمجيد اسرار الخليقة و مبدئها و منتهيها و علّتها فلما خرجنا اقتصرنا البيان بانه لا اله الا انا الغفور الكريم كن مبلغ امر الله ببيان تحدّث به الثار في الاشجار و تنطق أنّه لا اله الا انا العزيز المختار قل انّ البيان جوهر يطلب النفوذ و الاعتدال اما النفوذ معلق باللطافة و اللطافة منوطه بالقلوب الفارغة الصّافيه و اما الاعتدال امتزاجه بالحكمة التي انزلناها في الزبر و الالواح از حق ميطلبم جناب مذكور عليه بهائي و عنايتي را تائيد فرمايد بر آنچه مخصوص او از سماء عنايت الهی نازل گشته امروز

هیچ جامه‌ای از برای انسان احسن، نور و ابهی از جامه استقامت بر امر الله نبوده و نیست باید بآن تمسک نمائید و بخدمت امر الله مشغول گردید این مظلوم لازال تحت خطر عظیم بوده و هست آنچه ذکر نموده و یا مینماید مقصود ارتقاء مقام اولیا بوده و هست دنیا و آنچه در آنست نزد اهل بها معدوم‌یست متحرک و مفقود‌یست مشهود و لکن در این ظهور اعظم عنایت و فضلش محدود نه عطا میفرماید آنچه را که قلم از احصاء آن عاجز و قاصر است البهاء المشرق من افق سماء عنایتی علیک و الذین ما منعتهم اسیاف البغضاء عن التوجه الی الله ربّ هذا المقام العزیز المنیع ۹

بسمی القائم امام الوجوه

کتاب انزله المظلوم لمن شرب الرّحیق المختوم من ید عطاء اسمہ القیوم لیجذبہ البیان الی اعلیٰ المقام یقرّبه الی الله مالک الوجود قل لک الحمد یا الهی بما سقیتنی رحیق عرفانک و هدیتنی الی تجلیات انوار نیّر امرک و عرفتنی ما کان مکنوناً فی علمک و مخزوناً فی صدف عمّان حکمتک اسألك ان تجعلنی مؤیّداً علی ذکرک و ثنائک و خدمه امرک بین خلقک بحیث لا تمنعنی حجابات اهل العالم فی بلادک انک انت المقتدر الفرد العزیز الحکیم .

(385) هو الذّاكر العليم

لسان قدم اولیای خود را ذکر مینماید و وصیّت میفرماید بآنچه سبب
 ارتفاع امر الله است جمیع عالم از برای عرفان حق جلّ جلاله و
 خدمت امرش خلق شده‌اند و چون آفتاب ظهور از افق عالم طالع و
 مشرق و مکّلم طور ناطق کلّ محجوب مشاهده شدند مگر قلیلی
 ایشانند عبادی که در کتب آلهی از قبل و بعد مذکورند علیهم بهاء الله و
 رحمته و عنایتہ الّتی سبقت الوجود حمد کن محجوب عالمیان را که
 شما را مؤیّد فرمود بر اقبال و عرفان و موفّق نمود بشأنی که ذکر تان
 از لسان عظمت جاری گشت این است مقام بزرگ و رتبه علیا انشاء الله
 بر حفظش مؤیّد شوید و موفّق گردید چه که سارقین در کمین بوده و
 هستند هذا ما اخبرکم به من قبل و من بعد انّ ربکم الرحمن لهو
 العليم الخیر.

(386) هو المهيمن على من فى الارض و السماء

ذکر من لدى المظلوم لمن آمن بالله المهيمن القيوم قد اتى اليوم و نادى المناد من مكان قريب و لكنّ القوم لا يفقهون و ارتفعت الصّيحة بالحقّ و الناس لا يشعرون يا افنانى عليك بهائى و عنايتى آيات نازل بيّنات ظاهر مكلّم طور بر عرش ظهور مستوى و لكنّ القوم فى حجاب غليظ لله الحمد افنان سدره از لئالى مكنونه در خزانه قلم اعلیٰ كه عرفان حقّ جلّ جلاله است نصيب كلّى بردند و از رحيق مختوم كه اكثر اهل عالم از آن محرومند آشاميدند اهل عالم طرّاً منتظر يوم الله بودند و چون ظاهر شد كلّ معرض مشاهده گشتند الاّ من شاء ربّك طوبى لوجهك بما توجه الى انوار الوجه و لقلبك بما اقبل الى الافق الاعلى و ليدك بما اخذت كتاب الله ربّ العالمين بيقين مبين نسأل الله ان يقدر لكم ما تقرّبه عيونكم و تفرح به قلوبكم انّه على كلّ شئّ قدير منتسبين طرّاً را ذكر مينمائيم كلّ بسدره متمسّكند و باو منسوب البهاء المشرق من افق سماء عنايه ربّك الرحمن عليكم و على من يحبّكم و يسمع قولكم لوجه الله ربّ العرش العظيم .

(387) هو العزيز الفرد القيوم

بسم الله الرحمن الرحيم

سبحان الذى يذكر من يشاء بامر من عنده و يلقي من يشاء ما يريد من علمه لا اله الا هو العلى العظيم بيده ملكوت كل شئ و يعطى عباده ما يغنيه عن العالمين يحيى و يميت ثم يميت و يحيى و الله لهو الفرد المتعالى العزيز الجميل قل ان فى تنزيل البلايا و المحن لآيات للمؤمنين و فى جريان الدموع على الخد و سفك الدماء لظهورات للعاشقين ثم اعلم باننا قطعنا السبيل حتى وردنا فى شاطئ بحر عظيم و هذا ما ذكرناه فى سنة القبل ان انتم من العالمين ثم استويناه على الفلك و هذا ما قدر من لدى الله المقتدر الحكيم و سكن البحر عن الامواج حتى وصلوا امانات الله فى ساحل البحر و خرجنا عنها باذن من حميد عليم و وردنا فى شهر الذى كان مذكورا عندكم و مكثنا فيه عدة من الشهور بما قدر فى الواح قدس حفيظ الى ان قضى الوعد فيه و تمت ميقاته خرجنا الى ارض اخرى خلف جبال متين و هذا ما سئلنا الله فى مئذ الايام بان يخرجنا عن بين هؤلاء و يحول بينى و بين المنافقين ما ينقطع عنى ايدى المبغضين و لذا اسكننا خلف الجبال فى مقر الذى لن يرفع عنا الصّجيج و لو يرفع لن يسمعه آذان المشركين و رفعت النعمة عن بينهم و رجعت الى كنز الله المتعالى القدير و لكنّ المؤمنون يسمعون ندائنا و يصل اليهم نفحات الامر فى كل حين قل يا قوم لا تفرحوا بما غابت الشمس خلف سحب امر غليظ و لا تطمئنّوا

بالدنيا وزخرفها فسوف يأخذ الله عنكم كلَّها تفتخرون به اليوم وتكوننَّ به لمن المستكبرين قل فوالله لا يُعطيكم بدخشان القدره ما فقد عنكم من هذا اللعل الدرى المنير ولا يهبكم سحاب العزّة ما منع عنكم فى غيبتى ان انتم من العارفين ولن تجدوا فى صدف البحر والامكان ما فقد عنكم من هذا اللؤلؤ الحفيظ ولا تبذل عليكم اشجار الدّهر بمثل ما غاب عنكم من هذا الثمر الرطب الجنى اللطيف قل هل تقدرون بان تسدّوا نسمات الله اوتحبسوا روايح العزّة اوتمنعوا النَّاس عن صراط الله الحكم العدل المحيط لا فوربّ العزّة لن تقدروا ولن تستطيعوا و لو يؤيّدكم كلّ من فى السّموات و الارضين قل انّ الفرعون و ملأه اجتمعوا بان يسدّوا ابواب الفضل و يمنعوا النَّاس عن رحمة الله و مكروا فى ذلك بكلّ ما كانوا مستطيعاً عليه فى زمان بعيد فلمّا جاء الوعد فتح الله باب العناية فى بيته و جرى فيها بحر الرّحمة و منع الفرعون عن قطرة منه رغماً لانفه وكذلك كان الامر من قبل من لدن سلطان آمر حكيم و كان الفرعون يتفحّص عن موسى فى اطراف الارض و هو فى بيته و ما كان من الشّاعرين كذلك نقصّ عليك من قصص الحق لتقرّ بها عيناك و تفرح بها و تكون من الموقنين و تعلم بانّ الأمر بيده و الحكم فى قبضته اقتداره و السّلطان فى كفّ ارادته يفعل ما يشاء و لا يمنعه مكر ماكر و لا تدبير مدبّر و لا اعراض معرض و لا انكار كلّ شيطان مرید فاطمئن فى نفسك ثمّ امش على اثرى و لا تجاوز عنه و لو يجتمع عليك كلّ معرض شقى فامش على قدمى و لو يخالفك فى ذلك عينك فاقلعها و لا تلتفت اليها ان كنت من السّامعين فاحبب من احبّ الله و يطابق فعله قوله و يصدّقه اركانه ثم اعرض عن كلّ مكّار

لثيم ثم وصّ العباد بان لا يفسدوا فى ارض الله ولا يختلفوا فى امره و
لا يعقبوا كلّ مرید ائيم اياك ان لا تمش فى الارض الا بالحكمة ولا
تكلم الا بالحكمة وكن من المتفرسين لا تفكّ فمك ما لن تجد اذن
سميع وان وجدت اذن واعية فالحق ما القيك الله بجوده ان كنت من
الذاكرين ولا تفتح عيناك الا الى وجه جميل وان وجدت بصر حديد
فاشاهده ما ستر فيك من جمال العلم لتكون من المبشرين ولا تضيّع
بذر الحكمة فى اراضى الجزرة ولا تكن من المسرفين وان وجدت
ارض طيبة اودع فيها حبّ الحكمة والعرفان لينبت منها نبات حسن
بديع ولا تمطر على هياكل الفانية امطار الباقية فامطر على اجساد التى
لو تسقى قطرة منه لتحى باذن الله الملك العزيز الكريم فاجهد يا اخى
فى كلمة الله ولا تضيّعها ولا تنشرها بين يدي الغافلين لأن الناس فى
علق غير مخلّقة لن يقدروا ان يصلوا الى هواء القدس ويدخلوا فى
رفرف عزّ مكين لأنهم قطعوا جناحهم بايديهم وبذلك منعوا عن
سرادق الخلد ووقعوا فى ارض الدلّة مع حسرت عظيم ومنعوا عن
آذانهم نعمات الله وعن عيونهم جمال الله الفرد العليم الحكيم ثم ذكر
من لدنا كلّ صغير وكبير من الذين تجد منهم روايح الصدق ومن سيما
هم نضرة النعيم ثم استر الامر عن الذين وجوههم اليك وقلوبهم الى
اعدائك ويمكرون فى كلّ حين فاعرض عن هؤلاء ولا تأنس معهم و
لا تجلس فى غرفهم ولا تسكن فى مقاعد هم وكن فى ستر عظيم
تجنّب عن مثل هؤلاء ولا تفرط فى جنب الله ولا تتجاوز عما امرت به
ولا تكن من المتجاوزين ثم ذكر من لدنا احباب الله الذين تفرّقوا فى
اقطار العالم من كلّ شطر بعيد ثم فى ارض الالف حرف الفاء وفى

ارض الياء حرف الرّاء والضّاد وبلّغهم ما ارسلناه اليك ليكوننّ من
الذّاكرين ليفرح بذلك قلوبهم ويجدد اركانهم ويجدوا روايح القميص
عن هذا اللّوح المنيع ثمّ الذين كانوا فى ارض الشّين والضّاد و من
دونهما مداين الله العزيز الغالب القدير لعلّ يشدّون ظهرهم لنصر الله و
يبلّغوا النّاس ما بلّغهم الله و أنّه لجواد كريم وكذلك القيّك من كلّ
حكمة ما قدّر الله لك لتستأنس بها و تكون من الشّاكرين ثمّ ذكر
الذّينهم كانوا فى حولك و بشرهم بذكرنا ايّاهم ليسروا فى انفسهم و
يكوننّ من المنقطعين ثمّ ذكر من لدنا حرف الجيم وكبر عليه و على
ابنه و على الذّينهم كانوا فى حول البيت لطائفين ثمّ ارفع البيت و
ساكنيها بكلّ ما ينبغي لك الى ان يظهر الله ما اراد بامرّه و أنّه لهو
العزيز القادر الرّفيع و أنّ ما وعدناك حين الحضور بان نرسل اليك ما
هو المكنون فى اصداق القدرة من لثالى قدس ثمين ما ارسلنا الى
حينئذ و سأرسل من بعد اذا شاء الله و أنّه يوفّى اجور المحسنين و
كذلك القيناك قول الحقّ و انزلنا اليك هذا اللّوح حين الّذى غطّى
الوجه من ماء بيض منير و السّلام عليك و على من معك و على من
سمع نصّح هذا العبد من هذا القلم البديع ١٥٢

(388) هو الله تعالى شأنه العظمة والاقتدار

حبّذا نسیم وصال وزید و عرف لقا در این حین که پنجساعت بغروب مانده متضوّع گشت چه که نامه نامی با مژده های روحانی معنوی رسید باب حقیقت را گشود عهد حضور را تازه نمود فی الحقیقه قلم آیه بزرگ است از مالک قدم و مداد باب اعظم محبّت و اتّحاد این دو لازال محرک حبل محبّت بوده و هستند اگر عنایات حقّ جلّ جلاله و همچنین آثار و اثاریکه در باره این دو مقدر شده ظاهر شود عالم را تحریر اخذ نماید جلّ خالقهما و مربّیها و موجد هما این یوم بیست و چهارم شهر مبارک رمضانست ساعت هفت این فانی در محلّ ساکن و صامت کتاب مبین وارد یعنی دستخط آن حضرت صوم را افطاری بود حقیقی و طلب و اشتیاق را وصالی بود معنوی نفحه خامه بشانی متضوّع که روایح کسالت و هموم و غموم را از میان برداشت روح و قلب لله الحمد بطراز فرح و سرور مزین و بعد از قرائت و نشاط و انبساط قصد مقام نموده تلقاء وجه بشرف اصغا فائز لسان بیان باین کلمات عالیات ناطق.

هو السّامع البصیر یا افغانی علیک سلام الله و رحمته عبد حاضر با نامه حاضر امام وجه قرائت نمود از هر حرفی عرف خلوص و خضوع و خشوع و ذکر و ثناء لله تبارک و تعالیٰ متضوّع هر کلمه از کلماتش بافصح بیان شاهد و گواه بر توجّه و اقبال و استقامت هنیئاً لک و مربّئاً لک قد اخذت کأس العرفان من ید العطاء و شربت منها باسم الله العزیز البدیع سدره مبارکه افغانش را ذکر نموده و مینماید عنایتش در

جميع احوال شامل بوده و هست هو معكم اينما تكونوا لله الحمد
 ذاکريد و هم متذکر عالم را نوم اوهام از مشاهده انوار حقيقت و
 ادراک تجليات نير عنایت حق منع نموده سبحان الله امت مرحومه
 الی حين از سبب ظهور بلايا و قضايا و ذلت کبری غافل و محجوبند
 مدن و دیار اهل توحيد محاط و مشرکين محیط هريوم از ارباح قاصفه
 شجره ای منقعر و سراجی منطفی این مرض اعظم اقليم اهل توحيد را
 اخذ نموده معذک در صدد رفع این بلای ادهم نبوده و نيستند از
 حق جلّ جلاله سائل و آلميم که از نسائم فجر روحانی عباد را آگاهی
 عطا فرمايد شايد از نوم غفلت سر برآرند و علی ما ینبغي قیام نمایند
 شریعت الله عباد را حفظ فرمايد و خشية الله از مناهی باز دارد و حال
 این دو بمثابة کبريت احمر کمیاب طوبی از برای نفوسی که بناموس
 اکبر و قانون اعظم تمسک بسته اند نشهد انهم من فوارس مضممار
 العرفان بین الاديان لم یمنعهم شیء من الاشياء ولا تحجبهم سُبُحات
 العالم ولا حجابات الامم اولئک عباد وصفهم الله فی محکم کتابه
 بقوله لا تلهيهم تجارة ولا بيع عن ذکر الله طوبی لک يا افنانی نسأل
 الله ان يفتح علی وجهک ابواب النعمة والبركة ويقدر لک ما يقربک
 اليه فی جميع الاحوال انه هوالمقتدر الفرد الواحد العزيز الفضال يا
 سيد آقا علیک عناية الله مالک الاسماء و فاطر السماء ذکرت در
 ساحت مظلوم مذکور و عنایتش شامل الحمد لله فائز شدی بآنچه که
 مقصود از آفرینش بوده السلام و البهاء علیکم يا افنانی و رحمة الله و
 برکاته و عناية الله و الطافه انتهى تجليات انوار آفتاب توحيد حقيقي بر
 آن حضرت تابیده و امطار رحمت رحمانی بر وجود ذیجود باریده صد

هزار شکر مقصود عالمیانرا که مع احاطهٔ اعدا و سطوت امرا و علمای ایران راه مواصلت و معاشرت باخبار و آثار مفتوح و مشهود این نعمت یکتا را السن از عهدهٔ شکر بر نیاید مگر عنایتش دست گیرد و شکرش لازال بر شاکرین سبقت داشته و حمدش بر حامدین و رحمتش بر اهل سموات و ارضین این ایام حکومت تبدیل شده از حق میطلبم سریر حکم را بهیکل عدل و انصاف مزین دارد آنّه علی کلّ شیءٍ قدیر این خادم فانی از حق باقی سائل و آمل که آن حضرت را مطلع انتشار آیات و احکامش فرماید و معدن فیوضات و اینکه ذکر جناب آقاخان و ورود او مع نفوس اخری و همچنین نصیحت و صحبت با او را مرقوم داشتند این یکی از آثار سفر آن حضرت بوده این فقره دلیل است بر ترویج و ارادهٔ حق جلّ جلاله و همچنین شاهد و گواهست بر مبارکی و عنایت حقیقی و بعد از عرض این فقره امام وجه فرمودند مؤید شدند بر القاء کلمهٔ حق و القا نمودند آنچه را که هدایتی بود ظاهر و نصیحتی بود هویدا یا افنانی علیک سلام الله و عنایت این مظلوم در جمیع احوال کلمهٔ الله را باعلی النداء فرموده و کلّ را بما یحفظهم و ینفعهم و يؤیدهم دعوت نموده در یکی از الواح مقدّسه این مضمون مرقوم اگر اینمظلوم را در دریا غرق نمایند از جبال سر بر آرد و الملک لله گوید و اگر در ارض تحت طبقات آن دفن نمایند از سماء ندایش ظاهر شود و عباد را بفردوس اعلیٰ کشاند مانع در آن ساحت معدوم و حجاب مفقود الامر بیده یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید و هو العزیز الحمید در این لیل مکرر ذکر مذکور عباد اگر اقبال نمایند بما ینفعهم فائز گشته اند و اگر اعراض کنند آنّه غنی عنهم یشهد بذلك

کتابه المبین در حین بلا و بأسا و ضرراً ناطق و بآنچه سبب فوز اعظم و هدایت امم بود من غیر سترگفته حال مظلوم و افنانش بحکمت و بیان متمسک و بما یهدی العباد الی الصراط متکلم من شاء فلیقبل و من شاء فلیعرض انّه هو الفرد الواحد الغنیّ العلیم الحکیم انتهی از سماء بیان بشأنی امطار نازل که مجال حفظ و عرض نبوده و نیست الا علی قدر معلوم اینکه در ذکر آن ارض مرقوم داشتند فی الحقیقه حرّیت و مدنیّت و اسباب آن یوماً فیوماً در تزايد است مخصوص حال که محل و مقرّ آن حضرت واقع شده و اینکه مرقوم داشتند دکان خالی و لوح توکلت علی الله آویزان فی الحقیقه بضاعت خیلی کامل است و عند الله عظیم بعد از عرض این فقره امام وجه فرمودند این کلمه علیا بمثابه مغناطیس است بل اعظم جذب مینماید آنچه را که سبب نعمت و برکت و تقرّب الی الله است این نعمت را شبه و مثل نبوده و نیست له الحمد علی ما قدر لافئانه و نسأله ان یمدّه بجنود العنایه و الالطاف انّه هو القویّ القدیر انتهی از کلمه بسیار تبسم فرمودند و فرمودند آنچه را که اثرش در عالم مکنون و مستور است سوف یظهره الله امرأ من عنده و هو الفیاض الکریم خدمت محبوب فؤاد جناب آقا سیّد آقا علیه ۶۶۹ الابهی سلام میرسانم و ذکر مینمایم حق شاهد و گواه که لازال امام وجه خادم حاضر بوده و هستند اسأله تعالی ان یجعله من تراجمة الوحی و الالهام انّه هو العزیز العلام البهاء و الذکر و الثناء علی حضرتکم و علی من معکم و یحبکم و یسمع قولکم فی امر الله ربّ العالمین . خادم فی ۲۴ رمضان المبارک سنه ۱۳۰۵

(389) هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان

صّ دَقّ ذکر رحمة الله من شرب رحيق الايمان و اقبل الى افق
 الرّحمن متمسّكاً بحبله و متشبّثاً بذيله و قائماً على خدمة امره و متوجّهاً
 الى انوار وجهه الى ان حضر و فاز بما انزله الرّحمن فى الفرقان و فى
 الانجيل و التّوراة و الزّبور يشهد لسان العظمة لنفسه بنفسه أنّه لا اله الاّ
 هو المهمن القيوم قد اتى من سماء البرهان برايات البيان طوبى من
 شهد و اجاب و يُلّ لكلّ غافلٍ محجوبٍ يا ايّها الحاضر لدى المظلوم و
 السّاكن فى جواره أنّه يشهد بانّك فزت باللّقاء و اقبلت اذ اعرض
 الورى الاّ من شاء الله ربّ ما كان و ما يكون قد قصدت المقصد
 الاقصى و الذّروة العليا و طرت بقوادم الانقطاع الى مالک الابداع
 الى ان قمت لدى باب فتح على من فى الغيب و الشّهود اشكر الله بما
 شهد لك القلم الاعلىٰ فى هذه الليلة البلماء اذ كان المظلوم مستويّاً
 على العرش و ناطقاً بما يقربّ النّاس الى المقام المحمود طوبى لك
 بما توجّهت و اقبلت بحيث ما منعتك شئونات الامراء و لا سبحات
 العلماء و خرجت عن مقامك متوكّلاً على الله ربّك العزيز الودود نسأل
 الله ان يوفّقك و يؤيّدك على ما يحبّ و يرضى و يظهر منك فى
 العالم ما يبقّى بدوام اسمائه الحسنى و صفاته العُليا أنّه هو المقتدر
 على ما يشاء بقوله كن فيكون لله الحمد شنيدى و فائز شدى و اقبال
 نمودى در ايامى كه كلّ براعراض قيام نمودند از حق ميطلبيم شما را
 مؤيّد فرمايد بر حفظ اين مقام اعلیٰ اوست قادر و توانا نامۀ جناب امين
 عليه بهائى و عنائتى كه بانجناب ارسال نمودند ملاحظه شد اظهار

محبّت و مودّت او بآنجناب و اهل بیت سبب فرح و ابتهاج گشت
 نسأل الله ان يؤیّده و ينصره انه هو الفضال الکریم فی الحقیقه جناب
 امین مستقیمند و بر خدمت قائم طوبیٰ از برای نفوسی که بطراز محبّت
 شهیدین و آنجناب و منتسبین مزینند انّ لکم شأناً عند الله ربّ العالمین
 طوبیٰ لمن اقبل الیکم و فاز بحبّکم و سمع ما نطق به لسانکم فی امر
 الله العزیز الحکیم البهاء من لدنا علیکم و علی الامین و علی کلّ ثابت
 مستقیم و کلّ راسخ امین .

(390) هو الله تعالى شأنه الحكمة و البیان

قلم اعلیٰ شهادت میدهد بر توجّه و اقبال و حضور و اصغاء و مشاهده و مکاشفه لله الحمد فائز شدی بآنچه در کتاب الهی مذکور و مسطور است قصد افق اعلیٰ نمودی و بعنایت و مدد حق جلّ جلاله رسیدی و وارد شدی و ندا را اصغا نمودی از حق میطلبیم ترا تأیید فرماید بر حفظ آنچه عطا فرموده و مقدر فرماید آنچه را که سبب علوّ و سموّ آنجناب است قل سبحانک یا اله الاسماء و المہيمن علی من فی الارض و السماء اسألك بامرک الذی به هطلت من سحاب کرمک امطار رحمتک و بنیر جودک الذی اشرق من افق سماء مشیتک بان تقدّر لی ما تقرّر به عینی و تطمئنّ نفسی و یفرح قلبی انک انت المقتدر الذی لا تمنعک شئون العباد و لا زماجیر من فی البلاد ای ربّ ترانی متمسکاً بک و متوکلاً علیک لا تجعلنی محروماً عمّا عندک انک انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت القویّ القدر اولیای حق را در هر بلدی از بلاد ملاقات نمودی از قبل مظلوم تکبیر برسان و بعنایت حق جلّ جلاله بشارت ده بگو امروز روز خدمت و نصرت است و نصرت باعمال طیبه و اخلاق مرضیه بوده و خواهد بود جهد نمائید شاید تشنگان بادیّه بیان ببحر معانی فائز گردند و افسردگان تازه شوند و مردگان بزندگی دائمی برسند البهاء من لدنا علیک و علیهم و علی الذین شربوا ریحق العرفان من ایادی عطاء ربّهم المشفق الکریم .

(391) هو المؤید الحکیم

جميع عالم منتظر ایام الله بودند چه که حق جلّ جلاله در کتب و زبر و صحف خود وعده داده چنانچه در فرقان که اعظم برهان الهی است میفرماید ان اخرج القوم من الظلمات الى النور و بشرهم بایام الله و این آیه مبارکه از قبل نازل و حق جلّ جلاله حبیب خود را بآن اخبار فرموده جميع نفوس در شبها و روزها لقای این یوم مبارک را آمل و سائل بوده اند و در حین اشراق این یوم از افق اراده الهی کلّ معرض و غافل مشاهده شدند ایدوستان محبوب امکانرا بکمال خضوع و خشوع و ابتهال حمد نمائید چه که شما را تائید فرمود بر امری که اکثر عالم از آن مع طلب محروم ماندند جميع السن کائنات از عهده شکر این نعمت کبریٰ بر نیامده و نخواهد آمد بشنوید وصیت مظلوم آفاق را و جهد نمائید تا برضای دوست فائز شوید مقامی از این مقام اعظم تر مشاهده نمیشود انّه لهو الناطق بالحقّ و هو القادر العالم السميع البصیر.

(392) هو الناطق بالحق

یا محمد علیک بهائی نامه جناب خ علیہ بهائی کہ بشما ارسال نموده
 غصن اکبر تلقاء وجه عرض نمود و یشرف اصغاء فائز گشت یا محمد
 آذان و ابصار شکی نبوده و نیست که از برای مشاهده و اصغای این
 ایام خلق شده و وجود از برای عرفان حضرت موجود ولکن ناس را
 غبار نفس و دخان هوئی از مشاهده افق اعلیٰ منع نموده فی الحقیقه
 نفوسی که الیوم فائز شدند از جواهر خلق نزد حق محسوب و مذکور
 لعمر الله در صحیفه حمرا از قلم اعلیٰ در باره آن نفوس نازل شده
 آنچه شبه و مثل نداشته و ندارد سوف تظهر آثاره و انواره هو المبین
 العلیم باری اهل عالم از دانش ممنوع و از ادراک محروم قرنہا و
 عصرها عبده اصنام و اوہام بودند لایق اصغای این ندا کہ از ذرۃ
 علیا مرتفع است نبوده و نیستند باید بمثل خودی تشبث نمایند و بر
 مثل خودی عاکف شوند کلّ گواهی میدهند بر امواج بحر بیان الہی
 کہ امام وجوه ظاهر و هویدا است و مالک قدم من غیر ستر و حجاب
 ندا فرمود و کلّ را بافق اعلیٰ هدایت نمود معذلک از مالک رقاب
 گذشته اند و بطنین ذباب دل بسته اند این الابصار و این الآذان و این
 العقول و این القلوب لئالی بحر رحمت را جز ابصار حدیده نبیند امروز
 اهل بها نفوسی هستند کہ از غیر الله خود را فارغ و آزاد مشاهده نمایند
 معرضین بیان از معرضین فرقان اخسر مشاهده میگردند چه کہ بہمان
 اسما و همان اقوال مشغولند و آنقدر درایت ندارند کہ تعقل نمایند ثمر
 اقوال و افعال حزب قبل در یوم جزا چه بود و چه شد ذرہم فی

خوضهم. جناب ح قبل س علیہ بهائی را مکرّر ذکر مینمائیم لله الحمد
از مائدۀ منزولۀ مقدّسہ قسمت بردند و بآثار قلم اعلیٰ مرّۀ بعد مرّۀ فائز
شدند نذکر فی هذا المقام امتی و ورقتی الّتی كانت معه و نبشّرها
بعناية الله و نذکرها بآياته أنّه هو الفضّال الکریم و نذکر ابنه الحسین و
اخاه نسأل الله ان يجعل ذکرهما کنزاً لهما عنده أنّه هو المقتدر القدير
و نذکر من سمّی بمیرزا آقا الّذی ذکر اسمه لدى المظلوم فی هذا
المقام الرّفیع قل الّهی الّهی لك الحمد و الشاء و لك الرّحمة و
العتاء بما سقیتنی رحيقک المختوم باسمک القيّوم و ذکرتنی فی
السّجن الاعظم اذ كنت مظلوماً بین ايادی الغافلين اسألك يا مالک
الوجود و سلطان الغیب و الشّهود بلثالی بحر علمک و انوار شمس
حکمتک و بالاکباد الّتی ذابت فی هجرک و فراقک بان تجعلی
متمسّکاً و منقطعاً عن دونک ثمّ اسألك بانوار وجهک و مشارق
آياتک بان تقدّر لی بجودک و فضلک ما یقرّبنی الیک و ینفعنی فی
الظّاهر و الباطن انک انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت
المهيمن القيّوم يا قلم اذکر من سمّی باسد علیہ بهائی لیجذبہ الی
افقی و ينطقه بشنائی و یقرّبه بقلبه الی بساطی و یأخذه الفرح الاکبر فی
ایّام الله مالک يوم الدّین انا سمعنا ذکرک ذکرناک و انزلنا لك
الآیات و صرفناها بالحقّ و ارسلناها الیک لتشکر ربّک العزیز العظیم
بلسان پارسی ذکر میشود انا بدّلنا فی اکثر المواضع اللّغة الفصحی
باللّغة التّوّاء أنّه یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید و هو المقتدر القدير
جميع عالم و احزاب امم هریک بامری تمسّک نموده و بکمال جدّ و
اجتهاد در اعلای آن کوشیده و میکوشند چه مقدار مالها صرف نموده

اند و از جان و عزّت گذشته اند لاجل ظهور آنچه اراده نموده اند و این امر اعظم مع علوّ و سموّ و عزّه و قیامه و اقتداره در ممالک ایران ظاهر و الی حین اهلش از آن غافل الّا معدودی یک آن بعدل و انصاف در این امر تفکّر ننموده اند بهیچوجه در صدد اعلای آن نبوده و نیستند ای کاش باین اکتفا مینمودند هر یوم در اطفای نور ظهور و اخمداد نار سدره کوشیده و میکوشند این مظلوم در لیالی و ایّام باطراف ارسال نموده آنچه معادل کتب قبل است بل ازید آیات عالم را احاطه نموده و بینات امام وجوه ظاهر و لکن عباد جاهل غافل یعنی علما و فقهای عصر سبب منع عباد و علّت اعراض من فی البلاد گشتند یا اسد علیک بهاء الله الفرد الاحد بر نصرت امر قیام نما از حق میطلبیم ترا تائید نماید یؤیدک و یوفقک و یمدک بجنود الغیب و الشّهاده و تا وقت باقی بذکرو ثنا مشغول باش شاید ذکر اهل عالم را جذب نماید و بوطن حقیقی کشاند أنّه هو القویّ الغالب المقتدر الحکیم و اینکه سؤال نمودی از سرّ تنکیس لرمز الرّئیس در اوّل ظهور ملاحظه نما شیخ محمّد حسن نجفی که قطب علمای ایران بود و سایر علمای نجف و ارض طف و بلاد ایران بعد از ارتفاع کلمه و اظهار امر کلّ محجوب و ممنوع مشاهده گشتند از بحر بیان رحمن محروم و از آفتاب دانش بیخبر بلکه بر منابر بسبّ و لعن مشغول جوهر وجودی را که در قرون و اعصار لقایش را سائل و آمل بودند و عند ذکر اسمش عجلّ الله میگفتند ردّش نمودند و بالاخره بر سفک دم اطهرش فتوی دادند و لکن نفوسی از عوام اقبال نمودند و از بحر علم الهی نوشیدند و بافق اعلی راه یافتند و در یوم ارتفاع صریر قلم اعلی بکلمه لبیک فائز

گشتند کذلک جعلنا علیهم اسفلهم و اسفلهم علیهم این است سر تنکیس لرمز الرئیس در ابن مریم تفکر نما حناس که اعلم علمای آن عصر بود فتویٰ بر قتل داد و در حضور آن خبیث یک لطمه بر وجه مبارک آنحضرت وارد آمد ولکن صیّاد سمک که بصید ماهی مشغول بود حضرت روح بر او مرور نمود فرمود بیا ترا صیّاد انسان نمایم فی الحین توجّه نمود واز بحر و سمک و مافیه گذشت یک کلمه از علم ندیده بملکوت علم ارتقا جست بالاخره بمقامی رسید که نفحاتش عالم را معطر نمود ذلک من فضل الله یعطیه من یشاء همین پطرس مع جلالت قدر در آخر ایّام از او ظاهر شد آنچه سزاوار نبود ولکن در آنی و بعد ید عنایت مجدّد اخذش نمود و از کوثر استقامت مرزوق گشت طوبیٰ له جز نفس حق که صاحب عصمت کبریٰ است احدی با او در این مقام شریک نبوده و نیست ما سواش بکلمه ای مخلوق این است توحید حقیقی که نورش از افق سماء قلم اعلیٰ اشراق نمود فکر لتعرف در این بحر اعظم باسم حقّ جلّ جلاله وارد شو و فی قعره شمس تضحیٰ تا بمقصود فائز شوی و آنچه ذکر شد بیابی یا ایّها الناظر الی الوجه قلم اعلیٰ اگر چه ناطق است ولکن صامت چه که بما ینبغی نطق ننموده و اگر هم ننموده مستور است آذان آلوده و ابصار مرموده لایق اصغاء و مشاهده نبوده و نیست از اوراق یابسه ارض جز آوازه‌های بیمعنی چیزی استماع نشده و نمیشود در قرون و اعصار حزب شیعه بذکر حروفات بر منابر و مساجد ناطق و از امّ الکتاب ممنوع و محروم از حق میطلبیم ترا توفیق عطا فرماید تا بتوحید حقیقی فائز شوی و بر امر قیام نمائی و اینکه سؤال نمودی مقصود از فاعل ربّ التّوَعَسْت و له

معان اخری و الذی منفعل راجع علیہ یا اسد علیک بهائی در لوح
 حکمت تفکر نما فی کلّ آیه ستر بحر من البحور از حق میطلبیم آنچه
 از قلم اعلیٰ جاری شده از قبل و بعد موفّق شوی بر مشاهده آن و تفکر
 در آن قد نزل من سماء المشیّة ما خضعت له کتب العالم و لکنّ الامم
 فی سکر مبین محض عنایت جواب داده شد لازال باین آیه ناظر
 باشید که از قبل در یکی از الواح نازل لیس الیوم یوم السّؤال ینبغی
 لكلّ نفس اذا سمع النداء من الافق الاعلیٰ یقوم و یقول لبّیک یا
 مولیٰ الاسماء لبّیک یا مقصود العارفین قد انزلنا لک ما قرّرت به عیون
 اهل مدائن العلم و العرفان اشکر ربّک بهذا الفضل المبین و نذکر من
 ذکرته الذی سمّی بحسن فی ملکوت الاسماء یا حسن حضر اسمک
 لدى المظلوم فی السّجن الاعظم من هذا الشّطر البعید اسمع النداء
 من شطرعکّا انه لا اله الا هو الفرد الخیر قل الّهی الّهی لک الحمد
 بما ایدتنی علی مشاهده آثار قلمک الاعلیٰ و لک الثناء بما عرفتنی
 صراطک یا مولیٰ الوری اسألك باسرار بیانک و نیر برهانک بان
 تجعلنی ثابتاً علی امرک و راسخاً فی حبّک بحيث لا یمنعنی ظلم
 الذین کفروا بک و بآیاتک و لا شبهات الذین اعرضوا عن افقک و
 قالوا ما ناح به سکان فردوسک و اهل خباء مجدک انک انت
 المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت الغفور الکریم.

(393) بسم ربنا الاعظم الاقدس العلى الابهى

الحمد لله الذى توحد بالكلام و تفرد بالبيان الذى خضعت بحور المعانى عند ما تلقظ به فم مشية و سجدت كتب العالم عند ظهور حرف من آياته بحركة من اصبعه تحرك القلم الاعلى فى ملكوت الانشاء و ثبت حكم الاخرة و الاولى قد اعترف كل فصيح بالعجز عند ظهور بيانه و كل بليغ اقر بالقصور عند بروز كلمته العليا التى بها فصل بين الورى انها سيف الله المسلول و ميزانه الموضوع و صراطه الممدود و سراجہ المنير و انها لهى الصور الأعظم و الناقدور الأفخم تعالى من ترين باسمه كل الكتب و الصحف و الزبراته لهُو الذى سَمى بكل اسم من اسمائه الحسنى فى الصحف الاولى و انه لهُو الذى سَمى فى التوراة بيهوه و فى الانجيل بالمعزى و روح الحق و فى الفرقان بالنبا العظيم و سَمى باسماء اخرى فى كتب ما اطلع بها الا الله مالک العرش و الثرى انه لهُو الذى نزل البيان لذكره و بشر العباد بظهوره و قدومه طوبى لاذن سمعت ما نطق به النقطة الاولى فى قيوم الاسماء فى هذا الظهور الاظهر و السر المستتر بقوله يا سيد الاكبر ما انا بشيىء الا و قد اقامتنى قدرتك على الامر ما اتكلت فى شئ الا عليك و ما اعتصمت فى امر الا اليك و انت الكافى بالحق هل من ذى شم ليجد عرف بيان الرحمن فى الامكان و هل من ذى بصير ليرى الحجة و البرهان و هل من ذى سمع لسمع نداء مالک الاديان الذى اتى بقدرة و سلطان لعمر الله كل من عليها فان و هذا وجه ربنا الرحمن سبحانه اللهم يا من باسمك اشرفت شمس مشيتك من افق السماء

و سرت فلک الارادة على بحر الكبرياء اسألك بالاسم الذى به
 سخرت الاشياء و جعلته سلطان الاسماء بان تؤيد احبتك على ما
 تحب و ترضى و تقدر لهم من قلمك الاعلى ما يحفظهم عن الذين
 اعرضوا عن آياتك الكبرى اى رب هم عباد اقبلوا اليك و نبذوا ما
 دونك و اخذوا ما امروا به فى ايامك اى رب عرفهم ما قدرت لهم
 بجودك و احسانك ثم الهمهم ما كنزت لهم فى ملكوتك انت الذى
 يا الهى لا تعجزك شئون الخلق و لا تضعفك قوة الاقوياء و شوكه
 الامراء اسألك بذكرك الاعلى و كلمتك العليا بان تبارك على افنان
 سدرة امرک الذين نسبتهم اليك و جعلتهم اعلاماً ما بين خلقك و
 ذكرتهم فى اكثر الواحک هم الذين سميتهم بالافنان بلسان عظمتك و
 خصصتهم بهذا الاسم بين خلقك و بریتك اى رب فانزل عليهم من
 سحاب رحمتك ما ينبغى لعظمتك و اقتدارك ثم انصرهم يا الهى
 بجودك و عنايتك ثم انزل عليهم بركة من عندك انت الذى يا الهى
 دعوتهم بنفسك اليك و قدرت لهم ما يعجز عن ذكره لسانى و السن
 عبادك ائتک انت المقتدر الذى لا يعجزك شئ و السلطان الذى لا
 يمنعك امر قد كنت فى ازل الازال الهاً و لم يكن معك من شئ و
 تكون بمثل ما قد كنت من قبل و ائتک انت الشاهد الناظر السامع
 العليم الخبير روحى لذكركم الفداء قد اسكرنى رحيق بيانكم الذى
 ماج فى بحور كلماتكم الحاكية عن حبكم مقصودنا و مقصودكم و
 مقصود من فى السموات و الارضين و انها لهى المترجم الذى يقرء
 اسرار القلوب و يترجم ما هو المستور علم الله ان هذا لسکر لا يريد
 الصحو ولا يحب الصحو ولا يعتريه الصحو يسأل الخادم ربّه بان يزيد

هذا السكر الذى اخذنى من رحيق محبة اولياء الله واصفيائه فلما فزت وقرئت و عرفت عرضته لدى الوجه اذاً نطق لسان العظمة يا افنانى يا ايها الفائز بكوثر عنايتى و الناظر الى افقى ان الامر عظيم عظيم و الخلق ضعيف ضعيف قد اظهرنا الامر ولكن الناس هم عنه معرضون و انزلنا الآيات و هم لا يسمعون قد انتهى الميقات و اتى مظهر البيّنات و لكن القوم هم لا يفقهون قد ظهر ما هو الموعود فى كتب الله و لكن الناس هم عنه غافلون قد بيّنّا ما كان مستوراً فى علم الله و اظهرنا ما هو المخزون فى كنز الله و لكن القوم اكثرهم لا يشعرون قد تمت الحجة و نزلت المائدة و اتى البرهان و لكن الناس هم لا يعرفون قد نبذوا ما عند الله و اخذوا ما عند رؤسائهم الذين اعرضوا عن الله المهيمن القيوم هم العلماء عند هم و جهلاء لدى الحق علام الغيوب قد تمسكوا بما يفنى معرضين عما يبقى كذلك سولت لهم انفسهم و هم لا يعلمون قد اشتغلوا بالايام الفانية غافلين عما عند الله رب ما كان و ما يكون لو عرفوا ناحوا على انفسهم و لكن اليوم هم محتجبون لعمر الله هذا يوم القيام و هم قاعدون و يوم البيان و هم صامتون قل يا معشر العرفاء قد ماج بحر الحيوان و انتم عنه معرضون هذا يوم الايقاظ و انتم راقدون اوجدتم نفحات الوحي و اعرضتم ارايتم الآيات و انكرتم مالكم لا تشعرون قد انجذب من رحيق بيان الرحمن من فى الفردوس الاعلى و انتم باهوائكم تلعبون و لا تفقهون قل يا قوم تفكروا فى القرون الاولى اين الجبابرة و الفراغة اين صفوفهم و الوفهم و اين رئات سيوفهم و رئات قصورهم و اين زئير ابطالهم و زفير اهوائهم و اعمالهم و اين معاقلمهم و محافلهم قد تشتت شملهم و جمعهم و تبدد و عرفهم و عزّ

هم قل خافوا الله يا قوم و لا تتبعوا كل فاجر مردود و قل اياكم ان تمنعكم شئون الخلق عن الحق سيفنى ما ترونه اليوم و يبقى ما قدر من لدى الله العزيز الودود طوبى لك يا ايها الطائر فى هوائى و المقبل الى وجهى و المتمسك بحبل فضلى اذ اعرض عني عبادى و بريتى الذين خلقوا من كلمتى المهيمنة على ما كان و ما يكون ان الخادم يشكر الله على ما عرفنا و انعمنا و انزل لحضرتك ما تفرح به القلوب و تقر به العيون اينكه در باره ورقه عليا حضرت حرم عليها بهاء الله الابهى مرقوم داشته بوديد كه با حضرت مبلّغ عليه من كلّ بهاء ابهات مشورت نموده ايد اين فقره محبوبست و لدى العرش مقبول و آنچه مصلحت و موافق حكمت ديده شد عمل نمائيد اگر آن حضرت مع ايشان عازم شوند البته اقربست چنانچه چندی قبل اين كلمه را اين عبد از لسان قدم استماع نمود جميع امور لدى العرش ظاهر و مشهود است انه لهو العليم الخبير از حقّ جلّ جلاله اين خادم مسألت مينمايد كه عالم را مستعدّ فرمايد از براى ظهور آنچه اليوم مستور است اكثري از ناس غافل مشاهده ميشوند و بمصلحت خود هم عارف نيستند و اگر گفته شود و كلمه نصحي القا گردد ثمرى نخواهد بخشيد در باديه هاى اوهام سالكند و باهواء خود مشغول از مصلحت ظاهره خود هم بيخبر و غافل ديده ميشوند يك فقره بنظر اين عبد آمد خدمت آن حضرت عرض مينمايم تا درايج شعور ناس معلوم شود در ايامى كه جمال قدم جلّ كبريائه در مدينه كبيره تشریف داشتند روزى از روزها كامل پاشا كه يكي از وزراى دولت عليه بود بين يدي الوجه حاضر در بين عرايضى كه معروض ميداشت عرض نمود چندين لسان تعليم گرفته ام و يك يك

را معروض داشت از ده دوازده تجاوز نمود فرمودند ثمره این السن متعدّده چیست عمر گرانمایه بسیار حیف است در چنین امور صرف شود آنچه از لئالی بیان از کنز علم رحمن ظاهر شد بکمال فرح و سرور تسلیم و تصدیق مینمود و معذّلت از عمل بآن محروم مشاهده میشد اگر فی الحقیقه بآنچه از قلم اعلیٰ جاری شده عامل شوند جمیع در جمیع عوالم بآسایش و راحت تمام فائز گردند در فقره لسان از سماء مشیّت رحمن در کتاب اقدس نازل شد آنچه کلّ را کفایت مینماید و یک لوح امنع اقدس بلسان پارسی در این مقام نازل شده اگر عمل نمایند جمیع را کافی است و دیگر احتیاج تعلیم السن مختلفه نبوده و نیست عمر را ضایع و وقت را از دست میدهند و بما یأمرهم احوالهم مشغولند چه مقدار مشقّت را حمل مینمایند از برای افتخار نفس خود چنانچه الیوم بتعلیم السن مختلفه افتخار مینمایند در این مقام آنچه از قلم اعلیٰ نازل شده این است قوله عزّ کبریائه قد نزلنا فی الكتاب الاقدس یا اهل المجالس فی البلدان ان اختاروا لغة من اللغات لیتکلم بها من علی الارض وکذلک من الخطوط انّ الله یبین لکم ما ینفعکم و یغنیکم عن دونکم انّه لهو الفضال العلیم الخیر این امر مبرم از جبروت قدم از برای اهل عالم عموماً و اهل مجالس خصوصاً نازل شده چه که اجرای اوامر و احکام و حدودات منزله در کتب برجال بیوت عدلیّه الهیّه تفویض شده و این حکم سبب اعظم است از برای اتّحاد و علّت کبری است از برای مخالطه و و داد من فی البلاد ملاحظه میشود اکثری از امم از تشّت لغات اهل عالم از مخالطه و معاشرت و کسب معارف و حکمت یکدیگر محرومند لذا محض فضل

و جود کلّ مأمور شده‌اند باینکه لغتی از لغات را اختیار نمایند چه جدیداً اختراع کنند و چه از لغات موجوده ارض انتخاب نمایند و کلّ بآن متکلم شوند در اینصورت جمیع ارض مدینه واحده ملاحظه میشود زیرا که کلّ از لسان یکدیگر مطلع میشوند و مقصود یکدیگر را ادراک مینمایند این است سبب ارتفاعی عالم و ارتفاع آن و اگر نفسی از وطن خود هجرت نماید و بهر یک از مُدن وارد شود مثل آنست که در محلّ خود وارد شده تمسکوا به یا اهل المجالس فی المدن و الدیار اگر نفسی فی الجملة تفکر کند ادراک مینماید که آنچه از سماء مشیت الهیه نازل شده محض فضل بوده و خیر آن بکلّ راجعست و لکن بعضی از عباد از ثدی جهل و غفلت میآشامند بشأنی که آنچه خیر است و رجحان آن عقلاً و نقلاً ظاهر و مشهود است از آن تجاوز مینمایند و بمزخرفات نفوس غافله از حکمت الهیه که سبب و علّت ترقی عالم و ارتفاع اهل آنست چشم پوشیده و میپوشند الا انهم فی خسران مبین هر طایفه بلسان خود تکلم مینماید مثل ترک بترکی و ایران پیارسی و عرب بعربی و اهل اروپا بالسن مختلفه خود و این السن مختلفه ما بین احزاب متداولست و مخصوص است بطوایف مذکوره و یک لسان دیگر امر شده که اهل عالم عموماً بآن تکلم نمایند تا کلّ از لسان یکدیگر مطلع شوند و مراد خود را بیابند اوست باب محبت و وداد و الفت و اتحاد و اوست ترجمان اعظم و مفتاح کتر قدم چه مقدار از نفوس مشاهده شده که تمام اوقات را در تعلیم السن مختلفه صرف نموده بسیار حیف است که انسان عمری را که اعزّ اشیاء عالم است صرف اینگونه امور نماید و مقصودشان از این زحمات آنکه

لسان مختلفه را بدانند تا مقصود طوائف و ما عند هم را ادراک نمایند حال اگر بآنچه امر شده عامل شوند کُلّ را کفایت مینماید و از این زحمات لا تحصی فارغ میشوند لغة عرب ابسط از کُلّ لغة است اگر کسی ببسط و وسعت این لغت فصیحی مَطَّلَع شود آن را اختیار نماید لسان پارسی هم بسیار ملیحست لسان الله در این ظهور بلسان عربی و پارسی هر دو تکلم نموده ولکن بسط عربی را نداشته و ندارد بلکه اکثر لغات ارض نسبت باو محدود بوده و این مقام افضلیّت است که ذکر شد ولکن مقصود آنکه لغتی از لغاترا اهل ارض اختیار نمایند و عموم خلق بان تکلم کنند هذا ما حَکَم به الله و هذا ما یتنفع به النّاس لو هم یعرفون و همچنین سوای خطوط مخصوصه طوائف مختلفه یک خطّ اختیار نمایند و خلق عموماً بتحریر آن مشغول شوند بالاخره جمیع خطوط بخطّ واحد و جمیع السن بلسان واحد منتهی شود و این دو سبب اتّحاد قلوب و نفوس اهل عالم گردد و قطعات مختلفه ارض یک قطعه مشاهده شود لعمر الله اگر اهل ارض بآنچه در کتاب نازل شد فائز شوند و آفتاب عدل از خلف سحاب اشراق نماید جمیع عالم نفس واحده مشاهده شوند اذلاً لا تری فی الارض عِوَجاً ولا اَمْتاً یا ملأ الارض انّه یعلمکم ما هو خیر لکم تمسکوا به انه لهو الواعظ النّاصح المبین المدبّر المشفق العليم الحکیم انتهی حال ملاحظه فرمائید اگر اهل ارض بانچه از لسان عظمت جاری میشود عمل نمایند کل خود را غنی و فارغ و آزاد مشاهده کنند آنچه سبب آسایش اهل ارض است از آن غافل و آنچه علّت آلایش و زحمت و ابتلای نفوس است بآن متمسکند ولکن آنچه از قلم اعلی جاری شده البتّه ظاهر خواهد شد

عنقریب صاحبان درایت و عقول مشاهده مینمایند که مفّری نیست مگر بعمل بآنچه در کتاب الهی نازل شده در سنین ماضیه ملاحظه فرمائید که بواسطه هواهای نفسانیه چند نفس چه مقدار از بلایا و رزایا بر اهل ارض وارد شد هر یوم شدّت و بلا زیاد میشود تا آنکه بالاخره بآنچه از لسان عظمت در مراتب صلح نازل شده بآن متمسک شوند و بآن عمل نمایند قوله جلّ کبریا هو النّاصح الامین عالم را بمثابه هیکل انسانی ملاحظه کن و این هیکل بنفسه صحیح و کامل خلق شده ولکن باسباب متغایره مریض گشته و لازال مرض او رفع نشده چه که بدست اطّباء غیر حاذقه افتاده و اگر در عصری از اعصار عضوی از اعضای او بواسطه طبییی حاذق صحت یافت عضوهای دیگرش بامراض مختلفه مبتلا بوده و حال در دست نفوسی افتاده که از خمر غرور تربیت یافته اند و اگر هم بعضی از این نفوس فی الجمله در صحت آن سعی نمایند مقصود نفعی است اسماً و یا رسماً بایشان راجع شود چنین نفوس قادر بر رفع امراض بالکلیّه نبوده و نخواهند بود الاّ علی قدر معلوم و دریاق اعظم که سبب و علت صحت اوست اتّحاد من علی الارض است بر امر واحد و شریعت و آداب واحده و این ممکن نه مگر بهمتّ طبیب حاذق کامل مؤید که مخصوص نظم عالم و اتّحاد اهل آن از شطر قدم بعرضه عالم قدّم گذارد و توجّه نماید و هر هنگام که چنین نور از مشرق اراده الهیه اشراق فرمود و طبیب حاذق از مطلع حکمت ربّانیه ظاهر شد اطّباء مختلفه بمثابه سحاب حجاب اشراقات و تجلّیات آن نور شدند لذا اهل ارض باختلافات خود باقی ماندند و مرض عالم رفع نشد و صحت نیافت آن اطّبا که

قادر بر این امر خطیر نبوده و این طبیب را هم از معالجه منع نمودند و حجابهای مانع حایله شدند در این ایام ملاحظه کن که جمال قدم و اسم اعظم کشف حجاب فرموده و نفس خود را لآجل حیات عالم و اتحاد و نجات اهل آن فدا نموده معذک کلّ بر ضرّش قیام نمودند تا آنکه بالاخره در سجنی که در اُخر بلاد واقع است و ابواب خروج و دخول را مسدود کرده اند یار را اغیار دانسته اند و دوست را دشمن شمرده اند مصلح را مفسد گمان نموده اند ای اهل ثروت و قدرت حال که سحاب شده اید و عالم و اهل آن را از اشراقات انوار آفتاب عدل و فیوضات لا تحصی منع نموده اید و راحت کبری را مشقّت دانسته اید و نعمت عظمی را نعمت شمردهاید اقلّاً و صایای مشفقانه جمال احدیه را در اموری که سبب نظم مملکت و آسایش رعیت است اصغا نمائید در هر سنه بر مصارف خود میافزاید و آنرا حمل بر رعیت مینمائید و این بغایت از عدل و انصاف دور است این نیست مگر بسبب اریاح نفسانیه که ما بین در هبوب و مرور است و تسکین آن ممکن نه مگر بصلح محکم که سبب اعظم است برای استحکام اصول ابنیه ملّت و مملکت چاره اکنون آب و روغن کردن نیست صلح و اتحاد کلّیه که دست نداد باید باین صلح اصلاح شود تا مرض عالم فی الجملة تخفیف یابد صلح ملوک سبب راحت رعیت و اهل مملکت بوده و خواهد بود در این صورت محتاج بعساکر و مهمّات نیستند الا علی قدر یحفظون بها بلدانهم و ممالکهم و بعد از تحقیق این امر مصروف قلیل و رعیت آسوده و خود مستریح میشوند و اگر بعد از صلح ملکی بر ملکی برخیزد بر سایر ملوک لازم که متحداً او را منع

نمایند عجب است که حال باین امر نپرداخته اند اگر چه بعضی را شوکت سلطنت و کثرت عساکر مانع است از قبول این صلح که سبب آسایش کل است و این وهم صرف بوده و خواهد بود چه که شوکت انسان و عزّت او بما یلیق له بوده نه باسباب ظاهره و اهل بصر حاکم را محکوم مشاهده نمایند و غنی را فقیر و قوی را ضعیف می‌شمردند در حکام ملاحظه نمائید که حکومت و ثروت و قوّت ایشان برعیت منوط و معلق است لذا نزد صاحبان بصر این امور بر قدر انسان نیفزاید جوهر انسانیت در شخص انسان مستور باید بصیقل تربیت ظاهر شود این است شأن انسان و آنچه معلق بغیر شد دخلی بذات انسانی نداشته و ندارد لذا باید بقلّت و کثرت و شوکت و عظمت ظاهره ناظر نباشند و بصلح اکبر پردازند سلاطین مظاهر قدرت الهیه اند بسیار حیف است که امثال آن نفوس عزیزه حمل امور ثقیله نمایند اگر فی الحقیقه زمام امور را بید نفوس مطمئنّه امینه عاقله بگذارند خود را فارغ و آسوده مشاهده نمایند طوبیٰ از برای سلطانی که لنصرة الله و اظهار امره قیام نماید و عالم را بنور عدل روشن سازد بر کلّ من علی الارض حبّ او و ذکر خیر او لازم است هذا ما جرى من القلم من لدن مالک القدم نسأل الله بان یوفق الامم بما ینفعهم و یعرفهم ما هو خیر لهم فی الدنیا و الآخرة انّه علی کلّ شیء قدیر کذلک اشرفت شمس البیان من افق مشیّة ربکم الرحمن ان اقبلوا الیها و لا تتبعوا کلّ جاهل بعید انتهی این لوح امنع اقدس در اوّل ورود سجن اعظم از سماء مشیت مالک قدم نازل این خادم فانی از حقّ جلّ جلاله سائل و آمل است که بقدرت کامله اُذن واعیه بخلق عطا فرماید تا کلّ باصغاء آیات الهی فائز شوند

ولکن اعمال خلق مانع بوده و هست در ارض صاد ملاحظه فرمائید مع آنکه از اوّل ظهور جمال قدم جمیع را از نزاع و فساد و جدال منع فرمودند و این فقره را جمیع مّطلّعون معذّک بآن دو مظلوم مع آنکه مال احدیرا نبردند و ظلم و ستمی از ایشان نسبت بنفسی ظاهر نشد بلکه مطالع شفقت و مرحمت و عنایت بودند وارد آوردند آنچه قلم و لسان از ذکرش عاجز است این اعمال شنیعه سبب و علّت ظهور طاغی باغی عبید الله ثانی شده و میشود چه مقدار از نفوس از میان رفت و چه مقدار ضرر بدولت و رعیت وارد شد در این مقام کلمه ای از لسان مبارک استماع گشت که ذکر آن حال جایز نه باری از حق میطلبیم نفوس غافله را بر جوع مؤیّد فرماید تا بآنچه واقع شده کفایت شود آنّه لهو الغفور الرّحیم فی الحقیقه الیوم جمیع از نفخه صور منصعق دیده میشوند الا من شاء الله عجب در آنست که بعضی از اهل بیان احجب از امم قبلند و بعضی بحیله و مکرری ظاهر که شبه آن دیده نشده یعنی این خادم فانی در ایّام عمرش ندیده مثلاً میرزا احمد کرمانی که تفصیل آنرا خود آن حضرت مرقوم داشته بودند بمکرری ظاهر که انسان تحیّر مینماید قوله جلّ کبریائه فی الكتاب الاقدس ان یا ارض الکاف و الراء انا نراک علی ما لا یحبّه الله و نری منک ما لا اطلع به احد الا الله العلیم الخبیر و نجد ما یمرّ منک فی سرّ السرّ عندنا علم کلّ شیء فی لوح مبین انتهی این کلمات عالیات وقتی از سماء مشیّت الهی نازل شد که ذکر احمد هم در ظاهر نبود بعد از چند سنه عرایض متواتره از او رسید مرّة یقبل و اخری یعرض یتقلّب کالرّقطاء و یتلّون کالحرباء در هر حین بلونی ظاهر و در هر آن بشاخه ای متمسّک

اشهد أنّه فی خسران مبین در ایّامی که در مدینه کبیره توقف داشته عرایض متعدّده بساحت اقدس و همچنین مکاتیب عدیده نزد این عبد و جناب اسم ۶۶ م ه علیه بهاء الله الابهیٰ فرستاده و جمیع مدلّ و مشعر بر توبه و انابه و رجوع و جزع و ابتهال بوده جواب از سماء عنایت نازل و آخر آن باین مضمون بعفو الّهی فائزى لو تکون مستقیماً علی الامرولکن حالت او از قبل معلوم بوده و از آیه مبارکه کتاب اقدس هم حالت او مستفاد میشود و از تلویح بیان مقصود عالمیان همچه مفهوم شد که از برای او بقیّه ای در آن ارض موجود و مستور است العلم عند الله الخبیر در ایّام حرکت از عراق ذکر ناعقین و طیور لیل در الواح الّهی مذکور و جمیعرا اخبار فرمودند و همچنین در ارض سرّ در آیات منزله ذکر نفوس غافله ملحده بوده و در بعضی از الواح این آیات بدیعۀ منیعۀ نازل اذا جائکم ناعق بکتاب السّجین او باوراق النّار دعوها عن ورائکم ثمّ اعلموا بانّه لهو النّاعق الموعود فی کتب الله العلیّ العظیم انتهی آیات متعدّده باین مضمون نازل نسأله تعالیٰ بان یقویٰ قلوب احبّائه و یظهر هم علی شأن لا یمنعهم ما ذکر فیما کان من قبل و یدکر فیما یکون من بعد أنّه لهو الحافظ النّاصر المقتدر القدر سبحان الله حق جلّ جلاله بشأنی ظاهر که از برای احدی از امم عالم مجال اعراض و اعتراض نمانده جمیع کتب الّهی از قبل مشحونست باین ذکر اعظم و جمیع آنچه در این ظهور واقع شده و میشود در کتب قبل بوده در یکی از الواح لسان الّهی باین کلمه ناطق میفرماید برّ الّهی در برّ شام ظاهر و مشهود و ندایش از صهیون مرتفع و صهیون محلّی است در این اراضی این است که اشعیا میفرماید و اجعل فی صهیون

خلاصاً لاسرائیل و در این آیه که حضرت اشعیا فرموده ملاحظه فرمائید
ما اجمل على الجبال قَدَمي المَبْشَر المَخْبَر بالسَّلام المَبْشَر بالخير
المَخْبَر بالخلاص القائل لصهيون قد ملك آلْهَكَ روح الخادم لبيانه
الفداء خبر میدهد از قدوم مَبْشَر که نقطهٔ اولی روح ما سواه فداء باشد و
خبر داده که مَبْشَر بر جبال ساکن که چه‌ریق و ماکو باشد چنانچه کل
عالمند و می‌فرماید مَبْشَر بسلام اخبار میدهد و از کلمه دو معنی مستفاد
میشود یکی دارالسَّلام که مقرّ عرش بود و دیگر از سلام حقیقی لاجل
کُلّ عالم که در اوّل ورود جمال قدم در رضوان ظاهر شد سه آیه در اوّل
ورود رضوان لسان عظمت بآن نطق فرمود یکی از آن این بود که حکم
سیف در این ظهور مرتفع شد این است سلام حقیقی که فی الحقیقه
جميع اهل عالم بآن فائز شده و میشوند و این است که در مقامات
دیگر می‌فرماید نصرت بحکمت و بیان و ما ینبغی للانسان بوده و
خواهد بود لعمر المحبوب اگر یک آیه مبارکه را بسمع مقدّس از هوی
اصغاء نمایند کُلّ بافق اعلیٰ توجّه کنند و همچنین از مقرّ عرش در آخر
آیه خبر میدهد بقوله القائل لصهيون قد ملك آلْهَكَ و حال عَلم الله بر
صهيون منصوب و نداء الله از آن و جميع اراضی مقدّسه مرتفع و چقدر
ملیحست این کلمهٔ این آیه که می‌فرماید البَشَر بالخیر و این خیر است که
نقطهٔ اولی روحی ما سواه فداء می‌فرماید قوله عزّ ذکره ثمّ فی سنة التّسع
کُلّ خیر تدرکون اگر این عبد مجال مییافت بعضی از اشارات کتب
آلهی که از قبل در ذکر این ظهور اعظم نازل شده ذکر مینمود و لکن
بهیچوجه وقت و فرصت دیده نمیشود و این فقره سبب خجلت این
عبد شده چنانچه در عرض جوابهای لازمه تأخیر رفته و می‌رود و لکن

چون جمیع مّطلّعون که این عبد لیلاً و نهراً مشغول است هر قدر هم تأخیر شود بشفقت و عنایت و عفو مقرون بوده و خواهد بود سبحان الله این خادم فانی متحیر است بلکه تحیر در این مقام منصعق دیده میشود اعظم از همه امور غریبه عجیبه و غفلت و طغیان بریه حجابات اهل بیانست چه که حجابی خرق ننموده بصد هزار حجاب دیگر مبتلا شده اند مع آنکه امر بقسمی ظاهر شده که از اوّل ابداع تاحال نشده و آیات بشانی نازل گشته که شبه آن دیده نشده و بیّنات بقسمی ظاهر که از برای هیچ منصفی مجال توقف نیست نقطه اولی روح ما سواه فداه جوهر کلّ بیان را در قمیص یک کلمه ظاهر فرموده اند قوله عزّ ذکره و قد کتبت جوهره فی ذکره و هو انه لا یستشار باشارتی و لا بما ذکر فی البیان بلی و عزّته تلك الكلمة عند الله اکبر عن عبادة من علی الارض اذ جوهر کلّ العباد ینتهی الی ذلک فعلی ما قد عرف الله فاعرف من ینظره الله فانه اجلّ و اعلی من ان یکون معروفاً بدوناً او مستشیراً باشارة خلقه و اننی انا اوّل عبد قد آمنت به و بآياته و اخذت من ابکار حدائق جنّة عرفانه حدائق کلماته بلی و عزّته هو الحق لا اله الا هو کلّ بامرہ قائمون لعمر الله این کلمه مبارکه ینکنا لؤلؤ بحر بیان است و ینکنا آفتاب جهان عرفان چه که سدّی است محکم از برای یاجوج جهل و مأجوج هوئی و این کلمه مبارکه بشانی ملیحست که جمال قدم جلّ کبریائه در لوح اقدس که باسم حضرت مبلّغ علیه من کلّ بهاء ابهات نازل شد ذکر فرموده اند این کلمه از برای معرضین بیان بمثابه سیف است دیگر مجال اعتراض از برای احدی باقی نمی ماند یا محبوب فؤادی کلّ عجب در این است که احدی از اصل امر اطلاع نداشته و ندارد و

معذلک یتکلمون باهوائهم ما یتکلمون پستی مقام را مشاهده کنید که بعضی از جهلا بمستغاث استدلال کرده اند و از مالک آن محروم شده اند اشهد انّ منزل البیان تبرّء منهم در باب خامس عشر از واحد ثالث بیان این کلمه مبارکه مسطور قوله جلّ شأنه چه کسی عالم بظهور نیست غیر الله هر وقت شود باید کلّ تصدیق بنقطه حقیقت نمایند و شکر آلهی بجا آورند و همچنین میفرماید جمیع بیان بمثابه خاتم است در اصبع مبارک او و ورقه ایست از اوراق جنت او انتهی معذلک طنین ذباب مرتفع و جهال ارض بآن متمسک بحر حیوان امام وجوه ظاهر و قوم از آن غافل و محجوب و ببرکه منتنه متوجه این است شأن خلق و شأن الذین اتّخذوه لهم ربّاً من دون الله گویا از یوم الله ذکری استماع ننموده اند و عرفی از او استشمام نکرده اند این است که بذکر اصنام و مطالع اوهام مشغولند نقطه اولی روح ما سواه فداه در مقامی میفرماید قوله جلّ شأنه ثمّ اعلم انّ فی ذلک الیوم لم یکن معروفاً غیر الله و لا معبوداً الاّ اّیاه و لا موصوفاً سواه و لا محبوباً دونه و لا مقصوداً غیره انتهی این کلمات مبارکه باعلی البیان ما بین زمین و آسمان ندا مینماید که امروز بحق وحده منسوبست و بیوم الله در کتب آلهی مسطور و معروف لا یذکر فیہ الاّ هو و حال قومی باوهامات قبل که الیوم در ساحت اقدس ذکری از آن نبوده و نیست مشغولند و اراده نموده اند بسحاب اوهامات قبل خورشید فضل را مستور دارند و باریاح دفراء سراج آلهی را از نور منع نمایند امروز روز دیگر است و از برای او مقامی دیگر اسأله تعالیٰ بان یعرف عباده ما ستر عنهم و یقرّبهم الیه و یرزقهم ما انزل من سماء عطائه انّه ولیّ الذاکرین و مجیب

السَّائِلِينَ اِیْنَ بَیَّانَاتٍ نَّقْطَةُ اُولٰٓئِ رُوحٌ مَا سِوَاهُ فِدَاہُ کَہْ ذَکَرُ شَہْدِ مَکْرَرِ اِیْنَ
عَبْدِ فَاَنِیْ دَرِ عَرَایِضِیْ کَہْ بَدِوَسْتَانِ اَلْہِیْ مَعْرُوضِ دَاشْتِہْ ذَکَرُ نَمُودِہْ کَہْ
شَایِدِ نَفُوسِ مَحْتَجِبِہْ مُوہُومِہْ اِیْنَقَدْرِ اِدْرَاکِ نَمَایْنِدِ کَہْ اِیْنَ یُومِ اَز
حُدُودَاتِ وَ حَجَبَاتِ وَ مَا عِنْدَ النَّاسِ مُقَدَّسِ وَ مَنَزَّہِ وَ مِبْرَاسْتِ اَوْ بِخُودِ
مَعْرُوفِ بُوْدِہْ وَ خَوَاہِدِ بُوْدِ لَا یَعْجِزُہْ شَیْءٌ وَ لَا یَضْعِفُہْ اَمْرٌ وَ لَا یَسْتَرِہْ
حِجَابِ اَلْیُومِ اَکْثَرِیْ اَزِ بَصَرِ وَ سَمْعِ مَمْنُوعِنْدِ طُوبٰی لَمَنْ یَرَاہُ بَعِیْنِہُ
مَنْقَطْعًا عَنْ عَیْنِہُ وَ یَعْرِفُہُ بِنَفْسِہُ مُلْقِیًّا نَفْسَہُ اَزِ مَقْصُودِ یَکْتَا سَائِلِ وَ اَمَلِ
کَہْ عَالَمِ عَرَفَانِ رَا بَانُوَارِ اَقْتَابِ اسْتِقَامَتِ مُنَوَّرِ فَرْمَایْدِ وَ اَفَاقِ قُلُوبِ رَا بِہِ
نَیْرِ بَیَّانِ رَحْمَنِ رُوشَنِ نَمَایْدِ اَنَّهُ لَہُوּ الْمُقْتَدِرِ عَلٰی مَا یَشَآءُ لَا اِلٰہَ اِلَّا ہُو
الْعَلِیْمِ الْحَکِیْمِ وَ بَعْدِ اِیْنَ خَادِمِ فَاَنِیْ بَدِسْتَخْطِ دِیْگَرِ اَنِّ حَضْرَتِ کَہْ
تَارِیْخِ اَنِّ ہِشْتَمِ شَہْرِ شَعْبَانِ بُوْدِ فَاثَرُ شَہْدِ الْحَمْدِ لِلّٰہِ فَرَحِ بَخْشِیْدِ وَ بَہْجَتِ
اَوْرَدِ وَ بَعْدِ دُرُوقَتِیْ اَزِ اَوَاقَاتِ دَرِ سَاحَتِ اَقْدَسِ اَمْنِ عَرْضِ شَدِّ ہَذَا مَا
نَطَقَ بِہِ لِسَانِ الْعِظْمَةِ فِی الْجَوَابِ ہُوَ الْاَقْدَمُ یَا اَفْنَائِیْ اَنَا اَرْدُنَا اِنْ نَلْقٰی
عَلِیْکَ مَا نَطَقَ بِہِ قَلَمِیْ الْاَعْلٰی مِنْ قَبْلِ فِیْ اَوَّلِ خَطَابِیْ اَیَّاکَ اَنَّ
رَبِّکَ لَہُو الْعَزِیْزِ الْوَدُودِ ہُوَ الْاَعْظَمُ قَدْ اَتٰی الْوَعْدُ وَ ظَہَرَ الْمَوْعُودُ وَ الْقَوْمُ
فِیْ اَضْطِرَابِ مَبِیْنِ قَدْ مَاجَ بَحْرِ الْحِیَوَانِ وَ ہُمْ اِلٰی الْمَوْتِ یَسْرِعُوْنَ قَدْ
ہَاجَ عَرَفَ الرَّحْمَنِ وَ ہُمْ عَنْہُ مَعْرُضُوْنَ قَدْ اَخَذُوا الْغَدِیْرَ وَ نَبَذُوا
السَّلْسِیْلَ مَا لَہُمْ کَیْفَ لَا یَشْعُرُوْنَ قَدْ اَشْتَغَلُوا بِالْثَرَابِ مَعْرُضِیْنَ عَنْ
الْوَهَّابِ اِلَّا اَنَّهُمْ لَا یَفْقَہُوْنَ لِعَمْرِ اللّٰہِ اَنَّ عَیُونَہُمْ عَمِیَاءُ وَ آذَانُہُمْ صَمَّاءُ
لَا یَسْمَعُوْنَ وَ لَا یَنْظُرُوْنَ اِنْ یَا قَلَمِیْ الْاَعْلٰی اِنْ اَذْکُرْ مِنْ اَقْبَلِ اِلٰی التَّوَرِّ
تَوَجَّہْ اِلٰی وَجْہِ اللّٰہِ الْمَہِیْمَنِ الْقَیُّوْمِ الَّذِیْ سَمِعَ النَّدَاءَ اِذَا ارْتَفَعَ فِی
مَلٰکُوتِ الْاَنْشَاءِ وَ سَرَعَ فِیْ مِیَادِیْنِ الرِّضَاءِ اِلٰی اِنْ عَرَفَ وَ قَالَ لَکَ

الحمد يا اله الغيب و الشهود قل يا اهل البهاء أنتم فى النّوم او اخذ
كم سكر الهوى و منعكم عن ذكر الله مالک الوجود قل هذا يوم القيام
كيف انتم تقعدون و هذا يوم النداء و انتم صامتون قوموا باسمى ثم
انطقوا بالحكمة و البيان لعلّ اهل الامكان يتوجّهون الى الرحمن الذى
ينادى فى هذا المقام الممنوع قل هل سمعتم و صبرتم اتّقوا الله و لا
تكونوا من الذينهم لا يعرفون قل توجّهوا لتسمعوا لحن الله فى ملكوت
البيان لعمرى لو يسمعون ليأخذهم جذب الشّوق الى مقام يرقصون و
لا يشعرون قل اتدعون كوب البقاء و تأخذون صديد الفناء من يد كلّ
فاجر مردود قل اعلمكم هذا معلّم الهوى او انفسكم فاصدقوا لى يا قوم
و لا تتّبّعوا كلّ كاذب محجوب قوموا بالحكمة و ذكّروا العباد بما امر
كم مالک البريّة لعلّ يتوجّهون الى الله العزيز الودود كذلك نطق قلمى
و تكلم لسانى و بينت جوارحى طوبى لمن تقربّ و اخذ لوح الله بيد
القدرة و شرب منه ما رقم فى لوحى المحفوظ انك يا ايّها الشارب
من كأسى و الناطق باسمى ان اشكر بما ارسل اليك من سماء العناية
هذا الكتاب المحتوم يا افنانى جميع ذرات از ندای آلهى و صرير قلم
ربّانى دروله و شوق مشاهده ميشوند و عباد غافل در تيه اوهام و ظنون
سالک قل لعمر الله أنّه لا يعرف بغيره و لا يرى ببصر دونه أنّه لهو النّبأ
الذى ما اطّلع به احد من قبل و لم تحط به نفس الاّ الله ربّ العالمين
قل تالله انّ هذا لنّبأ عظيم الذى تزین بذكره كتب الله العليم الخبير قل
ليس عنده ما عندكم و لا يمشى فى طرقكم قد اتى بالحقّ و اظهر
صراطه المستقيم قد استقرّ عرشه فى أوّل الورود على كوم الله بذلك
ظهر ما كان مسطوراً فى كتب المرسلين قد تشرف البرّ و البحر بقدومه و

لقائه و نفحات قميصه المنير هذا يوم لا يذكر فيه الا الله وحده و يوزن فيه كل شئ بميزان الله الذى يمشى و ينطق امام وجوه العالم قد اتى مالک القدم بسلطان مبين قل ان البرهان يطوف حول العرش و الحجة تنادى باسمه العزيز المنيع يا افنانى ان اشرب من كل حرف من آيات ربك رحيق البقاء ثم اشكر ربك المعطى الكريم ثم اذكر احبائى من قبلى و بشرهم بعنايتى و رحمتى و ذكرهم بما انزله الرحمن فى الفرقان و البيان و من قبلهما فى التوراة و الانجيل تالله قد ترشح من آناء بيانى رحيقى المختوم الذى وصفه كتاب حكيم من لدن عزيز عليم انتهى الحمد لله لسان عظمت مرة بعد مرة اظهار شفقت و عنايت فرمود و در حين تنزيل بشأنى بحريان در امواج كه اين فانى مثل يك سَمَكه بسيار كوچك خود را مشاهده مينمود كه بر سنگى چسبيده ديگر كجا قادر است بر آنچه لسان الله بان تكلم فرموده خدمت آقاىان مذكور دارد در اين آيات بديعه منيعه ذكر ميزان نازل لذا اين عبد فانى اراده نمود كه لوح ميزان كه از قبل نازل شده ذكر نمايد تا كل بحلاوت بيان الهى فائز شوند قوله جل كبرياته بسمى المجيب العليم قد ات السّاعة و نفخ فى الصور و الميزان ينادى انا المميّز العليم ابين و اظهر امام وجه العالم اعمال الأمم و انا الشّاهد الخبير لم يبق من ذرّة الا و قد اظهرتها و انا العادل المستقيم قد جعلتنى مستويّاً يد العدل فى ايام الله ربّ العالمين هذا يوم فيه ينطق النّاقور و يصيح النّاقوس و ينادى الصّور الملك لله مالک هذا اليوم البديع انك يا ايّها السّامع اذا فزت باصغاء لوح ربك ولّ وجهك شطر المظلوم و قل نفسى لبلائك الفداء يا من انفقت ما انت عليه فى سبيل الله العلى العظيم

انتهیٰ این عبد فانی بمناسبت آنچه عرض مینماید هرچه از کلمات
 الهی و آیات ربّانی بنظر میآید دوست داشته و دارد که ذکر نماید چه
 که خادم مطمئن است از اینکه آن حضرت از قرائت و مشاهده آن
 مسرور میشوند یوم یوم ذکر و بیان است ولکن غافلین را از آن قسمتی
 نبوده و نیست امروز روزی است که حضرت داود در زبور میفرماید
 الانهار لتصفق بالایادی الجبال لترثم معاً امام الرّب لآئه جاء لیدین
 الارض جمیع کتب الهی مشحونست بذکر این یوم مبارک و ما ظهرفیه
 ولکن دیده میشود آنچه در کتب ذکر شده و در قلوب صخّره صمّا اثری
 از آن ظاهر نشده بکمال تصریح ذکر یوم الهی و ظهور الله در کتب قبل
 بوده معذلک ناس غافل و محتجبند در بیان و اهل آن ملاحظه فرمائید
 نقطة اولیٰ روح ما سواه فداء میفرماید و فی سنة التسع انتم بلقاء الله
 ترزقون و همچنین میفرماید ثمّ فی سنة التسع کلّ خیر تدركون معذلک
 بعضی از ظهور الله محتجب دیده میشوند و چه مقدار آن حضرت در
 این امر تأکید فرموده اند بقسمی که می فرمایند بیان و واحد بیان از آن
 شمس حقیقت محتجب نمانیدد قوله عزّ وجلّ ایاک یوم ظهوره
 ان تحتجب بالواحد البیانیه فانّ ذلک الواحد خلق عنده و ایاک ایاک
 ان تحتجب بکلمات ما نزلت فی البیان الی آخر قوله عزّ وجلّ و در
 مقامی میفرماید قوله عزّ ذکره من ینظر الی تلک الشجرة بغير عین الله
 لم یتحقّق له حکم النّجاة حال ناس غافل ببصرهای محتجبه مرموده
 اراده معرفه الله نموده اند سبحانه عمّا یظنون و همچنین در مقام دیگر
 لثالی این کلمات از بحر علم نقطة بیان روح ما سواه فداء ظاهر قوله عزّ
 وجلّ این است که من فی البیان را نجات نمیدهد الا مشاهده من

یظهره الله در کینونات خود نه مشاهده من قد ظهر انتهى در این آیه مبارکه نظر فرمائید که چگونه ناس را تعلیم فرموده اند بنص صریح میفرمایند باو ناظر باشید نه بنقطه بیان یکی از حروف حی از من یظهره الله جلّت عظمته و عظم کبریائه سؤال نموده اطرده لسان البیان بقوله جلّ و عزّ فما اعظم ذکر من قد سألت عنه و انّ ذلک اعلیٰ و اعزّ و اجلّ و امنع و اقدس من ان یقدر الافئدة بعرفانها و الارواح بالسّجود له و الانفس بثنائه و الاجساد بذكر بهائه فما عظمت مسألتک و صغرت کینونتک هل شمس الّتی هی فی مرایاء ظهوره فی نقطة البیان یسأل عن شمس الّتی تلک الشّمس فی یوم ظهوره سجّاد لطلعتها ان کانت شمساً حقیقیّةً و الا لا ینبغی لعلوّ قدسها و سموّ ذکرها و لولا ما کنت من واحد الاوّل لجعلت لک من الحدّ حیث قد سألت عن الله الذی قد خلّقک و رزّقک و اما تک و ابعثک فی هیکلک هذا بالنّقطة البیان فی ذلک الظهور المتفرّد بالکیان انتهى حال ملاحظه فرمائید معرضین در چه مقالند و امر در چه مقام یشهد کلّ شیئی بتقدیس و تنزیهه عمّا ذکره لسان العالم و یذکر و هذه کلمة لا ینکرها الا کلّ متوهّم مریب و میفرماید قوله عزّ و جلّ لعلّک فی ثمانية سنة یوم ظهوره تدرك لقاء الله ان لم تدرك اوّلاً تدرك آخره ولكن ایقن بانّ الأمر اعظم فوق کلّ عظیم و انّ الذّکر اکبر فوق کلّ کبیر و سائل جناب ملا باقر حرف حی علیه بهاء الله بوده که باو میفرمایند شاید در سنه هشت بلقاء الله فائز شوی و اگر اوّل هشت این مقام اعزّ ارفع اعلیٰ را درک نمودی در آخر آن که منتهی باوّل تسع میشود بلقا فائز میشوی و همین حرف حی در سنه تسع لقاء الله را ادراک نمود و دو مرتبه هم بشرط

سجن توجّه نمود و بقاء فائز گشت و در این ایام برفیق اعلیٰ صعود نمود علیه بهاء الله و بهاء الملائكة المقرّین و همچنین جناب میرزا اسد الله علیه بهاء الله را بشارت فرمود اند که بقاء من یشهره الله فائز میشوند و این خطاب مستطاب در باره او نازل که میفرمایند و انک انت یا ایّها الحرف الثالث المؤمن بمن یشهره الله و در ایّامی که نیر اعظم از افق عراق طالع بود بین یدی العرش حاضر و بشرف ایمان فائز گشت و بعد وارد شد بر او آنچه وارد شد ألا لعنته الله علی القوم الظّالمین و تفصیل آن مظلوم در کتاب بدیع نازل و مسطور است حال ملاحظه فرمائید سلطان قدمی را که میفرماید جمیع بیان بمثابه خاتمی است در اصبع او یقلّب کیف یشاء لما یشاء بما یشاء و میفرماید بجمیع بیان و واحد آن از آن شمس حقیقت محتجب نمایند با این وصیّت محکمه متقنه بیک کلمه آن که اسم مستغاث باشد تمسّک جسته از مقصود عالم محروم مانده اند اَین آذان واعیه و ابصار حدیدة و صدور منشرحة و قلوب منیره میفرماید او را باو بشناسید نه بغیر او معذلک چه گفته اند و چه کرده اند و هنوز ملتفت نشده اند که بلفظی از بحر بیان ممنوعند و بکلمه از ملکوت کلام محروم و ابدأ باعمال خود شاعر نیستند بعینه بلعب جابلقا و جابلسا مشغولند الیوم بیک کلمه اگر اراده فرماید آنچه در بیان حروف اثبات است بنفی راجع میفرماید یفعل ما یشاء ولا یسأل عمّا شاء انّه علی کلّ شیئی قدیر چنانچه نقطه اولی روح ما سواه فداه میفرماید قوله عزّ ذکره حلّ لمن یشهره الله ان یرد من لم یکن فوق الارض اعلیٰ منه اذ ذلک خلق فی قبضته و کلّ له قانتون و همچنین قادر است بر آنکه جمیع من علی الارض را برداء نبوت فائز

فرماید چنانچه میفرماید قوله عزّ ذکره فانه لویجعل ما علی الارض نبیاً
 لیکوننّ انبیاء عند الله انتهی جمیع اسما باقبالهم الیه مفتخر و معزّز و
 مشرفند و الا قابل ذکر نبوده و نیستند لسان احدیه در ارض سرّ باین
 کلمه مبارکه ناطق قوله جلّ کبریائه قل انّ النبیّ من سمع نبأی و آمن
 بنفسی و الرسول من بلغ رسالاتی و الامام من قام امام وجهی و فاز
 بایامی و الولیّ من دخل حصن ولایتی و انقطع عن سوائی و الوصیّ
 من وصی نفسه ثمّ العباد بحبیّ و ذکرى کذلک اشرفت شمس البیان
 من افق مشیة ربکم الرحمن فی هذا الرضوان المقدّس الممتنع
 المتعالی العزیز المنیع در این مقام نقطه اولی روح ما سواه فداه
 مسألت مینماید بر آنچه از حروفات که در بیان دون کتاب علّیین احصا
 فرمودی تبدیل نمائی و محو فرمائی و در مقام آن خلق نمائی از احرف
 نورانیّه بآنچه تو دوست میداری و بعد از بیانات عالیّه متعالیه میفرمایند
 تا آنکه منتهی شود باسم اعظم جلّ کبریائه و اصل مناجات آن
 حضرت بسیار محبوب است که ذکر شود تا کلّ از کوثر بیان قسمت
 برند قوله جلّ و عزّ و لأسألتک من فضلک یا الهی بان تزین کلّ آثاری
 فی کتاب عظیم علی احسن خطّ منیع لم یکن اعلیٰ منه فی علمک
 بشأن قد بدلت کلّ احرف الّتی قد احصيتها فی دون کتاب العلّیین بآن
 تمحوّها بقدرتک و تخلقنّ فی مقامها احرف نورانیة علی ما تحبّ و
 ترضی فی منتهی ذروة الاعلیٰ و فوق العلیٰ الی منتهی رفرف الاعلیٰ
 الی ان ینتهی الی اسمک الارفع الاعزّ الاجلّ الاجمل الاعلیٰ الابهی
 انک لعلی کلّ شیئی قدیر انتهی لعمر الله هر نفسی که اقلّ من ان
 یحصی بانصاف و بصرفائز شود اشتعال نار محبّت نقطه اولی روح ما

سواه فداہ را در ذکر ظہور مالک اسماء مشاہدہ مینماید و ادراک میکند چہ فائدہ کہ ناس را کسالت غفلت از مقصد اقصیٰ و ذرۃ علیا و غایۃ قصویٰ منع نمودہ یا محبوب فؤادی فی الجملہ ناری کہ در این خادم فانی مشتعل است او را بر این اذکار تائید مینماید و **الّا حقّ جلّ جلالہ مقدّس و منزّہ** است از آنچه ذکر شدہ و بشود و بشہادت نقطۃ بیان روح ما سواہ فداہ بما فی البیان معروف نشدہ و نخواہد شد تعالت عظمتہ و ذکرہ و سلطانہ و همچنین گمان میرود کہ بعضی از نفوس متوقّفہ کہ در بیدای حیرت سالکند و بحجبات و اشارات محدود شاید متنبّہ شوند و بصراط مستقیم آلہی راہ یابند الأمر بیدہ یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید و هو العزیز الحمید عرض دیگر آنکہ جناب آقا محمّد خان علیہ بہاء اللہ مع دو نفس دیگر وارد و بساحت اقدس فائز گشتند و سراجی کہ حاکی از قلوب اصفیا بود بتوسّط ایشان صحیح و سالم رسید و لکن تا حین جمال قدم ببستان توجّہ نفرمودہ اند انشاء اللہ حسب الفرمایش عمل خواہد شد چندی بود سجن اعظم مقرّ عرش واقع و حال یکشہر میشود کہ قصر بقدم مبارک مشرّف و فائز است نسأل اللہ محبوبنا و محبوبکم و مقصودنا و مقصود کم بان یقدّر لحضرتکم ما ینبغی لاسمہ الکریم أنّه لہو الغفور الرّحیم البہاء علی حضرتکم من لدن عزیز علیم . حضرت غصن اللہ الاعظم و حضرت غصن اللہ الاکبر ذاتی و کینونتی لتراب اقدامہما الفدا آن محبوب را بذکر ارفع اعلیٰ ذاکر و تکبیر اقدس ابہی ابلاغ میدارند و همچنین جمیع طائفین ارض سجن ہر یک عرض فنا و نیستی خدمت آن حضرت معروض میدارند عرض دیگر این فانی آنکہ در جمیع احوال

دوستان حق را بحکمت امر فرمائید که مبدا از او غافل شوند و از ما اراد الله محروم گردند یوم قبل لسان عظمت باین کلمه ناطق ای عبد حاضر از آیات بدیعۀ منیعۀ مبدا احدی بمقصود واقف نشود و گمان دیگر نماید بافنان بنویس که جمیعرا اخبار نماید در جمیع احوال حکم حکمت ساقط نمیشود و اینکه در آیات نازل شده هذا یوم الایقاظ و انتم راقدون و هذا یوم القیام و انتم قاعدون مقصود تبلیغ امر آلهی است که نفوس مستقیمه بحکمت بر آن قیام نمایند و نفسی المهیمنۀ علی الاشیاء که غیر این در نظر نبوده و نیست و در جواب یکی از دوستان این فقرات محکمه متقنه از سماء احدیه نازل ذکر میشود تا کلّ بعنایت و رحمت و شفقت حق واقف شوند و بما اراد الله ناظر گردند قوله جلّ کبریا ئه ایّاک ایّاک ان تعمل ما کتبتہ فی آخر کتابک این اعمال اعمال جهلاست و افعال غافلین قسم باسم اعظم که اگر نفسی از دوستان اذیت بنفسی وارد آورد بمثابة آنست که بنفس حق وارد آورده نزاع و جدال و فساد و قتل و امثال آن در کتاب آلهی نهی شده نهیاً عظیماً تب الی الله عمّا قصدته فی نفسک ثمّ ارجع الیه و قل یا آلهی اسألك بالكلمة العلیا بان تکتب لی کلمة الغفران لانی اردت ما لا اردته و نهیته فی کتابک اسألك بان تکفر عنی سیئاتی و تغفّسنی فی بحر غفرانک انک انت الغفور الکریم هر ظلمی که از ظالمی ظاهر شد او را بنفس حق واگذارید عدل آلهی مهیمن و محیط است احتیاج بفساد و نزاع و جدال و قتل و غارت نداشته و ندارد نصرت امر بییان بوده و خواهد بود و دون آن از هواهای نفسانیّه ظاهر شده و میشود اعاذنا الله و ایّاکم یا معشر المقبلین انتهی و همچنین در

لوح اسم ۶۶ جمال علیہ من کلّ بهاء ابہاء این فقرہ مبارکہ نازل قولہ عزّ کبریائہ و نفسہ الحقّ اگر قدرت ظاہرہ کہ فی الحقیقہ نزد حق مقامی نداشتہ و ندارد بتمامہا ظاہر شود و سیّافی در مقابل و ارادہ سوء قصد از او مشاہدہ گردد البتہ متعرّض او نشویم و او را باو واگذاریم انتہی شخصی از دوستان الہی ارادہ ضرّ در بارہ یکی از آحاد ناس داشت و در مکتوبی کہ باین خادم ارسال داشت ذکر قصد خود را نمودہ بود این عبد در ساحت اقدس عرض نمود آیات منزله مذکورہ در جواب او از سماء مشیت نازل و ارسال شد انشاء اللہ حق جمیعرا تأیید فرماید تا از ارادہ خود بگذرند و بارادہ اللہ ناظر شوند اَنّہ یقول الحق و یهدی السّبیل و الحمد للہ العزیز الجمیل عرض دیگر آنکہ پاکت جناب اسم ۶۶ الجمال علیہ من کلّ بهاء ابہاء زود بایشان برسد تعجیل لازمست البہاء علیہ . خادم فی ۱۱ ربیع الاولی سنہ ۹۸

(394)

هو الباقي

ان يا امة الله اَتَصْبِرِينَ على مقعدك بعد الذى كان قميص الغلام
محمرّاً بدم البغضا بين الارض و السماء و ينادى فى كلّ حين بندا
حزين و كلما يستغيث من احبائه يتقرّبون اليه بسيوف الحسد و كذلك
كان الامر ان انت من العارفين اذاً قد وقع جمال البها فى غيابت
الجبّ و اترك ان وجدت سيارّة العما فارسله لعلّ يُدلى دلوّ الوفا فى
هذا البئر الظلما و يرفع به الغلام و يستضيئ بلحاظه كلّ العالمين ان يا
أمتى اتصبرين على محلّك بعد الذى ابتلى الخليل بيد النمروذ و لكن
يجد لنفسه ناصرّاً ألاّ الله العزيز الجميل ان يا أمتى اَتَشْرِبِينَ الماء بعد
الذى كان الحسين ظمّاناً فى ارض الطّف و كان ان يمسّ من عرقه
قطرات دم منير اتسيرين فى الرّضوان بعد الذى كان جمال السّبحان
متغيّراً بما أصابته الباساء من جنود الشّياطين ان يا أمتى اتفرحين بعد
الذى بدّل فرح الله ربّك بالحزن الكبرى و بذلك استدمّت قلوب
الممكنات ثم افئدة المقرّبين عن وراء حجابات عزّ بديع اتأكلين من
نعمة الله ربّك بعد الذى يأكل الغلام من قطعات كبده بما اكتسبت
ايدى المنافقين قولى يا ملأ البيان استرحتّم فى بيوتكم بعد الذى
تغرّب جمال القدم و حلّ فى ديار التّى لَن يعرفه احد من اهلها لا من
وضيعهم و لا من شريف اتضحكون بعد الذى كان الرّوح بين يدى
اليهود و يلدغوه كالثّعبان فى كلّ حين فوا حسرتا عليكم بما نسيتم عهد
الله و ميثاقه و نبذتم أمر الله و اخذتم ما امركم هويكم يا ملأ المنافقين
ان يا اماء الله اتكحلنّ عيونكنّ بعد الذى يبكى عيون القدم و يجرى

الدّموع على حدوده كما يمطر سحاب الفيض على حدود ارض بديع
 أَتَرَيْنَ اجسادكنّ بعد الذى كان رداء الله مشبكاً من رماح المنكرين
 اتدخلن في حجرات السّرور بعد الذى انقطعت نفحات السّرور عن
 رضوان اسمى العظيم ان يا امائى اتحمرن وجوهكنّ و اصفرّ وجه الله
 من لطمات البغضاء من الذينهم ما آمنوا باحدٍ من رسل الله بما انكروا
 هذا الفضل العزيز المنيع يا امتى فاعلمى بأنّ محبوب الرحمن قد ابتلى
 بين ملأ البيان كما ابتلى على بين ملأ الفرقان تالله بل اعظم من ذلك
 لو انت من الشّاهدين و ان يوسف الجمال ينادى حين الذى وقع تحت
 اظفار الذّئب و يستضر من احبائه لعلّ يقوم احد على نصره و يكون من
 النّاصرين اذا فاضرين على فخذ كنّ ثمّ على ترائبكنّ ثمّ على رؤوسكنّ
 بما اراد الغلام ان يخرج عن بين هؤلاء بما ورد عليه ما لا يحصيه احد
 من العالمين تالله اهتزت شجرة القصوى ثمّ انقعدت بجذعها على وجه
 الارض بما هبت على سدره المنتهى روايح السّموم عن شطر القلوب
 من عبادنا المشركين ان يا امتى اتسترين رأسك بعد الذى ارتفع رأس
 الغلام على سنان البغضاء و بذلك عرت الحوريّات رؤوسهنّ فى
 غرفات البقا و قلعن شعراتهنّ بما شهدن سلطان الابهى بين يدي
 الاشقياء الذينهم اعترضوا على الله و كانوا من المعرضين على جمال عزّ
 قديم ان يا جمال القدم ذكرّ العباد بما اذكرناه لك خلف سرادق
 العصمة ثمّ اكشف جمال الاسرار عن حجبات الاستار اقلّ من ان
 يلتفت بذلك احدٌ الا كلّ فطِنٍ طاهرٍ عليم لعلّ يعرفون بما نزلنا حكمه
 فى التّورية و جعلناه عبرةً للسّامعين لأنّ فى ذلك لآيات للعارفين و
 بيّنات للموقنين و دلالات لكلّ مجاهد امين الذين لن يمنعهم اشارات

الكلمات عن الورود فى مقابلة العرش هذا المقرّ المقدّس الذى بترابه يستبركون اهل ملأ القدم على مكان من قدس رفيع قل انا خلقنا البلعام من قبل بقبضة من الطّين ثمّ البسناه قميص الاسما بحيث اشتهرنا اسمه بين عبادنا المقرّبين و ارفعنا ذكره الى مقام الذى كان ان يذكره الناس فى اكثر الديار و احاطته امطار الفضل من سحاب امرنا المبرم العزيز القدير فلما قضت ايام بعثنا بعده الكليم بايات بيّنات و ارسلناه الى بلده اذاً أنكره و غرّته الرّياسته الى ان حارب بالذى بحرف منه خلق السمّوات و ما دونها و الارضين و ما عليها و جعلناه مظهر نفسى العليم الحكيم ان يا عبد خذ زمام القلم ثمّ اكف بما اجريت من فمه من رحيق القدس و تسنيم المنير ان اختتم الكلام فى هذا المقام ثمّ ابتداء بذكر اصفىائى ليكون ذكراً و شرفاً للذاكرين قل ان يا اهل البهاء ان اركبوا سفينة البقا التى جرت على بحر الحمرء انّ الله ما قدر للمشركين نصيباً منها لانّها لا تحمل الا اهل التّقى من اصحاب هذا الفتى الذى ركب رفرف الاستجلال و يصح بين السمّوات و الارض و يدعوا الناس الى وجه الله لعلّ يكوننّ من المتوجّهين و انتم يا اهل البها ان وجدتم احداً ان يحلّ الالماس و يجريه على الالواح فاكتبوا به ما نزل فى هذا اللّوح ثمّ انشروه فى كلّ البلاد ليظهر آثار الله بين عباده الموقنين و ان لن تجدوا فاكتبوه بالذهب الخالص اياكم ان لا تتجاوزوا عمّا أمرتم به و لا تكوننّ من الصّابرين قل انّ الله قد اشرق عن افق تلك الكلمات شموساً مشرقات و لا يعلم عدّتها الا الله المحصى العليم و يرّبى بكلّ واحد منها عالماً من عوالمه التى ما اطلع بها احد من الممكنات الا الله العالم الخبير فطوبى لمن قابلها و استضاء بها و

یخّر بوجهه عند اشراقها ولا یكوننّ من المستکبرین وانّ حرفا من هذا اللّوح لیکفی فی الحجّیة والبرهان کل من فی السّموات والارض ولا یعرفها الاّ کلّ منصف بصیر و لو یضعها احد علی کل شیء اوتتلّی علی السّموات و الارض لیجدها خاضعاً لوجه ربّک و تلك الکلمات نلقیها علی العباد لعلّ النّاس یكوننّ من المقبلین و یستقیمنّ علی الامر و ینصرون هذا العبد الوحید الوتر الفرید . این کلمات در شرح توقیع مبارک نازل شده ولكن معانی الفاظ آن بلسان پارسی شرح شده و بر حقیقت معانی آن احدی آگاه نه الاّ نفسه المقتدر العزیز القدیر.

(395) هو الله البهیّ الابهیّ

ای کنیز خدا آیا صبر را در صدر قرار دهی و یا اضطبار را بر اضطراب
 اختیار نمائی بعد از آنکه قمیص این غلام آلهی و ثیاب این جمال
 روحانی مرشوش و محمر گشته بدم بغضاء در بین ارض و سماء و در
 کلّ حین بنداء حزین ندا فرماید و هرگاه از دوستان استغاثه نماید و یا
 از محبّان استعانت جوید بشمشیرهای حسد تقرّب جویند و به تیغهای
 رشک و غضب اجابت نمایند این چنین بوده است امر این جمال
 مظلوم اگر هستی تو از عارفین و در این وقت جمال ابهیّ در بئر ظلما
 مسجون گشته و در جنح بلا محبوس شده پس اگر یافتی تو سیّاره
 عمارا او را بر این بئر ظلمانی دلالت نما و بر نصرت این یوسف مصر
 رحمانی هدایت کن که شاید و دلو وفا را در این بئر ظلما فرود آرد و
 نزول دهد و این جمال آلهی صعود کند و بلحظات و نظرات او
 مستضیی شوند عالمیان ای کنیز من آیا در محلّ خود صابر شوی و بر
 مسکن خویش ساکن گردی و آسایش طلبی بعد از آنکه خلیل رحمن
 در دست نمرود ملک طغیان مبتلا گشته و از برای نفس خود ناصری
 نیابد و معینی مشاهده نماید مگر خداوندی که عزیز و جمیل است ای
 کنیز من آیا از ماء عذب فرات بنوشی بعد از آنکه حسین مظلوم کبد
 مبارکش از نار عطش سوخته و خدّ منیرش از حرارت ظماء برافروخته
 بشدّتی که از عروق مبارکش قطرات دم میچکد ای کنیز من آیا رخت
 طلب را بساحت گلستان طرب کشانی و یا بجهت سیر و سیاحت خود
 را برضوان سرور و بهجت رسانی بعد از آنکه جمال آلهی از ایذا و

اذیت جنود شیاطین نفسانی متغیّر و پژمرده گشته و نار طلعتش خاموش و افسرده شده ای کنیز من آیا سرور و شادمانی جوئی و یا فرح و کامرانی طلبی بعد از آنکه فرح و مسرت پروردگار بحزن و کدورت عظمیٰ تبدیل گشته و بدینجهت قطعات کبد ممکنات و افئده مقرّین از وراء حجابات بدم حمرا تقلیب شده ای کنیز خدا آیا از نعمت پروردگار خود تمتّع جوئی و برخورداری طلبی بعد از آنکه غلام الهی از قطعات کبد خود تناول نماید بسبب آنچه اکتساب کرده ایادی منافقین پس بندای بلند اعلیٰ و حنین کبریٰ ندا کن ای ملأ بیان آیا مستریح شوید در بیوت خود بعد از آنکه جمال قدم از ممالک قرب غروب نمود و در ملکی نزول فرموده که نشناسد او را احدی از اهل او نه از وضع و نه از شریف ای کنیز من آیا متبسّم شوی و یا خنده نمائی بعد از آنکه روح در دست یهود افتاده و بزخم حسود و دار عنود مقتول و مصلوب گشته و چون ثعبان کین او را در کلّ حین بگزند پس حسرت باد بر شما بجهت آنکه عهد و میثاق حضرت ذوالجلال را فراموش کردید و نسیان نمودید و امر الهی را ترک نمودید و بطوع و رغبت قبول نمودید آنچه امر کرد هوای نفسانی خود ای ملأ منافقین ای کنیزان خدا آیا چشم را بزینت کحل مکحول نمائید بعد از آنکه عیون قدم گریانست و دموی او بر خدود او چون امطار نیشان در فیضان و آیا اجساد خود را زینت دهید بعد از آنکه رداء محبوب مشبک گشته از رماح انکار کنندگان و یا در حجرات سرور در آئید و یا در محافل فرح و ظهور حاضر شوید بعد از آنکه نفحات سرور مقطوع و شئونات بهجت و ظهور ممنوع شده از رضوان اسم عظیم من ای کنیزان من آیا خدود را چون گل حمرا بلون

شقرا مشاطه نمائید با آنکه جمال ابهی از لطمات بغضا بلون صفرا مشهود گشته از ظلم کسانی که باحدی از رسل پروردگار ایمان و اقرار ننموده اند و این فضل عزیز منیع را انکار نموده‌اند ای کنیز من بدانکه محبوب رحمن بین ملأ بیان چون نقطه اولی در بین ملأ فرقان مبتلا گشته قسم بجمال ذوالجلال که بلا یاء این جمال اعظمتر و اکبرتر است از بلا یاء اولین و آخرین اگر هستی تو از گواهان و در این وقت یوسف جمال در تحت اظفار الذئب بندها حزین ندا فرماید و از احبای خود طلب نصرت نماید که شاید نفسی بقدرت و سلطنت الهیه بر این امر قیام نماید و این جمال مظلوم را نصرت نماید ای کنیزان من در این هنگام چون غلام روحانی اراده نموده که جمال نورانی را از انظار محبین و مغلین بیوشاند دست افسوس و حسرت را بکمال تأسف و حیرت بر سر و سینه زنید و با ناله زار همراز گردید و بضجیح و حنین دمساز شوید تا از چشم چشمه خون موج زند و از قلب جیحون دم جاری و ساری گردد قسم بخدا که شجره قصوی در مکان اعلی باصل خود بزمین افتاد زیرا که وزید بر این سدره منتهی و جمال ابهی اریاح سموم از قلوب کسانی که مشرک بالله بوده و خواهند بود ای کنیز من آیا سر را بمقنعه های الوان مستور و مزین نمائی بعد از آنکه رأس غلام مصر بقا بر سنان بغضا مرتفع گشته و باین سبب حوریات فردوس که در غرافت بقا ساکن و مستریحند برهنه نمودند سرهای خود را و پریشان نمودند موهای خود را زیرا که مشاهده نمودند که سلطان ابهی در دست اشقیا مبتلا گشته و در کلّ حین بر این جمال قدیم اعتراض مینمایند در این حین جمال ابهی به بیانات قدس روحانی و کلمات عزّ

سبحانی میفرماید که ای اصحاب بها بر سفینه بقا راکب شوید و بر بحر حمرا در این مدینه کبریا حرکت نمائید و در این مقام قدر خود را دانسته که احدی در این موهبت عظمی و مکرم کبری شریک نبوده و نخواهد بود چه که الیوم جمیع کشتیها در غمرات طمطام فنا مبتلا گشته اند مگر این فلک قدس سبحانی و سفینه عز رحمانی که هر که باو تمسک یافته از فتنه ایام محفوظ ماند و مقدس فرموده او را پروردگار از حمل مشرکین و قعود معرضین و این است فضل پروردگار که مخصوص است باوراق سدره تقدیس که از جیب قمیص ابهی بضیاء ابدع اصفی ظاهر گشته اند پس قدر این فیض بدیع و فضل منبع را دانسته که مبدا مظاهر شیطان شما را از ظل سدره رحمن منع نمایند و در ارض از محروم شدگان محسوب شوید پس شما ای بندگان من و مرایای جمال من اگر یافتید نفسی را اینکه قادر باشد که الماس را حل نماید و جریان دهد پس بنویسید این کلمات بدیع منبع را بمداد الماسیه و نشر دهید او را در هر بلاد تا آنکه آثار الهی در مابین عباد او انتشار یابد و اگر نیافتید و قادر بر او نگشتید پس بنویسید آنچه از سماء تقدیس نازل شده بذهب خالص و بفرستید بمدینه ها و دیارهای من که شاید اهل دیار بجمال مختار راه یابند و هدایت شوند و از سبیل قدس منبع و تسنیم عز بدیع بیاشامند این است وصیت پروردگار شما اگر هستید از شنوندگان و بدرستی که اشراق فرموده از افق این کلمات پروردگار عالمیان آفتابهای عز صمدانی را که احدی بر احصای اعداد آنها قادر نبوده و نخواهد بود مگر پروردگار شما که او است احصا کننده و دانا و تربیت میفرماید بهر یک از این آفتابها

عالمی از عوالمهای خود را که اطلاع بآن عوالم نیافته احدی از ممکنات مگر نفس او که عالم و دانا و محیط است بر جمیع عوالم خود پس بشارت باد کسی را که مرآت صدر خود را مقابل نماید باین آفتابهای عزّ تمکین که از مشرقهای امر ربّ العالمین طلوع نموده اند و اشراق فرموده اند و بیفتند بوجه خود بر تراب در نزد طلوع این شمس معانی و نباشد از تکبر کنندگان این کلمات در شرح آیات عزّ صمدانی بلسان پارسی ذکر شد تا هر نفسی از معین قدس حیوان که از فم رحمن جاری و ساری گشته طلب حیات باقی نماید و بعضی از این آیات توقیع منیع ترجمه نشده بادراک قارئین منوط و مشروط گشته تا چه ادراک نمایند فعلى الله قصد السبیل یهدى من یشاء الى صراطه العزيز المستقیم .

(396) هو الاقدس الاعظم العلى الابهى

كتاب انزله منزل قديم الذى تزعزع كل بيان مرصوص انه اتى بالحق و
ينطق فى كل حين انه لا اله الا هو المهيمن القيوم قد ظهر و اظهر ما
كان مستوراً فى حجب الغيب تبارك الله رب ما كان وما يكون انه قد
اتى برايات الآيات بامر لا يقوم معه جنود السموات و الارض و لكن
القوم اكثرهم لا يفقهون كذلك انار افق سماء البرهان بنير الايقان
طوبى لمن عرف و ويل لكل عالم محجوب البهاء المشرق من افق
ارادتى على الذين نبذوا ما فى العالم متمسكين بحبل الله مالک
الوجود .

(397) بنام دوست یکتا

ای امه ای ورقه ای ذاکره الحمد لله بیکتا لؤلؤ بحر معانی که در کتب
 الهی مذکور بود فائز شدی ان احمدی ربّک بهذا الفضل العظیم و
 آنچه تلقاء وجه مشاهده نمودی از تنزیه و تقدیس حقّ جلّ جلاله امّا
 الله را بآن متذکّر دار تا جمیع از فیوضات نا متناهیة الهیة قسمت برند و
 از بحر تقدیس نصیب بردارند انا نکبر من هذا المقام علی کلّ امة من
 امائی و نبشّر هنّ برحمتی و عنایتی و نوصیهنّ بالاستقامة الکبریٰ علی
 کلّ هذا الأمر الذی به اضطربت افئدة العارفين البهاء علیک و علیهنّ
 من لدن مقتدر قدیر.

(398) بنام دوست یکتا

ای جوان ان شاء الله از عنایت رحمن بفیوضات نا متناهیۂ ایام الهیۂ
 فائز باشی و از اثمار سدرۂ ربّانیۂ متنعم و مرزوق ذکرت لدی الوجه
 مذکور و این چند کلمه از مطلع قلم رحمانیۂ مشرق تا بانوار کلمات
 مطلع اسماء و صفات منور شوی بشأنی که آثار آن نور الی الابد باقی
 ماند طوبیٰ لابیّک انّه فاز بهذا الامر اذ کنا فی تلک الجهات و یشهد
 بذلک منزل الآیات جهد نما تا در امر الله مستقیم مانی چه که شیطان
 در کمین بوده و خواهد بود در کلّ احوال برّ العالمین متمسک شو و
 از دوشش منقطع .

(399) بنام دوست یکتا

یا ورقتی اشهد انک فزت باللقاء و اقبلت اذ سمعت النداء و توجهت
 اذ اشرقت شمس الظهور من افق مکلم الطور اشکری ربک بهذا
 الفضل الاعظم قسم بآفتاب حقیقت این عمل سلطان اعمال است
 باسم حق حفظش نما انسان در جمیع احوال باید متذکر باشد عنقریب
 آنچه مشهود خواهد شد و آنچه باقی و دائم است کلمه الله بوده و
 هست آثارش را محو نیابد و باو نرسد و ثمراتش بدوام ملک و ملکوت
 باقی و پاینده است یحیو الله ما یشاء و یثبت و عنده ام الكتاب
 مخدّرات افنان را از قبل مظلوم تکبیر برسان و بعنایت و فضلش بشارت
 ده البهاء من لدی السّدرۃ علی افنانها و اوراقها و علی کلّ امة سمعت و
 فازت و آمنت بالله الفرد الخیر.

(400) بنام دوست یگانه

الحمد لله رحیق مختوم بایادی الطاف مفتوح گشت و نسایم فضلیّه از
 یمین احدیّه بر کلّ مرور نمود مبارک نفسی که بآن فائز گشت و مبارک
 قلبی که از آن رحیق آشامید ای امة الله در امر مالک اسما تفکر نما تا
 بعین یقین او را بشناسی و از فضلش قسمت بری بسی واضح و مبرهن
 است که در فیض فیاض تعطیل نبوده و نیست نفوسی که از این فیض
 منیع محروم مانده اند سبب آنست که متابعت او هام نموده اند و
 باصنام نفس و هوی معتکف شده اند حق لم یزل و لا یزال در علو
 امتناع و سمو ارتفاع خود ظاهر و مقدّس از کلّ بوده و خواهد بود هر که
 بعین او مشاهده نمود او را شناخت و هر که از این مقام غافل شد او را
 نیافت از حق بخواه تا از بدایع فضلش از رشحات بحر اعظم ممنوع
 نشوی و از نفحات ایّامش محروم نمائی اوست بخشنده یکتا عطا
 میفرماید آنچه را بخواهد لا یمنعه عن فضله من فی السموات و
 الارضین انّه لهو المقتدر علی ما یشاء لا اله الا هو المقتدر القدیر.

(401) بنام گوینده پاینده

یا اولیائی فی شاهرود ندای مظلوم را بگوش جان اصغا نمائید آن
 است کاسراصنام و مذهب احزان باب فرح بگشاید انسان را بما اراده
 الله فائز فرماید از حق میطلبیم نفوسی را مؤید نماید بر خدمت امر
 بحکمت و بیان طوبیٰ لنفس زینت رأسها بالکیل الانقطاع و هیکلها
 بتقوی الله ربّ العرش العظیم کلمه علیا جذّاب افتده و قلوب است
 کوثر حیوان از آن جاری یا اهل الشّین و الألف و الهاء عرایض شما از
 قبل رسید و بلحاظ عنایت فائز گشت و از برای شما مقدّر شد آنچه که
 اهل عالم از ادراکش عاجز و قاصرند باجنحه حقیقی پرواز نمائید و در
 این هواء مقدّس سیر کنید در یکی از الواح مضمون این آیه کبریٰ نازل
 مخاطباً لاحد من العباد انا اردنا ان نقربک الی البحر الاعظم لا برجل
 کرجل العباد ولا باجنحه کاجنحه الطیور بل بالحركة الخفیة الروحانیة
 التي كانت اسرع من البرق الذی تخطف به الابصار امروز آفتاب
 حقیقت مشرق و امواج بحر بیان رحمن ظاهر باتّحاد و اتفاق تمسّک
 نمائید و بخدمت امر مشغول شوید شاید ضغیته افتده و قلوب عباد از
 کوثر نصایح مشفقانه ساکن شود و نور حقیقت از آفاق قلوب اشراق
 نماید یا اولیائی هناك طوبیٰ لکم بما اقبلتم الی افق الأمر بیحیث ما
 منعتکم حجبات العلماء ولا سطوة الامراء اعترفتم بما نطق به لسان
 العظمة و فزتم بما منع عنه اکثر العباد بهمت تمام بر امر مالک انام
 قیام نمائید مکرّر ذکر شد نفسی که صید ماهی مینمود بعنایت حق جلّ
 جلاله قائد حزب عرفان و هادی من فی الامکان گشت و راعی غنم

صاحب علم شد امروز نصرت امر بجنود الله بوده و هست و جنود او اعمال و اخلاق طیبہ مرضیہ بوده نزاع و فساد و جدال در این ظهور اعظم ممنوع منعاً عظیماً فی کتبی و صحفی و زبری و الواحی نسأل الله ان یمدکم بجنود الحکمة و البیان و یؤیدکم علی ما ینبغی لایامه انّہ هو المؤید العلیم الامر الحکیم یا قلمی الاعلیٰ ولّ وجهک الی من سُمّی بغلام قبل رضا لیسمع النداء من شطر عکّا و یجذبہ الی المقام الابہی و تسقیہ ید العطاء کوثر الاستقامۃ الکبریٰ بحیث لا تزله شبہات الذین کفروا باللہ ربّ الارباب بعضی از دوستان از بحر عطای مقصود عالمیان مسألت نموده اند کہ ایشان را بر امر مستقیم دارد و در حین عروج بیقین مبین صعود نمایند قل یا اولیائی در قرون و اعصار حزبی خود را اعظم و اعلم وافقہ و اتقی می‌شمردند و باعمائم بیضا و خضرا بمثابۃ اعلام ما بین عباد بترویج شریعت غرّا علی زعمہم مشغول بودند و چون منزل آیات و مظهر بینات کشف حجاب نمود و از افق اراده اشراق فرمود همان نفوس گفتند آنچه را کہ هیچ ظالمی نگفته و عمل کردند آنچه را کہ هیچ مشرکی عمل نکرده اگر نفسی اراده نماید از سلسیل استقامت بیاشامد و بمقام ایقان باللہ فائز گردد باید قلب را از ما سوی اللہ فارغ و آزاد سازد هادی دولت آبادی در اضلال خلق جهد بلیغ مبذول داشته باسماء اقبال نموده و از خالق آن معرض باوہامات حزب قبل کہ سبب ہلاکت کلّ شد تمسّک جستہ لعمر اللہ انّہ فی خسران مبین و لا یكون من الشّاعرين یدّعی الایمان بحرف من الحروف ان کان حرفاً حیاً حقیقیّاً و کفر بامّ الكتاب الذی ینطق امام الوجوه لا الہ الاّ هو الفرد الواحد العلیم الحکیم اهل ایران باوہام انس

داشته و دارند لذا بآنجهت مایلند بر اولیای حق الیوم لازم که بقدر مقدور ناس را از اوهام حفظ نمایند انه هو المؤید الحکیم یا غلام قبل رضا اذا وجدت نفحات البیان من کلمات ربک الرحمن قل الہی الہی ترانی مقبلاً الیک و معرضاً عن دونک اسألك بالاستقامة الّتی بها زلت اقدام اکثر خلقک و بنور امرک الّذی اشرق من افق ارادتک بان تکتب لی من قلم فضلک ما ینفعنی فی الآخرة والاولیٰ و عزّتک یا مقصود العالم و مالک الامم احبّ ان اکون فی کلّ الاحوال متمسکاً بک و متوسلاً بحبل عطائک ایربّ انا الّذی فات عنی ما ینبغی لایامک قدّر لی من سماء کرمک و شمس جودک ما یقرّبنی الیک و یبقیّ به ذکری بین عبادک انّک انت الغفور الرحیم و عزّتک انّ عبدک هذا لا یعلم ما عندک و ما ینفعه انّک انت العلیم الخبیر و نذکر ابنک بذکر لا یعتبره محو و لا یغیره امر و لا تبدّله القرون و الاعصار یا مهدی قد حضر لدی المظلوم کتابک الّذی ارسلته الی افنانی علیہ بهائی و عنایتی و عرضه العبد الحاضر اجناک بما لا تعادله الاذکار و ذکرک من نطق بشنائی و طار فی هوائی و قام علی نصره امری الّذی به اقبل المخلصون و اعرض کلّ متوقّف مرتاب لله الحمد در اوّل جوانی بذکر و ثنای حق فائز شدی و بر خدمت اولیائش موفق گشتی این فضل من عند الله بوده و هست اگر چه معرضین بیان عرصه عالم را بغبار اوهام و اسما آلوده اند و لکن مع ذلک فضل مقتضی ذکر است لعل معدودی بحجبات اسما محدود نشوند و از حضرت معبود محروم نمانند من سمع ندائی حق السّمع ینبغی له ان یسخر العالم بکلمة من کلماتی هذا ما یلیق لاهل السّفینه الحمراء و الآ

ما تمسك به المعرضون من اهل البيان ينبغي لانفسهم لالله الفرد
الواحد العزيز الحميد اذكر من قبلى امك واختك ثم اختك الاخرى
وبشرهن بعنايتى ورحمتى التى سبقت الوجود يا امائى اشكرون ربكن
انه ايدكن على الاقبال اذ اعرض عنه كل عالم بعيد انا اردنا ان نذكر
فى هذا الحين من سمى بحاجى رضا من ارض الباء والياء ليجد
عرف عنايتى من آياتى ويشكر ربه لذاكر العليم يا رضا اسمع النداء انا
اظهرنا الأمر امام وجوه الامراء والعلماء قد قام على الملوك و
المملوك وارتكبوا ما ذابت به اكباد اهل الفردوس الاعلى واصحاب
الجنة العليا وبذلك كان المظلوم فى فرح مبين وصبر عظيم ثم انضم
الى الاحزاب حزب البيان الذين يدعون الايمان بنقطة البيان ويكفرون
بالذى ارسله بالحق و انزل عليه الآيات كذلك سولت لهم انفسهم و
هم اليوم فى اعراض مبين قل لعمر الله لا ينفعكم اليوم ما عندكم من
الاسماء وما دونها الا بهذا الكتاب الناطق العزيز البديع طوبى لك بما
ذكرت لدى المظلوم وفرت بآثار قلمه التى لا يعادلها شئ من الاشياء
ان ربك هو المبين العليم قل لك الحمد يا الهى بما ذكرتنى من
لسان مشرق آياتك و بحر بيانك اسألك بلئالى اصداف عمان
علمك وحكمتك بان تجعلنى ثابتاً على امرك و شارباً رحيق وحيك
من يد عطائك ثم اجعلنى مستقيماً بحيث لا تزلنى الاسماء عن
سلطانها و موجدتها و خالقها ثم اكتب لى ما كتبه لاصفيائك الذين
سرعوا الى مقرّ الفداء لاعلاء كلمتك و اظهار امرك انك انت
المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العزيز الحكيم و اردنا ان نذكر من
صعد الى الرفيق الاعلى ثم الذين صعدوا فى هذا النبأ العظيم يا على

اشهد انک آمنتم بالله وسمعت النداء اذ ارتفع من الافق الاعلیٰ و
 فزت بعرفان الله ربّ الكرسيّ الرفیع نسأل الله ان يغفرک واولیائه الذین
 شربوا رحيق الايقان من ایدای عنایة الرحمن وکانوا من الراسخین بذكر
 هم فی هذا الحین ماج بحر العفو والغفران رحمةً من لدى الرحمن انه
 هو الغفور الرحیم قد زین الله رؤوسهم باکالیل العفو والرحمة وھیاکلهم
 بطراز الغفران انه هو المقتدر القدير و نذكر اولیائی من الیاء الذین
 ذكرت اسمائهم ليشکروا الله مالک يوم الدين يا اولیائی انا نوصیکم
 بالاستقامة علی هذا النبأ العظيم الذی اختلف فيه الناس وارتعدت به
 فرائص المشرکون طوبیٰ لکم بما آمنتم بالله الفرد الخیر یا حسین رأینا
 ذکرک ذکرناک نوصیک و اولیائی بالاخلاق المرضیة و الاعمال
 الطیبة انه هو الناصح العلیم یا باقر قد ذکرک امّ الكتاب فی المآب
 طوبیٰ لمن سمع و ویلٌ للغافلین کن ناطقاً بثناء مولاک و قائماً علی
 خدمته امام وجوه المعتدین نسأل الله ان یوفّقک و یکتب لک ما کتبه
 لمن عمل بما امر به فی کتابه العزیز اشکر الله انه یدک علی الاقبال و
 ذکرک فی هذا اللوح المنیر یا علی باسم مبتلا مشو و تمسّک منما
 یعنی اسمائیکه مشرکین آنرا من دون الله اخذ کرده اند ید اقتدار
 حجابات را خرق نمود ولكن معرضین بیان مجدداً بقصص و ما عند
 هم من الاسماء در اضلال و احتجاب خلق مشغولند از حق میطلبیم
 تو و اولیا را حفظ فرماید از حوادث دنیا و آنچه در آن ظاهر انه هو
 المقتدر المختار انا اردنا ان نذكر من سمی بابی القاسم لیجد نفحات
 الذکر و یكون من الراسخین علی هذا الامر الذی به زلت اقدام
 العارفين الا من شاء الله مالک الایجاد قد حضر کتابک لدى المظلوم

و سماعنا ما اثبت عليه بما نزل من ملكوت بياني ان ربك هو العزيز
الوهاب نسأل الله ان يقدر لك ما يقربك اليه انه هو العزيز الفضل انا
نذكر اوليائي هناك الذين ذكرتهم في كتابك ليذكروا الله ربهم في
الغدو والآصال يا سيد قبل رضا هنياً لك بما شريت الرحيق من كأس
عطاء ربك مالک المبدء والمآب يا قلم بشر الياء بما اراد ان يذكره
مولی الوری فی الافق الاعلیٰ طوبیٰ لعبد فاز بندائی وعمل بما امر به
فی ام الكتاب افرح بما جرى اسمک من قلم الله المقتدر المختار يا
حبيب الله قد حضر اسمک لدى المظلوم و ما ج بحر عناية ربك مولی
الانام قد اصبحنا اليوم منادياً باسمی وقائماً على خدمة امر الله طوبیٰ
لمن سمع و اجاب احمد الله ربك انه اقبل اليک و ذکرک بما لا
يعادله ما عند القوم يشهد بذلك مکلم الطور على اعلى المقام اماء آن
ارض را طراً از قبل مظلوم تکبير برسانيد از حق میطليم ايشان را
مستقيم دارد و بطراز عصمت مزین فرمايد ابهى طراز فردوس اعلىٰ که
مخصوص اماء معین شده جامه عصمت است طوبیٰ لامة تزینت
هیکلها بها ای کنیزان حق قدر کلمه الهی را بدانید خزائن ملوک بیک
حرف آن برابری ننماید عنقریب مقامش بر عالمیان ظاهر گردد در لیالی
و ایام بحمد و ثنائش مشغول باشید چه که شما را مؤید فرمود بر امری
که کل از آن محجوب و ممنوعند الا من شاء الله و نذكر اسماء الذين
ذكرتهم فی آخر کتابک و نسأل الله ان ينزل عليهم من سماء عطائه
بركة من عنده و يقدر لهم ما يقربهم اليه و يحفظهم عن دونه انه على
کل شیء قدير و بالاجابة جدير يا لسان العظمة اذكر من سمی بمحمد
رضا الذي حضر كتابه الذي ارسله الى احد اوليائي ليشكره المهيمن

القیوم انا ذکرنا فی اللیالی والایام اولیائنا الذین اقبلوا بوجوه نورا الی
الله العزیز الودود یا محمد رضا احفظ امانة ربک فی قلبک باسمه
المہمن علی ما کان و ما یکون انا ذکرناک و ایاک فضلاً من عندنا
انّ ربک هو العزیز المحبوب لا یعزب عن علمه من شیء و هو الحقّ
علاّم الغیوب و نذکر امّک فی السّجن الاعظم رحمۃ من لدی الله
مالک الوجود بشرّها بعنایتی و ذکرھا بآیاتی و نور قلبھا بهذا الذکر
الذی به ناح المشرکون و صاح الطّاغوت انا ذکرنا کلّ اسم حضر امام
الوجه حیاً و میتاً و انا المشفق الغفور العطوف البهاء المشرق من افق
سماء عنایتی علیکم یا اولیاء الله و حزبه و علی الذّین نبذوا ما عند هم
و اخذوا کتاب الله بقوة من عنده و سلطان من لدنه انه هو المقتدر
القدير یا قلم اذکر من سمی بحسن لتجذبه آیات ربّه الی مقام لا یمنعه
ما خلق فی العالم عن الاسم الاعظم کذلک نطق اللسان فی ملکوت
البيان و انا العالم الخیر افرح بذکری ایاک ثم اشکر ربک انه هو
السّميع البصیر یسمع ما تنطق به السن العالم و یرى اعمالهم لا یعزب
عن علمه شیء و هو الفرد الواحد العلیم الحکیم ثم اذکر من سمی
بغلام قبل رضا لیسمع النداء من الافق الاعلیٰ و یکون من الموقنین قد
امطرونا امطار البیان علی افئدة من فی الامکان لیظهر منها سنبلات
الحکمة و المعانی من لدی الله العزیز الجمیل قل یا ملأ الارض
انصفوا فی امر الله و ظهوره انظروا الی الیمین لتسمعوا نداء الطّور انه
ینادی باعلیٰ النداء و یقول طوبیٰ لی بما فزت بمکّلمی ثم التفتوا الی
اليسار انّ السدرة تنادی تالله قد اتی من کان ناطقاً فی ظاهری و باطنی
ثم اقبلوا الی الامام ترون امواج بحر بیان الله ربّ العالمین قل یا ملأ

البيان انصفوا فى امر الله ثم اقرأوا ما نزل من ملكوت علم الله العزيز الحميد لعمر الله لا يعادل بما نزل بالحق كتب العالم ان انتم من المنصفين اتقوا الله ولا تتبعوا اهوائكم اتبعوا من اتى من افق الاقتدار بسلطان مبين كذلك تجلّى الرحمن على ملكوت البيان وظهر منه ما عجز عن احصائه من فى السموات والارضين يا ايها المظلوم اقبل الى من سمى بشيخ محمد الذى ذكره من اقبل فى اول الايام الى العزيز العالم وما منعه العلوم والفنون وما عند القوم فى ذاك اليوم عن الله المهيمن القيوم كذلك ارتفع النداء من سجن عكا طوبى لمن وجد عرفه وويل لكل غافل محجوب قل يا معشر البيان هل عندكم سلسيل البرهان فأتوا به لوجه الله مالک الوجود احضروا امام الوجه لتشهدوا امواج بحر بيانى و تجليات شمس ظهورى لعل تدعوا ما عندكم متمسكين بما عند الله رب الغيب والشهود قل تالله لا تنفعكم الاسماء ولا ما عندكم الا بهذا الاسم الذى اذ ظهر نادى المناد الملك لله العزيز المحبوب لعمر الله لا مهرب لكم اليوم ولا مفر اتقوا الله ولا تكونوا من الذين ينظرون وينكرون طوبى لك يا محمد بما اقبلت اذ اعرض القوم وفزت بآثار قلمى الاعلى اذ كان العباد فى بئر الاوهام كذلك اظهرنا الامر فضلاً من لدنا و انا المهيمن على ما كان وما يكون ان ملكوت البيان اقبل الى اولياء الله فى المدن والديار ويذكرهم بما تبقى به اذكارهم فى كتاب الله العزيز الودود ليجدوا حلاوة البيان فى يوم كان بنور الوجه منيراً هذا يوم فيه اشرفت الاشياء بنور ربها طوبى لمن شهد ورأى وويل لكل غافل كان عن بساط القرب بعيداً يا اوليائى فى الخاء يدعوكم ربكم الرحمن من مقام كان التور من افقه

مشهوداً ايّاكم ان تمنعكم سطوة العالم عن الذى اتى من سماء البيان
 ببرهان كان على العالمين محيطاً قل ضعوا ما عند القوم وخذوا ما
 امرتم به فى كتاب كان من قلم الله مرقوماً ايّاكم ان تحجبكم شبهات
 القوم و اشارات الذى كان عن بحر البيان فى ايام الرحمن بالعدل
 محروماً يا ابن اسمى الاصدق اسمع النداء من شطر السّجن قم على
 الأمر بين العباد و ذكرهم بما يجذبهم الى مقام كان بعزّ الله مبروكاً
 نسأل الله ان يؤيدك على ذكره و ثنائه و ما يتضوّع به عرف الرّضاء فى
 المدن و القرى ان ربك يؤيد من يشاء فضلاً من عنده انه كان على كلّ
 شىء قديراً يا على ب ج كن مستعدّاً انّ البحر الاعظم اراد ان يطهرک
 بامواج الحكمة و البيان انه يفعل ما يشاء و يحکم ما يريد لا يمنعه
 شىء من الاشياء و لا ينفعه امر من الامور انه كان على العالمين غنياً
 قل لك الحمد يا مولى العالم بما ذكرتني فى سجنك الاعظم اذ
 كنت بين ايدى العباد بالظلم مسجوناً ما راعوا فيک حقّک و ارتكبوا
 ما ناح به فردوسک الاعلى ثم الذى اتى من سماء المعانى بامر كان
 من القلم الأعلى فى اللّوح مسطوراً يا كاظم لا تحزن من شىء قد كنت
 مذکوراً لدى المظلوم و انزل لك من سماء البيان ما انجذب به فؤاد
 كلّ عالم كان على الحقّ بصيراً اذا اجتذبتک بيان ربّک الرحمن طرّاً
 باجنحة الاشتياق فى هواء المحبة و الوداد و قل لك الحمد يا مقصود
 العالم بما ذكرتني اذ كنت بين ايدى المعتدين مظلوماً كذلك ماج
 بحر البيان امام وجوه الاديان و تجلّى الرحمن بامر كان عن اولى
 الابصار مستوراً يا ابناء الخليل و وراث الکليم قدّسوا آذانکم لاصغاء
 کلمتى العليا التى بها انجذبت الأشياء و نادى الملك لله ربّ

العالمين قد تجلّى عليكم الله بمشرق آياته ومظهر نفسه الذى اتى من مطلع البقاء بسلطان خضعت له اعناق المشركين انّ الطّور طاف حول الظهور وارتفع نداء السّدرّة فى سيناء العرفان طوبى لمن سمع وفازو ويلٌ لكلّ غافل مريب انا نوصيكم فى هذا الليل بتقوى الله ربّ العرش العظيم انصروا ربّكم بالحكمة والبيان ايّاكم ان تتبعوا اهوائكم اتبعوا من ينصحكم لوجه الله ربّ الكرسي الرّفيع انا ذكرناكم من قبل و انزلنا لكم ما وجد منه المقربون رائحة التقديس من هذا القميص الذى به شاهد كلّ ضرير واستغنى كلّ فقير واسترفع كلّ وضيع ونطق كلّ كليل وظهر صراط الله المستقيم ونباه العظم افرحوا بما اقبل اليكم وجه القدم من شطر سجنه الاعظم وانزل لكم ما فاح به عرف الرحمن فى الامكان طوبى لمن وجدو قال لك الحمد يا مقصود العارفين نسألك العفو اطمئنانا بفضلك وكرمك الذى احاط من فى السّموات والأرضين اى ربّ نحن عبادك و نعترف بجزيراتنا و خطيئاتنا ورجعنا اليك انت الكريم ذو الفضل العظيم لا آله الا انت الغفور الرّحيم نسألك بامواج بحر غفرانك ورحمتك التى سبقت عبادك بان تؤيّدنا على ما تحبّ وترضى انا انت المقتدر العليم الحكيم البهاء من لدنا على اهل البهاء الذين اقبلوا الى الأفق الأعلى بقلوب نورا و وجوه بيضاء وفازوا بما وصفهم الله فى قيوم الأسماء وجعلهم من اصحاب السّقيّة الحمراء لعمر الله انهم عباد تطوف حولهم ملائكة المقربون انا لله و انا اليه راجعون ونذكر امانى الآلئ آمن بالله المهيمن القيوم واخذن كئوس البقاء بحبّ مولى الورى وشربن منها بذكره الحكيم نسأل الله ان يزينهنّ باحسن الطّراز و

یَقْدَرُ لَهُنَّ خَيْرُ الْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ إِنَّهُ هُوَ الْمَشْفِقُ الْكَرِيمُ وَارْحَمِ الرَّاحِمِينَ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .

(402) بسمى النّاطق فى ملكوت البيان

يا ايّها النّاظر الى الوجه و المذكور لدى العرش قل الّهى الّهى لك
الحمد بما ذكرتنى فى سجن عكّا و انزلت لى ما انجذبت به حقايق
الاشياء اسألك اللّهمّ يا الّهى باعلام هدايتك و رايات بيانك و
بالقلوب الّتى اشتعلت بنار فراقك فى ايامك و بعبرات العشاق فى
الآفاق و بظهور امرك فى يوم الميثاق ان تكتب لى من قلمك الابهى
خير الآخرة و الاولى لا اله الا انت المقتدر العزيز الوهاب .

(403) بسمی المقدس عن الاسماء

ذکرت نزد مظلوم مذکور و این کلمات عالیات خالصاً لوجه الله نازل و در هر حرفی از آن رحیق مختوم مستور طوبی از برای مقبلی که از او بیاشامد و بمقصود فائز گردد قدر ایام آلهی را بدان و جهد نما شاید فائز شوی بآنچه عرف خلود از او استشمام شود یوم ظاهر و آیات نازل و محبوب مشهود لعمر الله سزاوار آنکه من فی العالم جانرا رایگان نثار قدم دوست نمایند امروز فضل آلهی کلّ را شامل و کوثر بیان امام وجوه عالم مشهود نیکوست حال نفسی که بآن فائز شد و از ما سوی الله فارغ و آزاد گشت از حق میطلبیم اولیای خود را مؤید فرماید بر آنچه سزاوار ایام اوست انّه علی کلّ شیء قدیر لا اله الا هو الفرد الواحد العلیم الخیر .

(404) بسم الله العليم الحكيم

ان يا حڪيم كن محكماً فى امر ربك بحيث لا يحرك عواصف
التي تمر عن شطر الظالمين ان استقم على الامر بحول الله وقوته قل يا
قوم الى متى تجتنون اثمار الغوى وتجتبون آثار الهوى على الهدى ما
ترون من يذهب منكم لا يرجع ومن تفرق لا يجتمع سيمضى ايامكم
الخالفه كما مضت ايامكم السالفه اتقوا ربكم الرحمن تالله انه ما اراد
لكم الا ما يقربكم اليه ويدخلكم فى ملكوت البقاء وانه لهو الغفور
الرحيم كلوا من اثمار سدرة الباقية حيث شئتم رغداً ومن صار محروماً
عنها انه لفى حجاب غليظ فاعلم باننا حبسنا فى مقر الذى منعت
الانظار عن النظر اليه والآذان عن استماع ما ينزل فيه من آيات الله
المقتدر العليم الحكيم و ارادوا بذلك ان يمنعوا العباد عن استماع
آيات الله ليطفئ بذلك نوره بين عباده المقربين ولكن الله ابقى بقدرة
منه وينزل ما يشاء يبلغه الى الذين توجهوا اليه بوجه منير ان احفظ ما
وصيناك به ان لك عند ربك شأن من الشؤون ان اشكره وكن من
الشاكرين لا تحزن بما ورد علينا ثم ارض بما قضى الله لنا ونحن على
فرح مبين والحمد لله رب العالمين .

(405) بنام محبوب عالمیان

حق جلّ جلاله ندای دوستان خود را شنیده و میشوند و جواب از مطلع
 عنایت نازل شده و میشود باید کنیزان حق در جمیع ایّام و لیالی بذکرو
 ثنایش مشغول باشند یک بنده شفاعت جمعی را تواند نمود چه که
 بحر کرم الهی در امواج است و آفتاب جود ظاهر و مشرق لذا شفاعت
 تو لدی الله مقبول افتاد آنّه غفر من سمّی بمحمّد و کفرّ عنه جریراته
 العظمیٰ و خطیئاته الکبریٰ انّ ربّک لهو المشفق الرّحیم در این شب
 که از شبهای رضوان محسوبست کلمه غفران از افق فم محبوب امکان
 اشراق نمود لعمر الله هذا مقام عظیم شکر نما مقصود عالم را که ترا
 ذکر نمود و شفاعتت را قبول فرمود مع آنکه من غیر عرفان راجع شد انّ
 ربّک لهو المشفق الغفور الکریم ان شاء الله تقی بعنایت حق فائز باشد
 و بر امرش ثابت و راسخ و مستقیم ان افرح یا تقی بما ذکرک مولی
 العالمین ان اذکر ربّک فی کلّ الاحیان آنّه لهو السّامع المجیب البهاء
 علیک و علی امّک و بنتیک من لدن عزیز عظیم .

(406) بنام مقصود امکان

دوست یکتا میفرماید ای دوستان از آرایش امکان خود را طاهر نمائید
تا با سایش جاودان فائز گردید آنچه غیر اوست فانی بوده و خواهد بود
و آنچه با اوست بدوام ملکوت باقی خواهد ماند جهد نمائید تا بحیوة
باقیه فائز شوید و علّت و سبب این امر حبّ الله و استقامت بر امرش
بوده ان شاء الله بان فائز شوید نعیمّاً لابیّک انّه فاز بانوار الوجه و اشتعل
من نار محبّة الله علی شأن استشهد فی سبیلہ لعمری هذا فضل و مقام
لا یعادلہ ملکوت ملک السموات و الارضین .

(407) بنام مقصود عالمیان

ایّام ایّام الله است و جمیع آفرینش در وله و شوق و انجذاب محبوب
 نفسی که رایحه قمیص رحمانی را ادراک نمود و بدل و جان بشطر
 محبوب عالمیان متوجّه گشت بمفتاح اسم اعظم باب کنز قدم مفتوح
 شد و سرّ مکنون بعنایت اسم قیوم ظاهر و هویدا آمد ای کنیزان حق این
 ایّام را غنیمت شمردید و بذکر دوست مشغول گردید چه که جز او مفقود
 بخت و معدوم بات بوده و خواهد بود از خلق بگذرید و بحق توجه
 نمائید از دنیای فانیه فارغ شوید و بمدینه باقیه الهیه توجّه کنید این
 است وصیت دوست یکتا هر که توجّه نمود قسمت برد و نصیب
 برداشت و هر که غافل شد محروم و بعید ماند طوبی للمقبلین و
 المقبلات و ویلٌ للغالین و الغافلات .

(408) بنام یکتا خداوند بی مانند

ای کمال غنیّ متعال در سجن اعظم ترا ذکر مینماید هیچ فضلی
 اعظم از این نبوده و نخواهد بود ان شاء الله در کلّ احیان بتبلیغ امر
 رحمن بحکمت و بیان مشغول باشی که شاید موهومات عباد بماء
 محبّت مالک ایجاد محو شود و بشرط معلوم و اسم قیوم توجّه نمایند
 بگوای عباد آنچه از قبل اصفا نموده اید اکثری از آن مجعول و موهوم
 بوده باید قلوب و آذان از آنچه شنیده و ادراک نموده پاک شود تا
 محلّ تجلّیات مالک آیات و مشرق بیّنات گردد کتابت لدی العرش
 حاضر و عبد حاضر بتمامه معروض داشت طوبیٰ لک ثمّ طوبیٰ لک
 نعیماً لک ثمّ نعیماً لک بما عرفت مطلع الظهور اذکان خلف حجبات
 النور و فزت بلقائه و شربت کوثر و صاله و سمعت ندائه الاحلیٰ و رأیت
 جماله الابهیٰ انّ ربّک لهو الفضال القدیم باید بکمال تقدیس و تنزیه
 و جوهر انقطاع و ساذج تقویٰ ما بین اهل ابداع بثناء مالک اسماء
 مشغول باشی الواح منیعہ در سنین عدیده متتابعاً نازل و ارسال شد تا
 بیقین مبین فضل مالک یوم الدّین را مشاهده نمائی و برحمتش مسرور
 باشی انّما البهاء علیک و علی من معک من کلّ اناث و ذکور و صغیر
 و کبیر.

(409) بنام یکتا خداوند بیہمتا

ای امة الله طرف الله بتو ناظر و از رحمت محیطه و عنایت سابقه در
 این سجن مبین ترا ندا میفرماید تا بکمال تقدیس و تنزیه و انقطاع
 بخدمت مالک ابداع قیام نمائی چه بسیار از رجال که از حقّ ممنوع
 شدند و او را نشناختند و چه بسیار از اماء که ببحر اعظم توجّه نمودند و
 بفیض فیاض فائز گشتند الحمد لله بقاء الله فائز شدی و از کوثر وصال
 آشامیدی له الفضل و العطاء و له الجود و السّخاء انه لهو الکریم انا
 نذکر النور و نکبرّ علیه من هذا المقام البعید القریب ای نور در حالتی
 که صغیر بودی بلقay فرد خبیر فائز شدی و در ظلّ سدرهٔ امید تعیش
 نمودی تا آنکه کبیر شدی حال باید بخدمت او قیام نمائی یعنی
 بذکرش ذاکر باشی و بشنایش مثنی و لکن بحکمت محضه این است
 نصح الہی کہ از قلم ابدی جاری شد ثمّ نذکر من تشبّث بذیل عنایتی
 حین خروجی عن بیتی و توجّهی الی رضوانی الذی فیہ تجلّینا علی
 الاشیاء باسمائنا الحسنی و صفاتنا العلیا ان اعرف هذا المقام لعمری
 بذلک ذکرت بین ملأ الاعلیٰ و سکّان مدائن الاسماء تعالیٰ فضل
 ربّک المہیمن علی الارض و السماء لا اله الا هو المقتدر العلیم
 الخبیر .

(410) بنام یکتا خداوند دانا

جمیع اشیاء شہادت داده اند بر عظمت ظهور اللہ و لکن عباد از ظهور
 غافل و باصنام ہوی عاکف نیکوست حال نفسی کہ باسم مالک انام
 حجابات اوہام را خرق نمود و بغایت قصویٰ و افق اعلیٰ فائز گشت ہر
 نفسی الیوم بعرفان اللہ فائز شد مثل آن است کہ بعرفان نبیین و مرسلین
 از اوّل لا اوّل الی آخر لا آخر فائز بودہ و ہست این یوم بدیع را مثل و
 ماندی نبودہ و نیست ہر چشمی مشاہدہ نمود او سلطان چشمہاست
 و ہر لسانی بذکرش فائز گشت او مالک لسانہاست نعیمّاً لقلب اقبل و
 لرجل سرع و لید اخذت کتاب اللہ المہیمن القیوم وصیت مینمائیم ترا
 بآنچہ الیوم سبب ارتفاع امر است از حق بخواہ تا ترا مؤید فرماید بر
 اصغای بیانش چہ اگر نفسی لذت بیان را بیابد اہل امکان قادر بر
 تحریف او نبودہ و نخواہند بود توکل فی کلّ الامور علی اللہ ربّک و
 قل حسبی اللہ و نعم الوکیل لا الہ الا هو العزیز الجمیل.

(411)

المحبوب

هذا كوثر الحيوان قد جرى من قلم الرحمن طوبى لمن شرب منه وكان
 من الفائزين قل بهذا الماء يحيى الارواح ان اشربوا يا قوم ولا تلتفتوا
 الى اليمين والشمال كذلك يأمركم قلم الاعلى فضلاً من لدى الله
 العلى الاعلى ان تعملوا ما امرتم به من لدن عليم حكيم والذى ما
 شرب انه ميت لا يصدق عليه حكم الحيوۃ هذا تنزيل من الله وانه لهو
 المنزل القديم روحى لحبكم الفدا و لخدمتكم الفدا بعد از زیارت
 کتاب آن حضرت که فى الحقیقه مطلع سرور و مشرق ابتهاج بود لدى
 العرش حاضر و جمیع تلقاء وجه عرض شد و فى الحقیقه نفحات
 محبوبه از آن نامه مبارکه در هبوب بود دیگر احتیاج دلیل و برهان
 نیست نفس آیات منزله از سماء مشیت الهیه شاهد و گواهد بر فضل
 اکبر و عنایت کبریٰ لذا باید در کلّ احیان بکمال فرح و سرور محبوب
 امکان را ستایش نمائید این عبد که از نزول آیات منیعہ بزبان کلیل
 عوض آن حضرت نیستی و فنا و عدم استحقاق این عباد عطایای لا
 تحصیۃ الهیۃ را اظهار نمودم و بصد هزار لسان شکر مینمایم محبوب
 عالم را چه که کمال الطاف نسبت بآن حضرت ظاهر فرمود انّ الخادم
 يشکره بلسان کلّ الاشیاء و ذرات العالم و رمول البیداء و بصد هزار
 عجز و نیاز استدعا مینمایم که لدى الله مقبول واقع شود بارى فضل
 حق نسبت بآن جناب زیاده از ذکر این فانی بوده و خواهد بود بهریک
 از اسامی که در نامه آنحضرت بود واحداً بعد واحد آیات بدیعۃ منیعہ
 از سماء عنایت رحمانیۃ نازل و ارسال شد ان شاء الله بصاحبانش برسد

تا از سلسبیل وحی بنوشند و از کوثر بیان رحمن قسمت برند هینئاً لهم و از برای بعضی از نفوس مذکوره الواح الهیه متتابعاً مترادفاً رفته و مخصوص جناب ملا علی جان یک لوح بدیع منبع از سماء بیان نازل و از قبل ارسال شد و لکن عجیبت از بعضی از نفوس که در اخذ الواح مخصوص احبای الهی بسیار ساعی و جاهدند و بعد از اخذ بعضی میرسانند و بعضی نگاه میدارند از حق میطلبیم کل را بدیانت و امانت موفق فرماید فاه آه ثم آه آه عین الخادم تبکی بما ورد علی هیکل الامانة بین البریة لو كنت مأذوناً لذكرت ما ينوح به الملائ العالم و لکن استر و اصبر ان ربی لهو الستار الصبار الغفور الکریم و عرض دیگر آنکه جواب عریضه مانکجی صاحب از سماء مشیت نازل و ارسال شد و چون بلسان پارسی نازل شده شاید در بعضی اثر نماید و ثمر آن ظاهر شود این عبد از روی آن سوادى بخط نسخ نوشته و ارسال داشت که هر یک از دوستان بخواهند از روی آن سواد بردارند تا اصل لوح بی نقص و عیب بصاحبش برسد باری اگر سواد آن نوشته شود و تصحیح شود و ببعضی داده شود شاید ثمر نماید و لکن در جمیع احوال بمقتضای حکمت عمل فرمائید قسم بعرف قمیص که اگر جمیع ناس مستعد بودند همین یک لوح کفایت مینمود و اینکه مرقوم داشته بودید که جهره حرکت فرمائید و یا در ستر باشید تلقاء عرش عرض شد فرمودند ستر بهتر است و آسوده ترید عجیبت که هنوز مردم مطلع نشده اند که مطلع وحی الهی و مشرق امر ربانی مقصودش فساد و نزاع و جدال نبوده و نیست ای کاش عرف اراده حق را اقل من سمّ الابرّه اداراک مینمودند در این صورت یقین مینمودند که آنچه اراده

فرموده اعزّ از کبریت احمر و اعلیٰ عمّا خلق فی الارض بوده چون
 بوئی از گلزار اراده حق نبرده اند این است که خوفاً لانفسهم متعرّض
 اولیای حق شده و میشوند در جمیع امور و احوال ناظر بحکمت باشید
 و شایسته نیست نسبت بدولت حال احدی بکلمه نالایقه تکلم نماید
 فی الحقیقه با اعراض علما و قساوتی که آن نفوس را اخذ نموده
 حضرت سلطان بسیار خوب سلوک فرموده در هر صورت دولت
 رعایت اهل ملّت را مینماید چه که ارتکاب امری که سبب ضوضاء
 عامه خلق شود نزد دولت مقبول نبوده و نیست چه که باید حفظ تخت
 و بخت خود نماید این قدر معلوم آنجناب بوده که در منظر اکبر ذکر
 سلطان به نیکوئی شده اگر یکی این از علمای مظلوم سلطان میشد
 آنوقت قدر همه سلاطین نزد شما معلوم و واضح میگشت کاش شیخ
 حسین ظالم و مظلوم شیراز را میدیدید یکی اسمش مظلوم که صد هزار
 ظالم پناه برده و میرد بخدا از شرّ او و حلم او کذلک یککلمک ریّک و
 یمرح لنفرح و یفرح کلّ عبد بصیر انتهی و اینکه در باره محمد تقی
 نوشته بودید بلی چند یومی بساحت اقدس وارد و مشرف شد و در
 هنگام رجوع مخصوص باو فرمودند که متوجّه باش تا شیاطین ترا از
 علّین بسجّین نبرند یعنی مضمون کلام مبارک این بود و حال این عبد
 امیدوار است که راجع شود اگر کسی او را دید بگوید تو بنده خدا و
 من بنده خدا با کمال فقر و نیستی میگویم که قسم بآفتاب تقدیس که
 بر تو مشتبّه شد و فریب خوردی و از تو میطلبم که رجوع نمائی و چندی
 در آن ارض با آن نفوس معاشرت کنی و لکن با کمال بصیرت باشی تا
 بر تو معلوم شود آنچه بر تو مجهولست الیوم آن مرتبه رفتی و لکن ملتفت

نشدی این عبد دوازده سنه با او بوده و بامر حق بخدمت او مشغول یا لیت کنت معی و عرفت ما عرفته و این چند کلمه لله ذکر شد که شاید رحیق اصفی را تبدیل نمائی و بکأس غبرا معاوضه نکنی و الامر بید الله لیسقی و یمنع انه لهو المقتدر علی ما یشاء و اینکه مرقوم فرموده بودید اگر عرایض قبل جواب دارد ارسال شود آنچه از سماء عنایت نازل قبل و بعد و حین همه را کفایت خواهد نمود و این که مرقوم فرموده بودید که الواح ناریه از برای بعضی آورده بود اگر همان الواح را صاحبانشان در آن تفکر نمایند شهادت بر غفلت کاتب میدهند و ملتفت میشوند و ذکر علی عسکر و شیرعلی و میرزا که در آخر کتاب آنحضرت بود عرض شد و نسبت بهر یک عنایات آلهیه ظاهر و مشرق نسأل الله بان یؤید هم و یوفّقهم و یرزقهم خیر ما عنده انه لهو المعطی الکریم حسب الامر آنکه در ستر امور و ارسال پوسته بسیار جهد نمائید چه اگر شیاطین داخل و خارج مطلع شوند که از ساحت اقدس اخبار میرسد البتّه فساد نمایند و شاید بعضی اظهار خدمت بخیالشان خطور نماید و ببعضی از امرا و وزرا اخبار دهند که شاید مقرب شوند در هر حال ستر لازم و واجبست و تأخیر جواب عرایض را سبب کلی این بوده و خواهد بود انتهی اگر قسمی شود این فقره مستور ماند همیشه الواح منیعۀ بدیعه مخصوص دوستان ارسال شود عرض دیگر آنکه خدمت دوستان الهی یعنی نفوسی که بافق اعلی ناظرند و از رحیق استقامت آشامید هاند هر یک را از قبل این خادم فانی تکبیر ابدع اعلی برسانید ابن جناب ع ط علیه و علی ابیه بهاء الله که ذکرش در کتاب آنحضرت بود تکبیر لا یحصی از این عبد معلق بالطفاف

آنحضرت است و همچنین جناب کربلائی مهدی سایر دوستان علیهم
 بهاء الرحمن و البهاء الابهی علی حضرتکم و علی من معکم اهل
 سرادق عصمت ربّانیّه بابدع اذکار و اعلیٰها و ابهاها آنحضرت را ذاکرو
 بتکبیر امنع اقدس مکبر و همچنین دوستان ارض سجن کلاً و طراً
 عرض خلوص خدمت آن حضرت معروض میدارند خادم فی ۲۵
 رمضان سنه ۹۵

(412) قوله جلّ جلاله هو الشّاهد من افقه الاعلی

احبّای مذکوره کلّ بعنایت حق جلّ جلاله فائز گشتند و باسم هر یک
بحر بیان مّوّاج و آفتاب فضل مشرق از حق میطلبیم کلّ را فائز فرماید
باستقامت کبری و مؤیّد نماید بر آنچه سبب ارتفاع امر است نون و واو
علیه بهائی را ذکر نمودیم و از برای او توفیق میطلبیم امروز روز زرع و
اخذ ثمر است طوبی از برای نفوسی که بغرس اشجار طیّبه مشغولند
یعنی کلمه طیّبه و اعمال مرضیه انا ذکرناه من قبل بذکر تهتّر به
الاجساد فضلاً عن الارواح و العقول بشره من قبلی لیجد عرف عنایتی
انتهی و نذکر من سمّی بعلی محمّد لیفرح و یكون من الشّاكرین طوبی
لمن فاز بذكر الله فی ایّامه و تحرک علی اسمه قلمه انه من الفائزین فی
کتاب الله مالک يوم الذّین انا نوصی الكلّ بما یقرّبهم الی الفرد
الخبیر.

(413) بنام یکتا خداوند توانا

امروز مکلم طور بر عرش ظهور مستوی و شجر مذکور بکلمه مبارکه علیا
ناطق علامات و آثار عالم را احاطه نموده لعمر الله آسمان علم بانجم
برهان مزین و فرات رحمت از یمین عرش رحمانی جاری طوبیٰ از
برای نفسی که کوثر حیوان از بیان رحمن آشامید و در ظل قباب
عظمت و سدره عنایت مأوی گرفت عالم را سبحات علما و اشارات
فقها از مالک اسماء محروم نمود قد نبذوا الیقین متمسکین بالاوهام و
الظنون از حق میطلبیم ترا تأیید فرماید بر ذکر و ثنا و خدمه امرش و
مشتعل نماید بشأنی که حرارتش از آفاق ظاهر شود لیس هذا علی الله
بعزیز وصیت مینمائیم تو و حزب الله را باعملی که سبب ارتفاع امر
است و باقوالی که علت اطمینان نفوس است و باخلاقی که هادی
عباد است ان ربک هو الامر الحکیم و هو المشفق الکریم لا اله الا
هو العلی العظیم.

(414) لوح غلام الخلد

هذا ذكر ما ظهر فى سنة ستين فى ايام الله المقتدر المهيمن العزيز
 العليم اذا قد فتح ابواب الفردوس وطلع غلام القدس بثعبان مبین فى
 بشرى هذا غلام الخلد قد جاء بماء معين و على وجهه نقاب نسج من
 اصبع عزّ قدیر فىا بشرى هذا غلام الخلد قد جاء باسم عظیم و على
 رأسه تاج الجمال و استضاء منه اهل السموات و الارضين فىا بشرى
 هذا غلام الخلد قد جاء بامر عظیم و على كتفه قدایر الروح كسواد
 المسك على لؤلؤ بیض منیر فىا بشرى هذا غلام الخلد قد جاء بامر
 منیع و على اصبعه الیمینى خاتم من لؤلؤ قدس حفیظ فىا بشرى هذا
 غلام الخلد قد جاء بروح عظیم و نقش فيه من خطّ ازلیّ خفیّ تالله
 هذا ملك كريم اذا صاحت افئدة اهل البقاء فىا بشرى هذا غلام
 الخلد قد جاء بنور قدیم و على شفته الیمینى خال تخلصت منه اديان
 العارفين اذا صاح اهل حجاب اللاهوت فىا بشرى هذا غلام الخلد قد
 جاء بسرّ عظیم و هذا من نقطة فصلت عنها علوم الاولين و الآخرين اذا
 غنّت اهل مقام الملكوت فىا بشرى هذا غلام الخلد قد جاء بعلم
 عظیم و هذا لفارس الروح فى حول عين سلسبیل اذا ضجّ اهل ستر
 الجبروت فىا بشرى هذا غلام الخلد قد جاء بكشف عظیم و نزل عن
 سرادق الجمال حتّى وقف كالشمس فى قطب السماء بجمال بدع
 منیع فىا بشرى هذا غلام الخلد قد جاء ببشر عظیم فلما وقف فى وسط
 السماء اشرق كالشمس فى قطب الزوال على مركز الجمال باسم عظیم
 اذا ناد المناد فىا بشرى هذا جمال الغیب قد جاء بروح عظیم و وضجت

افئدة الحوريّات فى الغرفات بان تبارك الله احسن الخالقين اذّا غنّت الورقاء فىا بشرى هذا غلام الخلد ما رأت بمثله عيون احد من المقرّبين وفتحت ابواب الفردوس مرّة اخرى بمفتاح اسم عظيم فىا بشرى هذا غلام الخلد قد جاء باسم عظيم و طلعت حوريّة الجمال كاشراق الشّمس عن افق صبح مبين فىا بشرى هذه حوريّة الها قد جاءت بجمال عظيم و خرجت بطرز تولّعت عنها عقول المقرّبين فىا بشرى هذه حوريّة الخلد قد جاءت بملح عظيم و نزلت عن غرفات البقاء ثمّ غنّت على لحن استجذبت عنه افئدة المخلصين فىا بشرى هذه جمال الخلد قد جاء بسرّ عظيم و علّقت فى الهواء اذّا اخرجت شعر من شعراتها عن تحت نقابها المنير فىا بشرى هذه حوريّة الخلد قد جاءت بروح بديع اذّا تعطّرت من شعرها كلّ من فى العالمين ثم اصفرّت وجوه المقدّسين و استدمت منها كبد العاشقين فىا بشرى هذه حوريّة الخلد قد جاء بعطر عظيم تالّله من يغمض عيناه عن جمالها على مكر عظيم و تزوير مبين فىا بشرى هذا جمال الخلد قد جاء بنور عظيم دارت و ادارت فى حولها خلق الكونين فىا بشرى هذه حوريّة الخلد قد جاءت بدور عظيم و جاءت حتّى قامت فى مقابلة الغلام بطراز عزّ عجيب فىا بشرى هذا جمال الخلد قد جاء بحسن عظيم و بعد اخرجت عن القناع كفّ الخضيب كشعاع الشّمس على وجه مرآت لطيف فىا بشرى هذا جمال الخلد قد جاء بطرز عظيم و اخذت طرف برقع الغلام بانامل ياقوت منيع فىا بشرى هذا جمال الخلد قد جاء بطرف عظيم و كشفت الحجاب عن وجهه اذّا تزلزلت اركان عرش عظيم فىا بشرى هذا غلام الخلد قد جاء بامر عظيم ثمّ انعدمت الارواح عن هياكل الخلق

اجمعین فیاً بشریٰ هذا غلام الخلد قد جاج بامر عظیم و شقت ثياب
 اهل الفردوس عن هذا لمنظر المشرق القديم فیاً بشریٰ هذا غلام
 الخلد قد جاء بنور عظیم اذاً ظهر صوت البقاء عن وراء حجابات العماء
 بنداء جذب ملیح فیاً بشریٰ هذا غلام الخلد قد جاء بجذب عظیم و
 نادت لسان الغیب عن مكن القضا تالله هذا غلام ما فازت بلقائه
 عیون الاولین فیاً بشریٰ هذا غلام الخلد قد جاء بامر عظیم و صاحت
 حوریات القدس عن غرفات عزّمکین فیاً بشریٰ هذا غلام الخلد قد
 جاء بسلطان مبین تالله هذا غلام یشتاق جماله اهل ملاء العالین فیاً
 بشریٰ هذا غلام الخلد قد جاء بامر عظیم ثم بعد ذلك رفع الغلام
 رأسه الى ملاء الکروبیّین فیاً بشریٰ هذا غلام الخلد قد جاء بروح عظیم
 ثم تکلم بکلمة اذاً قام کلّ من فی السموات بروح جدید فیاً بشریٰ هذا
 غلام الخلد قد جاء بصور عظیم ثم بعد ذلك توجه الى اهل الارض
 بنظرة عزّ بدیع فیاً بشریٰ هذا غلام الخلد قد جاء بنظرة عظیم و حشر
 کلّ من فی الملك من هذه النظرة العجیب فیاً بشریٰ هذا غلام الخلد
 قد جاء بامر عظیم ثم اشار بطرفه الى معدود قليل فرجع الى مقامه فی
 جنة الخلد و هذا من امر عظیم.

هذا ذکر ما ظهر فی سنة ستین فی ایّام الله المقتدر المهیمن العزیز
 العلیم منادی بقا از عرش عما ندا فرمود که ای منتظران وادی صبر و
 وفا و ای عاشقان هوای قرب و لقا غلام روحانی که در کنائز عصمت
 ربّانی مستور بود بطراز یزدانی و جمال سبحانی از مشرق صمدانی
 چون شمس حقیقی و روح قدمی طالع شد و جمیع من فی السموات و
 الارض را بقمیص هستی و بقا از عوالم نیستی و فنا نجات بخشید و

حیات بخشود و آن کلمه مستوره که ارواح جمیع انبیاء و اولیا باو معلق و مربوط بود از مکمن غیب و خفا بعرضه شهود و ظهور جلوه فرمود و چون آن کلمه غیبیه از عالم هوّیه صرفه و احدیه محضه بعوالم ملکّیه تجلّی فرمود نسیم رحمتی از آن تجلّی برخاست که رایحه عصیان از کلّ شیئی برداشت و خلعت جدید غفران بر هیاکل نامتناهی اشیاء و انسان درپوشید و چنان عنایت بدیعه احاطه فرمود که جواهر مکنون که در خزائن امکان مخزون بود از نفخه کاف و نون در ظواهر اکوان بجلوه و شهود آمد بقسمی که غیب و شهود در قمیصی مجتمع گشتند و سرّ و ظهور در پیراهنی بهم پیوستند نفس عدم بملکوت قدم برآمد و جوهر فنا بر جبروت بقا وارد پس ای عاشقان جمال ذوالجمال و ای والهان هوای قرب ذوالجلال هنگام قرب و وصال است نه موقع ذکر و جدال اگر صادق معشوق چون صبح صادق ظاهر و لایح و هویداست از خود و غیر خود بلکه از نیستی و هستی و نور و ظلمت و ذلّت و عزّت از همه بپردازید و از نقوش و اوهام و خیال دل بردارید و پاک و مقدّس در این فضای روحانی و ظلّ تجلیات قدس صمدانی با قلب نورانی بخرامید ایدوستان خمر باقی جاری و ای مشتاقان جمال جانان بی نقاب و حجاب و ای یاران نار سینای عشق در جلوه و لمعان از ثقل حبّ دنیا و توجّه بآن خفیف شده چون طیور منیر عرشی در هوای رضوان الهی پرواز کنید و آهنگ آشیان لایزالی نمائید و البته جانرا بی آن قدری نباشد و روانرا بی جانان مقداری نه پروانگان یمن سبحان در هر دمی حول سراج دوست جان بازند و از جانان نپردازند هر طیری را این قدر مقدور نه والله یهدی من یشاء الی صراط علیّ عظیم کذلک

نرّش حینئذ علی اهل العما ما یقلّبهم الی یمین البقا و یدخلهم الی
مقام الذی کان فی سماء القدس مرفوعاً .

(415) هو الابدی بلا زوال

يا على قبل اكبر يذكرك المظلوم من شطر السّجن ويوصيك بما يرتفع
 به امر الله فيما سواه خذ ما نطق به قلمي الاعلى ودع ما عند الذين
 اعرضوا عن هذا النبأ العظيم لا تنظر الى الخلق وشئوناتهم ان استمع
 ما يدعوك به الحق من شطر سجنه الاعظم انه لهو الفضال الكريم ان
 افرح بما ذكرناك انه يبقى لك بدوام الملك و الملكوت يشهد
 بذلك من عنده كتاب مبین انّ الذين اعرضوا اولئك نقضوا ميثاق الله
 وعهده وكفروا بالذى اتهم بما نزل من قبل على النبیین والمرسلین
 قل يا معشر العلماء بائى شیئ آمنتم بالله و آیاته و بائى امر اعرضتم عن
 الذى اذا ظهر نطقت الاشياء باعلى النداء تالله قد اتى المكنون
 بسطان لا تقوم معه جنود السموات و الارضین قل يا ملأ الارض ان
 انصفوا فى امر الله و لا تكونوا من المعتدین اياكم ان يمنعكم الهوى
 عن مولى الوری او يحجبكم حجاب العلماء عن الله رب العالمین
 كذلك زینا افق البرهان بشمس بیان ربك العليم الخبير اذا فزت به و
 وجدت منه عرف عناية ربك ان اشكره بربوات المقرّین البهاء المشرق
 من افق سماء عنايتی على الذين سمعوا و اجابوا مولیهم القديم.

(416)

هو الابیہی

ای مسافر الی اللہ و المهاجر الیہ حمد محبوب لا یزال را کہ بشاطی
بحر اعظم رسیدی و بسر منزل بقا وارد گشتی و از نفوسی محسوب
شدی کہ در انتهای اسفار پی بکعبه حقیقی و مقصود اصلی بردند بسا
از نفوس کہ در بادیه های مهلک شتافتند و از حرارت حرمان گداختند
و از دست ساقی وصل قطره ای از خمر لقا ننوکیدند و شما بعنایت
محبوب ابیہی در ظل ظلیل سدرۃ منتهی وارد شدی این فضلی است
کہ لم یزل منتها آرزوی اهل ملأ اعلیٰ بوده اذاً فانطق بثناء مولا کہ
القدیم بما انعم علیک بفضله و احسانه و انّ فضله علیک عظیم .

(417)

هو الابهى

سبحان من اتى على ظلل الانوار بضياء مبين و فى حوله اهل ملاء
 الاعلى و ملائكة الامر كذلك اتى الرحمن بسلطان عظيم و ارسل
 ملائكته الى الاشطار لتبشّر الناس بهذا اليوم البديع و بيد هم الواح لا
 يعادلها كتب الاولين و فيها نزل ما ورد على النبيين و المرسلين و من
 الناس من انكرها و نبذها عن ورائه الا انه فى خسران كبير و منهم من
 استنشق من الالواح رايحة ربّه الرحمن و استضاء من هذا المصباح
 الذى به اشرفت السموات و الارضين لو كشف الغطاء ليقولن الذين
 كفروا واحسرة علينا بما فرطنا فى جنب الله كذلك قضى الامر و اتى
 البيان من ربك الرحمن و احاط العالمين اذك يا عبد ان اطمئن
 بفضل الله و رحمته سوف يرى الموحدون رايات النصر من كلّ الجهات
 باسمى الاعظم العظيم ثم اعلم بان الغلام ما حزن عما ورد عليه فى
 حبّ الله و استضاء وجهه عن افق البلا بنور يقتبس منه اهل مداين البقا
 ثم ملائكة المقرّبين توكل على الله فى كلّ الامور ثم انصر ربك لان
 فى مثل تلك الايام يكون طرف الله متوجّها الى الذين استقاموا على
 حبه و نصروا امره انه يباهى بهم فى ملكوت امره انه على كل شى
 محيط و الحمد لله رب العالمين .

(418)

هو الارحم

ان يا نوريّه طوبىٰ لك بما استشرقت من شمس الجمال بعد الذى
 اشرق فى قطب الزوال بسلطنة الله العزيز المتعال اياك ان تسكنين عن
 ذكر الله فى لمحّة عين ان اذكره فى الغدوّ والآصال والرحمة عليك و
 على اللّواتى توجّهن بكلّهن الى الله المقتدر المهيمن المتعالى العزيز
 الفضّال .

(419) هو الحزین المظلوم

قد ظهر الفزع الاکبر بما اکتسبت ایدی الظالمین قد ناحت الاشیاء بما
 ناح الرسول فی الفردوس الاعلیٰ و القوم فی ضلال مبین یقتلون ابناء
 الرسول و یدخلون المساجد و یحسبون انهم من المحسنین یا ایها
 المقبل الی العرش ان استمع ندائی من حول سجنی انه لا اله الا هو
 المجزی الحکیم لا تلتفت الی الدنیا و ايامها و شئوناتها ان اذكر الباقي
 العلیم ان اشکر الله بما ایدک و قرّیک الی ان فزت بعرفان مظهر امره
 العظیم کذلک نطق لسان المظلوم اذ توجه الیک من هذا المقام
 الکریم .

(420)

هو الاظهر

قد ظهر جمال الله بسلطان العظمة و انتك انت يا امة الله طوبى لك ان
تستشرقين من اشراقه قد الاح وجه الله بمليك الاقتدار انتك انت يا
امة الله طوبى لك ان تستنورين من انواره قد اتى مظهر الامر بملكوت
القدرة والقوة و انتك انت يا امة الله طوبى لك ان تستضيئين من
ضياءه قد جاء منزل الوحي والالهام بملكوت الآيات و انتك انت يا
امة الله طوبى لك ان تقتبس من تجلياته والرحمة عليك و على من
آمن بالله و صدق بآياته .

(421) هو الاعظم الابهیٰ

یا ورقتی ان استمعی ندائی اَنَّهُ یذکرکِ کما ذکرکِ من قبل جزاء ما
 عملتہ فی سبیلہ یشہد لکِ قلمی الاعلیٰ بانّکِ اقبلت الی اللہ واجبتِ
 اذ ارتفع النداء بین السّموات و الارضین البہاء علیکِ و علی من
 معکِ .

(422) هو الاعظم الاقدم الاكرم

شهد الله أنه ينطق بالحق في هذا المقام الذي سمي بالاسماء الحسنی
 فی الصّحيفة الحمراء أنه لا اله الا انا العزيز الوهاب قد شهدت الآيات
 لمظهر البيّنات والنّاس في سكر عجاب يسمعون نداء الله وينكرونه الا
 أنّهم من الهائمين قد تمت الحجة وظهر البرهان وأنه ينادي في قطب
 الامكان قد انار افق الظهور ولكنّ القوم أكثرهم من الغافلين انا نذكر
 من وجدناه مستقيماً على الامر ونبشّره بما قدّر له في ملكوت الله العزيز
 الحكيم اياك ان يحزنك شيء في هذا اليوم الذي يمشي الفرح
 الاعظم وينادي بانا المميّز العليم قد نطقت الاحجار بذكر المختار و
 الاشجار في حزن عظيم كذلك دلّع الديك وهدر العنديل اذ تكلم
 الطور في هذا المقام الكريم .

(423) هو الاقدس الابهیٰ

قد حضر کتابک لدى المظلوم فی هذا السّجن الاعظم و قرئه العبد الحاضر و اجبناک بهذا الكتاب المبين ان شاء الله بعنايت الّهی از کوثر اطمینان بیاشامی و بافق اعلیٰ ناظر باشی ندای سدره سینا بلند شد و تجلّی طور هویدا گشت بصری که از کحل معرفت الّهی روشن شده تجلّیات او را مشاهده مینماید و پرتو انوار وجه را در اشیاء ملاحظه میکند امروز روزیست که ابصار بمشاهده جمال ذی الجلال فائز و مشرف شده و از برای او شبهی از قبل نبوده و نظیری از بعد نخواهد بود باید در کلّ احیان بثنای مقصود عالمیان مشغول باشی چه که ترا باصغاء کلمه اش مؤیّد نمود و بعرفان نفسش موفق فرمود در ایّامی که اکثر آذان از حلاوت ندای رحمن محرومست و اکثر ابصار از مشاهده انوار جمال ممنوع این فضل را غنیمت دان و بزرگ شمر الحمد لله کتابت فائز و جواب آن از آسمان بخشش یزدانی نازل و فرستاده شد اسامی مذکوره بطراز ذکر مزین گشتند و هریک تلقاء وجه مذکور آمدند البهاء علیک و علیٰ اخیک الّذی سمّی بایلیا و علیٰ اهلک و ابنک الّذی اهتدیٰ بنور ربّه و علیٰ الّذین آمنوا بالله الفرد الخبیر .

(424) هو الاقدس الاعظم

شهد الله انّه لا اله الا هو يحيى ويميت ثم يميت ويحيى انّه لهو
الحاكم على ما يشاء لا اله الا هو المقتدر العليم انّ الذى ولد مرّة
اخرى من نفحات وحى مالك الورى انّه من اصحاب الهدى فى لوح
حفيظ انّ الذى عرف فضل هذا اليوم تالله ليقوم بعينه لامر الله ربّ
العالمين ويكون مستقيماً على الامر على شأن لا تخوفه سطوة العالم و
لا تمنعه اشارات المتوهّمين قد خسر الذين ادّعوا العلم الا انّهم من
الجهلاء الا ان يتوبوا ويرجعوا الى الغفور الكريم اذا فزت بهذا الكتاب
المبين ان اقرأه ثم اشكر ربك الغفور الرحيم .

(425) هو الاقدس الاعظم

شهد المظلوم فی السّجن الاعظم انّه لا اله الا هو و الّذی ظهر لهو
الموعود فی کتب الله ربّ العالمین نشهد انّه کان واحداً فی ذاته و
واحداً فی سلطانه الّذی غلب العالم انّه لهو المقتدر القدير يا امتی ان
افرحی بما تشرف ذکرک باصغاء الله و نزل لک هذا الكتاب المبين
الّذی يحكى عن عظمة الله و سلطانه و يهدى النّاس الى صراطه
المستقیم .

(426) هو الاقدس الاعظم

كتاب نزل بالحق في ملكوت الله رب العالمين ويبشّر الكلّ بظهور الله
وسلطانه ولكنّ الناس اكثرهم من الغافلين يا محمّد قد حضر كتابك
لدى المظلوم وقرئه العبد الحاضر لدى العرش انّ ربّك لهو السميع
العليم طوبى للسان نطق بثناء الله ولقلم فاز بتحرير آيات بها اشرفت
شمس البيان من افق ارادة الله الملك العزيز الحميد ان اطمئنّ بفضل
الله ورحمته ثمّ اعمل بما امرت به في كتابه المبين يا اهل الارض ان
استمعوا النداء الذي ارتفع في هذا المقام الذي سمى بسماء السماء
في لوحى العظيم انه يدعوكم الى الله ويعلمكم ما ينفعكم في الآخرة
والاولى انه لهو الغفور الكريم البها عليك وعلى ابنك من لدى الله
مقصود العالمين .

(427) هو الاقدس الاعظم

یا ایتها الورقة المنسوبة الی اسمی الجمال قد ذکر لدی المظلوم
 حزنک و ما ورد علیک انّ ربّک لهُو العلیم الخیر هذا یوم فیہ یوزن
 کلّ عمل بقسطاس ربّک و هذا یوم فیہ تحدّث الارض و الجبال و
 البحار و الاشجار ایاک ان تحزنک حوادث الدّنیّا ان اجعلی فرحک و
 سرورک بعنایة الله ربّک وربّ العالمین از فوت اولاد محزون مباش ان
 شاء الله حق عنایت میفرماید انّه لهُو الجواد الکریم آنچه ظاهر میشود
 خارج از حکمت الهیّه نبوده و نیست اهل بصر و آگاهی بر اینمطلب
 گواهی داده و میدهند امروز تو بامری فائزی که از صد هزار اولاد مقدّم
 تر و با وفاتر مشاهده میشود امروز غیر ایّامست هر نفسی که فی الجملة
 از کوثر دانائی آشامید تعترف بما اعترف به قلم الله اولاد از برای بقای
 ذکر و عمل نیک و دوام اسم و امثال آن است و اگر حق جلّ جلاله
 عنایت فرماید و آن اولاد هم بطراز اهلّیت و انسانیّت و تقوی مزین شود
 ذکر آن بمرور ایّام عنقریب منتهی گردد و اما ذکر قلم اعلیٰ بدوام اسماء
 حُسنی باقی و برقرار تمسّکی بهذا لو تکونین من اهل البهاء بهتر از
 آنچه میخواهی داری و اعلیٰ تر از آن با تو هست و لکن بآن آگاه نیستی
 ان شاء الله اگر آگاه شوی بفرح اکبر و سرور اعظم فائز گردی کذلک
 نطق قلمی فضلاً لاسمی انّ ربّک لهُو الفضّال الغفور الکریم قولی
 سبحانک یا الهی اسألك بوراث ملکوتک و حفاظ بیت امرک ان
 تقدّر لی وارثاً یرثنی بحدودک و الطافک انک انت خیر الوارثین الحمد
 لک یا محبوب العارفین و مقصود العالمین و بهاء افئدة المخلصین .

(428) هو الاقدس الاعظم

یا نور ان استمع ما یدعوک به مالک الظہور اِنَّہ یجذبک ویعلّمک و
 یعرفک و یبلّغک الی مقام لا ترى فی الملک الا مالک الملکوت
 الذی یحبیک بعد ما حضر کتابک فی هذا المقام المحمود قد قرئناہ
 و وجدنا منہ عرف خلوصک لِلّٰہ ربّ ما کان و ما یكون انا نذکرک و
 اخاک الذی تشبّث بذیل اللہ مالک الغیب و الشّہود و نذکر من اتی
 بعدہ انّ ربّک لہو العطوف الغفور انا نکبر احبائی فی هناک و نذکر
 ہم بذکر قلمی الاعلیٰ الذی ینطق فی کلّ الاحیان اِنَّہ لا الہ الا انا
 الذاکر و المذکور.

(429) هو الاقدس الاعظم العلى الابهى

الحمد لله الذى تفرّد بالعزّة و توحد بالعظمة قد نطق بالكلمة وارتفعت بها سموات الافئدة و القلوب ثمّ نطق بكلمة اخرى اذا سطع نور فلما اخذته ارياح الارادة تشتّت و تقبّب على وجه السّماء و بكلّ جزء منه تنور قلب كلّ من اقبل و فؤاد كلّ من توجه أنّه لهو الذى يفعل ما يشاء بسلطانه و يحكم ما يريد بقدرته لا تعجزه شئون العالم و لا اشارات الأمم و لا تخوفه سطوة الذين اعرضوا عن الله ربّ العالمين و الحمد لله الذى رفع سماء اللّوح و زينها بشموس الكلمات و انجم الحروف التى ما ج فى كلّ واحدة منها بحر الحكمة و المعانى تعالى المالك الابدئ الذى استوى على العرش بقوة ما اضعفتها قدرة العالم و ما اعجزتها شئون الذين قاموا على الاعراض و ظهوروا بنفاق ما ظهر شبهه فى الآفاق يشهد بذلك لسان النّاطق فى يوم الميثاق و أنّه لهو الفرد الواحد المتعالى العليم الحكيم و الحمد لله الذى اظهر من افق السّماء من فى ملكوت الأنشاء اذا تحرك كلّ شيء و توجه كلّ وجه و شاخص كلّ بصر و اقبل كلّ قلب و سرع كلّ رجل اذا اراد الامتحان و بذلك اشرقت من افق القضاء شمس البلاء و بذلك اضطربت النفوس و تزلزلت الاركان و من النّاس من اعرض بعد اقباله و منهم من خاف بعد اطمينانه و منهم من تقهقر بعد توجهه و منهم من تبعد بعد قربه و منهم من توقّف بعد سيره و منهم ضعف بعد قدرته ليظهر بذلك من اراده منقطعاً عن الجهات اولئك ما منعهم شئون القضاء و لا ظهورات البلاء قالوا بلسان الظّاهر و الباطن باسمك يا محبوب العالم

و مقصود الامم و سرعوا الیه بل طاروا باجنحة الایقان الی افق فضله و شربوا ریحیق البیان من ید عطائه اولئک عباد الذین وجدوا حلاوة الذکر و اخذ هم سکر کوثر العرفان الذی ادارته انامل فضل ربهم الرحمن طوبیٰ لهم ثم طوبیٰ لهم و تعالیٰ من ظهر بهذا الفضل العظیم و الجود العمیم اشهد انه لا اله الا هو لم یزل کان فی علوه و سموه منزّه عن وصف خلقه و ذکر عبادہ لا تدركه الافئدة و القلوب و عنده علم کل شیء فی کتاب مبین و بعد یا ایّها الشارب من کأس البیان قد بلغ الخادم ما ارسلته ید احدٍ من الاحبّاء قرأته و وجدت منه عرف حبکم لله ربنا و ربکم و اقبالکم الی الله مقصود نا و مقصود کم اسأله تعالیٰ بان یرزقکم ما یرتفع به ذکرکم فی ايامه انه لهو الفرد الواحد المقتدر العزیز القدیر بلسان پارسی عرض میشود تا مطالب در نزد هر یک از دوستان بی ستر و حجاب معلوم و واضح گردد که شاید بسیعی آنجناب عبادی که از سطوة ظلم و اعتساف متزلزل و مضطرب مشاهده میشوند بنور یقین و طراز اطمینان مزین گردند این عبد بسیار متفکّر است چه که مشاهده مینماید دنیا در هر حین بلسان خود برفنای خود شهادت میدهد مع ذلک از برای این دو روزه فانیہ کلّ از ملکوت باقی محرومند مگر نفوسی که از ید عطا ریحیق یقین آشامیده اند اولئک عباد مقربون و اولئک لا خوف علیهم و لا هم یحزنون از حق میطلبیم کلّ را آذان واعیه عطا فرماید تا باصغاء کلمات الهی فائز شوند اوست معطی حقیقی و فیاض حقیقی این است که در بعضی از الواح این کلمه از سماء مشیت ربّانی نازل قوله تعالیٰ لو فاز احد باصغاء نداء ربّه العلیّ الابهیٰ فی ملکوت الانشاء انه

لا یسکن فی مقامه یقوم بالحکمة و البیان علی ذکر ربّه العزیز الحمید و همچنین در الواح دیگر میفرمایند که مضمون آن بفارسی این است اگر مردمان ارض بشنیدن نداء الهی فائز شوند کلّ بافق اعلیّ توجّه نمایند و از رحیق ابهی بیاشامند قسم ببحر علم الهی که اگر بگوش حقیقی نغمه از نغمات طیور عرش را ادراک کنند جان در ره دوست ایثار نمایند و از محلّ فدا زنده برنگردند چنانچه شاربان کوثر معانی برنگشتند و آنچه بود و نبود از مال و و جان و اهل در سبیل آن شمس حقیقت دادند فنعم اجر العالمین اگر نفسی قطره از بحر محبت بیاشامد و یا برشحه از بحر انقطاع فائز شود جمیع عالم را شبه یک کفّ تراب مشاهده نماید و آنچه در آسمانها و زمین است او را از سبیل دوست منع ننماید چندی قبل لوحی از سماء مشیت الهی نازل و این فقره در آن لوح اقدس امع از قلم اعلیّ مسطور یک تجلی از تجلیات شمس انقطاع بر ملوک افتاد از خود و غیر خود گذشتند و سر در بیابانها نهادند از جمله نعمان بود که چون یک اشراق از شمس کلمه که از مشرق انقطاع مُشرق بود بر او تافت متفکّر شد و هم متحیر و چون از سکر تحیر بر آمد خود او بخود او خطاب نمود که چه مصرف دارد اینهمه اموال و زخارف که جمع نمودی و فردا دیگری او را مالک شود و غیر تو بر کرسی تو نشیند در یک آن جذب رحیق انقطاع او را بمقامی رساند که از خزائن و دفائن و تاج و تخت و اسباب حشمت و سلطنت گذشت و در همان شب از بیت خارج شد و رو بصحرا نهاد و چون صبح طالع و اُمرا حاضر سریر سلطنت را بی ملک دیدند آنچه تفحص کردند خبری از او نیافتند و اگر الیوم از برای جمیع من علی

الارض از اعلیٰ و ادنیٰ این مقام تجلّی نماید کلّ را منقطع از ما سوی الله مشاهده نمایند چه که بر فنا و نیستی دنیا فی الحقیقه واقف شوند و بچشم بصیرت ملاحظه نمایند جمیع ناس بفنای دنیا شهادت دهند و لکن این شهادت حقیقت ندارد و بمقام ملکه نیآمده چه اگر فی الحقیقه ادراک نمایند و ببصر حقیقی ملاحظه کنند هرگز خود را بسبب او از فیوضات نامتناهیة الهیة محروم ننمایند اکثر دیدنها و گفتنها و شنیدنهای عرفانها عارضی است نه حقیقی هر بصیری این گفتار را گواه است و هر علیمی بر راستی آن شهادت داده و میدهد از حق میطلبیم جمیع ناس را بشنیدن کلمه مبارکه خود مؤید فرماید تا کل از کدورات دنیا و غفلت آن منزّه شوند و بقلب و فؤاد بمطلع نور احدیّه توجّه نمایند آنّه لهو المعطیٰ المجیب الکریم ای برادر نار الله مشتعل و نور الله از افق جود مشرق بحر عنایت در امواج و سلطان غیب و شهود بر عرش ظهور مستوی مع ذلک کل بیخبر و بی بهره و مخمود و بعید مشاهده میشوند این نفوس را منع ننموده مگر سیّئاتی که بان قیام نمودند و از قبل مرتکب شدند اگر نفسی بآیات ناظر باشد شرق و غرب ارض را پر نموده از برای احدی مجال اعراض و اعتراض نیست و اگر به بیّنات و معجزات ناظر باشد تشهد الاشیاء کلّها قد ظهر منه ما لا ظهر فی الابداع از اینها گذشته آنچه ظاهر شده و ظاهر بشود از قبل بچندین سنه از قلم اعلیٰ نازل و جاری این عبد نمیداند که آنجناب بمشاهده آیاتی که در ارض سرّ و عراق و سجن اعظم نازل شده فائز شده اند یا نه سورة مبارکه رئیس حین خروج از ادرنه نازل اکثری از اصحاب شاهد و گواهند و آن لوح مبارک نزد اکثری موجود است بگیریید و

مشاهده کنید آنچه در ارض واقع گشته یعنی در مملکت دولت عثمانی فقره بفقره بکمال تصریح در آن نازل و ثبت شده و همچنین در لوح پاریس که ذکر ملک آن ارض و ما یرد علیه از قلم اعلی بتفصیل در آن نازل است و از اینها گذشته آنچه انسان تفکر نماید و یا بخیالش خطور کند از آن اعظمت و کاملتر از هر قبیل در آن ظاهر شده مع ذلک ناس نسناس بمثابه عنکبوت بیوت اوهامیه میتند قد عرضوا عن الحق و تمسکوا بالباطل من دون بینة و برهان حجّت الهی که جمیع ذرات نزدش خاضع است انکار نموده اند و از برهان او گذشته اند و بمشارق ظنون و اوهام که بعضی از علمای جاهل عصر باشند تمسک و تشبّث بسته اند افّ لهم ولّذین اتّبعوهم من دون بینة من الله العلیّ العظیم در فرقان حق جلّ و عزّ میفرماید یوم یأتی ربّک او بعض آیات ربّک و همچنین میفرماید یوم یقوم النّاس لربّ العالمین و امثال این بیانات در فرقان که فارق بین حق و باطل بوده بسیار است و در کتب قبل هم بوده و این عبد فانی در عرایضی که بدوستان معروض داشته از قبل و بعد مکرّر آن آیات را نوشته و ارسال نموده لذا در این مکتوب باختصار قناعت رفت از حق میطلبیم ابصار قلوب و افئده را از رمد اوهام مقدّس نماید تا باشراقات انوار وجه بعد از فنای اشیا فائز شوند طالب را یک کلمه کفایت مینماید و عرف حق از او استشمام میکند رایحه گل و دون آن واضح و مبرهن است هر ممیزی تمیز میدهد ولکن در صورتیکه شامّه از شئونات عرضیه تغییر نیافته باشد و اگر نعوذ بالله شامّه معیوب شود ممیز نخواهد بود این ایّامی است که رشحات بحر بیان اهل امکان را تازه و زنده نموده ولکن انسان که خود را

افضل مخلوقات میدانند اکثری از او دور مانده اند و خبر هم ندارند این است که فرموده اند اگر انسان بانسانیت ظاهر شود از ملک افضل است و دون آن از حیوان پستتر امید هست که آنجناب بمثابه سراج روشن و منیر شوند و سبب تذکر نفوس غافله گردند و اینکه مرقوم داشته بودند که در یکی از الواح که مخصوص یکی از عباد نازل این آیه مبارکه فرقان مذکور قوله تعالی و اَنَّهُمْ ظَنُّوا کَمَا ظَنَنْتُمْ اَنْ لَّنْ یَبْعَثَ اللّٰهُ مِنْ بَعْدِهِ اَحَدًا و در آیه لفظ من بعد نیست و شخص عالمی محض حاجت از چند نفر سؤال نموده که اگر لفظ من بعد در قرآن بود استدلال در حق اینظهور اعظم تمام بود و چون لفظ من بعد نیست چگونه استدلال میشود ای برادر یک کلمه عرض مینمایم اگر فی الجملة توجه شود کفایت مینماید و افق شکّ بیقین مبدّل میشود و شمس امر بشائی تجلی میفرماید که آثار ظلمت در وجود نیماند آن کلمه این است که هر طالب و هر قاصد و هر عامل در اوّل امر باید قلب را از ظنونات و اوهمات ناس مقدّس و منزّه نماید و در صدد عرفان حق جلّ جلاله متوکلاًّ علیه بر آید تا حق جلّت عظمته را بصفات و آثار و علامات و حجج و براهین بقدر خود بشناسد و ادراک نماید چه که آن بحر قدم و شمس حقیقت و سماء کرم بکینونته و ذاته شناخته نشده و نمیشود قد اعترف النبیون بعجزهم و المخلصون بتحقیرهم و المقربون ببعدهم این مقام بذکر و بیان محتاج نه چه که مسلّم کلّ است و جمیع ناس بآن مقرّ و معترفند و چون طیور ادراک و دانائی از صعود بآن مقام بلند اعلی عاجزند این است که امر شده بآثار نظر نمایند که شاید هر کسی بمقام خود و مقدار خود بمؤثر حقیقی پیبرد و

هر نفسی باین مقام فائز شد و قطره از دریای دانائی آشامید یعنی بعرفان حق فائز گشت و او را شناخت در این صورت آنچه بفرماید مقبول است و حکمش مطاع و امرش نافذ این کلمه مبارکه را ملاحظه نمائید که میفرماید یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید معترفین باین کلمه مبارکه از اهل حق محسوبند و آنها نفوسی هستند که از صهبای معانی آشامیده اند و بر حقیق نورانی در بامداد رحمانی فائز گشته اند ایشانند که در امر الله چون و چرا نگفته و نخواهند گفت اما در ذکر آیه اولاً آنکه نفسی از کتاب الهی خبر ندارد که از پیش چه بوده و ثانی آنکه اگر قائل اول کلمه خود را و یا آیات خود را کم نماید و یا بیفزاید مختار بوده و هست چه که اوست مکلم در شجره و اوست مکلم در فرقان و اوست مکلم در بیان و اوست مکلم در کتب و صحف و زبر من اول الذی لا اول له اگر نفسی بکتاب ایقان که در هنگام ظهور نیر آفاق از افق عراق نازل شده نظر نماید و تفکر کند خود را مستغنی مشاهده نماید قسم باقتاب حقیقت که در آن کتاب مبارک لثالی علم الهی مخزونست و دریا های عرفان مستور و مکنون نیکوست حال نفسی که بانقطاع کامل باو توجه نمود و بآن فائز گشت و مقصود از ذکر این آیه مبارکه این بوده که مردم این عصر بدانند و آگاه شوند که در اعصار ماضیه و قرون خالیه هم اهل آن قرون بمضمون این آیه تکلم مینمودند که دیگر نبی نخواهد آمد و احدی برسالت مبعوث نشود و این مقصود حاصل میشود خواه لفظ من بعد بر حسب ظاهر مذکور باشد یا نباشد چه که معنی آیه مبارکه این میشود که ایشان گمان کردند همچنانکه شما گمان کردید اینکه خدا مبعوث نمیکند احدی را و کلمه من بعد

در باطن آیه بوده چنانچه در مقام دیگر بکمال تصریح میفرماید قوله تعالیٰ و لقد جائکم یوسف من قبل بالبینات فما زلتم فی شکّ ممّا جائکم به حتی اذا هلك قلتم لن یبعث الله من بعده رسولا کذلک یضلّ الله من هو مسرف مرتاب مشاهده نمایند که معنی آن آیه بعینه در این آیه موجود من بعد در آنجا مقدّر و در اینجا ظاهر و مقصود از ذکر من بعد در این آیه این بوده که معرضین و معترضین بر امر الله ادراک نمایند که از قبل هم در هر عصر که آفتاب حقیقت از مشرق ظهور ظاهر شد عباد آن عصر اعراض نمودند و گفتند بعد از نبیّ ما و کتاب ما احدی مبعوث نمیشود باری ذکر لفظ من بعد از برای وضوح مطلب بوده و بعضی از آیات مبارکه فرقانیّه و کتب قبل ذکر آنچه مقدّر شده لازم میشود تا سامعین مقصود متکلم را بیابند و معنی آیات الهیه را ادراک نمایند مثلاً فرموده قوله تعالیٰ و لقد خلقناکم ثم صورناکم ثم قلنا للملائکة اسجدوا این مسلم است که امر بسجود ملائکه قبل از خلق بوده اینست که علما چون خواستند طریقی از برای معنی آیه لاجل تفهیم و تفهّم ناس پیدا نمایند لفظ اباکم را گفتند مقدّر است که آیه مبارکه این قسم میشود و لقد خلقنا اباکم ثم صورنا اباکم ثم قلنا للملائکة اسجدوا که معنی چنین میشود که ما حضرت آدم پدر شما را خلق کردیم و مصوّر نمودیم و بعد امر نمودیم ملائکه را که باو سجده نمایند اگر این عبد بخواهد از این امثله از کلام مجید ذکر نماید یک رساله باید تالیف کند و آنجناب را زحمت دهد برقرائت آن حال آنجناب بآن شخص عالم ذکر نمایند یعنی آن شخصی که ذکر نموده اگر لفظ من بعد در آیه مبارکه بود استدلال در حقّ این

ظهور اعظم با معنا بود در آیه دویم ملاحظه نمایند که لفظ من بعد ظاهر و باهر و مشهود است ای برادر آنچه عرض شد نظر بمحبت بآنجناب بود و الا نفوسی که الیوم مؤید شده‌اند و یا فی الحقیقه طالب صراط مستقیم باشند باید حق را بحق بشناسند و بحبل محکم او تمسک جویند چه اگر بغیر او متمسک شوند هرگز ببحر عرفان فائز نگردند و از انوار آفتاب حقیقت که از مشرق سجن طالع است روشنی نیابند از جمیع ناس سؤال نما که چه میگویند در آیه مبارکه که میفرماید یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید حق هر چه بفرماید کتاب و جمیع باید باو ناظر باشند لسان از او بیان از او کتاب از او آنچه بفرماید حق است و آنچه ذکر نماید حق است و آنچه از او ظاهر شود حق است و اگر نفسی توقف نماید و یا لِمَ و بِمَ بگوید از صراط مستقیم الهی انحراف بسته ان شاء الله باید آن عالمی که ذکر نمودید ببصر انصاف در آنچه عرض شد ملاحظه نماید که شاید بوی ریحان ریاض علم حقیقی را استشمام کند و بمدینه طیبه انا لله رجوع نماید در یکی از الواح مبارکه این کلمهعالیه نازل میفرماید لیس الیوم یوم السّؤال ینبغی لكلّ نفس اذا سمع النّداء یقول لَبَّیک لَبَّیک یا فاطر السّماء و الہ الاسماء اشهد انک اظهرت مشرق وحیک و مطلع آیاتک و ما لا یرفہ الا انت اسألك بان لا تدعنی بنفسی و هوای ای ربّ یشهد کلّ شیء بغنائک و فقری و انک انت القویّ القدیر این خادم فانی از حق سائل که جمیع عباد را تأیید فرماید بآنچه رضای او در اوست انّه لہو المعطیٰ المجیب الکریم جناب آقا سید ۳۳۳ علیہ بهاء الله بسیار ذکر شما را نزد این عبد نمودند امید است که ان شاء الله موفق شوید بر

خدمت امر تا ظاهر شود از شما آنچه که در ملکوت الهی باقی و دائم بماند بسیار این بنده از ذکر جناب سید مسرور شد و از حق میطلبم توفیق آنجناب را در کلّ حین زیاد فرماید آنّه ولیّ المحسنین اینکه نوشته بودید که ملاً جعفر نراقی که قبل از ظهور خود را از حروفات حیّ بیان میدانست اظهار نمود که هر نفسی که اهل بیان است باید بدقّت تمام حساب جمیع ما میملک خود را بکند و خمس او را بدهد حتّی از ملبوس پوشش خود و بعضی از اهل آنزمان که قول او را سند داشته مبالغی که مقدور بوده دادند آیا جمال قدم آنچه داده شده از بابت حقوق الله قبول میفرمایند یا باید از اینظهور حساب کرده داده شود این تفصیل در ساحت اقدس عرض شد فرمودند ملاً جعفر از احدی اذن نداشته از روی هوئی تکلم مینمود و حکم میکرد ولکن چون نفوسی که داده اند لاجل الله و امره عمل نموده اند لذا معفونند دو باره مطالبه از ایشان جایز نه و این حقوق که ذکر شده از افق سماء لوح الهی حکم آن اشراق نموده نفع آن بخود عباد راجع است لعمر الله اگر مطلع شوند بر آنچه مستور است و آگاه گردند از بحر فضلی که در این حکم مکنون است جمیع ناس آنچه را مالکند در سبیل ذکرش انفاق نمایند طوبی لمن فاز بما امر به من لدی الله العلیم الحکیم انتهی ای برادر از همان حکم ملاً جعفر معلوم میشود که از ریاض انقطاع بوئی نشنیده مثل او مثل نفوسی است که بتغسیل میّت مشغولند و در آن حین بغارت البسه متوجّه امر الله بروح و ریحان نازل شده طوبی لمن فاز به ویلّ للغافلین کتاب اقدس که از سماء مقدّس در سنین قبل ارسال شد مدّتی مستور بود و امر نفرمودند که ببلاد ارسال شود میفرمودند امر

حقوق الہی در آن کتاب نازل شدہ و این نظر برحمت و شفقت حق
 بودہ و بعد از اطلاع عباد بما انزلہ الرحمن فیہ برکلّ عمل بآن واجب
 میشود شاید از ادای آن تکاہل نمایند و یا چیزی در قلوب خطور نماید
 کہ لایق ایّام الہی نباشد و بعد از اکثر اطراف عرایض بساحت اقدس
 رسید و استدعای احکام نمودند و حسب الامر این عبد ارسال داشت
 ولکن امر فرمودند کہ احدی مطالبہ حقوق ننماید بر ہر نفسی در کتاب
 الہی فرض شدہ کہ خود او بکمال روح و ریحان ادا نماید اسألہ تعالیٰ
 بان يؤید الکّل علی ما یحبّ و یرضیٰ و اینکہ در بارہ فقرا نوشتہ بودید
 کہ میشود حقوق الہی را بآنها داد یا نہ این فقرہ منوط باذن است در
 ہر محلّ کہ حقوق الہی جمع شد باید تفصیل آن و تفصیل فقرا عرض
 شود اَنّہ یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید چہ اگر عموماً اذن دادہ شود
 خالی از اختلاف نخواہد بود و سبب زحمت خواہد شد و اینکہ در
 بارہ حاجی میرزا احمد نوشتہ بودید تا حال عریضہ شفاعت از جناب
 ذبیح علیہ بہاء اللہ الابہی بساحت اقدس نرسیدہ بلی عرایض ایشان
 بسیار رسیدہ ولی ذکر شفاعت در آنها مذکور نہ و این عبد زیادہ بر این
 اطلاع ندارد و آنچه از حقوق الہی بارض صاد ارسال داشتند رسید و
 اینکہ ارادہ نمودید بساحت اقدس توجّہ نمائید عرض شد فرمودند در
 جمیع احوال باید بحکمت ناظر باشید چہ کہ این امر محکم از سماء
 اوامر الہی نازل شدہ و در این سنہ حکمت اقتضا نمینماید و بعد الامر
 بیدہ انتہیٰ این عبد معبود حقیقی را شاکر است کہ آنجناب را بر
 عرفانش و خدمت امرش مؤید فرمود اَنّہ لہو الفضّال المعطیٰ الکریم
 البہاء علیکم و علی اہلکم من لدی اللہ ربّ العالمین استدعا آنکہ از

قول این فانی دوستان آن ارض را تکبیر برسانید و مذکور دارید از سطوة ظالمین ارض محزون نشوید الحمد لله بامری فائز شده اید که معادله نمینماید باو آنچه در ارض مشهود است و آنچه مستور قدر مقامات خود را بدانید و او را از دست مدهید عنقریب نفوس ظالمه بصد هزار حسرت و ندامت بخاک راجع و از آنجا بمقام خود نازل بحکمت متمسک باشید و بذکر الله مشغول از برای هر نفسی موت مقدر و مکتوب و چون وقت آن رسید تأخیر نشود و این یک مرتبه واقع میشود و البته اگر باسم دوست و ذکر دوست و در ره دوست واقع شود احسن و اکمل و ابدع و ابهی و احلی خواهد بود آنکه از این شربت نوشیده عرض این عبد را بتمامه ادراک نماید و مذاق جاننش را شیرین یابد مقصود از عرض این فقرات آنکه با حکمت باشند نه بحدّیکه امر الله مابینشان بالمرّه مستور ماند و نار الله بالمرّه مخمود گردد چون صبح منیر باشند و چون روز روشن جهد نمایند باعمال طیبّه و اخلاق روحانیّه ما بین بریّه ظاهر شوند چه که اعمال حسنه سبب علوّ امر الله بوده و خواهد بود همچنین سبب تنبّه عباد البهاء الثناء علی احبّاء الله الذین فازوا برحیق الاستقامه بین البریّه و آمنوا و اقبلوا الی الله الفرد الخیر سبحانک یا اله الاسماء و فاطر السماء و یا مجذب من فی الانشاء بندائک الاحلی اسألك باسمک الذی به انجذب الملاء الاعلی و طارت افئدة اهل مدائن البقاء بان تنزل من سماء عنایتک ما تفرح به قلوب احبّائک الذین اجابوا اذ سمعوا ندائک و توجّهوا اذ عرفتهم سبیلک و اقبلوا اذ هدیتهم الی صراطک و افق ظهورک ای ربّ انهم عباد آمنوا بک و بآیاتک و حملوا الشدائد فی سبیلک و تربّهم یا

محبوب الامكان تحت مخالبا اهل الطغيان الذين نبذوا آياتك و
كفروا بيناتك و اعرضوا عن حجّتك و برهانك اى ربّ قد اخذتهم
سطوة الظالمين على شأن اضطربوا فى ايامك و احاطتهم البلايا من
كلّ الجهات بعد تمسكهم بحبل عنايتك اى ربّ فاشربهم من كوثر
عطائك الذى من شرب منه لا يأخذه الاضطراب و لا فزع من فى
البلاد انك انت مولى العباد و الحاكم فى يوم المعاد لا اله الا انت
الغالب المقتدر القويّ القدير . خادم شوال ٩٦

(430) هو الاقدس الاعظم العلى الابهى

شهد الله انه لا اله الا هو والذى ينطق انه لمكلم موسى فى الطور و
 الناطق فى المعراج بالسّر المستور والمقصود الذى اليه صعد الروح و
 انه لكتاب مسطور ولوح الله المحفوظ والكنز المخزون والسّر المكنون
 والرمز الذى ما اطلع به الكاف والنون هذه كلمة جعلها الله رحمةً و
 نوراً وبهاءً من عنده على من توجه الى بيته المعمور ناراً وقهراً لمن
 كفر بالله المهيمن القيوم الحمد لله الذى اظهر ما هو الموعود وانزل من
 سماء الجود ما اهتز به اهل القبور منهم من قام وسرع الى بحر الحيوان
 ومنهم من اعرض وادبر واشرك بالله الواحد العزيز الغفور والحمد لله
 الذى نطق بمظهر امره ومشرق حيه ودعا الكل الى لقائه وكوثر
 وصاله وجعل لقائه ذات لقائه ليتّم القول فيما انزله على حبيبه الله
 الذى رفع السموات بغير عمد ترونها وسخر الشمس والقمر كل يجرى
 لاجل مسمى يدبر الامر يفصل الآيات لعلّ الناس بقاء ربهم يوقنون و
 ليتّم ما ذكر من قبل فتوقّعوا ظهور مكلم موسى من الشجرة على الطور
 طوبى لمن وجد عرف بيان الله واقبل اليه وويل لمن اعرض وكان من
 اصحاب القبور وبعد قد تشرف الخادم بقاء من فاز بالمنظر الاظهر و
 سمى بعلى قبل اكبر عليه بهاء الله مالک القدر الذى توجه واقبل الى
 ان دخل البقعة النوراء المقام الذى تنطق فيه سدرة المنتهى لا اله الا
 هو المقتدر المتعالى العزيز المحبوب وسمعت منه ذكركم واقبالكم و
 ارتقاءكم وتوجهكم وثنائكم وقيامكم وخلوصكم لله موليككم و
 استقامتكم على امره الذى به اضطرب كل قوى وجهل كل عالم و

انصعق کلّ عارف و تبلیل کلّ سابع و تقهقر کل مقبل و اراد ان اکتب
لکم ما یدل لخلوص ایاکم فی الله لذا اطلقت زمام قلمی علی قدری و
مسکنتی لعل الله یحدث به ما یفرح به قلبکم و قلوب الّذین اقبلوا الی
الله و انقطعوا عما سواه و لو ان لمثلی ما ینبغی ان اذکر ذرّة فی الملک
فکیف الّذین تزیّنوا بطراز التّوحد و اقروا بالله الواحد المقتدر العلیم
الحکیم و لکنّ العبد فی کلّ الاحوال اکون متشبّثاً بذیل کرمه و
متمسّکاً بحبل الطافه بان یقبل منی و من عبادہ ما اعمل و یعملون فی
سیله و اذکر و یدکرونه بین خلقه انّه لهُو المقتدر العطوف الرّحیم ان
شاء الله لم یزل و لا یزال باشراقات انوار شمس حقیقت منورّ باشید و
بافق ظهور الہی ناظر و متوجّه الیوم آنچه اعظم اعمال بودہ و هست
بعد از عرفان حق استقامت است باید آنجناب کہ از کوثر بیان آشامیدہ
اند جمیعرا باین مقام بلند اعلیٰ بخوانند ناس ضعیفند و متذکّر لازم
دارند ان شاء الله باید بکمال همّت در ارتفاع کلمہ مبارکہ جهد نمائید
تا از نار محبّۃ الله جمیع اهل آن دیار مشتعل گردند و بکمال اتّحاد و
اتّفاق بذکر سلطان حقیقی مشغول شوند و قلیل این عبد را کثیر شمرند
چہ کہ این خادم فانی لیلاً و نہاراً بتحریر آیات الہی مشغول است
بشأنی کہ مجال نمیابد تا آقایان و دوستان را بعرایض خود زحمت
دہد از جمیع امید عفو بودہ و هست و جناب ملا علی اکبر علیہ من
کل بہاء ابہاء تفصیل را ذکر میفرمایند استدعا آنکہ احبّای الہی کہ در
آن ارض بنار محبّۃ الله مشتعلند و بشطر الله ناظر از جانب این عبد تکبیر
برسانید و بگوئید امروز روز ذکر و ثناست و امروز روز خدمت و طاعت
است چہ کہ ہر عملی کہ الیوم خالصاً لوجه الله ظاہر شود از برای او

مثل و شبھی نبوده یشهد بذلك ما انزله الرحمن فی اللواح البهاء
علیکم و علیٰ اخیکم و علیٰ من معکم من لدی اللہ العزیز الوہاب
خادم ۱۴ جمادی الاولیٰ سنہ ۱۲۹۳

(431) هو الاقدس الاعظم العلیّ الابهی

الحمد لله الّذی باسمه تحرک خیط القضاء اذاً سرع العاشقون الى مقرّ
 الفداء والمخلصون الى شطر الفناء وقال الموحّدون ينبغي لنا ان نسرع
 اليهما بابنائنا و ما عندنا تعالى من اجتذبهم بآياته و عرفهم عوالمه و
 سقا هم ما تحرک به العظم الرّمیم أنّه لا اله الا هو المقتدر القديم
 روحی لذكرکم الفداء يا محبوب فوادى قد تشرف الخادم بما تدوّت
 من رشحات مداد کم الذی جرى من قلمکم الّذی ارتفع صريره فى
 ذکر الله محبوبنا و محبوبکم و محبوب من فى العالمين و لو انّ فى مثل
 تلك الايام الّتى فيها ابتلى هیکل العدل تحت محالب الظلم بما
 اکتسبت ايدي الّذين كفروا بالله اخذتنى الأحزان و تمنعنى عن الذکرو
 البيان ولكن باستواء الرّحمن على العرش و اشراقه من افق الوجه يموج
 بحر الفرح و يدلّع دیک السّرور يهدر حمامة الابتهاج بين الارض و
 السّماء اسأله تعالى بان يزيّن اصفیائه بطراز الصّبر و الاضطبار و يعرفهم
 ما هو المستور خلف الاستار أنّه لهو العزيز المختار بعد از اطلاع بر آنچه
 در دستخط آن حضرت بود قصد مقصد اعلیٰ نموده بساحت اقدس
 ابهى عرض شد هذا ما نطق لسان العظمة فى الجواب يا افنانی آنچه
 وارد شد بر نفس حق وارد شد مشاهده کن مع اين ظلم که عالم را
 احاطه نموده خود را اهل حق می‌شمروند قسم بدریای رحمت الهی که
 اگر نفسی ببصر حقیقی در اعمال مشرکین ملاحظه نماید فى الحقیقه
 بیاید بفنای دنیا و عدم اعتبار او مّطلع شود و بمقامی رسد که خود را از
 کدورات عالم و حجبات او مقدّس و منزّه بنید الله اکبر تفکر نمی‌نمایند

که چه امر سبب قتل انبیا و اولیا از قبل شده مع آنکه رسول بجان نغمه الصالحون لله و الطالحون لی بر آورده ابنایش را من غیر جرم شهید نمودند و معلوم نیست که اموال کافر بود یا صاحب آن اگر بزعم آن نفوس مشرکه صاحب کافر بود اموال را بچه جهت نهب نمودند یشهد کلّ الاشیاء بکذبهم و نفاقهم و کفرهم و شرکهم افّ لهم و لامامهم الذی اتّخذوه لانفسهم ولیاً من دون الله عجب در این است که اصل ظلم و شجره ظلم که سبب و علت این ظلم کبیر بود از اخذ هم متنبّه نشد این نفوس آگاه نمیشوند مگر خود را در اسفل نیران مشاهده کنند سوف یرون انفسهم فی عذاب عظیم بکمال روح و ریحان بذکر محبوب عالمیان مشغول باشند. افنان خود را فراموش نخواهد نمود نسبت بکلّ رحمت و فضل خود را مبذول داشت اگر ظهور آن در بعضی ظاهر نشده سوف یظهره الله بفضل من عنده ان اطمئنّ و کن من الراسخین بامری از امور مشغول شوید متوکلاً علی الله الحکیم چه که کلّ مامورند باشتغال بامری از امور آنه لهو الامر العلیم انتهی عرض دیگر آنکه عریضه ورقه علیا علی حضرت حرم علیها منکل بهاء ابهه و من کل ثناء اثناء بساحت اقدس فائز و جواب ارسال شد بایشان برسانید سبحان الله غفلت اهل عالم بمقامی رسیده که از صیحه و بلایای کبری که فوق آن متصور نه متنبّه نشده در رئیس و ما ورد علیه تفکر نمایند قریب پانصد هزار نفس از میان رفته و زیر هر شجری حوالی ارض سرّ عویل و ضجیج ارامل و ما دونه مرتفع شد بشانی سفک دماء شد که اکثر اراضی را بخون رنگین مشاهده نمودند واقع شد آنچه در لوح رئیس از قلم اعلی نازل شده مع ذلک احدی متنبّه

نشد که این از کجا واقع شد و چرا واقع شد مع آنکه بعد از تنزیل لوح مبارک بعضی از اهل آن ممالک آن فقرات را اصغاء نمودند مع ذلک در غفلت و غرور مشاهده میشوند قد تحیر کل شیئ من سکرهم و غفلتهم و نومهم لعمر الله انهم فی نوم عجاب این خادم فانی از حق سائل و آمل است که آن حضرت را تائید فرماید بر خدمتی که ذکر آن از افق سماء لوح الهی شبه نجم درّی و روشن و لائح باشد بشانی که افول او را اخذ ننماید البهاء علیکم و علی من یحبکم و قصد شطرحکم و شارب ریحیق لقائکم و الحمد لله محبوبنا و محبوبکم و محبوب العالمین خادم فی ۹ ش و سنه ۹۶

(432) هو الاقدس الاعظم العلیّ الابهیّ

الحمد لله نار ظهور از شجره مبارکه مشتعل و ظاهر و نور احدیه از افق
 سماء اراده الهی لائح و مکلم طور بر عرش عظمت مستوی ولكن ناس
 از مشاهده و لقا ممنوع و محروم جمیع السن بثنای این یوم مبارک
 ناطق و جمیع آذان از برای اصغاء ندا مترصد و جمیع کتب و صحف و
 زیر بذکر این ظهور امنع اقدس ذاکر و جمیع عیون منتظر و لكن چون
 عالم بانوار فجر ظهور منور شد جمیع امم غافل و محجوب مشاهده
 شدند الا من شاء الله یا محمد قبل حسین بشنودای این مظلوم را که
 از شطر سجن اعظم ترا ندا میفرماید و بافق اعلیٰ میخواند اهل عالم
 که طالب و آمل و منتظر یوم الهی بوده اند کلّ باین ایام فانیه مشغول و
 از حق جلّ جلاله غافل بل معرض طوبی از برای نفسی که الیوم
 بمعرفت الهی فائز شد و ذکرش از قلم اعلیٰ در صحیفه کبریٰ ثابت
 گشت او بدوام ملک و ملکوت باقی و پاینده خواهد بود طوبی لک
 بما فزت بلوح لا یعادلہ ما علی الارض یشهد بذلک ربّک العالم
 الحکیم قل لک الحمد یا الهی بما سقیتنی کوثر عرفانک و عرفتنی
 مشرق آیاتک و هدیتنی الی صراطک و القیتنی کلمتک العلیا اسألك
 بسلطان الاسماء بان تجعلنی قائماً علی خدمتک و ناطقاً بثنائک و
 متمسکاً بحیل فضلک و مستقیماً علی هذا الامر الذی به ارتعدت
 فرائص اهل مملکتک ای ربّ انت المجیب و انا السائل اسألك ان
 لا تمنعنی عن نفحات قمیصک و لا تخیننی عما عندک انک انت
 المقتدر المتعالی الغفور الکریم .

(433) هو الاقدس الاعظم العلى الابهى

قد حضر لدى العرش ما ارسلته الى العبد الحاضر لدى الوجه و
اجبتاك بهذا الكتاب الذى يجد منه المقرّبون عرف الله المقتدر العزيز
العليم طوبى لك بما نراك مستقيماً على الامر و ناطقاً بهذا الاسم
الذى به سرح الموحّدون الى كوثر البقاء و المقرّبون الى الافق الاعلى و
المخلصون الى مطلع نور البهاء الذى لم يعرفه الا الله العارف الحكيم
و انه لهو هو من اعترف بذلك انه اعترف بما نزل من سماء مشيّة ربّه
العزيز الحميد فاعلم يا ايّها المهاجر الى الله و المتوجّه اليه بان ورد علينا
ما تكدر به الملاء الاعلى و ناح به روح القدس فى هذا المقام المنيع
لعمر الله قد اظلم افق الامانة و القوس قد اخذ من باريتها و البيت من
بانيها ان اعرف لحن القول لتكون من المطلعين انا امرنا الكل بالامانة
الكبرى يشهد بذلك لسانى و قلمى و اركانى و الذين يطوفون حولى ثمّ
هذا الكتاب المنير من الناس من نبذها عن ورائه و بذلك هتكت
حرمة الله المتعالى العزيز المنيع كبر من قبلى على وجوه احبائى و قل
اياكم ان تدعوا كتاب الله عن ورائكم تمسّكوا ثمّ اعملوا بما انزله
الرّحمن فيه ان هذا لفوز عظيم البهاء عليك و على الذين توجّهوا الى
الله ربّ العالمين .

(434) هو الاقدس الاعظم العليم البصير

لحاظ عنایت الهی لم یزل ولا یزال متوجّه منتسبین بوده و خواهد بود و این عنایت مخصوصه را باید باسم اعظم حفظ نمود تا از شرور خائنین و سارقین محفوظ ماند در جمیع احوال بحق ناظر باش و باو متمسک چه که اوست معطی کلّ شیئی و آخذ کلّ شیئی جمیع الیوم بحکمت مأمورند و این حکم محکم الهی در اکثری از الواح نازل چه که بی حکمتی سبب ضوضاء خلق و اضطراب نفوس بوده و خواهد بود حقّ جلّ و عزّ اراده فرموده جمیع ناس را بحکمت و بیان بافق امر هدایت فرماید انّه لهو المقتدر القدير نسأل الله ان یوفّقک و یجعلک خادم نفسه بین عباده و یرزقک خیر الدّنيا و الاخرة انّه لا اله الا هو یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید البهاء علیک و علی الذّین معک و یدکرون الله فی آناء اللّیل و اطراف النّهار و فی کلّ بکور و اصیل.

(435) هو الاقدس الامنع الابهى

هذا يوم الله المهيمن القيوم استقرّ فيه هيكل القدم على عرشه الاعظم
 والملائكة فى حوله يطوفون انّ الذين منعوا بالاوهام اولئك من عبدة
 الاصنام وهم لا يشعرون كسّروا الاصنام بامر ربّكم مالک الانام قوموا
 على نصره امر ربّكم العزيز الودود قل انّه ظهر على شأن لا تمنعه
 شئون الخلق يفعل ما يشاء بسلطان من عنده انّه لهو الحقّ علام
 الغيوب يا احبّاء الله لا تحزنوا عن الدّنيا و ما ورد عليكم فى سبيلى
 فانظروا ما ورد على نفسى المظلوم قد حملنا البلياء كلّها لنجاتكم
 يشهد بذلك من فى الغيب و الشّهود توكلوا على الله ثمّ اذكروا ربّكم
 الرّحمن انّه معكم فى كلّ الاحوال انّه لا اله الا هو العزيز المحبوب.

(436) هو الاقدس الامنع الاعزّ الابهى

ان يا حسين اسمع نداء هذا الحسين حين الذى احاطه كلاب البغضا
 فى هذالبئر الظلما وما كان عنده من معين ولا نصير وعن يمينه قام
 الشمر بسيفه وعن يساره السنّان بسنانه وعن امامه خولى اللعين تالله
 فى كلّ حين ارادوا قتلى ولكنّ الله حفظنى بالحق ودمّرهم بما عند
 هم ونزلت جنود النّصر بسلطان لائح مبين كذلك ورد على الغلام ان
 انتم من العارفين فطوبى لعين يبكى فى مصائبه و للسان يصيح فى
 بلاياه ولقلب يحنّ فى هذه المصيبة العظيم وانك انت يا عبد ذكر
 مصائبى ثم احزاني بين ملأ العارفين اياك ان لا تنس حين الذى فزت
 بانوار الوجه وكنت من الفائزين فطوبى لك ثم طوبى لك بما رزقت
 من اثمار سدره البقا حين الذى دخلت بقعة القدس مقرّ الذى استوى
 الله على عرش اسمه العظيم ان اثبت على الامر ثم استقم وان وجدت
 مقبلاً فاقبل اليه وان وجدت معرضاً فاعرض عنه ثم اقبل الى شطر الله
 المقدّس الممتنع العزيز الحكيم كذلك امرك الذى هو أمر كلّ
 الاشياء من أوّل الذى لا أوّل له الى آخر الآخرين والبهاء عليك وعلى
 كلّ موقن منصف بصير.

(437) هو الاقدس الاعظم

نطق لسان القدم فى السّجن الاعظم بكلمة انجذبت عنها الملاء
 الاعلى و سكّان مدائن البقاء و لكنّ النّاس هم لا يفقهون قد اظهرنا
 الكلمة على هيكل الانسان و أنّها هذا النّاطق الذى ينادى فى
 الامكان باسم الرّحمن تعالى من ينطق بالحق أنّه لهو اللّوح المحفوظ
 و الكتاب المكنون و السّر المخزون يشهد بما شهد فى ازل الازال أنّه
 لا اله الا هو المقتدر القدير به ارتفعت السّماء و هدرت الوراق و
 نطقت الاشياء و لكنّ النّاس فى حجاب مبين خدوا يا احبائى حدود
 الله و سننه ايّاكم ان تحجبكم اشارات الذين غفلوا عن الله بما اتّبعوا
 النّفس والهوى نشهد أنّهم من الهائمين تمسّكوا بالعروة الوثقى أنّها
 ظهرت بالحق بامر من لدن عليم حكيم لا تيأسوا من روح الله و رحمته
 أنّه معكم لا اله الا هو الغفور الكريم.

(438) هو الاقدس (لوح هيكل)

ان يا هيكل ان افرح فى نفسك بما بينناك من زير البيان و عمرناك
باسم ربك الرحمن و قدسناك عن الظنون و الاوهام ان ربك لهو
العليم الخبير انك تنطق فى كل الاحيان يا ملاء الاكوان ان الهيكل
الذى بنى من الطين خير ام الذى خلق من ايدى رحمة ربكم الرحمن
الرحيم قل اننى هيكل الله بينكم اياكم ان تتركونى مقبلين الى اوهاكم
اتقوا الله ولا تتبعوا كل متوهم بعيد قد خلقنى الله باسمه وجعلنى مزينا
بطراز ذكره بين ملاء الاكوان تعالى الرحمن الذى جعلنى مصدر امره و
مطلع وحيه بين العالمين قل ما اراد الله فى الكتاب من هذا الاسم الا
هيكلى لو انتم من العارفين قد رفعنى الله بسلطانه وجعلنى علم الهداية
بين عباده ان اسرعوا الى ولا تكونن من المتوقفين قل بقيامى قام امر
الله فى ما سواه و بظهورى تم ما نزل فى الالواح و كمل ما ذكر فى
التورية و الانجيل اياكم ان تخربوا هيكل الله ان عرفوا ما اخبرناكم به
من قبل ثم انصروا ربكم العزيز الحكيم ان هذا لبر الله لو انتم من
الشاعرين قل ان هذا لكلمة الله لو انتم من العالمين ان يا ملاء الروح
اياكم ان تنكروا ما ثبت به ذكر الله بينكم و اياكم ان تتبعوا المحتجين
طوبى لميت حى بروح الله و تحرك من النسمة التى مرت من قميص
الفضل و الاحسان و ويل للمنكرين لا تتبعوا الذين يدعون الايمان
بالذى ارسلنا من قبل فلما ظهر ما هو المقصود كفروا به و تمسكوا بما
عندهم الا انهم فى خسران مبين قل ان كلمة الله تنطق و تمشى لو
انتم من الفقهاء اذا تمشى تمر منها نسيمات السبحان على من فى

الاکوان و تتصوّع نفحات الرّحمن فى الامکان طوبى لمن وضع ما
سويه و اقبل و وجد و قال لك الحمد يا من فى قبضتك جبروت
الابداع و ملکوت الاختراع اشهد انک انت المقتدر على ما تشاء لا
اله الا انت العزيز الكريم بک نورّ الوجوه و ظهرت السّاعة و غنّت
الورقا و تحقّق ما ذکر فى کتب الله فى ازل الازال کذلک قضى الامر و
لکنّ النّاس فى حجاب عظیم قل اتوجّهتم الى الهياکل الّتى صنعت
بايادى عبادنا و وضعتم هيکل الله عن ورائکم ان هذا الا ظلم مبين
اتظنّون تعبدون الله ربّکم بل اوهاکم لو انتم من المتفرّسين لو كنتم
تعبدونه انّه ظهر بالحق لم انكرتموه فأتوا ببرهانکم ان انتم من العارفين
طوبى لمن نبذ الغدير و سرع الى الكوثر الّذى جرى من اصبع القدير الا
انّه من الفائزين من اقبل الى هذا الوجه فى اقلّ من آن لعمري انّه هو
المقبول عند المحبوب و الّذى بعد انّه من اهل السّعير قد ارتفع الدّاء
على شأن سمعه كلّ سمع و انتم غفلتم و كنتم من المبعدين ضعوا ما
عندکم ثمّ استمعوا صرير هذا القلم الّذى به جرى الكوثر و السّلسيل
اذا ينطق تنطق الاشياء انّه لا اله الا هو المقتدر القدير قل انّى لهو
الّذى باسمه نزلت الالواح و زينت صحائف الله ربّکم ان انتم من
المتفرّسين و تمنعون انفسکم من لقاء ربّکم ان افتحوا الابصار و لا
تعقبوا كلّ مشرک اثم انّه فى البقعة النّوراء و الارض البيضاء يدع
الکّل الى الله الفرد الخبير و حمل الشّدائد و البلايا على شأن ما حملة
الابن من قبل و لا من النّبيين و المرسلين قد تغیر طراز التّقديس من
مفتریات الّذين كفروا بالبيّنات و اذا تتلى عليهم الآيات قالوا ان هذا الا

سحر عظیم قالوا بمثل ما قالوا الا انّهم من الاخسرین طوبیٰ لوجه تنور
بانوار الوجه ولعین توجّھت الی هذا المنظر الکریم .

(439) هو الاقدم الاعظم

شهد الله انه لا اله الا هو والذى ينطق بالحق انه لهو السر المستور و
الكتاب المكنون والقلم الاعلى والغاية القصوى ومصدر الامر بين
الورى طوبى لمن اقبل ووجد عرف القميص وشهدت بما شهد الله
قبل خلق السموات والارض انه لا اله الا هو العليم الحكيم قد سمعنا
ندائك ذكرناك بهذا اللوح الذى ينطق فى العالم انه لا اله الا هو
العزیز الحمید قد ماج بحر البيان ولاح نور العرفان طوبى لمن اقبل و
فاز وسحقاً للغافلين كن ناطقاً بثناء الحق بين الخلق بالحكمة والبيان
هذا ما انزله الرحمن فى كتابه المبين البهاء المشرق من افق عناية
ربك عليك وعلى الذين تشبثوا باذيال الظهور وتمسكوا بالعروة
الوثقى فى هذا اليوم المبارك العزيز البديع .

(440) هو الاقدم الاعظم

یا حبیب یدکرک المحبوب وانه لهو المظلوم الذی سجن فی سبیل الله
 المہیمن القیوم ان افرح بذکری ایاک و تمسک بحبلی ان ربک لهو
 العزیز الودود تفکر فی الدنیا و فنائها و شئوناتها و کن منقطعاً عنها
 باسمی المہیمن علی الملک و الملکوت سیفنی ما تراه الیوم و یرقی
 لک هذا الذکر الممنوع ان اشکر الله بما ایدک و انزل لک ما یرقی
 به ذکرک فی لوح محفوظ .

(441) هو الاقدم الاعظم الابهى

ذكر من لدنا لمن فاز بانوار البيان اذ اتى الرحمن و آمن بالله المهيمن
 القيوم ليجذبه ذكرى الى مقام لا ترزعه شئون البشر ولا تمنعه
 سبحات الذين كفروا بالله مالک الوجود انا سمعنا ندائك اجبتك
 فضلاً من عندنا ان ربك لهو العزيز الودود ان اشكر الله بما ايدك على
 عرفان مشرق وحيه و مطلع آياته الذى سجن بما دعا الكل الى الافق
 الاعلى المقام الذى ماج فيه بحر العلوم انا ذكرنا كل من اقبل الى
 الوجه و ايدنا الذين اقبلوا الى صراطى الممدود البهاء من لدن مالک
 البقاء عليك وعلى الذين اقبلوا بقلوب نورا الى المقام المحمود .

(442)

هو الباقي

شهد الله اَنى آمنت بالَّذى بذكره شرب المقربون رحيق الحيوان و
المخلصون ما عجز عن ادراكه من فى السموات و الارض الا من شاء
ربك العالم العليم يا ضياء كن فى البأساء صابراً و فى الامور راضياً و
فى الحق موقناً و فى الخير سارعاً و فى الله قانتاً و على الناس ساتراً و
عن الهوى معرضاً و الى الحق راكظاً و للعباد سحاباً و عند الخطاء
عطوفاً و لدى العصيان غفوراً و فى العهد قائماً و على الامر مستقيماً
كذلك يوصيك المظلوم ثم بتقوى الله ثم يوصيك بالامانة و الصدق
عليك بهما ثم عليك بهما طوبى لك و لمن احبك لوجه الله و ويل
لمن ابغضك و اعرض عما امر به فى الكتاب .

(443) هو الباقي الكافي

قد رفعت راية الكرم على العالم يشهد بذلك القلم و لوحى المسطور
ان اعرف قدر ايامى تالله ما رأت الابصار مثلها و ما ادركت العقول
شبهها يشهد بذلك مالک القدم و عن ورائه كتابى المحفوظ انا
فككنا بايادى الاقتدار ختم رحيق البقاء ان اشرب منه باسمى القدير
انا انزلنا من سماء العرفان امطار البيان طوبى لمن تقرب و فاز و ويل
للمعرضين يقرؤون الآيات و يكفرون بمنزلها الا انهم من اصحاب
السّعير كذلك تحرك القلم اذ نطق لسان القدم انه لهو الفرد العليم انا
نكبر من هذا المقام الاكبر على الذين اقبلوا الى الله العليم الخبير انه
يصلى عليهم و عن ورائه اهل الفردوس و الذين يطوفون عرش العظيم.

(444) هو الباقي بعد فناء الاشياء

تبارك الذى قدّر لاجبائه ما لا اطلع به الا هو يشهد بذلك مشرق
الوحي ولكنّ الناس اكثرهم لا يعلمون ان الذين اقبلوا اليوم الى البحر
الاعظم اولئك اهل الفردوس لدى الله المهيمن القيوم انا امرنا الكلّ
بالاقبال الى الافق الاعلى و بالاستقامة الكبرى التى بها ارتعدت
فرائص الاصفياء الا من شاء الله مالک الغيب والشّهود قل هذا امر ما
قدّر الله له نظيراً فى الابداع لعمر الله انه لهو البديع الذى تزین بذكره
لوح محفوظ قد تحيّر العالم فى هذا الذكر الاعظم الذى به نفخ فى
الصّور و وضع الميزان و ظهر كلّ امرٍ محتوم انك لا تحزن من شئ
توكّل على الله و تمسّك بهذا الفضل الذى احاط من فى الوجود ان
اقرء ما انزله الرحمن بالروح و الريحان انه يجذبك الى مقام محمود
كذلك يذكرک قلم المظلوم فى هذا الحصن الممنوع .

(445) هو الخطيب على عرش القلوب

شهد الله أنه لا اله الا هو والذى ظهر أنه لمظهر القيمة ومبعث الساعه
 وبه اشرفت شمس الحكمة والبيان وماج بحر العرفان وهاج عرف
 الرحمن فى الامكان وبه انار افق العالم وظهر الاسم الاعظم وهو
 الناطق فوق الاشياء بالتداء الاحلى أنه لا اله الا انا المقتدر المهيمن
 المتعالى العلى العظيم شهد الله أنه لا اله الا هو والذى اتى بالحق أنه
 لمولى الخلق وهو المنادى فى المعراج والناطق فى الشجر المنبت
 على الطور الواقع فى ارض الظهور وبه ادير الرحيق الظهور بين مظاهر
 النور طوبى لمن فاز به فى ايام ربه الغفور وسحقاً للذين بعدوا عن
 فضل الله المهيمن العليم الحكيم الحمد لله الذى توحد بالعظمة و
 القدرة والجلال وتفرد بالعزة والرعة والافضل قد خلق القلم الاعلى
 وجعله العلة الاولى لاتحاد مظاهر الاسماء وبه هدرت الورقا على
 السدرة المنتهى أنه لا اله الا رب الآخرة والاولى وبه تعزذ عندليب
 الثناء على غصن البقاء أنه لا اله الا مالک العرش والثرى الحمد لله
 الذى قد اجتذب القلوب باسمه المحبوب والف بين الممكنات
 باسمه المتعالى عن الاسماء والصفات الذى استقر على عرش يفعل
 ما يشاء ويحكم على من فى الارض والسماء بسلطانه المهيمن على
 العالمين ان يا مطالع الاسماء ومظاهر العز فى ملكوت الانشاء ثم يا
 اهل لجج الكبرياء والساكين فى الجنة العليا افرحوا فى هذا الفرح
 الاعظم الذى يخطب فيه مالک القدم وينطق بين الامم ثم تقربوا
 بوجوه بيضاء وقلوب نورا وخذوا الكأس الحمراء من يد عناية فاطر

الارض و السّماء ثم اشربوا منها تارةً باسمه المهيمن على الاسماء و
 طوراً باسمه الذى به انجذبت الاشياء من شرب منها نقول هنيئاً لك يا
 من اقبلت الى الله مولى الورى الذى به تهلّل وجوه المخلصين و انارت
 افئدة المقرّبين يا ملأ العالم هذا يوم فيه ابتسم ثغر الله كتبسم متحيّر
 باهت لانه يرى نفسه متروكاً عن الامم و مسجوناً فى هذا السّجن
 الاعظم ثم يرى الفرج الذى اقامه من فى حوله بامر المبرم اذ نادى
 الاشياء و قالت نفس الوجود لحيرتك الفداء نشهد انك انت الحاكم
 على ماتشاء ما منعك اعراض الاعداء عما اردته فى الانشاء مرّة تجعل
 نفس الشّدة نفس الرّخاء و تبدّل ارض السّجن فى كلّ يوم بما ارادت
 ارادتك و سبقت مشيتك كما بسطت اليوم بقدرتك الغالبة بساط
 الفرح و السرور ليستبشر فيه اهل الظهور و زينّت بيت الكليم بالنور الذى
 اشرق و وافق من افق اسمك الغفور الكريم طوبى لمن تفكّر فى هذا
 اليوم و ما ظهر فيه من امر ربّه المتعالى الحكيم القديم ثم طوبى لمن
 ذكر هذا اليوم و قرء ما نزل فيه من لدى الله ربّ العالمين انا اختصرنا
 الذّكر لانّ اليوم لا يقتضى ازيد من ذلك يشهد بذلك لسان العظمة و
 الكبرياء ثم الذين يهلّلون ربّهم المقتدر الخبير سبحانهك اللهم يا الهى
 اسألك بسجنك و بلائك و مظلوميّتك و ابتلائك بان تطهر النّاس
 بماء جودك و افضالك و مياه كرمك و مواهبك لئلا تتضوّع منهم الآ
 رائحة قميص الانقطاع فى ملكوت الاختراع اى ربّ قدّس اذبال
 الذين فى حولى عن كلّ ما لا ينبغى لتقدّيسك و تنزيهك ثم اجعل
 قلوبهم آفاق انوار معرفتك و مظاهر تجلّيات شمس عنايتك اى ربّ
 قد احاط فظلك الممكنات و جودك الكائنات خذ ايادى

المستضعفين بذراعى قوتك ثمّ خلّصهم بقدرتك و سلطانك انك
 انت المقتدر على ما تشاء وهذه كلمة يشهد بها كلّ الاشياء لا اله الاّ
 انت النّاصح المبيّن المشفق الكريم ثمّ انزل يا الهى على محبيك فى
 هذا اليوم بركة من عندك ثم ارزقهم خير الدّنيا والاخرة لا اله الاّ انت
 الوهاب العزيز العليم اى ربّ كما بدّلت اليوم ارض سجنك بما اذنت
 فيه البهجة و السرور لاهل توحيدك و مكانن تفريدك بدّل قلوب
 العباد ليظهر منها ما تحبّ وترضى لا اله الاّ انت الفضال المعين .

(446) هو السّامع المجيب

كتاب الله ينطق بالحق بين الخلق ويهدى الكل الى صراطه المستقيم
 قد اتى النّبأ الاعظم والامم اكثرهم من الغافلين هذا يوم فيه ماج بحر
 العرفان امام وجوه الاديان وظهر السرّ المكنون والمستسرّ المخزون
 الذى به نادى المناد قد اتى من انجذبت بذكره الفردوس و الجنة
 العليا طوبى للفائزين ان تريد ان تذكر الله ربّ العرش والثرى قم ثمّ
 ارفع ايادى سرّك و جهرك باستقامه ترتفع بها ايادى الممكنات الى
 سماء فضل ربّكم الرحمن الرحيم طوبى ليد فازت باخذ كتابه و لعين
 فازت بمشاهدة آثاره و لقلب اقبل الى افقه و لاذن سمعت ندائه
 الاحلى ارتفع فى ناسوت الانشاء و ويل لكلّ ظالم بعيد قل يا ملأ
 الارض قد اتى الوهاب راكباً على السحاب و ينادى عن يمينه منادى
 العزة يا قوم هذا هو الذى وعدتم به فى كتب القبل و هذا هو الذى اذ
 ظهر خضعت له كتب القوم يشهد بذلك كتاب الله الاعظم فى هذا
 المقام الرفيع البهاء المشرق من افق سماء بيانى عليك و على الذين
 شاهدوا و قالوا هذا هو الذى ابتسم به ثغر الايمان فى الامكان و ظهرت
 الساعة و اشراطها و القيامة و اسرارها نعيماً لكلّ فائز و هنيئاً لكلّ ناظر
 مجيب .

(447) هو السّامع المجیب

یا حیدر این مظلوم فی الحقیقه از عباد ارض مایوس چه که بچشم ظاهر و باطن ملاحظه شد که حزب فرقان بعد از هزار و دویست و ازید که خود را اعلم و افضل از جمیع احزاب عالم میدانستند در یوم جزا کل اهل سقر مشاهده گشتند و بنار راجع اَعْلَم آن حزب اجهل ملاحظه شد اتقای آن قوم اشقی دیده شد چه که بر منابر مقصود عالمیان را سب نمودند و بالاخره فتویٰ بر قتلش دادند و بعضی از معرضین بیان اعمال و اقوال آن نفوس را بچشم خود دیده اند و بگوش خود شنیده اند مع ذلک باسم وصیّ مجعول و اسم موهوم و امام و امثال آن از مکلم طور و مالک غیب و ظهور اعراض نموده اند دیگر این مظلوم چه ذکر نماید و از برای که بگوید قدری در آنچه ذکر شد فکر نما تا بر حالت مظلوم نوحه کنی و بمقامات یأسش پی بری طوبیٰ لک بما اقبلت اذ اعرض احزاب الارض الا من شاء الله کتابت نزد مظلوم حاضر وجدناه مزیناً بطراز الاستقامة و ناطقاً بذكر الله و ثناء و متمسکاً بحبله المتین و معترفاً بما اعترف به لسان العظمه و موقناً بما انزل الله فی کتابه المبین نسأل الله ان یویدک و یوفقک و یقدر لک ما تقرّبه عینک و ینشرح به صدرک انّه علی کل شیء قدیر ذکر لقا نمودی قد حال بینی و بینک عباداً جاهلون الذین نقضوا عهد الله و میثاقه جاحدوا بآياته و انکروا حجته و سلطانه و قدرته و قوّته و اقتداره نسألہ تعالیٰ ان یکتب لک اجر لقائه انّه هو المقتدر القدیر و بالاجابة جدیر ایّاک ان تحزنک حوادث العالم و شؤونات الامم کن قائماً علی خدمة الامر و

ناطقاً بهذا النبأ العظيم قل لك الحمد يا الهی بما سقیتنی من ایادی
 عطائك کوثر عرفانک و ایدتنی علی التوجه والاقبال اذ اعرض عنک
 رجال الارض و علمائها اسألك بان توفقنی علی ما تحبّ و ترضی
 انک انت الامر القديم والمشفق الکريم.

(448) هو السّامع النّاطر

ذکر من لدی المظلوم الی الذی اقبل و فاز بنعمۃ اللہ ربّ العالمین ان النّعمۃ ہی آیاتہ و ظہوراتہ و بیانہ البدیع یا جواد ندای مالک ایجاد را بلسان پارسی بشنو کہ شاید مقبلین آگاہ شوند و مقصود را بیابند امروز روزیست کہ جمیع انبیا و اصفیا باو بشارت داده اند و جمیع احزاب از حق جلّ جلالہ لقائش را سائل و آمل و چون بحر ظهور مّواج و آفتاب حقیقت مشرق و مکلم طور بر عرش بیان مستوی کلّ اعراض نمودند الاّ من شاء اللہ حزب شیعه عمل نمودند آنچه را کہ هیچ حزبی عمل ننمود نامہ آنجناب رسید و عبد حاضر عرض نمود این لوح امنع اقدس از سماء مشیّت نازل و ارسال شد تا عرف بیان رحمن را بیابی و باستقامت تمام بخدمتش مشغول شوی حمد کن محبوب عالم را کہ ترا تأیید فرمود و بافق اعلیٰ ہدایت نمود این فضل را عظیم دان لعمر اللہ لا یعادلہ شیّ اشکر و قل لک الحمد یا مقصود العالمین و لک الثّناء یا معبود من فی السّموات و الارضین.

(449) هو السّامع و هو النّاطق

یا ورقه سدره ترا ذکر مینماید و از بحر بیان عنایت فرموده آنچه را که کنوز عالم بان معادله ننماید امروز اریاح نفس و هوئی و جهل و عمی اکثر اوراق عالم را ساقط نموده و از سدره محروم داشته و تواز فضل بی منتهی و رحمت لا تحصی باو متمسکی و باو ناظر و متشبّث فضل حق جل جلاله اخذت فرمود و بصراط مستقیمش راه نمود ندای مظلوم را شنیدی و بلقا فائز شدی اشکری ربّک بهذا الفضل العظیم ذکرش مالک ادکار و امرش سلطان امور اماء آن ارض را که از اسماء و قصص اولیٰ مقدّس و منزّهند از قبل مظلوم تکبیر برسان یا اوراقی و امائی لازال مذکورید و بعنایت فائز آنچه حال لازم و واجب است استقامت است بان تمسّک جوئید طوبی لامه انقطعت عن دون الله و تمسّکت بحبله المتین و امره المبین البهاء من لدنا علیک و علیهنّ و علی اللّائی آمن بالله و قلن آمنا بک یا مقصود العالم و اقبلنا الیک یا محبوب من فی السّموات و الارضین .

(450) هو السميع البصير

ذکرت مکرّر لدی المظلوم مذکور و در هر کرّه بذکر حق فائز شدی این
 ذکر از نعمتهای مخصوصه الهی است یقظره از بحرش عالم را
 زندگی باقی بخشید در جمیع احوال با و ناظر باش و از او مدد خواه آنّه
 ینصر من یشاء امرأ من عنده و هو المقتدر القدیر بگو حکمت را از
 دست مدهید و بآنچه از نزد حق بشما رسیده عمل نمائید امروز امّ
 الکتاب ناطق و امّ المذن ظاهر جهد نمائید که شاید از فضلش محروم
 نشوید و از نفحاتش ممنوع نگردید مکرّر ذکر آنجناب از قلم جاری آنّه
 یذکر من ذکره و اراد نصره امره البدیع البهاء علیک و علی الدین ما
 نقضوا عهد الله و میثاقه و علی کلّ ثابت مستقیم .

(451) هو السَّمِيعُ البَصِيرُ

یا افنانی علیک بهائی ذکر بی لسان نمودی حال لسان رحمن از قبل
 او خود را ذکر مینماید ذکر بی که از برای هر شیئی از اشیاء لسان جدید
 عطا کند اِنَّ رَبَّكَ الرَّحْمَنُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ قضای الهی اگر چه مبرم
 است و در ظاهر بغیر رضای عباد و لکن فی الحقیقه عند صاحبان بصر
 از جان محبوبتر مقصود حق از آفرینش جود و کرم بوده البته خیر کل را
 خواسته آنچه وارد شود از بأساء و ضرّاء و یا شدّت و رخاء جمیع
 بمقتضیّات حکمت بالغه بوده فضلش بمقامی است که مشاهده
 مینمائی عوض بی لسان تکلم میفرماید و او را ذکر مینماید ذکر بی که
 سبب تذکر عباد گردد در قرون و اعصار البهاء علیک و علیه و علی
 الذّین نبذوا الاوهام متمسّکین بحبل اوامر ربّهم الامر الحکیم.

(452) هو الشاهد الخبير

سمع المظلوم ندائك اقبل اليك من شطر السّجن واجابك بلوح اذ
اشرق من افق سماء البيان خضعت له الالواح هذا يوم فيه ينطق
الكتاب ويدع الكل الى العزيز الوهاب طوبى لسميع سمع النداء و
اقبل وويل لكل غافل مرتاب اشكر الله بما ذكرك فى السّجن اذ كان
بين ايدى الفجار الذين انكروا حجة الله وبرهانه وجادلوا بآياته اذ اتى
من سماء الظهور بقدرة و سلطان قل يا ملأ الارض قد اتى مالک
الاسماء بامر لا يقوم معه جنود العالم اتقوا الله ولا تتبعوا كل منكر كفار
دعوا ما فى الارض وخذوا ما امرتم به من لدى الله رب الارباب قل يا
ملأ البيان بائ حجة آمنتكم بالنقطة الاولى و من قبله بمحمد رسول الله
و بائ برهان كفرتم بالذى اتى من ملكوت الآيات انصفوا يا قوم فى
حجة الله وبرهانه ولا تتبعوا مطالع الظنون والاهام انهم اعرضوا عن
الوجه و افتوا على نقطة البيان بظلم ترعزعت منه مدن العدل و
الانصاف لعمر الله لا يعادل بما نزل كتب العالم يشهد بذلك من عنده
ام البيان ائک اذا شربت كوثر بيانى من كووس كلماتى قل الهى الهى
لك الحمد بما هديتنى الى مشرق وحيك و مطلع امرک و مظهر
نفسک اسألك بحركة قلمک الاعلى و باصبعک يا مولى الورى بان
تجعلنى ثابتاً على هذا الامر الذى به ارتعدت فرائص الاسماء و نطقت
الاشياء الملك لله مالک الاديان .

(453) هو الشاهد الخبير

نشهد أنّه لا اله الا هو قد ارسل الرّسل وانزل الكتب فضلاً من عنده و
هو الحق علّام الغيوب طوبى لمن نبذ الاوهام متمسكاً بحبل عناية ربّه
العزیز الودود قد حضرت و رأيت و فزت و سمعت نداء المظلوم فى
سجنه الاعظم يشهد بذلك من ينطق أنّه لا اله الا هو الفرد الواحد
المهيمن القيوم .

(454) هو الشاهد الخیر

یا حسین قصد مقصد اقصیٰ نمودی و بذوره علیا و افق اعلیٰ اقبال کردی و از عنایات لا نہایہ حق جلّ جلالہ بان فائز گشتی چہ مقدار از عباد کہ از قبل و بعد مشتاق لقا بودند و بشارت آنرا از کتب الہی شنیدند ولکن چون صبح یوم الہی طالع شد و بحر وصال مّوّاج کلّ محروم مشاہدہ شدند الاّ معدودی بعضی از ناس را غرور منع نموده و برخی را زخارف و حزبی را اوہام و ظنون و گروہی را بغی و فحشا و سبب و علت کلّ علمای عصر بوده و ہستند ان اشکر اللہ بما حفظک و ایدک و قربک الیہ و سقاک الرّحیق المختوم باسمہ المہيمن القیوم قدر این فضل را بدان انّ ربّک لہو الفضّال الکریم نفوس موقنہ مطمئنہ از ارض یا کلّ بعنایت حق فائزند و اسمشان از قلم اعلیٰ جاری و نازل از حق میطلبیم ایشان را تائید فرماید بشأنی کہ سطوت اہل عالم ایشانرا از فیوضات ایّام الہی محروم نسازد سوف یفنی القوم و ما عند ہم یشہد بذلک کلّ منصف بصیر و کلّ عالم خیر البہاء المشرق من افق سماء رحمتی علیہم و علیک و علی الذین ما منعتمہم لومۃ اللّائمین عن هذا الامر الاعظم الاطہر الانور العزیز البدیع .

(455) هو الشاهد السامع الحكيم

یا اسمی مهدی مکتوب افنان الف و حا علیه بهائی که باسم شما بود
 عبد حاضر لدی الوجه معروض داشت ان شاء الله لا زال در ظلّ سدره
 مبارکه ساکن و مستریح باشند و از ریح حبّش بیاشامند طوبیٰ له بما
 اقبل و فاز و قام علی خدمه امر الله المهيمن القيوم ان شاء الله باین
 مقام اعظم همیشه فائز باشند اگر چه حال مستور است و لکن البته این
 ستر را کشف از پی خواهد بود آنّه لهو المخبر الخبیر و اینکه در باره
 بدیع علیه بهاء الله نوشته بودند ان شاء الله بعنایت الهی فائز باشد انا
 ذکرنا اباه بذكر لعمر الله لا تعادله الخزائن و الكنائز و المعادن یشهد
 بذلک مالک الرقاب یا مهدی ایّام بمثابة برق در مرور است و فناء آن
 واضح و مشهود طوبیٰ از برای نفسی که بذکر الله فائز شد و از قلم اعلیٰ
 اسمش در کتاب الهی ثبت گشت هذا فضل لا يعادله فضل و لا
 یشابه امر سوف یری المقبولون و المخلصون ما اخبر به الله فی الزیر و
 الالواح و اینکه در باره محلّ البرکة و مشرق الاذکار نوشته بودند بسیار
 مقبول است چه که بحکمت ذکر نموده اند و از قبل قلم اعلیٰ ارض
 ش و ارض یاء و بعض اراضی اخری را از اجرای این امور نظر
 بحکمت منزله در کتاب در این ایام نهی فرموده انه يعلم و یامر و عنده
 علم کل شیئی فی کتاب عظیم طوبیٰ لافنانی انه نطق بما اراده الله
 ربّ العالمین و له ان یشکر ربّه بهذا الفضل المبين در جمیع احوال
 باید ناظر بحکمت باشند حکم صلوة مع انکه در سنین قبل از سماء
 مشیّت نازل نظر بحکمت تا حین باطراف ارسال نشده و در ملکوت

بیان بامر محبوب امکان محفوظ و مستور است آنچه از احکام الهی که عمل بآن خارج از حکمت نیست باید کلّ عامل شوند و آنچه مغایر حکمت است عمل بآن جایز نه الی ان یرتفع امر الله بین عباده و خلقه جناب اسد و ابن اسمی الا صدق علیهم بهائی بخدمت امر قیام نموده اند و آنچه در اراضی خا از مشرق الاذکار و محلّ البرکة اجرا داشته اند از قلم اعلیٰ امضا شد انّه یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید لا اله الا هو المقتدر القدیر ناس غافل الی حین مطلع اصلاح عالم را مفسد دانسته اند از سکر هوی بشانی مدهوشند که از نفخه صور و نقره ناقور و حجج باقیه و براهین ساطعه لائحہ و آیات منزله بشعور نیامده اند نفسی که بجمیع حجج من علی الارض ظاهر شده از او غافلند و باو هام خود متمسک مع ذلک رحمت و شفقت حق بشانی ظاهر و مشهود که لسان و قلم از عهده ذکر آن بر نیاید این است که دوستان را بحکمت امر فرموده اگر در اشارات قلم اعلیٰ تفکر رود امورات مستوره بعرضه ظهور آید و مشاهده گردد فو الذی استویٰ علی العرش اگر فی الجملة عارف شوند به ثبوت الیک یا الله العالمین ناطق گردند در این ظهور اعظم فساد و جدال و قتل و امثال آن نهی شده و در اکثر الواح این بیانات از افق سماء علم منزل آیات ظاهر گشته مع ذلک احدی بمراد الله پی نبرده و مقصود را ادراک نکرده الا من شاء الله طوبی للذین قاموا و استقاموا علی امر الله و عاشروا مع العباد بالروح و الريحان انهم من اهل السفینة المذكورة فی کتاب الله العالم الخیر جمیع باید در صدد اصلاح عالم باشند این است حکم محکم که در این ظهور اعظم از قبل و بعد نازل گشته طوبی للعارفین طوبی للمتفکرین طوبی

للعاملين الحمد لله ربّ العالمين يا افنانى خذ الحكمة وتمسّك بها و
 دع ما سواها كذلك يا مرمك المظلوم امراً من لدى الله ربّ العالمين در
 جميع احوال مراقب حكمت باشيد و امّا ما ذكرت في من سمّى
 بمحسن الذى صعد الى الله انا نذكره فضلاً من عندنا انّ ربك لهو
 الكريم .

(456) هو الشاهد العليم

انّ التّوراة ينادى ويقول قد اتى منزلى بآياته الكبرى ان اقبلوا اليه يا ملاّ
اليهود انّ الانجيل يصيح ويقول قد اتى من السّماء من تزين بذكره
كتب الله مالک الغيب والشّهود والفرقان يدع الخلق الى الحق الّذى
كان موعوداً من القلم الاعلى فى لوح محفوظ يا معشر البشر قد اتى
مالک القدر ليقرّبكم الى مقام جعله الله مقدّساً عن مطالع الظّنون يا
اهل الكتاب ان انصفوا فيما ظهر بالحق ولا تتبعوا اهواء الّذين انكروا
حجة الله وبرهانه ونقضوا ما عهدوا به فى محضر الله ربّ ما كان وما
يكون هل يغنيكم الاموال لا و سلطان المآل و هل يدفع عنكم لا و
اسمى المهيمن العزيز الودود دعوا ما عند القوم وخذوا ما امرتم به من
لدى الله مالک الوجود كذلك اسمعناك خريرماء العرفان اذا سمعت
وعرفت قل لك الحمد يا من باسمك قام من فى القبور.

(457) هو الشاهد العليم

یا ورقتی و امّ افنانی علیک بهائی و رحمتی الّتی سبقت من فی
 السّموات و الارضین حمد کن محبوب عالم را کہ نجوم ظاهره از تو
 حول شمس حرکت مینمایند و بخدمت مشغولند این فضل را عظیم
 دان و بشکر محبوب عالمیان ناطق باش آنّه مع افنانه فسوف تظهر
 مقاماتهم فی الملک رغماً للّذین کفروا باللّٰه المهیمن القیّوم و البهاء
 علیک.

(458) هو الشاهد والمشهود

ذكر من لدى المظلوم لمن اقبل الى الافق الاعلى اذ اتى مالك الوري
بالآية الكبرى ودعا اهل الانشاء الى مقام انزله فاطر السماء فى كتب
القبل وفى كتابه العظيم الذى سمى بالفرقان من لدى الرحمن و به
فرق الله بين الحق والباطل انه لهو المقتدر الذى لا يعجزه شئ يفعل
بسلطانه ما اراد انه لهو الحاكم القدير هذا يوم فيه ارتفع صرير قلم
القدم و نادى المناد قد اتى الموعد بسلطان مبین انا وجدنا منك
عرف الاقبال اقبلنا اليك وذكرناك بهذا اللوح المبين خذه بيد القوة و
الاستقامة و قل يا الهى و سيدى و سندی و محبوبى و رجائى اسألك
بعنايتك التى سبقت الكائنات و برحمتك التى احاطت الممكنات
بان تجعلنى مستقيماً على امرک و ثابتاً راسخاً على حبك اى رب
اسألك بان تؤيدنى فى كل الاحوال على ذكرک و ثنائک على شأن
لا تمنعنى كتب العالم و لا اشارات الامم و تكتب لى ما كتبته
لاصفياک الذين ما منعهم الارواح و الاجساد و الاموال عن حبک
انک انت المقتدر على ما تشاء و فى قبضتک ملکوت الاسماء لا اله
الا انت المقتدر القدير .

(459) هو الشاهد والمشهود

شهد الله أنه أتى بمظهر نفسه و مشرق آياته و مطلع بيانه الذى ينطق
 بالحق و يدع الكل الى هذا الصراط المستقيم الذى ظهر بالحق من
 لدى الله العليم الحكيم يا اهل البهاء انتم الذين فرتم بما لا فاز به اهل
 الانشاء يشهد بذلك من نطق و ينطق أنه لا اله الا انا الشاهد السميع
 كم من كبير نبذ كتاب الله عن ورائه و كم من صغير اخذه بيقين مبين
 هذا يوم تنادى كل الاشياء الملك لله الواحد الفرد العزيز الحميد دع
 اشارات القوم و خذ ما اوتيت به من لدن مقتدر قدیر ان احمد الله بما
 توجه اليك قلمه الاعلى و ذكرک بهذا اللوح المنير الذى اشرق من
 افقه شمس عناية ربك الرحيم انا رأيناك قائماً على خدمة الامر
 ذكرناك فضلاً من لدنا ان ربك لهو السميع البصير كن كما كنت من
 قبل كذلك نوصيك ربك الكريم ان احفظ مقامك باسم ربك و
 توكل عليه فى كل الاحوال سوف تجد ما قدر لك فى كتابي العظيم .

(460) هو الشاهد والمشهود

كتاب انزله مالک الوجود من مقامه المحمود لمن آمن بالله العزيز
الودود طوبى لقاصد عرف المقصود ولطالب اجاب المطلوب ولعالم
آمن بالله المهيمن القيوم كم من عالم اعرض عن الصراط وكم من
جاهل عرف وسرع وقال لك الحمد يا مالک الغيب والشهود تالله قد
انارافق العالم بالنير الاعظم ولكن الناس اكثرهم لا يشعرون ان الحق
يمشى امام وجوه الخلق يشهد بذلك من نطق فى قطب الامكان انه
لا اله الا انا المقتدر على ما كان وما يكون طوبى لمقبل اقبل وفاز
باللقاء وويل لكل معرض اعرض عن الله بما اتبع كل غافل مردود .

(461) هو الصادق الامين

هل تعلم الى اى جهة توجّهت يخبرك بذلك من هو العليم الخبير قد
توجّهت الى من انكره الجهات كلّها الا من شاء الله ربّ العالمين و
اقبلت الى من اعرض عنه الخلائق الا من اراده الله العزيز الحميد هل
تعرف الى من اظهرت الحبّ اثنى ابين لك لتكون على يقين مبين
احببت الذى صار دفاتر العالم مشحونة ببغضه يشهد بذلك كل عارف
بصير وعزة الله ربّك ربّ العرش لا يقدر احد ان يتمسّك بحبل على حقّ
التمسّك الا بان يكون منقطعاً عمّا سوائى اذاً يجد نفسه معترفاً ولسانه
ناطقاً بما نطق به لسان العظمة فى مقامه العزيز البديع قد حضر كتابك
لدى لمظلوم الذى ارسله احد افنانى الذى احبّ الله وكان متغمساً فى
بحر عرفانه اذ كان الناس فى بغض عظيم وشرب رحيق الوصال مرّة
بعد مرّة وكوثر اللقاء من يد عطاء ربه المشفق الكريم قل لك الحمد يا
آلهى بما جعلتنى موقناً بظهورك ومعترفاً بما نطق به لسان عظمتك لو
لا عنايتك من ينقذنى من بئر الظنون و بحر الاوهام اشهد انك
نجيتنى بجودك وعرفتني صراطك و هديتنى الى نباك الذى به
اضطربت الافئدة و القلوب الا من اخذته يد عنايتك فضلاً من
عندك اشهد انك ذكرتني اذ كنت غافلاً عن ذكرك و ثنائك و
ظهورك بين عبادك اسألك باسرار ملكوتك وجبروتك بان تجعلنى
ثابتاً راسخاً مستقيماً على حبّك بحيث لا تزلنى شبهات الدّين اعرضوا
عنك وكفروا بباياتك الكبرى وظهورات قدرتك فى ناسوت الانشاء
انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت الحقّ علام الغيوب و

نذكر فى هذ الحين من سمى بمحمد قبل على و نبشره بفضل الله
العزیز الحمید نسال الله تعالى ان يقربه اليه فى كلّ الاحوال و يجعله
منجذباً بآياته و متمسكاً بحبله و متشبّثاً بذيله المنير طوبى للذين فازوا
بآثار قلمى الاعلى فى ايامى و نزلت لهم من سماء مشيتى كلمة الغفران
لعمرى لا تعادل بحرف من حروفات اللوح خزائن الملوك و السلاطين
اشكر ربك بهذا الفضل العظيم و قل لك الحمد يا مقصود العارفين و
محبوب من فى السموات و الارضين .

(462) هو الظاهر فوق عباده

شهد الله انه لا اله الا هو و الذى اتى من افق الاقتدار انه هو السر
المكنون و الكتاب المخزون به ظهرت الاسرار و نادى الابرار الملك
لله المقتدر المهيمن القيوم من اقربه قد اقر بوحداية الله و فردانيته و من
اعرض عنه انه من الغافلين فى كتاب الله مالک هذا اليوم الموعود يا
محمد عليك بهائى اسمع ندائى انه ذكرک و يذكرک فى هذا الحين
بما انجذب به الملائ الاعلى و الجنة العليا ثم الذين طافوا عرش الله
المقتدر العزيز الودود نشهد انک حضرت امام الوجه و سمعت نداء
المظلوم و شربت کوثر اللقاء من يد عطاء ربک مالک الوجود نوصیک
بما اوصى الله عباده من قبل و من بعد و هو الحق علام الغيوب کن
ناطقاً بشئائه و مستقيماً على امره و متمسكاً بحبله و قائماً على خدمة
امره العزيز المحتوم اشهد انک شربت رحيق الوصال مرة بعد مرة و
فزت بالحضور مرة بعد مرة نسأل الله تعالى ان يؤيدک و يحفظک و
ينصرک بجنود الغيب و الشهود کبر من قبلی على امک و اخیک و
اخوانک و ذکرهم بآيات الله و بشرهم بعنايته و نور قلوبهم بمعرفته
کذلك و صاک القلم الاعلى فى هذا المقام المرفوع البهاء المشرق
من افق سماء رحمتى عليك و على الذين اخذوا كأس الفلاح باسم
فالق الاصباح و شربوا منه فضلاً من لدى الله رب الملك و الملکوت.

(463) هو الظاهر فوق كل شيء

هذا كتاب من لدننا الى الغلام الذى باسمه زينت الاسماء و يذكر فى ملكوت الاعلى باسم الله البهى الابهى لينبت فى صدره شقايق الحقايق فى عرفان ربه العليم الحكيم ان يا غلام كن على شأن ينبغى لاسمك كذلك يأمرک المسجون الذى يدعو الكل الى الله العزيز الفريد قل سبحانک اللهم يا الهى لك الحمد بما اظهرتنى فى ايامک و القيت على حبک و عرفانک اسألك باسمک الذى به ظهرت لئالى الحکمة و البيان من خزائن افئدة المقربين من عبادک و اشرقت شمس اسمک الرحمن على من فى ارضک و سمائك بان ترزقنى من بدائع نعمائك المكنونة بفضلک و عطائك فى الهى هذا اول ايامى قد اتصلته بايامک فلما شرفتنى بهذا الفضل العظيم لا تمنعنى عما قدرته لاصفيائك فى الهى انى حبة قد زرعتها فى ارض حبک و انبتتها بيد احسانک اذا تطلب بکينونتها ماء رحمتک و کوثر فضلک فانزل عليها من سماء عنايتک ما يريها فى ظلك و جوارک و انک انت مسقى قلوب العارفين ماء الكوثر و التسليم و الحمد لله رب العالمين .

(464) هو الظاهر فوق كل شيء

يا محمد قبل قلى اشهد بما شهد المظلوم انه لا اله الا هو الفرد الخبير
ثم اشهد بما شهد مبشرى عليه ملكوت بهائى اننى انا اول العابدين ثم
اعلم قد فاز ما ارسلته فى هذه الايام ولبسناه فضلاً من عندنا وقبلناه
رحمة من لدنا قل سبحانك اللهم يا الهى لك الحمد بما ذكرتنى و
زينت ما ارسلته بمساس هيكلك العزيز المنير اسألك بامواج بحر
عطائك واسرار كتبك والواحد بان تؤيدنى على عمل يتضوع منه
عرف قبولك انك انت المقتدر العليم الحكيم چند يوم است جبه
شما را پوشيديم وبيرون رفتيم يعنى از محل بصحرا و اوليا را ذكر
نموديم ذكراً به رفع سرادق المجد و خباء الفضل و به نصب علم
الظهور فى الطور و نطقت السدرة الملك لله رب العالمين .

(465) هو الظاهر من افقه الابهی

یا ایّها الناظر الی الوجه جناب امین از قبل و بعد ذکر شما را نموده و از فضل و عنایت حق جلّ جلاله باثر قلم اعلیٰ فائز شدی مکرّر ذکر از لسان و قلم جاری هذه نعمة لا يعادلها ما فی العالم و ما عند الامم یشهد بذلك مالک القدم فی السّجن الاعظم انه هو السّميع البصیر این آیام جناب امین علیه بهائی در سجن وارد و در حضور ذکر شما را نموده الحمد لله موفق شدی بر اقبال و اقرار و همچنین بر خدمت امرالله ربّ العرش العظيم جميع عالم از برای یوم آلهی خلق شدند ولكن کلّ غافل و محجوب الا من شاء الله شکر کن مقصود یکتا را ترا فائز فرمود بآنچه که مثل و شبه نداشته و ندارد و آن اعتراف بر ظهور مکلم طور بوده و هست طوبیٰ لک و نعیماً لک یوم الله را ادراک نمودی و بخدمت قیام کردی دوستان آن ارض را تکبیر برسان بگو یا حزب الله لا تحزنوا من شیئی انّ الفرح الاکبر یسأل الله لقاءکم یشهد بذلك امّ الکتاب فی هذا المقام الرفیع آنچه در باره ملک و امور دیگر ذکر نمودند این فقرات در کتاب آلهی بمشورت معلق شده مشورت کنید و بآن تمسک نمائید جناب ح س را تکبیر برسان بگو حق شما را در حضور وعده حفظ فرمود حکم او جاری بوده و هست انه هو الصادق الامین العزة بیده و الحفظ فی قبضته یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید در این حین عرف بخشش و عنایت از شطر فضل متضوّع یا حسین انا نوصیک بخدمته الامر انه یرفعک کیف یشاء و

یأمرک بالاستقامة الکبریٰ فی هذا الامر العزیز المنیع البهاء علیک و
علیٰ کلّ ثابت مستقیم.

(466)

هو العزیز

چندی گذشت که عندلیبان بستان الٰہی مخمود گشته اند و طوطیان مصر معنوی از شکرهای روحانی ممنوع شده اند آخر چرا از طیران باز ماندند و از بحر اعظم تشنه ماندند قسم بخدا آنچه مشهود است زود بآخر میرسد و رحمت روح شامل است ترا و هر که باوراجع است و این است فضل بی انتها غافل مشوید .

هو العزیز البدیع فی ظلمة الارض بعد اعراض النفوس کان بمثل الشمس عن افق الروح فی مشرق القدس بالحق مشهوداً اسمع ما یغنّ عندلیب البقا و تطیر فی هذا الفضا لتشتعل النار فی صدرک و تجذبک الی مقام الذی کان عن الابصار مستوراً ولن یصل الیه ایدی احد و ما عرج الی سمائه من نفس اهل الفردوس قد سکروا فیما شربوا عن بحر اسمه و هو کان فی سرادق العزّة قبل ظهور الحا فی عالم الاحدیّة بالروح مشهوراً و فی کلّ حین ینادی من عرش البقا علی اهل الارضین و السّماء بان آمنوا بالله العلی و لا تیاأسوا عن روح البقاء فی علی البقا لتکوننّ فی رضوان القدس بین یدی الجمال بالجلال مذکوراً قل یا قوم اتقوا الله و خافوا عن مظاهر نفسه و لا تعترضوا علی الذین ما تجد هم العرفان و هم کانوا علی عرش الغیب بالحق مستویاً و لا تتبعوا هؤلاء الذین تجدوا منهم روایح التّفاق و کانوا من اهل الشّقاق علی لوح الامر من قلم الحکیم مکتوباً قل یا قوم آمنوا بالله ثم اتبعوا الذی یریدکم الی النار الّتی كانت من الفؤاد مشتعلاً لتوجهوا الیها و تشتعلوا من فورانها و تطوفنّ فی حولها لتحرق عنکم الحجبات و

تجعلكم من سمندر النار في كرة النار بالحجب مبعوثاً هذا ما ينصحكم
 حمامة النار من حكمة الاسرار لئلا تضطربوا من شماتت الفجار و
 تفرحوا من فرح الذي كان من سماء النصر منزولاً قل هذا عبد الله
 يدعوكم الى صراط الذي كان في سماء القلب ممدوداً وما يسألكم
 من اجرٍ فانّ اجره كان على الله محتوماً ولا ينفعه كلّ من في السموات
 والارض ولو يسجده كلّ من في ممالك القدر مجموعاً قل هو الذي
 انفق روحه في كلّ حين وينزل عليه البلا من كلّ الجهات وكان بنفسه
 في مقابلة الاعداء بمثل الشمس في قطب السماء مذكوراً والنور على
 المنقطعين وهم الذين كانوا في اللوح مسطوراً ١٥٢

(467) هو العزيز العظيم

هذا كتاب من لدنّا الى العزيز ليفرح ويكون من الشّاكرين يا عزيز نشهد
 انّك اقبلت الى الله ربّ العالمين وفزت بالحضور وسمعت النّداء و
 شربت رحيق الوصال ودخلت باباً ففتح على وجه من فى الارض و
 السّماء ورأيت ما اراده احد من قبل انّ ربّك هو العليم الخبير ونسأله
 ان يكتب لك من قلمه الاعلى ما يحفظك وينفعك فى كلّ عالم
 من عوالم ربّك المقتدر القدير انّا نذكر اخاك الذى سمّى بهاشم بذكر
 لم ياخذ النّفاد من لدى الله مالک الايجاد انّا نسأل الله ان يغفرک و
 يغفر الّذين اردت غفرانهم من بحر عنایة اسمه الرّحمن الرّحيم طوبى
 لك بما تمسّكت بجبل الاحكام وعملت ما انزله الله فى الكتاب قل
 يا الهى ترانى خرجت من البيت وهاجرت فى سبيلک الى ان فزت
 بلقائک اسألك بنور وجهک و نار سدره امرک بان تقدّر لى ما ينفعنى
 فى كلّ عالم من عوالمک انّک تعلم ما ينفعنى وما عندى ولا اعلم
 ما عندک انّک انت العزيز الوهاب.

(468) هو العطوف الغفور

یا ورقتی ان استمعی حقیف سدرۃ عنایتی أنّها تعزّیک فیما ورد علیک
 من قضاء اللّٰه ربّک وربّ العالمین لعمری یسمع من حقیفها قد قصد
 الحسین المقصد الاقصیٰ والذّروة العلیا والرفیق الاعلیٰ ایاک یا ایّتها
 الورقة ان یحزنک الفراق أنّه یشرب من بحر القرب والوصال وفاز بما
 لا یذكر بالمقال انّ ربّک لهُو الغنّی المتعال انا نوصیک بالصّبر و
 الاضطبار لک ان تکنونی فی کلّ الاحوال ناظرة الی افق ارادة ربّک و
 متمسّکة بحیل الرّضاء فیما شاء اللّٰه ویشاء أنّه لهُو العلیم الحکیم البهاء
 المشرق من افق عنایتی علیک و علی اوراق سدرتی اللّائی یتحرّکن
 باریاح ارادة اللّٰه المقتدر الغفور الرّحیم.

(469) هو العلىّ الابهى

يا حسين عليك بهائى كنت مشتعلاً بنار محبة الله وقائماً على خدمة
 امره المحكم المتين كن ناطقاً بثنائه و متوجّهاً الى وجهه و ناظراً الى
 افقه المنير بكمال حكمت در اتحاد نفوس و اشتعال قلوب سعى
 نمائيد انه ينصرک كما نصرک و ايدک على هذا النبأ العظيم ان
 احفظ مقامک ثم اذكر ربک العليم الخبير البهاء عليك وعلى الذين
 نبذوا او هام القبل متمسكين بانوار شمس الايقان من لدى الله ربّ
 العالمين .

(470) هو العلى الاعلى

فاعلمى انّ افنانى ذكرک تلقاء العرش الى ان اشرقت شمس الاذن من
افق مشية الله ربّ العالمين لك ان تشكره بهذا الفضل الاعظم الذى
لا يعادله ما عند الملوك والسلاطين قد اذناك وكتبنا لك اجر اللقاء
من قلمى الاعلى فى لوحى المبين انه اراد ان يوفى بوعده وعهده ان
ربك لهو الشاهد العليم البهاء عليه و عليك و على الذين اتخذوا
لانفسهم سبيلاً الى الله العزيز الحكيم .

(471) هو العلى الاعلى

كتاب الرحمن نزل بالحق لدى الله رب العالمين ويأمر الناس بالعدل و
 بما انزل الله فى كتابه المبين قل يا قوم اتقوا الله خذوا ما امرتم به من
 لدن عليم حكيم يا افنانى انا ندعوهم الى الله و هم يدعوننا الى
 اهوائهم الا انهم من الاخسرين قل انه لا يسمع ندائكم ولا يمشى
 طرقكم ان له صراطاً مستقيماً يهدى الكل اليه انه على كل شىء قدير
 طوبى لك و لمن قام على خدمة الامر و لمن احبكم لوجه الله رب
 العالمين البهاء عليك من لدن مقتدر قدير.

(472)

هو العليم

اسمع يا اسمى ثم اسطع عن كثيب الحمرا بسطوع المسك عن
 رضوان ربك المنان العزيز القدير ليعطر منك الممكنات و يضعن
 روايح الامكان و يقبلن الى وجه ربك الرحمن العزيز العليم ان يا رحيم
 فاخرج عن غرف السكون و كن منادياً من لدنا بين العالمين فانقطع
 عن نفسك فى سبيل ربك ثم هاجر الى اى ارض تريد باسمى المريد
 الغالب العظيم و ان تكون واحداً فاستانس بذكر ربك المهيمن العزيز
 الحكيم و انك لو تسمع ما علمك جمال العلم تالله يوثر قولك على
 كل شئ بل على كل جبل راسخ منيع قم عن مقامك ثم اشتعل بهذه
 النار التى منها اشتعلت كل الاشياء ليحدث منك حرارت حب الله فى
 قلوب الموحدين تالله يا رحيم انا وجدنا ملاً البيان فى وهم الذى لن
 يقاس بوهم احد فى الملك لذا بكت عيون سرى لنفسى الوحيد
 الغريب قل يا قوم فانصروا الغلام و انه لهو الذى به رفع دينكم و علت
 اسمائكم و ظهرت قدرتكم و لاح جمال الله المقتدر العزيز البديع ان يا
 قوم لا تحرموا انفسكم عن هذا الفضل الذى ارتفع بالحق خافوا عن
 الله الذى اليه منقلبكم و مثوى العالمين قم باذن الله ثم ذكر الناس بما
 يذكرك روح القدس فى هذا الليل المنير ان يا اسمى ان كنت فقيراً
 فى الضعف فاستغن باسمى القادر و ان كنت عليلاً فى الجسد
 فاستشف باسمى الشافى و ان كنت كليلاً فى النطق فاستنطق بسلطانى
 الناطق العليم الفصيح و انك اذا اردت ان تبلغ الناس الى الله اذاً
 ينطق الروح على لسانك و تجرى عنك ينابيع الحكمة و البيان و كان

اللہ علیٰ ما اقول شہید کذلک یشرک ربک لتبشّر الناس برضوان قرب
منیع .

(473) هو العليم الحكيم

ان شاء الله لم يزل ولا يزال از سلسال عنایت ملیک بیزوال بیاشامی
 حمد کن غنیّ متعال را که ترا تأیید نمود و بافق اعلیٰ هدایت فرمود
 اکثری از ناس از محبوب عالمیان محجوب مانده اند و بظنون و اوهام
 خود مشغول گشته اند و تو بشطر دوست توجّه نمودی و در بساط اقدس
 که مقدّس از ذکر ما کان و ما یکون است وارد شدی و ندای سدره
 الهیّه را بگوش خود شنیدی و مطلع ندا را بیچشم خود مشاهده کردی
 قدر این فضل را بدان و در لیالی و ایّام بشکر مالک انام مشغول باش
 چه مقدار از علما و فضلا و فقها که آرزوی لقاء الله داشتند و بعد از ظهور
 از آن محروم ماندند و تو از رحیق وصال آشامیدی و بملکوت لقا فائز
 گشتی طوبی لک وللّذین فازوا بهذا المقام الامنع الاقدس العزیز
 البدیع .

(474) هو العليم الحكيم

سبحانك اللهم يا آلهى اسألك باسمك الذى به اضاء مصباح
 بيانك فى مشكوة عرفانك و هبت ارياح الطافك على اهل
 مملكتك بان تجعلنى فى كلّ الاحوال قائماً على خدمتك ومستضيئاً
 بانوار معرفتك و محبتك على شأن لا تحجبني شبّهات العالم ولا
 تمنعني ظنونات الامم ثم اجعلني يا الهى راضياً بما قدّرت لى
 بفضلك و احسانك و كرمك و الطافك اى ربّ لا تدعني بنفسى
 بشّرني فى كلّ الأحوال و الاحيان بالبشارات التى كانت مخصوصة
 لايامك انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت المهيمن
 القيوم قد حضر كتابك و قرئناه و اجبنّاك بما تنادى به الله ربّ
 العالمين و تدعوه به فى ايامك انه لهو الامر الخير ائماً البهاء على
 الذين نبذوا الورى متوجّهين الى الله فاطر السّماء الا انهم من
 المحسنين و الحمد لله ربّ العالمين .

(475)

هو الغافر

یا امتی اسمی علیه بهائی و عنایتی نامه ات را بساحت اقدس فرستاد
 لله الحمد عرف خلوص و عرفان حق جلّ جلاله از آن متضوّع لا یعادل
 بحرف من عنده ما خلق فی الارض وصیت میکنم تو و اماء الله را
 بانچه سزاوار یوم او و ظهور اوست از حق جلّ جلاله سائل و آمل که کلّ
 را بنور انقطاع و اکیلل تقویّ مزین فرماید اماء آن ارض را از قبل مظلوم
 تکبیر برسان نفوسی که در نامه ات مذکور هر یک بذکر مظلوم فائز
 هنیئا لکم و مریتاً لکم .

(476) هو القائم باسمه القيوم

قل يامعشر البيان قد اتى الرحمن بسلطان مبين هذا يوم فيه نادى
 الاشياء الملك لله العزيز الحميد انك سمعت النداء وشربت رحيق
 البقاء من يد العطاء فضلاً من لدن مشفق كريم اشكر الله ربك بهذا
 الفضل الاعظم الذى لا تعادله خزائن العالم يشهد بذلك ام الكتاب
 فى هذا المقام العزيز الرفيع البهاء من لدنا عليك و على كل ثابت
 راسخ مستقيم .

(477) هو الكتاب المبين

قد نزلت آيات الله المقتدر العليم الحكيم و ظهر ما كان مكنوناً فى العلم و مخزوناً فى كنز عصمة الله رب العالمين هذا كتاب نزل بالحق و يدع الناس الى افق اشرق منه نير البيان امراً من لدن آمر حكيم انا ذكرنا الذين ارادوا الذكر و امرنا هم بالتوجه الى وجه الله المقدس المنير طوبى لمن سمع النداء و اجاب ويل للغافلين قل يا ملأ البيان اتقوا الرحمن ولا تكونوا من المعتدين قد ملئت الآيات شرق الارض و غربها انصفوا فيما ظهر بالحق ولا تكونوا من الظالمين ان المظلوم كان صامتاً انطقته ارادة الله المقتدر القدير و كان ساكناً حركته يد العناية امراً من لدن قوئ قادر عزيز عظيم قد غلبت ارادة الله عباداه و اظهر ماشاء و اراد و هو الفضال الكريم البهاء من لدنا عليك و على الذين اخذوا رحيق الوحى من يد عطاء ربهم و شربوا منه باسمه العزيز البديع .

(478) هو المبین العلیم

امروز کتاب من غیر ستر و حجاب جمیع احزاب را بافق اعلیٰ دعوت فرمود اوست کتاب اعظم که در فرقان بامّ الکتاب و نبأ عظیم مذکور و از برای کتاب معانی لا تحصی بوده و هست و همچنین دفاتر لا تعدّ یک دفتر او دنیا است و نفس دنیا از کتاب محسوب و اوست کتابی که دارای جمیع اشیاء و اقالم عالم است یک کتاب از قلم قدرت و صنع مکتوب و یک کتاب از قلم عباد مسطور کلّ شیئی احصیناه کتاباً و لکن این کتاب از قلم اعلیٰ جاری و نازل و اقتدار قلم اعلیٰ خارج از حدّ احصا قیام نمود امام وجوه قیامی که قعود او را اخذ نمود و صفوف و الوف و سطوت و غضب او را از اراده قویّه غالبه اش بازداشت و یک کتاب بصحیفه حمراء او مخصوص است بذکر جواهر وجود و ایشانند آن نفوسی که عالم را یک وطن دانند و با کلّ بروح و ریحان حرکت نمایند درع این نفوس تقویٰ بوده و هست بطراز امانت مزینند و بصدق و صفا و وفا موصوف دارای اخلاق مرضیه اند و صاحب اعمال پسندیده نصرت نمایند و لکن بجنود اخلاق و آداب عالم تحت اراده حکیم حاذق است آنچه مصلحت عباد و مقتضیات عصر است فرموده و میفرماید لا یحیطون بشیئی من علمه الا بما شاء و سع کرسیّه السموات و الارض ذکر ارض که در کتاب نازل کلّ اراضی را شامل است عنده علم کلّ شیئی فی کتاب مبین اگر نفسی بمراقه بیان بسماء معانی عروج نماید باین کلمه علیا که از افق سماء قلم اعلیٰ اشراق نموده گواهی دهد و هی هذه لا رطب و لا یابس الا فی کلمه الله

المطاعه تا چه رسد بکتابی که ظاهر و هویداست مقصود از رطب و
یابس در یک مقام اوامر و نواهی الهی بوده و در یک مقام ما ینفعهم
ویضرهم فی الحیوة الاولى مختصر ذکر شد .

(479) هو المتعالى العليم الحكيم

كتاب انزله الرحمن لمن فى الامكان ليقربن الكلّ به الى الله رب العالمين من آمن به قد آمن بكتب الله كلّها و الذى غفل أنّه من المنكرين قل هذا لهو الذى لا يعادل بكلمة منه ما نزل من قبل قد شهد بذلك من بشر العباد بظهورى ونطق باسمى العليم الخبيركم من عبد اذا سمع النداء اقبل الى الافق الاعلى وكم من عبد اعرض واتبع كلّ حاسد بعيد انك اذا فرت بكتاب ربك ان اقرأه بالروح والريحان أنّه يجذبك الى الله العزيز الحميد ثم اشكره بما جرى ذكرك من قلمه الاعلى انّ هذا لفضل عظيم ان اعرف و قل لك الحمد يا محبوب العالمين .

(480) هو المتعالى عن الذكر والبيان

كتاب انزله الرحمن فضلاً من عنده الى الذى اراد ان يشرب رحيق
الحيوان فى هذا الظهور البديع نوصيك بالاستقامة على امر الله و
نذكرك بهذا الذكر الذى به تذكر من تقرب الى الله رب العالمين ان
افرح بذكرى اياك انه يكون معك فى كل الاحوال لو تكون من
الراسخين ستفنى الدنيا وما فيها اذا وجد المخلصون ما قدر لهم فى
الفردوس الاعظم من لدى الله الغفور الكريم ان الذين غفلوا اليوم عن
الله و سلطانه سوف يرون انفسهم فى خسران عظيم قد ربح من اقبل
الى الافق الاعلى وخسر من اشتغل بالهوى واعرض عن مولى الورى
ان ربك لهو المبين العليم كذلك نزلنا الآيات لتجد عرفها وتكون من
الذاكرين.

(481) هو المتكلم المبین العلیم

ای دوستان ربیع رحمانی است و نسایم عنایت الٰہی جاری و ساری
 جهد نمائید تا اشجار یابسهٔ انسانی را از این نسایم روحانی سبز و خرم
 کنید تا با ثمار معارف الٰہیہ و اوراد حکم بالغۃ ربانیہ مزین شوند اشجار
 یابسه لایق قطع است و اشجار مرئیہ زینت حدائق و بساتین ان شاء اللہ
 بعنایۃ اللہ چنان بخدمت امر مشغول شوید کہ ذکرش در کتاب الٰہی
 بدوام ملک و ملکوت باقی و ثابت ماند اَنَّهُ یَنْصُرُ مَنْ نَصَرَهُ و ینظر من
 توجَّہ الیہ لا الہ الاَّ ہُوَ الفرد الخیر البہاء علیک و علی الذین نبذوا ما
 عند ہم و اخذوا ما اُمروا بہ فی لوح مبین .

(482) هو المتعالی عن کلّ ذکر و ثناء

قد شهد القلم الاعلی و الذین یطوفون حول الاسم الاعظم الابهی و لكنّ الناس هم لا یسمعون أنّه فی کلّ حین ینادی و یدعوهم الی افق الامر و لكنّ الناس اکثرهم لا یشعرون قد اخذهم سکر الغفلة علی شأن ما انتبهوا من نداء الله فی هذا الیوم الذی فیہ نصبت رایة الامر و شهدت الذرات أنّه لا اله الا هو المهیمن القیوم کذلک ماج البحر الاعظم بین الامم و لكنّ القوم اکثرهم لا یفقهون قل ضعوا اصنام الاوهام انّ هذا مطلع آیات ربکم العزیز المحبوب ایاکم ان یمنعکم ما خلق فی الارض عن المقام الذی نزل حکمه فی لوح مسطور .

(483) هوالمشرق من افق البقاء

سبحان من زین هیکلک بطراز الاذن و احضرک لدى العرش و
 اسمعک ندائه العزیز البدیع هل یعادل بهذا شیئ لا وربّ العالمین ان
 احمد فی کلّ الاحوال ثم اشکره وقل لک الحمد یا الہی بما ایدتنی
 وشرّفتنی و احضرتنی مقامک الکریم.

(484) هوالمشرق من افق الايقان

بعنايت حق فائز شدی لله الحمد و بصراطش آگاه گشتی لله الفضل
 ذکرت مذکور و لحاظ شفقت بتو متوجّه ان شاء الله اين مقام بلند اعلیٰ
 را باسم مالک اسما حفظ نمائی و از ضوضاء ظالمين و غافلين
 محزون نشوی و ممنوع نگردی سوف ياخذهم الله بعدل من عنده و
 يُرِيک ما قَدَّر لک فی کتابه المبين البهاء عليك و على کلّ ثابت
 مستقيم.

(485) هو المشرق من افق البيان

كتاب انزله الرحمن لمن فى الامكان ليقرهم الى الله رب العالمين قد
منعت الناس اهوائهم عن هذا الصراط المستقيم قد اتخذوا الموهوم
معرضين عن الله العزيز الحميد فاعلم قد حضر كتابك لدى الوجه و
سمعنا ما ناديت به الله واجبناك بهذا اللوح المبين طوبى للسان نطق
بذكر المقصود و لعين توجهت الى الوجه و ليد اخذت كتاب الله
المحكم المتين سيفنى ما تراه ويبقى لك اجر ذكرك محبوب العالم
وحضور كتابك فى هذا المنظر الكريم ان افرح بذكرى اياك و كن
من الشاكرين.

(486) هوالمشرق من افق البيان

قد امسى مطلع الظهور بين اهل الفجور و بذلك تنوح الاشياء ولكن
الناس هم لا يفقهون قد اعترض علينا عباد لا يعرفون حرفاً من الكتاب
و هم لا يشعرون قد نزلت الآيات فى اللّيلالى و الايام ولكن القوم لا
يسمعون قد خلقت الموجودات لاّيام الله أنّه ظهر بالحق و هم لا
ينظرون قد اخذتهم اهوائهم على شأن منعوا عن فضل الله المهيمن
القيوم اذا انزلنا الآيات جادلوا بها و اذا اظهرنا البيّنات كفروا بالله ربّ
ما كان و ما يكون انّ الذى شرب رحيق البيان من يد عطائى أنّه ممّن
فاز بكلّ الخير يشهد بذلك لسان العظمة و الجلال فى هذا المقام
المحمود ان افرح بذكرى اياك و توكلّ على الله العزيز الودود .

(487) هوالمشرق من افق البیان

یا مهدی ان استمع ندائی من شطر سجنی انّہ لا الہ الاّ انا العلیم
 الحکیم قد ذکرناک و احبّائی فی ہناک و نبشّرکم بما قدّر لکم من
 لدن مقتدر قدیر البہاء علیک و علی ابیک و علی الذین فازوا بہذا
 الامر العظیم و الحمد للہ العلیم الحکیم .

(488) هو المشرق من افق سماء الفضل

يشهد المظلوم بوحدانية الله وفردانيته وباسمائه الحسنی وصفاته العليا هو الذى خلق العالم بكلمة من عنده و اظهر ما اراد انه هو المقتدر المختار و نشهد انه اتى راكباً على السحاب فى يوم فيه اخذ السكر سكّان الارض والسماء الا من شاء الله مالک المآب قد ظهر من كان ناطقاً فى سدرۃ الطور و برز ما كان مكنوناً فى علم الله ربّ الارباب طوبى لك يا امّ الافنان و بنت الافنان اشهد انك اقبلت الى افقى و حضرت تلقاء الوجه اذ كان لسان العظمة ناطقاً بذكره العزيز الجميل اشكرى ربك بما ايدك على الاقبال و الحضور امام الوجه انه هو المقتدر الفضال نسأله تعالى ان يقدر لك ما يفرح به قلبك و تقر عينك انه هو المقتدر على ما تشاء و فى قبضته زمام الامور كلها يشهد بذلك من عنده امّ الكتاب البهاء المشرق من أفق سمائى عليك و على اللائى آمن بالله منزل الايات .

(489) هو المشفق العطوف الغفور الرحيم

تالله يا اسمى الجيم قد قرء لدى العرش كتابك و وجدت منه نفحات
حبك لله يشهد بذلك قلمي الاعلى فى هذا الليل الذى فيه ينطق
جمال القدم بما تضح منه عرف الحيوۃ بين العالمين و انك اذا فرت
به قم و قل لك الحمد يا آله العالمين ان يا اسمى الميم ان استمع
النداء من شطر السجۃ لعمرى ان لسانى يشهد بحبك لله و باقبالك
اليه ان اطمئن بفضل ربك و قل لك الثناء يا محبوب العالمين ان يا
اسمى الالف تشهد الف الابداع بانك انت الذى سمعت النداء و
اقبلت الى الافق الاعلى و تمسكت بالمعروف و استقمت على حب
مولاك اذ كان مضطرباً كل قوئ امين ان يا اسمى اللام ان ربك
العلام يناديك من مقر عرشه العظيم و يشهد لك بما تقر به عينك و
يسر به قلبك و يأخذ عرف العناية كل صغير و كبير لا تحزن من شئ انه
يسمع و يرى و ينزل لك ما تفرح به قلوب العارفين لعمرى لو تجد
نفحات هذه الايام لتطير من الاشتياق و تصيح فى البيت لك الفضل
يا من فى قبضتك ملكوت السموات و الارضين انا خلقناك و ربيناك
و اسمعناك و اريناك منظرى الكريم يا اسمى الجمال عليك بهاء الله
فى كل حين و بعد حين و قبل حين انت الذى تمسكت بالحبل
الاعظم و حملت الرزايا فى حب الله رب العالمين انا كنا معك اذ
دخلت فى السجۃ و كانت معك انفس معدودات ان ربك لهو
البصير الخبير ان اذكر من سمى بعلى قبل اكبر انه ممن وفى بميثاق الله
و عهده و استشهد فى سبيلى المستقيم انا نذكره فى هذا الحين و نقول

عليك بهاء الله و بهاء من في الملاء الاعلى و بهاء الذين فازوا بهذا الامر البديع يا على قبل اكبر انك انت دخلت الرمس و محبوب العالم يذكرك في هذا المقر الرفيع انت الذى توجهت الى وجه موليك و قطعت البر و البحر الى ان دخلت شاطئ البحر الذى ينادى كل قطره منه قد تم الميقات و اتى الرحمن بسلطان مبين و اقبلت الى افق الظهور و قمت لدى الباب و فزت بانوار الوجه و سمعت نداء الله المهيمن العزيز الحميد و كنت فى جوار رحمته اياما معدودات ثم رجعت باذنه و دخلت السجن فى حبه ان ربك لهو الشاهد السميع طوبى لمن يذكره بعده بما نطق به القلم الاعلى فى هذا المقام المنيع نشهد انه ممن انفق روحه فى حب مولاه فى يوم فيه زلت اقدام العارفين انا نذكره و الذين معك ليشهد الكل بفضل الله و رحمته انه لهو المعطى الغفور الكريم ثم نبشرك بفضل اخر ان ربك لهو المبشر الخبير انا قد غفرنا اخاك الذى صعد الى الله و نشهد انه ممن اقبل الى الافق الاعلى و بلغ الغاية القصوى كل ذلك من فضلى عليك لتكون من الشاكرين انه فى الافق الابهى يشهد بذلك لسان عظمتى فى هذا المقر المنير انا نذكر فى هذا المقام من سمى بعلى قبل نقى ليبقى ذكره بدوام اسم الله الملك المقتدر العزيز الحميد ان يا قلم الاعلى ان اذكره بالروح و الريحان ثم اشهد له بما شهد له الرحمن ان ربك لهو المعلم الامين قل طوبى لك يا من صعدت الى الرفيق الاعلى و توجهت الى المقام الاسنى اشهد انك قد سمعت النداء و اقبلت و آمنت و كنت من الفائزين انت الذى ما منعتك شئون الخلق عن الحق قمت على الذكر و الثناء بين ملاء الانشاء و توجهت

بوجهك الى وجه الله المشرق من هذا الافق المنير طوبى للذين فازوا
 بهذا المقام ونعيماً لكلّ مقبل اقبل الى الله العزيز الجميل ثم نذكر من
 سمى بعنديل الذى طار فى هواء محبة الرحمن و فاز بظهور الله فى
 يومه البديع انا نذكره باحسن الذكر ونرسل اليه نفحات الآيات من هذا
 المقام الذى فيه ينطق لسان العظمة الملك لله العزيز المنيع يخاطبه
 جمال القدم ويقول عليك ثناء الله يا من كنت ناطقاً بذكر ربك و
 عليك بهاء الله يا من كنت ناظراً الى مشرق فضل ربك العليم كذلك
 ذكرنا الذين سمعوا نداء الله و اقبلوا اليه بقلوبهم و شهدوا بما شهد
 الرحمن اذ استوى على عرشه العظيم نعيماً لهم و طوبى لهم بما فازوا
 فى هذا الحين بكوثر ذكر ربهم المقتدر القدير هل تعادل بهذا الفضل
 كنوز العالم لا و اسمى الاعظم و لكنّ الناس اكثرهم من الرّاقدين
 بشارة بعد بشارة بما توجه وجه القدم من شطر سجنه الاعظم الى من
 سمى بمحمد قبل على الذى فاز بعرفان الله مالک الایجاد انا نذكره
 بلحن الله رب الآخرة الاولى بذكر تمرّيه رائحة القميص بين العالم و
 يتصوّع عرف الرحمن فى الامكان انت الذى اقبلت الى قبلة الافاق و
 آمنت بالذى اعرض عنه اكثر العباد طوبى لك بما فزت برحيق
 الحيوان الذى ادارته انا مل عطاء ربك الرحمن بين الامكان اشهد
 انك تقرّبت و توجهت و عرفت و اخذت و شربت باسم الله مالک
 الاديان هل من ذى اذن لسمع لحن الله و هل من ذى بصر ليشاهد
 انوار الوجه هل من ذى شم يجد رائحة الفرّج الذى علّق على ظهر الله
 المقتدر العزيز المّان انت فى الرفيق الاعلى و ربك الابهى يراک و
 يذكرک ليكون ذکره اية لمن فى الابداع يا جمال قد سمعنا منك ما

كان شاهداً لخضوعك لله و خشوعك لوجهه و عجزك و ابتهالك
 لدى الله المقتدر العزيز الوهاب أنّه يكون معك في كلّ الاحيان و
 يذكرک و الذّين معك انه لهو العزيز البصّار و نکبر من هذا المقام
 الاعلى و المقرّ الاسنى على اهلك و من نسب اليک ان ربّک لهو
 المبین المختار لا يعزب عن علمه من شیء يذكر من يشاء بما يبقى به
 ذكره بدوام ملک الله مالک الانام ای جمال کتابت بلحاظ مالک
 اسماء فائز و جواب آن از سماء مشیت الهی نازل بشأنی که هر کلمه آن
 شهادت میدهد بر فضل محبوب عالم و عنایت او ان اشهد و کن من
 الشاکرین و مخصوص هر یک از اسماء که در کتاب آنجناب بود آیات
 بدیعۀ منیعۀ نازل ای جمال قسم بشمس محبّت که از افق عالم مشرق
 است و باعلی الضیّا و ابهی النور ظاهر و باهر که اگر جمیع ناس در
 ساعتی از ساعات بقلوب مقدّسه مطهره توجّه نمایند و نداء الله را اصغا
 کنند و اطوار اوراق سدرۀ منتهی را مشاهده نمایند البتّه کلّ از فیض
 بحر اعظم محروم نمانند و در این فجر منیر بعنایت حق فائز گردند
 ولكن انّهم فی غفلة و ربّک لهو الشّاهد الخبیر اهل خانه و منتسبین
 شما جمیع لدى العرش مذکورند و جمیع بعنایت الهی فائز شده و
 میشوند لا تحزن من شیء قد قدر لک ما تفرح به القلوب ان ربّک لهو
 الصّادق المخبر الامین یا اسمی الجمال قد توجّه فی هذا الحین وجه
 ربّک الی من سمّی ببرزگ لیجد نفحات الوحی و ينطق بثناء ربّه
 الخبیر انّ الذی توجّه الی الله أنّه يتوجّه الیه من عنده و انا العليم من
 نطق بهذا الاسم الاعظم یوقن بانّه کان مذکوراً لدى العرش یشهد
 بذلک ربّک و انا الشّهید کبر من قبلی علی وجهه قل تالله قد فُزت

بالفوز الاعظم اذ ذكرک مالک القدم فى هذا اللّوح الحفیظ ان افرح
 بفضل مولیک ثم اشکره انّ ربّک لهو السّميع هذا يوم فيه انجذبت
 الاشياء من نداء مالک الاسماء و یسمع من کلّ ذرة من الذّرات تهلّل
 و تکبّر و تتحرّک شوقاً الى ظهور الله فى هذا المقام المبين يا جمال ان
 اشهد ثم انظر ثم اذكر ما رأیت بعینک اذ کنت قائماً لدى الباب و کان
 متوجّهاً اليک وجه الله ربّ العالمين ان افرح بفضلی ثم عنایتی ثم
 مواهبی و رحمתי الّتی سبقت الاشياء و بحر کرمی الّذی احاط
 العالمين و ما ذکرک فى الّذین اقبلوا الى المظلوم بشرهم بذکری
 آیاهم لیکوننّ من الفرحين قد عرض لدى العرش العبد الحاضر کلّ
 اسم کان مذكوراً فى کتابک و نزلنا له ما فاح به عرف الفضل بین
 السّموات و الارضين طوبی لهم بما فازوا بعرفان الله فى آیامه و تمسّکوا
 بحبله المنیر يا اهل الطّاء لعمر الله انّ المقصود یذکرکم و ینادیکم من
 هذا المقام البعيد و یدعوکم الى مقام لا یأخذه الفناء انّ ربّکم العليم
 لهو الشّاهد الامین قد ذکرنا کم مرّة بعد مرّة ان افرحوا بفضل ربّکم و
 کونوا من الشّاکرين ان ابشروا بما توجّه اليکم وجه الله من هذا الافق
 البديع قولوا لک الحمد يا اله العالم و مالک القدم بما تحرّک باسمنا
 قلمک الاعلى و تصوّع منه عرف عنایتک لهؤلاء العباد نشهد انّک
 انت الفضّال و نحن من السّائلين و ما ذکرک فى اهل الهاء و الميم انّا
 نزلنا لهم الآيات فضلاً من لدنا و انا الکریم و نزلنا لملة الکليم فى
 هناك ما اردته من فضل ربّک الرّحیم و نذكر اهل الشّین و السّین و
 الميم الّذین فازوا برحیق البقاء الّذی فکّ ختمه باصبع ارادة مالک
 الانشاء طوبی لهم ثم طوبی لهم و حسن مآب ان يا احبائى فى الشّین

تالله قد ذکر کم مالک الاسماء بآیات لا یراها المحو فی ممالک
الابداع انّ مالک الاختراع یشهد بذلك وعن ورائه کلّ عارف علّام یا
رضا قد سمعت النداء مرّة بعد مرّة ان استمع فی هذا الکرة الاخری و
توجّه بالوجه الاطهر الی المنظر الاکبر وبالقلب الانور الی افق ظهور
ربّک العزیز الوهاب قل لک الثناء یا مالک البقاء ولک الذکریا من
بیدک زمام الایجاد اشهد انّک قد قرّبتنی وشرّفتنی وعرّفتنی و
اسمعتنی ندائک الاحلی فی ملکوت الانشاء وانّک انت الکریم
الفضّال اسألك بالاسم الاعظم بان تجعلنی ناطقاً بذکرک وتؤیّدنی
علی الاستقامة الکبریٰ علی امرک الّذی به انقلب الاسماء وناحت
قبائل الارض کلّها الا من شاء کرمک الذی احاط الامکان ونذکر
الّذین فهیناک لیحرکهم عرف آیات ربّهم الرّحمن ونکبر من هذا
المقام علی وجوهم ونوصیهم بما ینبغی لهذه الاّیام ان یا قلمی
الاعلیٰ ان اذکر من سمی بطالب لیفرح بذکری ویکون قائماً علی
خدمة هذا الامر الّذی به زلت الاقدام یا طالب ان استمع نداء المظلوم
تالله انّه ما اراد لک الا ما یقرّبک الی الله رب الغیب والاجهار ان
اعمل بما وصّیناک من قبل بلسان الصّدق ثم تشبّث بذیل رحمة ربّک
فالق الاصباح قل ای ربّ لک الحمد بما عرّفتنی وعلّمتنی و
اشهدتنی قد توجّهت بکلی الیک واسألك بان لا تدعنی بنفسی و
انّک انت المقتدر المنان ونذکر احبائی فی السّین قل ان افرحوا
بذکری وثنائی لعمر الله یرقی لکم ما جرى من هذا القلم الّذی شهد
انّه لا اله الا انا المقتدر العزیز الفضّال انا نراکم فی حبّ الله وامره و
نوصیکم بالاستقامة الکبریٰ لانّ بها ترتفع اعلام النّصرة بین الارض و

السَّما و يغرّد عندليب البقاء فى الاجواء انّه لا اله الا هو المقتدر على
الأكوان خذوا رحيق البيان باسمى ثم اشربوا منه بذكرى الذى احاط
الجهات طوبى لكم بما تشرفتم بذكر الله و توجهتم فى يوم فيه زلت
الاقدام يا قلمى توجه الى اهل الميم الذين شربوا رحيق العرفان فى
ايام الرحمن و فازوا بهذا الذكر الجميل انا سمعنا نداء كل واحد منكم
و نراكم على ما انتم عليه فضلاً من لدى الله العليم الخبير انا نذكر من
سمى بعلى فى ملكوت الاسماء لسمع نداء ربه الكريم ان يا على ان
استعدّ لاصغاء نداء ربك الابهى الذى ارتفع من هذا الافق الاعلى و
المنظر الاسنى لتشهد بما شهد الملاء الاعلى ان ربك لهو المبين العزيز
الحميد قم على خدمة موليك على شأن يتحير به ما سواك كذلك
يامرك قلم الامر من هذا المقام المنير تمسك بالعروة الاستقامة و
تشبث بذيل رحمة ربك و قل يا اله الاسماء و فاطر السّماء و المهيمن
على الاشياء اسألك باسمك الذى به انكسر ظهر الاصنام بان
تجعلنى ناطقاً بذكرك ذاكراً بين خلقك ثم ايدنى على خدمة امرك
انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العليم الحكيم ان يا
على اذ ارتفع نعيق ناعق فى هناك دعه بنفسه و توجه بقلبك الى افق
ظهور ربك العزيز الحميد كذلك جرى اسمك من لسان المظلوم و
نزل لك ما يقبى به اسمك بين السموات و الارضين و نذكر من سمي
بالباء و الزاء ثم الراء و الكاف ليأخذه جذب آيات ربه على شأن يقوم و
ينادى قل تالله قد ظهر المحبوب و اتى الرحمن بعرشه العظيم قل يا قوم
لا تضيعوا امر الله بينكم دعوا ما عندكم و خذوا ما اتيكم من لدى الله
رب العالمين هذا يوم لا تنفعكم خزائن العالم و لا اعانة الامم توكلوا

على الله و توجّهوا الى افقه المنير كذلك يعلمك ربك لتذكره بين عباده و تكون من الراسخين توجّه وجه القدم الى ارض التّون و يذكر الذين آمنوا بالله ربّ ما كان و ما يكون يا محمّد ان افرح بما يذكرك الفرد الاحد من هذا المقام الاعلى لتقوم على ذكر مولاك الذى سجن فى سبيل الله المهيمن القيوم قل تالله قد جعل الله السّجن قصراً من الياقوت ينطق فيه مالک الملکوت أنّه لا اله الا انا العزيز المحبوب كن مستقيماً على حبّ مولاك لانّ النّاعق ينطق بين العباد دعه بنفسه و تمسّك بحبل الله ربّ الغيب و الشّهود كذلك جرى من قلم الرّحمن ماء الحيوان ان اشرب و قل لك الحمد يا اله العالم و لك الشّكر يا مالک الوجود ان يا محمود يذكرک ربک من هذا المقام المحمود و ينادیک بنداء لو يجد من الوجود عرفه ليدعنّ ما عند هم و يطيرنّ فى هواء محبة ربک العزيز الودود اذا فزت بآيات الله ان احفظها ثم اقرئها فى اللّیالی و الايام لعمر الله تستضيئ بها الافاق و تستنير بها القلوب اياک ان تحزنک شئون العالم کن ناظراً فى کلّ الاحوال الى هذا الافق الذى منه ينادى الاسم الاعظم الملك لله مالک الملوك قل يا عباد الرّحمن هل بينکم من ذی سمع لیسمع نداء الله و هل بينکم من ذی بصر لينظر ما ظهر فى يوم الموعود قل أنّه يكتب لمن اراد اجر لقائه كذلك قضى الامر فى لوح محفوظ کم من عبد تقرب و يا فاز و کم من عبد فاز باللّقاء اذ كان فى مقام بعيد كذلك يعلمکم الله فضلاً من عنده أنّه لهو العليم الحکيم انا نذكر الذين آمنوا بالله فى ارض زينت باسم الميم فى هذا اللّوح المنيع يا اهل الميم و الزاء ان افرحوا بذكر الله و توجّهوا بقلوب نورا الى مشرق الطّور الذى فيه ينادى مالک

الظهور الملك لله الفرد الواحد العليم الخبير انا نذكر الذين شربوا رحيق
الوحى و فازوا بعرفان الله فى هذا الفجر المنير طوبى لكم بما سمعتم و
اقبلتم و آمنتم بالله رب العالمين انتم فى مقاعدكم و لسان المظلوم
يذكركم من هذا المقر الذى يطوفه الملائه الاعلى ثم اهل مدائن
الاسماء و الذين يطوفون حول عرش عظيم هنيئا لكم و مريئا لكم يا
اصفياء الله و احبائه طوبى لوجوهكم بما توجهت و لقلوبكم بما اقبلت
و لنفوسكم بما طارت و لعيونكم بما رأت و لالسنكم بما نطقت بثناء
الله الملك الحق المبين انا نوصيكم بالاستقامه على امر الله لانها
تنفعكم فى الدنيا و الآخرة ان ربكم الرحمن لهو العليم خدوا كأس
الحيوان باسمى الرحمن رغماً للذين كفروا بالبرهان اذ ظهر من لدى الله
العزیز الجمیل ثم اشربوا منه تارة باسمه و طورا بذكرى البديع المنيع
كذلك يذكركم من سجن فى سبيل الله و كذلك يذكركم من استقر
على هذا المقام الكريم البهاء عليكم من لدى الله مقصود العارفين و
الحمد لله رب العالمين .

(490) هو المعزى المسلى

يا افنانى انا نذكر ما ورد عليكم من الاحزان فى ايام الرحمن نعزيزكم
بآيات الله رب العالمين لعمر الله ان الذى صعد رأيناه فارغاً عن الدنيا و
مقدساً عن غبارها و دخانها و وجدناه على روح و ريحان على شأن لو
يظهر على من الارض لينقطعن عما عند هم متوجهين الى الله العزيز
الحميد طوبى لك بما سمعنا من لسانك كلمة الشكر و التسليم و
وجدنا من قلبك نفحات الرضاء ان ربك هو العليم الخبير انظر ثم
اذكر اذ ارسلنا مبشري آياتى و اعطيناه ابناً سمّيناه باحمد و رفعناه الى
مقام ما اطلع به الا الله العليم الحكيم و من قبله ارسلنا محمداً رسولى
و اعطيناه ابناً سمى بقاسم و من بعده بعبد الله و من بعده بابراهيم و
رفعنا هم حكمة من عندنا و انا المقتدر القدير لقبه المشركون بابترازلنا
عليه آية من عندنا و انا المنزل القديم المال و البنون زينة الحياة الدنيا
و الباقيات الصالحات خير عند ربك ثواباً و خير املاً و اخذنا
المشركين قهراً من عندنا و سلطاناً من لدنا كذلك تضيّعت نفحات
الوحى لشكر ربك الذّاكر العليم يا افنانى نحب ان نلقى عليك ما
القيناه على احد من احبائى لتجد فى نفسك نور الاضطبار من لدن
ربك العزيز الفريد عظم الله اجرک فى ابنک الذى صعد اليه كما
صعد ابنى مهدي فى أول الورود فى السجن يا افنانى ان الدنيا مكدرّة
مغبرة قدّمت محنتها راحتها و سبقت نعمتها نعمتها و زاد تعبها طربها
اوست محبوب غافلين و مبغوض عارفين راحت و وفا در او چون كيما
و بلاى او خارج از حد احصا يرى فيها الانسان ما لا يحب ان يراه و

يعاشر مع من لا يريد لقائه لو كان لها مقام لترانى مستويًا على عروشها و
لو كان لها قدر ما اعرض عنها موجدتها و سلطانها اياك ان يحزنك
حزنها او يسرك زخرفها عزها ذلّ و ثروتها فقر و بقائها فناء اين شوكة
پرويز و ذهبه الابريز و اين شوكة الفراعنه و قصور هم العالية و اين ثروة
الجبابره و جنود هم المصفوفة لو تنظر اليوم فى قصر كسرى لتراه محلاً
للعنكبوت و الصدى ان اعتبروا يا اولى التهى لا تحزن بما ورد عليك
انا نعزيك و نسليك و نوصيك بالصبر و الاصطبار ان ربك هو الامر
المختار انا ما اردنا من الدنيا الا اهلها و انها من حيث هي هي موطن
قدمى و مرتع اغنامى و منظر اوليائى و مطلع ظهورات قدرتى و مظهر
اسمائى الحسنى و صفاتى العليا ان ربك هو المبين العليم و نذكر
ورقتى التى احاطتها الاحزان بما ورد عليها من القضاء المبرم من لدى
الله مالک القدم نسأله تعالى بان يبدل حزنها بذكره و ثنائه و آياته و
بيناته و قربه و لقائه لا تحزنى يا ورقتى انه معك فى كل الاحوال
يسمع و يرى و هو السميع البصير انه يكفيك بالحق و هو المقتدر على
ما يشاء لا اله الا هو الفرد الواحد العزيز الحميد البهاء المشرق من افق
سماء رحمتى عليكم يا افنانى و يا اوراقى و على من يحبكم لوجهى و
يسمع قولكم فى هذا النبأ العظيم .

(491) هو المعلم العليم

ذكر من لدنا لمن سمع نداء ربّه الابهى واقبل الى الافق الاعلى اذ
اعرض عنه اكثر الورى ليجذبه ذكر المحبوب على شأن تنجذب به
القلوب انا ذكرناك من قبل ونذكرك فى هذا اللوح الذى ينطق انه لا
اله الا هو المهيمن القيوم قد حضر كتابك لدى الوجه و انشد عبد
الحاضر لدى العرش ما انشأته فى ذكر الله رب ما كان وما يكون طوبى
لنظمك و نثرناك انا وجدنا منهما رائحة حبك ربك العزيز الودود انه
يجزيك بالحق قد قدر لك ما لا يعادله ما خلق فى الارض انه لهو
الحق علام الغيوب اين الذين اعرضوا عن الله و حاربوا بسلطانه و
جادلوا بآياته وكفروا ببرهانه قد اخذنا هم بغتة ان ربك لهو المقتدر
على ما يشاء بقوله كن فيكون فسوف نأخذ الذين ظلموا اليوم وقاموا
على الاعراض وعدا من عندنا وانا المقتدر على ما اقول لا تبقى فى
الارض انفسهم ولا اموالهم ولا آثارهم ويبقى لك وللذين استقاموا
ما لا يفنى بدوام الملك والملكوت كبر من قبلى عباد الذين آمنوا بالله
العزيز المحبوب طوبى للسانك بما نطق بشئى و لوجهك بما توجه
الى افقى و لاذنك بما سمعت ندائى المرتفع من هذا المقام
المحمود .

(492)

هو المغرّد

قد حضر الخادم مع قلم و لوح و اراد ان ينزل له الايات قلنا انّها ملئت الارضين و السّموات يقول انّ البحر لا يسكّن عطش عرفانى اريد ان تجرى من معين قلمك الاعلى بحور فى ذكر اسمك الابهى نقول بها تخرب البلاد و تغرق فيها العباد يقول هذا خير لها و لهم و سلطانك المهيمن على الاكوان قلنا هل ينفع الحوت النّار و السمندر الماء يقول لو تشاء كلّ ما يظهر من عندك انّه الدرياق الاعظم للامم و شفاء لكلّ الامراض قلنا عليك بالشّهود للاثبات يقول انت انت يا مطلع الايات ترى من النّاس من يفرّ من الاسم الاعظم و منهم من جعل الله له كوثر القدم كذلك يشهد القلم من لدن عليم حكّام ياليت عرف النّاس تموجات هذا البحر و ما سترفيه من لئالى علوم ربّهم العزيز العلام ان يا قلمى قد مضت ايام و كنت صامتاً عن الذّكر و البيان بذلك ناحت الحقايق و التّبيان احى الاشياء من صريرك الاحلى مرّة اخرى لعلّ ترى من يقوم على خدمة مولاك و ينصر ربّه منقطعاً عن الامكان نشهد بك جرت ينابيع الحكمة فى افئدة البريّة و فاض كوثر الحيوان لاهل العرفان و بك فاحت نفحات الالهام بين الانام و فوحات الوحي لاهل الاديان مع هذه القدرة القاهرة الغالبة و هذه الحكومة المحيطة النّافذة هل تقدر ان تنطق بما يفتح به باب جنّتى التى كانت مكنونة فى علم ربّك منور الانوار و ترى مشرقة من افقها شمس جمال ربّك الذى انطقك بكلمة من عنده لمن فى الارضين و السّموات انّها جنة عدّدت فيها آلاء العرفان و تطوف حولها الجنان فى العشيّ و الاشرار

تعال يا قلمى لا قصّ لك و تقصّ لى ان لن تقدر بذلك و تجد
 نفسك عاجزاً عن وصف ذاك المقام و ما قدر فيه هل تستطيع ان
 تتكلم بما يفرح به قلب ربك او يسكن ظمأ من قام لدى الباب ذلك
 مع علمى بانك لو تنزل الآيات على عدد قطرات الامطار و تملأ بها
 الواح الارضين و السموات انه يقول اين عنايتك الاخرى يا منزل
 النعمة من سماء العطاء لمن فى الابداع ان يا قلمى اليوم يومك
 تحرك بين اصابع المحبوب بامر من عنده ثم اجتذب اهل الملكوت
 بنغماتك و اهل الجبروت بذكر هذا الجمال المشرق من افق الحسن و
 هذا النور الالاح من افق الجمال قل لك الحمد يا الهى بما شرفتنى
 بلقائك و انطقتنى بشنائك اشهد بانّ هذا لم يكن منى و لا يقتضيه
 استحقاقى بل من فضلك يا من بيدك زمام الممكنات تلك جته
 ترى الشمس مشرقة من مشرقها و هى وجه ربك الابهى و نور قمرها من
 جبين الله مالک المآب يسمع من خرير مائها انه لا اله الا انا البديع و
 من حفيف اشجارها انه لا اله الا انا المليح و من هزير ارياحها لا اله الا
 انا العزيز العلام كلّ ما خلق فيها حى من روح الله ينطق انى لله ربّ
 الارباب من ذاق ثمرأ من اثمارها يجد حلاوة ما فى الفردوس و ما دونه
 من الجنان سبحان الله كلّ ذلك فى مقام الوصف و انها فى مقام
 انقطعت عنه الاذكار قل انها مقام لا يجول فيه طرف الطرف و لا يطير
 اليه طيور الاوهام قد جعله الله مقدساً عن ذكر الخلق و منزهاً عن عرفان
 من على الارض يشهد بذلك كلّ عارف بصّار و سدره منها تنادى قد
 شهد الله لمن ظهر انه لا اله الا هو و هو الكنز المخزون و السر المكنون
 و البحر الحيوان و مطلع الرحمن و به ظهر توحيد ذاتى و تقديس نفسى

عن الامثال وبه ظهرت الاسماء والصفات ونطقت الاشياء الملك و
الملوكوت ثم القدرة واللاهوت ثم القوة والجبروت لله مشرق الآيات و
اخرى تنطق شهد الله لمن ظهر انه لا اله الا هو به اشرقت شمس الكرم
وتزين العالم بانوار القدم وبه ارتفع كل سماء وهاج كل عرف وماج
بحر العلم والعرفان قد نطق لسان العظمة في الغرف المبيّنة من جوهر
الحكمة وشهد لذاته انه لا اله الا هو طوبى لهذا الفجر بما تشرف
بعضر يوم فيه توجه مالک القدر الى المنظر الاكبر واستقر عرش
الرحمن في الحديقة الموسومة بالرّضوان اذاً تمايلت الاشجار و
ابتسمت الازهار واهتزت الاثمار وغنت الاطيار وانجذبت الاغصان
وتناولت الافنان وتحركت الجنة وما فيها شوقاً لنداء الله الملك
المقتدر الغنى المتعال .

(493) هو المغرّد على الاغصان

يا رحيم فاعلم بأنّ قلمى لم ير الرّاحة والسّكون فى كلّ الاحيان ارتفع
صريه و دعا الكلّ الى الله ربّ العالمين انّ اللّسان ينطق و القلب
ينادى و الاصابع تشير و لكنّ القوم أكثرهم من الغافلين قد منعت
آذانهم عن اصغاء ترنّمات الوحي و ابصارهم من هذا المنظر الكريم
طوبى لقوى خرق الاحجاب باسمى و شهد بما شهد الله ربّ السّموات
و الارضين البهاء على اهل البهاء الذين ما منعتهم الاسماء عن الله
الفرد الخبير .

(494) هوالمغرّد على الافنان

طوبى لمن اصبح فارغاً عن الاوهام وقائماً لخدمة الانام انه من اهل
 هذا المنظر الكريم ان اختاروا لدونكم ما تختارونه لانفسكم كذلك
 ينصحكم قلم الله المتحرّك المحرّك العليم قد تحرّك به العالم و
 ظهر به ما كان مكنوناً فى كثر العلم و البيان طوبى للعارفين ينبغى لمن
 تمسّك بهذا الحبل ان يكون مطلع الخير لمن فى السموات و
 الارضين انا اردنا من السماء فى بعض المقام المقامات العليا لتطلعوا
 بما اراد ربكم العليم الخبير قل يا اهل الانشاء دعوا الغلّ و البغضاء و
 زينوا هياكلكم برداء المحبة و الاتحاد و رؤوسكم باكاليل المودة و
 الوداد هذا ما امرتم به من لدن آمر عليم قد ذكر ذكرك فى المنظر
 الاكبر و نزل لك هذا اللوح المنير ان اقرأه بالروح و الريحان ثم اشكر
 ربك العزيز الحميد .

(495) هو المقدّس عن الاسماء والاذكار

سبحان الذي نطق و انطق كلّ شيء على أنّه لا اله الا هو المهيمن
 القيوم قد انار افق العالم بشمس اسمى الاعظم ولكن الناس اكثرهم
 لا يشعرون قد ملئت الآيات كلّ الجهات و لكنّ القوم لا يعرفون قد
 شهدت الذرات لمنزّل الآيات و لكنّ الناس هم لا يسمعون قد ارتفع
 ندائي الاحلى بين الارض و السّماء طوبى لسميع سمع ولوجه اقبل
 الى الله مالک الملوک كذلك ذكرناک فضلاً من عندنا لتشکر ربّک
 العزيز الودود .

(496) هو المنادى باسمه القيوم

ذَكَرُ من لدنَّا لمن اقبل الى الوجه اذ ظهر من هذا الافق الذى تزيّن
 بذكره كتب الله المهيمن القيوم تالله قد ظهر ما كان مكنوناً فى حجب
 الغيب و اتى من كان مستوراً فى علم الله العزيز الودود هذا يوم بشر به
 محمد رسول الله من قبل و من قبله الانجيل و التّورة و الزّبور قل انه
 اتى بالحق و اظهر صراطه و انزل آياته و انطق الاشياء على انه لا اله الا
 هو الحقّ علام الغيوب ان افرح بما ذكرناك فى السّجن الاعظم و
 ارسلنا اليك هذا اللّوح المسطور خذ كتاب الله بقوة من عنده ثمّ اعمل
 بما امرت به من لدى الله مالک الوجود فاسئل الله بان يظهر منك ما
 ينبغى لظهوره و استوائه و سلطانه الذى احاط الغيب و الشّهود طوبى
 للسان نطق بذكر الله و لقلب اشتعل بنار حبه و لبيت ارتفع فيه اسمه
 العزيز المحبوب كذلك نورنا افق اللّوح بنير البيان طوبى لمن فاز و ويل
 لكلّ غافل محجوب البهاء المشرق من افق البقاء عليك و على الذين
 نبذوا ما عند هم و راءهم مقبلين الى اسمنا القيوم الذى اذ ظهر ظهر
 الفرح الاكبر و الفزع الاعظم و نطق العندليب قد فتح باب السّماء و
 اتى مالک الاسماء بسلطان مشهود .

(497) هو المنادى بين الارض والسماء

يا ايّها النّاظِر الى الافق الاعلى ان استمع نداء مالك الوريّ أنّه يجذبك الى مقام لا تخوّفك سطوة العالم ولا تمنعك جنود الامم الذين غفلوا عن هذا الامر الاعظم العظيم سيفنى ما تراه اليوم ويبقى الملك و الملكوت لله الواحد المقتدر العليم الحكيم قل قد حكم ابوجهل الزّمان على محمّد رسول الله و السّامريّ على الكليم و اليهود على روى العزيز المنير و قام اهل الفرقان على منزل البيان و الرّقشاء قامت على الله المهيمن العزيز القدير لانّها لدغت اصفياى الذين طاروا فى هوائى و توجّهوا الى وجهى و شربوا رحيق محبّتى و تمسّكوا بحبلى و تشبّثوا بذيلى المطهر المقدّس العزيز المنيع فانظر فى النّاس و اعمالهم انهم اتّخذوا الرّقشاء لانفسهم اماماً من دون الله و ارتكبوا ما ناهى به الملائكة و الذين طافوا حول عرش العظيم قد اخذها الله بسلطان من عنده و قدرة من لدنه و لكنّ النّاس اكثرهم من الغافلين انّهم فازوا بما اردوا و انفقوا ارواحهم و اموالهم فى سبيل الله ربّ العالمين و لكنّ القوم خسروا بما عملوا سوف يرون انفسهم فى خسران مبين قد نزل من القلم الاعلى فى ذكرهم ما لا تعادله كنوز الارض كذلك قضى الامر من لدن ربّك الكريم طوبى لقوى ما اضعفته جنود الظلم و لناطق تمسّك باسمى الحكيم قل تمسّكوا بحبل الحكمة فى كلّ الاحوال هذا ما حكم به الله فى اكثر الالواح أنّه لهو المبيّن العليم البهاء عليك و على من كان مستقيماً فى هذا الامر الذى به اضطرب كلّ جاهل مريب.

(498) هو المنادى من افقه الاعلى

قد ظهر الامر فى المنظر الاكبر بهذا الاسم الذى به انار افق البيان و
 نطقت حمامة العرفان على الاغصان انه لا اله الا هو العليم الحكيم
 قد فصلنا الايات و اظهرنا البيّنات و لكنّ القوم اكثرهم من الغافلين
 انك اذا فزت بايات ربك سبح بحمده و قل يا الهى و آله من فى
 الارض و السماء اسألك بالكلمة العليا التى سترت فيها بحور المعانى
 و البيان بان تجعلنى متشبّهًا بذيل غنائك و مستقيماً على امرك اى
 ربّ انا المسكين و انت الكريم و انا المحتاج و انت الغنى المتعال لا
 اله الا انت الغفور الرحيم .

(499) هو المهيمن على الاسماء

يا جلال يذكرك الغنى المتعال من شطر سجنه الاعظم لشكر ربك
 العزيز الوهاب انه يذكرك من ذكره ويريد من اراده فضلاً من عنده لا اله
 الا هو العزيز العلام خذ كتاب الله باسمه ثم اقرأه بالروح والريحان انه
 يحفضك ويعلمك ويعرفك سواء الصراط طوبى لمقبل اقبل الى
 كعبة الوجود و لناطق نطق بهذا الاسم الذى به خضعت الجبال
 كذلك انزلنا الآيات و ارسلناها اليك لتقوم على الامر بالاستقامة
 الكبرى فى هذا اليوم الذى فيه ناحت القبائل من كل الجهات.

(500) هو الناطق امام الوجوه

ذكر من لدى المظلوم للذين ما منعهم العلوم ولا الظنون عن الله
المهيمن القيوم الذى به انفطرت السماء وانشئت الارض ونسف كل
جبل مرفوع اياكم يا قوم لا تتبعوا اوهاكم اتبعوا الحق علام الغيوب
كذلك نطق اللسان اذ اتى الرحمن من سماء العرفان ببيان مشهود يا
ملا الارض لعمر الله ما خلقتكم الا لعرفان هذا اليوم الذى فيه ينادى
المناد الملك لهذا الجمال المشهود اياكم ان تمنعكم ما عند القوم
عن التوجه الى الله و اياكم ان تحجبكم حجاب الذين انكروا حجة
الله وبرهانه وقالوا ما لا قاله المنصفون انا سمعنا ندائك ذكرناك
فضلاً من عندنا واجبناك بهذا اللوح المحتوم قل يا قوم ان تريدوا
الآيات انها احاطت الجهات وان تريدوا البيّنات انها ظهرت بالحق و
ان تريدوا الرّحيق تالله فتح ختمه باصبع القدرة من لدى الله مالک
الوجود انك اذا اخذك كوثر بيانى واجتذبك ندائى قل الهى الهى
لك الحمد بما هديتنى الى صراطك وسقيتنى سلسيل عرفانك
اسألك بالتور الذى سطع ولاح و بعرف قميصك الذى تضوع وفاح
بان تجعلنى ناظراً الى امرک و ناطقاً بشنائک و متمسكاً بحبل عنايتک
انک انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العزيز الودود .

(501) هو النّاطق فى ملكوت البيان

سبحان الذى اظهر نفسه بين الامم و به انار افق العالم و لكنّ النّاس
 اكثرهم من الغافلين انّ القوى من اقبل و شرب رحيق الحيوان باسمه
 العزيز البديع أنّه يؤيّد به سلطان من عنده أنّه لهو المقتدر القدير يا ميم
 ان استمع نداء المظلوم أنّه يذكرك فى هذا المقام الكريم تالله لا ينفع
 النّاس ما عند هم سوف يرون انفسهم فى خسران عظيم طوبى لمن
 توجه الى الافق الاعلى و سمع النداء الذى ارتفع من هذا المقام
 الابهى أنّه ممّن فاز بكلّ الخير نشهد بذلك لسان العظمة و عن ورائه
 الذين طافوا حول عرشه العظيم ان احمد الله بما اسمعك ندائه و توجه
 اليك بوجهه المنير تشبّث بذيل رحمته و تمسّك بما امرت به فى لوح
 منيع البهاء على الذين نبذوا الاوهام و اخذوا ما امرهم به مطلع اليقين
 الحمد لله ربّ العالمين .

(502) هو النّاطق فى ملكوت البيان

طوبى للسان شهد اليوم بما شهد الله و لعين رأت ما لاح من الافق
 الاعلى و لقلب اقبل الى المنظر الاكبر المقام الذى فيه ينطق مالک
 القدراته لا اله الا انا العليم الحكيم لعمر الله هذا يوم لا يذكر فيه الا
 هو و لكنّ الناس فى نوم مبين من ملأ البيان من اعرض عن الله و
 اعترض عليه الا انه فى ضلاله القديم نعيماً لك بما نبذت اوهام
 الذين كفروا بالله و اقبلت الى انوار الوجه اذ اشرقت من افق اليقين خذ
 لوح الله بقوة من عنده و قدرة من لدنه ثم اذكره فى اللّيلى و الايام و
 كن من الشّاكرين قد حضرت و سمعت و رأيت ما كان مستوراً فى ازل
 الآزال انّ ربك هو المشفق الكريم قل لك الحمد يا الهى بما ايّدتنى
 و احضرتنى و اريتنى و اسمعتنى حفيف سدره المنتهى فى هذا المقام
 الاعلى انّ الكرم فى يمينك و زمام الفضل فى قبضتك انّك انت
 المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العليم الخبير.

(503) هو النَّاطِقُ فِي مَلَكُوتِ الْبَيَانِ

یا علی عبد حاضر بکتابت حاضر و نزد مظلوم قرائت نمود عرف
 محبت از او استشمام شد طوبی لمن صعدت زفراته و نزلت عبراته شوقاً
 للقاء المسجون الذی دعا الكلّ الی الله ربّ العالمین سرّ کتب الهی
 الیوم ظاهر و باهر و لکن خلق از او محجوب یا علی هزار و سیصد سنه
 علمای ارض و فقهای آن و سایر ناس در فراق نوحه نمودند و بجان یوم
 ظهور را طالب و آمل و چون مکلم طور از افق ظهور مشرق و ظاهر و
 ملکوت لقا مزین و بحر وصال موج کلّ معرض و منکر و غافل مشاهده
 گشتند الا معدودی از احرف وجه اینست شأن عباد از حق میطلبیم ترا
 مؤید فرماید بر آنچه لایق این یوم عزیز بدیع است و بر این امر مستقیم
 دارد چه که بسیار عظیم است بگير کأس عرفانرا از ید عطای مقصود
 عالمیان و بنوش باسم مبارکش اوست معین و ناصر و اوست شاهد و
 گواه لا اله الا هو الشاهد الناظر العليم الخبير نسأل الله بان ينزل علیک
 برکة من عنده و يجعلک مستقیماً علی هذا الصراط العزیز البدیع البهاء
 علیک و علی اخوانک و علی من فاز بهذا المقام المنیر .

(504) هو الناظر من افقه الاعلیٰ

کتاب الٰہی امام وجوه کلّ ناطق و حجّت و برهان ظاهر در هر حین
 منادی از جهت عرش ندا می نماید و من علی الارض را بافق اعلیٰ
 دعوت میفرماید طوبیٰ از برای نفسی که زماجیر رجال و ضوضای
 ابطال او را از غنیّ متعال منع ننمود یا حزب الله وقت را غنیمت
 شمارید و جهد کنید شاید از تجلّیات انوار ظهور قسمت برید و بعرفان
 حقّ جلّ جلاله فائز شوید امروز ملأ اعلیٰ و طلعات فردوس ابھی کلّ
 بحمد و شکر الٰہی ناطقند چه که انوار ظهور کلّ را احاطه نموده اگر
 یک نغمه از نعمات اهل فردوس در این ایّام بآذان عباد برسد کلّ خود
 را از ما سوی الله منقطع مشاهده کنند و قصد ذرّوۃ علیا و افق اعلیٰ
 نمایند طوبیٰ لک و لمن سمع النّداء و اجاب ربّه المقتدر القدیر قل
 لک الحمد یا مالک الفضل و العطاء و لک الشّکر یا سلطان الارض و
 السّماء اسألك بنفوذ مشیتک و اقتدار ارادتک و صریر قلمک بان
 تقدّر لعبدک هذا ما یقرّبه الیک و ینفعه فی کلّ عالم من عوالمک
 انّک انت مولی الوری و ربّ العرش و الثّری لا اله الا انت الغفور
 الکریم .

(505) هو الله تعالى شأنه العناية والالطاف

اَنَا نَذَكْرُ مِنْ ذَكَرْنَا وَنَبَشِّرُ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ قَدْ ظَهَرَ مَا كَانَ
 مُسْتَوْرًا عَنِ الْإِبْصَارِ وَبَرَزَ مَا كَانَ مَخْزُونًا فِي عِلْمِ اللَّهِ الْعَلِيمِ الْحَكِيمِ إِنَّ
 الَّذِي فَازَ بِنِدَائِي وَعَمِلَ بِمَا أَمَرَ فِي كِتَابِي أَنَّهُ مِنْ أَهْلِ خِبَاءٍ مُجْدِي
 عَلَيْهِ بِهَاءِ اللَّهِ الْمُقْتَدِرِ الْقَدِيرِ قُلِ الْهَى الْهَى تَرَى عَبْدَكَ لَا تُدْأَ
 بِحَضْرَتِكَ وَأَرَادَ مِنْ بَدَائِعِ فَضْلِكَ مَا يَقْرَبُهُ إِلَيْكَ وَيَشْرَفُهُ بِلِقَائِكَ وَ
 يَزِينُهُ بِطَرَاظِ عِنَايَتِكَ أَسْأَلُكَ بِلِئَالِي بَحْرِ تَوْحِيدِكَ وَحَرَكَةِ قَلَمِكَ بَانَ
 تَقَدَّرَ لَهُ مَا يَنْفَعُهُ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا تَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْغَفُورُ
 الْكَرِيمُ .

(506) هو الله تعالى شأنه الحكمة و البیان

یا نور مالک ظهور در طور عرفان که مقرّسجن مقصود عالمیان است
 ترا ذکر می نماید مقصود آنکه ندای الهی حزب خود را جذب نماید و
 بآنچه سبب ارتفاع کلمه الله است مؤید دارد در لیالی و ایام اولیا را ذکر
 نمودیم و بعفت و عصمت و امانت امر فرمودیم بعضی آگاه گشته و
 کوثر عرفان را از ید عطای حق جلّ جلاله نوشیده و برخی انکار
 نمودند و بر کفران نعمت الهی دهان گشودند عمل نمودند آنچه را که
 زفرات مقرّبین متصاعد و عبرات مخلصین نازل سبحان الله عباد غافل
 بما عند هم مشغول و از ما عند الله غافل و محجوب حزب بیان
 ظالمترین احزاب مشاهده شدند ویل لهم و سحقاً لهم انکروا آیات الله
 بعد انزالها کفروا بنعمته بعد اظهارها قل خافوا الله و لا تدحضوا الامر
 بما عند کم سوف ترجعون و ترون انفسکم فی اسفل الجحیم نامه شما
 که بعبد حاضر ارسال نمودی در ساحت اقدس عرض و بشرف اصغا
 فائز طوبیٰ لک یا نور انت الذی فزت بایّامی و کنت ساکناً فی ظلّی
 انظر ثم اذکر اذ کنت قائماً لدى الوجه و فزت بآیات الله ربّ العالمین
 طوبیٰ لک و لایبک الذی آمن فی یوم فیه ارتعدت فرائص الاسماء
 فی خشية الله العزیز الحمید نشهد انه فاز بالمقام الاعلیٰ و الرتبة العلیا
 نسأل الله تعالیٰ ان ینزل علیه فی کلّ حین ما ینبغی لسماء رحمته و بحر
 جوده انه فضال کریم ذکر اسامی چند در نامه ات بود هریک بآثار قلم
 اعلیٰ فائز لیشکروا ربهم الغفور الکریم هذا ما نزل لجناب میرزا صادق
 علیه بهاء الله هو السامع المجیب ذکر من لدنا لمن فاز بانوار الوجه و

آمن بالله الفرد الخبير يا صادق انا نذكرک بالصدق و نصيک بما يرتفع به امر الله مالک هذا اليوم البديع قل آلهی آلهی قد اجذبني ندائك الاحلى اسألك بآياتک الكبرى و نفحات وحيک يا مولی الورى بان تؤيدنى على ما ينبغى لایامک ثم اجعلنى فى کلّ الاحوال متمسکاً بک و بآياتک انک انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت القوى القدير و نذكر من سمى بمحمد الذى اقبل الى الله العزيز الحكيم يا محمد بحکمت آلهی تمسک نما و بفضلش تشبث هر روز منادى عزت عباد را خبر داده و ميدهد و آنچه اليوم مقبول و محبوبست تبليغ امر آلهی است طوبی از برای نفسی که بروح و ريحان اهل امکان را بمقصود عالميان هدايت نمود و نذكر الجواد الذى فاز بالافق الاعلى و نوصيه بما ينبغى لایام الله رب العالمين و نذكر من سمى بمحمد قبل باقر و نبشره بعناية الله ربّه انا ذکرنا هما فى الواح شتى لا يعادل بحرف منها كنوز الارض يشهد بذلك کلّ عارف بصير و نذكر من سمى بمحمد قبل اسمعيل ليفرح بذكر ربّه و يكون من الشاکرين يا عبد الرحيم اسمع النداء من شطر عکا انه ذکرک بما انجذبت به افئدة الملاء الاعلى و قرّت عيون المقرّين يا محمود انّ المظلوم فى السّجن الاعظم و يذكر اوليائه بما لا ينقطع عرفه بدوام ملکوت الله العزيز الحميد و نذكر من سمى بمحمد قبل على و نوصيه بالاستقامة الاكبرى فى هذا الامر الذى به ارتعدت فرائص الاسماء كذلك نطق لسان العظمة اذ كان مستویاً على عرش البيان فى هذا المقام الرفيع يا عبد الكريم قد توجه اليک وجه القدم و يوصيک بالامانة و الديانة و بما يرتفع به امر الله العليم الخبير و نذكر محمداً قبل

حسین بذکر به تنجذب الافئدة و القلوب نسأل الله ان يجعلک ثابتاً راسخاً فی هذا الامر الاعظم و هذا النبأ العظيم یا عبد الله طوبی لاذن سمعت ندائی و لعین رأیت آثار قلمی و لوجه توجه الی انوار وجهی المنیر یا درویشعلی حضر اسمک لدی المظلوم اقبل الیک وجه القدم من شطر سجنه الاعظم و یذکرک بذکر تزیّنت به کتب العالم طوبی لمن شهد و عرف و وبل للغافلین و نذکر فی هذا الحین من سمی بعبد الکریم و تلقی علیه من آیات ربّه لیكون من الرّاسخین علی هذا الامر الذی به زلت الاقدام و اضطربت افئدة المریبین یا غلامرضا مالک اسما در این حین ترا ذکر می نماید و جمیع دوستان را و کلّ را وصیت میفرماید بآنچه که سبب اعزاز کلمه آلهی است ما بین خلق یا حزب الله در الواح کلّ را باتّحاد و اتّفاق امر نمودیم چه که اتّفاق سبب اعلاء کلمه بوده و هست و نصرت امر بجنود اعمال و اخلاق و بتقوی الله ربّ العالمین یا اهل البهاء بآنچه از قلم اعلیٰ جاری شد تمسّک نمائید ان شاء الله بعنایت حق جلّ جلاله کلّ موفق شده و می شود بآنچه رضای او در آنست یا نور جمیع منتسبین را از لسان مظلوم تکبیر برسان بشّر هم بعنایتی و ذکر هم بآیاتی منتسبین اسم کمال لازال در نظر بوده و هستند قبل از صعود و بعد از صعود اسم کمال مخصوص او از قلم اعلیٰ نازل شد آنچه که شبه و مثل نداشته انا طهرناه حین صعوده و غفرناه فضلاً من عندنا و قرّناه الینا و ادخلناه فی الفردوس الاعلیٰ رحمةً من لدنا انّ ربّک هو الرّحمن الرّحیم الحمد لله ربّ العالمین .

(507) هو الواحد الناصر العليم

ان يا امتى ان اشهدى بما شهد الله أنه لا اله الا هو الذى اتى أنه لهو
الكنز المخزون قد ظهر من لدن مهيمن قيوم قولى سبحانك يا من فى
فراقك صعدت زفرات المخلصين و نزلت عبرات الموحدين و
بهجرك ذابت اكباده المقربين و تشبكت صدور المشتاقين اسألك
بالاسم الذى اذا ظهر انصعق الصنم الاعظم واضطربت افئدة الامم و
به اثمرت اشجار عنايتك بين خلقك بان تكتب لامتك هذه من
يرثها بجودك و فضلک ای ربّ هذه شجرة من اشجار محبتك ان
تزيئها بالاثمار انك انت المختار و باسمك ارتفعت راية يفعل ما يشاء
فى الاقطار ای ربّ ترانى ناظرة الى افق فضلک و آملة بدائع جودک
و احسانک اسألك بان تكتب لى فى كلّ الاحوال ما ينفعنى فى
الآخرة و الاولى انک اعلم بمصلحتى منى اشهد انى لا اعلم عندک
وانک انت العليم الحكيم .

(508) هو الله الامنع الاقدس الاعزّ الابهی

ای علی نامہات بین یدی حاضر و ملاحظہ شد حمد کن محبوب را کہ نفحات عنایتش از شطر رحمت بر تو مرور نموده و نسّمات فضلش بر قلب و جانت وزیدہ لم یزل عنایت او بر تو بودہ و خواہد بود ان شاء الله ولکن ای علی قسم باین ناطق صامت کہ اگر از حزن این ایّام کہ بر محبوب وارد شدہ مَطَّلَع شوی سر بصر را گذاری و دل از جمیع من فی الملک برداری ولکن حزنم قمیص ذکر دریدہ و جامہ بیان از ہیکل انداختہ چہ کہ بذکر و بیان معلوم نگردد و مشہود نیاید جز ذات قدم احدی مَطَّلَع نہ و قادر بر احصا نخواہد بود ای علی ایّام لقا را فراموش مکن و کلمات محبوب را از دل محو نمما جمیع عالم را معدوم دان الا من دخل ظل ربّک با احبّایم مأنوس شو و از اعدایم منقطع بعنایت حق مطمئن باش کہ فضلش تو را اخذ نموده و خواہد نمود در کلّ یوم عند الله مذکور و التّکبیر من لدنّا علیک و البہاء من عندنا علی وجہک و علی اخیک الذی سمّی بمحمّد لیكون من الفرّحین قل ان یا محمّد ان احمد الله ربّک بما عرفک نفسہ و وجّہک الی وجّہہ و جعلک من الفائزین الیوم جوہر امر آنکہ احبّای الہی کلّ متّفق باشند و بر صراط واحد قائم کلوا یا قوم من فواکہ الّتی اثمرت بها سدرۃ الفضل ثم استظلّوا فی ظلالہا و کونوا من المجتمעים و المتوحّدين و الحمد لله ربّ العالمین.

(509) هو الله الامنع الاقدس الابهى

فسبحان الذى نزل الآيات بالحق من جبروت عزّ علياً وينطق بالحق
 فى ملكوته الاعلى بلسانه الابدع الاحلى لعلّ الناس يتخذنّ الى جهة
 الروح تلقاء عرش ربهم الرحمن بالحق سبيلاً قل يا قوم اتقوا الله ولا
 تتبعوا انفسكم ان ارتقبوا فضل الله وانّ فضله كان عليكم محيطاً وان
 استشرق عليكم شمس الكلمات عن افق مليك الاسماء والصفات
 اذاً لا تستكبروا ثم اسجدوا لجمال ربكم الذى كان فى جبروت البقاء
 باسم البهاء فى ملكوت الانشاء بالعلّى مذكوراً ان يا قوم لا تكفروا
 بآيات الله بعد انزالها ولا تتخذوا الشيطان لانفسكم ولياً اياكم ان لا
 تضطربوا حين الذى تضطرب فيه الاشياء وتنظر فيه السماء وتنشق
 ارض السفلى وتندك الجبال وتتموج البحار وتضع كلّ ذات حمل
 حملها ويأخذ السكر سگان السموات والارض وكذلك نزل الامر
 بالحق من قلم القدس وكان الله على ما اقول شهيداً ضعوا ما
 يحجبكم عن الله ثم اصعدوا بجناحين التقديس الى نداء السماء التى
 قد ارتفعت بالحق وكانت على اسمى الابهى بالسّر مرفوعاً تالله قد
 هبت نسائم الفضل عن مشرق العدل وبها حملت كلّ الاشياء ان انتم
 بذلك خبيراً وسوف يضع الامكان حملة اذاً تشهد المشركين يفرّون
 من اليمين والشمال ولن يجدنّ لانفسهم مقراً اميناً وكذلك انبثناك
 من نبأ الامر لتطلع باسرار التى كانت خلف سرادق العزّ مقنوعاً قل يا
 قوم خذوا كأس الحمرا من انامل البها ثم انقطعوا عن كلّ من فى
 الارض والسماء وان استطعتم فى انفسكم فاركبوا باسمى الاعلى

على فلك الحمرا و سيروا على بحر الكبريا لتصلن الى مقعد الذى كان
عن رمى المشركين محفوظا ان اسمعوا يا قوم نداء الله من كل الجهات
ولا تلتفتوا الى الذينهم كفروا بالذى آمنوا به وكانوا عن سبل الحق
بعيداً ومن المشركين من كان مجاهداً بامواله و نفسه لاعلاء امرى فلما
ظهر عليه جمالى اذاً كفر به وكان على عقبه منقلبا و انك انت يا عبد
ولو ما حضر منك كتاب بين يدى العرش ولكن لما ذكر اسمك انزلنا
اليك ما تقر به عيناك و عيون الذينهم آمنوا بالله وكانوا على صراط
العز مستقيماً ان استقم فى نفسك لئلا يزلك شئى عن الصراط ثم
اشكر ربك بما نزل عليك لوح عز بديعاً كذلك مننا عليك من بدائع
فضلنا و ارسلنا اليك ما تجد به روايح ربك و تتخذ فى ظل عصمة
ربك مقاماً كان على الحق اميناً و من الناس من اعرض عن الله جهرة
و اذا تتلى عليه آيات الله يسود وجهه و ينقلب الى اهله مبغوضاً و منهم
من قال بانها ما نزلت على الفطرة قل تالله ان الفطرة قد خلقت بحرف
منها و يشهد بذلك ما يجرى من قلم قدس بديعاً و منهم من افترى
على الله و قال ان هذا الا ساحر يسحر الناس و بما خرج من فمه
حبطت اعماله و انكر النبيين والمرسلين و كان فى دين الله بغياً قل يا
قوم خافوا عن الله و لا تقولوا ما قاله المشركون حين الذى اشرقت
شمس القدم عن مشرق الحجاز بسلطان مييناً وكذلك قال المشركون
فى زمن كل نبي الى ان انتهت الايام الى ايام الله و اشرق جمال القدم
عن افق اسم علياً و انك انت يا عبد قدس اذن القدس عن كلمات
المشركين ثم ادخل فى غمرات هذا البحر باذن ربك الرحمن لتجد
لئالى حكمة ثميناً قل انا اخذنا قبضة من التراب و عجنناه بمياه الامر

من لدنا و نفخنا فيه روحاً من امرنا ثم زيناه باسمائنا الحسنی فی ملكوت الانشا و ارفعناه الى مقام الذى اشتهر اسمه بين كل صغير و كبيراً فلما بلغ اشدّه و اطمئنّ فى نفسه اذاً استكبر على نفس الله و سلطانه الى ان حارب معه جهرةً و كذلك كان حكم القضا على جمال ربك العلى الاعلى من اصبع الله مقضياً قل يا قوم اتقوا الله ولا تفرطوا فى جنب الله تالله هذا من نبا الذى به قرّت عيون اهل ملاء البقا و كان خلف حجبات النور بعصمة الله محفوظاً فلما تمت الميقات اشرق عن افق القدس ببرهان الذى كان على العالمين محيطاً وانتم ان تنكروا هذا البرهان فبائى برهان يثبت ايمانكم لا فو الذى اشرقت السموات بنور وجهه اذاً لن تجدنّ لانفسكم الى الحقّ دليلاً قل يا قوم اذا دخل عليكم رسول الله بامرہ قوموا عن مقاعدكم و خذوه بانامل التسليم ثم استنشقوه ان وجدتم منه رائحة الله محبوبكم اذاً لا تنكروه كذلك نزل الامر من جبروت القدس تنزيلاً من لدن عزيز قديراً و يا قوم ان اتبعوا ملة الله و دينه و لا ترتكبوا ما نهيتهم عنه فى الكتاب اتقوا الله و كونوا على الامر مستقيماً فسوف يدعون المشركون احداً من هناك و يدخلون فى قلبه بغض الله و مظهر نفسه و يرسلونه الى الديار و اليكم و معه ما يقلّب الناس عن صراط عزّ منيراً فطوبى لمن لن يتحرّك من اهتزاز الشّرك و يكون مستقيماً على امر مولاه تالله انه لخير عند ربك عمّن خلق بين السموات و الارض جميعاً ذلك من انباء الغيب نوحيها اليك فضلاً من لدنا عليك و على كلّ موقن بصيراً و البهاء عليك و على الذين آووا فى ظلّ هذه السّدرۃ التى ارتفعت بالحق و كانت فى قطب الرّضوان بيد الله على الفضل مغروساً .

(510) هو الله تعالیٰ شأنه الحكمة و البیان

یا حسین نامۀ شما کہ بجناب جواد علیہ بهائی ارسال نمودی در
 ساحت اقدس حاضر و باصغاء مظلوم فائز لله الحمد عرف محبت الہی
 از او متضوع از حق میطلبیم اہل عالم را از لثالی بیان کہ در بحر
 عرفان مستور است محروم نفرماید سبحات را باصبع قدرت شق نمایند
 و حجابات را بردرند تا کلّ بقلوب بافق اعلیٰ توجّه نمایند و از فیوضات
 آیامش ممنوع نمانند حق بمثابہ آفتاب ظاهر و آیات بمثابہ امطار نازل
 و بیّنات از اشطار مشہود مع ذلک اکثری بما عند ہم مشغول و از ما
 عند الله غافل بوهم متمسّکند و از انوار آفتاب یقین محروم معرضین
 بیان اخسر از ملل قبل مشاهده میشوند مجدّد باوہام قبل ناطق از عبده
 اسما لدی الله مذکورند طوبی لک یا حسین بما اقبلت و فزت و شربت
 رحيق العرفان من ید عطاء ربّک الرحمن نفوس مذکورہ در نامہ ہر
 یک بذکر مالک اسما فائز و باثار قلم اعلیٰ مزین از حق میطلبیم کلّ را
 بطراز استقامت مزین فرماید چہ کہ نعیق مرتفع و گمراہان در
 کمینگاہان مترصد نسأل الله ان يحفظ حزبہ من الذین نقضوا عهد الله
 و میثاقہ و جادلوا بآیاتہ انّہ علی کلّ شیء قدیر ذکر جناب رمضانعلی را
 نمودی از حق میطلبیم او را بنور امر منور و بنار سدرہ مشتعل نماید
 اشتعالی کہ آثارش ظاهر شود انا نکبر علیہ من هذا المقام و نوصیہ بما
 ینبغی لایام الله انّہ هو الجواد الکریم الحمد لله ربّ العالمین .

(511)

هو الله

شجره عما در حرکت است و سدره وفا در بهجت تا دوحه بقا در ارض
 احدیت مغروس شود و ورقه نورا از فنون لقا بورقا مقرون گردد که شاید
 از مؤانست این دو لطیفه ربّانی و دو دقیقه صمدانی طلعت ثالثی پیدا
 شود تا نتیجه فعزّنا بثالث در عرصه ظهور مشهود آید.

(512) هو الله تعالى شأنه العظمة والاقترار

حمد و ثنا شکر و بها مخصوص است بذاته تبارک و تعالیٰ که باسباب زمین و آسمان تشنگان محبت حقیقی را بکوثر لقا فائز فرمود و طالبان حضور مکّم طور را بمقام اعلیٰ و ذروه علیا راه نمود جلّت عنایت و جلّ فضله و سبقت رحمته و لا اله غیره روحی لذكر کم و بیانکم و استقامتکم الفداء دستخط حضرت عالی که مطلع خطوط عالم محبت است بمثابه مصباح نورش مدینه دل و جان را منور نمود فی الحقیقه ناصری بود معین و قاصدی بود امین چه که مژده صحت آن وجود مبارک و همچنین ورود اوراق شجره رحمت را همراه داشت سرور کامل حاصل و بعد از مشاهده و قرائت قصد مقام نموده امام وجه عرض شد و بشرف اصغا فائز گشت و بعد این کلمات عالیات از مصدر بیان و مطلع حکمت ظاهر قوله ارواحنا فداه .

هو المشفق الکریم

یا افنانی علیک سلام الله و عنایت لازل در بساط مظلوم مذکور بوده و هستی لحاظ محبت و عنایت بانجناب متوجّه و الواح شتی که از مشرق محبت و وفا اشراق نمود گواه است بر آنچه از لسان بیان جاری گشت آنچه ذکر نمودی بآن گواهی داده و میدهم و خود آنجناب بر مقامات و مراتب عنایات مخصوصه شهادت داده و میدهند و از برای این فضل و عنایت ظهوری است در عالم ملک و همچنین در ملکوت عطای الهی سوف یرون المقربون ما وعدوا به فی کتاب الله ربّ العالمین لا تحزن من شیئ توکلّ علی الذی یدک و عرفک و احضرک و

اسمعك نداء المظلوم فى سجنه العظيم قل الّٰهى الّٰهى لك الحمد
 بما اريتنى امواج بحر بيانك و اسمعتنى ندائك الاحلى بالسن
 رسلک و اصفیائک اسألك بتضوّعات قميصک فى يثرب و بطحا و
 نفحات و حیک بین الوری ان تجعلنى من الذّٰین نصرّوا امرک و رفعوا
 اعلام هدايتک و رايات بيانک ثمّ افتح على وجهى بمفتاح اسمک
 الاعظم ابواب العنايته و الجود و الکرم انک انت المقتدر على ما
 تشاء لا اله الا انت العليم الحکيم اى ربّ ترانى مقبلاً اليک و
 متمسّکاً بحبلک و راجياً فضلک و عطائک اسألك ان لا تخيّننى عن
 لآلى اصداق عمّان جودک يا مالک الوجود و المهيمن على الغيب و
 الشّهود و نسلم على الذّٰین فى حولک و نسأل الله تبارک و تعالى ان
 يحفظهم بسلطانه و يقدر لهم ما ينبغى لفضله و جوده انّه هو الجواد
 الکريم لا اله الا هو العليم الحکيم جناب ابن عليه سلام الله و اوراق
 هریک را از قبل مظلوم ذکر نمائید و بتجلیات انوار نیر امر منور دارید
 اذن توجّه داشته و دارند هر هنگام حکمت و وقت اقتضا کند توجّه
 نمایند از حق میطلبیم ظاهر فرماید آنچه را که سبب فرح و علّت سرور
 است انّه هو الفیاض العزیز العظيم انتهى الحمد لله عنایت و شفقت و
 مرحمت از هر کلمه از کلمات ظاهر و هویدا لازال آن آقای مکرم
 ذکرشان در قلب مذکور و در حقیقت انسانی مکنون امید آنکه این حبّ
 تغییر نماید و تبدیل نشود با شیر اندرون شد اما با جان بدر نرود ان شاء
 الله خروجش مقدر نشده و نخواهد شد آنچه از حق جلّ جلاله در لیالى
 و ایام و هر هنگام طلبیده و میطلبم حفظ و نعمت و ثروت و خدمت امر
 که اعظم نعمت الّٰهی است بوده و هست امید آنکه از حضور آن

حضرت در آن جهات ظاهر شود آنچه که عباد را بشریعہ اراده الہی رسانده و فائز شوند بآنچه که از برای آن بوجود آمده اند انّ ربّنا هو المقتدر القدیر و بالاجابة جدیر خدمت ہر یک از منتسبین و واردین سلام و ثنا و عزّ و بها میرسانم و از حقّ جلّ جلالہ در بارہ ہر یک ذکر ابدی و عنایت سرمدی میطلبم انّہ ہو قاضی الحاجات و منزل الآیات و مالک الاسماء و الصّفات اینکہ در بارہ جناب آقا محمّد علی علیہ ۶۶۹ مرقوم داشتید بعد از عرض فرمودند توجّہہ و اقبالہ فاذا بعزّ القبول فضلاً من عندنا علی افنانی علیہ سلامی و عنایتی انتہی دوستان ارض را سلام میرسانم و از برای ایشان میطلبم آنچه را کہ دارای صیت محبوب است انّ الدّعاء من العبد و الاجابة من اللہ الغفور الرّحیم السّلام و الثّناء و الذّکر و البہاء علی حضرتکم و علی من معکم و یحبّکم لوجہ اللہ ربّ العالمین و مقصود من فی السّموات و الارضین خادم فی ۱۲ ج اسنہ ۱۳۰۸

(513)

هُوَ اللَّهُ

لم ادر يا الهی انطق ببدايع ذکرک بين عبادک و اعرفهم خفیات
رحمتک و اسرار امرک او اجعل قلبی دعائها و لو انّ المحبّ لا يحب
ان يسمع احدٌ حديث محبوبه و لكن لما جاء امرک المبرم باظهار
امرک لا اتوقّف ابدًا و اذکرک و لو تنزل علیّ من سحاب القضا سهام
البلا فو عزّتک لا تمنعنی عن ذکر ما امرت به جنود السموات و
الارضين مع ارادتک ليس لی ارادة و عند مشیتک ليس لی مشية
اکون بفضلک فی کلّ الاحوال حاضرًا لخدمتک و منقطعًا عمّا سواک
و لكن يا الهی احبّ ان تأمرنی باظهار ما هو المکنون فی علمک
ليطيرنّ المخلصون من الاشتياق الی هواء احديتک و تضطربنّ
المشركون و يرجعنّ الی اسفل الجحيم مقام الّذی قدّرت لهم
بسلطانک ای ربّ ترى احبّائک بين ایدی اعدائک و تسمع
ضجيجهم من کلّ الاشطار بما ورد علیهم فی سبيلک ای ربّ انت
تعلم بانهم ما ارادوا الا وجهک و ما اقبلوا الا الی حضرتک و الّذين
ظلموهم ما اردوا بذلك الا الاعراض عنک و اخماد نار الّتی اشتعلتها
بایدی قدرتک ای ربّ فاخرج من شفتی مشیتک کلمة و سخر بها من
علی الارض کلّها الی متى يا الهی تنظر و تصبر قد اخذت الظلمة کلّ
الجهات و کاد ان تنعدم آثارک فی بلادک استغفرک يا الهی عمّا
ذکرت لانتک انت العليم و عندک من خفیات الامور ما لا عند غیرک
اذا اتی الوعد تظهر ما تريد و تسخر كيف تحبّ ليس لنا ان نريد الا ما
انت اردت لنا عندک علم کلّ شیئ تعلم عاقبة الامور و انک انت

الحق علام الغيوب فاغفرلى ولا حبتى ثم ارزقهم خير الدنيا والآخرة و
انك انت الغفور الرحيم .

(514) هو الله تعالیٰ شأنه الحکمة والبیان

عبد حاضر با نامہات حاضر و تلقاء وجہ عرض نمود لِلّٰہ الحمد نفحۃ استقامت از آن متصوّع از حقّ بطلب این نفحہ را باقی و پایندہ دارد چہ کہ خائنین در کمین و سارقین بر مراصد منتظر اولیای الہی را آگاہ نما کہ شاید بمقامی فائز شوند کہ منع مانعین و نفاق ناعقین و شبہات مریبین ایشان را از مالک یوم الدّین محروم ننماید و منع نکند اولیای مذکورہ در نامہ ہر یک بذکر مظلوم فائز گشتند در لیالی و ایّام لسان ناطق و قلم متحرک ہر نفسی اقبال نمود بطراز قلم اعلیٰ فائز گشت بعضی در ظاہر و بعضی در باطن ہر یک را از قبل مظلوم تکبیر برسان اقرأ لهم آیات ربّک لتفرح بہ قلوبہم و تجذبہم الی آیات الی مقام لا یرون فی الوجود الاّ اللہ مالک الغیب والشّہود نسأله تعالیٰ ان یؤید ہم ویمدّ ہم ویحفظہم بجنود الغیب والشّہادۃ انّہ هو المقتدر القدیر اذا فزت باصغاء بیانی قل الہی الہی ترانی مقبلاً الیک اسألك بان تقدّر لی ما یقرّبنی الیک واسألك یا الہ الاسماء و فاطر السّماء بان تؤیّدنی علی ذکرک و ثنائک والاستقامۃ علی امرک الاعظم و نبأک العظیم و اذکر ما ذکرہ احد اصفیائک ای ربّ لا تذرنی فرداً و انت خیر الوارثین.

(515) هو الله تعالى شأنه

قد بلغ الى هذا المسجون كتابك و اطلعنا بما فيه نسأل الله بان يوفقك على عرفانه و يؤيدك على امره و يسقيك من كأس الحيوان لينقطعك عن الاكوان و يقربك الى مقام تجد رايحة السبحان عن قميص مظهر اسمه الرحمن في تلك الايام التي اعتدوا عليه المعتدون و اعترضوا عليه المشركون الذين خلقوا بقوله كن فيكون لم يزل و لا يزال رايحة قميص معنوی از مصر آلهی در هبوب و مرور بوده عارفین را از آن رايحة رحمانیه در کلّ حین نصیب بوده و خواهد بود و نفوسی که بزکام نفس و هوئی مبتلا بوده از این رايحة قدس احدیه محروم و ممنوع اکمه را از مشاهده اشراق نیر آفاق نصیبی نه و اصمّ را از استماع نعمات طیور بقا قسمتی نخواهد بود و لم یزل حجابی که ناس را از شریعه باقیه محروم نموده تقلید و وهم بوده چنانچه در ناس مشاهده می نمائید یعبدون الاوهام و لا یشعرون و یسجدون الاصنام و لا یفقهون ملاحظه در بصر ظاهر نمائید که چگونه بحجاب رقیقی از مشاهده آنچه ما بین ارض و سماء خلق شده محروم میگردد همچنین بصر معنوی با حجابات غلیظه وهم و تقلید چگونه اشراق انوار توحید را من غیر تحدید ادراک نماید باری این حالت خلق که ذکر شد و این عبد در تمام عمر ما بین این گروه مبتلی بوده و نسأل الله بان یظهر خلیل القدره و الاقتدار لیکسر اصنام الوهم و الهوی و انه لهو المقتدر المختار و دیگر آنکه چون آنجناب طیّ سبل نموده اند و نزدیک شدند فرح روی نمود لعلّ الله یحدث بذلک امراً و امید است که ببصر اطهر بمنظر

اکبر ناظر شوند بشأنی که حجبات اهل ابداع منع ننماید و اعراض و
اعتراض اولی الشّرک و التّفاق حایل نشود لیس هذا علی الله بعزیز و
دیگر آنجناب اظهار حیرت نموده بودند اگر چه حیرت در مقامی
محبوب و مقبول است چنانچه صدر اصفیا روح ما سواه فداه فرموده
ربّ زدنی فیک تحیراً چه که حیرت در این مقام از مشاهده انوار
تجلّیات محبوب دست میدهد این است که گفته اند و ما احترت حتّی
اخترت حبّیک مذهباً فوا حیرتی ان لم تکن فیک خیرتی همیشه نظر
حبّ بآنجناب بوده و امید است از حیرتیکه ذکر نمودید باعانت الّهی
بیرون آئید و برضوان قدس مکاشفه و شهود در آئید و در مدینه یقین و
اطمینان وارد شوید و السّلام و الرّحمة علیک و علی عباد الله الموقنین.

(516) هو الله تعالى شأنه الحكمة و البيان

قد حضر كتابك و عرضه العبد الحاضر لدى العرش اجبتاك بما لا
تعادله زخارف العالم و لا ثروة الامم طوبى لمن وجد عرف بيان
الرحمن و كان من الشاكرين وجدنا من كتابك عرف حبي و قدرنا لك
ما قررت به عين المقرين لما تحرك قلمي الاعلى على ذكرك تضيوع
عرف البقاء بين الارض و السماء طوبى للعارفين بذكرى نطق الاشياء
و بامرى ظهر كل امر عظيم قل هذا نبأ بشرت به كتب الله من قبل اقرؤوا
ما انزله الرحمن فى الفرقان يوم يقوم الناس لرب العالمين قد اتى اليوم
و الناس فى غفلة و فى خسران مبين طوبى لك بما فزت بلوحى الذى
به لاحت شمس العدل على من فى السموات و الارضين فاسأل الله
ان يوفقك و يؤيدك على حفظ هذا الفضل و يقربك اليه انه هو
المقتدر القدير انا نكبر من هذا المقام عليك و على الذين نبذوا
الاوهام متمسكين بصراطى المستقيم البهاء عليك و عليهم من لدى
الله الغفور الرحيم .

(517) هو الله تعالى شأنه

نامه ات قرائت شد و ما فيه مشهود و معلوم گشت آنچه بر شما وارد
 لاجل الله بوده انما جزائه عند ربك و بعد از رفتن شما اموری احداث
 شد که سبب ابتلای کل گردید مقصود آنکه شما در بلایا با ماشریک
 بودید طوبی للحاملین چه که فی سبیل الله و رضائه بوده ان شاء الله
 بکمال حکمت بذکر الله مشغول باشید که شاید نهالهای انسانی از
 امطار رحمت رحمانی خرم شوند و بایام الله فائز گردند مسافره مهاجره
 را از قبل مظلوم تکبیر برسانید نسأل الله بان یوفقها و یحفظها و یجعلها
 آیه الاستقامه بین امائه القانتات انما البهاء علیکم.

(518) هو السميع البصير

یا غلام حسین نور مبین از افق اراده ربّ العالمین مشرق و لائح و ندای جان فزای رحمانی از شطرسجن مرتفع بگو ای مالکان آذان بشنوید و ای صاحبان ابصار بشتابید سبحان الله جماد ناطق و عباد صامت و محجوب این طلسم اعظم را تصرفها است احدی بر اسرارش جز نفسش آگاه نه کلّ غافل و محجوبند الاّ الذین نور الله ابصارهم بانوار وجهه مال فانی عباد را از مال باقی منع نموده باشیای فانیه بشانی تمسّک نموده اند که از نعمتهای باقیه آلهی ممنوع شدند بگو ای عباد ایّام در مرور و اشیا فانی جهد نمائید شاید فائز شوید بمصباح عنایت حق جلّ جلاله مقرر رجوع بر حسب ظاهر تاریک و ظلمانی مشاهده میشود سراج لازم و تنهائی را رفیق واجب سبحان الله باز هم سبحان الله انسان از برای تکسّب در دنیا بچندین اسباب خود را محتاج مشاهده مینماید و جمیع همّش بتحصیل آن متوجّه و حال آنکه بتغییر و فنایش موقن است و حال از برای عالمی که بدوام ملک و ملکوت باید در آن ساکن شود تدارکی ننموده بگو یا قوم خذ العمل قبل ان یأتی الاجل اغتنموا الفرصة قبل ان تفوت و المهله قبل ان تموت انّ الوقت یأتی بغتة لعمر الله اذّا لا تحفظکم الحصون و لا تحرسکم الجنود اسمعوا نداء المظلوم انه یدکّر کم لوجه الله و ینصحکم فضلاً من عنده خذوا ما نطق به لسان العظمة و ضعوا ما سمعتموه من الذین کفروا بالنعمة نشهد انهم من الظالمین فی کتاب الله ربّ العالمین البهاء من لدنا علیک و علیٰ اخیک الذی سمع و

اقبل و اجاب مولیه القدیم نسأل الله ان یمدّه بجنود الغیب و یؤیّدہ
علیٰ ما یحب و یرضی أنّه هو المقتدر القدیر.

(519) هو الناطق و الحاكم بالاستحقاق

يا امتى ان اشهدى بما شهد الله لذاته بذاته قبل خلق اسمائه وصفاته
 انه لا اله الا هو و الذى اتى بالحق انه لهو السدرة المنتهى و الافق
 الاعلى و الكلمة الاولى من اقبل اليه قد اقبل الى الله و الذى اعرض
 انه من اخسر الناس و لو يأتى بعمل العالمين ان اشربى كأس البيان
 باسمى و قدح العرفان بذكرى الجميل انما البهاء على اللآئى اقبلن
 الى المقصود على شأن ما منعتهن اشارات الذين كفروا بالله رب
 العالمين .

(520) هو المقدس الابهى

اذاً ينادى قلم الاعلى بان ابشروا يا ملأ الوفا بما جرت فلك الحمرا
على لجة الاسما وركب عليها اهل البها باذن الله المقتدر المهيمن
القيوم و انتم يا اهل الله لا تحرموا انفسكم عن الدخول فيها و
التمسك بها تالله من تمسك بها فقد نجى و من اعرض فقد كفر بالله و
كذلك جرى الامر ان انتم تعلمون قل يا قوم لا تكفروا بالله و آياته بعد
الذى اشرفت شمس الجمال عن افق الجلال و وقف فى قطب الزوال
بسلطان الاستقلال و ينطق فى كل حين بابدع النعمات بان يا ملأ
الارض لا تحرموا انفسكم عن جماله و لا ابصاركم عن النظر الى
وجهه و لا آذانكم عن استماع آياته و لا قلوبكم عن عرفان نفسى العزيز
المحبيب قل هل تظنون بان ينفعكم ما عندكم لا فو نفس البها
فسوف تجدون انفسكم منقطعاً عنه و هذا حتم قد قضى بالحق فى
الواح عز محفوظ و ما ينفعكم هو ما قدر لكم فى جبروت البقا من لدن
ربكم العلى الاعلى انتم لا تحرموا انفسكم عما قدر لكم ان انتم
موقنون و ائك انت يا عبد ذكر العباد بما اذكركم انتم ثم ذكر ما ورد على
نفسى المظلوم ثم استقم على امر ربك على شأن لن بيدك نعاق
الذينهم كفروا و اشركوا بالله و كانوا بريهم مشركون و البهاء عليك تسلك
سبل الامر بما علمناك فى هذا اللوح الدرى المكنون .

(521) هو العزيز الجميل

هذا كتاب من العبد الى التي آمنت بالله وكانت من القانتات في سرادق القدس مقنوعا وآمنت بالله ربها وعرجت حتى فازت بيوم كان في ام الكتاب محتوما واتبعت ملة البيان ومضت على صراط كان في اعلى الفردوس ممدودا ان يا امة الله فاشكري ربك فيما اتاك بفضلته وجعلك من تراب الروح في هواء القدس مبعوثا ثم ارضى بما قضى الله لك ووهبك الى عبد كان باسم الله مذكورا ولا تحزني في شيء ولا تجزعي عن الصّراء وتوكل على الله انه يحفظك عن رمى المشركات ويجعلك في سرادق العز منصورا كذا لك نلقى عليك من آيات التي لن تطير اليها افئدة اهل البقاء لو يجتمع كل من في الملك مجموعا لتستبشر في روحك وتعرجي الى خيام الحب التي كانت في رفرف الجذب مرفوعاً قولى يانساء الارض لا تحرمي نفسك ولا تبعدن عن شريعة التي كانت من غمام الفضل مرشوحاً سيّطوى كل ما بسط اليوم من زخارف الدنيا ويجمعكن الله في محضر كان على العالمين مكتوباً اذا لن تجدن لا نفسكن من نصير ويأخذكن الله بنار كانت في قلوبكن موقوداً ١٥٢.